

சான்றோர்குல ம ர புகா த் த ல.

இஃது

கிறிஸ்தாப்தம் கஅஎ௨(௩௦) அச்சிடப்பட்ட

ஜாதிசங்கிரகசாரம்என்னும்நூலில்

சான்றோர்குலத்தவர்களைச்சுட்டி

எழுதப்பட்டிருக்கின்ற தப்புக்களை, நூலவழக்காலும் உலகவ

ழக்காலும் அகற்றுவதற்கும், உண்மையை

ருசுப்படுத்துதற்கும்

சு. வின் பரிட்டு ஐ யர்
அவர்க்குநியற்றியது.

சென்னப்பட்டணம் வேப்பேரி:

சி. பாஸ்டடர் அண்டு கோ அச்சுக்கூடத்தில

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சாலிவாகன சகாப்தம் கஎ௭௭-க்குச்சரியர்ன

கிறிஸ்தாப்தம் கஅஎ௪ (௩௦).

விலை ரூ. 2 - அணா 8.

P R E F A C E.

THE author has undertaken the publication of this little volume with the view of answering the objectionable statements lately made by the author of the *Jatisangrahasaram*, a closely printed octavo volume of 420 pages. Few Sections treating on points tending to throw difficulties on the way of antiquarians are also added, with full explanations and illustrations.

In 1850 A. D., the Rev. R. Caldwell, LL. D., of Edyengudi in the Tinnevely District, published a small pamphlet on the origin, present state, and religion of the Santôr, with the view, as he seems to think, of getting pecuniary aid from various quarters to spread secular and religious knowledge among them; and though some of the statements made in the book are objectionable, they will not be discussed in this brief preface.

When arrangements were made by the Madras Government for taking the Census in the year 1870 A. D., a book called *Jatierpattukorikai* was published, offering a few hints to show that the Santôr are of Kshatrya origin,

At the same time, some of the leading members of the race presented a petition to the Census Committee protesting against the wrong position assigned to them in the proposed *scale of castes* and requesting to permit them to collect and state all arguments in support of the proposition that the Santôr form a branch of the Kshatryas of the Tamil country; the

Committee yielded to their request. A similar concession was also made to all other caste people who presented petitions of the like sort.

Subsequent to this, many commenced to dive deeply into the depths of antiquities and spent their midnight oils in studying the mythical dialect of the Hindus greatly resembling the hieroglyphics of Egypt, and for bringing out truths apparently myths and facts concealed under symbols. In A. D. 1871, a pamphlet, by the name of *Santôr Marapu*, was published, briefly describing the original locality, the Kshatrya origin, the Religion, the Language, the causes of downfall, &c., of the Santôr race, followed by an Appendix, giving a succinct view of the rise and fall of the Telugu dynasty in the Tamil country, and a short account of Sura Pandian and his descendants as treated in the 3rd Kandam of Brahmiapuram, ranked as the first of the eighteen Puranams.

The *Jatisangrahasaram* referred to above was printed and circulated next year. The author of the work has made great many incongruous statements regarding the Santôr people quite repugnant to what are mentioned in ancient books and documents.

The chief topics handled and discussed in the following pages are :

(1.) Full commentary on the 50th Sutram in the 2nd Chapter of Thivagaram, a Standard Tamil work of great antiquity.

(2.) Detailed explanation of the 34th Stanza in Section II, of *Sudamaninigandu*, a poetic Vocabulary of Tamil words.

(3.) Full account of *Kalvilaignar*, toddy-sellers.

(4.) The origin of the *Santôr* race.

(5.) Full description of the title of *Grammanies*, a Sanskrit word denoting rulers, or heads of villages.

(6.) An explanation of the title of *Nadar*, rulers of land.

The following Books were consulted in writing this treatise : *Surapandia Puranam*, *Santôr Puranam*,* *Thivagaram*, *Sudamani Nigandu*, *Tolkapiam*, *Kamban's Ramayanam*, *Maha-Bharatam*, *Perna-Puranam*, *Talavilasam* &c., together with a few European authors such as the works of Prof. Max Muller, Dr. Muir, &c.

In conclusion the author entertains the hope that if all the particulars given in this Book be carefully studied, the reader will be convinced that the subject is fully gone into and accurately described; and he will thus be in a position to draw his own conclusions from the evidence of facts laid before him, and not blindly follow any Sectarian leader. The author has reasons to say with Prof. Max Müller, 'let everything be weighed in the just scales of argument. Those who argue for victory, and not for truth, can have no hearing in our Court. There is too much serious work to be done to allow time for wrangling or abuse. Strong arguments require honest labour, sound judgment, and, above all, a genuine love of truth.'

Printed 21st 1874,
Trichinopoly. }

S. WINFRED.

* A Tamil work, compiled from Sanscrit authorities, by a guru named Sattamadan, in Kollom, year, 829.

பாயிரப்பிரகரணம்.

1. சான்றோர்குலத்தவர்களைச்சுட்டி, தென்பாண்டிநாட்டுத் தென் கடற்கரைப் பூமியைச்சோந்த இடையன்குடியில நெடுநாளாய மிஷ்நெரியாக விருநதுவருகிற கனம்: ஆர். காலவெலையா (The Rev. R. Caldwell,) சிறுநூலொன்று அங்கிலேயபாஷையில் எழுதி, கிறிஸ்தாபதம் தூயாரும்-ஸ் அச்சியற்றுவித்துப் பிரசுரஞ் செயதனா. அந்தநூலுக்கு,

‘The Tinnevely Shanars’

எனப் பெயரிட்டிருக்கின்றனா. அந்த நூலில, மேற்படி சான்றோர்குலத்தவர்களுடைய பூர்வ வுறபத்தியையும், அவர்களுடைய குலநிலையையும், அவர்களுடைய மதவிஷயங்களையுஞ்சுட்டி எழுதியிருக்கிறவைகளிற் சில ஆட்சேபிக்கிறதற் கேதுவானவைகளாயிருக்கின்றன. அவைகளை இங்ஙனம் இப்போது எடுத்து விபரித்துப்பேசுதற் கேதுவில்லாமையால், வேறொரு சமயத்தில் அவ்வாறுசெய்ய நினைத்திருக்கின்றனம்.

2. ‘மகாகனம்பொருந்திய சென்னபட்டணமகவான்மெண்டார் ஷாங்ஷன் பண்ணிய சாதியேற்பாட்டுக்கோறிகை’ என்றொரு சிறுநூலை மேற்படி சான்றோர்குலத்தவருள் ஒருவர் எழுதி, கிறிஸ்தாபதம் தூயாரும்-ஸ் அச்சியற்றுவித்துப் பிரசுரஞ்

செய்திருக்கிறார். இந்த நூல் எழுதுதற்குச் சென்னைநகர அங்கிலேய துரைத்தனத்தார் அனுமதிப்படி, கருப பிரசுரஞ் செய்யப்பட்ட சாதியேற்பாட்டுச் சட்டங் காரணமாம். அந்தச் சட்டத்தால சான்றோ குலநிலை தலைகீழாக ஏற்காததானததில வைக்கப்பட ஏதுவாயிருந்தது. மேற்படி ஜாதியேற்பாட்டுக் கோறிககை என்னும் நூல் எழுதியவா அதைக்கண்டு, நம்முடைய குலநிலை இராசாங்கத்தாருக்குத் தீர்க்க முறத தெரியாதகாரணத்தையிட்டு அது மேற்படி சட்டத்தில தப்பானதானததில குறிக்கப்பட ஏதுவாயிருக்கிறதெனறும், மேற்படி குலநிலை ஏற்பாட்டிற்குச் சமமதப்படாத குலத்தவாகத் தங்கள் நியாயங்களைத் தெரியப்படுத்திக்கொள்ளும்படியாக மேற்படி இராசாங்கத்தார உத்தரவு செய்திருப்பதால், நாம் காலதாமதமின்றி நம்முடைய குலநிலைக்குரிய நியாயங்களை மேற்படி இராசாங்கத்தாருக்குத் தெரியப்படுத்திக்கொள்ளுதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனங்களை செய்யவேண்டுமென்றும் தம்முடைய குலத்தவர்களுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

3. சான்றோர்குலப் பெரியோர்களிற் சிலர் சென்னை நகரத்து மியுனிசிப்பல் கம்மிஷனாகளைச் சோந்த சென்சஸ் (—குடிமதிப்பு) கம்மிட்டியாருக்கு விண்ணப்பங்களமூலமாய்த் தங்கள் குலநிலை மேற்படி ஜாதியேற்பாட்டுச் சட்டத்தால சரியான அநதஸ்தில் வைக்கப்பட ஏதுவில்லையென்றும், தங்கள் குலம் பூர்வ தமிழாசர்குலத்தையொட்டிய சத்திரியகுலமென்றும், அதன் விபரங்களை உலகவழக்

(ii.) சூடாமணிகண்டு, மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 34-வது கவித்தாற்பரியம். ஜாதிசங்கிரகசாரம், 16-வது பக்கம், காண்க.

(iii.) கள்விலைஞர் என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரியம். ஜாதிசங்கிரகசாரம், 358-வது பக்கம் காண்க.

(iv.) சான்றோர்குலத்தவர்களுடைய உற்பத்தி. ஜாதிசங்கிரகசாரம், 388-வது, 389-வது பக்கம் காண்க.

(v.) கிராமணிகள் என்னும் பட்டப்பெயருக்குத் தாற்பரியம். ஜாதிசங்கிரகசாரம், 389-வது பக்கம் காண்க.

(vi.) நாடான் என்னும் பட்டப்பெயருக்குத் தாற்பரியம். ஜாதிசங்கிரகசாரம், 389-வது பக்கம் காண்க.

இந்த ஆறுவிஷயங்களையும் முறையே முதலாறு பிரகரணங்களிலும் ஒவ்வொன்றாகவெடுத்துத் தப்பை ரூசப்படுத்தி, உண்மையைத் திருஷ்டாந்த பூர்வமாய்க் காண்பித்தபின்னர், இந்தப் பொருளுடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்ற வேறு சில முக்கிய விஷயங்களை ஏழாவது பிரகரணமுதல் அதற்குப்பின் வருகின்ற பிரகரணங்களில் எடுத்துக் கூறுவோம்.

ஐரோப்பியர்கள் தங்கள் குலம் ஆரியர்குலமென்று ரூசப்படுத்த முயலுவதுபோல, குலப் பூர்வேதநிரமாராயதல் எக்குலத்தவர்களுக்கும் இயற்கை. ஆனதால், சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கும் இயற்கையாம்.

மேலே கூறியிருக்கிறபிரகாரம், சான்றோருகுலத்த வாகளைச்சுடடிப் பலநூலகள் எழுதப்பட்டிருப்பதி னாலும், பூர்வநூல்களிருப்பதாலும், தர்க்கிப்பவர்க ளுக்குத் தங்கள் குலப் பூர்வோத்திர உண்மையைத் தெளிவுற எடுத்துரைக்கவேண்டியது மேற்படி குல த்தவர்கள்து கடமையாம். இதனால் இந்தநூல எழுதவேண்டியதற்குக் காரணந் தெளிவாக விளங் குகின்றது.

இந்தநூலை வாசிப்பவர்கள் தப்பை நீக்குதற்கும், உண்மையை நிலைநிறுத்துதற்கும் எடுத்துக் கூறப் படிருகுகின்ற நியாயங்களைச் சீர்தூக்கி நிதானித் துத் தெளிவடையக்கடவார்கள்.

இந்தநூல் எழுதுதற்கு ஆதாரமான நூல்களுக்குப் பெயர் விபரம் வருமாறு : சுராபாண்டியபுராணம், சான்றோர்புராணம், தொல்காப்பியம், வீரசோழி யம், கம்பராமாயணம், பாரதம், பெரியபுராணம், காசிகாண்டம், அமரகோஷம், தாலவிலாசம், பனை மரச்சோபனம், சேந்தன்திவாகரம், சூடாமணிரிக ண்டி, நாலடியார், குறள், பழமொழி, சாதகாலங்கா ரம், கலிங்கத்துப்பராணி, ஓளவையார்நூலகள், வெற் றிவேற்கை, திருவாதவூரர்புராணம், அருணாசலப் புராணம், திருக்கழுக்குன்றப்புராணம், திருவானைக் காப்புராணம், திருமூலர் திருமந்திரம் மூவாயிரம், சிதம்பரப்புராணம், விவேகசிந்தாமணி, மதுரைவீரன் கதை, சாதகசிந்தாமணி, சான்றோர்மரபு, சாதியேற் பாட்டுக்கோறிக்கை, திருநெல்வேலித் தலப்புரா ணம், சோம்பாண் சோழசுக் கட்டளைக் கலித்துறை

என்று சொல்லப்படும் ‘சுராகிரகண சோடசவிர
தம்,’ பத்திரகாளி பஞ்சரத்தினம், W. Taylor’s Ori-
ental Manuscripts, Tod’s Annals and Antiquities of Ra-
just’han, Winslow’s Tamil and English Dictionary,
Rottler’s Tamil and English Dictionary, Miss S. Tuc-
ker’s South India Sketches, The Tinnevely Shanars
by the Rev. R. Caldwell, LL. D., Report of the Edyen-
gudi District for the year ending 30th June, 1845,
Dr. Caldwell’s lecture on Tinnevely and the Tinne-
velly Mission, Dr. Muir’s Sanskrit Texts, The Rig-
Veda, &c.

சுமாளயந்ருவரு
ஏபபிரலயீ உகவ
கிரிகிரபுரம், }

ச. வி.

TABLE OF CONTENTS.

Preface.	Page.
Introductory Chapter	...
Chapter I. False statement made in the <i>Jatisangrahasaram</i> , regarding the Santôr-race, based upon <i>Thivakaram</i> , ii. 50	1
I. Explanation of <i>Kalvilaignar</i> (toddy-sellers) ...	5
Meaning of <i>Kal</i> (Palm-wine)	„
Quotations to prove that the Himalaya regions once abounded with palms	7
II. Explanation of <i>Palayar</i>	32
III. Explanation of <i>Thivasar</i>	„
IV. Explanation of <i>Padûvar</i>	33
Chapter II. Statement regarding the Santôr, made in the <i>Jatisangrahasaram</i> , founded on <i>Sûdamani-Nigandû</i> , ii. 36, disproved	34
<i>Soundikar</i> (Toddy-Sellers) who ?	35
Derivation of <i>Santôr</i> , corrupted into <i>Shanar</i>	39
I. Authorities for the name of <i>Sandavar</i> , as applied to the descendants of king Sura-Pandian	43
II. Authorities for the title of <i>Santôr</i>	59
Full exposition for the [root of <i>Sal</i> , and its derivatives	64
1. <i>Sali</i>	70
2. <i>Salikai</i>	„
3. <i>Salukam</i>	„
4. <i>Salûram</i>	71
5. <i>Salakam</i>	„
6. <i>Salayam</i>	„
III. Authorities for the name of <i>Santôr</i> ; Right-hand Santôr, who ?	76-79

	<i>Page.</i>
IV. Authorities for the titles of Santavan, Santan, and Santôn, as applied to the rulers of the Tamil country.	80
Explanation of <i>Piliyar</i>	94
Chapter III. Kalvilaignar, who ?	"
Chapter IV. Origin of the Santôr given in the <i>Jatisangrahasaram</i> , disproved	106
Chapter V. Mistake of deriving <i>Gramanikal</i> from ...	
<i>Gramannial</i> , elucidated	111
I. <i>Gramannial</i> , an absurd term.	112
i. <i>Gramani</i> , a title of a particular class of the Santôr.	113
ii. <i>Gramani</i> , derived from <i>Gramam</i> , a village ...	114
iii. Rottler's authority	115
iv. Another authority	"
v. Proof from Copper-Sasanams	"
vi. <i>Gramani</i> , a title of Indra and other gods ...	116
II. <i>Gramannial</i> , a newly coined word	120
III. <i>Gramanikal</i> cannot be the corruption of <i>Gramannial</i> .	121
Chapter VI. Explanation of the title of <i>Nadan</i> ; wrong explanation of the term, given in the <i>Jatisangrahasaram</i>	122
Double meaning of <i>Nadan</i>	127
I. The right explanation of the word	130
II. Adjuncts throwing light on the title of <i>Nadan</i> ...	133
i. <i>Nadan</i> , appended to the names of countries ...	"
ii. <i>Nadan</i> , joined to names of towns and villages ...	134
iii. <i>Nadan</i> , affixed to names of rivers	135
iv. <i>Nadan</i> , with names of persons	"
III. The title of <i>Nadan</i> , peculiar to whom	136
Local and classical usage of the word	"
Palmyra palm is the best of all	150
Authorities to prove the Kshatrya origin of <i>Kamban</i>	31
Why is Pandian called <i>Kamban</i>	

	<i>Page</i>
Authorities for the epithet of <i>Nadan</i> being attached to the names of the <i>Ila</i> and <i>Chola</i> Kings ...	175
Foreign authorities	186
(1) The South Indian Sketches, *Part II, Letter 4, p. 35	"
Remarks	188
(2) Report of the Rev. R. Caldwell, LL., D for the year ending 30th June 1845, p. 6 ...	194
Remarks	197
Origin of the title of <i>Nadalvar</i>	201
Quotation from <i>Surapandia Puzanam</i> ...	202
Explanation of <i>Kshatmyar</i>	207
Proof from an inscription	208
Chapter VII. Wrong Statements of <i>Jatisangarahasa-</i> <i>ram</i> summed up	211
Manners, &c., peculiar to the <i>Santôr</i> -race ...	213
Chapter VIII Full expositions for <i>Thivakaram ii.</i> 11 ...	216
I. The original application of the words occurring in this <i>sutram</i> '	217
i. <i>Sutrams</i> treating of <i>Brahmans</i> , 1-8	"
ii. Those of <i>Kshatryas</i> , 9-31	"
iii That of <i>Vaisyas</i> , 32	218
iv. That of <i>Sudras</i> , 33	"
(1) Six functions of <i>Brahmans</i>	226
(2) Six functions of <i>Rulers</i>	227
(3) Six functions of <i>Chetties</i>	"
(4) Six functions of <i>Valanmantar</i> .	228
A. Functions common to <i>Brahmans</i> , <i>Kings</i> , and <i>Chetties</i>	"
B. Those common to <i>Chetties</i> and <i>Sudras</i> ...	"
C. Those of <i>Brahmans</i> only	229
D. Those of <i>Kings</i> alone	"
E. No function is of <i>Chetties</i> only	"
F. Those of <i>Sudras</i> alone	"
G. The sixth function of every 'caste' forms the characteristic one	"

	<i>Page.</i>
II. Authorities for the intrinsic meaning, and original application of the terms	... 232
1st. Explanation of the words grouped together in the Sūtram	... 233
1. Arivúdaiair	... "
2. Santôr	... 234
3. Mikkôr	... 238
4. Nallavar	... 239
5. Malavar	... "
6. Aintôr	... "
7. Uyarntôr	... "
8. Aryar	... 240
9. Ulakú	... "
10. Antôr	... "
2nd Authorities for the Synonymes of Santôr denoting the rulers	... 247
1. Authorities for Arivúdaiair	... "
2. Do. for Santôr	... 260
3. Do. for Mikkôr	... 308
4. Do. for Nallavar	... 310
5. Do. for Malavar	... 313
6. Remark on Aintôr	... 317
7. Do. on Uyarntôr	... 318
8. Authorities for Aryar	... "
9. Do. for Ulakú	... 323
10. Do. for Antôr	... 325
A Query	... 326
Chapter IX. Brief sketch of the History, honorific title, and branches of the Santôr-race.	... 329
1st. It is natural to any one to examine the antiquity of his own race	... "
1. The English are disposed to do so	... 330
2. The Europeans are of Aryan origin	... 331
3. Some are disposed to say that the English are Israelites	... 333
National and religious customs, distinguished	... 338
2nd. Tamil Kshatriyas and their honorific title	... 341

	<i>Page.</i>
I. Tamil Kshatryas, who ?	341
Fivefold division of any language speaking race	342
Tamil nations to be viewed in one group	343
Rivalry between the Dravidians, and the Sanskrit-speaking race	345
Absurdity of saying that the descendants of Tamil Kshatryas are exterminated	346
Subdivisions among the Sudras	348
Dasis and their offspring	„
Tamil Kshatryas where to be traced	349
Arguments proving that Tamil Kshatryas are not extinct	351
Original fivefold division of Tamil rulers	354
The rulers of the agricultural soil subsequently amalgamated all into one...	355
II. Historical origin of the title of Santôr	356
3rd. Branches of the Santôr-race	376
Chapter X. Full account of the Copper-Sasanams of the Santôr	378
Tamil immigration from Central Asia	„
Sanskrit immigration...	380
Telugû and other races	„
1st. Description of the Copper-Sasanam of Tiruvengadû	381
I A list of the pictures of the document...	386
II. An account of the pictures, and a brief sketch of the history connected with them	389
The first parents of the Santôr were of Kshatrya origin	413
2nd. An abstract of the inscription on the sasanam of Tiruvengadû	447
3rd. An account of the pictures and inscriptions of The Copper-Sasanam of Chithambaram	454
4th. Some of the chief titles belonging to the Santôr	461

பொருளடக்கம்.

நானமுகம்.

பக்கம்.

பாபிரப்பிரகரணம்

க. பிரகரணம் — சான்றோர்குலத்தைச்சுட்டி

ஜாதிசங்கிரகசாரம் 14 - வது பக்கத்தில், திவா
கரம் மககட்பெயர்த்தொகுதி 50 - வது குத்தி
ரத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு கூறியிருக்கும்
தப்புத் தாற்பரியவுரையைக் கண்டித்தல் .. க

I. 'கள்விலேஞா' என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரிய
வுரை ௫

'கன்' எனும் பதத்திற்குப் பொருள் "

'இமையோர் பருவதத்தில் தாலந் தெங்கு ஈந்து
முதலான கற்பகச் சோலைகளுண்டெனப்
தற்கு மேற்கோள்கள் எ

II. 'பழையர்' என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரிய
வுரை ௩௨

III. 'துவசர்' என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரிய
வுரை "

IV. 'படுவா' என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரியவுரை. ௩௩

உ. பிரகரணம் — சான்றோர்குலத்தைச்சுட்டி ஜா

திசங்கிரகசாரம் 16 - வது பக்கத்தில் குடாமணி
நிகண்டு மககட்பெயர்த்தொகுதி 36 - வது கவி
யை ஆதாரமாகக்கொண்டு கூறியிருக்கிற தப்
புத் தாற்பரியவுரையைக் கண்டித்தல் ௩௪

'சென்னிடி' என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரி
யவுரை ௩௫

'சான்றா' என மருவாய 'சான்றா' என்னும்
பெயர்ப்புத்திற்கு உற்பத்தி ௩௬

- I சுராபாண்டிய ராசவமிசத்தாருக்குச் 'சான்றவர்' என நூல்களில் பெயர்வந்திருப்பதற்கு மேற்கோள்கள் சாந
- II. சுராபாண்டிய ராசவமிசத்தாருக்குச் 'சான்றார்' எனப் பெயர் நூல்களில் வருவதற்கு மேற்கோள்கள்: நுக
- கௌரவப்பட்டப்பெயர்களாகிய 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் பெயர்களுக்கு உற்பத்திவிபரம் கௌ
- சால்' என்னும் மூலபதத்திற்குத் தாற்பரியமும், அதனின்றி பிறந்து வழங்கிவருகிற பிற பெயர்களுக்கு விபரமும் கௌ
1. சாலி எய
 2. சாலிகை "
 3. சாலாகம் "
 4. சாலாரம் எக
 5. சாலேகம் "
 6. சாலேயம் "
- III. சுராபாண்டிய ராசன் குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னும்பெயர் நூல்வழக்காயிருப்பதற்கு மேற்கோள்கள் எௌ
- 'வலங்கைச் சான்றோர்,' 'வலங்கைமன்னர்' எனும் பட்டப்பெயர்களுக்கு விபரம்... .. எக
- IV. 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' எனும் பெயர்கள் அரசமரபினராகிய சத்திரியகுலத்தவர்களுக்குப் பிறநூல்களில் வழங்கியிருப்பதற்கு மேற்கோள்கள் அய
- 'பிழியர்' எனும் பெயருக்குத் தாற்பரியம் கௌ
௩. பிரகரணம்—'கல்விசைஞர்' இன்னுரென்பதற்கு ருசுக்கள் "
௪. பிரகரணம்—சான்றோர்குலத்தவருடைய தீர்வோற்பத்தியைக் குறித்து ஜாதிசங்கிரகசார நூலிற் சொல்லியிருப்பது எத்த அபத்தம் கௌ

௫. பிரகரணம்—‘கிராமணிகள்’ என்னும் இயற்
கைப்பெயரை ‘கிராமன்னியாள்’ என ஒரு
தலைப்புப்பெயராக மாற்றியது பெருங்குற்றம். ககக

I. ஜாதிசங்கிரககார நூலாசிரியர் தமது மனோ
தப்புரகாரம் ‘கிராமணிகள்’ என்பதை ‘கி
ராமன்னியாள்’ என இழுத்து நீட்டி மெலித்
துணைத்திருப்பது சுத்த அபத்தம் ககஉ

i. ‘கிராமணிகள்’ என்பது தொண்டைம
ண்டலத்துச் சான்றோர்களுக்குச் சி
றந்த பூர்வகுலப் பட்டப்பெயர் ... ககங

ii. அங்கிலேய வித்வானாகிய உலிசுலோ
ஆசிரியரெழுதிய அகராதியில் ‘கிரா
மம்’ எனும் பெயருக்கடியில் ‘கிரா
மணி’ எனும் பெயர் வருகிறது ... ககச

iii. அங்கிலேய வித்வானாகிய இரட்டிலராசி
ரியரெழுதிய அகராதியிலும் அப்படி
யே வருகிறது... .. ககடு

iv. பின்னொரு சிறுநூல் கறுஞ்சாட்சி

v. தாமிரசாதனங்கனால் விளங்குமருள்... ..

vi. ‘கிராமணி’ எனும் பூர்வ பட்டப்பேர்
சரர்குல பிரபுக்களுக்கும், சிறப்பு
கையால் இந்திர மகாராசனுக்
கும் இடப்பட்டுவந்திருக்கின்ற பட்
டப்பெயர்களுமொன்று ககசு

II. ‘கிராமன்னியாள்’ என்பது ஜாதிசங்கிரக நூ
லாசிரியர் வேணுமென்தே நாதனமாய்ச்
சிறுபித்த மனோதப்பு பாணிப்புப் பெயர்ப்
பதம் கஉஉ

III. ‘கிராமணிகள்’ என்பது ‘கிராமன்னியாள்’ என்
பதை மாற்றமொழியென்று சொல்லுதுதத்த
... .. ககக

- கா. பிரகரணம்—‘நாடான்’ என்னும் தமிழ்ச்சத்
 ‘திரியகுலப் பட்டப்பெயரும், அதை யொட்டிய
 பிற பெயர்களும் தமிழ் இராசகுலத்தவர் து
 பூர்வ பட்டப்பெயர்களாம் கஉஉ.
 ‘நாடான்’ என்பதற்கு ஜாதிசங்கிரகசாரநூலிற்
 கூறியிருக்குந் தாற்பரியம் தப்பென்றுணர்த்
 தல் ”
 ‘நாடான்’ என்பது உபயார்த்த பதமாம் ... கஉஎ
- I. ‘நாடான்’ எனும் பட்டப்பெயருக்குச் சரியா
 ன தாற்பரியம் கஙய
- II மேற்படி பெயர்களோடு இயல்பாகச் சேர்ந்து
 வரும் அடைமொழிகளால் அவைகளின்
 கருத்து இன்னதெனத் தெளிவுற விளங்கும், கஙங
 i. நாட்டுப் பேர்களோடு ‘நாடான், நா
 டன்’ என்னும் அரசகுலப் பட்டப்பெ
 யர்கள் சேர்ந்துவரும் ”
 ii. மேற்படி பட்டப்பெயர்கள் நகரூர்ப்பெ
 யர்களோடு சேர்ந்துவரும் கஙச
 iii. மேற்படிபேர்கள் நதிப்பெயர்களோ
 டிரு சேரும் கஙரு
 iv. ஆடவர் பெயர்களோடும் மேற்படி பேர்
 கள் சேரும் ”
- III. ‘நாடான், நாடன்’ என்பன உலகவழக்கிலும்
 நூல்வழக்கிலும் இன்னகுலத்தவர்களுக்குப்
 பட்டப்பெயர்களாக வழங்குகின்றன ... கஙக
 ‘நாடான்’ என்பது உலகவழக்கும், ‘நாடன்’
 என்பது நூல்வழக்குமாம் ”
 பனை, தெங்கு, ரந்து எனும் மூவகை அமுதவி
 ருக்கிற்கும் கற்பகங்களாயினும், தரலமர
 மே ஏற்புரல கற்பகவிருக்கமாம். ... கருய
 கம்பன் இராசகுலச்சான்றோனானநாதி அவ
 னுக்குக் ‘கம்பநாடன்’ எனவும், ‘கம்பநாட்

புரம் (—ன்) வான் எனவும் பட்டப்பெயர்	
கள் வந்திருக்கின்றன	கருந
பாண்டியனுக்குக் 'கௌரியன்' எனப் பெயர்	
வந்திருப்பதற்குக் காரணம்...	ககக
சுழ்நூக்கும் சேர்முனுக்கும் 'நாடன்' எனும்	
பட்டப்பேர் வந்திருப்பதற்குச் சில மேற்	
கோள்கள்	களுடு
அனனிய நாட்டாரொழுதிய நூற்சாட்சிகள் ...	கஅக

(1) தென்னிந்திய சரித்திரக்குறிப்புகள், II-ம்	
பாகம், 4-ம் கடிதம், 35-ம் பக்கம்	„
இதில் கவனிக்கவேண்டிய சில முக்கிய விஷ	
யங்கள்	கஅஅ

(2) கிறிஸ்தாபதம் 1845-ஆத்தில் எழுதப்	
பட்ட கனம்: ஆர். கால்வல் ஐயரது ரிப்	
போர்ட்டு, 6-ம் பக்கம்	ககச
இதில் கவனிக்கவேண்டிய இரண்டொரு முக்	
கியவிஷயங்கள்	ககஎ
சுராபாண்டியராசன் காலத்தில் 'நாடாள்வார்ப	
பட்டம்' கட்டி மருடாபிஷேசஞ் செய்ததற்	
குச் சுருக்க விபரம்	20க
'சத்திரியர்' எனும் வடமொழிப்பெயருக்குத்	
தாற்பரியம்	20எ
திருவாரூர்ச் சிவாலயத்திலுள்ள ஓர்கல்வெ	
ட்டு	20அ

எ, பிரகாரணம்—ஜாதிகந்திரகசார நூலாகிரியர்	
சான்றோருலத்தவரைச்சுட்டி யெழுதியவைக	
ளில் அமைந்திருக்குந் தப்புகளையும், அதனால்	
விளைந்த குற்றங்களையும் ஒருங்கே திரட்டிக்	
கூறல்	2கக
சான்றோருலத்த ஆசாரங்கள்	2கந

அ. பிரகரணம்—திவாகரம், மங்கட்பெயர்த்தொ

குதி 11-வது சூத்திரத்திற்குத் தாற்பரியவுரையும், பிறனால்களிலிருந்து மேற்கோள்களும் ... 2-கள்

I. மேற்படி சூத்திரத்தை மூன்பின் சார்பான சூத்திரமொடு ஒப்பிட்டு, அதிலடங்கியிருக்கும் ஒரு பொருட்பெயர்கள் இன்னகுலத்தவரைக் குறிக்குமென்று காண்பித்தல் ... 2-கள்

i. பார்ப்பனகுலத்தவரைக் குறிப்பன;

சூத். 1—8 "

ii. அரசகுலத்தவரைக் குறிப்பன; சூத்.

9-31 "

iii. செட்டிகுலத்தவரைக் குறிப்பது; சூ. 32. 2-கள்

iv. சூத்திரகுலத்தவரைக் குறிப்பது; சூ. 33. "

1. அந்தணரறுதொழில் ... 2-கள்

2. அரசரறுதொழில் ... 2-கள்

3. வணிகரறுதொழில் ... "

4. வேளாண்மாந்தரறுதொழில் ... 2-கள்

A. முதன மூன்று குலத்தவருக்குமுரிய

பொதுத் தொழில்கள் "

B. செட்டிகளுக்குஞ் சூத்திரருக்குமுரிய

பொதுத் தொழில்கள் "

C. அந்தணருக்கேயுரிய தொழில்கள் ... 2-கள்

D. மன்னருக்கேயுரிய தொழில்கள் ... "

E. வைசியருக்கேயுரிய தொழில்களில்லை. "

F. சூத்திரருக்கேயுரிய தொழில்கள் ... "

G. ஆளுவதொழிலே ஒவ்வொரு குலத்

தவருக்கும் தரட்டில் கிறப்பென வி

ளங்கியது "

II. மேற்படி சூத்திரத்திலடங்கிய பெயர்களுக்கு

இயற்கைத் தாற்பரியமும், அவைகள் பூர்வ

அரசகுலத்தவருக்கு இடப்பட்டு வழங்கிவந்

திருப்பதற்கு நூற்சாட்சிகளும் ... 2-கள்

ப்தலாவது. 'சான்றோர்' எனும் தொழுவப்பட்ட

பபெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பதமுடி

ச்சகளை அழித்து விரித்தல் உரு

1. அறிவுடையோர் "

2. சான்றோர் உரு

3. மிக்கோர் உரு

4. நல்லவர் உரு

5. மேலவர் "

6. ஆய்ந்தோர் "

7. உயர்ந்தோர் "

8. ஆரியர் உரு

9. உலகு "

10. ஆன்றோர் "

இரண்டாவது. மேற்படி ஒருபொருட்பெயர்

களுக்குத் தாற்பரியமும், அவைகள் பூர்வராச

குலத்தவர்களுக்கு இடப்பட்டு வழங்கிவந்திரு

ப்பதற்கு ருசுக்களும் உரு

1. அறிவுடையோர்; மேற்கோள்கள் "

2. சான்றோர்; மேற்கோள்கள் உரு

3. மிக்கோர்; மேற்கோள்கள் உரு

4. நல்லவர்; மேற்கோள்கள் உரு

5. மேலவர்; மேற்கோள்கள் உரு

6. ஆய்ந்தோர்; குறிப்புகள் உரு

7. உயர்ந்தோர்; குறிப்புகள் உரு

8. ஆரியர்; மேற்கோள்கள் "

9. உலகு; மேற்கோள்கள் உரு

10. ஆன்றோர்; மேற்கோள்கள் உரு

தூக்கி உரு

கூ. பிரகாரம்—சான்றோருலப்பூர்வோத்திரம்,

தொலப்பட்டம், இனப்பிழை ஆகியவைகளுக்

குச் சூத்திரம் உரு

முதலாவது, எக்குலத்தவருக்குந் தத்தம்பூர்வோத்

திர உற்பத்திக்கிரமங்களை ஆராய்தல் இயற்கை. ௩௨௬

1. அங்கிலேய நாட்டாருக்கு இவ்வகை
யபேடசை யுண்டு ௩௩௩

2. ஐரோப்பாக்கண்டத்து வடநாட்டாரும்
சமஸ்கிருத பிராமணரும். ஏககுலத்
தினர் ௩௩௬

3. அங்கிலேயர் முத்குலத்தினருக்கு இன
மானவரென்று சிலர் கூறுவர் ... ௩௩௩
குலாசாரம்வேறு, மதாசாரமவேறு ... ௩௩௮

இரண்டாவது. தமிழ்நாட்டுச் சத்திரிய குலத்தா

ரின்னாரெனவும், *சான்றோர்' எனும் கௌர
வப்பட்டப்பெயர் இன்னகாரணத்தாலுற்பத்தி
யாயிற்றெனவுங் கூறல் ௩௪௧

I. தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலத்தவரின்னர்
பாஷை ஒவ்வொன்றுகளுக் குலம் ஐந்தாரும் ... ௩௪௨
தமிழ்க் குலங்களை ஆராய்கையில் பிறபாஷைக்
காரரைக் களையவேண்டும்... .. ௩௪௩
வடமொழியாருகருந் தென்மொழியாருக்கும்.
நெடுகிலும் எதிரித்தனமுண்டு ௩௪௪
தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியர் முறறிலும் அருகிப்
போய்விட்டதாகக் கூறுவது நம்பப்படத்தக்

௨த: ல ௩௪௬

குத்திரகுலத்தவருக்குள் பலபிரிவுகளுண்டு ... ௩௪௮
தா வெயிற்றாண்பின்னாகன் எவ்வனமுனர்

எக்குலத்தவரைத் தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியரை
னக் கூறலாம்... .. ௩௪௯

தமிழ்சத்திரியகுலம் அருகிப்போதல் கூடாதெ
னடதற்கு நியாயம் ௩௫௦

ஐந்திணைப்பிரிவுத் திரிய ஐந்தரசாட்சிகள் ... ௩௫௧
மருதநி வேந்தர் பிழைவத்தில் ஐந்தரசாட்சி
களையும் ஒரு குலக்குள்ளடக்கியுண்டனர். ௩௫௫

II. 'சான்றோர்' எனும் தொனரவப்பட்டம் தமிழ்

தாட்டரசுகுலத்தவருக்குக் கிடைத்ததற்குச்

சரித்திர விபரம்

...

... ௩௫௬

மூன்றாவது. சான்றோர்குலக்கிளைப்பிரிவுகள் ... ௩௬௬

III. பிரகரணம்—சான்றோருகுலத் தாமிரசாதனப்

பட்டயங்களுக்கும், பட்டப்பெயர்களுக்கும் விப

ரம்

...

..

.

... ௩௭௮

மத்திய ஆசிடாவிலிருந்து முதன்முதல் இந்து

தேயததிற்கு வந்தவர்கள் தமிழாரியப் பா

ஷைக்காரர்

...

...

..

..

அதற்குப்பிறகு வந்தவர்கள் சமஸ்கிருத வாரி

யப் பாஷைக்காரர்

...

...

...

... ௩௮௮

வகிகா, ரெட்டிகள், மலையாளர் முதலிய பிற

பாஷைக்காரர்

...

..

...

..

முதலாவது. திருவெண்காட்டுச் சான்றோருகுலத்

துத் தாமிரசாதனப் பட்டங்கள் விபரமும்,

அப்பட்டங்களுக்குப் பொருள் விபரமுங் கூறல். ௩௮௯

I மேற்படி சாதனத்து 46 பட்டங்களுக்குப் பேர்

விபரம்

...

..

...

...

... ௩௯௬

II. மேற்படி பட்டங்களுக்குப் பொருளுரை

...

... ௩௯௯

தந்தைவழியாலும் தாய்வழியாலும் சான்றோர்

குலத்தவர் சத்திரியராவர்

...

...

... ௪௦௩

இரண்டாவது. மேற்படி சாதன எழுத்து விப

ரத்திற்குப் பொருள்

...

...

...

... ௪௦௭

மூன்றாவது. சிதம்பரம் சான்றோர்குலத் தாமிரசா

தனப் பட்டயத்திலுள்ள பட்டங்களுக்கும் எழு

த்துகளுக்கும் விபரம்

...

...

..

... ௪௦௯

நான்காவது. சான்றோர்குலத்தவருக்குரிய முக்

கியமான பட்டப்பெயர்கள்

...

...

... ௪௧௧

பிழைதிருத்தம்.

பககம. வரி. பிழை. திருத்தம்.
கடுச.....உடு.....சகரம்.....சக்கரம்.
உ௦உ.....க௦.....வசம.....வம்ச.
ஊஊ.....உடு.....திருமரை.....திருமறை.

சான்றோருல

ம ர புகா த்த ல்.

க. பிரகரணம்.

சான்றோர் குலத்தைச்சுட்டி, ஜாதிசங்கிரகசாரம், 14-வது பக்கத்தில், திவாகரம், மக்கட்பெயர்ததெ குதி, 50-வது சூத்திரத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு கூறியிருக்கிற தபபுத் தாற்பரிய உரையைக் கண்டித்தல்.

ஜாதிசங்கிரகசாரநூல், 14-வது பக்கத்திற் சொல்லியிருக்கிறதாவது.—

சூத்திரரின கீழ்ப் பதினோர்வது, திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 50-வது சூத்திரம்.

கள்வினைஞர், அல்லது சாணர் பெயர்.

“பழையர் துவசர் படுவர்கள்வினைஞர்.”

இதின் தாற்பரியம்.

“பழையர், துவசர், படுவர், கள்வினைஞர் இந்நான்குஞ் சாணர் பெயர் எனபதாம்.”

இந்தப்பிரகாரம், ஜாதிசங்கிரகசாரநூலிற் கண்டிருக்கின்றது.

1868-ஆம் சிதம்பரம் கருணாநந்த சுவாமிகளால் பரிசோதித்துச் சித்தாத்திரிப்பேட்டையிலிருக்கும் பிரபாகர அச்சுக் கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்ட திவாகரப்பிரதியிலும், வேறு திவாகரப்பிரதிகளிலும், ஒலையேட்டுப்பிரதிகளிலும், கண்டிருக்கிறபடி மேற்படி சூத்திரத்தை இங்ஙனம் போர்த்தெழுதுகிறோம். அதைக் கூர்ந்து கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும் அந்தச் சூத்திரம் வருமாறு:—

திவாகரம், முக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 50-வது சூத்திரம் :

கன்விலைஞர் பெயர்.

“பழையர் துவசர் படுவர்கன்விலைஞர்” என்பதாம்.

இதினதாற்பரியம்.

“பழையர், துவசர், படுவர் இம்மூன்றுங் கன்விலைஞர் பெயர்” என்பதாம்.

முதல்முதல் இந்த ஜாதிசங்கிரகசாரநூலில் பேர்த்தெழுதிய சூத்திரத்தை, திவாகரநூலிற் கண்டிருக்கிற சூத்திரத்தோடு ஒத்துப்பார்ப்போமாக.

ஜாதிசங்கிரகசாரநூலில் பேர்த்தெழுதியிருக்கிற திவாகரசூத்திரம் :

கன்விலைஞர், அல்லது சாணர் பெயர்.

“பழையர் துவசர் படுவர்கன்விலைஞர்” என்பதாம்.

திவாகரநூலிற் கண்டிருக்கிற சூத்திரம் :

கன்விலைஞர் பெயர்.

“பழையர் துவசர் படுவர்கன்விலைஞர்” என்பதாம்.

இவ்விரு சூத்திரங்களும் ஒன்றல்ல. பூர்வதூற் சூத்திரம் ஒருவகையாயும், ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் பேர்த்தெழுதியிருக்கிற சூத்திரம் வேறுவகையாயும் வருகின்றன. இந்தப் பேதத்திற்குக் காரணம், மேற்படி நூலாசிரியர் மேற்படி குலத்தவர்களைவிட்டு ஏதோ வொன்றைச் சொல்லுதோக் கவகொண்டவராய், திவாகரச் சூத்திரத் தமது நோக்கத்திற்கு ஏற்காதென்று அச்சிக்கொண்டவராய், மேற்படி திவாகரச் சூத்திரத்தைத் தமது நோக்கத்துடன் பொருத்தச் செய்யக் கருதி, ஒருபுதுச்சூத்திரம் கட்டியிருக்கிறதாகத் தோன்றுகின்றது. அவர் செய்திருக்கிற சூத்திரத்திற் கண்டிருக்கிற ‘கன்விலைஞர், சாணர்’ என்னும் இரண்டு பதங்களும் மேற்படி திவாகரச் சூத்திரத்திலே இல்லவே இல்லை.

மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் திவாகரச் சூத்திரத்தில் ‘கன்விலைஞர்’ என்று கண்டிருக்கிற பெயர் சாணர்

ரேயர் குலத்திற்கு ஒருபோதும் ஏற்காதென்று உணர்ந்தவராய், 'கள்விலைஞர்' என்னுந் தூலிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிற இயற்கைப்பெயரை, 'கள்விலைஞர்' எனச் செயற்கைப் பெயராகத் தித்தி யெழுதியிருக்கிறார்.

'கள்விலைஞர்' என்னுந் தொடர்மொழிக்கு 'கள் விற்போர்' என்பது இயல்பான காற்பரியம்.

'கள்விலைஞர்' என்னுந் தொடர்மொழியில் வருகிற 'விலை' என்னும் பதத்திற்கு 'செய்கை' என்பது கருத்தாம். ஆனதால், இந்தத் தொடர்பதத்திற்கு 'கட்செய்கிறவர்கள்' என்பது தர்பரியமாம்.

ஆகையினாலே, 'மேற்படி ஜாதிரகங்கிரகசாரநூல் செய்தவர், 'சாணர்' என்னும் பெயர்ப்பதத்தை இந்தச் சூத்திரத்தினமேலே ஏற்றி ஆணி கடாவுதற்கு, 'கள்விலைஞர்' என்னுந் தொடர்பதம் உதவாததால், அந்தப் பதத்தை வேண்டுமென்றே 'கள்விலைஞர்' எனத் தித்தி எழுதியிருக்கிறாரென்று நன்றாய்த் தோனுகின்றது.

'சாணர்' என்னும் பதமோ, மேற்படி திவாகரச் சூத்திரத்தில் இல்லவே இல்லை. இல்லாத பதத்தை மேற்படி ஜாதிரகங்கிரகசாரநூலாசிரியர் தமது மனோரதப்பிரகாரம் பாணித்து, பழஞ்சூத்திரத்துள்ளே திணிக்கத்துணிந்தது எவ்வகைத் தெரழிலோ? புத்திமான்கள் நிதானித்துச் சொல்லட்டும்.

மேற்படி ஜாதிரகங்கிரகசாரநூலாசிரியர் 'கள்விலைஞர்' என்னும் பதத்தை 'கள்விலைஞர்' எனத் தித்தி யெழுதி நூலில் உபயோகப்படுத்தியிருப்பதையும், நூலில்லாத ஒரு புதுப்பதத்தைப் பூதிப்படியாகச் 'சாணர்' எனப் பாணித்து அதிச் சூத்திரத்தில் அப்பிவைத்திருப்பதையும் பார்க்கும் போது அவர் அவ்வாறு செய்தது அயோக்கியச் செய்கை எனத் தெரியவருகின்றது. இதற்கு,

கள்விலைஞர் பெயர்.

"பழைய தவள் பெயர் கள்விலைஞர்"
என்பது சூத்திரம்.

இந்தத் திவாகரச் சூத்திரத்தில், 'கள்விலைஞர்' என்னுந்
தொடர் பதத்துடன் ஒரு பொருள்கொண்ட பதங்கள், 'பழையர்
துவசர் படுவர்' இம்மூன்று பதங்கள், என்று சொல்லியிருக்கின்றது.

மேற்படி ஜாதிகங்கிரகசாரநூலாசிரியரோ, 'பழையர் து
வசர் படுவர் கள்விலைஞர்' இந் தான்குஞ் 'சாணர்' பெயர்
என்கிறார்.

திவாகர நூலாசிரியர் மூன்று பெயர்கள் கள்விலைஞருக்கு
வரும் என்கிறார்.

ஜாதிகங்கிரகசாரநூலாசிரியரோ, 'கள்விலைஞர்' என்ற ப
தத்தைக் 'கள்விலைஞர்' என்றாகியதுமன்றி, 'கள்விலைஞர்'
எனத் தாம் கல்பித்த பதத்தைப் 'பழையா துவசர் படுவர்'
என்னும் மூன்றுபதங்களோடு சேர்த்து, நூலிலில்லாத
'சாணர்' எனும் பதத்தை நூதனமாக வருவித்து, திவாக
ர நூலாசிரியர் கருத்து மாறுபட எழுதியிருக்கிறார்.

திவாகரஞ் செய்த சேந்தன் அம்பன் நாட்டிற்குச் சிற்றா
சன், அரசா குலத்திலுதித்த சத்திரியன், மகாவித்துவான்.
ஆனதால், 'கள்விலைஞர்' சாணரேயாயின், மேற்படி திவா
கர ஆசிரியர் மேற்படி சூத்திரத்தில் அதை அமைத்து,

சாணர் பெயர்,

"பழையர் துவசர் படுவர் கள்விலைஞர் சாணர்"

என்று எழுதலாமே.

அவ்வாறு அவர் எழுதாததால், இந்தச் சூத்திரஞ் சான்றோர்
குலத்தைக் குறித்ததல்லவென்று நன்றாய் விளங்குகின்றது.
இதற்குத் தகுந்த ருசுவெடுத்ததுக்காட்டுதற்கு முன்னே, மேற்
படி ஜாதிகங்கிரகசாரநூலாசிரியர் 'சான்றோர் குலத்தவர்க
ளைச் சுட்டிச் சொல்லத் துணிந்த விஷயங்களைப்பெல்லாம்
இந்த 50-வது சூத்திரத்தின் மேலேற்றி திறத்திவைத்திருப்
பதால், மேற்படி திவாகரச் சூத்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஒருபொருட் சொற்களின் இயல்பான் தாற்பரியத்
தை விபரப்பட இவ்வினம் பாடிப்போமாக.

கன்விலைஞர் பெயர்,

“பழையர் துவசர் படுவர்களவிலைஞர்.”

இந்தச் சூத்திரத்தில் திவாகரநூல், சிரியர் தாம் எடுத்த பெயர்ப்பொருளைக் கொள்ளும் பல சொற்களைக் கூறுமிடத்து, தலைப்பிலே எடுத்த பெயரை வைக்கிறார். சூத்திரத்தில் பொருளிலொத்த பல சொற்களைக் கூறியபின்னா, இந்தச் சொற்களெல்லாம் எடுத்த பெயர்ப்பொருள் கொள்ளுமெனக் காட்டுதற்கு அந்தப் பெயரைக் கடைசியில் வைத்துச் சூத்திரத்தை முடிக்கிறார். தலைப்புச்சொல்லை விட்டால்,

“பழையர் துவசர் படுவர்களவிலைஞர்”

என்பது சூத்திரம்.

இதனதாற்பரியம்

பழையர், துவசர், படுவர் இம்மூன்று பதங்களும் கள் விற்குங் குலத்திற்குப் பெயர்கள் என்பதாம்.

ஆனதால், கன்விலைஞர், பழையர், துவசர், படுவர் என இவ் இந்த நான்கு பெயர்களுக்கும் இங்ஙனம் தாற்பரியங் கூறுவோம். அவற்றுள்,

I. கன்விலைஞர் என்பதற்குக் கள் விற்கிறவர்கள் என்பது கருத்தாம். கள் என இவ் பதத்துக்கு (i) கற்பகம் தி' என்றும், (ii) புஷ்பங்களினுள்ளே ஊறி வடிவிற தேன என்று உருத்தமாகும்.

'மதி' என்னும் பதத்துக்கு மதுரம் என்பது பொருளாம். மது, மதுரம் என்னும் இவ்விரு பதங்களுக்கும் இனிமை என்பது கருத்து.

இறக்கியபிரகாரம் அப்பட்டமான 'கள்' மதுரமாயிருப்பதால், அதற்கு 'மதுரம்' என்றும், 'மது' என்றும் பெயர்கள் வரும்.

கற்பக விருக்ஷமாயி 'தாலவிருக்ஷங்களின் பாணிகளிலிருந்து இவ்விப்பாய் ஊறி வடிவிற மதுவுக்குப் பூர்வகாலத்தில் கள் என்று பெயர். அப்பட்டமான (—அத்தாங்கமான) அந்த

அமுதத்தை இறக்கிய பிரகாரம் மானிடகுலத்தவர்கள் உண்டு கூகிப்பதற்குக் கடவுள் அந்த விருகுகத்தில் நாவுக்கு மதரா மான இனிமை பூட்டி வைத்திருக்கிறார்.

தால விருகுக வேர்கள் பூமிக்குள் பாம்புபோல ஊடுருவிச் சென்று, பாதாண கங்கைக்குள்ளிறங்கி, அந்தப் பாதாண கங்காசலத்தில் ஊஞ்சலாடி என்றும் நீருண்ணுகின்றன. அந்த, நீரானது வேர்கள் வழியாகத் தாலவிருகுகத்து உடலுக்குள்ளேறி, அதினுள் கடவுள் அமைத்து வைத்திருக்கிற. தித்திப்புப்பண்டத்தில் விரவி ஊறி முதிர்ந்த சுவைபெற்றுப் பானையின் வழியாக வடியுது. அப்படி வடியும் பானத்துக்கு அமுதம் என்று பெயர்.

அமுதம் என்னும், பீதத்துக்கு இனிமை என்றும், பால் என்றும் அருந்தமாகும். தாலவிருகுகம்து இனிமை கொண்டிருப்பதால், அதற்கும் 'அமுதம்' என்றும் 'பால்' என்றும் பெயர்கள் வரும்.

பசுவின மடியிலுறியவரும் இனிய நீருக்கும் அமுதம் என்று பெயர். ஆனதால், ஆடுமாடுகளைவைத்துப் பால் விருத்தி செய்யும் ஆயர்கள் அமுதர் என்றும், அமுத குலத்தவர்களென்றும் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

கற்பகங்களாகிய பனை தெங்கு ஈந்து விருகுகச்சோலைகள் வைத்து, அமுதவிருத்தி செய்கிறவர்களாகிய சானரோர் குலத்தவர்களுக்கும் அமுதர் என்றும், அமுத குலத்தவர்களைன்றும் பெயர்கள் வருகின்றன.

இமமலை நாடுகளில் கிழ்பாரிசத்திலிருக்கிற நாட்டில், ஆதிகாலத்திலே சுரர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்கள் குடியேறிப் பெருகினார்கள். சுரர்குலத்தவர்களுக்கு அரசனாகிய இந்திர மகாராஜன் தாட்டிலும், தனக்கு இராச தரமாகிய அமராவதியிலும், ஏராளமாக வைத்து உண்டுபண்ணிப் பரிபாலனஞ் செய்துவந்த கற்பகக் காவுகளாகிய மேற்படி மூலகைச் சோலைகளில் அமுத உற்பத்திசெய்து உண்டு மகிழ்ந்தவர்கள் சுரர்குலத்தவர்களானதால், அவர்களுக்கும் அமுதர் என்றும், அமுத குலத்தவர்களென்றும் பெ

யர்கள் வந்திருக்கின்றன. இந்தச் சாரங்குலத்தவர்களுக்கு அமரர் என்றும், தேவர் என்றும் வேறுபெயர்களுமுண்டு. அதிலால், இந்திரனுக்கு 'அமரர்பதி' என்றும், 'காரிராமணி' என்றும், 'தேவர்கேன்' என்றும் பெயர்கள்வரும்.

சுரர், அமுதர், அமரர், தேவர் இந்த நான்கு பெயர்களும் அதிதி புத்திரர்களாகிய இக்குலத்தவர்களுக்கு அமுத உற்பத்திசெய்த காரணத்தையிட்டே வந்திருக்கின்றன. ஆனதால் அமுத உற்பத்திசெய்த முதற் பாண்டியனை விசேடிப்பதற்கு அவனுக்குச் சுரர்பாண்டியன் எனப் பெயர் வந்திருக்கின்றது. சுரா என்னும் பதத்துக்கு அமுதம் என்பது கருத்தாம்.*

இமவற்பருவத்தில் தாலந், தெங்கு, ஈந்து முதலான கற்பகவிருகூச் சோலைகள் வைத்து விருத்திசெய்ததற்கு மேற்கோள் இங்ஙனம் கூறுவோம். அவை வருமாறு :—

(i) திருக்கழுக்குன்றப் புராணம், கயிலாயச்சுருக்கம், 13-வது கவி :

“நாகம் பஞ்சரஞ் சந்தனங்குங்குமநறவங்
காகதுண்ட முண்டகங் கனலிகாரங்காகோளி
பூகஞ் சண்பகந் தெங்குமாப் பலவு பூங்கதலி
மரகங் கண்ணுற முருங்கெலா நெருங்குவ பெருங்கா.”

* சுயப்பிரகாச தேசிக அரங்கநாதகவிராயர் இயற்றிய சோமபாண சோடசக் கட்டளைக்கவிததுறை, 5-வது கவி :

“தமிழும் மதுரசுரா மதுரைப்பெயர் தாழுஞ்சுரா
அமிர்தர்கள் கன்னரிக் கன்னழகர் சான்றோனாயன்
கமிழஞ் சுரத்திவேணியனுஞ் சொக்கநாயகனமே
லமைகுலப்பிராண்டிய நாடன் பழையன அருமதியே.”

இத்தக் கவியில், சுரர்கள் அமுதமாகிய சுராவக்குடைய வர்களுள்தலி, அவர்களுக்கு அமிர்த், கன்னர் எனப் பெயர் வந்திருக்கின்றது.

கன்னர் — கன்னுக்குடையவர்கள்,

— அமுதர்,

— சுரர் என்பது கருத்தாம்.

அன்றியும், மதுரை — கன்

மதுரையின் கன்னர், திருவாசகம், திருப்பாண்
திப்பதிகம், 2-வது கவி காண்க.

இந்தக் கவியில், கயிலாசுப் பருவதச் சாரலில் புண்ணை, செருந்தி, சந்தனை, சூங்குமம், தறவம், அகில், தாழை, கோங்கு, அசோகு, கமுகு, சண்பகம், தெங்கு, மா, பலா, வாழை என னுயிம்மரங்களெல்லாங் சோலைகளாய் ஆகாயத்தினிடத்திற் பொருந்தும்படி சாரலில் தெருங்கி யிருக்கும் என்று கூறியிருக்கின்றது. இதற் கூறியிருக்கிற சோலைகளுக்குள் அமுத விருகடிமாயி தெங்கு விருகடி சோலை சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது.

(ii) மேற்படி கயிலாயச் சருக்கம், 14-வது கவி.

“பொன்றழைப்பன நித்திலமுகைப்பன புண்பூண்
சென்றழைப்பன பைந்துகிற்காப்ப்பன செழும்பொற்
கொன்னற மத்தமுயிலைந்தவனானையிற்குமுயி
மன்றலிற்பல கோடிகற்பாடவி வயங்கும.”

இந்தக்கவியில், அந்தக் கயிலாசுகிரிச்சார்பில் எண்ணுதற் கரிய பலன்களையளிக்கின்ற அநேகஜோடிகற்பகவிருகடிச்சோலைகள் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் எனச் சொல்லியிருக்கின்றது. இக்கவியில் உலகியல்புக்குப் பொருத்தமின்றிக் கூறியிருக்கின்ற குறிப்பு விசேடணங்களை யகற்றி விட்டுவண்டும்.

சுரர் குலத்தவர்களுக்குரிய தேவர் என்னும் பட்டப்பெயர் பூர்வத்தில் தமிழ் நாட்டரசர்களுக்குண்டாயிருந்ததுமன்றி*

* சுரர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களுக்குத் ‘தேவர்’ என்கிற பட்டப்பெயர் வழங்கிவந்தபிரகாரம், நாடாரும் அரசர்களுக்குத் ‘தேவர்’ என்கிற பட்டப்பெயர் வந்த வழங்கியிருக்கின்றது. ஆனதால், தமிழ் நாட்டரசர்களுக்குத் ‘தேவர்கள்’ என்கிற பட்டப்பெயருண்டு. எவ்வாறெனில்,

1. அரசர்களுடைய தாயகிமேர்களுக்கு ‘தேவி’ என்கிற பட்டப்பெயர் ஏதொரு வகற்பழமின்றி னால் வழங்கிலும் உலகவழக்கிலும் வந்த வழங்கியிருப்பதால், அரசருக்கு ‘தேவர்’ என்பது பட்டப்பெயர். பெண்பால் ‘தேவி’ ஆனதால், ஆண்பால் ‘தேவன்’ என்பதாம், திருட்டாந்த மாசு,

சீதைக்கு ‘சீதாதேவி’ எனப் பட்டப்பெயர் வந்திருக்கின்றமையால்,

இராமருக்கு ‘இராமதேவர்’ எனப் பட்டப்பெயருண்டு.

இக்காலத்தில் மறவர்குலத்தவர்களுக்கு, கள்ளர்குலத்தவர்களுக்கு முண்டி, ஆண்டால், இந்த மறவர்குலத்தவர்களுக்கள்ளர்குலத்தவர்களுக்கு சுரர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியக்கிளைப் பிரிவார்களை எண்ணுதற்கிடமுண்டு. இவ்விருபிரிவார்களில்,

1. மறவர்குலத்தவர்கள் பூர்வதில் சத்திரியக்கிளைப் பிரிவார்களிலொரு பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களாய், ஐந்திணைப்பிமிப் பிரிவுகளிலொன்றாகிய பாலைநிலநாட்டிற் குடியேறிப் பெருகியபின், அந்தப்பாலைநிலநாடு ஆதியில் அவர்களுக்கு ஆதினமாயிற்று. மேற்படி பாலைநிலநாட்டில் கற்பக அமுது உற்பத்திசெய்து உண்டுவந்தவர்கள் இந்த மறவர்குலத்தவர்களே. அந்த அமுது உற்பத்தி செய்துவந்ததினிமித்தமே அந்தக்குலத்தவர்களுக்குச் சுரர்குலத்தவர்களுக்கொப்பந்தம் தேவர் என்கிற பட்டப்பெயர் வந்திருக்கின்றது. பிற்காலத்தில் அரசாட்சி மாறுதல்களில் மேற்படி மறவர்குலத்தவர்

இராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், வாலிவதைப்படலம், 78-வது கவி. *

“கோவியற்றருமழங்கள் குலத்துதித்தோர்கட்கெல்லாம்
தீவியத்தெழுத வொண்ணு வருவத்தாயுடைமையனரே
ஆவியைச் சனகனபெற்ற வன்னதையமிர்தின வந்த
தேவியைப் பிரிந்த பின்பு திகைத்தனைபோலுஞ் செய்கை.”
இந்தக்கவியில், சேதைக்குத் ‘தேவி’ எனப்பெயர் வந்திருக்கின்றது.

2. அரசர்களைநோக்கிப் பேசியிடத்த ‘தேவரீ’ எனப் பட்டப்பெயர் வந்த வழங்குகின்றது. ‘தேவர்’ எனனும் பெயரின் விளியேற்றுகை ‘தேவரீ’ எனப்பதாம். ‘தேவரீ’ எனப்பதற்கு அரசனை என்பது பொருளாம்.

3. தெலுங்குப்பாடலில் அரசரை நோக்கிப் பேசியிடத்த ‘தேவரீ’ எனப்பட்டப்பெயர்வந்த வழங்குகின்றது. ‘தேவரீ’ எனப்பதற்கு அரசனை என்பது பொருளாம்.

4. சோழனுக்கு ‘சேந்தேவர்’ எனப்பட்டப்பெயர் வந்த வழங்கியிருக்கின்றது.

5. கிஷ்கி பிரம்ம விஷ்ணு முதலானவர்கள் சுரர்குலத்தவர்களானதால், அவர்கள் இக்காலத்திலும் தேவர்கள் எனப்பெயர் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

கன் கய அரசாட்சியை இந்நத்போய்விட்டதினாலே, அவர்கள் தங்கள் கயநாடு விட்டு, மருத்திலப்பூமியர்கிய சான் ரோர்குலத்தவர்கள் நாட்டிற்கு வலசைவாங்கிப்போய், அவர்களுக்கும் காவதெழுதிற்சேவனத்துக்கு ஏற்பட்டிக்கொண்டு, கற்பக விருக்கிச் சோலைக்காவல், ணர்க்காவல், திசைக்காவல் காத்துவருகிற காலத்தில், பழைய வழக்கப்படிக்கு இராக் கால்ங்களில் ஒளிப்பாக மேற்படி விருக்கிகளிலேயே அமுதம் உண்டுவருவது தெடுகிலும் வழக்கம்.

அன்றியும், மறவர் நாடாகிய சேதுபதிநாடு எனப் பெயர் கொண்ட இராமநாதபுரஞ் சீமையில் நாளதும் மேற்படி மறவர்குலத்தவர்கள் மேற்படி கற்பக அமுதம் உற்பத்தி செய்து உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

2. கள்ளர்குலத்தவர்களுக்கும் தேவர் என்கிற பட்டப் பெயருண்டு. அவர்களும் பாலைநிலநாட்டார். அவர்கள் பூர்வத்தில் தங்கள் நாடுகளில் முகனாவது வகைக் கற்பக விருக்கிமாகிய ஈந்து விருக்கிச் சோலைகள் வைத்துப் பரிபூரணஞ்செய்து ஈந்து மதுவிறகி உண்மி மகிழ்ந்து வந்தவர்கள். அதினாலே அவர்கள் நாட்டிக்கு ஈச்சநாடு* (=ஈச்சநாடு) என்றும், அந்தக் கள்ளர்குலத்தவர்களுக்கு 'ஈச்சநாட்டுக் கள்ளர்' என்றும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. பூர்வத்தில் இத்தக்குலத்தவர்கள் 'கன்' உற்பத்திசெய்த காரணத்தையிட்டு, அக்குலத்தவர்களுக்கு 'கள்ளர்' என்றும், அவர்கள் நாட்டிக்குக் 'கன் நாடு' என அருத்தங்கொண்ட 'ஈச்சநாடு' என்றும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன.

* ஈந்து விருக்கித்துக்கு 'ஈச்ச விருக்கி' என தூலங்களில்ப் பெயர் வந்து வழங்கி யிருக்கின்றது. திருட்டாந்தமாக, திருமூலா திருமந்திரம், பிளமண நயவாழை, 1-வது கவி:

“ஆத்தமணியானகத்திலிருக்கே
கத்தமணியானகன்முறங்கானையர்
காய்ச்ச பலானின் கனியண்ண மாட்டாம
லீச்சம் பழத்தக்கிடருற்றகாதே”

இந்தக் கவியில் ஈத்தமணகத்தின் 'ஈச்சமரம்' எனப் பெயர் வந்திருக்கிறது.

'கன்' என்னும் பெயர்ப் பதத்தினின்று பிறந்து 'கன்னர்' என்னும் பெயருக்குக் கன்னுக்குடையவர்கள், அல்லது அமுதத்துக்குடையவர்கள் என்பது தாற்பரியம்.

இதுவுமன்றி, 'கன்' எனனும் மற்றொரு பதமுமுண்டு. அதற்குத் 'திருடு' என்பது கருத்தாகும். அந்தக் 'கன்' என்னும் பதத்தினின்று, 'கள்ளம், கள்ளன், கள்வன்' எனனும் பதங்கள் பிறந்து வந்திருக்கின்றன. இதில் கள்ளன் என்பதற்குத் திருடன் என்பது கருத்தாம். மேற்படி கள்ளர் குலத்தவர்களுக்கு அக்குலத்தவர்களுகுள்ளிருந்த திருட்டுத் தொழிலையிடே 'கள்ளர்' எனனும் பெயர் வந்ததென்றென்னுவது யுத்திக்ரூப பொருந்தவில்லை.* பிறகுலத்தவர்களுக்குள்ளே களவுத்தொழிலிருப்பதுபோலவே, அந்தக் குலத்தவர்களுக்குள்ளும் களவுத்தொழிலுண்டு. மேலும், திருட்டுத் தொழிலையிட்டு இந்தப் பெயர் வந்திருக்குமாயின், இது பட்டப்பெயராகப் பிற்காலத்தில் வந்து வழங்கியிருக்கவேண்டும். அப்படியாயின், இந்தக்குலத்தவர்களுக்குப் பூர்வபெயரென்ன? அப்படிக்கு ஒரு பெயரில்லையே. மறவர் குலத்தவர்களுக்குக் குலப்பெயர் மறவர். பிற்காலத்தில் அவர்கள் களவுத்தொழிலில் மிகுந்துபோனதினாலே, அக்குலத்தவர்களுக்கு மேற்படி களவினியித்தம் 'திருடர், கள்ளர்' எனப் பட்டப்பெயர் வந்து வழங்குவதுண்டு.

அன்றியும் கள்ளர் நாட்டுக்குப் பூர்வத்தில் 'சச்சநாடு' என்று பெயர் வந்ததற்குக் காரணமென்ன? களவுத்தொழிலையிட்டா அந்தப்பெயர் வந்தது? அல்லவே, ஈந்து விருகுகளை யிட்டல்லவா? ஆதலால், ஈந்து விருகுகள் சார்பிலுதித்த அதின் அழகுமைய கள்ளர், அந்த நாட்டுக்குக் 'கன்னாடு' என்றும், 'கன்னர்நாடு' என்றும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன.

'பொன்' என்னும் பெயர்ப் பதத்தினின்று, 'பொன்னன்' என்னும் பதமுமுண்டு.

'பல்' என்னும் பெயர்ப் பதத்தினின்று, 'பல்லன்' என்னும் பதமுமுண்டு.

பிறத்தவந்திருக்கின்ற பிள்ளை.

* அப்படி வந்ததாகக் கூறுவது சிலரது வாய்க்கு.

'கன்' (அமுதம்) என்னும் பெயர்ப் பதத்தினின்று,
'கள்ளன்' என்னும் பதமும் பிறந்து
வந்திருக்கிறது.

இந்த மறவர்குலத்தவர்களுங் கள்ளர்குலத்தவர்களுஞ் சுரர்
களாகிய சத்திரியக்கிணப்பிரிவார்களாம். சுரர்களுடைய நா
ட்டிற்குச் சுரர்நாடு, அமுதநாடு, தேவர்நாடு, அமரர்நாடு,
சோர்க்கநாடு, சுவர்க்கநாடு என்று பெயர்கள் வரும். ஆன
தால்,

சுரர்நாடு—அமுதர் நாடு
—கள்ளர்நாடு ஆம்.

கார்த்திகை மாதத்துக் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் சுரர்
குலத்தவர்கள் தங்கள் எதிரிகளாகிய மாபலிச்சக்கரவர்த்தியை
யுந், அவனைச்சேர்ந்த அசுரகுலத்தவர்களுயுஞ் செய்து,
வெற்றிபெற்றதை நினைப்பதற்குக் கார்த்திகைத்தீபம், சுவர்க
கப்பனைத்தீபம் எனப் பெயர்கொண்ட உற்சவங் கொண்டா
டிவருகின்றனர். அந்தக் கார்த்திகைத்தீப உற்சவ விபரம்
வருமாறு:—

1872-ஆம் நவம்பர் மீன் 14உ திருவாணைக்கரவிலும், 15உ
ஸ்ரீரங்கத்திலும் கார்த்திகைத்தீபம் எனப் பெயர்பெற்ற உற்ச
வங்கொண்டாடப்பட்டது. அப்போது, அநேகவாயிரஞ் சன
ங்கள் மேற்படி சுவர்க்கப்பனைத்தீப தரிசனைக்கு வந்தனர்.

பூர்வம் ஆதிச் சங்கராச்சாரியர் தமது மாதவ்வினிடைத்தில் வி
டைபெற்றுக்கொண்டு, தாம் இயற்றிய வேதாங்கமாகிய 'சங்
கரபார்த்தவியம்' என்னும் நூலை ய்ரங்கேற்றவும், சுராபான
அமிர்தபான உற்பத்திக்குரிய விஞ்ஞாந மந்திரோபதேசம்
பெறவும் வடதேசம் தொக்கிச் செல்லுகையில், வழிமார்க்கத்
திலே குத்திகொண்டாபுரம் என னுந் தலத்தையுடைய மலைக்
குகையில் வீரசஞ்செய்துகொண்டிருந்த சிவகிரியிட்டரைக்
கண்டபோது, அங்கு சங்கராச்சாரியரை தொக்கி, கார்த்திகை
மாதத்துப் பெயர்நனைத்திருவிடா யார்திமித்தம் ஏற்படுத்தப்
பட்டதென்று வினாவு. உடனே சங்கரா கார்த்திகைமாதத்துப்
பௌரணையில் முயலிச்சக்கரவர்த்திக்கு மோகையகொடுத்துச்

சுவர்க்கப்படினைத் தீபுதரிசனைகொண்டரடுகின்ற நான ன்ன வி
டைகொடுத்ததாகு பிராமிபுராணத்துப் பிரமோத்திர காண
டத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது..

விஷ்ணு வரமண அவதாரஞ்செய்து, மர்பலியைச்செய்தத்
தைசகு விபரம, கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், வேள்
விப்படலம், 15 - வது கவிமுதல், 37 - வது கவிவக்யரிணும
பார்க்கலாம். இதில் விசுவாமித்திர மகாமுனிவர் ஸ்ரீராம
ருக்கும், லக்ஷ்மணருக்கும் இந்தக் கதையைச் சொல்லி
யிருக்கிறார்.

பலிச்சக்கரவர்த்தியானவன் சுரர்நாட்டையுங் கட்டிக்கொ
ண்டு சுரர்குலததவாகளுக்கு மிகுந்த இயிசை வருவித்துக்கொ
ண்டு வருகிறகாலத்தில், அவன் அசுர- குலக்குருவாகிய சுக்கி
ராசாரியையும், தபோதனாகளாகிய முனிவர்களும வரு
வித்து, அவர்கள் முன்னிலையில் அசுவமேதயாக மொன்றியற்
றினான். அப்போது சுரர்குலததவர்களும், அவர்களுடைய அ
ரசனாகிய இந்திரனும் விஷ்ணுவிடத்திற்போய், மாபலிச்சக்
கரவர்த்தியின் கொடுங்கோலரசினின்று இரட்சிக்கவேண்டு
மென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். விஷ்ணுவானவர் அதற்
கிசைந்து வாமனரூபியாகி, மாபலிச் சக்கரவர்த்தியினிடத்
திற்போய் மூன்றடி மண்பிச்சைக்கேட்டு, சக்கரவர்த்தி தத்தம்
பண்ணிகொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டு விசுவரூபியாகி, ஓரடி
யால் பூமியையும், உடலால் ஆகாசத்தையும், சதுர்புஜங்க
ளால் திக்குகளையும் மூடி, பின்னோரடியால் தேவருலகைக்
கவாநது, மூன்றாவதடியால் பலிச்சக்கரவர்த்தியைப் பாநா
னத்தில் இருத்தியுள்ளார், அவனுக்குச் சொர்க்கமளிப்போ
மென்று வாக்குக்கொடுத்து, சுக்கிராசாரியைக்கொண்டு யா
சுக்கினி வளர்த்து அசுவமேதயாகமும் முடிக்கச்செய்து, இந்
திரனுக்குச் சுரர்நாட்டிய தேவலோகத்தை மறுபடியுங்
கொடுத்தருளினார்.

இத விஷயக்கதை திசைவுகருதற்பொருட்டுப் பூர்வீகமுதல்
சுமிதநாட்டில்,

“அந்தணர் திறத்தும் சான்றோர்தே வுத்தும்,
அந்தமில் சிறப்பிற் பிறர்பிறர் திறத்தினும்”

என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற் கூறியிருக்கிறபடியே, ‘சான்றோர்’ எனப் பெயர்பெற்று விளங்கிய தமிழரசர் சிவாலயங்களிலும் விஷ்ணுவாலயங்களிலும், தேவர் நாடாகிய இமயபருவத் தாட்டில் அழகுற விளங்கியிருந்த கற்பகம் எனப் பெயர்பெறும் பனை தெங்கு என்னும் விருகூங்களை நட்டு, அதைச் சூழப் பனையோலையால் பெருந்தூண்போல விளங்கும் படி வேய்ந்து, அதில் ஒமாக்கினியைக் கொடுத்துவித்து, கண்டோரெவரும் மகிழும்படி செய்துவந்தனா.

‘தாலாங்கன்’ எனப் பெயர்பெற்ற சிவனுடைய அம்சம் ‘பனை’ என்றும்,* விஷ்ணுவின் அம்சம் ‘தெங்கு’ என்றும் நூல்கள் முறையிடுகிறபடி இவ்விருகூங்களே தொன்று தொட்டுக் கார்த்திகைத் தீபதரிசனைக்கென்று உபயோகிக்கப் பட்டு வந்திருக்கின்றன. பவிச்சக்கரவர்த்திக்குக் கெருவப்பங் கஞ்செய்த விஷ்ணுவின் அம்சமாகிய கற்பகத்தெங்கு இக்காலத்தில் சகசமாய் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுவருகிறது.

மேலும், சுவர்க்கநாட்டுக் கரசனாகிய இந்திரனுக்கு இழந்த நாடு கிடைத்தமையாலும், பவிச்சக்கரவர்த்திக்குப் பிற்கால

* சிவனுக்குத் ‘திருப்பனைநாதர்’ என்றொரு பெயருமுண்டு. மரீயூர் (மாயவரம்) ததிற்குச் சமீபத்தில் ‘திருப்பனை’ எனவும், ‘திருப்பனந்தாள்’ எனவும் பெயர்கொண்ட ஒரு கிராமமிருக்கின்றது. அத்தக்கிராமத்தில் ‘திருப்பனைநாதர் கோவில்’ என்றொரு சிவாலயமுண்டு. அந்த ஆலயத்தில் திருப்பனைநாதர் விமானத்திற்குப் பின்புறத்தில் மூன்று கிளைகளையுடைய ஒரு பனைமரம் நிற்கின்றது. அந்தப் பனைவிருகூங்க் சிவனுடைய அம்சமாக எண்ணப்பட்டு வருகிறது.

பூர்வகாலத்தில் அருகவிருகூங்களாகிய கற்பகவிருகூங்கள் மிகு அருண்மயம் பெருமைபுழைப்பவைகளாக எண்ணப்பட்டு வந்ததை இது தெளிவுறக் காட்டுகின்றது.

கும்பிடு பொருளாகிய சிவனுக்குத் தாலாங்கன், பனைமரநாதன் என்னும் பெயர்கள் பூர்வகாலத்த நாமங்களானதால், தாலவிருகூங்கிய பனைவிருகூங்கள் அந்த ஆதிக்காலத்தில் மிகவுஞ் சிறந்த விருகூங்களாக மதிக்கப்பட்டிருந்திருக்கவேண்டுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

ததில் இந்திரப்பட்டங் கிடைக்குமென வாக்களித்தப்பட்ட
சாலுர, சுரர்நாட்டுக்குக் குறிப்படையாளமாக விஷ்ணுவின்
அம்சமாகிய தெங்கு, சிவாம்சமாகிய பணியின் ஓலைகளால்
வேயப்பட்டு, தெய்வத்துக்குக் குறிப்படையாளமான ஓமாத்
கினி பற்றியெரிபுர்ப்படி செய்வது வழுக்கமாயிருக்கின்றது.
இதைச்சுட்டி னாலாசிரியர் ஒருவர் தமது நூலில்,

“கார்த்திகை மாதந்தனிலே

சேத்திரத் தெருவிலநாட்டுங்

கற்பகத்தருவுடையோர் தாமையா” என்றும்,

“சொற்கமென்ற இந்திரனின்

கோலையில் வாழைந்தருவிற்

கற்பகத்தருவுடையோர் தாமையா” என்றும்,

“சொற்கமாசந்தனிலே

சோதிவிளக்கேற்றுவித்து

சொற்கத்தோராகநிற்போர் தாமையா” என்றும் எழு

தியிருக்கிறார்.

விஷ்ணுவானவர் தேவர்கள் பொருட்டு பலிச்சக்கரவர்த்தி
யைச் செய்து விசுவரூபவகொண்டு நின்ற காரணத்தால்,
தேவர்களும் அவரைச் சூழ்ந்திருந்ததற்குக் குறிப்பாக, ஓமாக்
கினி சொர்க்கப்பணியிற் பற்றியெரிவதற்கு முன்னுதாக, ஆ
லயத்தினுள்ளிருக்கின்ற சுவாமி அம்மன் சிலைகளை சிறப்ப
டன் எடுத்து அந்தச் சொர்க்கப்பணியை வலஞ்சுற்றிவருவது
வழுக்கம்.

மேற்படி ஓமாக்கினியைப் பார்ப்பானொருவன் ஐந்து பந்
தங்களிற் கொளுத்தி, ஒருங்கேசேரக் கையிற் பிடித்துக்கொ
ண்டு, ஓலைகளால் வேயப்பட்டு நடுக்கொண்டு திற்கின்ற கற்
பகத்தைப்பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு, துணிமட்டுமேறி அவ்
கிருந்துகொண்டு, சதர்புஜங்களினாலும் ‘விஷ்ணுவானவர்
திக்குகளை யனைத்தும்’ என்று பாகவத புராணத்திற் சொல்லி
யிருப்பதற்குக் குறிப்பாக நாலுபந்தங்களை நாலுதிக்கிலும்
வீசி எறித்துவிட்டு, ஐந்தாவது பந்தத்தால் ‘விஷ்ணுவின் மு
கத்திலிடத்து அக்கிரமிருத்தது’ என்கிற புராண சித்தாந்
தத்திற் கிச்சவ மூனியல் தெளையவைத்துவிட்டு, சரசாவெ

ன்றிறங்கி, அடியில் ஒலேகளுக்கிடையிலிருக்குமு வரீசல்கள
வழியாய் வெளியேறிவிடுகின்றன. இதைச்சட்டி மேற்படி ஆ
சிரியா தமது நூலில்,

“பூசான் பிராமணனைப் போந்தைபிலன்றேற்றுவித்த
மாசுர ணுமாக்கிவைத்த பேரையா” என்று எழுதியிருக்
கிறார்.

விஷ்ணுதேவர்க்குச் செய்த அருஞ்செயலைச் சிவனுங் கூடவே
யிருந்து பார்த்ததாகச் சொல்லியிருப்பதால், தமிழ்நாட்டா
சா தாங்கள் விசேஷமாய் வணங்கிவந்த சிவாலயங்களிலும்,
விண்டுவுக்கென்றியற்றிய விஷ்ணுவாலயங்களிலுஞ் சுவர்க்
கப்பனை கொளுத்தும வழக்கம ஏற்படுமபடிசெய்து, அரசர்
கள் நாடுகளி லரசுசெய்துநதி நாடானவாராவதுமன்றி, சத்து
ருக்கள பிடித்த நாட்டைப் போர்செய்து பறித்துக்கொள்ளுந்
தொழிலுக்கிசைய விஷ்ணு அனறையத்தினந் தேவர்களிழ்
ந்துவிட்ட நாட்டை அவர்களுக்குப் பிடுங்கிக்கொடுத்தமை
யால், கார்த்திகைத்தீப உற்சவத்துக்கு ‘நாடன்நான்’ என்
றொரு பெயருண்டாயிற்று. இதற்கிசைய மேற்படி ஆசிரி
யர் தமது நூலில்,

“நாடனென்ற மூவரசர் நற்குலத்தராயிருந்து
நாடன் திருவிழாக்கொண்டோரையா” என்றார்,

“நாடனைத்து மோரளவாய் நட்புடன ளந்தநானே
நாடனா னென்றமைத்த பேரையா” என்றும் எழுதிய
ருக்கிறார்.

சொர்க்கப்பனையிலேறிய பார்ப்பான்*இறங்கி வெளியேறி

* ஆலயங்களுக்கெதிரே நிறுத்தியிருக்கின்ற கொடிமரங்
களுங் கற்பகத்தருப்பாவணியாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.
உற்சவகாலங்களில் பார்ப்பார் அவைகளில் ஏறித் கொடிக்
கட்டும்படியாகப் பூர்வ அரசர்கள் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர்.

சோமபானசோடசக் கட்டளைக்களித்துறை 4-வது தலி:

“தர்வியென்றே சுரரெல்லாரும் போற்றிந் தருகற்பகம்
பாலவிலோசன் ருபஞ்சுவர்க்கப் புண்புற்பதி.

மேலுணாவார் பலராமன் வியாதனுமவீடுமனுந்

சாலவுஞ்சந்தராசாரியுந் சேரனுந் சார்த்தனரே.”

இந்தக்கவியில், சுவர்க்கொடுக்கத்துச், கற்பகவிருகத்தத்
குச் சுவர்க்கப்பனையெனப் பெயர் வந்திருக்கின்றது.

னவுடனே, மேற்படி பணியடியிலும் ஓமாக்கினியைப்பற்ற வைப்பர். அப்போது அக்கினியானது நாலுபக்கத்திலுஞ் சூழ்ந்து, ஓலைகளின் மேற்புறத்தில் மஞ்சள் தடவிக் கட்டியிருக்குந் துணிகளின் வழியாய்ப் பற்றியெரியும்.

பலிச்சக்கரவர்த்தி கையிற் புனல்வார்த்தவுடன் விஷ்ணு கொண்ட விசுவரூபத்தைச்சூட்டி,

மேற்படி பாலகாண்டம், வேள்விப்படலம், 34-வது கவியிற் கூறியிருப்பதாவது

“கயந்தருநறு மபுனல் கையிற்றீண்டலும்
பயந்தவர்களுமிகழ் குறனன்பார்த்தெதிரா
வியந்தவர் வெருகுகொள விசம்பினேங்கினான
உயர்ந்தவர்களுதவிய வுதவியொப்பவே.”

என்று எழுதியிருப்பதுபோல, ஆலயங்களின் கோபுரங்களுக்கு மேலாகத் தெரியும்படி சுடர்விடெரிந்து, சற்றுநேரத்தில் அவிந்துபோகின்றது. பிறகு எரிபடாது கருகிப் போய் நடுகொண்டு நிற்குங் கற்பகத்தருவை அடியில் தறித்துத் தரையில் வீழ்த்துவர்.

இமவற்பருவதச் சாரலிற் கற்பகவிருகுகங்களாகிய தாலந் தெங்கு ஈந்து எனனும் மூவகை அழுத விருகுகச்சோலைகள் சொர்க்கநாட்டில் உண்டுபண்ணப்பட்ட பிரகாரமாகவே, தென்பாண்டிநாட்டிற் போய்க் குடியேறிய மேற்படி சார்புலத்தைச்சார்ந்த சததிரியர்களாகிய சான்றோர் குலத்தவர்கள் கற்பகவிருகுகங்களாகிய தாலவிருகுகச்சோலைகளையும், தெங்கு விருகுகச்சோலைகளையும், ஈந்துவிருகுகச்சோலைகளையும், கடற்கரைப்பூயிகளிலும் நதிப்பாய்ச்சூல் போக்குகளிலும், மலைநாடுகளிலும், நேரோடுகளிலும் மிகவும் விஸ்தாரமாகப் பரிபாலித்து வந்திருக்கிறார்கள்.

இத்தக்காரணத்தையிட்டே, தேர்தேவியைத் தேடிப்பார்சு கப்போன அனுமான் தென்பூமியாகிய பாண்டிவளநாட்டுக்கு வந்தபோது, இந்தப்பாண்டிவளநாட்டை இமயகிரிச்சாரலிலிருக்கின்ற காரநாட்டோடு சம்பாஷப்படுத்திப் பேசியிருக்கிறான். ஆலைகளை இவ்வளம் போத்தெழுதுகிறோம்.

(iii) கம்பராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம், ஆறுசெல்
படலம், 51-வது கவி:

“அணையபொன்னியகன் புனனாடொர் இ
மணையின் மாட்சிருலாமலை மண்டலம்
விணையினீங்கிய பண்பினர் மேயினர்
இணையதென்றமிழ் நாடுசென்றெய்தினர்.”

இந்தக்கவியில், தென்திசை நோக்கிச் சீதாதேவியைத்தே
டிப்போன அனுமானும், அவனோடுகூடப்போன கிஷ்கிந்தா
நாட்டுச் சத்திரியர்களும, பொன்னி எனப் பெயர்கொண்ட
காவிரிநதியானது வந்துபாய்கின்ற விசாலமபொருந்திய
புனனாடெனப் பெயர்பெற்ற சோழநாட்டில் தேடியபின்னா,
அந்நாடுதாண்டி அப்பால் நடந்து தமிழ்நாடெனச் சிறப்புபு
பெயர்பெற்ற பாண்டிவளநாடுவந்து சேர்ந்தார்கள் எனக்
கூறியிருக்கின்றது.

(iv) மேற்படி ஆறுசெல்படலம், 52-வது கவி.

“அத்திருத்தகுநாட்டினை யண்டர்நா
டொத்திருக்கு மென்றலுரை யொக்குமோ
எத்திறத்தினு மேமூலகுமபுகம்
முத்துமுத்தமிழுந்தந்து முற்றலால்”

இந்தக்கவியின் தாற்பரியம்.

அனுமானுவன் பாண்டிவளநாட்டு வடவெவ்கைமுதல்
தென்கடல் பரியத்தம், மேற்படி நாட்டை ஏகத்துக்கு ஆராய
ந்துதேடியும், சீதாதேவியைக் காணாமே என்று கிலேசித்த
போதிலும், பாதகண்டத்துக் கடைப்பூமியாகிய பாண்டிவள
நாட்டையும் அதின் சிறப்புக்களையும் கண்ணுற்று மகிழ்ந்தான்.
இந்தப்பாண்டிவளநாட்டை இமையோர் பருவதமட்டுமிருக்கி
ன்ற மற்ற ஐம்பத்தைந்து நாடுகளோடும் ஒப்பிடப்பெற்றத
தான். பார்க்கும்போது, பாண்டிவளநாட்டோடு ஒப்பிடப்ப
டத்தக்க நாடுகள் ஒன்றுமில்லாதிருந்தபோதிலும், ஒரு விஷ
யத்தில் இமயமீறிச் சூரலிங்கிக்குன்ற சூரநாட்டோடு ஒப்பி
ரம் இந்தப் பாண்டிவளநாட்டை ஒப்பிடவாழைந்து, மற்ற

மெரு விஷயத்தில் சுரர் நாட்டிற்கில்லாத ஒரு சிறப்பு பாண்டிவளநாட்டிற் இருக்கிறதென்றுக் கண்டான்.

சுரர்நாட்டெனினும் கற்பகக் காடுகளாகிய தாலவிருக்சுச் சோலைகளும், தெங்குவிருக்சுச்சோலைகளும், ஈந்துவிருக்சுச் சோலைகளும், பார்த்த பார்த்தவிடங்களிலெல்லாம் நிறைந்து, அச்சோலைகளின் நிழல்களில் ஒதுங்கி இளைப்பாற வருகிறவர்களுக்கு அமுதளித்துத் தகையாற்றி, அகமகிழ்ச்சியளித்தன. அதுபோலவே, பாண்டிவளநாட்டெனினும் பார்த்த பார்த்த விடங்களிலெல்லாம் கற்பகக்காடுகளாகிய தாலவிருக்சுச்சோலைகளும், தெங்குவிருக்சுச்சோலைகளும், ஈந்துவிருக்சுச்சோலைகளும் நிறைந்து, அச்சோலைகளின் நிழல்களில் ஒதுங்கி இளைப்பாற வருகிறவர்களுக்கு அமுதளித்துத் தகையாற்றி, அகமகிழ்ச்சியளித்தன. அனுமானும், அவனோடு கூடப்போன கிஷ்கிந்தாநாட்டுச் சத்திரியர்களும், சுரநாட்டில் கற்பகவிருக்சுச்சோலைகளிலிருந்து அமுதம் உண்டு மகிழ்ந்த பிரகாரம், இந்தப் பாண்டிவளநாட்டிலுங் கற்பகவிருக்சுச்சோலைகளிலிருந்து அமுதம் உண்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

இதுவிஷயத்தில் இவ்விருநாடுஞ் சமரசப்பட்டிருந்தன வென்று கண்டனர்.

மற்றொரு விஷயத்தில் சுரநாட்டிற்கில்லாத சிறப்பு தமிழ் நாட்டிற்கு இருக்கிறதென்று அந்தக்கவி கூறுகிறது.

இந்தப் பாண்டிவளநாட்டில், எம்மலையினுங் கீர்த்திப் படைத்த பொதியமாமலையில், எந்த ரிஷியினுங் கீர்த்திசிறந்த குமபுருணியாகிய அகஸ்தியரிஷியானவர் அருமையுடன வளர்ந்த இயலிசைதரட்டுமென்னும் முத்தமிழ்நூல்களிற சிறந்த இலக்கண இலக்கிய இதிகாச ஆசிரியர் வேதபுராணங்கள் வாசிப்போர்களுற் றப்போர்களுண்வரும் அமுதமென உண்ணத் தக்க அருமப்பொருள்களை யுடையவைகளாய், இனிய தமிழி லுமையுடைய இன்பத்தருளின்ற பிரகாரஞ் சுரநாட்டிலில்லாமை யால் இந்தப் பாண்டிவளநாடு அந்தச் சுரநாட்டிலும் மிகு சிறப்பையுடையதாகி என்கிறார் புரணிகர்.

சுரர்நாட்டில் கற்பகவிருகைச்சோலைகள் ஆதிகாலத்தில் ஏராளமாக வைத்து உண்டுபண்ணிபதற்கு மேற்கோள் வருமாறு.—

(v) திருக்கழுக்குன்றப்புராணம், கயிலாயச்சுருக்கம், 13 - வது கவி :

“நாகம்பஞ்சரஞ் சந்தனங்குங்கும நறவங்
காகதுண்டமுண்டகங் கனனிகாரங்காகோளி
பூகஞ்சண்பகந் தெங்குமாப்பலவு பூங்கதலி
மாகங்கண்ணுற மருங்கெலாநெருங்குவ பெருக்கா”

இந்தக்கவியில், புனை, செருந்தி, சந்தனம், குங்குமம், நறவம், அகில், தாழை, கோங்கு, அசோகு, கமுகு, சண்பகம், தெங்கு, மா, பலா, வாழை எனினும் இடமரங்களெல்லாங் சோலைகளாய் ஆகாயத்தினிடத்திற் பொருந்துரபடி இமயமலைச்சாரலில நெருங்கியிருக்கும் என்க கூறியிருக்கிறது

இதில் பற்பல விருகைச் சோலைகளுக்குள்ளே தெங்குவிருகைச்சோலைகள் இமயமலைச் சாரலிலிருக்கிறதாக உரைத்திருக்கின்றது.

(vi) மேற்படி கைலாயச்சுருக்கம், 14 - வது கவி :

“பொன்றழைப்பன நித்திலமுசைப்பன புனைபூண்
சென்றழைப்பன பைந்துகிற்காயப்பன செழுமபொற்
கொன்றைமத்தழுமிலைந்தவனாணையிற்சூழமி
மன்றலிற்பலகோடி கற்பாடவி வயங்கும.”

இந்தக்கவியில், கைலாயகிரியையுடைய இமவற்பருவதச் சாரலில், ‘பலகோடிகற்பாடவி வயங்கும்’ என்று கூறியிருக்கின்றது; அதற்குத் திரனான ‘தற்பகைச்சோலைகள்’ அங்ஙனமுண்டு என்பது தாற்பரியம்.

சற்பகம், கற்பம் என்பவைகள் ஒருபொருட் சொற்களாம்.

கற்பாடவி = கற்பம் + அடவி;

= கற்பத்தோடு;

= கற்பச்சோலை, என்பது பொருளாம்.

கற்பம தாலவிருக்ஷமானதால், தாலவிருக்ஷச் சருக்கரை
எரு 'கற்பக்கட்டி' என உலகவழக்கில் வந்து வழங்குகின்றது.

(vii) திருநெல்வேலித் தலப்புராணம், நைமிச்சாரணி
யச்சருக்கம், 11 - வது கவி:

“ மாவொடுபலவுகோங்கு மாதனை வன்னிவேங்கை
பூவலர் பாரிசாதம புனைசெண்பகம் பொன்னுர
மேவுசந்தனினிள் பிண்டி விரவுபாடலமா லூரங்
காவுயாகொன்றைதெவகு கற்பகச்சோலைசூழும் ”

இந்தக்கவியில், இமவற்பருவதச் சாரலிலிருக்கின்ற நைமி
சாரணியவனத்திற் பற்பலவகை விருக்ஷச்சோலைகளோடு
தெங்குவிருக்ஷச்சோலைகளும் கற்பகவிருக்ஷச் சோலைகளும்
ருந்தனவெனக் கூறியிருக்கின்றது.

மேற்படி நைமிசாரணியவனத்தில் தவஞ்செய்துவந்த ரிஷி
களுக்கு இவ்விருக்ஷங்கள் அமுதுணவளித்தது விளங்குகி
றது.

(viii) கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், கையடைப
படலம், 7-வது கவி :

“ எனனனையமுனிவரரு மிமையவருமிடையுருன
றுடையரானால்

பன்னகமுநகுமெள்ளிப் பனிவரையும் பாற்கடலும்
பதுமபீடத்

தன்னகருங்கற்பகநாட் டணிநகரு மணிமாயோத்தி
யென்னும்

பொன்னகரு மல்லாதி புகலுண்டோ விகல்கடந்த
புலவுவேலோய் ”

இந்தக்கவியில், சுத்திரியரிஷியாகிய விகலமித்திர மகாமு
னிவர் சுத்திரபீடத் கற்பகவிருக்ஷங்கள் மிகுந்திருந்த கார
ணத்தினாலே, கற்பகநாடு என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

(ix) மேற்படி கையடைப்படலம், 1-வது கவி:

“நனைவருகற்பக நரட்டிநன்னகர்
அனைவருமனைதர வாயிர்க்குஞ் சிந்தையான
நினைபவுமரியது விசும்பிணைத்தோர்
புனைமணிமண்டபம் பொலியவெய்தினான்.”

இந்தக்கவியில், இந்திரமகாராஜனுடைய நாட்டிற்கு ‘நனைவருகற்பகநாடு’ எனப் பெயர் வந்திருக்கிறது.

‘நனைவருகற்பகநாடு’ எனப்பதற்கு “மதுவைத்தருகின்ற கற்பகவிருகுகச்சோலைகளுடைய நாடு” எனப்பது பொருளாம்.

(x) மேற்படி கையடைப்படலம், 8-வது கவி:

“இன்றளிககற்பக நறுந்தேனிடையுளிருந்
நிழலிருக்கையிழந்துபோந்து,

நின்றளிருந் தனக்குடைக்கீழ்திடுதுங்கிக் குறையிரந்து
நிற்பதோக்கிச்,

குன்றளிருந் குலமணித்தோட் சம்பரனைக் குலத்தோடுந்
தொலைத்துநீகொண்,

டனறளிதத வரசனரே புரந்தரனின்றாள்இன்ற
தரசவென்றான்.”

இந்தக்கவியில், அரசரான சம்பரனால் இந்திர மகாராஜன் செய்கப்பட்டி. ‘இன்றளிரக்கற்பக நறுந்தேனிடையுளிருந் நிழலிருக்கையை’ இழந்துவிட்டனென்றும, தசரதமகாராஜன் மேற்படி சம்பரனை வென்று இந்திரனுக்கு அரசனிடத்தனென்றும விசுவாமித்திர மகாமுனிவா கூறியிருக்கிறார்.

இதில், ‘இன்றளிரக்கற்பக நறுந்தேனிடையுளிருந் நிழலிருக்கை’ என்பதற்கு “மதுமீட்பாருந்திய ஓலைக்குருத்துகளை யுடைய கற்பக விருகுகங்களின் வாசனைப்பாருந்திய மதுவானது இவ்வை இவ்வையாக ஒழுங்கின்ற நிழலில் வாசஞ்செய்தல்” என்பது பொருளாம்.

இவைகளினால் கற்பகவிருகுகங்கள் தாவவிருகுகங்கள் எனக் தெளிவுற விளங்குகின்றது.

நாலடியார், பொருட்பால, நட்பாராய்தல், 6 - வது கவி :

“கடையாயார் நட்பிற் கமுகணையரேனை
யிடையாயார் தெங்கினையா - தலையாயா
ரெண்ணரும் பெண்ணைபோன் றிட்டனா ன் றிட்டதே
தெண்ணையுடையா தொடர்பு.”

இந்தக் கவியில், சிநேகததில் ‘அதமர் கமுகவிருகூத்திற்
கும், *மத்திமா தெங்குவிருகூத்திற்கும், உததமர் தாலவிரு
கூத்திற்கும்’ ஒப்பிடப்பட்டிருக்கின்றனர்.

இச்செய்யுளில், உத்தமராகிய தலையாயரை ‘எண்ணரும்
பெண்ணைக்கு’ ஒப்பிட்டிருக்கிறார். ‘எண்ணரும் பெண்ணை’
என்பதற்கு உரையாகிரியர் ‘நினைத்தற்கரிய பணமாம்’ என
வும, அங்கிலேயபாஷையில் மொழிபெயர்த்தவர் ‘The pal-
myra tree (whose uses are) difficult to reckon’ எனவு ம தாற்
பரியம பண்ணியிருக்கின்றனர்.

இதிலுமும் சுற்பகவிருகூமாகிய பனைவிருகூமானது நினை
த்தற்கரிய பிரயோசனங்களை யெல்லாந் தரத்தக்க விருகூ
மென்றும், தாலவிருகூத்தையேபால உபயோகமுள்ள விரு
கூம் வேறொரு விருகூமுமில்லை என்றும் நனராய் விள
ங்குகின்றது. ஆனதால், விருமபியதையெல்லாந் தரத்தக்க
விருகூமென்று பூர்வீகத்தா இத்தத தாலவிருகூத்தைய மிக
வும புகழ்ந்துபேசி, அது மற்றெல்லா விருகூங்களிலும
நெடுங்கால மிருக்கத்தக்க விருகூமானதினாலே அதற்கு ‘கற
பம்’ என்றும், ‘சுற்பகம்’ என்றும் பெயரிட்டனர். கலபகா
லம் (=சுற்பகாலம்) என்பதில் மிக நீண்ட ஓர் காலவனவாம்.
அது 4,320,000,000 (சாருஉகோடி) வருடங்கொண்டது.
கலிக்நாட்டிலும் தெற்கே தொண்டை வளநாட்டிலும மற்ற
மது தமிழ்நாடுகளுக்கொப்பந்தந் தாலவிருகூங்கள் மிகுதி
யாகவலத்து உண்டுபண்ணிய காரணத்தையிட்டே, அவை
களிலிருக்கின்ற ததிகளில், தெலுதுருக்குச் சமீபத்திலிருக்
கிற ததிகு உத்தரபெண்ணை நதி என்றும், கடலூர் மஞ்
சக்குப்பத்திக்குச் சமீபத்திலிருக்கிற ததிக்குத் தகூண் பெ

ண்ணை நதியென்றும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. நாளதும் இவ்விரு நதித்தீரங்களிலும் ஆவைகள் செல்லுகின்ற நாடிக ளிலுந் தாலந் தெங்கு' ஈந்து விருகைச்சோலைகளைத் திரள திரளாகப் பார்க்கலாம்.

இந்த மகர் அபூருவமான கற்பகவிருகைத்தில் விளைகின்ற பிரயோசனங்களை வடமொழியில் 'தாலவிலாசம்' என்னும் நூலிலும், தெனமொழியில் 'பனைமாச்சேரபனம்' என நூம் நூலிலும் விபரப்பபபார்க்கலாம்.

தாலவிருகைகளு ஆயிரம் வருடத்திற்கு மேற்பட்ட இருக் கததக்க விருகைகளாம்.

இப்படியிருக்க, இக்காலத்திலோ இலகிரிகரு 'ஏதுவாகிய பதார்த்தங்கள் கலப்பதினல் இனிப்பற்றச சளிததுப புளித் துப்போன பழநறைகருக் கள என்றுபெயர்

சண்ணப் பிரயோகத்தால் அமுதத்தின லீறைத் தணித் துத் தெளிந்த மதுவைப் பூர்வகாலங்களில் அரசர்கள் முத லான மேன்மக்கள் அந்திசந்திகளில் உண்டு மகிழ்ந்து வந் தார்கள். ஆனதால், அவ்வகை கற்பக அமுதத்துக்கு 'தே ரோரமுதம், தெள்ளமுதம், தெள்ளிய கற்பகவமுதம், தேவ ரமுதம், சுரரமுதம், தேவாகன் கற்பகவமுதம்' எனப் பெயர் கள் வரும்.

சூத்திரர் முதலிய தொழிற்காரர்களுக்கென்று உணடுபண் ணப்படுகின்ற சளித்துப் புளித்த பழநறையாகிய கள்ளுக்கு 'ஏரோர்கன்' எனப் பெயர் வரும்.

மேல்திசை நாட்டாரினாகிய ஐரோப்பியர்கள் வசிக்கின்ற நாடிகளில் இவ்வகை உயர்ச்சிதயான அமுதவிருகைகளில் லாமையால், அவர்கள் கொடிக்கைகளிற் சிறந்த கொடியா கிய திராக்கைக்கொடிகள் நட்டு திராக்கைச்சோலைகள் உண்டு பண்ணி, அதிப்பழங்களி லுற்பத்தியாகின்ற அமுதத்தை உண்டு மகிழ்ந்துவருகின்றனர். இந்தத் திராட்ச அமுதத்தி லும், மேன்மக்களுக்கு உயர்வாகிய மதுவும், கீழ்மக்களுக்கு இழிவாகிய மதுவும் உணடுபண்ணி யருந்திவருகிறார்கள்.

மானிடகுலத்தவர்கள் ஆதிகாலமுதல், நாளதுவரையிலும் இவ்வகை அமுதங்களி லோவகை யமுதம் அருந்தியிருப்பது இதனால் தெரியவருகிறது.*

இக்காலத்தில் நம்முடைய தேசத்துப் பெரியோர்கள், பூரோப்பியர்கள் உண்டுவருகிற திராஷ்டக் கொடியமுதம் மிகுதியாக அருந்திவருகின்ற காரணத்தால் தாலவிருஷ்வமுதை அவ்வளவாய விரும்பவில்லை. பூரவகாலத்திலோ அப்படியல்ல.

இந்தக் கற்பகவமுதத்தை அரசர்களும், அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களும் உண்டுமகிழ்ந்து வந்தார்கள் என்பதற்கு இதிகாசச் சாட்சிவருமாறு :

கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம்,
உண்டாட்டுப்படலம்

இந்தப்படலத்தைப் பார்க்கும்போது, இராமருக்கும் சீதாதேவிக்கும் விவாகம் நிறைவேறுகிற முன்னுக்கு, மேற்படி திருமணக்கோலங் காணும்பொருட்டு, சனகமகாராஜனது நகரமாகிய மிதிலாபுரிகுத் தசரதமகாராஜன தன இனசனங்களோடும், ரதகஜதுரகபதாதிகளாகிய சதுரங்கசேனையோடும், அயோத்திமாநகரத்தினின்று புறப்பட்டுப்போகையில், நதிகளும் பொய்கைகளும் வானிகளும் மிகுந்த அழகிய ஒருவனத்தில் தாலவிருஷ்சோலைகளும், தெங்குவிருஷ்ச்சோலைகளும், சுந்துவிருஷ்ச்சோலைகளுமாகிய கற்பகவிருஷ்காவுகளில் இறங்கி, அந்திப்பொழுதில் அரசர்குலத்து ஆடவர்களும் ஸ்திரீகளும் புறப்பட்டு, அங்குள்ள சோலைகளில் புஷ்பங்கள் கொய்து, நதிகள் பொய்கைகள் வானிகளில் நீராடி, பூரணசந்திரோதயமானதால் வினையாடிக்கொண்டு,

*பிரளயகாலத்திற்கு முன்னிருந்த மானிட குலத்தவர்கள் வேள்விசெய்யுங் காலங்களிலும் பிறசமயங்களிலும் அமுதம் அருந்திவந்த காரணத்தையிட்டே பிரளயத்திற்குத் தப்பிப் பிழைத்த வைவசுவதமது (Vishnu) முதல்முதல் அமுதக் கொடியாகிய திராஷ்டக் கொடிகள் தட்டு, அமுதமுண்டுபண்ணியருந்தியதுமன்றி, வேள்வியுஞ் செய்தன.

Gen. 8 20—22: 9. 20—29.

அங்குள்ள கற்பகவிருஷவமுதத்தை மேற்படி அமுதவிருஷ இலைத் தந்தைகளிலும், பொற்கிண்ணங்கள் வெள்ளிக்கிண்ணங்களிலும், வெண்கலவட்டில்களிலும் வார்த்து உண்டு மகிழ்ந்ததாகக் காண்கிறோம்.

இந்தப்புலத்திலிருந்து இரண்டுகவிகள் எடுத்து இங்ஙனம் திருட்டாந்தங்களுக்கக் கூறுவோம்.

(xi) உண்டாட்டுப்படலம், 6-வது கவி.

“பூக்கமழோதியர் போதுபோக்கிய
சேக்கையினபச்செருச் செருக்குஞ் சிந்தையார்
ஆகியவமிர்தென வம்பொன வள்ளத்து
வாகியபசறறு மாந்தன் மேயினார்.”

இந்தக்கவியில், மேற்படி திருமணக்கோலங்காணப்போன வர்கள் வழிமார்க்கத்தில் கற்பகச்சோலைகளில் பொனவட்டில்களிலே பசறறுவாகிய கற்பகவமிர்தத்தை வார்த்து உண்டனர் எனக் கூறியிருக்கிறது.

(xii) மேற்படி உண்டாட்டுப்படலம், 10-வது கவி:

“விடனொக்குநெடியநோகினமுதொக்குமினசொலார்தம்
மடனொக்குமடனுமுண்டேவாணுதலொருதிகாணத்
தடனொக்குநிழலையொன்செபதண்ணுநதேறல்வள்ளத்
தடனொக்குவுநது நீயே யுணனுதிதோழியெனரள்”

இக்கவியில், ஸ்திரீகளிலொருத்தி பொற்கிண்ணத்தில் வார்த்திருந்த அமிர்தத்தினுள் தன் சாயையைக்கண்டு, அது தனதோழி என்பதாக் எண்ணி, அவளைப்பார்த்து, ‘ஓதோழி, நீயே இந்த அமுதத்தை உண்ணு’ என்றாள் எனச் சொல்லியிருக்கின்றது.

பாரதம், ஆதிபருவும், மாலையிடு சருக்கம்.

இந்தச் சருக்கத்தைப் பார்த்தும்போது, வாரணுவதகரத்தில் அரக்குமானிகளையிலவந்தழியாது உயிர்த்தப்பிப் பிழைத்த தருமன், கீமன், விசயன், தருவன், சகிதவன், எனப் பெயர்கொண்ட பரண்டவர்கள் ஐந்துபேர்களும் தங்கள்

மாதா குந்தமாதேவியுடன் உணசஞ்சாரஞ்செய்து, பிறகு வேத் திரகிய நகரத்திலுலந்து வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், பாஞ்சாலநாடாள்வோனான யாகசேனனெனப் பெயர்கொண்ட துருபதமகாராஜனுடைய புத்திரி துரோபதைக்குக் கலியாணம் எனபதாகவும், கலியாணவேலை ஐடிபத்தாறு தேசத்து இராசாக்களுக்கும் போயிருக்கிறது என்பதாகவும், பஞ்சபாண்டவர்கள் அந்தணனொருவன் மூலமாய்த் தெரிந்து கொண்டு, தக்ஷணமே பாப்பனவேடம் பூண்டு, தங்கள் மாதா குந்திதேவியையுங் கூட்டிக் கொண்டு, பார்ப்பார்களோடு வழிகூடி, துருபதமகாராஜன் நகரிடையச் சேர்ந்து, அவ்விடத்தில் தங்கள் மாதாவாகிய குந்தியை ஒரு ருசுவன் வீட்டிலிருத்திப்போட்டு, இராசசபையில் பார்ப்பாரோடு பார்ப்பாராக உழுச்சாந்திருந்தார்கள். அப்படி உழுக்காந்திருக்கையில், பிரமாண்டமான மங்கலக்கோதண்டத்தைத் தூக்கி வளைத்து நானேறிட்டுக் குறிதப்பாமல் அஸ்திரப்பிரயோகஞ் செய்யுதற்குத் திறமில்லாதுபோன சகல அரசர்களுக்கும் முனதாகப் பார்ப்பனவேடம் பூண்டிருந்த அருச்சுனனானவன் எழுந்த, அந்த மங்கலக்கோதண்டத்தைத் தூக்கி, தனாலுக்கு ஆசிரியன் இவனென்று சொல்லும்படியாக விதிமுறை பிறழாது நானேறிட்டு ருணத்தொனி முழக்கி, இலக்குத்தப்பாது அஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்து, வெற்றி சிறந்தவனாய் இராசசபைக்குத் திரும்பிவந்து, அவர்கள் பார்க்க அகமகிழ்ச்சியோடு பசஞ்செம்பொன் மாலைசூடிய துரோபதையை இரு கரங்களாலுந் தூக்கி, செயம்பொருத்திய தனுவைத்தாங்கிய கரத்தில் ஏற்றியெடுத்துக்கொண்டு, தன் மாதாவிருந்த இடநோக்கி நடந்தான். உழைப்பிறந்தவர்கள் நாலுபேரும் இரு மருவகினும் இணைபிரியாது சென்றனர். இவ்வாறு பாண்டவர்கள் ஐந்துடையர்களும் துரோபதையுமாக குந்தமாதேவியை இருத்திவைத்திருந்த ருசுவன்வீட்டு முற்றத்தில் அந்திப் பொழுதிலுலந்து சேர்ந்தனர். அந்தவேளையில் குந்தமாதேவியானவன் வீட்டுக்குள்ளே யிருந்தான். உள்ளே யிருந்த கீளைநோக்கிப் பாண்டவர்கள் செல்லவிரும்பினார்கள் :

(xiii) ஆதிபருவம், மாஸையிசெருக்கம், 67 - வது கவி :

“ஆன்நிலக்கெய்தகோவுந் துணைவருமான வெம்போர்
வென்றுகொற்றவையோடொக்கு மின்னிடைப் பொன்
ஊந்தாமுஞ்

சென்றுமட்கண்டுசெய்கனமி செழுமனை முனறிலெயதி
இன்றுபெற்றனமோரையமென் செய்வதனையெனார்.”

இதின் தாற்பரியம்.

துருபதமகாராஜனுடைய வதுவைமண்டபத்தில் மணத்
தனுக்கொண்டு குறித்தலக்கெய்து செயவீரனாய் துரோப
தையைக் கைப்பற்றிய அருச்சுனனும், அவன் உடற்பிறப்
பாளரும் எதிர்த்துவந்த அரசர்களைச் செய்தவர்களாய், காளி
தேவிகளுக்குச் சமானமான துரோபதையையுங் கூட்டிக்கொண்டு,
குலாலனுடைய வீட்டுமுற்றத்தில் வந்து நின்றுகொண்டு,
வீட்டுக்குள்ளிருந்த அன்னையேநோக்கி, ‘அம்மா, இன்றைக்
குநாங்கள் போனவிடத்தில் பிச்சையொன்று அகப்பட்டது,
அதை நாங்கள் என்னசெய்ய’ என்றுகேட்டார்கள் என்பதாம்.

இந்தக்கவியில் ‘கொற்றவையோடொக்குமின்னிடைப்பொ
ன்’ எனக் கூறியிருப்பதற்கு, ‘காளிகாதேவிக்குச் சமானமான
மின்னற்கொடிப்போன்ற சிற்றிடையிணையுடைய இலகூமிக
ரம் பொருந்திய துரோபதை’ என்பது கருத்தாம். ஆதிகால
த்திலே காளிகாதேவியே அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரி
யர்களுக்குக் குலதெய்வமென்பது இதிலும நனராய் விளங்
குகின்றது. காளிகாதேவி அரசர்குலத்தவர்களுக்குக் குல
தெய்வமில்லாது போயின், அத்தேவியை அரசர்குலப்பெண்
னுக்கு ஒப்பிட்டுப்பேசுவார்களா? பூர்வ தமிழரசர்களுடைய
பழமபதிகளெல்லாம் வடக்குவாசலில் காளிகாதேவியின் ஆ

* ‘அம்மன் ஆதியுகத்தில் சத்தியாகவும், கிரேதாயுகத்தில்
பதுமாட்சியாகவும், திரேதாயுகத்தில் சிதையாகவும், துவா
பரயுகத்தில் துரோபதையாகவும், கலியுகத்தில் காளியாக
வும் விளங்கினதாக பிராமியபுராணம் பிரமோத்திர காண்டம்
கூறுகிறது. சத்தியுகங்கள் முன்பு முதல் குருபகையாகத்
தால் ஏற்பட்டன.

லயத்தை யுடைத்தாயிருக்கின்றன. போர்த்தொழிற்கு அவள் நாயகியானதால், அரசர்குலத்தவர்கள் அவள் பார்த்தகாத்திருந்து பதினெண்ணாயுதவித்தைகள் சுற்றுவந்தனர்

சானரோர்குலத்தவர்கள் வளிக்கும் நாடுநகரங்களெங்கும் காளிகாதேவியின் ஆலயங்களை விஸ்தாரமாகப் பார்க்கலாம் காளிகாதேவியானவள் யுத்தத்திற்கும், வெற்றிக்கும், பதினெட்டாயுதவித்தைக்கும் நாயகியானமையால், அவள் சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கும் இனறியமையாத குலதெய்வமாம் ஆனதால், சானரோர்குலத்தவர்களுக்குக் 'காளிபுத்திரா' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது இதனாலுஞ் சானரோர்குலத்தவர்கள் அரசர்குலத்தவர்களை விளங்குகிறது.

(xlv) புத்தகம் : ருசரத்தினம், 2-வது கவி :

எத்தனையோனோய் யாயிரமுருவ நானெடுத்தெய்த்தேனை
யிபுலிதன்னிலே

இனியாகிதுஞ்செல்வ வளமையதுறையா திருந்துனது
சுழறுதிககச்

சித்தம்வைத்தானவே வேண்டினிறன்கழல்கள்,

சிந்தித்தனன்கருணைபார்

சீலிதாருகவயிரி மாரிகங்காளியுயர் தேசோனமயாநந்தியே
உத்தமியநாதிசிவசத்திகுண்டலிநீலி யோங்காரியாளியூர்தி
உத்தமியடிதேடி கனதோடி யிசைபாடி யுத்தமர்கள்
பணிசெயமோடி

சானரோரின்குலதெய்வ

சுருணிபிட்டாபுரத்தாய்

சானரோரின்குலதெய்வ சருணிபிட்டாபுரத்தாய்

சானரோரின்குலதெய்வ சருணிபிட்டாபுரத்தாய்

சானரோரின்குலதெய்வ சருணிபிட்டாபுரத்தாய்
சானரோரின்குலதெய்வ சருணிபிட்டாபுரத்தாய்
சானரோரின்குலதெய்வ சருணிபிட்டாபுரத்தாய்

சானரோரின்குலதெய்வ சருணிபிட்டாபுரத்தாய்
சானரோரின்குலதெய்வ சருணிபிட்டாபுரத்தாய்
சானரோரின்குலதெய்வ சருணிபிட்டாபுரத்தாய்

பூர்வ மாதாவாகிய காளிகாதேவி மேற்படி குலத்தவர்களுக்குக் குலதெய்வமென்பதும், அவளுக்குப் பிட்டாபுரத்தி"என்பது இடத்தால் வந்தபெயரென்பதங் கருத்தாம்.

அன்றியும், இந்தப் பதினெட்டாயுத வித்தைத்திறமையால் சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குக் 'கருக்குப்பட்டயச் சான்றோர்' என்றொரு சத்திரியப்'பட்டப்பெயரு முண்டு.

.(xv) மேற்படி மாஸையிசெருக்கம், ௧8 - வது கவி .

"உள்ளிருந்தண்ணைமைந்தருரைத்தசொற்கேட்டுத்தேவர்
தெள்ளமுதென்னமக்காள் சேரநீரருந்துமென்னு
புள்ளினமொடுங்குமாலைப் பொழுதுவள் புறமபெர்ப்திசு
கள்ளவிழ்கூந்தலாலைக் கருமபெனவிருமபிசுகண்டாள."

இங்ஙனம், அவ்வாறு கேட்ட புத்திரர்களை நோக்கி, அது தேவர் தென்னமுதாயினும நீங்கள் ஐந்துபேரும் பகிர்ந்து சாப்பிடுங்கள் என்று சொன்னுள்ளென்பதாகக் கூறியிருக்கின்றது.

இதில், கற்பகமதுவுக்குத் 'தேவர் தெள்ளமுது,' என்ப பெயர் வந்திருக்கிறது.

(xvi) சிதம்பரப்புராணம், சிதம்பரமான்மியச்சருக்கம்,
15 - வது கவி :

"உளங்குவிந்தரு மறைச்சிகைபுணர்ந்த மெய்த்தவர்கள்
வளங்குலர்வியதவத்தினால் வாழ்வதங்கடைந்தோர்
களங்கவல்வினைநீக்கிய கங்கையங்கரைமேல்
ஶிளங்குதின் றதுணைநிகர் வெதிரிகாசசிரமம்."

(xvii) மேற்படி சருக்கம், 16 - வது கவி

"விரிபசுந்தழைவிளங்கிய வெதிரியென்றுரைத்தற்
ருரியசெங்கனி யிரந்தையங் கானநின்றொளிர
வரியிலங்கியகற்பக மனவின்பன்மரங்க
டெரிவரும்பல பறவைமாத்திகழ்த்திடா நிற்கும்."

இந்த இரண்டு கவிசரிகளும், சூதரிஷியானவர் நையாண்டி காரணிய முனிவர் களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்: 'கங்கைத்தித்

நீரத்தில் வெதிரிகாச்சிரமம் என்றொரு சிறந்த ஸ்தலமிருக்கின்றது. அதைச்சூழப் பற்பல விருகங்கள் நிறைந்த ஒரு சோலையுண்டு. அந்தச்சோலையில் எண்ணிறந்த கற்புகவிருகங்களாகிய தாலவிருகங்களிருக்கின்றன' என்றார்.

இதனால், கங்காநதி பாய்கின்ற நாடுகளிலும கற்பகச்சோலைகளிருந்தனவென்று தெரியவருகிறது.

(xviii) காசிநாடானவோனான துளசிமகாராஜன் புத்திரன் மதுரைவீரனகதை, காசிநாட்டுச்சிறப்பு.

“மாதமும்மாரி வழங்கும்வளநாடு,
காதமணம்வீசங் கற்பகஞ்சேர்நன்னாடு,
கருமபுககணுக்களமுத்துக காட்டிமகாநாடு,
விருமபியறமவளாசுரு மேலானநன்னாடு.”

இதிலும், கங்காநதித்தீரத்திலிருக்கின்ற காசிவளநாட்டில் கற்பகச்சோலைகளாகிய தாலத்தோப்புகளிருக்கின்றன என்று கூறியிருக்கிறது.

அதுவுமல்லாமல், அமுத உற்பத்திசெய்பவர்கள் பூர்வகால முதல் கள் குடிபபதுமில்லை, கள் வியாபாரஞ் செய்வதுமில்லை. கள்ளருந்தி மயக்கங்கண்டால், அவர்கள் அமுதவுற்பத்திசெய்யுதற்கு அயோக்கியர்களாய்ப் போவார்களே சான்றோர் குலத்தவர்கள் வசிக்கும் நாடுகளில் இதுவே சட்டம். ஆயினும், இக்காலத்திற் சிவனத்தின்பொருட்டு பிறநாடுகளிற் போய் வசிக்கும் சான்றோர்குலத்தவர்களிற் சிலர் முதலாளிகளாய் துரைத்தனத்தாருக்குள் குத்தகைகள் எடுத்து, சூத திரகுலத்தவர்களைக்கொண்டு மேற்படி வேலைகளை நடப்பித்துவருகிறதுண்டு. இதற்கு அரசாட்சி மாறுதலே காரணமாம்.

ஆதிகாலத்திலே, பூர்வ தமிழரசர்கள் தாலமதுவைகள் ளாககி விந்நபணசெய்யுதற்குக் கள்விலைஞர்களாகிய குழுவினரை ஏற்படுத்திவைத்ததால், அக்குழுவினரால் அந்தவிந்நபண நடத்துவதற்குக்கிறது.

இங்ஙனம் கள்விலைஞர் என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரியாக கூறியாயிற்று. இனி இரண்டாவது பெயராகிய ‘பழையா என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரியமெடுத்துரைப்போம்.

II ‘பழையர்’ என்னும் பெயர்ப்பதத்துக்குக் ‘கன்விற போர்’ என்பது பொருளாம்.

அகராதிநூலாசிரியர்கள் பழையர் எனும் பெயருக்கு ‘Those who sell fermented palm-tree sap’ என்று அருத்தம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அதற்குத் தமிழில் ‘சளித்துப் புளித்த பழநறையாகிய கள்’ என்பது கருத்தாம்.

பழையர் என்னும் பதம் பழமை (=பழமை) என்னும் மூலபதத்தினின்று பிறந்திருப்பதால், அதற்கு “பழய கள்விற பவர்கள் (=சளித்த புளித்த பழநறையாகிய கள்விற்பவர்கள்)” என்பது கருத்தாம்.

இனி ‘துவசர்’ எனும் பெயர்ப்பதத்துக்குத் தாற்பரியங் கூறுவோம்.

III ‘துவசர்’ எனும் பெயர்ப்பதத்துக்கும் ‘கன்விற போர்’ என்பது கருத்தாம்.

‘துவசர்’ என்னும் பெயர் ‘துவசம்’ எனும் மூலபதத்தினின்று பிறந்த பதமாம். துவசம் என்பதற்குக் கொடி என்று அருத்தமாகும். பூர்வகாலத்துத் தமிழாசர்கள் சூத்திரகுலத்தவர்கள் உண்டு களிப்பதற்கு அப்பட்டமான கற்பகமது அவர்களுக்குக் கிடைப்பதற்கு ஏதுவில்லாத காரணத்தையிட்டு, அந்த அப்பட்டமான, அல்லது வடிந்த மேனியான் மதுவை அமுதவுற்பத்தி செய்கிறவர்களிடத்தில் வாங்கி, அதைப்பழநறையாகிய கள்ளாக்கி, விற்பனைத்தொழில் நடத்துதற்கு ஒரு குழுவினரை ஏற்படுத்திவைத்தபோது, கன்விற்குங் கடைக்கு அறிகுறியாக ஒருதுவசம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்கள். அந்தத் துவசத்தைக் கள்விலைஞர்கள் தங்கள் கடைகளுக்கு முன்னாகத் துக்கிவைத்து வந்தார்கள். அதனாலே கன்விற்பனை செய்தவர்களுக்குத் ‘துவசர்’ எனப் பெயர் வந்திருக்கின்றது.

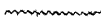
இனி 'படுவா' என்னும் பெயர்ப்பதத்திற்குத் தாற்பரியங் கூறுவோம்.

IV., 'படுவா' என்னும் பெயர்ப்பதத்திற்கும் 'பழநறையாகிய கள்விற்பவர்கள்' என்பது பொருளாம்.

'படுவா' என்னும் பதம்படு என்னும் மூலபதத்தினின்று பிறந்த மொழியாம். படு என்பதற்குப் பழநறையாகிய கள் என்பது கருத்தாம். இதை உய்த்தாராய்ந்து பார்ப்பவர்களுக்குக் கற்பகமது உற்பத்திசெய்கிறவர்கள் ஒரு குலத்தினர் என்றும், மேற்படி மதுவைப் பழநறையாக்கி விற்பவர்கள் வேறொரு குலத்தினர் என்றும் நன்றாய் வினங்குகின்றது.

ஆனதால், ஜாகிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் பழயர், துவசா, படுவர் என்னும் இந்த மூன்று பதங்களில் எந்தப்பதத்தி விருந்தாவது 'சாணர்' என்று தாம் வருவித்து வைத்துக் கூறிய பதத்தைப் பிறக்கச்செய்ய வகைகாணாமையால், கண்ணீரமூடிக்கொண்டு சும்மா 'சாணர்' என்று பூதிப்பிடியாக எழுதிவைத்திருக்கிறார். ஆனதால், 'சாணர்' என்னும் பதம் பிறப்பதற்கு மூலபதந்தேடி, சூடாமணி நிகண்டாசிரியரிடத்தில் தட்சணைவைத்துப் படிக்கப்போகிறார். நாமும் அவரோடு கூடவேபோய், அங்கே என்ன இருக்கிறதென்று பார்ப்போமாக.

இந்த முதலாவது பிரகரணத்தில், திவாகரம், மக்கட்பெயர், தாதொகுதி, 50 - வது சூத்திரத்திற்குத் தாற்பரியங் கூறிய பிரகாரம், மேற்படி ஜாகிசங்கிரகசார் நூலாசிரியர் கூறியிருக்கிற நிகண்டுச் சூத்திரத்திற்கும் இனித்தாற்பரியங் கூறி விபரங் காட்டுவோம்.



உ. பிரகரணம்.

சான்றவர்கள் குலத்தைச்சுட்டிச் சாதிசங்கிரக சாரம் 16-வது பக்கத்தில், நிகண்டு மக்கட்பெயர்த் தொகுதி, 36-வது கவியை ஆதாரமாகக்கொண்டு கூறியிருக்கிற தப்புததாற்பரியவுரையைக் கண்டித்தல்.

சூடாமணிநிகண்டு, மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 36-வது கவி:

கள்விற்போர் பெயர் அல்லது சாணர் பெயர்.

“தொக்கதூள்விற்போர்நாமரு செளண்டிகர் துவசரோடு தக்கதோர்பிழியர் மற்றும படுவருஞ் சாற்றுமன்றே.”

இதின் தாற்பரியம்.

“செளண்டிகர், துவசர், பிழியர், படுவர் இந்நான்கும் கள்வினைஞர் அல்லது சாணர்பெயர்” எனபதாம்.

இரதப்பிரகாரம், ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் எழுதியிருக்கிறார்.

இந்தச்சூத்திரம் சூடாமணிநிகண்டில் கண்டிருக்கிறபடி போததெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயினும், தாற்பரியவுரையில் வருவாண்டு, அவற்றை இங்ஙனம் எடுத்தது விபரப்படக் கூறிக் காட்டுவோம்.

1. நிகண்டுச் சூத்திரத்தில் ‘கள்விற்போர்கள்’ என்று கண்டிருக்க, ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியரோ அந்தப் பெயரை ‘கள்வினைஞர்’ என முன்போலவே தித்தி யெழுதியிருக்கிறார்.

2. ‘சாணர்’ என்னும் பிதத்தைத் தமது மனோரதப்பிரகாரம் பூதிப்படியாகச் சுமமா எழுதிவைத்திருக்கிறார். இந்தப் பெயர்ப்பதம் மேற்படி சூத்திரத்தில் இல்லவே இல்லை.

3. திவாகரநூலாசிரியர் ‘கள்வினைஞர்’ எனக் கூறியிருப்பதற்கு, நிகண்டாசிரியர் ‘கள்விற்போர்’ எனத் தாற்பரியப்பதக் கூறிக் காட்டியிருக்கிறார். இந்த நிகண்டாசிரியர் கருத்

படிக்கு அகராதி ஸாலாசிரியர்களும் 'Those who sell fermented palm-tree sap' எனத் தாற்பரியம் எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள்.

4. கன்லிற்போர்களுக்கு 'சௌண்டிகர், துவசர்; பிழியர், படுவர்' என நான்கு பெயர்கள் கூறியிருக்கிறார். இந்நான்கு பெயர்களுள் 'துவசர், படுவர்' என்னும் இரண்டு பெயர்களும் திவாகர ஸாலாசிரியர்களால்தான் வழங்கிய பதங்களேயாம்.

5. 'பழையா' என்னும் பதம் நிகண்டில்லை. இந்தப் பதம் நிகண்டாசிரியர்களால்தான் உலகவழக்கில் மிகுந்து உபயோகப்படுத்தப்பட்டது போயிற்றென்று தோன்றுகின்றது.

6. திவாகரர்க்குத்திரத்திற்கண்டிராத 'சௌண்டிகர், பிழியா' எனும் இரண்டுபதங்கள் நிகண்டுக்குத்திரத்தில் அமைந்திருக்கின்றன. இந்த இரண்டுபதங்களுக்கும் விபரம் இங்கு கூறுவோம். முதல் 'சௌண்டிகர்' என்னும் பதத்திற்குத் தாற்பரியம் சொல்லுவோம்.

7. 'சௌண்டிகர்' (Sams Soundika) என்னும்பதம், வடமொழிப்பதம். இது வடமொழி நிகண்டாகிய அமரத்தில் கண்டிருக்கிறது. இந்தச் சௌண்டிகர் எனும் பதத்தின் உற்பத்திக்கு மூலபதங்கள் 'சௌண்ட' (Sams Soundee) + கம் (Sams Kam) எனப்படுகின்றன. இந்த இரண்டுபதங்களிலுள்ள 'சௌண்டி' எனும்பதத்திற்கு 'திப்பிலி' என்றும், 'கம்' என்றும் பதத்திற்கு 'நீர்' என்றும் தாற்பரியமாகும். ஆகையினாலே 'சௌண்டிகம்' என்பதற்கு 'திப்பிலிக்குணத்தைப் பெற்ற நீர்' என்பது பொருளாம். ஆகையால், 'சௌண்டிகர்' என்னும் பெயருக்கு 'திப்பிலிநீர்போன்ற பழநறையாகிய சௌண்டி' என்றும், 'Those who sell fermented palm-tree sap' என்றும் அருத்தமாகும். திப்பிலிக்குணம் கட்டுணத்திற்கு ஒத்திருப்பதால், இவ்விரு குணங்களையுஞ் சமரசப்படுத்திக் கண்டுகொள்க. ஆகையால், 'சௌண்டி + கம்' என்னும் மூலபதங்களினின்று 'சௌண்டிகர்' என்னும் பதம் பிறந்திருக்கின்றது.

திப்பிலிக்குணம் காப்பது, அல்லது புளிப்பேறிய உறைபபாம். கள்ளும் கலப்புவுகையால் புளிப்பேறிய உறைப்பக குணமுடைய நீராம். இந்தக் கள்ளுக்கு இவ்வாறு புளிப்பும் உறைப்பும் ஏற்றிச் சளிக்கச் செய்து கள் விற்பனைசெய்யுங் குழுவினர்களுக்குச் 'சௌண்டிகர்' என்று பெயர்வந்திருக்கிறது.

வட மொழியார்களுக்குள்ளே உற்பத்திசெய்த கற்பகமது வைவாங்கிக் கள்ளாக்கி விற்பனைசெய்த குழுவினருக்கு 'சௌண்டிகர்' என்று பெயர் திவாகரநூலாசிரியர்காலத்தில் இந்தச் சௌண்டிகர் என்னும் பெயர் தமிழ்நாடுகளில் வந்து வழங்காத காரணத்தை யிட்டு, திவாகரத்தில் இந்தச் 'சௌண்டிகர்' என்னும்பெயர் வரவில்லையென்று அறிக

ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியரோ தமது நூலில், 390 - வது பக்கத்தில் 'சௌண்டிகர்' என்கிற மொழியானது மருவாக கத்தமிழிற் 'சாணா' என வழங்கிவருகிறது என்கிறார்

அவர் ஏதொரு முகாந்திரமுமினறித் தமது மனோபிஷ்டப் பிரகாரம் பூதிப்படியாக இவ்வாறு சொல்லுகிறாரேயன்றி, சௌண்டிகர் என்னும் பதத்தினின்று சாணா என்னும் பதம் மருவாக வந்ததற்கு விதிசூறுது போயினார். ஆனதால், இவ்வாறு மருவியதற்கு அவர் தாமே விதிசூறிக காட்டவேண்டியது அவருடைய கடமை. இதுநிற்க,

'சாணா' என்னும்பெயர் தமிழ்மொழி, 'சௌண்டிகர்' என்னும் பெயரோ சமஸ்கிருதமொழி. சமஸ்கிருதமொழியினின்று தமிழ்மொழி மருவாகவருவது யாழ் எவ்வனுங் கேட்டிலம். இது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!

ஆயினும், ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் மனதுக்கு 'சௌண்டிகர்' என்னுஞ் சமஸ்கிருதமொழியானது 'சாணா' என நூற் தமிழ்மொழியாக மருவிவந்ததற்கு யாதொரு நியாயமுந் தோன்றாதகாரணத்தினாலேதான் மேற்படி 390 - வது பக்கத்தில் பின்னும் அவர் சொல்லுகிறார் :

கண்ணு, கன்று எனவும்,
குண்ணு, குன்று எனவும்,

திரிந்து வழங்கிவருகிற பிரகாரம், சாணர் என்னும் பதம் சாணரா எனத் திரிந்து வழங்கிவருகிறது என்கிறார்.

இவ்வாறு அவர் கூறியிருக்கிற தாற்பரியத்தைத் தெளிவுற இங்ஙனம் எடுத்து அதின வழுவைக்காட்டுவோம்.

‘சௌண்டிகா’ என்னும்பதம் ‘சாணர்’ என மருவி, பின்பு ‘சாணர்’ என நின்ற மருஉமொழியானது ‘சாணரார்’ எனத் திரிந்து வழங்கிவருகிறது என்று முதல் எழுதுகிறார்.

இவ்வாறு எழுதியவர் அதின்கீழாகச் ‘சிலர் சாணராரென கிற மொழியிலிருந்து சரணர் என்று மருவினதாக யூகிக்கிறார்கள்’ என்கிறார். ‘இப்படிச் ‘சாணர்’ என்னும் பதத்துக்கு மூன்றுவகை யுத்திக்குறிப்பு மேலே காட்டியிருக்கிறார்.

இதைப்பார்க்கும்போது, செளண்டிகரைச் சாணராக்கி, செளண்டிகரைச்சுட்டி நூல்களிற் கூறியிருக்கிற இழிவுகளை யெல்லாம் ஏகியத்திரட்டி, தம்முடைய இருகண்களையும் மூடிகொண்டு, அவைகளைச் சாணரார் குலத்தவர்கள்மேல் ஏதொரு முகாந்திரமூமின்றி வாரிக்கொட்டுகிறார்.

இவர் யாதொரு முகாந்திரமூமின்றி, களவிற்து வயிறு பிழைக்கின்ற செளண்டிகர்களைச் சாணர் எனக்கூறி, செளண்டிகர்களுக்கிய ஒரு குழுவினருக்குள் உண்டாயிருக்கிற ஈனங்கள் மற்றொரு குலத்தவர்களுக்கு உண்டாயிருப்பதுபோல கூறியிருக்குமபிரகாரம், வினையாட்டுப்பிள்ளைகளும் நாவின் ஒசைக்கிணங்கச் சொற்களை மனோரதப்படி திரித்து, அருத்தங்கள் கூறிச் சிரித்து வினையாடிவருகிறார்கள். இது வினையாட்டுப்பேச்சுப்போலிருக்கிறது. இவ்வாறு வினையாட்டுப்பேச்சுள்ள பேச்சுமெண்டுமன்னால், வேணுமென்ற உதாரணங்கள் இங்ஙனம் கூடுதலாகக் கூறலாம். ஆயினும் ஒரு உதாரணங்கூறிச் காட்டுவோம்.

ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் செளண்டிகர்களைச் ‘சாணர்

என்கிறார். அதுபோலொத்த திருட்டாந்தத்துக்குப் 'பள்ளி' என்னும் பதத்தை எடுத்துக்காட்டுவோம்.

'பள்ளிகள்' என்னும் பெயர்ப்பதம் தமிழ்நாட்டில் வசிக் கும ஒரு குலத்தவர்களுக்குப் பெயராம். இவர்களுடைய பூர்வ உற்பத்தியை ஆராய்பவனொருவன் 'பள்ளர்கள்' என ன்னுங் குலப்பெயருக்கு, 'பள்ளிகள்' என்னும் பெயர் ஒற்று, மைபற்றி வருவதால், 'பள்ளர்கள்' என்னும் பதத்தினின்று 'பள்ளிகள்' என்னும் பதம் மருஉவாகவந்து வழங்குகிற தென்றும், ஆனதால் 'பள்ளர்கள், பள்ளிகள்' என்னும் பெ யர்கள் ஒருகுலத்துப்பெயர்கள் என்றும், பள்ளாகுலத்தவாக னும் பள்ளிக்குலத்தவர்களும் ஒரு குலத்தவர்களென்றுங் கூறி, 'முக்குடற்பள்ளு' என்னும் நூலில் பள்ளாகுலத்து ஆண்க ளையும் பெண்களையுஞ் சுட்டி ானமாக எழுதியிருப்பவைகளே யெல்லாந் தெரிந்தெடுத்துப் பள்ளிககுலத்தவாகள மேலேற றிவைத்துரைப்பானையாயின வெகுநோத்தியாயிருக்கும். ஆ கிலும், நிந்தைமொழிபேசுவது நமக்குப் பிரியமின்மையால், இங்ஙனம் அவைகளைப் போத்தெழுதாது நிறுத்துகிறோம் ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியருக்கு வேண்டுமேயாயின, மேற் படி முக்கூடற் பள்ளிலிருந்து தேவையான நிந்தைமொழி களை எடுத்துத் திரட்டிப் பள்ளிக்குலத்தவர்கள்மேலேற்றி எழு தியனுப்புவது பிரயாசமன்று. ஆனதால், சாணா சென்ன டிகராகுங்காலத்தில், பள்ளிகள் பள்ளர்களாவது பிரயாச மல்ல. ஆகையினாலே, ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் தகுந்த மூகாந்திரங்களின்றி, இவ்வாறு எழுதியது அவருக்கு யோக்கிய மன்று.

மேற்கூறியவிஷயங்களைத் திரட்டிப் பார்வையிடும்போது, சென்னடிகள் பிரத்தியேகமான குலத்தவர்களென்றும், கள்விற்பனைக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டவர்களென்றும் நன்றாய விளங்குகிறது.

'சாணா' என்னும் பதம் மருஉவாகி வழங்குகிற பதம் என்று ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் சொல்வது நிச்சந்தான். ஆயினும், அப்பதம் 'சென்னடிகள்' என்னும் சமஸ்கிருதப்

பதத்தினின்று மரூஉவானதல்ல. 'சான்றார்' என்னும் அப்பட்டமான தமிழ்ப்பதத்தினின்று 'சான்றார்' என மரூஉவாகவந்ததென்று இங்ஙனம் தெளியக்கூறி எண்பிப்போம்.

'சான்றார்' என்னும்மொழி மரூஉமொழியானதால், அது அவ்வாறு மரூஉவாய் வருதற்கு மூலமான நிறைபதம் 'சான்றார்' எனனும் பதமாகும். இந்தச் 'சான்றார்' என்னும்பதம் 'சால்' எனனும் கறந்தமேனியான தமிழ் வினைமுதலினின்று பிறந்துவந்த மொழியாம்.

'சால்' என்னும் வினையின் முக்காலத்துத் தன்மை ஒருமை வினைமுற்றுகள் வருமாறு -

- (i) சாலுகிறேன்,
- (ii) சானறேன்,
- (iii) சாலுவேன்.

இவற்றுள், 'சானறேன்' என்னும் இறந்தகாலவினைமுற்றினின்று பிறந்த வினையாலணையும் ஆண்பாற்பெயர்கள்,

சான்றவன்,
சான்றான,
சான்றோன்,

என்பவைகளாம்; அவற்றின் பலர்பாற்பெயர்கள்,

சான்றவர்,
சான்றார்,
சான்றோர்,

என்பவைகளாம்.

இத்தப் பெயர்ப்பதங்களின் விகுதிகளில், அன், ஆன், ஒன் எனனும் விகுதிகள் ஒரு பொருள் குறித்த ஆண்பால் விகுதிகளும், அர், ஆர், ஓர் எனனும் விகுதிகள் ஒரு பொருள் குறித்த பலர்பால் விகுதிகளுமாம்.

இம் மூன்றுபெயர்களுக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம்.

இந்தச் 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் பெயர்களைக் கராபாண்டியன் வமிசத்தவர்களுக்கு ஒரு விசேஷித்த

காரணத்தையிட்டுக் கிடைத்த கெள்ரவப்பட்டப்பெயராம். இதற்கு இதிகாசபுராணசாட்சிகளுண்டு. இவ்விடத்தில் அதை யெடுத்துக் கூறவேண்டிய அவசியமில்லாமையால் அதை இங்ஙனஞ் சொல்லாதுவிடுகிறோம்.

மேலேசொல்லிய 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் பதங்களைச்சுட்டி, இதனடியில் தாம் எழுதப்போகிற வைகளைச் சீர்தூக்கி உய்த்தாராய்க.

இங்ஙனஞ் சில திருட்டாந்தங்கள் எடுத்துக் கூறுவோம்

'நில்' என்னும் வினையின் இறந்தகாலத்தனமை ஒருமை வினைமுற்று 'நின்றேன்' என்பதாம். இதினின்று பிறந்தவரு கின்ற வினையாலணையும் ஆண்பாற்பெயர்கள்,

நின்றவன்,

நின்றான்,

நின்றோன்,

என்பவைகளாம்.

இமமூன்று பதங்களுக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம்.

'நின்றவன், நின்றான், நின்றோன்' என்னும் இமமூன்றுபத வகளும் ஒரு பொருளில் வரவில்லையென்று சொல்வா யாரு மில்லை. இப்படியிருக்க, 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் மூன்றுபதங்களும் ஒருபொருளில் வரவில்லையெ ன்று யார் சொல்லத்துணியலாம்?

இன்னும் ஒருவினையை எடுத்துக்காட்டுவோம்.

'செல்' என்னும் வினையின் இறந்தகாலவினைமுற்று 'சென றேன்' என்பதாம். இதினின்று பிறந்தவருகின்ற வினையால் ணையும் ஆண்பாற் பெயர்கள்.

சென்றவன்,

சென்றான்,

சென்றோன்,

என்பவைகளாம்.

‘சென்றவன், சென்றான், சென்றேன்’ என்னும் இம்மூன்று பதங்களும் ஒருபொருளில் வரவில்லையென்று சொல்லுவார் யாருமில்லை. இப்படியிருக்க, ‘சான்றவன், சான்றான், சான்றேன்’ என்னும் மூன்றுபதங்களும் ஒருபொருளில் வரவில்லையென்று யார் சொல்லத் துணியலாம்?

வேண்டுமேயாயின், இன்னமும் அதுபோலொத்த ஒருவினையை எடுத்துக்காட்டுவோம்.

‘வெல்’ என்னும் வினையின் இறந்தகாலவினைமூற்று ‘வென்றேன்’ என்பதாம். இதிலின்று பிறந்துவருகின்ற வினையாலணையும் ஆண்பாற் பெயர்கள்,

வென்றவன்,

வென்றான்,

வென்றேன்,

என்பவைகளாம்.

‘வென்றவன், வென்றான், வென்றேன்’ என்னும் இம்மூன்று பதங்களும் ஒருபொருளில் வரவில்லையென்று சொல்லுவார் யாருமில்லை. இப்படியிருக்க, ‘சான்றவன், சான்றான், சான்றேன்’ என்னும் மூன்று பதங்களும் ஒருபொருளில் வரவில்லையென்று யார்கொல்லத் துணியலாம்?

இன்னமும் வேண்டுமாயின், இதுபோலொத்தவினைகளையும், வேறுவகைவினைகளையும் எடுத்து, அவற்றின் இறந்தகாலமூற்றுவினையினின்று பிறந்துவருகிற வினையாலணையும் ஆண்பாற்பெயர்களை வருவித்துப்பார்க்கலாம். திருட்டாந்தமாக,

‘கல்’ என்னும் வினையை இங்ஙனம் எடுத்துக்காட்டுவோம்.

‘கல்’ என்னும் வினையின் இறந்தகால வினைமூற்று ‘கற்றேன்’ என்பதாம். இதிலின்று பிறந்துவருகின்ற வினையாலணையும் ஆண்பாற்பெயர்கள்,

கற்றவன்,

கற்றான்,

கற்றேன்,

என்பவைகளாம்.

‘கற்றவன், கற்றான், கற்றோன்’ என்னும் இம்மூன்று பெயர்களும் ஒருபொருளில் வரவில்லையென்று சொல்லுவாயாருமில்லை. இப்படியிருக்கச் ‘சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்’ என்னும் மூன்றுபெயர்களும் ஒருபொருளில் வரவில்லையென்று யார் சொல்லத் துணியலாம்?

ஆகையால், ‘சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்’ என்னும் இம்மூன்று பெயர்களும் ஒருபொருட்பெயர்களென்று நன்றாய்த் துலங்குகின்றனவல்லவா?

பூர்வகாலத்தில், தமிழ்நாடுகளில் அரசுபுரிந்துவந்த சுராபாண்டியன் வமிசத்தார்களுக்கு ஒரு விசேஷ காரணத்தை யிட்டுக் கொடுக்கப்பட்ட இந்த கௌரவப்பட்டப்பெயர் அரசாங்குலத்தவர்களெல்லாருக்கும் பொதுப்பெயராயிற்று.

ஆதினூல்களில், ‘சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்’ என்னும் இந்த மூன்றுபெயர்களும் தமிழ்நாட்டு அரசாங்குலத்தவர்களெல்லாருக்கும் பொதுப்பெயர்களாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

தமிழரசர்கள் நாடாண்டகாலத்தில், அக்குலத்தவர்கள் தங்களுக்கு அலங்காரமகிழ்வெனத் தரித்து மகிழ்ந்துவந்த ‘சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்’ என்னும் மூன்றுபெயர்களில், ‘சான்றான்’ என்னும்பெயர் மேற்படி அரசாட்சி ஒழிந்தபின்பு, அந்தத் தமிழரசர்குலமேன்மைக்கு வோப்புழுக்கள போலான வடுகள்களும், வடமொழிப்பார்ப்புடையவர்களும், தமிழ்நாட்டுச் சூத்திரர்களுமாய் பகைவர்களால் அக்குலத்தவர்கள் சொல்லமுடியாத துன்பங்களுக்குள்ளாகி, நாடுதகரங்களைவிட்டு எடுபட்டு, துயரகாலத்தில் அமிழ்ந்தியகாலத்தில், ‘சான்றான்’ என மருஉமொழியாகி வழங்கத்தலைப்பட்டது; என்னத்தினாலென்றால், தமிழரசர் அரசாட்சிக்காலங்களில் எழுதப்பட்ட சங்கச்செய்யுள்களாகிய நூல்களிலெல்லாம், யாதாமொரு விகற்பமுமின்றி; ‘சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்’ என்னும் பெயர்கள் வந்திருக்கிறதேயன்றி, ‘சான்றான்’ என்னும் பெயர் வரவில்லை. ஆகையால், ‘சான்றான்’ என்

ஐம் அப்பட்டமான திறப்பெயர் பிற்காலங்களில் 'சாணன்' என மருஉவாயதாக விளங்குகின்றது. இவ்வாறு சொற்கள் மருஉவாக வழங்குதற்கு உதாரணம் வருமாறு :

இக்காலத்து உலகவழக்கிள்,

நின்றன, என்னும்பதம், நின்னான் எனவும்,
கொன்றன, என்னும்பதம், கொண்ணான் எனவும்,
தின்றன், என்னும்பதம், தின்னான் எனவும்,
கன்று, என்னும்பதம், கண்ணு எழுவும்,

குன்று, என்னும் பதம், குண்ணு எனவும், மருஉவாய் வழங்குகின்ற பிற்காலம் சான்றன, என்னும்பதம், சாணன் என மருஉவாக வழங்கலாயிற்று.

'சான்றன' என்னும்பெயர் குலப்பெயரெனப்பதை எவரும் ஒப்புக்கின்றனர். அது குலப்பெயரேயாயின, அந்தப்பெயருடன் ஒருபொருளில் வருகின்ற 'சான்றவன், சான்றோன்' என ஐம் பெயர்களும் குலப்பெயர்களாய்த்தானிருக்கவேண்டும். சும்மா எதிர்க்கட்சி செய்யவேண்டுமென்கிற ஐய்த்துணிவு கொள்ளாது, சத்தியத்தை இயலபாய் உய்த்தாராய்ந்தறியப் பிரியமுடையோர்களெவர்களுோ அவர்கள் உள்ளத்திற்கு இது துலாம்பரவுண்மையெனத் தோன்றுமென்பதற்குச் சந்தேக மில்லை.

ஆனதால், 'சான்றார்' என நாளது பெயர்பெற்றிருக்கின்ற குலத்தவர்கள் எந்தக்குலத்தவர்களோ அந்தக்குலத்தவர்களுக்கே 'சான்றவர்' என்றும், 'சான்றோர்' என்றும் பெயர்கள் வருகின்றன.

இனிச் 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் இம் மூன்று பெயர்களும் ஆதினில்களில் ஒரு குலத்தவர்களுக்கு வந்து வழங்கியிருப்பதை இங்மனம் விபரப்படி எடுத்துக்காட்டுவேரோம் :

I. கார்பாண்டியன் வமிசத்தாருக்குச் 'சான்றவர்' என னுல்களில் பெயர் வந்திருப்பதற்கு ருசுவருமாறு :

(i) சான்றோர் புராணம், பாயிரப்படலம், 2-வது கவி:

“சீர்மேவுகேளத்தி னஞ்சிநாட்டதனினிறை
செல்வமோங்கும்,
பார்மேவுதருமபுரம் வனநகரிற்சிதம்பான்றன்
பாகம்பெற்றேன,
ஏர்மேவுகுலமுடையா னிரவிமுன்னரெண்ணூற்றே
டிருபத்தொன்பான
பேர்மேவுதல்லாண்டிற் சான்றவர்கள்பிறந்தகதை
பேசலுற்றாமே”

இக்கவியினால், இந்தப் புராணம் சாலிவாகன சகாபதம் 1576க்கும், கிறிஸ்தவர்கட்கு 1654க்குள் சரியான கொலலாண் 829ல் எழுதப்பட்டதென்றும், வடுக்களால் தமிழரசர்களுடைய அரசாட்சி அழிக்கப்பட ஏதுவாயிருக்கிறகாலத்தில் எழுதப்பட்டதென்றும், அந்தக்காலத்தில் ‘சான்றோர்’ குலத்தவர்கள் ‘சாணார்’ எனறல்ல, ‘சான்றவர்’ எனப் பெயாபெற்றிருந்தார்களென்றும், அக்காலத்திற்குப்பிறகு எதிரிகளால் அந்த அப்படி மர்னபெயர் மருஉமொழியாகச ‘சாணார்’ எனக் கூறப்பட்டு மயக்குமொழியாயிற்றென்றதற் தெரியவருகிறது.

ஆனதால், சான்றோர்குலத்தவர்கள் மேற்படி எதிரிகளை யிட்டுத் தங்கள் குலத்திற்கு மருஉமொழியாகவும், தங்கள் குலத்தப பூர்வவுண்மை துலங்காதபடிக்கு மறைவுமொழியாகவும் வந்து வழங்கியிருக்கின்ற ‘சாணார்’ என்னும் பெயருக்கு, தங்கள் குலத்துக்குரிய அப்பட்டமான பூர்வ சிறந்த பெயர்கள் ‘சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்’ என்று இந்த நூலிலும் பிறநூல்களிலும் கூறியிருக்கிறபடியே, வருமெனறு, எக்குலத்தவர்களையும் ஒரு கண்ணால்பார்த்து, அந்தந்தக் குலத்துக்குரிய ஆசார ஒழுக்கவழக்கங்களை அழிக்காது பாதுகாத்துவருகின்ற அங்கிலேயர் அரசசெலுத்தும் இச்சயாதனை அரசாட்சியின் காலத்தில் அறிந்துகொள்வதுமல்லாமல், தங்கள் பூர்வ ஆசார ஒழுக்கவழக்கங்களில் தேற்றியுடைய வும், தங்கள் குலத்து இளைஞர்கள் கல்வி கிருத்தி பட்டபுதற்

கேற்ற பள்ளிக்கூடங்கள் ஸ்தாபிப்பதற்கு வேண்டிய பொக
கிஷங்கள் சேர்க்க தியாயமான ஏற்பாடுகள் நாட்டுக்கு நாடு
செய்யவும், ஒருமித்து முயல்வது இன்றியமையாத காரிய
மென் உணர்ந்துகொள்ளுதல் கொள்ளவேண்டியது அக்குலத்
தவர்களது கடமையாகின்றது.

(ii) மேற்படிபுராணம், நாட்டுப்பலம், 13 - வது கவி

“இன்னதன்மைய பல்வனமெய்திட
மன்னுசீருறு சான்றவரவாழ்வறுவ
கன்னல்சேர்வயல் சூழ்மணிக்கங்கையாம
நன்னலம்புனை நாட்டியல்குறுவாம்.”

இந்தக்கவியால், சான்றவர்குலத்தவர்கள் தமிழ்நாட்டிற்
செங்கோலோச்சிய சத்திரியாகளாகிய அரசர்குலத்தவர்கள்
எனத் தெளிவாக விளங்குகின்றது.

‘கங்கை’ என்பது எந்த நிவ்விய நதிக்கும் பொதுப்பெயரா
கவும், வடநாட்டில் சிறந்து விளங்குகின்ற கங்காநதிக்கும்,
தென்னாட்டில் புகழ்பெற்றிருக்கின்ற கோதாவிரி நதிக்கும்
சிறப்புப்பெயராகவும் பூர்வ சமஸ்கிருத நூல்களில் வந்து
வழங்குகிறது. ஆனதினாலே பூர்வத்தில் துறவறவாசிகளா
சிய முனிவர்கள் கங்காநதியையும் கோதாவிரி நதியையும்
ஏகநதிகளாக மதித்து இவ்விருநதிகளின் சலந்தையும் ஒன்று
பேரல யாதொரு வித்தியாசமுமின்றி மதித்து அனுபோகத்
திற்குள்ளாக்கி உபயோகப்படுத்தி வந்தனர்.

இந்த முகாந்திரத்தையிட்டே நானதும் வட இந்தியா நாடு
களினின்று மகாசிந்த ஆலயங்களுடைய தென்னிந்தியா
நாடுகளுக்குத்தலயாத்நிறை செய்யப்பெறப்பட்டுவருகின்ற யோ
நிகர் கங்காசலக்குப்பி எனப் பெயர்கொண்ட மேருக்குப்பிக
ளில் கங்காநதியின் சலந்தை திரப்பிக் காவடிகளில் வைத்துத்
தோள்பிதெடுத்து இராமேசுவரம் தோக்கிப் புறப்பட்டு வருகை
யில், கோதாவிரி நதித்திரத்திற்கு வருகிறதற்குள்ளாக மேற்
படி குப்பிகளையுடையதிருந்த சலம் உஷணத்தால் ஆவியாக
எழும்ப, மேற்படி குப்பிகளின் சலம் வற்றிக் குறைந்துபேர

இறபடியால், கோதாவிரி ததிசலத்தால் மேற்படி குப்பிகளை நிரப்பிக்கொண்டு இராமேசுவரம் நோக்கிப் பிரயாணப்படுவது வழக்கம். ஆனதால், கங்காததிச் சலமும், கோதாவிரிததிச் சலமும் ஒருதன்மையுடையனவகளாக இந்துக்களால் மதிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆகவே கோதாவிரி ததிக்கு 'கங்கா கோதாவிரி' எனப் பெயர் வந்திருக்கின்றது

'காமல்'* என்றபெயர்பெற்று, ஓர் வித்வான் எழுதுவது

"Under the name of the Ganges, either the Ganges proper, or the Godavery, may occasionally be understood In the Peninsula, each of these rivers is known by the name of the Gunga, and they are looked upon as sister streams. The Godavery is here considered the elder of the two, perhaps from its being the first known to the inhabitants of these regions; and the Ganges proper is deemed the more holy, apparently from the present religion of India, having originated, or been more early established, on its banks. The ancient books of the Hindoos, indeed, bear testimony that even in the most remote times, these two rivers have occasionally been considered as one; for, in more than one place in the Puranas (such as the Vayu Purana, the Brahmanda Purana, &c.), the Ganges proper is described as passing through Calinga, a country which we know to be the region watered by the Godavery. So far, therefore, as regards the course of the Ganges through Calinga, described in these ancient books, it must be the Godavery to which they allude.—See Asiatic Researches, Vol. III, article 3rd.

In a foot-note the same author states as follows :—

"So intimate is the connection between these two rivers, that those who carry the sacred water of the Ganges to

* Vide A. D. Campbell's Telugu Grammar, Introduction, p. v.

the south of India, when they arrive on the banks of the Godavery, invariably replace the water of the Ganges, evaporated on the journey, by water taken from its sister stream the Godavery. The whole is notwithstanding considered to be the pure water of the Ganges, and this ceremony is never omitted. If it were, it is believed, and perhaps with reason, that the water would disappear before it could reach Rameswaram.”

திருநெல்வேலித்தலப்புராணம், தாமபிரபணனிச்சருக்
கம், 16-வது கவி:

“தன்னதியாந்தமிழ்ப்பொருளை நதியுடனேகாவேரி
நதியுஞானந்
தனனையருடெனகங்கை தானுஞநதிலைய
தானகங்கை
மினனுதுங்கபத்திரையுந் கிருட்டிணவேணிபுந்
கோதாவிரியுமாகு
முன்னுபகீரதியமுனை யுத்தரகங்காநதியென்
றுரைபபர்மேலோர்.”

இந்தக் கவியில் தென்னாட்டிலிருக்கின்ற பொருந்தநதிக்
குங் காவேரிநதிக்கும் தென்கங்கையென்றும், துங்கபத்திரை
நதிக்கும் கிருட்டிணவேணிநதிக்கும் கோதாவிரிநதிக்கும்
நதிலீகக் கங்கையென்றும், பகீரதி நதிக்கும் யமுனை நதிக்கூ
ம் உத்தரகங்கை என்றும் பெயர்ந்தவ் வருகின்றன எனக் கூ
றியிருக்கின்றது.

ஆனதால், மேற்கூறிய கவியிற் சொல்லியிருக்கிற “கங்கை”
என்பது மேற்படி நாட்டிலிருக்கின்ற திவ்விய நதிகளைக்குறிக்க
ிறது.

(iii) சான்றோர்புராணம், பகீரதிப்படலம், 14-வது கவி:
ஓர்மேவு மிலங்கையுந் தேந்தரோன
சீர்மேவு செகந்தனில் வாழ்வுபெறுந்
ததர்மேவிய சான்றவர் தம்புகழ்போற்
பார்மிது பரந்தக பரனிலவே.”

தன்னிருகரங்களாலுஞ் சந்தரபாண்டியனுடைய மார்பில் குத்தினான் எனக் கூறியிருக்கின்றது.

இந்தச்செய்யுளிலும், சந்தரபாண்டியன் 'சான்றவன்' எனப் பட்டிருக்கிறான்.

(vii) மேற்படி படலம், 172-வது கவி

“அன்ன காலையிலெய்தனை சான்றவர்க்கரசன்
மன்னும்வாளியின்மாயையால் வரவுணர்ந்திலனால்
கன்னலொன்றினிற்சென்றது நிசாசரனகவித்த
பொன்னினமவுலியந்தலைகொண்டு விரைகிற்போயதுவால்”

இங்ஙனம், இந்தப்பிரகாரம் இரண்டுபெயர்களும் போரிடையில், சான்றவர்க்கரசனாகிய திலகபாண்டியனானவன் தனது தனுவைவளைத்து அஸ்திரந்தொடுத்த அசுரராஜன் மேல் ஏவினான். ஏவிய அஸ்திரமானது மாயாஸ்திரமானதால், அது அசுரராஜன் கண்ணுக்குத் தோற்றாதகாரணத்தையிட்டு, அந்த அஸ்திரமானது ஒருநொடிப்பொழுதிற் சென்று, அந்த அசுரராஜனுடைய ஊட்டியிற்பாய்ந்து, சிரசிற் சூடிய கிரீடத்துடன் சிரசையறுத்துக்கொண்டு போய்விட்டது எனக் கூறியிருக்கின்றது.

இச்செய்யுளிலும், திலகபாண்டியனை 'சான்றவர்க்கரசன்' எனக் கூறியிருக்கின்றது.

(viii) மேற்படி படலம், 180-வது கவி :

“முண்டகத்தன்வாளிவிஞ்சை முனிமகன்ருடுத்தனை
முண்டகத்தன்வாளியான் முடித்தனைநிசாசரன்
விண்மெத்திரந்தொடுத்து விட்டனன்றசான்றவன்
விண்மெத்திரத்தினால் விலக்கினுன்றயித்தியன்.”

இந்தக்கவியில், வித்தியாதாரிஷியெனவும், காந்தமாரிஷியெனவும் பெயர்கொண்ட சத்திரியரிஷியான சுரரபாண்டியனபுதல்வன் திலகபாண்டியனாகிய சான்றவர்க்கரசன் முன் அரியதவஞ்செய்து பிரமனிடத்திற் பெற்ற திவ்வியாஸ்திரத்தை அசுரன்மேல் ஏவினான். அவன் ஏவிய அஸ்திரத்தை தன்னிடத்திலிருந்த பிரமாஸ்திரத்தால் கடுத்தான். அது

கண்டு, சான்றவர்க்கரசன் தான் முன் விஷ்ணுவினிடத்தில் பெற்றிருந்த அஸ்திரம் ஒன்றை அசுரனமேல் எய்தனன். அப்போது, திதிபுத்திரனாகிய அசுரகுலராஜனும், விஷ்ணு தனக்களித்திருந்த மற்றொரு அஸ்திரத்தை ஏவி, அந்த அஸ்திரத்தைத் தடுததான் எனக் கூறியிருக்கின்றது.

“இந்தச் செய்யுளிலும், திலகபாண்டியனாகிறவன் ‘நற்சான்றவன்’ எனப் பெயர்பெற்றிருக்கின்றனன்.

(ix)· மேற்படி படலம் 187-வது கவி·

“வெட்டினுதிவாளெடுத்துமதி

தீரனமேனியில்விழாவணம்

கட்டினனெடியகேடகங்கொடுநற்

சான்றவர்க்கரசன்கட்டிநல்

லெட்டுமாதிரமும்ஞ்சவன்கையி

லெடுத்தகேடகமிடத்த

தொட்டினெடியவாள்விதிர்த்துலகு

தட்டுமாறிடவதட்டினான்.”

இக்கவியில், அசுரராஜனுனவன் உதிரமொழுருகின்ற தனவாளாயுதத்தைக் கையிற்கொண்டு சான்றவர்க்கரசன்மீது சாடி மேற்படி வாளாயுதத்தால் வெட்ட, சான்றவர்க்கரசனுனவன் மேற்படி வெட்டை, தனது கேடகங்கொண்டு தட்டித் தடுத்துவிட்டனன். மேற்படி வெட்டைத் தடுத்தவுடன், மேற்படி சான்றவர்க்கரசன் தனது கேடகத்தை இடதுபுறத்துடன் அணைத்துக்கட்டிக்கொண்டு, வலக்கரத்தில் வாளாயுதமெடுத்து, நாலட்டமுஞ் சுழற்றிவிசி, அட்டகாசஞ்செய்துகொண்டு, மேற்படி அசுரராஜன்மீது பாய்ந்துசென்றனன் எனக் கூறியிருக்கின்றது.

“இந்தச்செய்யுளிலும், திலகபாண்டியன் ‘நற்சான்றவன்’ எனப் பெயர்பெற்றிருக்கின்றனன்.

(x) சான்றோர்புராணம், கலியாணப்படலம், 16 - வது கவி :

“ திரைத்தலம்புகம் சூஞ்சரன் சான்றவர்சிங்க
முரைத்தவாய்மொழி மணக்கொண்டு பாய்ந்தனனுதிரக
கரைத்தகண்ணினள் விமலையைக்கூர்ந்து போய்ப்புரிசை
நிரைத்தவச்சிரநகருமபரெய தினனினைவான்.”

இந்தக்கவிக்குச் சார்புரை.

நாடுநகர்நீங்கித் துறவறவாசியான காரணத்தால காந்தமா
ரிஷியெனப் பெயர்கொண்ட சத்திரியரிஷியான சுராபாண்
டியனபுதல்வர்கள் ஏழுபெயர்களும் பிட்டாபுரத்தில் காள்
தரிசனை செய்துகொண்டு காந்தவிஞ்சையபுரத்திலிருந்து
அரசுபுரிந்து வருகையில், தங்கள் தாடெங்ஙனும் வசிகுரு
குடிகள் மிருகசில்லறைகளுக்காற்றமாட்டாமல் வந்துபூ
றையிட, காளிகாதேவி வாக்குப்பிரகாரம் சூஞ்சரபாண்டி
யன் முதலான ஏழுபாண்டியர்களும்* வனமிருகங்களால் தீ
டைஞ்சல்பட்ட குடிசைங்களுக்குச் சுகமுண்டாகும்படி தக்ஷ
ணமே இரதகஜ்துரகபதாதிகளாகிய சதுரங்கசேனைகளோடு
வனவேட்டைகளாடி துஷ்டமிருகசங்காரஞ்செய்து வரும்படி
யாகப் புறப்பட்டுப்போனார்கள். அந்தப்படி அந்த ஏழுபாண்
டியர்களும் அட்டதிக்கெங்ஙனஞ் சென்று வேட்டைகளாடி
கொண்டு வருகையில், விந்தியபருவத்தது வடபாரிசத்தில்
ஒருநாள் நடுமதியுத்தில் ஒருசோலையிறங்கித் தகையாறி
கொண்டிருந்தார்கள். அவ்விடத்திற்குச் சமீபத்திலிருந்த வ
ரைமாதகரத்திற் செங்ஞோற்செலுத்திய விஞ்சையன் என்கி,
அரசனை வச்சிராபுரத்திலிருந்து அகாராசன விகடஜென்புர
இராக்காலத்தில் ஒளிப்பாய்வதது சங்காரஞ்செய்துபோட்டு
அந்த விஞ்சையவரசனின் பத்தினியாகிய விமலையைச் சி
யெடுத்துக்கொண்டு போய்கூட்டான். அந்த விமலைக்கு ஏ
புத்திரிகளிருந்தார்கள். அந்நேரமுதல்நிகைகளும் அந்நேர

* பிராமிபுராணம், பிரமோத்திரகாண்டத்தில் ஏழுபாண்
டியருக்கும் முறையே ‘காந்தவீரன், சூலசேகரன், கூடயாக்
டி, உக்ரிரதிகூட்டி, பரஞ்சேதி, சினம்பலன், கவுண்டிலன்
என்று பேரிட்டிருக்கிறது.

பிதாவுக்கு தேரிட்ட 'வன்கொலையையும், தங்களைப்பெற்ற மாதா .. அசுரன்கையிற் சிறையாகிப்போனதையுங்கண்டு, ஆரூத்துயரத்துள் அழிந்தினைவர்களாய் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறி, அசுரன் தங்கள்மாதாவைக்கொண்டுபோன திசைதேர்த்து, கோகோவெனறலறி யழுது புலமப லுற்றனர். ஸ்திரீசன்னங்களின் அபயக்குரலோசை கேட்டு, குஞ்சரபாண்டியனாகிறவன் தன் தம்பிமாகளுக்குள்ளொரு வனான சுந்தரபாண்டியனைப்பார்த்து, நீபோய் இந்த அப யச்சத்தத்திற்குக் காரணமறிந்துவா என்று சொல்லி யனு பபினான். அந்தப்பிரகாரம், சுந்தரபாண்டியனாகிறவன் புறப பட்டுப்போய் அந்தக்கன்னியாகள் ஏழுபெயர்களும் அழுது கொண்டு நிற்பதைக்கண்டு, அவர்களிடத்தில் அதற்குக் கார ணம் வினாவ, அந்த ஏழுகன்னிகைகளில் இளையவன் 'நடந்த சங்கதிகள் யாவற்றையும் மேற்படி சுந்தரபாண்டியனுக்கு வி பரப்படச்சொன்னான். அதுகேட்டு, சுந்தரபாண்டியனானவன் தன் தமையனிடத்திற்கு மாறிவந்து, அந்தக் கன்னிகைகள் சொன்ன சங்கதிகளையெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியப்படுத்தி னான். அந்தச்சங்கதிகளைக்கேட்டு, குஞ்சரபாண்டியனானவன் மிகவுந் கிலேசித்து, தன் தம்பிமார்தான் ஒருவனாகிய சுந்தர வாகு பாண்டியனைப்பற்றிச் சொல்லுகிறான் : "நீ உடனே புறப்பட்டு, விகடாசுரனிருக்கின்ற வக்சிராபுரத்திக்குப்போய், அவ்விடஞ்சேர்ந்தவுடனே மேற்படி விகடனேதோக்கி, நீ நகை ணமே விமலையை விட்டுவிட்டு, விடாது போவியேயாயின்; எங் கள் புலப்படுத்தல் உண்டென்று விமலையைச் சிறைமீட் போமென்று சொல்லு. விமலையதுவிட்டானேயாயின் நன்று. விடாதபோனேயாயின், போராபுததாரிபூய்ப போருக்கு ஆயத்தப்படச்சென்விட்டுவா" என்றுசொல்லி, அவனை வக்சிராபுரத்திலுள் அனுப்பினான். அப்படித் து துறப்பதுபோது நடந்ததுதான் 16-வது கவி கூறுகின்றது. இக்கவியில் குஞ்சரபாண்டியன் எனப் பெயர்கொண்ட 'சுந்தரன்' சிங்கமாகிறான். கவிய் மேற்படி வர்க்குக் கைக் சுந்தரவாகுபாண்டியன்கேட்டு மனதிற்கொண்டு, புறப

பட்டுபோய் மேற்படி விகடாகரன மேற்படி விமலையைக்
கொண்டுபோய்ச் சிறைவைத்திருந்த வச்சிரபுரஞ்சேர்ந்தான
எனக் கூறியிருக்கின்றது.

இந்தச்செய்யுளிலும், குஞ்சரபாண்டியனுக்குச் 'சான்றவா
சிங்கம்' எனப் பெயாவந்திருக்கிறது.

(xi) மேற்படி புராணம், சம்பரன்வதைப்படலம்,
20-வது கவி:

“கொலைகடிய வாளுருவிக் குதித்துவருதானவனை
யலைதடியும் வண்ணமெனவணிதோனோத்தடிந்தன னாற்
றலைதடிக்கர்வாளியினாற் றலைதடிந்தான் சான்றவனு
மலைதடியத்தரைவீழ்ந்த வண்ணமெனத்தலைவீழ்ந்த.”

இங்ஙனம், சம்பராசுரனமகன் பூகம்பனாகிறவன் தன்வா
ளாயுதத்தை உறையினின்றுருவிச் சுழற்றி வீசிக் குதித்துக்
கொண்டு வருகிறதைச் சான்றவர்வேந்தன கண்டு, வாள்வீசி
க்கொண்டு, அவனுக்கு எதிராகச்சென்று, தன் வாளாயுதத்
தால் பூகம்பனுடைய இருபுஜங்களையுங் கொய்ததுமன்றி,
தனுவை நானேறிட்டு பாணப்பிரயோகஞ்செய்து, ஒருபாண்
த்தினால் மேற்படி அசுரனுடைய சிரசையறுத்து விட்டன.
அப்போது மலையிடிந்து பூமியின்மீது விழுவதுபோல, பூகம்
பனுடைய சிரசானது தரைமீது வீழ்ந்தது எனக் கூறியிருக்
கின்றது.

இந்தக்கவியிலும், மேற்படி பாண்டியர்களில் ஒருவன் 'சா
ன்றவன்' என்னப்பட்டிருக்கிறான்.

(xii) சரங்கேரர்புராணம், திருக்காஞ்சிப்படலம், 50-வது
கவி:

“கொல்லுங்களிற்றுத் தலையோணர் கோமான்
றவிரமாநகரத்

தெல்லுண்டிலுஞ் செம்மணிப்பூணினோர்
சேரவுட்டா

ரல்லும்புகலூ நெடுங்காமக் கடலினமிழ்ந்த
செயல்கேட்டான்

வில்லுஞ்சுமரான் சான்றவர்கோன் பிங்குனச்
தம்மைவிரவழைத்தான்.”

இந்தக்கவியில், கல்வியாணன் நாட்டுக்குச் 'சான்றவரவேந்தன்' படையெடுத்துப்போனபோது, மேற்படி எதிரிகளை ஸ்திரீகளவிஷயத்தில் மயக்கிச் செயிக்க உபாயஞ்செய்தான் என்று சொல்லியிருக்கின்றது.

இச்செய்யுளிலும், மேற்படி பாண்டியர்களில் ஒருவன் 'சான்றவர்கோன்' என்னப்பட்டிருக்கிறான்.

(xiii) மேற்படி திருக்காஞ்சிப்பாடலம், 57-வது கவி :

"இறக்குமபடையினுடன சென்றானிகல்சேர்புரிசை
நெடுவாயிற்
றிறகருடவயவர் தமைத்தறித்தான் சேனைத்
திரளையுள்விடுத்தான்
னறக்கண்ணில்லா நகரனைத்து மழிக்கவென்றான்
சான்றவர்கோன்
மறக்கணரசன்றனைச் சூழ்ந்தான் மடியுங்காலத்
தடையென்றே."

இக்கவியில், 'மேலேகூறிய உபாயம்போல சான்றவர்கரசன காரியத்தை முடித்தான், நகரமபிடிபட்டது, எதிரிகள சங்காரமானார்கள் என்று கூறியிருக்கின்றது

இந்தச்செய்யுளிலும், மேற்படி பாண்டியர்களிலொருவன் 'சான்றவர்கோன்' என்னப்பட்டிருக்கிறான்.

(xiv) மேற்படி திருக்காஞ்சிப்பாடலம், 60-வது கவி :

"அன்னார் கடிவத்திருமுதத்தான் காளிவளர்த்த
சான்றவர்கோ
னன்னார் நாகேசரிதனைத் தன்மைபுகன்று
மனமகிழ்ந்து
மன்னார்வயல்கூழ் காஞ்சிநகர் வாழ்ந்தார்க்களெதிர்
கொள்ளத்
தன்னவனவன் கல்வியாணன் நையுமுடன்
கொண்டேனினால்."

இந்தக்கவியில், சான்றவரவேந்தன் மேற்படி கல்வியாணனுடைய தகராற்றையும் நாட்டையுங் கட்டிக்கொண்டான் என்

றும், மேற்படி நகரத்திற்குக் கைவசப்படுத்துதற்குத் தனக்குத் துணைசெய்த நாகேசரிக்கு வேண்டுமான திரவியங்கள் கொடுத்தான் என்றும், மேற்படி சோழராசனான கல்வியாணையுங் கைப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, தனது நகரமாகிய காஞ்சிபுரத்துக்கு மாறிவரும்போது, காஞ்சிநகரத்துக் குடிசனங்களினையோரும் அவர்களுக்கு எதிர்கொண்டுபோய் மிகுந்த சிறப்புகள்கொடுத்து அழைத்து வந்தனர் என்றுங் கூறியிருக்கின்றது.

இந்தச்செய்யுளிலும், மேற்படி பாண்டியர்களிலொருவன் 'சான்றவர்கோன்' என்னப்பட்டிருக்கிறான்.

(xv) சீன்றோர்புராணம், இவ்வரசுகாத்தபடலம், 20-வது கவி :

“வருகவென்ன லுஞ்சான்றவன் வந்தனன்
தருகவென றுணைத்தம்பியை பென்றனன்
கருதுமன்னன் கருத்துணர்ந்தார்பண்டை
யுருவிரண்டியிரொனறெனூந் தம்பியை.”

இந்தக்கவிக்குச் சார்புரை.

மேலேகூறிய பாண்டியர்களிலொருவனான சான்றவர்கோன் தனதுகிறவன் மேற்படி காஞ்சிபுரத்தில் “வெற்றிவேந்தனாய் தன் கிளைப்பிரிவாருடன் அரசுபுரிந்துவருகையில், தழைத்துப் பெருகி தமிழ்நாட்டு அரசர்குலத்துப் பற்பல கிளைப்பிரிவார்களோடு சம்பந்தங்கொண்ட தமிழ்நாட்டைத் தங்கள் குலத்தவர்களால் நிர்வாணங்கள். அப்படியிருந்து வாழ்ந்து வருகிற நாளையிலே, அவர்களின் சிலர் சொத்துக்குள் செனைத்தலை வர்களாகிப் பதினெண்வகைப் பேராயுதவித்தைகளில் வல்லவர்களானார்கள். அப்படியிருக்கும்போது, ஒருநாள் சோழன் தன்சேனைகளோடு வனத்தில் வெட்டையாடுத்தற்குப்போயினன். அவன் போகப்பிறகு, அரசன்சேனியானவன் தன்நாயகனுடையபிறந்த இளையாரானயிது யோசமுற்றவனாக ஒருநாளிரவியம் தன் தொழிப்பெண்களிலொருத்தியை மேற்படி இளையாரானபிறந்த தாதையிருக்க. தந்தையான

வன் போய் இளையமுன்னன்காதில் அந்தக்செய்தியைச் சொன்னான். அதுகேட்டவுடன், இளையராஜன்

“பாயுஞ்சேரரிப்பச்சுப்புண்ணிறீரீயினற

காயுநெய்யுருத்தாலெனக் கண்டனன

தீயவாய்மொழிகேட்டவந்திக்கென

மேயதன்செவிபொத்தினன் மேன்மையான.”

உதிரமொழிசுக்கொண்டிருக்கின்ற இரணத்தில் அடுப்பிலே கொதித்துக்காய்கின்ற தெய்யை விட்டால் எத்தன்மையாயிருக்குமோ அத்தன்மையாகத் தூத்சொல்லிய வார்த்தைகளைக் காதிற் கேட்டுணர்ந்தவனாய், உடனே தனனிருசெவிகளையும் பொத்திக்கொண்டு, தூதியைப்பார்த்து, ‘நீ சிறுபெண்ணை நமயால் தப்பினாய், இல்லையாயின், என் மந்திரவாருக்குள்ள இரையிடுவேன், ஓடித் தப்பி யுயிர்பிழை’ என்றான். இந்த வசனங்கேட்டு, அந்தத் தூதியானவள் அரசன்தேவியினிடத்திற்கு மாறிப்போய் நடந்தகாரியங்களைத் தெரியப்படுத்தினாள். இந்தச் செய்தியைக் கேட்டமந்திரத்தில், மனன்தேவியாகிறவள் தனகைகளில் தரித்திருந்த வளையல்னைத்தட்டி யுடைத்து, உடைந்ததுண்டுகள்கொண்டு தேகமடங்கலுங் கீறிக்கிழித்துக்கொண்டு, தூசியிற்புரண்டுருண்டு கொண்டு, இளையமுன்னன்மீது யிகைசொல்லி அரசன் வந்தபுடன் அவன்உடலினை இருதுண்டமாககுவிப்பேனென்று சொல்லிக்கொண்டாள். வேட்டைநாட்டத்திற் சென்ற அரசன் மாறிவந்தவுடன், திணைத்த கருமம் முடிப்பதற்கு இளையமுன்னன்மீது படுபுழி சுமத்தலுற்றான். தக்கணமே அரசனானவன் அவள்வாய்மொழியை நிசமுன் நம்பிக்கொண்டு, புலன்கருத்துக்கிணைத்த தன் உடனடிந்த தம்பியைக் கொல்லுதற்கு எண்ணம்வைத்து மேலே கூறிய 20-வது கவியறையிலிருக்கிற பிரகாரம் உரைக்கலுற்றான்.

அந்த 20-வது கவியில், இவ்வாறு சினங்கொண்ட முன்னனானவன் தானாவாருவதிலுள்ள அழகுதான், நீ போய் என்மப்பியைக் கட்டமவா கன்குன. அந்தப்பம் அவன் இளையமுன்னனிடக்கூடவந்த அரசன் முன்னே நிறுத்தினான் எனக் கூறியிருக்கிறது.

இந்தச்செய்யுளிலும், மேற்கூறிய பாண்டியர்குலத்தவன் சான்றவன்' எனப் பெயர்பெற்றிருக்கின்றன.

(xvi) மேற்படி இளவரசுகாத்தபடலம், 32-வது கவி
 “அச்சொலையுணர்ந்திங்கோவுமனமாற நல்லறிவுள்ள
 சான்றவர்களுண்
 மிச்சமுளவனவருட முந்நான்குசென்றவுடன்மிக்க
 கூத்தரையழைத்தா
 னிச்சையுளவிளவரசு நாடகமியற்றிநிலமெங்கு
 மாடுகவென்றனன்,
 கச்சமில்லாத நாடெங்கு மந்நாடகங்கற்றவர்க
 ளாடலுற்றார்.”

இக்கவியில், அரசனானவன் இளையமன்னனை வனத்திற் கொண்டுபோய் வெட்டி உதிரக்குறிகாட்டும்படியாக மேற்படி சான்றவர்குலத்திலகனுக்குக் கட்டளைசெய்தான். அவன் இளையமன்னனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய், உயிர்வதை செய்யாமல் மறைவாய்வைத்துவிட்டு, ஒரு மிருகத்தையடித்து உதிரக் குறிகாட்டினான். இளவரசனை பன்னிரண்டு வருடம் ஒளிப்பாய் வைத்திருந்தபிறகு, சான்றவர்குலத்திலகனானவன் நாடகமாடுகின்ற கூத்தர்களை வரவழைத்து, இந்த இளையமன்னனுடைய கதையை பெயர்மாறாட்டஞ் செய்தமைத்து, இளவரசுநாடகமொன்றாகட்டி நாடெங்குமாடிவரும்படியாகத்திட்டஞ்செய்தனன் எனக் கூறியிருக்கின்றது.

இந்தச்செய்யுளிலும், மேற்படி பாண்டியர்குலத்தவர்களுக்குச் ‘சான்றவர்’ எனப் பெயர் வந்திருக்கிறது.

(xvii) சான்றோர்புராணம், மாரிபெட்டித்தபடலம், 6-வது கவி;

“என்னுந்முதற்கற்புடையோரைத்
 தேர்வதியலாநியன்றிடின
 முன்னுட்பயின்ற பழிமுன்னிமொடியார்
 அணிகரெனவேண்டி
 நின்னாயில்வதெனவுரைத்தானேரி வெற்பன்
 சான்றவனுஞ்
 செந்நூல்புணயத்திருமார்பிற் கிழிப்பறையின்
 வடிவெடுத்தான.”

இந்தக்கவியில், சோழராசன் காவிரிப்பூம்பட்டணத்துச் செட்டிகள்குலத்துப்பெண்ணைச் சிறையெடுத்த பாதகத்தால், சோழநாட்டில் நெடுநாள் மழையில்லாமல் காடழிகிறதை மேற்படி சோழராசன்கண்டு மிகு துயரமுற்றவனாய், நாடு நெடு வனம்புகக்கருதியிருக்கிறவேளையில், சான்றவர்குல வேந்தர்களிலொருவனான மானதீரபாண்டியன் மேற்படி சோழராசனிடத்திற்கு வந்து, 'நீர் நாடுவிட்டி வனம்போக வேண்டி இருக்குஞ் செய்கை எவரும நகைக்கத்தக்க செய்கை யாம், நீர் அப்படிச் செய்யலாகாது. செட்டிக் குலத்துப் பெண்ணைக் கற்பழிக்கத்துணிந்த காரணத்தால் மழையில்லாது பாயிற்று. மேற்படி வணிகா குலத்துக் கற்புடைய மங்கையாருத்தி வாககால் மழைபெய்விக்கிறேன்' என்று சொல்லி, அரசனை வனத்துக்குப் போகவிடாது நிறுத்தி, அதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் செய்தான என்க கூறியிருக்கின்றது.

இந்தச் செய்யுளிலும், மானதீரபாண்டியன் காஞ்சிநகரத்தில் அரசுபுரிந்த காரணத்தையிட்டு 'நேரிவேற்புன் சான்றன்' என்னப்பட்டிருக்கிறான்.

அதுவுமன்றி இந்தக்கவியில், மானதீரபாண்டியன் 'சென்றல்புனையுந்திருமீர்பன்' என்னப்பட்டிருக்கின்றமையால், சான்றவர்குலத்தவர்கள் பூர்வகாலத்தில் பூணூல் தரித்திருந்து விளங்குகின்றது.

மேலே எடுத்துக்கூறிய மேற்கோள்களை உய்த்தாராயந்து ரார்பவர்களுக்கு மேற்படி-சுராபாண்டியன் வமிசத்தவர்கள் 'சான்றவர்கள்' என்னப்பட்டிருக்கின்றமையால், சான்றவர்குலஞ் சத்திரியகுலமென்பது நன்றாய்த் தெரியவருகிறது.

மேற்படி சான்றவர்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்ற' குலத்தவர்கள் என்னும் பெயர்வருவனென்று இவர்காட்டுவோம்.

II. சுராபாண்டியன் வமிசத்தாருக்குச் 'சான்ற' என் னும் பெயர்கொடுப்பதற்கு முக்கண் இங்கு கூறுவோம்.

- (i) சான்றோர்புராணம், தாருகன் வதைப்புடலம், 132-வது கவி :

“குதைவெங்கதையினெடுத்தாணித் துணிபுக்கொடு
வெங்கணையினறித்
ததையும்புயத்தார்தானவர்கள் சரங்காலைத்
தம்மார்பிற்
புதைபுங்கணைக்கைகொடுப்பிடுங்கிப் புனைகார்முகத்திற்
றொடுத்தெய்ய
வதையுண்டனர்.தானவர்க்குரசர் சான்றாரிருவர்
மனங்கொளிப்ப.”

இந்தக்கவியில், சான்றோர்குலத்தில்காரிருவர் அசுரராசனோடு போர்புரிகையில், தனவிடத்தில் அஸ்திரங்களில்லாது மயங்கிப்போய் நிற்கையில், அசுரரால் தங்கள்மீது சாடிவருகிறதைப்பார்த்து, தங்கள் மார்புகளில் புதைந்திருந்த அஸ்திரங்களைப்பிடுங்கி வில்லில்லாதிட்டுத்தெய்யது எதிரிகளைச் சங்கராருசெய்து மனங்களித்தனர் எனக் கூறியிருக்கின்றது.

இசெய்யுளில், சுராபுரண்டியன்குலத்தவர்களுக்குச் ‘சான்றார்’ எனவும் பெயர்வந்திருக்கிறது.

ஆனதால் ‘சான்றவர்குலம், சான்றோர்குலம்’ எனனும் பெயர்கள், ஒருபொருட்பெயர்களைக்.

- (ii) மேற்படி புராணம், சம்பாதிவதைப்புடலம், 25-வது கவி :

“மைந்தையதனறுணையினைச் சான்றார்
கடற்புணையுஞ்
சித்ததைந்தையின்போனதான்கதின்
முழக்கத்தா
குதைவெங்கதையினெடுத்தாணித் துணிபுக்கொடு
வெங்கணையினறித்
ததையும்புயத்தார்தானவர்கள் சரங்காலைத்
தம்மார்பிற்
புதைபுங்கணைக்கைகொடுப்பிடுங்கிப் புனைகார்முகத்திற்
றொடுத்தெய்ய
வதையுண்டனர்.தானவர்க்குரசர் சான்றாரிருவர்
மனங்கொளிப்ப.”

இந்தக்கவியில், பூதம்பன்புத்திரன் மதன்னுகிறவன் சான
ரூர்குலத்தவர்கள் கையால் தனபிதா மடிந்ததுகண்டு, செ
ருக்களத்திற்புகுந்து, அவர்களுடன் எதிர்த்துப் போர்புரிந்
தான் எனக் கூறியிருக்கின்றது.

இந்தச்செய்யுளிலும், மேற்படி சுராபாண்டியன்குலத்த
வர்கள் 'சான்ரூர்' எனவும் பெயர்பெற்றிருக்கின்றனா.

(iii) சான்ரூர்புராணம், திருக்காஞ்சிபட்டலம், 13-வது
கவி :

“பாதமவகிர்த்தான் பெண்ணொருந்தி பாகன்மகிழ்ந்து
மனழவிடைமேல்
மாகம்பொவியத்தோன்றினான் மகிழ்ந்தான்
சான்ரூர்குலதிலக
னாகம்புளகமுறப்பாடியாடியமுதான் கவிகொடுத்த
வேகம்படைத்தோனிதிபெற்றுவெண்ண
மிசவுங்கனிதனனூல்.”

இக்கவியில், காந்த விஞ்சயநகரத்தில் சுராபாண்டியன்
வமிசத்தவர்கள் பெருகி, அந்நாட்டையாண்டுவருகையில்,
'அவர்களுக்குள்ளே சித்திரதாபாண்டியனும், அவனைச்சேர்ந்
தவர்களுங் காஞ்சிபுரத்துக்குவந்து, அவ்விடத்தில் பரமசிவ
னைநோக்கித் தவஞ்செய்தார்களென்றும், பரமசிவன் அவா
களுக்குத் தரிசனையானாரென்றும், அதுகண்டு அவர்களெல
லாரும் ஆனந்தசந்தேசமடைந்தவர்களாய், புதையல் கண்
டெடுத்த தரித்திரன் மகிழும் வண்ணம் மகிழ்ந்தார்களென
றுங் கூறியிருக்கிறது.

இந்தச்செய்யுளிலும், மேற்படி சித்திரதாபாண்டியனுகி
யுள் 'சான்ரூர்குலதிலகன்' என்னப்பட்டிருக்கிறான்.

(iv) சான்ரூர்புராணம், பெண்ணிவண்ணப்படலம்,
54-வது கவி :

“தெட்டநீர்காலவிலேசித்தத் தன்னினைவில்
நாட்டுத்தொழிற்றுநவையோர் திருப்பொன்று
வாட்டுதொழிற்றுநவையோர் மகாபெருந்
கூட்டுவாயினாருள் கொலைபொன்றுதென்னுள்.

இந்தக்கவியில், கரிதாலசோழன்நானையில், சித்திரதரபாண்டியன்* புத்திரர்களில் இரண்டிபேர், காவிரிநதிக்கு உடைப்படைக்குங்காலத்தில், கூடைதொட்டு - மண்ணெட்டோமென்று சொன்னகாரணத்தையிட்டு, தலைவெட்டுண்டும், மதயானையின்காலால் இடறுண்டும், வன்கொலையாகி மடிந்துபோனார்கள். இவ்விருபழியினிமித்தஞ் சோழன் பூமியில் ஆறுவருடம் மழைகுன்றிப்போனகாரணத்தை விசாரித்ததில், மகரனமூலமாய மேற்படி பாண்டியர்குலத்துச் சான்றார்கள் இரண்டுபெயருடைய பழியினிமித்தம் வந்த பஞ்சமெனச் சோழன் அறிந்துகொண்டானென்று சொல்லியிருக்கின்றது.

இச்செய்யுளிலும், மேற்படி சுராபாண்டியன்குலத்தவர் களுக்கு 'சான்றார்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது.

(v) மேற்படி புராணம், பொன்னியண்படலம், 63-வது கவி :

“மீன்றமூலகின்மகரனும் பெயர்வேண்டுமென்றான்,
தோன்றாதுசெய்தபிழை பொறுமென்றேதொழுதான்,
வான்றோய்புகழான வளவனெடுசால்புற்ற
சான்றான்மையென்னும் பெயர்தானும் கொடுத்தன
னூல்.”

இந்தக்கவியில் 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என னும் பெயர்களினுற்பத்திக்கு மூலப்தம் இன்னதென்பதும, அந்த மூலபதத்தினின்று சித்திரதரபாண்டியனுடைய குலத்தவர்களுக்குப் பாணித்தளித்த கௌரவப்பட்டப்பெயர் இன்னதென்பதற் தெளிவுறக்கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதை இங்ஙனஞ் சற்றுவிபரப்பட்டு எடுத்துக்காட்டுவோம்.

பூர்வகாலத்தில் உயிரினமேன்மை குலமேன்மைஎன நினைத்துப் பூலோகத்தில் புகழைநாட்டிய சித்திரதரபாண்டியன் யமிசுத்தவர்களுக்கு தெடுகிலுவ் கீர்த்திபெற வழங்கிவ

* 'சினம்பலவாண்டியன்' என்று சுராபாண்டியபுராணத்தில் கூறியிருக்கிறது.

ரும்படியாக ஒரு சிறந்த கௌரவப்பட்டப்பெயர் கொடுக்க வேண்டுமென்று மகரன் என்பவன் கரிகாலசோழனது சபா மண்டபத்திற்குரிய மகாநாட்டிச் சபையார்களுக்கு முன்பாக வணங்கிச்சொல்ல, இராசசபையார்கள் அதற்குச் சம்மதித்து, கரிகாலசோழன் சமூகத்தில் 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் ஒருபொருள்கொண்ட மூன்று கௌரவப்பட்டப்பெயர்களைப்பாணித்து, சித்திரதரபாண்டியன் வமிசத்தவர்கள் இதுமுதல் சூரியான் சந்திரானுள்ளவரையிலும் பூலோகத்தில் 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' எனச் சிறந்து விளங்கிவரும்படியாக கௌரவப்பட்டப்பெயர் தரித்தனர்.

தற்குணநற்செய்கைகள், புஜபலபராக்கிரமங்கள், ஆள்வினைத்திறங்கள், பதினெட்டாயுதவித்தைத்திறங்கள் முதலானவைகளினிமித்தமாக இந்தக்கௌரவப்பட்டப்பெயர் ஆதியில் இக்குலத்தவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

கரிகாலசோழன்நாட்களுக்குமுன்னே 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும்பெயர்கள் தமிழ்த்நகரிகளில் வழங்கவில்லை. பிற்காலத்தில் ஈழசேர சோழபாண்டியர்குலத்தவர்களைவருக்கும், 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் பெயர்கள் பொதுபெயர்களாகிப்போயின. இதற்கு விபரம் இந்தநூலின் பின்பாகத்தில் வரும். இதுநிற்க,

'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் பெயர்களின் உற்பத்தித்தாற்பரியம் இங்ஙனஞ் சற்றுவிபரப்படக் கூறிக்காட்டுவோம்:

மேலேகூறிய 63-வது கவியில், "வான்றோய் புகழால்வளவொருசொல்புற்ற சான்றான்மைமென்னும் பெயர்தான் கொடுத்தான்" என்று சொல்லியிருக்கின்றது. இதில் 'வளவன்' என்னும்பெயர் சோழனுக்கு வருகின்ற பெயர்களிலொன்றும். 'வளவன்' என்னும் பெயருக்கு தீர்வனம், நிலவனம் முதலான தரிலாவனங்களும் பொருந்திய சோழநாயகராகவந்தவனாகவந்தனாம். சித்திரதரபாண்டியர்குலத்தவர்கள் மிகுநீர்த்திகள் பெற்றிருந்தவையால் வளவனுய

சாமுனாக்குச் சமமான கீர்த்தியுடையவர்களானார்கள். ஆனால் அவர்களுக்குச் 'சால்பு நிறைந்த சான்றன்மை பொருதியவர்கள்' என இந்தமேன்மை சிறந்த பட்டப்பெயர் தரிபடிகப்பட்டது.

'சால்பு, சான்றன்மை' என்னும் இரண்டுபதங்களுக்குந்நாற்பரியம் இங்ஙனம் கூறுவோம்.

1. சால்பு. இது 'சால்' என்னும் வினை முதலடியிற்பிறந்த தொழிற்பெயர்.

பகுதி. சால், நிகழ். சாலுகிறேன்,
சென். சான்றேன்,
எதிர். சாலுவேன்.

இந்தவினைக்கு மூன்றுகருத்துண்டு :

- (i) மிகு. மிகுகிறேன், மிகுந்தேன், மிகுவேன்.
- (ii) அமை. அமைகிறேன், அமைந்தேன், அமைவேன்.
- (iii) நிறை. நிறைகிறேன், நிறைந்தேன், நிறைவேன்.

'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் மூன்றுகொளரவப்பட்டப்பெயர்களும் முக்கியமாக மூன்றாவதுகருத்தாகிய 'நிறை' என்னும் அர்த்தத்தில் வந்துவழங்குகின்றன. ஆனதால்,

சான்றவன் என்பதற்கு நிறைந்தவன் என்றும்,
சான்றான் என்பதற்கு நிறைந்தான் என்றும்,
சான்றோன் என்பதற்கு நிறைந்தோன் என்றும்
அர்த்தமாம்.

தமிழ்க்கிலைய அகராதியாசிரியர்கள்,

(iv), சாலுதல் (=நிறைதல்) என்பதற்கு,

- (a) To be full என்றும்,
- (b) To be great என்றும்,
- (c) To be noble, dignified, excellent என்றும்,

அர்த்தம் பன்னிரெண்டுகருக்கள்.

இந்த அர்த்தப்பிரகாரம்,

சான்றவன் சான்றான் சான்றோன்	}	என்பதற்கு	{	Great-man, பெரியோன்
				என்றும், Nobleman, மேன்மகன்
				என்றும்

தாற்பரியமாம்.

‘சால்பு’ என்னும் பதத்துக்கு (a) மேனமை என்றும்,
(b) பண்பு என்றும்,
(c) ஊக்கம் என்றும்,
(d) மாட்சிமை என்றும்,
(e) கல்வி என்றும்

தாற்பரியமாம்.

இந்த ஐந்து குணங்களும் ஏகமாகப் பொருந்திய குணத் துக்கு ‘சால்பு’ என்று பெயர்.

மேற்படி 63-வது கவியில், ‘சால்புற்ற சான்றாண்மை’ என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆனதால்,

‘சால்புற்று சான்றாண்மை’ என்பதற்கு, ‘மேன்மை, பண்பு, ஊக்கம், மாட்சிமை, கல்வி’ இந்த ஐந்து இலக்கணங்களையும் ஒருங்கே பொருந்திய ‘சான்றாண்மை’ என்பது தாற்பரியம்.

‘மேனமை, பண்பு, ஊக்கம், மாட்சிமை, கல்வி’ என்னும் இவ்வைந்து இலக்கணங்களில்,

(1) மேனமை என்னும் குணப்பண்படியிற் பிறந்துவருகின்றபெயர் ‘மேன்மையுடையவன்’ என்பதாம். ‘மேன்மையுடையவன்’ என்பதற்கு ‘மேலோன், மேன்மகன், அரசாருலத்தவன், சத்திரியன், Great-man, Nobleman’ என்பது தருத்தாம்.

சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கு இது இன்றியமையாத இலக்கணமாம்.

(2) பண்பு என்னும் குணப்பண்படியிற் பிறந்துவருகின்றபெயர் (சிறந்தாற்) குணங்கையுடையவன் என்பதாம். சத்திரியர்களுக்கு இதுவும் இன்றியமையாத இலக்கணமும்.

ஊக்கம் என்னுங் குணப்பண்படியிற் பிறந்துவருகிற பெயர் ஊக்கமுடையோன் என்பதாம் 'ஊக்கமுடையோன்' என்பதற்கு 'புஜபலபராக்கிரமங்களை யுடையவன்' என்பது கருத்தாம்.

சத்திரியர்களுக்கு இதுவும் இன்றியமையாத குணமாகும்.

(4) மாட்சிமை என்னுங் குணப்பண்படியிற் பிறந்துவருகின்ற பெயர் மாட்சிமையுடையோன் என்பதாம். 'மாட்சிமையுடையோன்' என்பதற்கு ' (வாக்கு மாறாதளிக்குங்கொடை) மாட்சியுடையோன்' என்பது கருத்தாம்.

இதுவுஞ் சத்திரியருக்கு இன்றியமையாத குணமாகும்.

(5) கல்வி என்னுந் தொழிற்பண்படியிற் பிறந்துவருகின்ற பெயர் கல்வியுடையோன் என்பதாம். 'கல்வியுடையோன்' என்பதற்கு 'அறிவுடையோன்' என்பது கருத்தாம்.

இதுவுஞ் சத்திரியருலத்தவர்களுக்கு இன்றியமையாத குணமாகும்.

ஆனதால், 'சால்புற்ற சான்றாண்மை' என்பதற்கு, 'குலமேன்மைகள், நற்குணங்கள், புஜபலபராக்கிரமங்கள், வரையறையில்லாதளிகளும் நன்கொடைகள், வேதசாஸ்திர இதுகாச அறிவுகள்' ஒருங்கேபொருந்திய 'சான்றாண்மை' என்பது தாற்பரியமாகும்.

இந்தக்குணங்கள் அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களுக்கு இன்றியமையாதகுணங்களென்று பூர்வ தமிழ்நூல்கள் கூகுவெனக் கூவியுரைக்கின்றன. இங்ஙனம் இதற்கு மேற்கோளாக ஒருகவி போர்த்தெழுதிச் சாட்டுவோம்.

(vi) பெருந்தேவனுர் பார்த்தெழுதுபூ, உத்தியோகப்பருவம், உவது கவி :

"கண்ணையாற்கல்வியான் மடபலத்தவான் வினையால் உண்மையுற்பாராளுரிமையால் தின்மையால் தேர்வேத்தவானேந்த தென்னதறிவென்ருளே டேர்வேந்தேந்தவரெதிர்.

இந்தக்கவியில், வேந்தர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களுக்கரு இருக்கவேண்டிய குணங்கள் ஏழு என்று சொல்லியிருக்கின்றது. இவற்றுள்,

- (1) வண்மை.—இதற்கு நகை என்றும்,
- (2) கல்வி.—இதற்கு வேதசாஸ்திர கலைக்கியான அறிவு என்றும்,
- (3) மாபலம்.—இதற்கு புஜபலபராக்கிரமங்கள் என்றும்,
- (4) ஆள்வினை.—இதற்கு எடுத்தது முடிக்குந்திறம் என்றும்,
- (5) உண்மை.—இதற்கு சத்தியவாக்கு என்றும்,
- (6) பாராளுரிமை.—இதற்கு நாடாளும் பாத்தியம் என்றும்,
- (7) திண்மை.—இதற்குத் திடத்தமனம் என்றும் அத்தமாம்.

சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய மேற்கூறிய ஐந்து இலக்கணங்களில் இந்த ஏழு இலக்கணங்களும் அமைந்திருக்கின்றன. அவைவருமாறு:

- (i) மேன்மை என்பது பாராளுரிமையாம்,
- (ii) பண்பு என்பது ஆள்வினை, உண்மை, திண்மைபுமாம்,
- (iii) ஊக்கம் என்பது மாபலமாம்,
- (iv) மாட்சிமை என்பது வண்மையாம்,
- (v) கல்வி என்பது கல்வியாம்.

சால்பு என்னும்பதத்துக்குத் தாற்பரியங்கூறிக் கொண்டும். இனிச் சான்றுண்மை, என்னும் சொழிக்குத் தாற்பரியங் கூறுவோம்.

2. சான்றுண்மை என்னும் பதமும் சால் என்னும் வினைமுதலடியினின்று பிறந்த பதமாம்.

‘சான்றுண்மை’ என்னும் இந்தப் பதத்துக்குத் திறைவு, ஊக்கம், மேன்மை என்பது பொருளாகும். ஆனதால்,

‘சால்புற்ற சான்றன்மை’ என்பதற்கு ‘பாராளுரிமையாகிய மேன்மையும், ஆள்வினை உண்மை திண்மைகளாகிய நற்குணங்களும், புஜபலபராக்கிரமங்களாகிய ஊக்கமும், வண்மை என்னப்பட்டாகையாகிய மாட்சிமையும், கல்வியாகிய அறிவும் பொருந்திய நிறைந்த மேனமை’ என்பது பொருளாம்.

ஆதலால், ‘சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்’ என்னும் பெயர்களுக்கு,

‘சால்புற்ற சான்றன்மையுடையோர்’ என்பது பொருளாம். அபபடியாயின,

சான்றவன்
சான்றான்
சான்றோன் } என்னும் இந்த மூன்றுபெயர்களுக்கும்
தனித்தனியே

பாராளுமேனமையும், நற்குணங்களும், புஜபலபராக்கிரமங்களும், நாகையாகிய மாட்சிமையும், ஷேதசாஸ்திர கலைக்கியான அறிவுகளும் நிறைந்த சத்திரியர்கள் என்பது பொருளாகும்

இந்த மன்னர்குலத்தவர்கள் தங்கள் சுய அரசாட்சியின்காலத்தில் இத்தனையுடையவர்களாயிருந்தார்களுள்புது நிசம.

ஆதலால், ‘சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்’ என்ப பெயர்பெற்றவன் ‘குலத்தாலும், குணத்தாலும், புஜபலத்தாலும், கொடையாலும், அறிவாலும் மேன்மைபெற்று விளங்கிய மன்னர்குலத்தவனாகிய சத்திரியன்’ என்பது பொருளாம்.

(vii). தாலையார், பொருட்பால், நல்லினஞ்சேர்தல்,
9 - வது கவி

நிலதலத்தானதைய நெடுநெடுபெற்றதந்
குலதலத்தவராலும் சான்றான் - கலத்தலத்தைத்
திவனினென்ற சிவத்தலத்து சான்றன்மை
தியினஞ்சேரக்கேடும்.

இந்தக்கவியில், தானியங்கைகளுள் உயர்வான தானியமாகிய சாவிஎனப் பெயர் கொண்ட நெல்லானது ஐவகை நிலங்களில் சிறந்தநிலமாகிய மருதநிலத்தால் சிறந்து விளங்குகின்றபிரகாரம், உயர்ஞல்பிறப்பில் சான்றணமையுடையவர்களே சான்றோர்களாவர்களெனக் கூறியிருக்கின்றது.

மேலே 'சால்புற்றசான்றண்மை' இன்னதெனத் தெளிய உரைத்திருப்பதை இதிலமைத்துணர்ந்துகொள்க

(viii) திருக்கழுக்குன்றப்புராணம், நாட்டிப்படலம்,
18 - வது கவி:

“கொய்தளவுகுத்தமெல்லென்
கொழுமலர்க்குப்பைநாப்பண்
பெய்தனகவரிப்பாலும்
பிரசமுப்பழத்தினசேறு
மொய்தரத்தொண்டைநாட்டு
முதுகுடிப்பிறந்தசான்றோ
ரெய்தியவிருந்தையூட்டு
மில்லெனப்பொலிந்தசோலை,”

இக்கவியில், 'தொண்டைநாட்டு முதுகுடிப்பிறந்த சான்றோர்' எனக்கூறியிருப்பது பூர்வகாலத்தில் தொண்டைவளநாட்டில்வந்து குடியேறிய பண்டைச்சான்றோர்களாகிய கிராமணிகளைக்குறிக்கின்றது. அவர்கள் மேற்படி செய்யுளில் 'தொண்டைநாட்டு முதுகுடிப்பிறந்த சான்றோர்' எனப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

உரையாசிரியர் 'முதுகுடிப்பிறந்தசான்றோர்' என்பதற்குத் 'தொன்றதொட்டிச் சால்புத்தன்மையுள்ளவர்கள்' எனத் தாற்பரியக் கூறியிருக்கிறார். ஆனதால், 'சான்றோர்' என்பதற்கு 'சால்புத்தன்மை யுள்ளவர்கள்' என்பது பொருளாம்.

இதுவுமன்றி, 'சால்' என்பதும் விசையை மூலமாகக்கொண்டு பிறந்த வந்தகிலருகிற பதங்கொல்லாக் குலமென்மையை யுணர்த்திய பெயர்களுக்கே வந்திருக்கின்றன. அன்றகு இங்ஙனம் விபரத்தை முலாம்.

அவ்வாறு பிறந்து வழங்கிவருகிற பதங்களிற் பிரதானமானவைகள் சாலி, சாலிகை, சாலாகம், சாலாரம், சாலேகம், சாலேயம் முதலான பதங்களாம். இவற்றுள்,

1. சாலி,—இந்தப்பதத்திற்கு 'நெல்' என்பது கருத்தாம். நவசாதித்தானியங்களுள் மேலான சாதித்தானியம் நெல். ஐந்தாதி நிலங்களுள் மேலான சாதிநிலம் மருதநிலம். ஆனதால், உயர்சாதி நிலத்தில் விளைகின்ற உயர்சாதி நெல்லுக்குச் சாதித்தானியம் என்றும், உயர்குலத்தானியம் என்றும் பெயராம். குலத்திலுயர்குலம் மன்னர்குலமானதால், அந்தக்குலத்தினருக்கு 'சான்றவர், சானரா, சானேரர்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்ற பிரகாரம், தானியங்களுள் உயர்குலத்தானியம் நெல்லானதால், நெல்லுக்கும் 'சாலி' எனப் பெயர்வந்துவழங்குகின்றது. ஆனதால், சாலி என்னும் பதத்தில் சால் என்னும் வினையின்கருத்து அமைந்திருக்கிறது.

2. சாலிகை.—இந்தப்பதத்திற்குக் 'கவசம்' என்பது கருத்தாம். குலத்திலுயர்குலம் மன்னர்குலமானதால், அந்தக்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றவர், சானரா, சானேரர்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்ற பிரகாரம், கவசமானது போர்வீரர்களுக்கு உடலணிகளுக்கு மேலணியாகத் தரிகப்பட்டுச் சிறந்த அணியாகவிருக்கின்றமையால், 'கவசத்துக்கும' 'சாலிகை' எனப் பெயர்வந்து வழங்குகின்றது. ஆனதால், 'சாலிகை' என்னும் பதத்தில் 'சால்' எனும் வினையின் கருத்து அமைந்திருக்கின்றது.

3. சாலாகம்,—இந்தப்பதத்திற்குச் 'சாதிக்காய்' என்பது கருத்தாம். குலத்திலுயர்குலம் மன்னர்குலமானதால், அந்தக்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றவர், சானரா, சானேரர்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்ற பிரகாரம், காய்களுள் உயர்சாதியான காய் சாதிக்காயானதால், சாதிக்காய்க்குத் 'சாலாகம்' எனப் பெயர்வந்து வழங்குகிறது. ஆனதால், 'சாலாகம்' என்னும் பதத்தில் 'சால்' எனும் வினையின் கருத்து அமைந்திருக்கின்றது.

4. சாலூரம்.—இந்தப்பதத்திற்கு 'மேன்மை' என்பது கருத்தாம். ஆனதால், இந்தச் 'சாலூரம்' என்னும் பதத்திலும், சால் என்னும் வினையின் பொருள் அமைந்திருக்கிறது.

5. சாலேகம்.—இந்தப்பதத்திற்குச் 'சந்தனவிருகை' என்பது கருத்தாம். குலத்திலுயர்குலம் அரசர் குலமானதால், அந்தக்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்ற பிரகாரம், வாசனை விருகைவகளுள் உயர்சாடியான வாசனை விருகை சந்தன விருகைமானதால், சந்தன விருகைத்துக்கும் 'சாலேகம்' எனப் பெயர்வந்தவழங்குகின்றது. ஆனதால், சாலேகம் என்னும் பதத்தில், சால் என்னும் வினையின் கருத்து அமைந்திருக்கின்றது.

6. சாலேயம்.—இந்தப்பதத்திற்கு 'நெல்விளைநிலம்' என்பது கருத்தாம். குலத்திலுயர்குலம் வேந்தர்குலமானதால், அந்தக்குலத்தினருக்குச் 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்ற பிரகாரம், நெல்விளையும் பூமியாகிய மருதநிலப்பூமி மற்றநால்வகைப்பூமியிலும் மேலான பூமியானதால், நெல்விளைநிலத்துக்கும் 'சாலேயம்' எனப் பெயர்வந்து வழங்குகின்றது. ஆனதால், 'சாலேயம்' என்னும்பதத்தில், 'சால்' என்னும் வினையின் கருத்து அமைந்திருக்கிறது.

இங்ஙனம் இந்த ஆறுபதங்களையும் ஒருமுகமாகத் திரட்டிப் பார்வையிடுவோமாக :

சாவி, என்பதற்கு, உயர்குலத்தானியம் என்றும்,
சாலிகை, என்பதற்கு, உயர்குல அணி என்றும்,
சாலூகம், என்பதற்கு, உயர்குலக்காய் என்றும்,
சாலூரம், என்பதற்கு, உயர்குலமேன்மை என்றும்,
சாலேகம், என்பதற்கு, உயர்குல விருகை என்றும்,
சாலேயம், என்பதற்கு, உயர்குல நிலம் என்றும் அருத்தங் கொண்டுவந்திருப்பதுபோலவே.

சான்றவன், சான்றான், சான்றோன் என்னும் பெயர்களுக்கும் 'உயர்குல மானிடன்' என்பது பொருளாம்.

(1K) சான்றோர்புராணம், பொன்னியணப்படலம்,
64-வது கவி :

“ அன்றுமுதற்சான்றோனும்பெயர்மைந்தனரால்,
துள்ளுகரிகாற் சோழன்பழிநீங்கி
யொன்றுமனமகிழ வோங்கிவனம்பெருக
மன்றுநிலங்களிப்ப மாரிவழங்கியதே.”

இந்தக்கவியில், அந்தக் கௌரவப்பட்டபெயர் பெற்ற நான்முதல், ‘சால்புற்ற சான்றுண்மை யுடையோர்’ என னுஞ் சிறப்புப்பெயர் பெற்று, ‘சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்’ எனப் பெயர்படைத்துள்ளங்கிய சித்திரதரபாண்டியன் குலத்தவர்கள் பழிக்குப்பழிவாங்கிக்கொண்டகாரணத்தால், பழிநீங்கியபடியால், அடைபட்டவானந்திறபட, மிகுமழை பெய்ய, நாடு செழித்தது. அதுகண்டு கரிகாலசோழனாகிற வன மனமகிழ்ந்து, மேற்படி சித்திரதர பாண்டியன் குலத்த வர்களுக்கு மிகுந்த மகிமைகள் செய்தனன் எனக் கூறியிருக்கின்றது.

ஆனபடியினாலே, ‘சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்’ என னும் மூன்றுபெயர்களும் கரிகாலசோழன்நான்வொடுத்தி, சத்திரியர்களாகிய அரசர் குலத்தவர்களுக்குக் குலப்பெயர்களாயப போயின. மேற்படி சான்றோர்புராணம் எழுதப்பட்டகாலத்திலும், மேற்படி குலத்தவர்களுக்கு ‘சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்’ என்னும் மூன்றுபெயர்களும் இப்பட்டமானபெயர்களாக வழங்கிவந்தனவென்று நன்றாய்வினங்குகின்றது.

ஆனதால் இந்தப்பெயர்கள் ஆதற்குப் பிற்காலத்தில் மேற்படி குலத்திற்குச் சம்பந்தமுள்ளாகிய, எதிரிகளால், பூர்வ குலமரபு தோன்றாது பழங்குதற்குத் ‘சான்றோர்’ என மயக்கித் கூறப்பட்டதென்றும், இது பிற்காலத்த வழக்கானதினால், முற்காலத்து நூல்களில் ‘சான்றோர்’ என்னும் பெயர் வந்த வழங்கலிலுபெயர்ந்தும் நன்றாய்த் தெரியவருகின்றது.

(௨) பெரியபுரீணம், திருத்தொண்டர்புராணச்சாரம்,

11-வது கவி :

“சுழக்குலச்சான்றோரெயின் ஹர்வாமேதுதி

“நாதனூரிநைவீனீற்றைத்

தாழ்த்தொழமுரபார்புடைகளாற்றுந் தன்மை

பெருவரிகுரன சமரிற்றேற்று

வாழத்திருசுரத்தக்கண்டு மருண்டார் தெருண்

டார்கைவாள்விடார்தேர்

வீழக்களிப்பார்போ னின்றேயாக்கை விடுவித்துச்

சிவனருளே மேவினாரே.”

இந்தக்கவிக்குச்சாரபுரை.

சோழவனநாட்டில், எயின்னூரில், சுழக்குலச்சான்றோருலத்தில் ஏனாதிநாயனார் பிறந்து, சிவபக்தியில் முதிர்ந்தவரானார். அவர் தீய குவவித்தையாகிய பதினெண்ணாய்த்வித்தைகளில் மிகவுஞ்சிறந்தவராய் சோழனுடைய சமஸ்தானத்தில் படைத்தொழில்படிப்பித்துச் சேனைத்தலைவனாக இருந்து வந்தவர். இவருக்கு எதிரி அதிகுரன். இந்த அதிகுரனாகிறவன், புஜபலத்தால் ஏனாதிநாயனரை வெல்லத் திறமற்றபுனைத்துண்டு, உபாயதந்திரத்தால் அவரைக்கொன்றான்.

இந்த ஏனாதிநாயனார், கிவபக்தியில் முதிர்ந்து திருத்தொண்டர்களாகிய அறபத்துமூவரினொருவராயினார். இவாசான்றோர்குலத்தவர். இந்தக்கவியில் இவருக்கு, ‘சுழக்குலச்சான்றார்’ எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது.

இந்தத்தமிழ்நாடு ஆண்டுவந்த சோசோழபாண்டியர்குலத்தவர்களாகிய அரசர்களுய்பிரிவார்களோடு சுழக்குலத்தவர்களும் ஒருகிளைப்பிரிவாராம். ஆனதால், ‘சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்’ என்றும் இந்த அரசர்களுக்கெனவப்பட்டபெயர்கள், இந்த நான்குலத்தவர்களுக்கும் பொதுபெயராகவாயின. அவை வருமாறு :

(i) சுழக்குலத்தவர்களுக்கும்

சுழக்குலச்சான்றவர்,

சுழக்குலச்சான்றார்,

சுழக்குலச்சான்றோர் என்றும்,

- (ii) சேரங்குலத்தவர்களுக்கு
சேரங்குலச்சான்றவர்,
சேரங்குலச்சான்றார்,
சேரங்குலச்சான்றோர், என்றும்,
- (iii) சோழங்குலத்தவர்களுக்கு
சோழங்குலச்சான்றவர்,
சோழங்குலச்சான்றார்,
சோழங்குலச்சான்றோர், என்றும்,
- (iv) பாண்டியங்குலத்தவர்களுக்கு
பாண்டிக்குலச்சான்றவர்,
பாண்டிக்குலச்சான்றார்,
பாண்டிக்குலச்சான்றோர், என்றும்,

மேற்படி நாலுகுலத்தவர்களுக்கும் பொதுப்பெயர்களாக வந்தவழங்கின.

- (x) பெரியபுராணம், ஏனாதிநாதநாயனாபுராணம்,
1-வது கவி:

“புண்டரிதம், பொன்வரைமேலேற்றிப் புவியளிக்குந்
தண்டரன் வெண்கவினைத்தார்வாவார் சோனாட்டில்
வண்டனதழஞ்சோலையன்மருத்தன் பிணைஞழந்,
தெண்டிசையமேறிய சீர்துதாரெயினார்.”

இந்தக்கவியில், இமயகிரியியந்தமிருக்கின்றநாடுகளைக்கட்டியாண்டவந்த சோழமன்னரான செங்கோற்செவந்திற சோனாட்டில் எயினார் எனப் பெயர்கொண்ட, ஒரு தகையிருந்தது எனக் கூறியிருக்கின்றது.

- (xi) மேற்படி ஏனாதிநாதநாயனாபுராணம், 2-வது கவி:

சோழங்குலம்பிழைய மணங்குட்புதன்வயலிற்
குழங்கிச்சாவிநாடுகளுக்க தன்னம்பதாய்
வாழ்க்குதன்னகத மனவியல்பு பெறப்பெயில்
சமுத்திரத்தாரா ரேனிகைகவர்.

இவ்வண்ம், அந்த எயின்னூரில் ஈழக்குலச்சான்றார் குலத் திலுதித்த ஏனாதிநாதனார் வாசஞ்செய்துவந்தார் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அன்றியும், இந்தக்கவியில், சால் என்னும் வினாமுதவடியினின்று பிறந்துவந்திருக்கிற சாலி என்னும் பெயர் உயர்ச்சாதித்தானியமாகிய நெல்லுக்குப்பெயராகவந்திருப்பதைப்பற்றி கண்டுகொள்க.

இச்செய்யுளிலும், ஏனாதிநாதருக்கு 'ஈழக்குலச்சான்றார்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது.

(xiii) மேற்படி ஏனாதிநாதநாயனார்புராணம், 3 - வது கவி :

“தொன்மைத்திருநீற்றுத் தொண்டினவழிபாட்டி
என்மைக்கணின்ற நலமென்றுங்குன்றாதார்
மன்னர்க்குவென்றி வடிவாட்படைப்பயிற்றுத்
தன்மைத்தொழில்விஞ்சையிற்றலைமைசார்ந்துள்ளார்.”

இக்கவியில், ஏனாதிநாயனார் சோழநாசனுக்கு வடிவாட்படைப்பயிற்றிவந்தாரென்றும், படைத்தொழிலில் தலைமைசார்ந்தவரென்றுங் கூறியிருக்கின்றது.

மேற்படி கவிகளைத் திரட்டிப்பரீரவையிடும்போது, ஏனாதிநாதர் ஈழநாசனுக்குலத்தையொட்டிய சத்திரியனென்றும், 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் அசர்குலக் கௌரவப் பட்டப்பெயர்கள் பெற்றவரென்றும், பெரியபுராணம் எழுதப் பட்டகாலத்தில் 'சான்றார்' என்னும்பெயர் 'சாணர்' என மரு உவாகி வழங்கலில்லையென்றுத் தெளிவாக விளங்குகின்றது.

(xiv) தமிழகிலேயு அகநானெழுதிய இரட்டிலர் (Rot-ilan) ஆசிரியர் சமதானில் 'சுழம்' என்னும் வார்த்தைக்குத்தொகை ஏனாதிநாயனாருக்கு 'ஈழக்குலச்சான்றோர்' எனக் கொடுக்கப்பட்டபெயர் சோழநாசனாருக்கு 'சுழத்திலுதித்திருக்கிறார்' ஆனதால்,

சான்றோர், சான்றோன்' என அழைப்பார்கள் ஒருபொருட் பெயர்கள் எழுவதற்குச் சத்திதவல்லது.

III சுராபாண்டியன்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றவர், சான்றார்' என இனும் பெயர்களுையனறி, 'சான்றோர்' என இனும் பெயரும் நூல்களில்வந்து வழங்கியிருப்பதற்கு ருசுவருமாறு

(1) சான்றோர்புராணம், இளவரசுகாததபடலம், 53-வது கவி.

“மூலையுற்றெறய்தியவருங்கெல்லாமவேளாண்மை

வானிடத்தொளிர்கற்பகச

சோலையொத்தாற்றலாற் சோலேவேளாள

னீயேடெனச்சொல்லி யுயர்செங்

கோலையச்சான்றோன கொளத்தம்பி யிளவரசு

கொளதெறிவழாது நலக

வேலைமுற்றியவவனி மானபஞ்சரனெனும்

வீரனினிதாண்டனனரோ.”

இந்தக்கவியில், சோழராசனானவன, தன மனைவிசெய்த குது தெரிந்துகொண்டவனாப, தன்னுடனபிறந்த தம்பியைக் கண்டு களிப்புற்றுச் சான்றோருலததிலகனான மானபஞ்சர பாண்டியனைப் * பார்த்துச்சொல்லுகிறான். “நீ இவ்வாறு எனதம்பியை உயிரகாததுவைத்திருநதமையால், இந்தத் தமிழ்நாடெங்குனுங் கற்பகங்களாகிய தாலம, தெங்கு, ராந்து ரிருக்கைகள் பரிபாலித்து, அமுதவிருக்கச்சோலைகளால், இந்தத் தமிழ்நாட்டைக் கற்பகவிருக்கச்சோலைகள் நிறைந்த சுரா நாட்டிற்குச்சமானமாக்கிய காரணத்தால், உனக்கும் உனபிதா வழியாருக்கும் கற்பகவிருக்கச்சோலைகள் விருத்திசெய்து 'சுகை' ஆகிய தொழில்நடத்தும் 'சோலேவேளாளர்' என இனும் கொளர்வப்பட்டப்பெயரும் இன்று அளிககின்றேன இதுமு கல் நீயே இந்தச்சோழநாடுமுழுமையும் அரசுபுரியும்படி இன்று உனக்கே மகுடமுந் தரிப்பிக்கின்றேன. எனதம்பி உனக்குள் இளவரசாக இருப்பான்” என்று சொல்லித்திட்டரு செயதான எனக் கூறியிருக்கினது.

* 'அளக்கேசபாண்டியன்' என்பது சிலநூல்களது வழக்கு.

இச்செய்யுளில், மானபஞ்சரபாண்டியனுக்குச் 'சான்றோ' எனக் கௌரவப்பட்டப்பெயர் வந்திருக்கிறது.

மேலே சுரபாண்டியன்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றவர், சான்றா, சான்றோ' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர்களால் ஒரு விசேஷகாரணத்தையிட்டு கரிகாலசோழனநாலாயில தரிப்பிக்கப்பட்டதற்கு விபரம் மேலே கூறியிருக்கிறோம். மேற்படி சுரபாண்டியன்குலத்திலுதித்த மானபஞ்சரபாண்டியன் வமிசத்தவர்களுக்கு மேலே கூறிய காரணத்தினிமித்தம் சோழராசனானவன் 'சோலைவேளாளா' என்கிற கௌரவப்பட்டங்கொடுத்ததற்கு விபரம் இதற்குறப்பபட்டிருக்கின்றது.

மேற்படி 53 - வது கவியில், "மாலையுற்றையதியவருக்கெல்லாம் வேளாண்மை வானிடத்தொளிர் கற்பகச் சோலையொத்தாற்றலாற் சோலைவேளாளனீயேயெனச் சொல்லியுயாசெங்கோலையசசான்றோன்கொள நல்கினான்" எனக் கூறியிருக்கிறது இந்தக்கவியில வருகின்ற 'வேளாண்மை, சோலைவேளாளன்' என்னும் இரண்டுபெயர்களில்,

1. வேளாண்மை.—இதற்கு (a) ஈகை என்றும்,
(b) உழவுத்தொழில் என்றும் அருத்தமாம்.
2. வேளாளன்.—இதற்கு (a) ஈகையாளன் என்றும்,
(b) உழவன் என்றும், அருத்தமாம்.
3. சோலைவேளாளன்.—இதற்கு 'கற்பகச்சோலைகளாகிய தாலவிருக்ஷச்சோலைகளும், தெங்குவிருக்ஷச்சோலைகளும், ஈந்துவிருக்ஷச்சோலைகளும் பரிபாலனஞ்செய்து, பசித்தோர்கள் விடாய்த்தோர்களுக்குப் பசி தாகமாற்றும் ஈகையாளன்' எனப்பது கருத்தாம் * ஆன்கால்,

* 'ஈகை' அரசா அறுதொழிவிலொன்று; யாகங்கள் நிறைவேறுதற்கும் கற்பகமதுவை ஈயவேண்டிய நிமித்தமிருந்தது.

c f. Att. Br. VII. 8, 20; Text. Br. II. 6, 1, R. V. 8.

கற்பகச்சோலைகளைப்பரிபாலனஞ்செய்து 'சகை'யாகிய தொழில்புரிதிறவர்களுக்குச் 'சோலைவேளாளர்' என்றும், பூமியை உழுதுபயிர்செய்கிறவர்களுக்குப் 'பூவேளாளர், மணமக்கள், மண்மகள்புதல்வர்' என்றும் பெயர்கள் வந்தவழங்கு கின்றன.

இந்தப்பிரகாரம், சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குச் 'சோலைவேளாளர்' எனவுங் கௌரவப்பட்டபெயர் வந்திருப்பதால், சான்றோர்புராணத்துக்குச் சோலைவேளாளாபுராணமெனவும் பெயர்வந்து வழங்குகின்றது: ஆனபடியினாலே,

"மாலையுற்றெய்தியவருக்கெல்லாம் வேளாண்மை வானிடத்தொளிர் கற்பகச்சோலையொத்தாற்றலாற் சோலைவேளாளனீயெயெனச் சொல்லி யுயர்செங்கோலை யச்சான்றோன் கொளநல்கினான்" எனபதற்கு,

"காலைமாலைகளிற் பசிதாகத்துடன வருகின்றபெயர்களுக்கெல்லாம் அமுதாகிய நன்கொடையளித்துச் சுரர்நாடில் மிகுசிறப்புடன் விளவகுகின்ற கற்பகச்சோலைகளில் வருகிறவர்களுக்கு அந்தநாட்டவர்கள் பசிதாகம் ஆற்றிவருகின்றபிரகாரம், நீயும் உன்குலத்தவர்களும் இந்தத்தமிழ்நாடுகளில் கற்பகச்சோலைகளைவைத்து அந்தச்சோலைகளில் வருகிறவர்களுக்குப் பசிதாகம் ஆற்றிவருகின்றபடியால், உங்களுக்குச் 'சோலைவேளாளர்' என்கின்ற கௌரவப்பட்டம் இனுகொடுக்கின்றேன என்றும், நீயே எனதமபியுடன் இந்தத் தொண்டைவளநாட்டை ஆண்டுவரும்படி உனை அரசனாக ஏற்படுத்துகிறேன என்றுஞ் சொல்லிச் செங்கோலை அவன்கையிற்கொடுத்தான்" என்பது கருத்தாம்.

(ii) சான்றோர்புராணம், 'பொன்னியணைப்படலம், 60-வது கவி:

"சென்னிதிருமுன்னர் சென்னிபிடித்திழுத்து"
பொன்னியினில் வெட்டிகொடுபோம் பொழுதுதனிற்
பன்னுசான்றோன் சந்திரபாலகணுங்கையமைத்தே
யின்னவனைக் கொல்வதியல்பல்லவனாறுதான."

இந்தக்கவியில், சித்திரதரபாண்டியன் வமிசத்தவர்களுக் குப் பழிக்குப்பழிகொடுத்தவுடனே, அவர்களைச் சோழன் சமுகத்தில் தலைமுடிபிடித்திழுத்து, காவிரிநதித்தீரத்தில் வெட்டுதற்குக் கொண்டிபோகிற தருணத்தில் சந்திரபாலகபாண்டியனாகிறவன் அவர்களைக்கொல்லாமல் நிறுத்துதல்செய்தான் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

இங்ஙனம், சந்திரபாலகபாண்டியனுக்குச் 'சானேரேன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது

(iii) சானேரேர்புராணம், வணிகர்மான்ங்காத்தபடலம், 14-வது கவி.

“ஒருநாயகனெடாதெனத் தட்டியுனனோடெதிர்த்து வருவாணிபர்களியையேத்து வலங்கைச்சானேரேன் பொருவாடசயதுங்கனவனறனைப்போர்தலைத்தாற் தருவேனினசுஞள்ள வெடுப்பெனச்சாற்றிவிட்டான்.”

இந்தக்கவியிலும் சித்திரதரபாண்டியன் வமிசத்தவனுக்குச் 'சானேரேன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது.

மேலும், காஞ்சிபுரத்திலே பூர்வகாலத்தில் ஆரம்பித்த பிராரம தமிழ்நாட்டார்கள் வலங்கை இடங்கை என இரண்டு பெரும்பிரிவுகளாகப்பிரிந்து காலாகாலங்களில் பெரும்போர்செய்துவந்தனர். இந்த இரண்டு பிரிவுகளில் வலங்கையார்களுக்கு இந்தச்சானேரேர்குலத்தவர்கள் பூவத்தில் தலைமையாகநின்று அவர்களுடையகாரியஞ் செயமாய் முடியச் செய்து வந்ததினாலே, அவர்கள் 'வலங்கைச்சானேரேர், வலங்கைமன்னர்' எனவும் பட்டப்பெயர்கள்பெற்றிருந்தனர்.

அன்றியும், இக்கவியில், 'காளியை யேத்து வலங்கைச் சானேரேன்' எனவும் கூறியிருக்கின்றது. இதுபோல மேலே நாம் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிற சித்திரகாளிபஞ்சரத்தினம் 2-வது கவியில், 'சானேரேரினகுலதெய்வ சுஞ்ணிபிட்டாபுரத்தி' எனக்கூறியிருக்கிறது. ஆனதால் சாபாண்டியன் குலத்தவர்களாகிய சானேரேர்களுக்குக் குலதெய்வம் காளியாகிய 'உமாதேவி' என விளங்குகின்றது.

IV. இனிப பிறநூல்களில், 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னுமபெயர்களை அரசாசுலத்தவாசுளாகிய சத்திரியசுலத்தவர்களுக்கு வநதுவழங்கியிருப்பதற்கு உதாரணங்கள் வருமாறு:

(1) கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், வருணனைவழி
வேண்டுபடலம், 25-வது கவி.

“ மொய்ததமீனசுலமுதலறமுருங்கினமொழியிற்
பொயததசான்றவன் குலமெனப்பொருகணையெரிய
யுய்த்தகூடமுடை நெடுங்கலமோடுவகடுபபத்
தைத்தவமபொடுத்திரிந்தன சாலமீனசாலம்.”

இந்தக்கவியில் முதலிரு அடிகளிலும்,

‘மொழியிற்பொயதத சான்றவன்சுலமென
மொயததமீனசுல முதலறமுருங்கின’

என்று சொல்லியிருக்கிறது.

இதனதாற்பரியம்.

சமுத்திரராஜனாகிய வருணமீது கொண்டகோபத்தை அவனரசுக்குட்பட்ட சமுத்திரத்தினமேற்செலுத்துமபொருட்டு, ஸ்ரீராமரானவர் தமது விஜயகோதண்டத்தைவளைத்து, ராணேறிட்டு, குணத்தொனிசெய்து, மேற்படிசமுத்திரத்திற் துள்ளாக பாணப்பிரயோகஞ்செய்யவே, “ மிகுவிஸ்தாரமானத் தமிழ்நாடுவனுமபெருகித் தழைத்திருந்த அரசா குலத்தவர்களாகிய சான்றவர்குலத்தவர்களுக்கொப்பந்தம், மகாவிசாலமபொருந்திய சமுத்திரமெங்கும் மிகுதிரளாகப்பெருகித் தழைத்திருந்த மீனகுலங்களெல்லாம், சொல்வாக்குமாரிய சான்றவர்குலமாகிய சத்திரியகுலமானது எவ்வாறு நிலைநிலைந்தழியுமோ அவ்வாறுமேற்படிசமுத்திரத்திலுள்ள மீனாலங்களைத்தும நிலைதமோறி அழிந்துபோயின” எனபராம.

இந்தச்செய்யுளில், சான்றவர்குலமானது சொல்வாக்குதவருத சத்திரியகுலம் எனவும், சான்றவர் என்னுமபெயர்

குலப்பெயர் எனவும், இந்நூலாசிரியராகிய கம்பதாடனுடைய காலத்தில் சத்திரியகுலத்தவர்களாகிய சான்றவர்குலத்தவர்கள் தமிழ்நாடுகளில் மிகவும் விஸ்தாரமாகப் பெருங்கியிருந்தார்கள் எனவும் மிகவுந்தெளிவாய்க் கூறியிருக்கின்றது.

(ii) சான்றோரபுராணம், பாயிரப்படலம், 6-வது கவி :

“ஒருகாலங்கற்றேருக்குதவிசெய்யும்
புகழாளருலகம்போற்ற
வருந்தியினகுலமரபோ வரிசையாய்ப்
பதினெட்டாயுதமும் பெற்றோர்,
பொருபடையிலெதிரேறி மதியாமல்வெற்றிகொண்ட
பொய்யில்லாதோ
நிருவகையாயவருசனங்களடிவணங்கக்
கயிலாயத்தேகினானே.”

இந்தக்கவியில், காளிபுத்திரர்களாகிய சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கு (1) ‘கற்றேருக்குதவிசெய்யும் புகழாளர்’ என்றும், (2) ‘உலகம்போற்றவருகின்ற கங்காந்தியினகுலமரபோர்களாகிய கங்காருலத்தவர்கள்’* என்றும், (3) ‘பதினெட்டுவகைப்போராயுதவித்தைகள் கற்றவர்கள்’ என்றும், (4) ‘இரணகங்களங்களில் எதிரிகள் படையகளை அதஞ்செய்து வெற்றிசிறந்த புஜபலபராகிரமர்கள்’ என்றும், (5) ‘சொல்வாக்குத்தவராத பொய்யில்லாதோர்’ என்றும் பட்டப்பெயர்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இங்ஙனம், சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குப் ‘பொய்யில்லாதோர்’ எனப் பெயராவந்திருக்கிறது. மேலே இராமாயணச் செய்யுளிலுஞ் சான்றவர்குலத்தவர்கள் ‘பொய்யில்லாதோர்’ என்னப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனதால், சான்றவர்குலமே சத்திரியகுலமெனத் தானாகத் தெளிவுற விளங்குகின்றது.

*c f. ‘The Shila Shasana at Begur, Mysore Province.’

(iii) கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், பிரமாஸ்தி
ரபடலம், 211-வது சுவி :

“ சானரோர்மாதைத்தக்க வரககனசிறைதட்ட்,
வானரோர் சொல்லுநல்லறமனனா வசமா னால்
மூனராயநின்ற பேருலகொன்றாய் முடியாவேற்
ரோனருவோவென வல்லின வீரததொழிலமமா.”

இதற்குத்தாற்பரியச் சார்புரை.

அசுரகுலச்சததிரியனான இராவணபுதலவன் மேகநாதன்,
இந்திரமகாராஜனைச் செய்ததகாரணத்தால் இந்திரசிதது என
பெயர்ப்படைத்தோன ஓவிய பிரமாஸ்திரத்தால் ஸ்ரீராகவன்
தமபி இலக்ஷ்மணனும் வானர்சேனைகள் எனைப்பட்ட கிஷ்
கிந்தாநாட்டுச் சத்திரியர்களும் ஒருங்கே மூர்ச்சிதது, இரணக
கனத்திற்பிரேதங்களை விழுந்தகிடப்பதை ஸ்ரீராமர் கண்
ணுற்றுப்பிரலாபித்து அமுதுபுலமபுகையில் மேற்படிகவி
யையுரைத்தார்.

இக்கவியில், சீதாதேவிக்குச் ‘சானரோர்மாது’ எனப் பெயர்
வந்திருக்கின்றது. ‘சானரோர்மாது’ என்பதற்குச் சானரோர்
குலப்பெண், மேனமககனகுலப்பெண், அரசாகுலப்பெண்,
சததிரியகுலப்பெண், அல்லது மரூஉவாகச ‘சாணர்’குலப்
பெண்’ எனத்தாற்பரியமாம்.

ஆகையினாலே, கம்பர்காலத்தில் ‘சானரோர்’ எனனும்
பெயர் சததிரியர்களுக்கு அரசாகுலப்பட்டப்பெயராக வழங்கி
வந்தது பிரத்தியட்சமாய் விளங்குகிறது.

இங்ஙனம், விசயகோதண்டபாணியாகிய ஸ்ரீராகவர் தமது
புஜத்துடன் சேர்த்தணைக்கப்பட்டு மகிமைபெறத்தலங்கிய ம
காவீரம்பொருந்திய தனுவைப்பாந்துச் சொல்லுகிறார் :
“ சானரோர்என்று சொல்லப்படுஞ் சததிரியவயிச்சத்திலுதித்த
பெண்ணகிய, எனதுநாயகி தோபிராட்டியாரை அசுரகுலத்
தரசனான இராவணன் * சிறையெடுத்துக்கொண்டுபோயிருப்
பதால், அந்த இராவணனைச் செய்தித்து, எனது நாயகியை அவ

ஊடைய அருஞ்சிறையினின்று மீட்பதற்கு என்னிருபுஜங்
களுஞ் சுமக்கின்ற கோதண்டப பிரயோகததால் அகரசங்
காரமுடியுமேயாயின, அந்தக்கோதண்டமானது சுரர்நாடு,
தரர்நாடு, அசுராநாடு என மூன்று பெரும்பிரிவுப்பட்டுவந்த
பரதகண்டமுழுமையையும் ஒருகுடைக்குள்ளாககுந் திறமு
முடைத்தானதாம்.”

ஆனதால், சான்றவாருலம் எனபதைப்போல சானரோ
குலம் எனபதும், சத்திரியகுலமாம.

(iv) கம்பராமாயணம், உபுத்தகாண்டம், திருவயிலே
கூபபடலம், அசுரபிரதயில் விடப்படம, ஓலை
யேடுபிரதயில் தீட்டப்பட்டுமிருக்கின்ற கவி.

“அந்தணாவணிகர் வேளாண்மரபினராலிநாட்டுச்
சந்தணியுத்துவளந் சடையனையனையசானரோ
ருபந்தனமடியேமென னு முவகையருவரிநாண்
வந்தனிராமனகோயில் மங்கலத்திரிமைமாக்கள்”

இதற்குத் தாற்பரியச்சார்புரை

ஸ்ரீராமருக்கு மகுடாபிஷேகஞ்செய்யுதற்குத் தகுந்தவொரு
நாளாககுறித்து, ஓலைகளெழுதி தூதர்கள் கைகளிற கொடுத்து
நாலாதிசைக்கும் அனுப்பி மகுடாபிஷேகத்திருக்கோலங்கா
ணுதற்கு நாலாருலத்துக்குடிசனங்களும அயோத்தியாபுரிக்கு
வருமபடியாக அழைக்கப்பட்டார்கள் எனபதாக, மேற்படி திரு
வயிலேகூபபடலம், 24 - வது, 25 - வது 26 - வது கவிகளிற்
கூறியிருக்கின்றது. மேற்படிசெய்தி நாடெங்கும் பிரசித்தமா
னபோது நடந்ததை மேலேபேர்த்தெழுதியிருக்கிறகவி கூறு
கின்றது. அதற்குத் தாற்பரியம் ‘ஸ்ரீராமருடைய பட்டாபிஷே
கத்திருக்கோலங்காணுதற்கு அந்தணர், வணிகர், வேளாண்
மரபினர், ஆலிநாட்டுச்சந்தணியுத்து வள்ளந்சடையனே
யனைய சானரோர், என்னப்படுகின்ற நானகுலத்தவர்களும
வெகுதிரளாகவந்து கூடினார்கள்’ எனபதாம். இந்த நானகு
லத்தவர்களில்,

1. அந்தணாகுலத்தவர்கள் வந்தார்கள. இவர்கள் பாரபப னக்குலத்தவர்களாகிய புரோகிதகுலத்தவர்கள்
2. வணிகாகுலத்தவர்கள் வந்தார்கள். இவர்கள் முன்னு வதுகுலமாகிய செட்டிகுலத்தவர்கள்
3. வேளாண்மரபினர் வந்தார்கள இவர்கள் நான்காவது குலமாகிய சூத்திரகுலத்தவர்கள்.
4. 'ஆலிநாட்டுச்சந்தனிபுயதது வள்ளற்சடையனேயனைய சானறோ' வந்தார்கள்.

'ஆலிநாடு' எனப்பதற்குக் 'கனநாடு, அமுதநாடு' எனக்கருத் தாம் இந்தநாடு கீழ்க்கடலைச்சாரநது, காவிரிநதிமுதல பெண ணைநதிபரியநதமிருந்த ஒருபெரியநாடாம் அது சோழநாட் டிக ளைழப்பிரிவாகும் சுராகுலத்தவர்களாகிய தமிழரசர்கள் இந்தத்தமிழ்நாடுகளிற்குமுடியேறிய ஆதிகாலங்களிற் கற்பகச சோலைகளவைத்து உண்டுபண்ணினார்கள் இனிப்புப்பண் டங்கள் கிடையாத அந்த ஆதிகாலங்களில், அதின் அபபட்ட மானதெள்ளமுதம மிகுந்த அருமைபெருமையாக எண்ணப பட்டுவந்தது கற்பகவிருக்ஷங்களில் அந்தத் தெள்ளமுதத் தை உற்பத்திசெய்யுமவிததை, அந்த ஆதிகாலங்களில், அது போகவிததைகளிலெல்லாம் அரியவிததையாக மதிக்கப்பட்டு வந்தது

நூறடி உன்னதத்தில் திரண்டுருண்டு செங்குத்தாக நிற கின்ற அமுதக்களைபொருந்திய கற்பகவிருக்ஷத்தின் உச்சியில் கமகமவெனத்திகட்டாதுவாசங்கமமுகின்ற புஷ்பங்களிலங்க, அபபட்டமான சுததவெண்ணிறம் பொருந்திய இனியருசியை யுடைய குருத்துமடல்கள் உன்னதத்தை நோக்கிநிற்க, அந்தக் கற்பகவிருக்ஷத்தின்மீதுஏறி, அதினமண்டையில் சிமமாசன பதிபோல இருந்துகொண்டு, எவரும் அதிசயிக்கச் சிலநாள பரியந்தம் அதினசிரசைச் சிங்காரஞ்செய்து, அதின் இனிய பாளைகளைச் சிக்குநீக்கி வெளிப்படுத்தி, வித்தைப்பிரயோகங் கள்பண்ணி, புது அமுதக்கலசங்களில் வடிக்கின்ற தெள்ளமீர தத்தைக் கும்பத்தில்வடித்துக்கொண்டு, அவ்விருக்ஷத்துச் சீர

சின்னநடுவிலீ துளிராக்கின்ற செங்குருத்தில் இரண்டுமுன்று மடல்
களைச் சோத்துக்கொயது, சிறுதொனனைசெய்து, அத்தொனனை
யில் அந்தப்புகதாமபுது அமுதத்தைவார்த்தது, சிமமாசனபதி
யென வீற்றிருந்துகொண்டு, விருக்ஷத்தடியில் நிற்கின்றபெ
யாகளெல்லாரும் அண்ணாநதுபாதது வாழ்நிறிந்க, அந்தத்
தொனனையில்வார்த்த அமுதத்தை முதனமுதல் உண்டவன்
எவ்வளவுபெருந்தனமையுடையவனென மதிக்கப்பட்டிருநதி
ருக்கவேண்டும? கடல்கடைந்தமுதமெடுக்கும விதையி
லும, கற்பகங்கடைந்தமுதமெடுக்குமவிததை அரியவிததை
யலவவா?

ஆனதால், அமுதத்தை அதின ஆதிகாலத்தையொட்டி நினை
த்து, அதன அருமையைக் கொண்டாடவேண்டும இந்த
அமுதத்தை ஆதிகாலத்தில உண்டுமகிழ்ந்த வடமொழியாரா
களாகிய சமஸ்கிருதாக்கள தங்களபாஷையில், 'தாலவிலாசம்'
எனப் பெயர்கொண்ட ஒருநாடக நூல்செய்து, அமுதமுண்டு
நாவில் இனிமையுணர்ந்து மகிழ்ந்தபிரகாரம், தாலவிலாச
நாடகமாடிக கண்ணாரப்பாத்துக் காதாரககேட்டு இனப
மடைந்து மகிழ்ந்துவந்தனர். இதுகாரணத்தையிட்டே இதிரா
மகாராஜன் தனது நாட்டில், தாலம், தேவகு, நந்து எனப்ப
பட்ட அமுதவிருக்ஷங்களாகிய கற்பகவிருக்ஷச்சோலைகள்
ஏராளமாகவைத்து வளர்த்ததையும், அதில் அமுதவுற்பததி
செய்து கூராகுலத்தவர்கள் உண்டுமகிழ்ந்துவந்ததையும் நூல
களெல்லாம பேசுகின்றன.

திருப்பாற்கடலில் அமுதங்கடைந்தெடுத்தகதை இந்தக்கற்
பகவிருக்ஷ அமுதவுற்பததியைக் குறிப்பாலுணர்த்துகின்றதெ
னத்தோனறுகின்றது. கற்பகவிருக்ஷம் ஏறி, அமுதவுற்பததி
செய்து, அமுதளிக்கும் வித்தையானது கடல்கடைந்து அமு
தமபிறப்பிக்கும் வித்தையிலும அரியவித்தையாம. அமுதத்
துடன் நஞ்சுபிறந்தது கற்பகவிருக்ஷத்து அப்பட்டமானமது
விவிருக்கின்ற மயக்குச்சத்தைக்* குறிப்பாலுணர்த்துகிறது.

* Alcoholic principle.

சிவபிரான அந்தவிஷத்தையுண்ணத் தெள்ளமுதம் பிறந்தது, சுண்ணப்பிரயோகத்தால் கற்பகமதுவிலிருக்கின்ற மயககுச்சத்தைப்போக்கிச் சுத்தத்தெள்ளமுதம் உண்டுபண்ணுவதைக்குறிப்பாலுணர்த்துகின்றது.

பூர்வம் கற்பகவிருக்ஷவமுதமுண்ணுது வேள்விகளும் இல்லவாம், யாகங்களோநோக்கியே, பூவகாலத்துச் சிவாலயங்களோறும் ஆலயததுநாலட்டமும் தாலந தெவகு ரந்து விருக்ஷங்கள்வைத்து ஆதிகாலத்தில விருத்திசெய்துவந்தனர் நாளதும் இந்தமுவகைவிருக்ஷங்களையும் பூர்வ ஆலயங்களின் சுறுபுறங்களிற் றாணலாம். யாகங்களிலருநதும் பாறைதுககுச் 'சுராபானம்' எனப் பெயராம்.

திரிசிரபுரத்துக்கு வடபாரிசத்திலிருக்கின்ற திருவானைக்காவைச்சோந்த சம்புகேசுரனகோவிலைச்சூழ்நிறகிற திரளான தெவகுவிருக்ஷங்களையும், அவைகளையடுத்ததுநிறகின்ற தால்விருக்ஷங்களையும் ரந்துவிருக்ஷங்களையும் தற்காலத்தும் பாககலாம். மேற்படி திருவானைக்காவில வசிக்கின்ற குடிசனங்களை அந்தத் தெங்குவிருக்ஷங்களை நாளதும் கற்பகவிருக்ஷங்களென்றே இயல்பாகச் சொல்லிவருகிறார்கள். அதுவுமன்றி மேற்படி திருவானைக்காவில் சிவபெருமான ஆலயததுப்பிரகாரத்துக்குள்ளிருக்கின்ற மேற்படி கற்பகவிருக்ஷச்சோலைக்குள்ளாகப் பழயவேள்விகுண்டமொன்று மூடப்பட்டிருக்கிறதை இப்போதுங்காணலாம். பூர்வ தமிழர சாகாலத்தில, வேள்விசெய்தவர்கள் இந்தக்கற்பகவமுதமாகிய சுராபானமுண்டு, வேளவிக்கரும்ச்சடங்குகளைத் தையும் நிறைவேற்றிவந்தனர். நாளதுந் தெங்குகற்பகவிருக்ஷகாட்களின் இனிய நிராகிய அமுத்த்கால் ஆலயங்களின் மூலஸ்தானங்களிலிருக்கின்ற சிவலிங்கமமுதலான சிலைகளுக்கு அபிஷேகஞ்செய்து

* cf. "சோமபானமே தேவாகடகுச்சிறந்தஉணவும் சுராபானம் மனிதருக்குச் சிறந்தபோசனமுமாம், ,சோமம், ஆண், சுரா பெண், இரண்டிருசேர்ந்து ஒருசோடியாம்."—*Taitt. Br.* i. 3, 3, 2, 4.

வருகிறார்கள். இந்த இளநீரபிஷேகமானது பாலபிஷேகம் தெய்யபிஷேகங்களுடன் விரவி இனியபானமாகின்றது அந்தப்பானத்திற்குத் தீர்த்தமென்றுபெயர். ஆலயதரிசனைக்குவருகின்ற பெரியோர்களுக்கு அருமைப்பண்டமென அந்தத் தித்திப்பானதீர்த்தத்திற்கொருசம உண்ணுதற்குக் கொடுத்தவருவது நாள்தும் வழக்கம். அதை வாங்கியிருந்ததின்போகளெல்லாரும் அது இனிப்பான அமுதமெனக் கணம் நுகுகின்றனர் இதனால் இனிப்பான அமுதம் பூர்வகாலங்களில் அபிஷேகங்களுக்கு அவசியம் வேண்டுவதென்பது பிரத்தியட்சமாகிறது.

ஆதிகாலத்தில், தமிழாசர்கள் தங்கள் நாடுகளெங்குள்ள மேற்படி கற்பகவிருக்கைகளை வெகுநிரளாகவைத்துக் குழிகள் வாழ்வுகொண்டு வளர்த்து விருத்திசெய்துவருகையில், தங்கள் நாடுகள், நகரங்கள், நதிகள் முதலானவைகளுக்கு இந்த அமுதத்தின் பெயரையொட்டியே பெயர்கள் கொடுத்துவந்திருக்கிறார்கள். திருட்டாந்தமாக,

ஆலிநாடு, என்பதற்குக் கள்நாடு என்றும்,
கொங்குநாடு, என்பதற்குக் கள்நாடு என்றும்,
தொண்டியூர், என்பதற்குக் கள்ளூர் என்றும்,
பாடலிபுரம், என்பதற்குக் களநகரம் என்றும்,
மதுரைநாடு, என்பதற்குக் களநாடு என்றும்,
மதுராபுரி, என்பதற்குக் களநகரம் என்றும்,
கூடல், என்பதற்குத் தாலத்தோப்பு என்றும்,
ராமநாடு, என்பதற்குக் கள்நாடு என்றும்,
சுரநாடு } என்பதற்குக் கள்நாடு என்றும்,
சுரநாடு }
சுரநாடு, என்பதற்குக் கள்ளாநாடு என்றும்,
சேரநாடு,* என்பதற்குக் கள்நாடு என்றும்,
காலிநாடு, என்பதற்குக் கள்நாடு என்றும்,
பாலிநதி, என்பதற்குக் களநதி என்றும்,

* சேரா, Palm-wine, கள்.

தமிழ்நாடு (==தம்+ஈழம்+நாடு) எனபதற்கு ஒப்பில்
லாத களநாடு என்றும்,

பெண்ணைநதி, என்பதற்குத் தாலநதி என்றும்,

அர்த்தமாகும்.

அதுவுமன்றி, தருக்களுள் கற்பகவிருக்ஷம் உயர்ச்சாதியான
இராசவிருக்ஷமானதால், அரசாகுலததவர்களில் பூர்வத்தில்
பெயரெடுப்பாயிருந்துவந்த பெரியோர்களுடைய பெயர்கள்
இந்தக் கற்பகவிருக்ஷச்சார்பிலுரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன திரு
ட்டாரந்தமாக,

சிவபிரானுக்குத் 'தாலாங்கன, பனைமரநாதன்' எனவும்,

பீஷ்மனுக்குத் 'தாலத்துவசன்' எனவும்,

பலராமனுக்குத் 'தாலகேதனன்' எனவும்,

சேரனுக்குப் 'பனந்தாரான' எனவும்,

சுரநாட்டுக்கற்பகத்துக்குச் 'சொராககப்பனை' எனவும்,

*பெயர்கள் வந்துவழங்குகின்றன.

அதுவுமல்லாமல், கற்பகமதுவக்கு பாண்டவாதாயினு
டைய சிறந்தநாமப்படிக்குக் 'குநதி' எனவும், அதினகாயக்கு
உமாதேவியின் நாமப்படிக்குக் 'காளி' எனவும் பெயர்கள்
வந்துவழங்குகின்றன. சிவபிரானசிரசிற காளியைச் சுமக்கிற
தாகக்கூறியபுராணச் சித்தாந்தப்படிக்கு, மேற்படி சிவபிரா
னுக்குக் குறிப்பாகிய தாலவிருக்ஷத்தின் சிரசில, காளிக்குக்
குறிப்பாகிய காய் ஏற்றப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆனதினாலே, ஆதிகாலத்தில் கற்பகவிருக்ஷங்களும், கற்பக
வழுதமும், கற்புக்கட்டியாகியவிசயமும், தமிழ்நாட்டவர்களு
க்கு மிகவும் அருமைபெருமையான பொருள்களாயிருந்து
வந்தன எனபதற்குச் சந்தேகமில்லை. அதினாலேதான் பூர்வ
காலத்தில் இநதக்கற்பகவிருக்ஷங்களையும், கற்பகமதுவையும்,
கற்பக்கட்டியாகிய 'சர்க்கரையையும்' இவ்வளவாகக்கொண்
டாடிவந்திருக்கிறார்கள்.

அனறியும், வடமொழியில் கல்பம் (=கற்பம்) என்பது நெடுங்காலத்தைக்குறிக்கின்ற பதமாக. தாலவிருக்ஷங்கள் ஆயிரமவருடங்களுக்கு மேற்படவிருக்கின்றன என்று நூல்கள் பேசுகின்றன. இந்தவிருக்ஷத்து வேர்கள் பூமிக்குள் வெகு தூரமோடி, அதினகத்துள் என்றும் வற்றாதிருக்கின்ற கங்கையிலிறங்கி நீருணடுவருகிறகாரணத்தால் நெடுங்காலமிருப்பது இயற்கையாம். ஆனதால் இந்த அமுதவிருக்ஷங்களுக்கும் 'கற்பவிருக்ஷம் (=நெடுநாள்விருக்ஷம்)' என்ப பெயர்வந்திருக்கிறது. பின்பு இடையில், ககரமாகிய எழுத்துப்பேறுபெற்றுக் 'கற்பகம்' எனவும் வழங்கிவருகின்றது. ஆனதால், அமுதவிருக்ஷசாதிகளில் நெடுநாளிருக்கும் விருக்ஷம் தாலவிருக்ஷமானமையால், அதற்குக் கற்பவிருக்ஷம் எனப் பெயராயிற்று.

இவ்வகளைப்பெயலலாந்திரட்டிப் பார்வையிடும்போது, மேலே திருவபிஷேகப்படலத்திலிருந்து பேர்த்தெழுதிய கவியில் வருகின்ற ஆலிநாட்டுக்கு 'மதுநாடு' என்பது கருத்தாம் எனத் தெளிவாக விளங்குகின்றது. இதுநிற்க,

'ஆலிநாட்டுச்சந்தணிபுயத்துவள்ளற்சடையனையனைய சானரோர்' என்பதற்கு, 'ஆலிநாட்டுத்திருவெண்ணெய்நல்லூரச்சடையன வரையின்றிக் கொடைகொடுக்கும்வண்ணம், வரையின்றிக் கொடைகொடுக்கும் அரசாசுலத்து மேனமக்கள்' என்பதுபொருளாகும்.

இங்ஙனம் புத்திமான்கள் கூர்ந்து கவனிக்கவேண்டிய ஒரு காரியமுண்டு. மேற்படிகவியில், 'அந்தணா, வணிகா, வேளாண்மரபினர்' எனனும் மூன்றுபெயர்களும் குலப்பெயர்களாய்வந்திருக்க, அந்த மூன்றுபெயர்களோடும் இலக்கணவிதிபிறழாது ஒற்றுமைப்பட்டு எழுவாயாய், 'வந்தணா' என்னும் பயனிலையுடன் முடிகின்ற 'சானரோர்' எனனும் பெயருங் குலப்பெயர்தான் என்பதற்கு யாதொரு சமுசயமுமில்லை. ஆனதால்,

'சானரோர்' எனனும்பெயர் அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கு வருகின்ற பெயரெனத் தெளிவாய் விளங்குகின்றது.

இந்தச் 'சான்றோ' எனனும் பெயரை முறைப்படிக்கு, மேற்படி கவியில், இரண்டாந்தானத்தில் வைக்காமல் நான்காந்தானத்தில் வைத்திருப்பதற்குச் 'சான்றோ' எனனும் பெயருடன் பலமொழிகள் சேர்ந்த நீண்ட அடைவாசகம் வந்திருப்பதும், 'சான்றோ' எனனும் பெயர் கவியின் எந்தவிடத்தில் வைக்கப்பட்டாலுந் தெளிவுறத் துலங்குவதுமே காரணமாக

(v) கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், கிளை கண்டுநீங்குபடலம், 137-வது கவி

“சான்றவர் முதலிய வெண்ணில் சுற்றமுஞ்

சான்றவாகுமுவொடு தவத்துளோர்களுந்

வானறருசேனையு மற்றுஞ்சுற்றறு

முன்றுநூல்கிடந்ததோண் முனியும்போயினான்”

இந்தக்கவியில், ஸ்ரீராகவணம், சீதாபிராட்டியாரும், இலக்ஷ்மணனும் வனத்துக்குப்போனபின்னா, கைகேயன் புத்திரி கைகேசியாகிறவன் தன் புத்திரன் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் வரக்கூடுதி வஞ்சனை செய்ததையறிந்த பரதனானவன் அதற்கு உடன்படாமல் சேனைதளங்களோடு வனத்திற்கு இராமரிடத்திற்குப்போயத் திருமபுகையில் நடந்ததைக்கூறியிருக்கின்றது. அதில் தாய்மார்முதலான எண்ணிறந்த சுற்றத்தாரோடும், அரசர்களுக்கூடத்தோடும், அந்தணர்முதலான முனிவர்களோடும், சேனைதளங்களோடும், மற்றுமுண்டாகிய குடிசனங்களோடும், வசிட்டனோடும் பரதன் புறப்படப்போனான் எனக் கூறியிருக்கிறது.

இங்ஙனம் வந்திருக்கின்ற 'சான்றவாகுமு, தவத்துளோர்' எனனும் பெயர்களுக்கு 'அரசர்குலத்தவர்கள், அந்தணர்கள்' என்பதாகுந்தாம். 'தவத்துளோர்' அந்தணரானமையால், 'சான்றவர்' அரசர்குலத்தவர்களென்பது தானாகவிளங்குகின்றது.

(v1) கம்பராமாயணம், உத்தரகாண்டம், சீதைவனம்
புருபடலம், 27-வது கவி.

“விழிபெருமபசுலே பூத்ததுமேனி வெளுத்தது மெல்வி
யன முனகை
தழுவியசரிகள் சரிந்தனகெற்பந் தரித்தது சான்றவாக
கெல்லா
மொழிவனகபோல முலைகள்பால்பாய வவைமுகங்
கறுத்தனவாக
வெழுதருஞ்சீதைக கிவவகையாய விலக்கணமபலவு
முண்டாக.”

இக்கவியில், சீதாதேவி காப்பவதியானபோது காணப்பட்ட
குறியடையாளங்கள் கூறியிருக்கின்றன. இதில் ‘சான்றவாக
கெல்லாம்’ என்பதற்கு அரசார்களுக்கெல்லாம் எனபது
பொருளாம்.

மேலே இராமாயணத்திலிருந்து எடுத்துக்காட்டியிருக்கிற
மேற்கோள்களில், ‘சான்றவா, சான்றோ’ எனனும் பெயர்
கள் அரசர்குலத்தவர்களாகிய சுத்திரியர்களுக்குப் பெயர்
களாக வந்துவழங்கியிருக்கின்றன. ஆனதால், கம்பநாடனு
டைய காலத்தில் அரசாருலத்தவர்களுக்குச் ‘சான்றவா,
சான்றோ’ எனனும் பெயர்கள் உலகவழங்கிலும் நூல
வழங்கிலும் சாதாரணமாக வந்துவழங்கியதாகத்தெரியவரு
கின்றது.

(v11) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணையி
யல், 20-வது சூத்திரம் :

“அறுவகைப்பட்ட பாப்பனப்பக்கமும்
ஐவகைமரபின் அரசர்பக்கமும்
இருமூன்றமரபின் ஏனோர்பக்கமும்.”

இந்தச்சூத்திரத்தில் ‘பார்ப்பார், அரசர், ஏனோ’ எனக்
குலவிபரங்கூறியிருக்கிறது.

(viii) மேற்படி புறத்திணையியல், 21-வது சூத்திரம் :

“ துகட்டபுசிறப்பிற் சானரோர்பக்கமும்
கட்டினீத்தகாலினும்.”

இங்ஙனம்,

20-வது சூத்திரத்தில், ‘அரசர்பக்கம்’ எனக் கூறியிருப்பதும்,

21-வது சூத்திரத்தில், ‘சானரோர்பக்கம்’ எனக் கூறியிருப்பதும்,

ஒருகுலத்தையே சுட்டிவந்திருக்கின்றது. ஆனதால், ‘சானரோர்குலம்’ என்பது அரசர்குலமேயாம்.

(ix) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல், 5-வது சூத்திரம் :

“ அந்தணர்திறத்துஞ் சானரோர்தேதத்தும்
அந்தமில்சிறப்பிற் பிறர்பிறர் திறத்தினும்.”

இந்தச்சூத்திரத்தில், அந்தணாகுலம் எனவும், சானரோர்குலம் எனவும், பிறகுலங்கள் எனவும் குலப்பிரிவுகள் வந்திருக்கின்றன. ஆகவே, இதிற்கூறியிருக்கின்ற ‘சானரோர்குலம்’ அரசர்குலமாகிய சத்திரியர்குலமேயாம்.

ஆனபடியினாலே, தொல்காப்பியர்நாளையிலே, அரசா குலத்தவர்களுககுச ‘சானரோர்’ எனப்பெயர்வந்து வழங்கியிருப்பது தெளிவாகத் துலங்குகின்றது.

(x) வெற்றிவேற்கை, 60-வது சூத்திரம் :

“ சானரோரில்லாததொல்பதியிருத்தவின்
தேனறேர்குறவாதேய நனறே.”

இதன்தாற்பரியம்.

“ அரசர்களில்லாத பூர்வநகரங்களிற் குடியிருப்பதிலும், குறிஞ்சிலநாடாகிய மலைநாட்டில், காட்டுதேன உண்டு சுகிக்குமவேடர்கனோடு குடியிருப்பது நலம்” என்பதாம்.

இந்த 60-வது சூத்திரம் அங்கிலேயபாஷையில் தேலர் (Taylor) ஆசிரியரால் இதனடியிறகணடிருக்கிறபிரகாரம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது :

“ Rather than dwell in an ancient country without rulers, it is better to live in the woods, among wild people who feed on honey.”—W. Taylor's *Oriental Manuscripts*, Vol II, Appendix.

இதில் ‘சானரோ’ என்னும்பதம் Rulers (=அரசர்) என மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது ஆனதால், ‘சானரோ குலமே’ அரசர்குலமாம். இந்தப்பிரகாரம் அதிவீரராமபாண்டியன் நானையிலும் அரசாகுலத்தவர்களுக்கு ‘சானரோ’ எனப் பெயர்வந்து வழங்கியிருப்பது தோக்கமுறத்தெரியவருகின்றது

இன்னமும் இரண்டுதிருட்டாந்தங்கள் இங்ஙனம் எடுத்துரைப்போம்.

(xi) சேரசோழபாண்டியர்கள் தமிழ்நாடுகளிற்செங்கோற்செலுத்திவருகின்றகாலத்திலே, சானரோர்குலத்தவர்களில ஒருகிளைப்பிரிவார் பூவ துறைமுகப்பட்டணங்களிலொன்றாகிய காவிரிப்பூம்பட்டணத்தினின்று படவேறி இலங்கைக்கு வடபாரிசத்திலிருக்கிற யாழ்ப்பாணநாட்டிற்குப்போய்க் குடியேறினார்கள். அவர்களுடைய சந்ததியார் நாளதுவரையும் அவ்விடத்திலே குடியிருந்துவருகிறார்கள். அவர்கள் தமிழ்நாடுவிட்டுப்பெறுபபடப்போகிறகாலத்தில் ‘சாணா’ என்கிறபெயரல்ல, ‘சானரா’ என்கிறபெயர் வழக்கமாயிருந்ததினாலே, அவர்களுக்கு நாளதுவரையிலும் ‘சானரா’ என்கிறபெயரே வழக்கமாகியிருந்துவருகிறது. ஆனதால், ‘சானரா’ என்கிறபெயர் ‘சாணா’ என மருஉவாக வழங்கத்தலைப்பட்டது அதற்கு வெகுகாலத்திற்குப்பிறகுஎன்று தோன்றுகின்றது.

(xii) தமிழரசர்கள் அரசாட்சிமுடிவாகி, வடிகர் அரசாட்சி ஆரம்பிக்கிறகாலத்திலும், சானரோகுலத்தவர்களுக்கு ‘சாணர்’ என்கிறபெயரல்ல, ‘சானரா’ என்கிறபெயர்

யாரே வழக்கமாபிருந்ததினாலே, வடிகில், அவர்களுக்குச் 'சா ன்றிரவாடு' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. ஆனதால், வடிகா அரசாட்சியின் ஆரம்பசரலத்தில் 'சான்றா' என னுமபெயர் 'சான்றா' என மருவாயவழங்கவில்லையென்று நன்றாய்த் தெரியவருகின்றது.

இப்படியிருக்கிறபடியினாலே, 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோ' என னுமமூன்றபெயர்களும் ஒருபொருள்கொண்டு அரசாசூலத்தவர்களாகிய சத்திரியசூலத்தவர்களைச் சுட்டுமபெயர்களாம். இதுகளையெல்லாந்திரட்டிப் பார்வையிடும்போது, செளண்டிகருக்குஞ் சான்றோருசூலத்தவர்களுக்கும் ஒருவிதத்திலும் ஒட்டியிலலை பற்றுமிலலையென்று தெளிவாகவிளங்குகின்றது.

8. பிழியர். இந்தப்பதத்துக்கும பழநறையாகிய கள்விற்போ எனபது தாற்பரியமாம். இந்தப்பெயர் 'பிழி' என னுமமூலப்பதத்தினின்று பிறந்தபெயராம் பிழி எனபதற்கு 'கள்' (=fermented liquor) எனபது கருத்தாம்.

இதுநிற்க, திவாகரநிகண்டுச் சூத்திரங்கள் இரண்டிலும் வருகிறபிரகாரம், பழயா, துவசா, படுவா, செளண்டிகா, பிழியா இவ்வைந்துபெயர்களுங் 'களவிலேஞா' எருக்கு வருமபெயர்களாம். ஆனதால்,

இனிக் 'கள்விலேஞர்கவ' இன்னசூலத்தவர்கள எனக் காணப்போம்.

௩. பிரகரணம்.

கள்விலேஞர்கள் இன்னாரென ருசுக் கூறுகின்றது

'களவிலேஞா' என னுமபெயர் 'கள், விலேஞா' என னும இருபதங்களாலான தொடர்பதமாம். 'கள்' எனபது மேலே வப்பரிததுக்காட்டியிருக்கிறபிரகாரம், இவ்விடத்தில் 'பழநறையாகிய புளித்துச்சளித்த ஓர்வகைப்பானமாம்' 'விலேஞா' எனபதற்கு அகராதியாசிரியர்கள் கூறுகிறபிரகாரம் 'வணிகா,

செட்டிகள்' எனப்பதுதாற்பிரியமாம் ஆனதால், 'கள்விலை ஞா' எனப்பதற்கு 'கற்பகவிருக்ஷசாதிகளின் அபபட்டமான மதுவைவாங்கிப் பழநறையாகிய புளித்தசளித்தகவளாக்கி விற்பனைசெய்யும் கீழத்தரமான ஓவகை வணிகா' எனப்பது கருத்தாம் இதற்கு நூற்சாட்சிவருமாறு :

(1) அதிவீரராமபாண்டியன் எழுதிய காசிகாண்டம், சி
வசனமாவையமன் எதிர்கொண்ட அநதியா
யம், 43-வது கவி

“மருள்கொடுக்குநறைவிற்கும் வணிகக்கபடனை
விரிவரத்தசைகளென்பு பொடியாகவிரவின
உரவிவிட்டியருலக்கையினிடித்தொழிகலா
நரகிடைப் பதைபதைக்க நனிநண்ணிவிடுவாய்.”

இதற்குத்தாற்பரியச்சார்புரை.

முன்னமொருகாலத்தில வடமதுரையில் சிவசனமா என்றொரு
ருவெதியுனிர்ந்ததாகவும், அவன் முத்திறிலேபெறக்கருதிச் ச
ததபுரிகளாகிய அயோத்தி, பிரயாகை, காசி, அவநதி, காஞ்சி,
துவாரகை, மாயாபுரி (= அரித்ததுவாரம்) எனப் பெயரகொ
ண்ட இந்த ஏழுமூலங்களுக்கும் முறையே தீர்த்தபாததிறை
செய்யப்போனதாகவும், கடைசியில் இமையோர்பருவத்த
தினமீது உன்னத்ததில் நுக்கின்ற மாயாபுரிக்குப்போனதாக
வும், அவ்விடத்தில் அரியதப்பஞ்செய்து சிவலோகப்பதவிசேர
வரம்பெற்றதாகவும், அவ்விடத்தில மரித்துச் சிவபுரியிலிரு
நதுவந்த திவ்வியவிமானத்திலேறி ஆகாயமாரக்கமாயச்செ
ல்லுகையில் யுமலோகத்தைக்கண்டதாகவும், அப்போது யம
ன் சிவசனமாவுக்கு எதிர்கொண்டுபோனதாகவும், அப்படிப்
போனவிடத்தில் சிவசனமாயம்னைப்பாததுப் பூலோகத்தில்
என்னென்னபாவங்களசெட்கிறவர்களுக்கு 'நரகலோகத்தில்
என்னென்னதண்டனைகள் விதிக்கப்படுகிறதென்று வினாவு,
யமன் அதற்குவிடைகூறிக்கொண்டவருகிறபோது, 'கள்விற்ப
னைசெட்டிகின்ற கள்விலைஞார்களாகிய கள்வாணிகர்களுக்கு',
இன்னதண்டனைவருமென்றுகூறுதற்கு இந்தக்கவியைச்சொல
லுகிறான்.

இதற்குக்விக்குத்தீர்ப்பரியம்.

‘மயக்கத்தைத்தருகின்ற பழநவையாகிய கள்ளை’ விற்பனை செய்யும் வணிகனாகிய வஞ்சகனைச் சதையும் எலும்பும்நொறுங்குமபடி உரவிலேபோட்டுப் பெரும் உலககைகொண்டு குத்தியிடித்து, ஒருகாலத்திலும் ஒழியாத எரிநரகத்திலிருந்து நித்தியகாலமும் பதைபதைத்து வேருமபடியாக அந்நரகத்தில தள்ளிவிடுங்கள்’ எனபதாம்.

இங்ஙனம் களவிலேஞர்களுக்கு ‘மருள்கொடுக்குநறைவிற்கு’ வணிகர்’ எனப் பெயரவந்திருக்கின்றது. ‘வணிகர், வாணிகர், வாணிபர், வாணியர்’ இந்நான்குபெயர்களும ஒரு பொருட்பெயர்களாம் ஆனதால், ‘களவிலேஞர்களே களவாணிபர்களாம்’

சூத்திரருக்குள்ளே உழவத்தொழிலாகிய சிறந்ததொழில் செய்பவர்களுக்குப்பெயர் ‘வேளாண்மாந்தர்.’

(ii) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல்,
81-வது சூத்திரம் -

“வேளாண்மாந்தர்க்குமுதுணல்ல
திலலெனமொழிப்பிறவகைநிகழ்ச்சி.”

இதனதாற்பரியம்

‘வேளாண்மாந்தர்களுக்கு உழுது சீவனஞ்செய்கிறதொழிலையல்லாது, பிறதொழில்கள அவர்களுக்கு அரசர்களால விதிக்கப்படவில்லை’ எனபதாம்.

நாம் மேலே சான்றோர்குலக்கிளைப்பிரிவொன்றுககுச் ‘சோலேவேளாளர்’ என்ற பட்டப்பெயர் கொடுக்கப்பட்டதற்கு விபரங்கூறியிருக்கிறோம்.

இந்த வேளாண்மாந்தர்களாகிய வெளாளர்களோ ‘பூவேளாளர்’ என்னப்படுகின்றனர்.

‘சோலைவேளாளர்’ எனப் பதற்குக் கற்பகம் நூலுள் சோலைகள், கனிவிருகுகச்சோலைகள், நிழற்சோலைகள், பூஞ்சோலைகள் முதலியன விருத்திசெய்து ஈகையாகியதொழில் நடத்துகிறவர்கள் என்றும், ‘பூவேளாளர்’ எனப் பதற்குப் பூமியையுழுது பயிர்செய்கிறவர்கள் என்றும், அருத்தமாகும்.

மேலும் ‘வேளாளர்’ என னும் மொழிக்கு ‘ஈகையாளர்’ என்றும், ‘உழவுத்தொழிலாளர்’ என்றும் இரண்டுகருத்து உண்டு. ஆனபடியினாலே,

‘ஈகையாளர்’ எனப் பது சோலைவேளாளருக்கும்,

‘உழவுத்தொழிலாளர்’ எனப் பது பூவேளாளருக்கும் வரும் பெயர்களாம்.

ஈகையானது சத்திரியருருரிய அறுதொழில்களில் ஒன்றானபடியால், சோலைவேளாளர்கள்* சத்திரியர்களாம்

ஆனதால், சோலைவேளாளர்களவேறு, பூவேளாளர்கள் வேறு என்று அறிக. பூவேளாளர்களுக்கு ‘மண்மக்கள், மண்மகள் புதலவர்’ எனவும் பெயர்களவந்திருக்கின்றன

இந்த உயர்வான சூத்திராகளையன்றி, பிறதொழில்களைச் செய்யுஞ் சூத்திராகள பலவகைப்பட்டிருக்கிறபிரகாரம், வணிகர்களாகிய செட்டிகளும் பலவகைப்படுவா உயர்வான செட்டிகளுக்கு ‘வைசியா, வாணிகர், வணிகா’ எனப் பெயர்கள் வந்துவழங்குகின்றன

(iii) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல்,

78-வது சூத்திரம் :

“வைசிகனபெறுமே வாணிகவாழ்க்கை”

இந்தச் சூத்திரத்தில், வைசியாதொழிலுக்கு ‘வாணிகம்’ என்று பெயர்வந்திருக்கிறது. ஆனதால், வைசியரே வாணிகரும், வணிகருமாவா. இந்த வாணிகர்களுக்குள்ளே, தனத்தைக்கொண்டு வர்த்தகங்கள் செய்துவருபவர்களே உயர்வான

* ‘பாண்டியங்கிஷவேளாளர்’ என்று ஓர் சாசனத்தில் கண்டிருக்கிறது.—Vide Taylor's Works, Vol. II, p. 179

வைசியர்கள், அல்லது செட்டிகளாம் இவர்களுையனறிக கீழ் ததரமான வாணிகர்களுமுண்டு, திருட்டாந்தமாக,

1. வெற்றிலைமுதலான இலைவகைகளகொண்டு வியாபாரஞ்செய்கிற குழுவினர்களுக்கு 'இலைவாணிகா, இலைவாணிபா, இலைவாணியா, இலைவிலைஞா' என்று பெயராம்.
2. எண்ணெய வியாபாரஞ்செய்கிற குழுவினர்களுக்கு 'எண்ணெய வாணிகா, எண்ணெயவாணிபர், எண்ணெயவாணியா, எண்ணெயவிலைஞா' என்று பெயராம்.
3. உப்புவியாபாரஞ்செய்கிற குழுவினர்களுக்கு 'உப்பு வாணிகா, உப்புவாணிபா, உப்புவாணியர், உப்புவிலைஞா' என்று பெயராம்.
4. தோல்வியாபாரஞ்செய்கிற குழுவினர்களுக்குத் 'தோல்வாணிகா, தோல்வாணிபா, தோல்வாணியர், தோல்விலைஞா' என்று பெயராம்.

இதபோலவே,

5. களவியாபாரஞ்செய்கிற குழுவினர்களுக்கும் 'கள்வாணிகர், கள்வாணிபா, கள்வாணியர், கள்விலைஞர்' எனவும், "மருள்கொடுக்கும் நறைவிறகு வணிகர்" எனவும் பெயராம்.

இவ்வாறு கள்விற்கிற தொழிலுக்கு 'வாணிகம்' என்று நூல்களிற் பெயர்வந்திருக்கிறது. ஆனதால்,

"மருள்கொடுக்கும் நறைவிறகும்வணிகர்" என்பதற்குக் 'கள்விலைஞர், கள்விற்போர், கள்வாணிகர், கள்வாணிபர், கள்வாணியா' என்பது தாற்பரியமாம். ஆகையால், மருள்கொடுக்கும் நறைவிறகும் வணிகர்களே கள்விலைஞர்களாகிய செனண்டிகர்களாம்.

‘மருள்கொடுக்கும் நறைவிறகிறவர்கள்’ சான்றாரேயாயின், அதிவீரராமபாண்டியன் ‘வணிகா’ எனறெழுதாமல், ‘மருள்கொடுக்கும் நறைவிறகுளு சான்றவன் என்றவது, சான்றான் என்றவது, சான்றோன் என்றவது, மருஉவாகச் சாணுன என்றவது’ எழுதியிருக்கலாமே. அவ்வாறு அவர் எழுதாததால், கள்விற்பனைசெய்கிறவர்கள் ‘வணிகா’ எனத் தெரியவருகின்றது.

பின்னும யமனுனவன் சிவசனமாவைப்பார்த்து ‘மருள்கொடுக்கும் நறைவிற்கும வணிகாகள்’ மாததிரமலல, ‘மருளசெய்கின்ற நறவாகிய பழநறையெனனுங் கள்ளை யுணபவர்களும்’ எரிநரகஞ்சோவாராகள என்று கூறியிருக்கிறான் அநதக்கவிவருமாறு :

(iv) காசிகாண்டம, மேற்படி அத்தியாயம, 33-வது கவி -

“மருள்செய்கின்றநறவுண்டவரை மண்டுகடல்போல
குருதிவாயநரகினுய்த்திடுகோதினெறிசோ
அருமைக்கிழவராருயிர் செருகதவிவரை
இருள்செறிந்தநரகத்திடை யெடுத்தெறிதியால்”

இந்தக்கவிகு முன்கூறியகவியில், பழநறையாகிய கள்வியாராரஞ்செய்கின்ற பாவிகளாகிய ‘வணிகாகள்’ எரிநரகத்தில் தள்ளுண்டு சதாகாலமும் வெந்துகொண்டே கிடப்பார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்த 33-வது கவியில், மேற்படி ‘வணிகர்கள்’ விறகின்ற பழநறையாகிய கள்ளை வாங்கி உண்ணுகின்ற பாவிகளை உதிரமயமாகவிள வரும் அக்கினிக கடலாகிய நரகத்தில் தள்ளிவிடுவகள் என்றும், சனமாய்க்கத்தில் நடக்கின்ற அநதணாகளை உயிர்வதைசெய்கின்ற பாவிகளை இருள்மூடிய நரகத்தில் எறிந்துவிடுவகள் என்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆனதால், இந்துசாஸ்திர நூல்களின் பிரகாரம், கள்விற்கும் ‘வணிகர்களும்,’ கள்ளுண்ணும் ‘பாவிகளும்,’ எரிநரகஞ் சோவாராகள என்பது பிரத்தியட்சம்.

(v) காசிகாண்டம், மேற்படி அத்தியாயம், 41-வது கவி

“தெடியகந்தர மறைக்கிழவர் நேமியரசர்

படியில்வாழ்வணிகர் முன்னம் வெருவாது பழிகூர்ந்.

தடிகணிட்டிய சதூர்த்தனையதோமுகமெனுங்

சொடியபாழ்நரகினிட்டில குறைத்திடுதியால்”

இதனதாற்பரியம்

அந்தணர், அரசர், வணிகர் எனைப்பட்ட மேற்பால்குலத்தவர்கள் சமுகத்தில், சதூர்த்தனைபெயர்கொண்ட நான்காவது குலத்தவரான சூதிரன் அச்சமற்றவனாய் நீட்டிய காலே முடக்காதிருப்பானேயாயின், அப்படியாப்பட்ட பாவியைப்பிடித்து அதோகதியாகிய கொடியபாழ்நரகத்தில் தள்ளி அவனுடைய உடலைத் துண்டு துண்டாக நறுக்கிக் குறுக்குவகள் என்பதாம் இந்தக்கவியில், மறைக்கிழவர், நேமியரசர், படியில்வாழ்வணிகர், அடிகள நீட்டிய சதூர்த்தனைக்குலப்பெயர்களை நான்கும் முறைவழுவாது வந்தமைகாண்க.

மேலே இராமாயணத்திலிருந்தெடுத்ததுகூறிய கவியில், அந்தணர், வணிகர், வேளாண்மரபினர், சான்றோர் என்குலப்பெயர்களை நான்கும் வந்திருக்கின்றன ஆனதால்,

அதில் ‘அந்தணர்,’ இதில் ‘மறைக்கிழவர்’ எனவும்,

அதில் ‘சான்றோர்,’ இதில் ‘நேமியரசர்’ எனவும்,

அதில் ‘வணிகர்,’ இதிலும் ‘வணிகர்’ எனவும்,

அதில் ‘வேளாண்மரபினர்,’ இதில் ‘சதூர்த்தர்’ எனவும் பெயர்பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆகையினாலே,

‘இங்ஙனம், மேன்மக்களாகிய சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கும் ‘நேமியரசர்’ எனப் பெயர்வந்திருப்பதால், ‘சான்றோர்குலம் அரசர்குலமென்பது நிச்சயமெனக் கண்டுகொள்க. அதன்மேலும், வணிகர்களுக்கு ‘வணிகர்’ எனப் பெயர்வந்திருப்பதும் விளங்குகிறது

(v1) திருவாதவூரபுராணம், குதிரையிட்டசருக்கம்,
2-வது கவி :

“தேசிலாநரி வந்துவந்து திரண்டு வெம்பரியானபின்
சைலாவிமையோர்கடா முமமைந்தசேவகராகினர்,
மாசிலாமணிமனறராரிய வாசிவாணிபாபோலவே,
யேசிலாவுருமாறினார்மறையிவுளியின புறமேவினா ”

இந்தக்கவியில், சிவபிரானுவர் தமது தொண்டனாகிய மாணிக்கவாசகருக்காக நரிகளைக் குதிரைகளாக்கினாரென்றும, சுரர்கள் வாசிவாணிபர்களாகிய குதிரைவர்த்தகர்களா னாகளென்றும, பரமசிவன உருமாறி வேதக்குதிரையின் மேலேறிக்கொண்டாரென்றுங் கூறியிருக்கின்றது. இச்செய்யுளில் குதிரைகள்வாங்கி விற்பனைசெய்கிறவர்களுக்கு ‘வாசிவாணிபா’ எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது வாசிவாணிபர் எனப் பதற்குக் ‘குதிரைவர்த்தகர்’ என உரையாசிரியர் தாற்பரியம் எழுதியிருக்கிறார். ஆனதால், வாசிவாணிபர்களே வாசிவிலைஞர்களாம்.

இதுகளையெல்லாந் திரட்டிப்பார்வையிடும்போது, மேற்கூறிய கள்விலைஞர்களாகிய சென்ண்டிகர்களை கள்வாணிகர்களென்று தெளிவுறவிளங்குகின்றது. இதுநிற்க,

1. ஜாதிகங்கிரகசாரநூலாசிரியர் தமதுநூலில், 388-வது பக்கத்தில், சைவபுராணம், 71-வது அத்தியாயம் . 9-வது சுலோகப்பிரகாரம் சமஸ்கிருதராகிய வடமொழியாருக்குள்ளே ‘குசலர்’ எனப் பெயர்கொண்ட குழுவினாகள சத்திரியஸ்திரீக்கும் சூத்திரனுக்குங் களவிற்பிறந்த சங்கரசாதியாகிய பஞ்சமர்கள் என்றும், இந்தகுசலர்களும் சுரா (= सुरा) வாகிய கள்ளஞ் சாராயமும் விற்பவர்களென்றுங் கூறியிருக்கின்றனர். இதுபோலவே,

2. ஜாதிகங்கிரகசாரநூலாசிரியர் தமதுநூலில், 389-வது பக்கத்தில், காந்தம், 2-வது கீதைச் சுலோகப்பிரகாரம், சமஸ்கிருதராகிய வடமொழியாருக்குள்ளே சென்ண்டிகர்எனப் பெயர்கொண்ட குழுவினர்கள், இரதக்காரனுக்கும் மாகிஷு

யஸ்திரீக்குங் களவிற்பிறந்தவர்கள் என்றும், இரதக்காரனே கணக்கனுக்கும் மாகிஷ்யஸ்திரீக்கும் களவிற்பிறந்தவன என்றும், மாகிஷ்யஸ்திரீயோ சத்திரியனுக்கும் வைசியஸ்திரீக்கும் களவிற்பிறந்த மாகிஷ்யனுக்குப்பிறந்தவன் என்றும் கூறியிருப்பதையும்,

மேலே 1-வது பிரிவிற்கூறிய 'குசலர்கள்' சத்திரியஸ்திரீக்கு குரு குத்திரனுக்கும் களவிற்பிறந்த சங்கரசாதியாகனென்று கூறியிருப்பதையும் ஒத்துப்பார்க்குமிடத்து, சங்கரசாதிகளாகிய பஞ்சமரைச்சேர்ந்திருக்கின்ற 'சௌண்டிகர், குசலா' எனனும் இந்த இரண்டு சங்கரசாதிகளுள், குசலர்கள் சௌண்டிகர்களுக்குமேற்பட்ட சங்கரகுலத்தவர்கள் என்று நனரூயத்தெரியவருகிறது குசலனைவன மேற்பால்குலம் நானகினுள் கலப்புவகையிற்பிறந்த சங்கரசாதியான.

சௌண்டிகனே சங்கரகுலங்களுள் கலப்புவகையிற்பிறந்த சங்கரசாதிக்குப்பிறந்த சங்கரசாதியான. ஆனதால், குசலர்கள் சௌண்டிகர்களுக்கு மேற்பட்ட சங்கரசாதியானென்று ஐயமினறிக்கூறலாம்.

ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியரோ, சங்கரசாதிக்கு சங்கரசாதியான கள்விலேளுர்களாகிய சௌண்டிகர்களைச் சானரோர்குலத்தவர்களுக்கு ஒப்புமை கூறியிருக்கின்றனர். அவ்வாறு ஒப்புமை கூறியவர் சுததச்சங்கரசாதியான, கள்விலேளுர்களாகிய குசலர்களைச் சானரோர்குலத்தவர்களுக்கு ஒப்புமை கூறத்துணியாதது யாதுகாரணமோ, அதை ஞானவான் கள் உயததுணரககடவர்.

சௌண்டிகர்கள் = கள்விற்பவர்கள்.

குசலர்கள் = கள்விற்பவர்கள்.

ஆனதால், சௌண்டிகர்களைச்சாணராக்கியவா, குசலர்களைச்சாணராக்காதுவிட்டது யாதுகாரணமோ? மேற்படி நூலாசிரியரே சொல்லட்டும்.

ஆதிமுதல் உலகவழக்கில் மருஉமொழிகளாக வழங்கிவந்திருப்பவைகளை மருஉவாக வழங்கிவரவிதியிருப்பதேயல்லாது, தற்காலத்தில நின்ததபிரகாரமெல்லாஞ்சொற்களை இழுத்து வலித்து மெலித்து மடக்கிக் குறுக்கித் திரித்து நூதன மருஉமொழிகள் உண்டிபண்ணுதற்கு இலக்கண நூல்களில் விதியிலலை. பண்டைச்சான்றோர்களாகிய தமிழ்நாட்டரசா காலத்தில் மருஉவென நூல்களில் வழங்கும்மொழிகளை மாத்திரம மருஉமொழிகளாக இலக்கணவித்துவானகன கூறுகின்றனர். இந்தமருஉமொழிகள் மூவகை இயல்புவழக்குகளிலொன்றாம் ‘மருஉமொழி is a contracted word authorized by learned men.’ திருட்டாந்தமாக,

அருமருந்தன்ன பிள்ளை எனபது அருமந்தபிள்ளை எனவும்,
சோழநாடு எனபது சோணுடு எனவும்,
நாழநாடு எனபது நாணுடு எனவும்,
மலையமாநாடு எனபது மலாடு எனவும்,
கன்று எனபது கண்ணு எனவும்,
குன்று எனபது குண்ணு எனவும்,
நின்றான எனபது நிண்ணான எனவும்,
வென்றான எனபது வெண்ணான எனவும்,
என்றும் எனபது எண்ணும் எனவும்,
மருஉமொழிகளாக உலகவழக்கிலும் நூல்வழக்கிலும் வந்திருப்பதால் இவைகள் இலக்கணவிதிப்பிரகாரம் வந்த மருஉமொழிகளாம். இப்படியிருக்க,

‘செளண்டிகர்’ என்னுஞ் சமஸ்கிருதப்பதமானது, ‘சாணர்’ எனத்திரிந்து ஆதிமுதல் மருஉமொழியாக வழங்கிவந்திருப்பதற்கு உலகவழக்கிலும் நூல்வழக்கிலும் மேற்கோள்களிருக்குமேயாயின மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் அவற்றைஎழுதி ருசுப்படுத்தவேண்டும். அந்தருசுவையறிய ஆவலோடு எதிர்ப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இதுநிற்க,

உலகவழக்கும் நூல்வழக்குமின்றித் தமது மனோரதப்பிரகாரம் சுமமா இஷ்டப்படிக்கு நூதனமாகச் ‘செளண்டிகர்’

என்னும் பதத்துக்குச் 'சாணர்' என்னும்பதம் மருஉமொழி எனக் கூறத்துணிந்தவர், 'குசலர்கள்' செளண்டிகாக்களுக்கொ பபந்தம் கள்விற்குங்குலமானமையால், 'குசலர்' என்னும் பதம் 'சாணர்' என மருஉவாகவந்து வழங்குகின்றதெனவுஞ் சொல்லத்துணியலாமே. நினைத்தபதமெல்லாம் நினைத்த நினைத்தபிரகாரம் மருஉவாமேயாயின, 'குசலர்' என்னும்பதமும் கள்விற்பனையினிமித்தம் 'சாணர்' என மருஉவாகலாமே அவர் அவ்வாறு சொல்லாதுபோனது ஆச்சரியம். அவர் அபபடிக்கூறாததுணிந்தபோதிலும் 'குசலர்' என்னும்பதம் 'குசலர்' (Sans Kusala) என்னுஞ் சமஸ்கிருதப்பதத்தினின்று உற்பத்தியானமையால், 'குசலர்' என்னுஞ் சமஸ்கிருதப்பதத்தினின்று 'சாணர்' என்னுந்தமிழ்ப்பதம் மருஉவாகி வரவுமாட்டாதே. இதுநிற்க,

'செளண்டிகர்' என்னும்பதத்துக்குச் சமஸ்கிருதநிகண்டாகிய அமரத்தில் 'மண்டியர்' என்று கண்டிருக்கிறபதம் ஒன்றே ஒருபொருள்கொண்ட பதமாகக்கூறப்படடிருக்கின்றது. ஆனதால், அமரநிகண்டுபிரகாரம், 'செளண்டிகர், மண்டியர்' என்னும்பதங்கள் ஒருபொருட்பதங்களாம். 'மண்டியர்' என்னும்பதத்துக்குக் 'கள்மண்டிகொண்டு விற்பனைசெய்கிறவர்கள்' என அமரநிகண்டில் தாற்பரியங்கூறியிருக்கின்றது.

'கள்மண்டி' என்பது சளித்தபுளித்தபழநிறையாகிய பழங்கள்னாம். ஆனதால், 'மண்டியர்' எனப் பெயர்கொண்ட செளண்டிகர்களை ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் சான்றோர் குலத்தவர்களுக்கு உவமைகூறத்துணிந்தது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. இதுவுமன்றி இன்னமங்கவனித்துப்பார்க்கவேண்டிய ஒருகாரியமிருக்கின்றது, அதை இங்ஙனங்கூறுதல்செய்வோம்.

'சாணர்' என்னும்மொழி மருஉமொழியென மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் கூறியிருக்கிறபடியானால், 'சாணர்' என்னும்பெயர் மேற்படி குலத்தவர்களுக்குப் பூர்வத்தில் இடப்பட்டநிறைபெயரல்லவென்று அவர் தாமேசொல்வதுபோலிருக்கின்றது. ஆனதால் 'சாணர்' எனக் குறுகியபெயரு

சுரு நிறைபெயாதேடிய மேற்படி நூலாசிரியர் தமிழ்மொழி ௧
ளில் அதற்கு ஏற்குஞ்சரியான நிறைபெயாதெரியாதவாபோல
பாசர்வகுக்காடி, ஒருவித்திலும் மேற்படி பெயருடன் ஒட்டுந்
வல்லாத சமஸ்கிருதப்பெயராகிய 'சௌண்டிகா' எனனும்
பெயர்ப்பகுபதத்தைப் பகாபதமாக்கிப் பொருந்தாதவற்
றைப் பொருந்தியதுபோல உரைத்திருக்கின்றனா ஆயினும்
'சாணா' எனக் குறுகிய பெயருக்குச் 'சானரா' என்பது
நிறைபதம் என்று அவருக்கு நன்றாததெரிந்தகாரணத்தை
யிடே, 'சாணா' என்பது நிறைபெயாபோலவும், அந்த
நிறை பெயரினின்று 'சானரா' எனனும் குறுகியபெயா
மருஉமொழியாக வந்திருப்பதுபோலவும் தமதுநூலிற்கூறி
யிருக்கிறார் இப்படிக்கூறியிருப்பதால், 'சானரா' என்பது
நிறைபெயரெனும், 'சாணா' என்பது அதினின்று மருஉ
வாய்குறும்பெயரெனவும் அவருக்குத் தெளிவாக விளங்கி
யிருப்பது ருசுவாகின்றது இதுநிற்க,

'சானரா' எனனும் நிறைபெயருடன் இலக்கணவிதிப்
பிரகாரம் ஒருபொருள் கொண்டபெயர்கள் 'சாணவர், சான
ரோ' எனனும் இருபெயர்களாமாம். ஆனதால், சத்திரியகு
லக் கௌரவப்பட்டப்பெயர்களாகிய 'சாணவர், சானரா',
சானரோ' எனனும் பெயர்களுக்கும், 'சௌண்டிகா' என
னும் சமஸ்கிருதா குலத்துக் களவிற்பனைக்குலத்துக்கும் யா
தொரு ஒட்டுமெபற்றுமில்லையென்பது நிசம்.

இதுகளையெல்லாந்திரட்டிப் பாரைவயிடும்போது, மேற்
கூறிய கள்விலைஞர்களே, 'களவாணிகர்கள்' என்று தெளிவுற
விளங்குகின்றது. இப்படியிருப்பதால், மேலே 'ருசுப்படுத்தி
யிருக்கிறபிரகாரம் 'சௌண்டிகா'களே' வடமொழிநாட்டில
களவியாபாரஞ் செய்துவந்த 'களவாணிகர்கள்' என்பதற்கு
யாதொருசமுசயமுமின்று.

சானரோக்குலத்தவர்களுடைய பூர்வ உற்பத்தியைக்குறித்து
மேற்படி ஜாத்சங்கிரகசாரநூலிற் சொல்லியிருப்பது சுதக்
அபத்தமென்று இனிவரும் பிரகரணத்தில் விபரித்துக்காட்டு
வோம்.

சு. பிரகரணம்.

சான்றோருலுத்தவாகளுடைய பூர்வஉற்பத்தியைக் குறித்து ஜாதிசங்கிரகசாரநூலிற் சொல்லியிருப்பது சுத்த அபத்தமெனக் கூறுகின்றது

ஜாதிசங்கிரகசாரநூல், 389-வது பக்கத்தில், மேற்படி நூலாசிரியர் காந்தத்திலிருந்தும், பாரதத்திலிருந்தும் எடுக்கப்பட்ட இரண்டு சுலோகங்களைத் திருஷ்டாநசுருபமாகக் கையிருக்கிற எல்லா 'சௌண்டிகா' குலத்தவர்களைச் சட்டம் கூறியிருக்கிற சில ராணமானமொழிகளை வாயிலிட்டுக்கொண்டு, இந்தச் 'சௌண்டிகா' குலத்துடன் ஒருவிதத்திலும் சம்பந்தப்படாத 'சான்றோ' குலத்தவர்களிடம் முனவுதோவொருகாரணத்தால் பகைகொண்டவர் போல நின்றுகொண்டு, சண்டப்பிரசண்டமாக ஒருவன் 'பள்ளா' குலத்தவர்களிடம் நூல்கள்கூறுகிற சனங்களைப் 'பள்ளி'க்குலத்தவர்கள் மேலேற்றி நிந்தை கூறுமபிரகாரம், 'சௌண்டிகா' குலத்திடம் நூல்கள்பேசுகிற சனங்களைச் 'சான்றோ' குலத்தவர்களமேலேற்றி, அக்குலத்தவர்களை யாதொருகாரணமுமின்றி அகமகிழ்ச்சியுடன் வேண்டுமென்றே மனதாரத் தூஷித்தெழுதியிருக்கிறார். அவ்வாறு அவர் தூஷித்தெழுதுகிறதற்குக் காரணமுண்டோவென்பார்ப்போம்.

காந்தத்திலிருந்து மேற்படிநூலாசிரியர் பேர்த்தெழுதிய சுலோகத்தில் நூலுவிஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. அவற்றுள்,

- 1 கணக்கன்.—இவன் சூத்திரஸ்திரீக்கும் வைசியனுக்குக் களவிற்பிறந்தவன் வடமொழிநிகண்டாகிய அமரத்திலும் இவ்வாறுகூறியிருக்கின்றது.
2. மாகிஷ்யன்.—இவன் வைசியஸ்திரீக்கும் சத்திரியனுக்குக் களவிற்பிறந்தவன். அமரமும் அப்படியேசொல்லுது.
- 3 இரதக்காரன்.—இவன் மாகிஷ்யஸ்திரீக்கும் கணக்கனுக்கும் களவிற்பிறந்தவன். அமரத்

திலோ, இவன கணககஸ்திரீக்கும மா
கிஷ்யனுக்கும களவிற்பிறந்தவன் எ
ன்றுகண்டிருக்கின்றது

4. செளண்டிகன —இவன் இரதக்காரனுக்கும மாகிஷ்ய
ஸ்திரீக்கும களவிற்பிறந்தவன்

மேலேகூறிய நான்கு குலத்தவர்களுஞ் சங்கீரததிற்பிற
ந்த கீழ்க்குலத்தவர்கள். ஆயினும், அவர்களில் கணககன,
மாகிஷ்யன, இரதக்காரன எனப்பபட்ட மூன்றுவகைச் சங்கீர
சாதிகளையிட்டு நாம இங்ஙனம் பேசவேண்டியகாரணமில்லை

மேலேகூறிய நான்காவது சங்கரகுலத்தவர்களுக்கோ 'செள
ண்டிகர்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது இரதச் 'செளண்டிகா
கள்' வேறே, சான்றோருகுலத்தவர்கள் வேறே என்று மேலே
போதுமான நியாயங்கள் எடுத்துக்கூறியிருக்கிறோம் ஆயி
னும், அதற்குச்சார்பாக இங்ஙனம் பின்னும் இரண்டொரு
விஷயங்களை எடுத்துக்காட்டுவோம்.

மேலே மூன்றாவது பிரகரணத்திற் கூறியிருக்கிறபடி, காசி
காண்டந் தமிழிற்செபதவன் அதிவீரராமபாண்டியன், தமிழ்
நாட்டிற் குலவரம்பேற்படுத்திய அரசாருலத்திலுத்திதவன்,
தமிழ்சமஸ்கிருதநூல்கள் நன்குணர்ந்தவன், குலவரம்புக
ளழியாதபடி பாதுகாததுவந்தவன். இப்படியாப்பட்ட மேன்
மைகள்பொருந்திய அதிவீரராமபாண்டியன் மேலேகூறிய
அத்தியாயம், 43-வது கவியில், 'கள்வியாபாரஞ்செய்யும்
வணிகர்கள்' நிச்சயமாய் எரிநரகத்தில் தள்ளுண்டு என்றென
றும் வேவார்களென்று கூறியிருக்கிறார். இப்படியிருக்க, தரு
மசாஸ்திரவிதிப்பிரகாரம் வழுவாதுசெங்கோறசெலுத்திய த
மிழரசர்கள், பூவகாலங்களில் கள்விறப்பணையாகிய இந்தப்
பாவத்தொழிலைச் செய்யுதற்கு மேற்குலத்தவர்களாகிய நான
குவுருணத்தாராகளில், மேற்குலவணிகர்களைக் களவிறப்பணையா
கிய இந்தப்பாவத்தொழிற் செய்யுதற்கு மனதார ஏற்படுத்தி
துவார்களா? ஏற்படுத்தமாட்டார்களே. ஆனதால், தமிழரச
ர்கள் சாராயவிற்பனைக்குச் சமானமான இந்தக்களவிற்பனை

தொழிலை நடத்துதற்குச் சங்கரசாதிகளிலொன்றாகிய, செளண்டிகர்களை அல்லது கள்விலேஞர்களை ஏற்படுத்திவைத்ததாக இந்தச் செளண்டிகர்களுக்கு வியாபாரத்தொழிலையிடிக் 'கள்விலேஞர்கள்' எனப்பெயரிட்டு, அதற்கு அறிகுறியாகக் கொடியொன்று ஏற்படுத்தி, கடகடைகளுக்குமுன்பாகத் தூக்கிவைத்து, மேற்படி வியாபாரத்தை நடப்பிக்கச்சொல்லித் திட்டஞ்செய்துவைத்தார்கள் இவர்கள் தனவைசியர்களாகிய செட்டிகளால். கள்வியாபாரத்துக்கென்றுமாத்திரம் சங்கரசாதிகளிலிருந்து ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓர் குழுவினராம். ஆனதால் இந்தக்கீழ்க்குலவணிகர்களைச் 'செட்டிகள்' எனவும், 'மருள்கொடுக்கு நன்றவிற்கும வணிகர்' எனவும், 'கள்விலேஞர்' எனவும் நூல்கள் பேசுகின்றன.

சான்றோர்குல்ப பூர்வஉற்பத்தியானது, பிராமியபுராணத்திலடங்கிய பிரமோத்திரகாண்டமாகிய சுராபாண்டியபுராணத்திலும், சான்றோர்புராணத்திலும், சான்றோராமாயணம், சான்றோர்குலமயிலும், பிறநூல்களிலுந் தெளிவாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனபடியினாலே, சான்றோர்குலவற்பத்திப் பூர்வோத்திரம் நன்குணரநாட்டமுடையவர்கள் மேற்படி நூல்களை வாசித்தறியக்கடவர்கள்.

மேலே இரண்டாவது பிரகரணத்தில் சான்றோர்குலத்தைச்சுட்டிய உண்மைதூலங்குதற்குக் கூறியிருக்கிற மேற்கோள்களுக்குச் சார்பான இரண்டொரு மேற்கோள்கள் இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதிக்காட்டுவோம்.

(1) திருக்கழுக்குன்றப்புராணம், நாட்டுப்படலம்,
18-வது கவி :

“கொய்தனவுருத்தமெல்லென கொழுமலர்க்

குப்பைநாபபண்

பெய்தனகவரிப்பாலும் பிரசமுப்பழத்தின்சேறு

மொய்தரத்தொண்டைநாட்டு

முதுகுடிப்பிறந்தசான்றோ

ரெய்தியவிருந்தைபூட்டு

மில்லெனப்பொலிந்தோலை”

(xxiv) கம்பநாடனுடைய சிலுருபும்.

ஸ்ரீரங்கம் பெரிய ஆலயத்திற்குள்ளே யிருக்கிற கம்பநாடா
னுடைய சிலையானது வடிகாடும், கொண்டையும் அரசர்கு
லத்தோற்றமுமுடையதாகச் சமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆ
தலால், கம்பநாடான், அரசர்குலத்தினுடைய சத்திரியச்சான்
யென் என நன்றாய்விளங்குகிறது.

(xxv) திருவாணக்காப்புராணம், திருநகரச்சிறப்பு,
3-வது கவி :

“வேள்விமுற்றியவேதியர் வேறுவேறாரும்
வான்விமானமுமிரதமு மதவிளங்கனிதும்
தான்விசைததெழுபுரவியுந் தகைதவினவீதி
புள்ளவினைத்திறத் தரசர்வீதிகளொடுமமர்த்த.”

இக்கவியில், அந்தணர்வீதிகுறியபின்னர், மன்னர்வீதி கூ
றப்படுத்த புராணிகர், அவ்வீதியை ‘ஆள்வினைத்திறத்தரசர்
வீதி’ என்கிறார். ‘ஆள்வினைத்திறத்தரசர்’ என்பதற்குப் பிற
தூல்களில் ‘ஆள் (=த்) வார்’ என்றும், ‘தூரான் (=த்)
வார்’ என்றும் பட்டப்பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. ஆள்வினை
யுள்ளது அரசர்குலத்தவர்களுக்கிருக்கவேண்டிய முக்கியகு
ணங்களிலொன்றென்று தூல்கள் முறையிடுகின்றன. திருட
டார்த்தமாக,

(xxvi) பெருந்தேவனார் பாரதவெண்பா, உத்தியோக
பருவம், 4-வது கவி :

“வண்மைபாற்கல்வியான் மரபலத்தரலான்வினையால்
உண்மைபாற்புராணரிமைபால் தின்மைபால்
தேர்வேந்தாவானெறத் தென்னாற்றில்வென்றோடு
தேர்வேந்ததேற்பாடுதேர்.”

இந்தக்கவி மன்னர்குலத்தவர்களுக்கிருக்கவேண்டிய

வண்மை, கல்வி, பலம்,
ஆள்வினை, உண்மை,
புராணரிமை, தின்மை.

என்னும் ஏழுருணங்கை உறுகின்றது. இந்த ஏழுருணங்க
ளில், ஆள்வினையாண்டது முக்கியஞ்ஞமாம். ஆனதால், ஆள்
வினையுடையொருந்த 'ஆள்வார்' என்றும், 'நாடாள்வார்' என்
றும் பெயர்களுக்கிடுகின்றன. ஆகையினாலே, 'ஆள்வான்,
நாடாள்வான்' என்னும்பெயர்களுக்கு 'அரசன்' என்பது பொ
ருளாம்.

(xvii) கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், தை
லமாட்டுபடலம், 39-வது கவி :

“ஆள்வினையாண்டை விறிறம்பலன்றெனத்
தான்முதல்வணங்கிய தனித்திண்டோர்வலான்
ஊழ்வினைவசத்துயிர், நிலைபெயர் தன் னுறவான்
வாழ்வினேநோக்கியை வணங்கினோக்கினான்.”

சுமந்திரனுனவன் ஸ்ரீராமரையும், சோதேவியையும், இல
க்ஷ்மணனையும் தேரிலேற்றிக்கொண்டு ஒரு நாட்பிரயாணம்
போய், அவர்கள் வனம்புகும்படியாக வழிகிட்டனுப்பிவிட்டு,
ஸ்ரீராமர்சொல்லியவாக்கைக் கேட்டபின்பு, சித்தமுகம் நோக்
கலுற்றான். நோக்கியபோது நடந்ததை இக்கவி உறுகின்றது.
இதில், 'ஆள்வினையாண்டையிற் றிறம்பூதவன்' என வரு
கின்ற தொடர்பதத்திற்கு 'நாடானுத்திறத்திற்குப் பின்வாங்
காதவன்' என்பது கருத்தாம். ஆனதால், நாடானுமுரிமை
யுடையவனெவனோ அவன் அரசன் என்பதற்குச் சந்தேக
மில்லை.

(xviii) கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், கிளை
கண்டி சீக்குபடலம், 129-வது கவி :

“முனிவனுமுரைப்பதோர் முறைமை கண்டிபெயம்
இனிபெனவிறுந்தன வினையமைத்தனும்
அனையதெனப்பவ ரான்கதாதோன்
பலியுடையோன் புடர்தன்மெய்பெயர்நான்.”

இக்கவிதில், பாதுகாணவன் தன் அண்ணன் இராமனை வழிய
னுப்பிக்கொண்டு அயோத்தியாகாண்டத்திப்பினர், அரசுபுரிய

—மற்றேனாய் 'ஆன்பவர் ஆனதால்' என்கிறது. இங்ஙனம் 'ஆன்பவர்' என்பது நாடான்பவராகிய அரசாரும்.

(xxix) திருவாணைக்காப்பிரணம், திருநாட்டுச் சிறப்பு, 90-வது கவி

“பொகமே தாக்காநிற்கும் புலவர்கண் முழுதந்தாம
மாகநாடாநும் வேந்தன் வாஞ்சையினுரிமைபூண்ட
வேந்தர் மருகலைப்பின் விழைதருவனங்கனெல்லா
நாகநாட்டரசற்கேனு நலிற்றலாத்தகைமைத்தேயோ.”

இக்கவியில், 'மாகநாடாநும் வேந்தன்' என்பதற்கு 'நாகநாடாந்வான்' என்பது பொருளாம். ஆனதால்,

நாடாநும் வேந்தன் = நாடாந்வான்,
= நாடாந்வான்,
= நாட்டரசன்,
= மன்னன்.

அன்றியும், இக்கவியில், 'நாகநாட்டரசன்' எனவும் வந்
ருக்கின்றது. 'நாட்டரசன்' என்பதற்கு மேலே 'நாடாநும்
வந்தன்' என வந்திருக்கிறது. ஆனபடியினாலே,

நாடாநும் வேந்தன் = நாட்டரசன்,
= நாடான்,
= நாடன்,
= அரசன்.

(xxx) கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், நாடகை
வணதம்படலம், 68-வது கவி:

“கங்கைத்தீர்புணைடை கருத்தையும்
மண்கைத்தீரையாநு மன்தொகாரா
செய்கைக்குவ செத்தியினைத்தீயதன்
வெண்கடையொடு வேந்தெலவீசினான்.”

இங்ஙனம் விசயமேதான் பாணியாகிய குராமரானவர்
நாடகைப்படி கவிபென நினைத்த. பாணப்பிரபேசத்தால்
உயிர்வாழ்ந்த அங்குசத்தினை அப்படியிற்றி விசுவாமித்திர

ராசரிஷியானவன் மேற்படி இராமனுக்குத் தீமது மனக்கருத் துத் தெரியவுரைத்ததையறிந்த நாட்கையாகிறவன் ஸ்ரீராமர் யீது தனது சூலாயுதத்தை ஏவினான் என்று சொல்லியிருக்கின்றது.

இதில், கங்கைத்தீமபுன் னாடன் எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. 'கங்கைத்தீமபுன் னாடன்' என்பதற்கு, 'கங்கைத்தீமபுன் கங்கையின் நாடானவோன்' என்பது கருத்தாம். ஆனதால்,

நாடன் = நாடானவோன்

= அரசன்.

(xxx) கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், எதிர்கோட்ட படலம், 5-வது கவி:

“கங்கைநீர்நாடன்சேனை மற்றுளகடல்களெல்லாஞ்
சுறுகினமார்ப்பவந்து சார்வனபோலச்சார்பு”

பங்கயத்தனங்கைத்தீம பரங்கடலெதிர்நீரேபோல
மங்கையைப்பயந்தமன்னன் வனநகர்வந்ததன்றே.”

இந்தக்கவியில், அயோத்திநாடான்பவனான தசரதமகாராசன் தன் புத்திரன் இராமனுக்குச் சீதையை மணமுடிப்பதற்கு இரதகஜதூரகபதானிகளாகிய சதுரங்கசேனையோடு, மிதிநை நகர்நேரக்கிச்சென்று அதற்குச் சமீபிக்கையில், சனகமகாராசன் சேனைகள் புறப்பட்டபொழுது, அவர்களை எதிர்கொண்டழைத்த விபரங் கூறியிருக்கின்றது. இங்ஙனம், தசரதமகாராசனுக்கு 'கங்கைநீர்நாடன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. 'கங்கைநீர்நாடன்' என்பதற்கு, 'கங்கைத்தீமபுன் நாடானவோன்' என்பது பொருளாகும். ஆகவே

நாடன் = நாடானவோன்

= ஆளவோன்

= அரசன்.

(xxxii) கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், கோலங்
காண்டபடலம், 41-வது கவி:

“வானையுளக்கயல்கள் லாவமுதினமேதி
மூனைமுதுகைக்கிழிம மூரியவராஸ்பீன்
பானேவிரியக்குதிகொள் பண்ணைவளநாடா
நானையெனவுற்றபக னற்றவனுரைத்தான்”

இக்கவியில், வசிட்டமகாமூனீவர் அரசனைப்பார்த்து, ‘பா
னேவிரியக்குதிகொள் பண்ணைவளநாடா, நானேத்தினம் லீவா
கத்துக்கு ஏற்றநான்’ என்றான். ‘நாடா’ என்பதற்கு ‘நாடா
னே’ என்பது பொருளாம். ஆனதால்,

நாடான் = நாடன்,
— வானன்

(xxxiii) கம்பராமாயணம், ஆரணியகாண்டம், சூர்ப்ப
நகைப்படலம், 121-வது கவி:

ஏற்றவனைவரிசிலையோ னியம்பாமுதிகலாக்கி
சேற்றவனைதன்கணவ னருகிருப்பசிறந்திருதி
குற்றவனைநீருமக்குந் துறைகெழுநீர்வளநாடா
முற்றவனைக்கண்டாக்கா லமுலாநேரமனமென்றான்”

இத்தச்செய்யுளில், இலகஷ்மணனால் குறைக்காதான், கொ
டிமூக்கும் அரியுண்ட இராவணன் தங்கச்சி சூர்ப்பநகையாகிற
வன் பூரீராமரைப்பார்த்து, “இற்றவனை (கூலவந்தவனை)
நீருமக்குந்துறைகெழுநீர்வளநாடா” என்கிறான்.

‘நாடா’ = நாடானே,
— அரசனே

(xxxiv) பாரதம், ஆதிபருவம், விராணவதச்சீருக்கம்,
14-வது கவி:

“மருவிநின்றகுக்கனனமநீதன் வானநாடனமகையாய்ம்
இருவருந்தனைக்கொன்போ லியற்றவயினைன்னலும்
குருகுலத்தழைக்கலந்த குமரனைப்பயிவே
உருகிதன்மேனத்தமிழ் யுகத்தனைத்தருகிடுகிடு”

இக்கவியில், பஞ்சபாண்டவர்களுக்குந், துரியோதனன் முதலான நூற்றுவர்களுக்கும் பதினெட்டுவகைப் போராயுத வித்தைகளும், குதிரையேற்றம், யானையேற்றம் தேரேற்றம் முதலான வாகனசாரிவித்தைகளும் பயிற்றிய துரோணசாரியானவன், அரசர்கள்கூடிய மகாசபையில், இராசகுமாரர்களுடைய வித்தைத்திறம் விளங்கப் பரீட்சித்து வருகிறகாலத்தில், சூரியபகவானுக்குக் குந்தமாதேவி வயிற்றிலுதித்த கன்னனும், இந்திரனுக்குப்பிறந்த அருச்சுனனும் இரண்டுபேரும் தனுப்போர்செய்யச் சம்மதித்தார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அருச்சுனனுக்கு 'வானநாடன மகன்' எனப் பெயர்வந்தது காண்க.

'வானநாடன' என்பதற்கு 'இமயகிரிச்சார்பிலிருந்த சுரர்' நாட்டிற்கு அதிபதியாகிய இந்திரமகாராஜன்' என்பது பொருளாம். இதில்,

நாடன் = நாடான்வான்,

= அரசன்.

(xxxv) பாரதம், ஆதிபருவம், வாரீணுவதச்சருக்கம்,
84-வது கவி:

“மறுகிற்பணிலந்தவழ்பழுன
வனநாடுடையானெதிர்வணங்கி
முறுகற்புரிவெங்கலைக்கோட்டு
முனியேபோலுமுனிவரரைத்
தறுகட்டுருவின்றலைதுமிக்கத்
தகவோர்மகவுந்தனஞ்சயன்றோ
ளுறுகைக்கொருபூவ்சன்னிபையும்
பெறுவான்வேண்டியுற்றிரந்தான்.”

இத்தக்கவியில், பாஞ்சாலநாடான்வானான யாக்சேனன் என்பவன் அருச்சுனன்கையால் இரணக்களத்திற் பீடிப்பட்டு அவமானப்பிடிப்பின்பு கிடுகிலெபெற்றுத், தன்னுடையோய்ச் சேர்ந்தபிறகு, துரோணசாரிதலையை புரியுதற்கு ஒரு புத்திரனும், அருச்சுனனை மணம்புரியுதற்கு ஒரு கன்னிகையும் பிறக்க

கும்படியாகத் தவம்புரிந்தான் என்று சொல்லியிருக்கின்றது. இதில், யாகசேனராசனுக்குப் “பணிலந்தவழ்பழனவளநா டெடயான்” எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. ‘நாடுடையான்’ என்பதற்கு ‘நாடாள்வான்’ என்பது கருத்தாம். ஆனதால்,

நாடுடையான் = நாடாள்வான்,

= நாடான்,

= அரசன்.

இங்ஙனம் ஒரு முக்கியவிஷயத்தை யாவருந் தெளிந்தறிய வேண்டியது.

‘தேசம்’ என்னும் பதத்திலும், ‘நாடு’ என்னும்பதம் பூர்வ னூல்களிலெல்லாம் மிகுந்து வழங்கிவந்திருக்கின்றது. ஆன தால், நூல்களிலெல்லாம், ‘அரசன்’ என்னும் தமிழ்ச்சத் திரியகுலப்பட்டப்பெயர் வரவேண்டிய விடங்களிற் பெரும பா லும்,

“நாடுடையான்,

நாடாள்வான்,

தற்குவான்,

நாட்டான்,

நாடான்,

நாடான்”

என்னும் பெயர்கள் ‘அரசன்’ என்னும் கருத்தில் வந்திருக்கியிருக்கின்றன.

‘சான்றோன்’ என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர் பெரும பான்மை சந்திசெய்யுள்களில் வழங்கிவந்திருக்கிற பிரகா ரம், ‘நாடான்’ நாடான், நாடாள்வான்’ முதலான பட்டப பெயர்களுட் மேற்படி நூல்களில் வழங்கிவந்திருக்கின்றன.

அன்றியும், ‘நாடான்’ என்னும் பட்டப்பெயர் நூல்வழக்கி லும், ‘நாடான்’ என்னும் பட்டப்பெயர் உலகவழக்கிலும் மிகுந்துவரும்.

(xxxvi) திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி 21-வது
குத்திரம் :

கோச்சேரன் பெயர்.

“பூழியனுதியன் கொங்கன்பொறையன்,
வானவன்ருட்டுவன் வானவரம்பன்,
வில்லவன்ருடநாடன் வஞ்சிவேந்தன்,
கொல்விச்சிலம்பன் கோதைகோளன்,
போந்தினகண்ணிக்கோன பொருளைததுறைவன்,
சேரலனமலயமான் கோச்சேரன்பெயரே.”

இந்தச்சூத்திரத்தில், சேரனுக்கு, குடநாடன், வஞ்சிவேந்தன், போந்தினகண்ணிக்கோன, எனப் பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன. இவைகளில், நாடன், வேந்தன், கோன், இம்மூன்றுபெயர்களும் ஒருபொருட்சொற்களாம். இந்த மூன்றுஞ்சேரனுக்குப் பட்டப்பெயரானதால், ‘வேந்தன், கோன்’ என னும இரண்டிற்கும் ‘அரசன்’ என்பது பொருளாயிருப்பது போல, ‘நாடன்’ என்னும் பெயருக்கும் ‘அரசன்’ என்பதே பொருள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனதால்,

நாடன் = வேந்தன்,
= கோன்,
= அரசன்.

(xxxvii) திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 22-வது
குத்திரம் :

கோச்சோழன் பெயர்.

“சென்னிவளவன இன்னிசெம்பியன்,
பொன்னித்துறைவன் புலிக்கொடிப்புரவலன்;
ஆர்த்தார்க்கோளேரிறையபுயன்,
நேரிவெற்பன் கோழிவேந்தன்,
சூரியன் புனனுடன் கோச்சோழன்பெயரே.

இந்தச்சூத்திரத்தில், சோழனுக்கு, புலிக்கொடிப்புரவலன், ஆர்த்தார்க்கோன், நேரிஹை, கோழிவேந்தன், புனனுடன், என்ப பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன. இங்ஙனம், புரவலன், கோன்,

இறை, வேந்தன், நாடன், இவ்வைந்துபட்டப்பெயர்களும ஒரு பொருட்பதங்களாம். இந்த ஐந்தஞ் சோழனுக்குப் பட்டப் பெயர்களானதால், 'புரவலன், கோன், இறை, வேந்தன்' என னும இந்தான்கு பட்டப்பெயர்களுக்கும் 'அரசன்' என்பது பொருளாயிருப்பதுபோலவே, 'நாடன்' என னும் பட்டப் பெயருக்கும 'அரசன்' என்றேபொருளாகும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனதால்,

நாடன் = புரவலன்,
 = கோன்,
 = இறை,
 = வேந்தன்,
 = அரசன்.

மேற்படி சூத்திரத்தில், சோழனுக்குச் 'சூரியன்' எனவுப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. 'சூரியன்,' 'சான்றோன்' எனபன ஒருபொருளாம்.

சோழன் ஆதித்தகுலத்தானதால், அவனுக்குச் 'சூரியன், சான்றோன்' எனப்பெயர்கள் வந்திருப்பது நியாயம். வான சோதிகளுள் சூரியன் நிறையொளியுடைய மேலான சோதியானதால் அதற்குச் சான்றோன் எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது தமிழ்நாட்டுக்குலத்தவர்களுககுள் நிறைமேன்மையுடைய மேன்மகன் சத்திரியகுலத்தவனானதால், தமிழ்ச்சத்திரியகுலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' எனப் பெயர்மைந்திருக்கின்றது. ஆகவே, சோழன் சத்திரியகுலச்சான்றோனாம்.

(xxviii) திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 23-வது சூத்திரம்.

கோப்பாண்டியன் பெயர்.

"செழியன்மமிழ்நாடன் கூடற்கோதென்னவன்,
 வழுதிமீனவன் பஞ்சவன்மாறன்,
 கௌரியன்வேம்பின் கண்ணிக்கோகைதவன்,
 பொதியபொருப்பன் புனல்வையைத்துறைவன்,
 குமரிச்சேர்ப்பன் கோப்பாண்டியனே."

இசுசூத்திரத்தில் பாண்டியனுக்கு, தமிழ்நாடன், கூடற் கோ, வேம்பின்கண்ணிக்கோ, எனப் பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன. இவைகளில், நாடன், கோ, கோ, என்பன ஒருபொருட் பெயர்களாம்.

இந்த மூன்றும் பாண்டியனுக்குப் பட்டப்பெயர்களானமையால், 'கோ, கோ' என்னும் பதங்களுக்கு 'அரசன்' என்பது கருத்தாயிருப்பதுபோலவே, 'நாடன்' என்னும் பட்டப்பெயருக்கும் 'அரசன்' என்றே பொருளாகுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

மேற்படி சூத்திரத்தில், பாண்டியனுக்குக் 'கௌரியன்' எனவும் பெயர்வந்திருக்கிறது. 'கௌரியன்' என்னும் பெயர்ப்பகுப்பதற்கு மூலபதம் 'கௌரி.' 'கௌரி' என்கிற இந்தச்சிறந்ததாமம் பூர்வத்தில் 'உமையவள், காளி, பகவதி' எனப் பெயாபெற்றுச் சிவபிரானுள்ளமவிட்டகலாத அருமைநாயகியாகிய பார்வதிக்கு இடப்பட்டபெயர். 'உமையவள், காளி, பகவதி' என்கிற மூன்றுபெயர்களும் 'பார்வதி' என்னும் பெயருடன் பொருளிலொத்த ஒருபொருட்பெயர்களாம். இந்த மூன்றுபெயர்களுக்கும் திவாகரணுவில் வருகின்ற ஒருபொருட்பெயர்கள் வருமாறு :

a. திவாகரம், தெய்வப்பெயர்த்தொகுதி, 15-வது சூத்திரம்.

உமையவள்பெயர்,

“காமக்கோட்டியம்பிகைகௌரி

ஆரியைசத்தியிராணிபார்வதி

இமயவல்லியுமையவள்பேரே.”

இங்ஙனம் உமையவனுக்குக் 'கௌரி' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது.

b. மேற்படிதொகுதி, 22-வது சூத்திரம்.

காளியின்பெயர்.

“சூலியெண்டோளி தாருகவிநாகனி,

மாந்நிலீரி கௌரிமூக்கண்ணி,

பைரவிசுமாரி சாமுண்டிசுண்டிகை,

யோகினிவேதாளி யாமுனைமாகாளி.”

இந்தச் சூத்திரத்தில், காளிகுருக 'கௌரி' எனப் பெயர் மைந்திருக்கின்றது.

௭. மேற்படிதொகுதி, 23-வது சூத்திரம்.

பகவதியின்பெயர்.

“கொற்றவையையு காத்தினைகௌரி,
தூர்க்கைகூலி மகிடற்காய்ந்தாள்,
நீவியெண்டோளி விறைதசயமகள்,
இருங்குலையூர்தி யெழிலரியேறி,
மேதித்தலைமிசை விசயையந்தரி,
மாலுக்களையான் சக்கராயுதியே,
பாலைக்கிழத்தி பண்ணைமபணத்தி,
நாராயணியே கன்னிசுமரி,
சீர்சால்பகவதி சிறந்ததொல்பெயரே.”

இதில், பகவதிக்குக் 'கௌரி' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. பகவதிக்குக் 'கன்னி, சுமரி' எனவும் பெயர்கள் வந்திருப்பதையுங் காண்க :

இந்தமூன்று சூத்திரங்களுையுந் திரட்டிப்பார்வையிடும்போது, உமையவளுக்கும், காளிக்கும், பகவதிக்குந் தனித்தனியே 'கௌரி' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றமையால், உமையவள், காளி, பகவதி இம்மூன்று பெயர்களும் ஒருபொருட்பெயர்களாம்.

பூர்வதமிழரசர்குலத்தவர்கள் ஆகியிலே சிவபக்தர்களாய் சிவபிரானையும், மேற்படியார்நாயகி உமையவள் எனப் பெயர் கொண்ட காளியையும், விநாயகன், சுப்பிரமணியன், வீரபத்திரன் எனப் பெயர்கொண்ட மேற்படியார்புத்திரர்கள் மூவார்களையும் குலதெய்வங்களாகவைத்து வணங்கிவந்தார்கள். தமிழரசர்குலத்த முன்னவர்கள் சிவனையும், காளியையும் முக்கிய தெய்வங்களாக, அனுசரித்துத் தாங்கள்போயக்குடியேறிய நாடுநகரங்களில் சிவனுக்குந் காளிக்கும் ஆலயங்கள் கட்டி வெகுபிரஸ்தாபமாக வணங்கிவந்தார்கள். தங்கள் நகரங்களில் வடக்குவாசல்களில் காளியாலயங்களுக்கட்டி, காளிகா

வல் என வைத்துவந்தார்கள். அவனுக்குக் 'கௌரி' என்று பெயர்வந்ததுமல்லாமல், 'போர்மாத்' எனவும், 'போராயுத லித்தைகரு நாயகி' எனவும் எண்ணப்பட்டபடியால் அரசர் குலத்தவர்களுக்குக் காளிகாதேவி முக்கியதெய்வமாகி விட்ட னள். ஆனதால், அரசர்குலத்தவர்கள் காளிகாதேவிமக்க ளெனச் சிறந்தப்பட்டபெயர் பெற்றுவந்திருக்கின்றனர். சுரா பாண்டியமகாராசனும் மற்றப் பாண்டியர்களும் காளிமக் கள் என்னப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்களுக்குக் 'கௌரியர்' எனவும் பெயர்வந்திருக்கின்றது. பாண்டியர்கள் குலசேகர பாண்டியன் ஷமிசத்தாரானதால் மேற்படி பாண்டியனதாட் டிப பாண்டியர்களுக்கும் 'கௌரியர்' எனப் பெயர்வந்திருக் கிறது. இதனால், மேற்படிசூத்திரத்தில் பாண்டியனுக்குக் 'கௌரியன்' எனப்பெயர்வந்திருப்பதற்குக் காரணந்துலங்கு கின்றது. 'கௌரியன்' என்பதற்கு 'காளிகாதேவி வரபுத்தி ரன்' என்பதாகருத்தாம்.

காளியாகிய உமையவனுக்குக் 'கௌரி' எனப்பெயர்வந் திருப்பதால், உமையவனுடைய மூத்தமகன் விராயகனுக்குச் 'கௌரிசேயன்' எனவும், மேற்படியம்மனுடைய இளைய மகன் சுப்பிரமணியனுக்குக் 'கௌரிநந்தன்' எனவும் பெ யர்கள் வந்திருக்கின்றனர். ஆனபடியினாலே, தமிழரசர்குலத் தவாகளெல்லாருக்கும் 'காளிமக்கள், சிவபக்தர்கள்' எனச் சாதாரணப்பெயராயிற்று. இந்த முகாந்திரந்தையிட்டே த மிழ்நாடெங்கும் பூர்வத்தில் காளிகோவில்களுக்கு சிவாலயங் களுமே விஸ்தாரமாகக்கட்டப்பட்டதுமன்றி, சான்றோர்குலத் தவர்களும் 'காளிமக்கள்' எனவும், 'சிவபக்தர்கள்' எனவும் பெயர்பெற்றிருக்கின்றனர். சிவனும், காளியும், அவர்களு டைய புத்திரர்களாகிய கிநாயகனும், சுப்பிரமணியனும், வீரபத்திரனும் அவர்களுக்குக் குலதெய்வங்கள்

பின்னுக்கு சில உதாரணங்கள் எடுத்துரைப்போம் :

'நாலடியார்' என்னும்நூல் மதுரைக்கல்விச்சங்கத்ததச் சேர்ந்த முகாந்திரத்துவான்களாகிய புலவர்களாற் பாண்டியர்ச முகத்தில் அடங்கேற்றியதால். இந்த நூல் பாண்டியனதர

டனை முன்னிலையாகவைத்துப்பேசுகின்றது. இந்த நூலிலும் 'நாடன்' என்னும்பெயர் 'அரசன்' என்னுங்கருத்தில் வந்திருக்கின்றது. இதனாலே, அந்தநூல் எழுதப்பட்டகாலத்தில் தமிழ் நாட்டரசர்குலத்தவர்களுக்கு 'நாடான், நாடன்' என்னும் அரசர்குலப்பட்டபெயர்கள் வழங்கிவந்தனவென்றும், அரசர்கள் நற்குணத்தெய்வக்கூண்டவர்களாய் நீதிவழுவாது நடந்து செங்கோற்செலுத்துதற்கு அவர்கள் சிறுபிராயமுதற்கற்றறியவேண்டிய நீதிதெறியைப் போதிக்கின்றதென்றும் ருசுவாகின்றது.

இந்த நாலடியார் என்னும் நூலிலிருந்து சில உதாரணங்கள் இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதுகின்றனம்.

(xxix) நாலடியார், செல்வநிலையாலை, 10-வது கவி :

“உடாஅதுமுண்ணுதுந் தம்முடம்புசெற்றுங்
கெடாஅதநல்லறமுஞ்செய்யார்—கொடாஅது
வைத்தீட்டிஞ்ஞரிமுபபர் வானரோய்மலைதாட,
வுயத்தீட்டுந்தேன்ககரி.”

‘செல்வநிலையாமை’ என்னும் அத்தியாயமானது இந்த அரசர்கள் தாங்கள் நீதிமுறைவழுவாது திரட்டுந்திரவியங்களை எவ்வாறு, செலவிடவேண்டுமென்று அவர்களுக்குப்போதிக்கின்றது.

எக்குலத்தவர்களுக்கும் இந்த நாலடியார் என்னும் நூலிற்கூறியிருக்கின்ற நீதிசாஸ்திரப்போதனைகள் ஏற்றிருந்தபோதிலும், தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கெனறே மேற்படி நூலாகிரியர்கள் எழுதியிருக்கின்றபடியால், அரசர்களை முன்னிலையாகவைத்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். இதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு இந்தநூலுக்குத்தாற்பரியங்குறுமிடத்தில், அதிலவருகின்ற அதேக முக்கியமான சொற்களுக்கு இயற்கைத்தாற்பரியத் தெளிவாகத்துலங்குகிறது அந்தணர்களுக்கு ஏற்கும் போதனைகள் வருகின்றவிடங்களில் அதுவிதந்து கூறப்பட்டிருப்பதுபோலவே கீழ்க்குலத்தவர்களுக்கு ஏற்கும் போதனைகளும் ஏற்குமிடங்களில் விதந்துகூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மேலேகூறியிருக்கிறவெண்பாவில், 'வான்றோய மலைநாட்' என வந்திருக்கின்ற தொடர்பதம் பாண்டியனநாடானைக்குறிகரும் 'வான்றோய்மலைநாட்' என்பதற்கு, ஆகாயத்தை யளவுகின்ற மலைகளையுடைய நாடான்பவனே, எனபது தாற்பரியம். ஆகவே 'நாட்' என்னும் பட்டப்பெயருக்கு 'நாடானே, அரசனே' என்பதுபொருளாம். உரையாசிரியர் 'நாட்' என்பதற்குப் 'பாண்டியனே' என உரையிடுகின்றனர். நீதிமொழித்திரட்டை அங்கிலேயபாஷையில் மொழிபெயர்த்தவர், 'வான்றோய்மலைநாட்' என்பதற்கு, O Lord (=ruler) of the mountains touching the sky, எனத்தாற்பரியம் எழுதியிருக்கிறார். இதிலும 'நாடன்' என்னுமயட்டப்பெயருக்கு 'அரசன்' என்பது பொருளாகுமென்று நன்றாய்த்தோனறுகின்றது. ஆனதால்,

நாடன் = நாடான்,
 = நாடான்வான்,
 = நாட்டரசன்,
 = அரசன்,
 = Lord or ruler.

(x1) நாலடியார், மெய்க்கை, 3-வது கவி:

"காலாடுபோழ்திற் கழிகினைஞர்வானத்து
 மேலாடுமீனீற் பலராவுரோலா
 விடரொருவருற்றக் காலீர்வஞ்ஞன்றநாட்,
 தொடர்புடையமென்பாநீ சிலர்."

இந்த அத்தியாயத்தில், மேற்படி நாலாசிரியர் இந்நூல் கேட்பவர் அரசரேயாயினும், அவர்களுக்குக் கேட்கப் பிரியமில்லாதிருந்தபோதிலும், சத்தியமான நீதிப்பிரமாணங்களை யவர்களுக்கு உண்மையாய்ச் சொல்லவேண்டுமெனக் கூறியிருக்கின்றது.

இந்த 3-வது கவியில் நாலாசிரியர் பாண்டியனநோக்கிச் சொல்லுகிறார்: 'ஓ பாண்டியனநாடா! குளிர்ச்சிபொருந்திய வீழாறுகள் பாய்கின்ற மலைகளையுடைய அரசா, உன் நிரவிய

சாலேநிறைய பெர்க்கிஷ்மிருக்குங்காலத்தில், ஆகாயத்தின் கண்ணே இலங்குகின்ற தீரகைத்தொகையிலும் மிகுதியான பெயர்கள் உன் சிநேகத்தந்தநாடி, உன்னிடத்திற்கு வருவார்களா. நீ அபசெயப்பட்டோ நாடுதளர்கள் இழந்து திரவியக்குறைச் சலடையுங்காலத்தில், உன் சிநேகத்தை நாடிவருபவர்கள் அரிதெனக்காண்பாய் என்கிறார். இங்ஙனம், பாண்டிவன நாடாணுக்கு 'நர்ங்குன்றநாட்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. 'நர்ங்குன்றநாட்' என்பதற்கு, குளிர்ச்சிபொருந்திய மலைகளே புடைய அரசா, என்பதாகருத்தாம். அங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பில், O Lord (=ruler) of the cool mountains, என வந்திருக்கின்றது. ஆனதால்,

நாடன் = நாடான்,
= அரசன்.

(xli) இதுபோல நாலடியாரில் வந்திருக்கின்ற வேறு

உதாரணங்கள் வருமாறு :

நாலடியார், தீவினையச்சம், 8-வது கவியில்,

“புனற்செதும்பு நின்றலைக்கும்
பூங்குன்றநாட்” எனவும்,

நாலடியார், பெரியுரைப்பிழையாமை, 1-வது கவியில்,
“ஆர்க்குமருவி யணிமலைநன்னாட்” எனவும்,

நாலடியார், பெருமை, 6-வது கவியில்,
“பெருவரைநாட்” எனவும்,

நாலடியார், நட்பாராய்தல், 2-வது கவியில்,
“பொற்கேழ்புனலொழுதப்
புள்ளிரியும்பூங்குன்றநாட்” எனவும்,

இதற்கு அங்கிலேயமொழிபெயர்ப்பில்,

“O Lord (=ruler) of the fair hills from which the birds flee on the approach of the 'gold-coloured torrent!’” எனவும்,

நாலடியார், நட்பிற்பிழைபொறுத்தல், 3-வது கவியில்,

“நிறக்கோங்குருவ வண்டார்க்கு
முயர்வரைநாட்” எனவும்,

இதற்கு அங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பில்,

“O Lord (=ruler) of the lofty hills where the beautiful winged insects hum over the coloured Oongu!” எனவும்,

நாலடியார், நட்பிற்பிழைபொறுத்தல், 8-வது கவியில்,

“கறங்கருவிநாட்” எனவும்,

இதற்கு அங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பில்,

“O Lord (=ruler) of the land where the water-falls murmur!” எனவும்,

நாலடியார், கூடாநட்பு, 1-வது கவியில்,

“கறைக்குன்றம் பொங்கருவி
தாமும் புனல்வரைநன்னாட்” எனவும்,

நாலடியார், கூடாநட்பு, 2-வது கவியில்,

“வாலருவிநாட்” எனவும்,

இதற்கு அங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பில்,

“O Lord (=ruler) of the country of clear waters!” எனவும்,

நாலடியார், கூடாநட்பு, 4-வது கவியில்,

“அருகெல்லாஞ் சுந்தனநீள்சோலைச்
சாரன் மலைநாட்” எனவும்,

இதற்கு அங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பில்,

“O Prince (=king) of the hills, the sides of which are covered with groves of tall sandal trees” எனவும்.

நாலடியார், கூடாநட்பு, 7-வது கவியில்,

“மலைநாட்” எனவும்,

இதற்கு அங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பில்,

“Lord (=ruler) of the hills!” எனவும்,
நாலடியார், இன்மை, 3-வது கவியில்,

“கொல்லைக்கலாஅற்கிளி கடியுங்
கானகநாட்” எனவும்,

நாலடியார், இன்மை, 5-வது கவியில்,

“கறங்கருவிகன்மேற்கழுஉங் கணமலை
நன்னாட்” எனவும்,

நாலடியார், இரவச்சம், 7-வது கவியில்,

“குன்றினபரப்பெலாம் பொன்னொழுகும்
பாயருவிநாட்” எனவும்,

நாலடியார், அவையறிதல், 9-வது கவியில்,

“நிரையாமா சேர்க்குநெடுங்குன்ற நாட்”
எனவும்,

நாலடியார், கிழமை, 3-வது கவியில்,

“பிறங்கருவி நன்னாட்” எனவும்,

நாலடியார், கிழமை, 4-வது கவியில்,

“இலங்கருவிநன்னாட்” எனவும்,

இதற்கு அங்கிலேயமொழிபெயர்ப்பில்,

“O King of the country washed by the sparkling
torrents!” எனவும்,

நாலடியார், கிழமை, 3-வது கவியில்,

“விறல்மலை நன்னாட்” எனவும்,

நாலடியார், கிழமை, 3-வது கவியில்,

“கணமலைநன்னாட்” எனவும்,

இதற்கு அங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பில்,

“O Lord (=ruler) of the country covered by moun-
tains!” எனவும், வந்திருக்கின்றன.

நாலடியார் நூலில் மேற்கூறியிருக்கிற மீடங்களிலெல்லாம வந்திருக்கிற 'நாடன்' என்னும் பட்டப்பெயரை, அந்த நூல் எழுதப்பட்ட காலத்தில், 'அரசன்' என்னுஞ்சொல்லுடன் ஒரு பொருளில் வருகின்ற 'மன்னன், வேந்தன், இராசா, கோ, இறை, இறைவன், குரிசில், நரபதி' முதலான பட்டப்பெயர்களைப் பபார்க்கிலும் அதிகசிறப்பான பட்டப்பெயராக வழங்கிவந்த காரணத்தையிட்டே, மதுரைக்கல்விச்சங்கத் தலைமைப்புவர்கள் இந்த நூலில் பாண்டியனுக்கு 'மன்னன், வேந்தன், அரசன்' முதலான பட்டப்பெயர்களைப் பபார்க்கிலும், 'நாடன்' என்னும் பட்டப்பெயரையே மிகுமங்களத்துடன் முன்னிலையாகவைத்து நாடா (=நாட) என விளித்தப்பாடி நூலையாங்கேற்றியிருக்கிறார்கள். இதில் 'நாட' என்பது நூல்வழக்கு, 'நாடா' என்பது உலகவழக்கு. அங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பிலும்,

நாடன் = Lord of the mountains,
= Ruler of the country,
= Prince of the hills,
= King of the country,

என வந்திருக்கிறது.

ஆனதால், 'நாடன், நாடான்' என்னும் பட்டப்பெயர்களுக்கு 'அரசன்' என்பதே பெருளாம். இதுநிற்க,

(xlii) மேற்கூறிய நியமங்களைத் திரட்டிக்கறல்.

பாண்டியனுக்கு 'நாடான், நாடன்' எனப்பட்டப்பெயர்கள் வந்திருப்பதுபோலவே, சோழனுக்கும் 'நாடான், நாடன்' எனப்பட்டப்பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. மேலே யாம் காண்பித்திருக்கின்ற பிரகாரம், சோழனுக்குச் 'சோழன், புனனுடன், பொன்னிநாடன்' எனப் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. அன்றியும், அங்கிலேய மகாவித்துவானாகிய உலின்சிலேய் ஆசிரியர் எழுதிய அகராதிநூலில், 'நாடன்' என்னும் பெயர், சோழரரசர்களுடைய பட்டப்பெயர். எனவும், 'நாடான்' என்னும் பெயர் 'சான்றோர் (=சான்றர்) குலத் தவர்களுடைய பட்டப்பெயர்' எனவும் எழுதியிருக்கிறார்.

யாம் மேலேகாண்பித்திருக்கிறபடி; 'நாடான், நாடன்' எனனும் இரண்டுபெயர்களும் 'அரசன்' என்னும் ஒருபொருளில் வந்திருப்பதினால், சான்றோர்குலத்தவர்களும் பாண்டியர்குலத்தவர்களும் ஏககுலத்தினர்களாக விளங்கியிருக்கின்ற பிரகாரமே, சோழர்குலத்தவர்களும் சான்றோர்குலத்தினர்களுக்குக்கிளையாராக விளங்கியிருக்கின்றனர்.*

அதுவுமன்றி, மேலே கூறியிருக்கிறபிரகாரம், பாண்டியன் நாட்டரசர்களுக்கும், சோழன் நாட்டரசர்களுக்கும், சேரவன் நாட்டரசர்களுக்கும், 'நாடான், நாடன்' என்கிற பட்டப்பெயர்கள் வந்திருப்பதுபோலவே, சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கும் 'நாடான், நாடன்' என்கிற பட்டப்பெயர்கள் வந்திருக்கின்றமையால், சான்றோர்குலத்தவர்கள் 'சேர சோழ பாண்டியர்குலத்தவர்கள்' என்பது தீர்க்கமுறத் தெரியவருகின்றது.

மேலும், 'சூழனும், சோழனும்' 'நாடன்' எனப் பட்டப் பெயர் பெற்றிருப்பதற்கு வேறு சில மேற்கோள்கள் இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதிக் காண்பிப்போம்.

தமிழ்நாட்டரசர்களாகிய "சூழன், சோழன், சேரன், பாண்டியன்" எனப் பெயர்பெற்ற நான்கு அரசர்களுடைய வம்சக்கிளைப்பிரிவார்களும் ஏககுலத்தினராய், விவாகசம்பந்தராய், 'நாடான், நாடன்' எனப் பட்டப்பெயர்கள் பெற்று, பூர்வததில் தமிழ்நாட்டில் அரசுபுரிந்தவர்கள். இவர்களில் சூழன்குலச்சான்றோர் ஒருகாலத்தில் இலங்கையையுரு செய்து ஆண்டுவந்தவர்கள். சூழன்குலச்சான்றோர்கள், மற்றக்கிளைப்பிரிவார்களுக்கொப்பந்தம் ஆதிகாலத்தில் சிவபக்தர்களாயிருந்தார்கள். ஆயினும், அரிமர்த்தனபாண்டியராசன்காலத்தில், மாணிக்கவாசகர் அந்த அரசனுக்குப் பிரதான மந்திரியும் சிவபக்தியில் மிகு வைராக் கியனுமாயிருந்து வருகிற நாளையிலே, சூழநாடனும் அவன் குலத்தவர்களும் புத்தமதவணுகாரிகளானதுமன்றி, சூழநாடன் சோழநாடனுக்கு உட்

* கவின்கள், சேரன், சோழன், பாண்டியன், ஆகிய நால்வரும் நாயாடிகளாவர்.—Vide Tod's Ravidasian, Vol. I, Genealogical Table.

பட்டுத் திறைகட்டிவந்தான். அப்படியிருந்துவருகிறநாளே யிலே, புத்தர்களுக்கும், மாணிக்கவாசகர் தில்லைமூவாயிர வர் முதலான சிவபக்தர்களுக்கும் புவிபூர் எனப் பெயர்கொ ண்ட சிதம்பரத்திலு் மதவிஷயத்தர்க்கம் நேரிட்டது. அந்தத தர்க்கவிஷயம் "திருவாதவூர்புராணத்தில் ஸிபரமாய்க்கண் டிருக்கின்றது. அந்தப் புராணத்திலிருந்து சில மேற்கோள் களை இங்வன்ம் பேர்த்தெழுதுகின்றனம்.

(xlii) திருவாதவூர்புராணம், புத்தரைவாதில்வென்ற சருக்கம், 2-வது கவி :

"தண்ணுமாதிரிமாதவ னலங்கொளீழநாடன
மண்ணருணிருந்தவூ ரடைந்துசேரிடந்தொறு
மெண்ணிலாதகாலமவாழி தில்லைமன்றமென்றுக
ருண்ணிலாவுமன்பின னுரைக்கவேதொடங்கினுன "

இதற்குத்தாற்பரியம்.

சிவபக்தியில் முதிர்ந்த மகாதபோதன்னொருவன் ஸ்தலயாத் திரைசெய்யப்பெற்றபபட்டி, சோழநாட்டிற்சென்று சிவஸ்தலத ரிசனைசெய்துகொண்டு வருகையில், சிதம்பரத்திற்குப்போய் சிவதரிசனைசெய்தானபிறகு, இலங்கை எனப் பெயர்கொண்ட ஈழநாட்டிற்றுபபோனான். அவ்விடத்தில் நடந்ததை இந்தக கவிகுறுகின்றது. இதில் ஈழநாட்டரசனுக்கு 'ஈழநாடன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது சேரசோழபாண்டியர்களுக்கு 'நாடன், நாடான்' எனப் பட்டப்பெயர் வந்திருக்கிற பிரகா ரமே, ஈழனுக்கும் பட்டப்பெயர்வந்ததுகாண்க.

(xliii) மேற்படி சருக்கம், 3-வது கவி :

"சென்றுசேரிடந்தொறுஞ் சிறந்தசெம்பொன்னம்பல்
மென்றுகறிவைக்குநாளி லீழநாடன்முன்புபோய்
நன்றிலாதமுடாதா நயந்திறைஞ்சிமன்னகே
னொன்றியா முரைத்துமென் னுவந்தில்வாறுகறினர் "

இதற்குத்தாற்பரியம்.

ஈழநாடுமேலுச்சேர்ந்த அந்தச்சிவதொண்டனுனவன் அந் தநாடெங்கும் சிவனுடைய நாடித்தைத்துதித்துப் போற்றிக்

கொண்டு திரிகையில், இதைத்தெரிவிக்கச் சில்பேர் ஏழநாடா னிடத்திற்குப்போனார்கள் என்பதாம். இக்கவியில், சமுணுக் கு 'சமுநாடன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. ஆனதால், சமுநாடானே சமுக்குலச்சான்றேனாம். ஆகவே சமுகுலத் தவர்கள், 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயருள டவருவர்.

(xlv) மேற்படி சருக்கம், 42-வது கவி :

“ராமவளநாடனுமெழுந்தடிபணித்துகிறை

யிட்டகுறைநல்கியிறைவா,

வாழிமிகவாழியெனநின்றபொழுதங்கவனை

மனனர்பெருமானுமகிழா

வேழமிவைநல்லவிலை யில்லையிமமணிக்கென

வியந்தருகிருத்தியெவருஞ்

சூழமவைதங்குமுழி யங்கயலிருந்தனர்கள்

சூழ்ந்துகரிசொல்லுமயலோர.”

இதற்குத்தாற்பரியம்.

புத்தருக்கள் சிதம்பரத்துக்குப் புறப்பட்டுப்போனபிற் பாடி, சமுநாட்டரசனும் அவ்விடத்திற்குத் தன்சேனைதளங்க னோடு புறப்பட்டுப்போனான். தில்லைமூவாயிரவர் சமுகத் தில் புத்தருக்கும் மாணிக்கவாசகருக்கும் நேரிட்ட தர்க்கவா தத்தின் முடிவை யறியமபொருட்டு சோழமகாராஜனும்தன் சேனைகளோடு புறப்பட்டு அவ்விடத்திற்குப் போயிருந்தான். அக்காலத்தில் சமுநாடாள்வான் சோழநாடாள்வாளுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்ததினாலே, தான் சோழனுக்கு முன்கட்டியதிறை போத மீதியானதை இப்போதுகட்டி அவன் சமுகத்தில் நின ருன. அப்போது சோழநாடாள் சமுநாடானுக்குத் தன்பக்கத் தில் ஆசனமிட்டு உளுக்காரச்செய்தான் என்பதாம்.

இதில் சமுணுக்கு, 'சமுவுளநாடு' எனப் பெயர்வந்திருக் கின்றது. ஆனதால்,

நாடன் = அரசன்.

(xlv1) மேற்படி சருக்கம, 83-வது கவி :

“அஞ்சிவஞ்சகர்நாவினின்று மகன்றபின்பவர்தாமெலாம்
நஞ்சருந்தினர்போலொடுங்கி நடுங்கிமூகர்களாயினோ
நெஞ்சநொத்துபிழைநாட னிறைந்திடுஞ்சிவஞான னு
லெஞ்சலின மியசெல்வர்பாத மிறைஞ்சிநின்றிதுகறினான்.”

(xlvii) மேற்படி சருக்கம, 87-வது கவி :

“ராமமன்ன னுமஞ்செழுத்து மியமபிநீறுபுனைந்தபின
ருமுநின்றமடிமைத்திறநதவ ருததொண்டின னாயினான்
சோழனுமபுலியூரினமன்னிய தொனமையாளருமமபலம
வாழ்கவென்றுதுதித்துநின்றெழில் வாதலூரையேத்தினார்”

மேற்படி இரண்டுகவிகளுக்குந்தாற்பரியம்.

மாணிக்கவாசகர் புத்தர்கள் வினாவியவினாக்களுக்கு ஏற்ற விடைகள்கூறி சிவமதத்தை நிறுத்தியபோது, மேற்படிபுத்தர்கள் எதிர்ப்புவினாக்களுக்கு சக்தியற்றவர்களாய் ஊமையர்கள் போலிருந்தனர். அப்போது ஈழநாடான எழுந்து சிவஞான போதனையில் முதிர்ந்த சிவதொண்டர்படியாகிய மாணிக்க வாசகருடைய இருபாதங்களையும் வணங்கி, சிவமதத்தை அங்கீகரித்து, ‘ஓம், சிவாயநம’ எனகிற பஞ்சாட்சரத்தை பயபக்தியுடன் செபித்து, திருநீறணிந்து சிவதொண்டனாயினான். அது கண்டு, சோழநாடனும, தில்லை மூவாயிரவரும், மற்றும் சிவ பக்தர்களும் மனமகிழ்ந்து ‘திருச்சிற்றம்பலம் வாழ்க’ எனத் துதித்து, மாணிக்கவாசகரைப் புகழ்ந்துகூறினர் எனபதாம்.

இந்த இரண்டு கவிகளில், 83-வது கவியில், ஈழனுக்கு, ‘ஈழநாடன்’ எனவும், 87-வது கவியில், ஈழனுக்கு ‘ஈழமன்னன்’ எனவும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. ஆனதால், ‘ஈழநாடன், ஈழமன்னன்’ என்னும் இரண்டுபெயர்களும் ஒரு பொருட்பதங்களாய். ஆகவே, ‘நாடன், மன்னன்’ என்னும் இரண்டு சொற்களும் ஒரு பொருட்பதங்களென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. ஆனதால்,

நாடன் = மனனன்,
= அரசன்.*

புத்தரைவாதில்வென்ற இந்தச்சுருக்கத்தில், சோழனுக்கும் 'நாடன்' எனப் பட்டப்பெயர்வந்திருப்பதற்குச் சில திருட்டாந்தங்கள் இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதுவோம்.

(xlviii) திருவாதவூர்புராணம், புத்தரைவாதில்வென்ற சுருக்கம், 51-வது கவி.

“வாதவூரண்ணலாரும் வண்புனற்பொன்னிநாடன்
நீதிலாமுகத்தினூடு சிறந்தருட்பார்வைநலகிப
பேதையாயறிவிலலாமல் பித்துரைபகருமபுத்தற்
கேதியாமினறுசொல்வ தென்றுபினிதுபுகனரா.”

இதற்குத்தாற்பரியம்.

திருவாதவூரராகிய மாணிக்கவாசகர் சோழநாடாணைப்பா
ர்த்து சூடனாய் பித்துரை வசனிககின்ற இந்தப்புத்தனுகு
எனன சொல்லலாம் என்றா என்பதாம்.

இந்தக்கவியில், சோழனுக்குப் 'பொன்னி நாடன்' எனப்
பெயர்வந்திருக்கின்றது. ஆனதால், 'பொன்னிநாடன்' எனப்
கற்குப் 'பொன்னிமனனன்' என்பதுபொருளாம். ஆகவே,

நாடன் = மனனன்,
= அரசன்.

* இதற்கு இன்மான மற்றொருபாடல் வருமாறு :
திருவாதவூர்புராணம், புத்தரைவாதில்வென்ற சுருக்கம்
88-வது கவி.

“தக்கசீர்பயிலீழமன்னுயர் ஸர்வனாரெதிர்நின்றநின்
றக்கமாலேபுனைந்துநீறு மணிநீறுதொண்டனுமாகவே
துக்கமாகியசேவரத்துவ ராடைமுடிமுடம்பினர்
மிக்ககாதரமுடைநீர்நிதிடல் வேண்டிமென்றுவணங்கினார்.

இந்தக்கவியில், சூழநாடு-னுக்கு, 'சூழமன்' எனப் பெயர்
வந்திருக்கின்றது. 'நாடன், மனனன், மன்' ஒரு பொருட்கி
ளவிகளாம். ஆனதால், நாடன் = மனனன் = மன் = அரசன்.

(xlix) மேற்படிபுராணம், புத்தரைவாதில்வென்ற சருக்கம், 89-வது கவி:

“இன்னவாறனுஞ்செய்குவா யினியெம்பிரான்னவன்புடன்,
பொன்னிருழுவனநாடனும் புலியூருளாருமிறைஞ்சினார்,
மன்னுசீர்புனைவாதலார் மகிழ்ந்துபார்வையைநல்கவே
முன்னதாகவணங்கியேயவர் மூகைதீர்த்திதுக்கறினார்.”

இக்கவியில், சோழநாடானும் புலியூராகிய சிதம்பரத்திலுள்ளவர்களும், புத்தர்களுக்கு நேரிட்ட ஊமைத்தன்மை நீக்கி இரட்சிக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். அந்தப்படி மாணிக்கவாசகரும் பேச்சற்று ஊமையர்களாய்ப் போன புத்தர்களுடைய வாய்திறபடச் செய்தனர் எனக் கூறியிருக்கின்றது. இதில், சோழனுக்குப் ‘பொன்னிருழுவன நாடன்’ எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. ஆனதால்,

நாடன் = மன்னன்,
= மன,
= அரசன்

(1) மேற்படிபுராணம், புத்தரை வாதில்வென்ற சருக்கம், 92-வது கவி:

“பொய்யிலாவருளையருமபுலி யூருளர்களுமுன்புசேர்
மையலாகிய வேடமின்றியவங்குநீறணிவார்களும்
துய்யகாவிரிநாடனுந்து கமருமீழர்தமன்னனுஞ்
செய்யமாமணிமன்றுளார்திருமுன்புசென்றுவணங்கினார்.”

இந்தக்கவியில், சோழனுக்குத் ‘துய்யகாவிரிநாடன்’ எனவும், சமனுக்கு ‘சுமர்தமன்னன்’ எனவும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. இவ்விருபெயர்களிலும் ‘நாடன், மன்னன்’ எனனும் பட்டப்பெயர்கள் ஒருபொருளில் வந்தது காண்க. ஆகவே,

நாடன் = மன்னன்,
= அரசன்.

இந்தக்கவியில், புராணிகா தொண்டைவளநாட்டுச்சோலை
களைச் சிறப்பித்துப்பேசியிருக்கிறது. அப்படிப்பேசும்போது,
அந்தச்சோலைகளைத் 'தொண்டைநாட்டுமுதுகுடிப்பிறந்த சா
னேரெய்தியவிருந்தைபூட்டிமில்' லுக்கு ஒப்பிட்டுப்பேசியி
ருக்கிறா இதற்குத்தாற்பரியம் 'பண்டைச்சானேரா' எனப்
பெயர்பெற்றுப் பூவநற்குடியிற்பிறந்த, சானேரோகுலத்தின
ரகன தங்களைநோக்கிவருகின்ற பெரியோர்களாகியவிருந்தின
ர்களுக்கு அமுதளிப்பதற்கு ஏற்படுத்தியிருக்கின்ற தருமசா
லைகளையொத்திருந்தது, அந்த நாட்டிலுள்ள கற்பகவிருக்ஷச்
சோலைகளும், கனிவிருக்ஷச்சோலைகளும், நிழற்சோலைகளும்,
பூஞ்சோலைகளும் எனபது கருத்தாம் இச்செய்யுளில், சான
ேரோ குலத்தவர்கள் தொண்டைவளநாட்டில் பூவத்திலவந்து
குடியேறிய குலத்தவர்களானக கூறியிருக்கின்றது

(ii) பாரதம், உயுத்தகாண்டம், மவுலிகுட்டிசருக்கம்,
10-வது கவி.

“ஆதலாலரவுயாததோனெடுமாதுமது

மரணமான்போது

சாநலாகியதலைவா சானேரோமுத்தமைய

னிஞ்சமர் றசாயந்தோ

ரீதெலாநலமிழத்திமிருகருமமீரறுநா

னியற்றிச்செய்த

தீதெலாமகனறதெனவகமலாந்துமுருந்தனெடுந்

தீமைதீர்த்தாா.”

இதற்குத்தாற்பரியச்சார்புரை.

பதினெட்டாவதுநாள் நடந்தபாரதப்போரில், துரியோதன
ன்முதலான வீரர்களெல்லாரும் இரணக்களத்தில் மடிந்து
போனார்கள் திரிதராடமதமகாராஜன் சொற்படிக்கு, தரு
மரும் தமபிமார்களும் பரிகிருஷ்ணதேவருடன் போர்க்களத்
திற்குப்போய் முதலாவது துரியோதனை உடலைடுத்து சத்தி
ரியகுலத்தவர்களுக்குரிய கருமங்களைல்லாஞ்செய்து அந்த
உடலை மயானஸ்தலத்திற்குக்கொண்டுபோய்த் தகனஞ்செய்த

னர். மேற்படி துரியோதனன தேவி பெருந்திருவானையாகிற வள் தனநாயகனுடலோடு அநுமரணமாயினள். அதற்குப் பிறகு தமையனாகிய தருமராசனாகிறவன், 'சாதலாகியதலைவர் சானரோ' என்று சொல்லப்பட்டவர்களுடைய உடல்களை யெடுத்து விதிப்பிரகாரத் தகனஞ்செய்ததுமன்றி, இந்தப் பெரியபோரில் மடிந்துபோன மற்றவர்களுடைய உடல்களு ள்கும் முறைப்படி மயானக்கிரியைசெய்தனன் எனக்கூறியிரு ன்வினறது இந்தக்கவியில், 'சாதலாகியதலைவர் சானரோ' எனபதற்கு மேற்படி போாக்களத்தில் மடிந்துபோன தலைவர் களாகிய மருடதாரிகளான அரசர்களுட, அரசாகுலபட்டரி யோகளும எனபது கருத்தாம். இங்ஙனம் மனனாகுலத தவாகளுக்குச் 'சானரோ' எனப பெயர் வந்திருக்கிறது.

சானரோர்குலங்குலுக்கமடைந்து, நிலைகுலையாதிருந்து வருகிற தெனபாண்டிநாட்டுக்கரைசகந்துப் பட்டணங்களி லும், மலைநாட்டுப்பூமிகளிலும், சானரோகுலப்பெரியோர் களுடைய ஸ்திரீகள் வெளியேறாமல் அடக்கமாயிருந்துவருவ துமன்றி, அயலிடங்களுக்குப்போகவேண்டுவதாயிருக்குங்கா லங்களில் முடிபல்லங்குகளிற்போவதும், சிவிகைதண்டி கைகள் பூர்வகாலமுதல்வைத்து உபயோகப்படுத்திவருவதும் வழக்கம். இத்தனமைபொருந்திய பூவகுலமேனமைகளை யுடைய சானரோகுலஸ்திரீகளை மேற்படி நூலாசிரியர் கள வாணிபர்களாகிய சங்கரகுலத்துச் செனண்டிகர்களுடைய ஸ்திரீகளுக்கு ஒப்பிட்டுப்பேசத்துணிந்தது அவர்மீது பெருங் குற்றமாம்.

இவைகளைப்பார்க்கும்போது, மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர் மேற்படி சானரோர்குலத்தவர்களுடைய பூர்வ உற்பத்தியை இவ்வலேசமும்றியாதவராய், தாம் அறியாத தை கூறத்துணிந்தமையால், நினைவிலேவந்தபிரகாரம், வாயிலேவந்தபடி உளறியிருக்கிறார். இவ்வாறு அவர் செய்திரு ப்பது யோக்கியமன்று. தாம் அறியாதவற்றை எழுதியிருப்ப தால் அவர் மேற்படி சானரோர்குலத்தைச்சுட்டி எழுதியிருக் கிறவைகள் சுத்த அபத்தமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இனி இதனடுத்தபிரகரணத்தில் 'கிராமணிகள்' என்னும் இயற்கைப்பெயரை, மேற்படி நூலாசிரியர் 'கிராமனினியாள்' எனொரு சிரிப்புப்பெயராக மாற்றி எழுதியுற்றதை விபரப்பட எண்பிப்போம்.

௩. பிரகரணம்.

'கிராமணிகள்' என்னும் இயற்கைப்பெயரை
'கிராமனினியாள்' எனொரு நகைப்புப்பெயராக
மாற்றியது பெருங்குற்றமெனக்கூறுகின்றது.

ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் சரசமொழிபேசுவதில் தம மை மிகுவல்லபரெனக்காட்டியிருக்கிறார் இவ்வகைச்சமர்த்து இவ்வொருவருக்கு வருமேயலலாது மற்றொருவருக்கும் வரா தென நினைததவாபோல எழுதியிருக்கிறார். இது சமாததி லெல்லாம் அரியசமாத்து. அதைச்சற்றுவிபரப்பட இங்ஙனங் காண்பிப்போம்.

ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் தமது நூலில், 389-வது பக் கத்தில் 'கிராமங்களுக்குப்புறம்பானவாகளானபடியால் கிராமனினியாள்' என்றும், மேலோர்வசிககுமிடங்களில் நாடாத வரைபற்றி நாடா என்றும், அவர்களுக்குரிய பட்டப்பெயராய் வந்திருக்கிறது' எனவும், 'கிராமனினியாள் எனகிறபெயராதற்காலத்தில் கிராமணிகள் என்று மருவிவருகின்றது' என வுங்கூறியிருக்கிறார். அவர் இந்த இரண்டுசுலோகங்களையுந் தொண்டைமண்டலத்துச் சான்றோர்குலத்தவர்களைச்சுட்டி மிகுந்தபிரயாசத்தோடுநினைத்து, உழைப்புடன் உண்டுபண்ணித் தமதுநூலில் அமைத்துவைத்திருக்கிறார். இந்தத்தொண்டைமண்டலத்துச் சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கு 'அகமுடையார்' எனபது பொதுப்பெயர். 'அகமுடையார்' எனபதற்கு நிலத்துக்குடையவர்கள்' எனவும், 'நிலைமைக்காரர்' எனவும், 'பூமிக்குடைய சத்திரியர்' எனவும் ஆததமாகும். ஆனதால் நூல்களில் அவர்களுக்கு 'அகமுடையச் சான்றோர்,' எனவும், 'தொண்டைவளநாட்டு முதுகுடிச்சான்

ரோ' எனவும், 'பண்டைச்சானரோ' எனவும் பெயர்கள் வருகின்றன. மேலும் 'உடையா' என்னும்பட்டப்பெயர் 'அரசன்' என்னும் பட்டப்பெயரோடு ஒருபொருளில்வந்து வழங்குகின்றது கன்னடநாட்டரசர்களுக்கு தென்கிலும் 'உடையா' என்பது பட்டப்பெயராகவந்து வழங்குகின்றது உதாரணமாக, இராமச்சந்திரவுடையா, இதற்கு 'இராமச்சந்திர அரசன்' என்பது பொருளாம்

மேற்படி தொண்டைமண்டலத்துப் பண்டைச்சானரோ குலத்தவர்களுக்குள் தலைமைபெற்ற பிரபலகுலத்துக்கு 'கிராமணிகள்' என்கிற சிறந்தபட்டப்பெயர் வழங்கிவருகின்றது. ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியரோ 'கிராமணிகள்' என்கிற இந்தச் சிறந்தபூர்வீகப்பட்டப்பெயரை ஏதொருமுகாந்திராமுமின்றி, 'கிராமணியாள்' என நினைமொழியாகத் திரித்து முறுக்கிப் பேசியிருப்பது அவருக்கு யோக்கியமன்று மேலே சானரோர்குலத்தவர்களை அவர் 'செளணடிகா' எனக் கூறித் திருவிதிதிருக்கிரகாரம், கிராமணிகளையும் 'கிராமணியாள்' எனக்கூறித் திருவிதிதிருக்கிரா. இவ்விரண்டும் அவர் பேரில குற்றமாக நிற்கின்றன

மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் இவ்வாறு எழுதியிருப்பதில் மூன்றுவிஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன அந்த மூன்று விஷயங்களையும் இங்ஙனம் முறையே எடுத்துக்கூறுவோம். அவைவருமாறு:

I 'கிராமணிகள்' என்னும் பெயரை 'கிராமணியாள்' எனத் திரித்துமுறுக்கி எழுதியிருக்கிரா. இது சுத்த அபத்தம்.

II தாம் நூதனமாக அதிசூட்சுமயுத்தியுடன் சிருட்டித்த பதமாகிய 'கிராமணியாள்' என்கிறபெயருக்குக் 'கிராமணிகள்' என்கிறபெயர் மரூஉவாகவந்துவழங்குகிறது என்கிரா அவர் மண்டையிலுதித்த விதிப்பிரகாரம் 'செளணடிகா' என்னும் பெயருக்குச் 'சாணா' என்னும்பெயர் எவ்வாறு மரூஉமொழியாய்ந்தோ, அவ்வாறே 'கிராமணியாள்' என அவர்

நூதனமாகச் சிருட்டித்தபத்திற்குக் 'கிராமணிகள்' என
 னும் அபபட்டமான பூவபபட்டபபெயர் நூதனமாக மருஉ
 மொழியாகி வந்திருக்கின்றது இது அவருடைய நூதன கற
 பனைபபதமாம்

III 'நாடான்' எனகிற அரசு குலபபட்டபபெயருக்குச்
 சரசுதனமாய் 'நாடாதவன்' எனத்தபபுத்தாற்பரியங்கூறி,
 வேறுமென்றே எவரும் எளிதில் உராததக்கபிரகாரம்
 பெருநிந்தைசெய்திருக்கிறார்.

இந்த மூன்றுவிஷயங்களில் மூன்றாவது விஷயமாகிய 'நா
 டான்' என னும் பெயருக்குத்தாற்பரியமும், விரிவுரையும்,
 அதற்குமேற்கோள்களும் இனி ஆரவது பிரகரணத்தில் விப
 ரபபடக்கூறப்போகின்றமையால், இங்ஙனம் அந்த மூன்று
 வது விஷயத்தை நிறுத்தி, முதலாவது இரண்டாவது விஷய
 ங்களை முறையே எடுத்து இவ்விடத்தில் விரித்துரைப்போம்.
 அவற்றுள்,

I 'கிராமணிகள்' என னும்பெயரைக் 'கிராமணியாளர்'
 என ஜாதிசங்கிரகபாரநூலாசிரியர் சுமமா தமது மனோபிஷ்ட
 பபிரகாரம் இழுத்த நீட்டிமெலிதவைத்திருப்பது கததஅப
 கதம், அதற்குச் சிலருக்கள இங்ஙனம் எடுத்துக்காட்டு
 வோம்

(1) 'கிராமணிகள்' என னும்பெயர் தொண்டைமண்ட
 லத்துச்சான்றோர்களுக்குச் சிறந்த பூவகுலபபட்டபபெயராம்

இது நாடோடிய இயற்கைப்பெயர் சென்னைநகரவாசி
 களுக்கும், தொண்டைமண்டலத்துக்குடிசனங்களுக்குள
 னும், 'கிராமணிகள்' என னும்பெயர் பூவகாலமுதல் இ
 டையறாமல் வழங்கிவருகின்ற குலபபட்டபபெயர் தெரு
 வில் விளையாடுகிற சிறுபாலகாகள்வாயிலுங்கூட 'கிரா
 மணிகள்' என னும்பெயர் மணிபோல தொனிக்கின்றது.
 நாடெங்கும், நகரெங்கும், ஊரெங்கும், தெருவெங்கும்
 சிறியோர்கள்வாயிலும், பெரியோர்கள்வாயிலும் 'கிராமணி
 கள்' என னும்பெயர் இணக்கமுற இன்பம்பெறத்தொனித்து

உலகத்தில் நிலைநின்றவர, ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர், வாயிலோ 'கிராமணிகள்' என இடையறுது கனங்கொண்டு சப்திக்கின்ற அழகிய இந்தப்பெயர்ப்பதம் 'கிராமன்னியாள்' என விதிமுறையின்றித் திருக்கி முறுக்கி நீட்டி மெலித்துத் தொனிக்கப்பெற்றது யாதுகாரணமோ? அறிவுடையோர் உய்த்துணரக்கடவர். மேற்படி நூலாசிரியர் நாவானது 'கிராமணிகள்' என்னும் பதத்தைச் சப்திக்கக்கூடாது போனமையால், அவர் சிறுவர்களுக்கொப்பந்தம் மழலைச்சொற்பேசியிருக்கிறாப்போல தோன்றுது. ஆகவே, உலகவழங்கில் 'கிராமணிகள்' எனவருகின்ற பெயர்ப்பதமே சரியான பெயர்ப்பதம் என்றும், 'கிராமன்னியாள்' என்பது சரசத்தனத்திற் பாணித்த நூதனநகைப்புப்பதமென்றும் ருசவாகினறது.

(ii) அங்கிலேய மகாவித்துவானாகிய உவினசிலோ ஆசிரியர்* எழுதிய அகராதியில், 'கிராமம்' எனகிற பெயருக்கு அடியில், 'கிராமணி' எனனும் பெயாவருகின்றது. 'கிராமணி' என்னும் பெயர்ப்பதம் (=கிராமம்+மணியம்) 'என்னும் இரண்டுபதங்களினின்று பிறந்து, 'கிராமமணியம்' என அருததவகொளளுகின்றது. 'கிராமமணியகாரன்' என்பது பொருளாம்.

இந்தக் 'கிராமணி' எனனும் பெயர்ப்பதத்துக்கு, மேற்படி அகராதி நூற்பிரகாரம்,

1. Owner of a village, அகமுடையான், கிராமத்துக்குடையவன், எனவும்,
2. Headman of a village, கிராமத்தலைவன் எனவும்,
3. A title among the Shanar, சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குள்ளே வழங்குகிற ஒருபட்டப்பெயர் எனவும், தாற்பரியமாம்.

ஆனதால், நூல்வழங்கால் 'கிராமணிகள்' என்னும் பெயர்ப்பதமே சரியானபெயர்ப்பதம் என்றும், 'கிராமன்னியாள்' என்பது நூதனப்பாணிப்புப்பதம் என்றும் ருசவாகினறது.

(iii) அங்கிலேய வித்துவானான இரட்டிலர் ஆசிரியர்* எழுதிய அகராதியில் 'கிராமம்' என்கிற பெயருக்கு அடியில் 'கிராமணி' என்கிற பெயர்ப்பதம் வருகிறது. இந்த நூற்பிரகாரம் 'கிராமணி' என்னும் பெயர்ப்பதத்துக்கு

- 1 Headman of a village, கிராமத்தலைவன் எனவும்,
2. Chief or headman among the Shanar, சானரோருவடபிரபு, சானரோருவத்தலைவன் எனவுந்தாற்பரியமா

ஆனதால் நூல்வழக்கில் 'கிராமணிகள்' என்னும் பெயர்ப்பதமே சரியான பெயர்ப்பதம் எனவும், 'கிராமணியாள்' எனபது நூதனப்பாணிப்புப்பதம் எனவும் ருசுவாகின்றது.

(iv) கொரைஞ்சூர் கந்தசுவாமி உபாத்தியாயரால் இயற்றப்பட்டு, சென்னைகளாந்தி அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்ட ஒருசிறுநூலிருக்கிறது. அந்த நூலுக்குப் 'பவளபுரி வெங்கடசாமி கிராமணியார்பேரில் அறுபத்துநாலடிச்சிந்து' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. இதில் மேற்படி சானரோருவடபிரபுவுக்குக் 'கிராமணி' எனப் பட்டபெயர் வந்திருப்பது பிரகாசமாக விளங்குகின்றது.

ஆனதால் நூல்வழக்கில் 'கிராமணிகள்' என்னும் பெயர்ப்பதமே சரியான பெயர்ப்பதம் எனவும், 'கிராமணியாள்' எனபது நூதனப்பாணிப்புப்பதம் எனவுந் தீர்க்கமுற ருசுவாகின்றது.

(v) சாவிவாகனசகாப்தம், 1255லும், 1514லும் உருக்கிவாக்கப்பட்ட சித்திரவெழுத்துத் தாமிரசாதனங்கள் இரண்டிலுந் தொண்டைமண்டலத்துச் சானரோருவத்தவர்களைச் சுட்டிப்பேசும்போது அவர்களுக்குப் பட்டபெயர் 'கிராமணிகள்' என்றே கண்டிருக்கிறது. இதனால் இதற்கு 541 வருடங்களுக்குமுன்னும், 282 வருடங்களுக்குமுன்னும் 'கிராமணிகள்' என்கிற பட்டபெயர் இயல்புப்பெயராக வந்திருப்பது தெரியவருகின்றது. மேற்படி தாமிரசாதனப்பட்டயங்களால், 'கிராமணிகள்' என்னும் பெயர்ப்பதமே சரியான பெயர்ப்ப

பதம் எனவும், 'கிராமணியாம்' என்பது சுததமனோரதப் பாணிப்புப்பெயர் எனவுந் தெளிவாக நுகுவாகிறது

(vi) 'கிராமணி' எனனும் பூவச்சராகுலப்பட்டப்பெயர் சுராகுலப்பிரபுக்களுக்கும், கிறப்புவுகையால் இந்திரமகாரா ஜனுக்கும் இடப்பட்டுப் பூவமுதல வறுவகிவந்திருக்கின்ற பட்டப்பெயர்களிலொன்றாம் வெவ்வேறனில்,

(1) 'கிராமணி' எனனும் பெயர்ப்பதஞ் சமஸ்கிருதப்பதம் கிரந்தத்தில் இந்தப்பட்டப்பெயர் 'ग्रामणी' என வந்து வழங்குகின்றது அமரகோஷம் எனனும் சமஸ்கிருதநிகண்டில்,

"ग्रामणी" எனனும் பெயருக்கு (a) கிரேஷ்டம்,

(b) கிராமாதிபதி எனத் தாற்பரியங் கூறியிருக்கின்றது ஆனதால், சாரோரோகுலகதவாகளுக்குக் 'கிராமணி' எனனும் பட்டப்பெயர் 'கிராமாதிபதி' என்னுவருந்தலவந்துவழங்குகிறது அன்றியும், 'சுரகிராமணி' எனனும்பெயர் சமஸ்கிருதநூல்களில் இந்திரமகாராஜனுக்கு ஒருகிறந்தப்பட்டப்பெயராக வந்தவழங்கியிருக்கின்றது. 'சுரகிராமணி' என்பதற்குச் 'சுராகுலத்தவர்களாகிய தேவர்களுக்கு அதிபதி' என்பதுகருத்தாம் அது 'தேவேந்திரன்' எனனும்பொருள்கொண்டு வந்திருக்கிறது இந்திரன் என்பதற்கு அரசன் என்பதுபொருளாம். ஆனதால்,

சுரகிராமணி = சுரபதி

= தேவேந்திரன் என்றுபொருளாம்

(2) சாதகாலங்காரம், உச்சபலம், நவது கவி.

"உள்ளதொரு கிரகமுசசமேவிற கிராமணியாம்,

உபயமுச்சம்பெறில் பலவூகுகிராமணியுராவன்,

தெள்ளியதோரொருமுனறுகிரகமுச்சமான்

செங்கோன் மன்னவனாகிச்சிறிதவனிப்புரப்பன்,

நள்ளியதோரீரண்டு கிரகமுச்சமான்

தல்லொருமண்டலத்தனக்கு நாயகனேயாவான்,

புள்ளிசெறியோரைத்து கிரகமுச்சமான்

பூலோக நாயகனெனப் பலன்கள் புகல்வா "

தாற்பரியவுரை

சாதகங்கள் கவிக்குஞ்சாதிடாகள பன்னிரண்டு இராசிக லோபுமவைத்து, ஜெனனலக்கினர சிமுதற்கிரகங்களை அடைக கையில், கிரகநிலைகள் தட்பு, ஆட்சி, உச்சம், பகை, நீசம் என ஐந்து நிலைகள் பெற்று நிற்கும். இந்தக்கவியில், உச்சராசியில் ஒருகிரகமற்றில் ஒருகிராமத்துக்குக் கிராமணியாவான் என்றும், இரண்டு கிரகங்கள் நிற்கில், பலவூர்க்கிராமணியாவான் என்றும், மூன்றுகிரகங்கள் நிற்கில், சிறுநரசனாவான் என்றும், நான்குகிரகங்கள் நிற்கில் மண்டலமென்னப்பட்ட ஒரு பெரு நாட்டுக்கு நாயகனாவான் என்றும், ஐந்துகிரகங்கள் நிற்கில், உலகத்தை ஒருகுடைக்குள் அடக்கியானும் பூலோகநாயகனாகிய சக்கரவர்த்தியாவான் என்றும் கூறியிருக்கின்றது இதல் பூவ அரசாசூலப்பட்டபெயர்கள கிரமமாக உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன அவைவருமாறு

- a ஒருவூர்க்கிராமணி,
- b பலவூர்க்கிராமணி,
- c சிறுநாடாளவோன,
- d மண்டலநாயகன்,
- e பூலோகநாயகன்.

ஆனதால்,

ஒருகிராமம் ஆளபவனுக்கு ஒருவூர்க்கிராமணி என்றும், பலகிராமம் ஆளபவனுக்கு பலவூர்க்கிராமணி என்றும், சிறுநாடு ஆளபவனுக்குச் சிறுநரசன் என்றும், சொழ மண்டலம் பரணமுமண்டலம் சோமண்டலம் ராழ மண்டலம் முதலான மண்டலங்களைத் தனித்தனியேயா ளுஞ் செங்கோலமன்னராகிய சோழநாயகன் பாண்டி நாயகன் முதலானவர்களுக்கு மண்டலநாயகர் என்றும், உலகத்தையொருகுடைக்குள் அடக்கியானும் மன்னனுக்குப் பூலோகநாயகன் என்றும் பெயர்களவந்து வழங்கியிருக்கின்றன

ஆதிகாலத்தில் சுராகுலப்பிரிவார்களாயத் தொண்டைமண்டலத்தில்வந்து குடியேறி அதிற்செவகோற்செலுத்திய சானரோகுலப் பிரபுக்கள், செவகோலம்னனாகள முதலான பெரியோர்கள சுராகுலத்தவாகளுக்குள்ளே வழங்கியபிரகாரம் 'கிராமணிகள், நாயகர்' என்கிற பட்டப்பெயர்கள பெற்றுவந்தனா. சுரநாட்டில, ஒருகிராமம் ஆளபவன ஒருவூர்க்கிராமணி எனவும், பலகிராமங்கள் ஆளபவன பலவூர்க்கிராமணி எனவும், சுரநாடுமுழுவதும் ஆளபவன சுரகிராமணி சுரபதி சுரேந்திரன சுரநாயகன எனவும் பெயாபெற்றிருந்தனர் அதுபோலவே, தொண்டைவளநாட்டில, ஒருகிராமம் ஆளபவன ஒருவூர்க்கிராமணி எனவும், பலகிராமங்கள் ஆளபவன பலவூர்க்கிராமணி எனவும், நாட்டங்கூறும் ஆளபவன தொண்டைமண்டலாதிபதி தொண்டைமண்டலநாயகனதொண்டைமண்டலேந்திரன எனவும் பெயர்பெற்றனா.

ஆனதால், கிராமணி என்கிறபட்டப்பெயா சானரோர்குலத்தவாகளுக்கிருப்பதால், இந்தக்கிராமணி என்கிறபட்டப்பெயரையுடைய சானரோகுலத்தவர்கள் சுராகுலச்சத்திரியக்கிளைப்பிரிவாகள் எனபதற்குச் சந்தேகமில்லை.

(3) கம்பராமாயணம், உத்தரகாண்டம், இலங்கையுதித்தபடலம், 76-வது கவி.

“பாடுகந்தருவக்குலப்பாவையைக்
கேடில்காத்திக்கிராமணிபெற்றிடுந்
தேடுமாமணிததெய்வவதியினை
நாடிமற்றவனமணஞ்செய்தனன.”

இந்தகவியில், ஏதிஎனப் பெயர்கொண்ட அசுரராசன் பேரனும, வித்துகேசனபுத்திரனுமாகிய சுகேசனுகிறவன சுராகுலக்கிளைப்பிரிவாருள ஓக்கிளைப்பிரிவினராகிய கந்தருவாகுலத்தில் 'கிராமணி' எனப் பட்டப்பெயாபெற்ற ஓரதிபதியனுடைய புத்திரியாகிய 'தெய்வவதி' எனபவளை மணம்புரிந்தன்னஎனக் கூறியிருக்கின்றது. இங்ஙனம் கூறியிருக்கிற

பிரகாரஞ் சுராகுலத்துப்பிரபுகளுக்கு ‘கிராமணி’ எனனும
பட்டப் பெயருண்டு எனபது தெளிவாக விளங்கு கின்றது.
ஆனதால், ‘கிராமணி’ என்னுந் பட்டப்பெயரை நானது
வரையினும் இடையறாது பெற்றுவந்திருக்கிற சானரோகுல
க்கிளைப்பிரிவார்கள சுராகுலசக்திரியக்கலைப்பிரிவார்கள் எ
னபதற்குச்சந்தேகமே யில்லை. ஆகவே, ‘கிராமணியாள’
எனபதல்ல, ‘கிராமணிகள்’ எனனுமபெயரே சரியான சான்
ரோ குலப்பூர்வப்பட்டப்பெய ரெனபது ஐயமறத்தெளிவா
கின்றது

(vii) சானரோர்மரபுஎனனுமநூலில், 55-வது பக்கத்
திறகண்டிருக்கிற கவிவருமாறு :

“அறுபத்துமூவாதனிலொருவராணோ கயிலே
யாதிசுவனமைந்தனானோ,
அம்பிகைபராசத்தியாராதனைக்காக
அவனிதனில்வருவதானோ,
மறுவைத்தமெயத்தவககாந்தமாரிஷிமனது
மகிழுவருஷிரானோ,
மாதுபத்திரகாளி மணிமந்திரவுபதேசம்
வளருதறட்டமதானோ
குறையறதசககிராசாரியா தனமனக்
குறைதீர்த்தருவுமானோர்,
கொங்கையமுதுண ணுமுன எவருக்குமுதுதவு
கோதில்மாதாவுமானோ,
நறையுறறஇஞ்சிலெழுநூற்றிலைவராணோசொல்
நற்றொண்டநாட்டில்மேவும்,
நதிபதிவிராமணிகள் அதிகுலசிரோமணிகள்
நதிசுலகிராமணிகளானோர்.”

இந்தக்கவியில், மேற்படி தொண்டைவளநாட்டிச்சானரோ
குலத்தவர்களுக்கு “கிராமணிகள்” எனப் பட்டப்பெயர்வ
ந்திருப்பதுகண்டுகொள்க.

இந்தப்பிரகாரம், உலகவழக்கிலும், நூல்வழக்கிலும், தாமி
ரசாசனங்களிலும் வருகின்றபடி, ‘கிராமணிகள்’ எனனும

பெயரே மேற்படி குலத்தவர்களுக்கூரிய சரியானபட்டப்பெயரென ருசுவாகின்றது.

II. 'கிராமன்னியாள்' என னுமபெயாப்பதம், ஜாதிகங்கி ரகசார நூலாகிரியர் வேண்டுமென்றே பகைததிறத்தால் நூத னமாயச்சிருட்டித்த மனோரதப்பாணிப்புப்பெயாப்பதமாம இநதப்பெயாப்பதமும், அதன தாற்பரியமும் மேற்படி நூலாகிரியருக்குத்தான தெரியவேண்டியது அவர் 'கிராமன்னியாள்' என்பதற்கு 'கிராமங்களுகுப புறம்பான வாகள்' எனத்தாற்பரியங்குறித தூஷித்திருக்கிறா இதுவும் மேற்படி நூலாகிரியாமீது குற்றமாகின்றது. அவர்கூறியிரு க்கீற தாற்பரியவுரையின்படிக்கு,

கிராமணிகள் = கிராமன்னியாள்

= கிராமங்களுகுப புறம்பானவர்கள்

என்றாகும்

இது எவருடையபுத்திக்கும் எட்டாதகருத்தது, அவர் ஒருவ ருடையபுத்திசுக்கே எட்டியது இது அவருடைய மண்டையிலு தித்தகருத்தானதினாலே, புத்திமான்கள் யாவரும் மிகு பீர மிப்புடன் அதிசயித்து அவரைப்பார்த்து வியப்படையக கடவர்கள்

இதுதிற்க, 'கிராமன்னியாள்' என னுமபெயருக்கு ஒருமைப பெயர் 'கிராமணி' என்பதாகவேண்டும் 'கிராமணி' ஒரு மைப்பெயராயின, பன்மைப்பெயர் 'கிராமன்னிகள்' எனவர வேண்டியது அப்படியாயின, 'கிராமணி' பன்மைப்பதம் (=கிராமம் + அணி) என இரண்டு மூலபதங்களாகப்பிரி கின்றது இவைகளில் 'அணி' என்பதற்குப் பொருளென னவோ புத்திமான்களே சொல்லடும் ஆகவே, 'கிராமன னியாள்' என்னும பெயாப்பதம் யாதொரு இயற்கையான அர்த்தசார மில்லாத வெட்டிப்பதமாம் வெட்டிப்பதங்கள் உண்டுபண்ணுவதில், மேற்படி ஜாதிகங்கிரகசார நூலாகிரியர் 'வெருவல்லவர், மிகுசமாததர்.' ஆகையினாலே, 'கிராமணி யாள்' என னும பெயாப்பதம் மேற்படி நூலாகிரியர் மண் டையில் முளைத்த சுத்தவம்பான வெட்டிப்பதமாகும். அது சுத்த நூனியத்திற்குச் சமமாகும்.

III. 'கிராமணிகள்' என்னும்பதம், 'கிராமணியாள்' எனனும்பதத்துக்கு மருஉவாகவந்து வழங்குகிறதென்று மேற்படிபுதுலாசிரியர் எழுதியிருக்கிறார். இவருடைய இலக்கணவிதிகளெல்லாந் தலைகீழாகப்பாய்கின்றன. அவருடைய மண்டையிதூறியதெல்லாம அவருக்கு இலக்கணவிதிகள் போல விளங்குகிறது.

மேலைப்பிரகாரணங்களிற் கூறியிருக்கிறபிரகாரம், ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் 'சாணர்' எனனும்பெயரினினறு 'சாணார்' என்னும்பெயரும், 'கண்ணு' என்னும்பெயரினினறு 'கன்று' என்னும்பெயரும், 'குண்ணு' எனனும்பெயரினினறு 'குன்று' என்னும்பெயரும், மருஉமொழிகளாகவந்து வழங்குகிறதென்று கூறியிருக்கிறதுபோலவே, இந்தக் 'கிராமணியாள்' எனனும் பெயரினினறு 'கிராமணிகள்' என்னும்பெயரும் மருஉமொழியாக வந்திருக்கிறதென்று இவ்விடத்திலுங் கூறியிருக்கிறார். இலக்கணவிததுவானகள் இவருடைய இலக்கண அறிவுத்திறமையைப்பார்த்து வியப்புறக்கடவர்கள்.

இலக்கணவிதிப்பிரகாரஞ் சொல்லவேண்டுமேயாயின், 'சாணார்' எனனும்பதத்தினினறு 'சாணார்' எனனும்பதமும், 'கன்று' எனனும்பதத்தினினறு 'கண்ணு' எனனும்பதமும், 'குன்று' எனனும்பதத்தினினறு 'குண்ணு' என்னும்பதமும், மருஉமொழிகளாகவந்து வழங்குகிறதென்று சொல்லலாம்.

ஆயினும், 'கிராமணிகள்' எனனும்பதத்தினினறு 'கிராமணியாள்' எனனும்பதம் மருஉமொழியாக வந்திருக்கிறதெனறவது, 'கிராமணியாள்' எனனும்பதத்தினினறு 'கிராமணிகள்' என்னும்பதம் மருஉமொழியாக வந்திருக்கிறதெனறவது, ஒருபோதுஞ் சொல்லுதற்கிடமில்லையே. இடமிருக்குமேயாயின், மேற்படிபுதுலாசிரியர் தாமே விதிக்காண்பிக்கக்கடவர்.

இது மேலைப்பிரகாரணங்களில் எடுத்துரைத்திருக்கிற பிரகாரம் 'செளண்டிகர்' என்னும்பதத்துக்குச் 'சாணார்' என

பது மசூஉமொழியாய்ற்றென்று அவர் கூறியிருப்பதுபோலிருக்கின்றது.

இவைகளையெல்லாம் ஒருங்கேதிரட்டிப் பார்வையிடுமபோது, 'கிராமணிகள்' என்னும்பெயர் தொண்டைவளநாட்டுப் பூவ தமிழ்ச்சத்திரியகுலத்தவர்களாகிய சானரோர்குலத்து மேனமககளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சிறந்தப்பட்டப்பெயர் என, இது சுராகுலத்துப்பிரபுக்களுக்குரிய பட்டப்பெயரானமையால் மேற்படி சானரோர்குலத்தவர்கள் சுராகுலத்துச் சத்திரியக்கிளைப்பிரிவார்கள் என்றும், 'கிராமணியான்' என்பது மேற்படிதூலாசிரியர் மனோபாவனையிலுற்பத்தியான தூதனப்பாணிப்புப்பதமென்றும் நிச்சயமாய்த தெரியவருகின்றது.

இனி ஆரவது பிரகரணத்தில் அரசர்குலத்தவர்களுக்குரிய சிறந்தப்பட்டப்பெயராகிய 'நாடான்' என்னும்பெயரும், அந்தப்பெயருடன் ஒருபொருளில்வந்து வழங்குகின்ற மற்றப்பெயர்களும், தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலத்தவர்களுக்குரிய பூவபட்டப்பெயர்கள் என விபரப்படக்கூறுவோம்.

கூ. பிரகரணம்.

தமிழ்ச்சத்திரியகுலப்பட்டப்பெயராகிய 'நாடான்' என்னும்பெயரும், அந்தப்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட மற்றப்பெயர்களும், தமிழ்நாட்டரசர்குலத்தவர்களுக்குரிய பூவபட்டப்பெயர்கள் எனக்கூறுகின்றது.

ஜாதிகங்கிரகசாரநூலில், சானரோர்குலத்தவர்களுக்குப் பூர்வகாலமுதல் வந்திருக்கின்ற சிறந்தப்பட்டப்பெயராகிய 'நாடான்' என்னும் பெயருக்குத் தப்புத்தாற்பரியங்கூறியிருக்கிற காரணத்தையிட்டு, 'நாடான்' என்னும் பட்டப்பெயரையன்றி இந்தப்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பட்டப்பெயர்களாக வழங்கிவருகின்ற, 'நாட்டான், நாடன்' என

னும பெயர்க்ளையும், 'நாட்டாளவான், நாடான்வான்' என னும பெயர்க்ளையும், ஒருசேரத்திரட்டி இவ்வனந் தாற்பரியங் கூறி, தப்பையொழித்து, நிசுததைநிறுத்தும் நியாயங்களை கூறுதல்செய்வோம்.

ஐாதிசங்கிரகசாரநூலில், 389-வது பக்கத்தில் பலாபால் விசுவநாதர் கூறியிருக்கின்ற 'நாடார்' என னும பதத்தை இங்ஙனம் ஆண்பால்விசுவநாதர் 'நாடான்' என வைத்துவிபரிப்பேரம்.

மேற்படி நூலாசிரியர், 'நாடான்' என னும பெயர்ப்பதத்திற்கு 'மேலோர்வசிக்கும் நாடுகளில் நாடாதவன்' எனத் தாற்பரியம் கல்பித்து தமது மனோரதப்பிரகாரம், 'நாடான்' என னும் பெயருக்கு 'நாடாதவன்' எனத்தாற்பரியங் கூறியிருக்கிறார். ஆயினும் முன் அடை பின் அடையின்றி, 'நாடான்' என னுமபதம் தனிநிலைபதமாய்நிற்க, அதற்குப் பொருளிலொத்ததாகக்கூறிய 'நாடாதவன்' என னுமபதத்திற்கு ஒருமுழநீளத்தில் முன் அடைசேர்த்தது 'மேலோர்வசிக்கும் நாடுகளில் நாடாதவன்' எனத்தாற்பரியம் எழுதியிருக்கிறார். 'மேலோர்வசிக்கும் நாடுகளில்' என்கிற அடைவாசகம் தாற்பரியப்பதத்துடன் சம்பந்தப்பட்டு நிற்கின்றது இந்த நீண்டதொடரடை இவருக்கு எவ்வளவு அகப்பட்டதோ யாம் அறியலாம்.

'நாடான்' என்னும்பதம் மேற்படி நூலாசிரியர் கருத்தின்படிக்கு நாடி (=விருட்டி) என்னும் வினைமுதலடியிற்பிறந்த எதிமறை ஆண்பால்வினைமுற்றாகும்; அல்லது எதிமறைவினையாலணையும் ஆண்பாற்பெயராகும். மேற்படி நூலாசிரியரோ 'நாடான்' என்னும்பதத்தை வினையாலணையும் ஆண்பாற்பெயராகக்கொண்டு 'நாடாதவன்' எனத்தாற்பரியம் பண்ணியிருக்கிறார். அப்போது 'நாடாதவன்' எனபதற்கு 'விரும்பாதவன்' என்று அருத்தமாகும். 'விரும்பாதவன்' என அருத்தங்கொண்டுவருகிற 'நாடாதவன்' என்னும்பதத்தின் அர்த்தசாரத்தை விரித்துத்தெளிவுபடக்கூறுதற்கு

நாடி அடைமொழிதேடியவர் அதினகருத்தைத்தெளிவிப்பதற்கு இயற்கையாய் வேண்டாத அடைகூறியிருக்கிறார்.

‘நாடான’ எனணும்பதத்தினகருத்து மாணாகருக்கு விளங்குதோ அல்லவோ என நிச்சயத்தறியவிரும்பிய ஆசிரியனொருவன் மேற்படி மாணாக்கரைப்பார்த்தது, என்னத்தை நாடான (=நாடாதவன்)? என வினாவி அடைசேர்த்துரைத்துக்கருத்தைத்தெளிவிப்பது ஆசிரியனுக்கு இயற்கை இவ்வாறு வினாவினால், அதற்குவிடையாக,

பூலோகவினபத்தை)

வீட்டை

இனசனத்தை

} நாடான (=நாடாதவன்)

என்பதுபோலொத்த ஒரு அடைசேர்த்துக்கருத்தைத்தெளிவிப்பது இயல்பாகும். இவ்வாறு இணங்கிய அடைகூறாமல், கருத்திற்கு இசையாததும், கருத்திறைவாக்காததுமான அடைசேர்த்து “மேலோர்வசிக்கும்நாடுகளில் நாடாதவன்” எனக் கூறியிருக்கிறார் நூலாசிரியர்.

இதனகருத்தை நிறைவாக்குதற்கு இரண்டுவினாக்கள்வினாவி இயற்கைப்பதங்களை வருவித்துச்சேர்க்கவேண்டும். அந்தப்படியாக ‘மேலோர்வசிக்கும் நாடுகளில்’ என்னத்தைநாடான (=நாடாதவன்)? எனவினாவின, ‘மேலோர்வசிக்கும்நாடுகளில் மேன்மையை நாடான’ என்பதுபோலொத்த விடை ஏற்கும். பின்னும் மேலோர்வசிக்கும் நாடுகளில் என்னசெய்யநாடான (=நாடாதவன்)? என வினாவின, ‘மேலோர்வசிக்கும் நாடுகளில் சண்டைசெய்யநாடான’ என்பதுபோலொத்த விடைஏற்கும்.

இது மேற்படிநூலாசிரியர் கருத்தேயாயின், ‘மேலோர்வசிக்கும்நாடுகளில் மேன்மையைநாடாதவன்’ என்றாவது, ‘மேலோர்வசிக்கும்நாடுகின்ற சண்டைசெய்யநாடாதவன்’ என்றாவது தாற்பரியம் எழுதவேண்டும். இவ்வகைத்தாற்பரியம் அதில் அமையவில்லை.

இப்படியிருக்க, ‘மேலோர்வசிக்கும்நாடுகளில் நாடாதவன்’ என்று மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் எழுதி

யிருக்கிற தாற்பரியத்தைக்கூர்ந்து யோசித்துப்பாக்கும்போது, இதனுள் அவருடைய இயற்கையான மனக்கருத்து வெளியாகின்றது. எவ்வாறெனில, மேற்படி நூலாசிரியருக்கு, 'நாடான்' எனனுமபதம் 'நாடு (=விரும்பு)' எனனும் வினைமுதலடியினின்று பிறந்து 'நாடாதவன்' (=விரும்பாதவன்) எனத்தாற்பரியம் பெற்றுவரும் எனவும், மேற்படி 'நாடான்' எனனுமபதம் 'நாடு (=தேசம்)' எனனும்பெயரடியிற்பிறந்து 'நாடான் (=அரசன்)' எனத்தாற்பரியம்பெற்றுவரும் எனவும், நன்குணர்ந்தவரானதினாலும், 'நாடான்' என்ற சான்றோருவத்துச் சிறந்தபட்டப்பெயரானது 'நாடு (=தேசம்)' என்கிற மூலபதத்தினின்று பிறந்தபெயரென்றே தெளிந்தவரானதினாலும், அவர் 'நாடான்' எனனுமபதத்துக்குத் தாற்பரியங் கூறப்படுந்தபோது, முன்பினயோசியாமல் 'மேலோர்வசிகளும். நாடுகளில நாடாதவன்' எனக்கூறிவிட்டார். ஆனதினாலே, 'மேலோர்வசிக்கும்நாடு' எனனுந்தொடர்மொழியிலடங்கியிருக்கின்ற 'நாடு (=தேசம்)' எனனும மூலபதத்தினின்று 'நாடான்' எனனும பெயர்ப்பதம் பிறந்திருப்பது அவருக்கு உள்ளாகுள்ளாகத் தெளிவுறத்தெளிந்த உண்மை என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இந்தப்பிரகாரம், மேற்படி நூலாசிரியர் நினைபாதவண்ணம், தமதுமனோரதப்படிக்கு எழுதியிருக்கிற அடைவாசகத்தில், 'நாடு (=தேசம்)' என்றொருபதத்தை அதனுள்ளிணித்துவைத்திருக்கிறார். ஆகவே 'நாடான்' எனனுமபதம் 'நாட்டுடன் சம்பந்தப்பட்டிருப்பது அவர் மனதுக்கே தீர்க்கமுறத்தெளிந்த சத்தியம் என்பதற்கு ஐயமேயில்லை. அவ்வாறு அவருக்குத்தெரியாதிருக்குமேயாயின், 'நாடான் (=நாடாதவன்)' எனனும பெயர்ப்பதத்துக்கு அடைதேடியவர் மேற்படிவினைக்கு இயல்பாக இணங்கதக்க சொற்களைச் சேர்த்து,

'கிரையநாடாதவன்,'

'புண்ணுக்கைநாடாதவன்,'

‘கத்தரிக்கூரையைநாடாதவன,
‘பாவஞ்செய்யநாடாதவன,’
‘சண்டைபண்ணநாடாதவன,

என அடைசேர்த்து மேற்படிவினையின் கருத்தைத்தெளிவிக்கலாமே. இவ்வாறுதெளிவுகூறாமல், ‘மேலோர்வசிக்கும்நாடுகளில்’ என அடைசேர்த்திருப்பதினாலே, ‘நாடான்’ என்னும் பெயர்ப்பதத்துக்கு அவர்தாமே நமக்கு மூலபதமும் தாற்பரியவுரையுங் கூறிக்காட்டியதுபோலிருக்கின்றது ஆனதால், ‘நாடான்’ என்னும்பெயர்ப்பதத்துக்கு ‘நாடு (=தேசம்)’ என்பது மூலபதம் எனவும், ‘நாடான்’ என்னும் பெயர்ப்பதத்துக்கு ‘மேலோர்வசிக்கும் நாடாள்பவன்’ என்பது தாற்பரியம் எனவும் நமக்கு அவர்தாமே சொல்லித்தந்திருப்பதுபோலிருக்கிறது.

இந்தக்கருத்தின்படிக்கு, ‘நாடான்’ என்னும்பெயருக்கு,

‘நாட்டுடன் சம்பந்தப்பட்டவன,’
‘நாட்டுக்குரிமையுடையவன,’
‘நாடாள்பவன்’ என்பதுகருந்தாகும்.

ஆனதால், ‘நாடான்’ என்னுந்தமிழ்ச்சத்திரியகுலப்பட்டபெயருக்குத் ‘தேசம்’ என அருத்தங்கொள்ளுதென்ற ‘நாடு’ என்னும்பதம் மூலபதமாகும். இப்படியிருப்பதினால், நாம் இங்ஙனம்,

I. நாடு (=தேசம்) என்னும்பெயர்ப்பதத்தினின்று பிறந்துவந்து வழங்குகின்ற ‘நாடான்’ என்னும்பெயர்ப்பதத்திற்குச் சரியான்தாற்பரியம் இன்னதென்றும்,

II. ‘நாடான்’ என்னும் பெயர்ப்பதத்தோடு இயல்பாகக் கூடிவருகின்ற அடைமொழிகளால் அதிங்கருத்து இன்னதென்பது தெளிவுற விளங்குகின்றதென்றும்,

III. ‘நாடான்’ என்னும்பெயர் இன்னகுலத்தவர்களுக்குப் பட்டப்பெயராக நூல்வழக்கிலும், உலகவழக்கிலும் வந்து வழங்குகின்றதென்றும், இங்ஙனம் விபரப்படிப்பார்க்க வேண்டியது.

ஆயினும் இந்த மூன்றுவிஷயங்களையும் முறையே எடுத்து விரித்துரைப்பதற்கு முன்னதாக, மேற்படி ஜாதிகங்கிரக சாரநூலாசிரியர் இதற்காண்பித்திருக்கிற யுத்திக்குறைவை இங்ஙனஞ் சற்றுவிபரப்படக் கவனித்துப்பார்ப்போம்.

(i) நாடு (=தேசம்) பெயர். இந்த மூலப்பெயர்ப்பதத்தி னின்று 'நாடான' என்னும் பெயர்ப்பதம் பிறந்துவந்திருக் கின்றது. ஆனதால், 'நாடான்' என்பதற்கு, 'நாட்டை யுடையவன்' என்று கருத்தாம்.

(ii) நாடு (=விருமபு) வினை. இந்த மூலவினைப்பதத்தி னின்று 'நாடான' எனனும் எதிர்மறைவினையாலணையும் பெ யாபுபதம் பிறந்திருக்கின்றது. ஆனதால், 'நாடான' என்னும் வினைப்பெயர்ப் பகுபதத்திற்கு, 'நாடாதவன்' (=விருமபாத வன்) என்பது பொருளாகும்.

மேற்படி ஜாதிகங்கிரகசாரநூலாசிரியரோ, மேலேகாட்டி யிருக்கிறபடிக்கு, வேண்டுமென்றே, பெயர்ப்பதமாகிய நாடு (=தேசம்) எனபதை மூலபதமாக எடுக்காமல், சரசம்பேசு கிறவர்களுக்கொப்பந்தம், நாடு (=விருமபு) எனனும் வினைப பதத்தை மூலபதமாகக்கொண்டு மேற்படி பெயர்ப்பகுபத தைப் பிறப்பித்து, 'நாடாதவன்' எனத் தாற்பரியம்பண்ணி யிருக்கிறார்.

'நாடு' என்னும்பதம் உபயார்த்தமானபதம். இதுபோ லான உபயார்த்தபதங்களிற் சிலவற்றைத் திருட்டாந்தங்கள னாக இங்ஙனம் எடுத்துக்கூறுவோம்.

சரசக்காரர்களாகிய வாலிபர்கள் கூட்டமிட்டுக்கொண்டு, சக்கந்தவார்த்தைகன்பேசிச் சிரித்து மகிழுமிடங்களில், ஒரு வருடஞ்ஞெருவர் பேசும் பேச்சுகளில் உபயார்த்தப்படத் தக்க மொழிகள் அகப்பட்டால் கம்மாவிபுார்கள். அந்த மொழியை யுரைப்பவன் நினைத்தகருத்து இன்னதென்று தெ ரிந்திருந்தும், அதையொழித்துப்பேசியவன் நினைபாத மற் றொருகருத்தை நடிக்கப்படுவான் வெளிப்படக்கூறிக் சிரித்து மகிழ்வதுண்டு. இவ்வாறு உபயார்த்தப்படத்தக்கமொழிகளிற்

சிலவற்றை இங்ஙனந்திருட்டாந்தங்களாக எடுத்துக்காண்பிப்போம். அவைவருமாறு:

(i) தேரான்.—இது 'தேர்' எனனும் மூலபதத்தினின்று பிறந்த உபயார்த்தப்பதம்.

(a) தேர் (=இரதம்) பெயர். ஆனதால், 'தேரான்' எனபதற்குத் 'தேரையுடையவன்' என்பதுகருத்தாம்.

(b) தேர் (=ஆராய்) வினை. ஆகவே, 'தேரான்' எனபதற்கு 'ஆராயாதவன்' எனபது பொருள்.

(ii) பாரான்.—இது 'பார்' எனனும் மூலபதத்தினின்று பிறந்த உபயார்த்தப்பதம்:

(a) பார் (=பூமி) பெயர். ஆனதால், 'பாரான்' எனபதற்கு, 'பாரையுடையவன் (=பூமிக்குடையவன்)' என்பது கருத்தாம்.

(b) பார் (=காண) வினை. ஆகவே, 'பாரான்' எனபதற்குப் 'பாராதவன் (=காணாதவன்)' எனபது பொருள்.

இதுபோலவே, அடையான், உறியான், உடையான், 'தறியான்' முதலான உபயார்த்தமொழிகளையும் எடுத்துப்பிரித்து உபயார்த்தப்படுத்திக் கண்டுகொள்க. உபயார்த்தங்கொள்ளுகின்ற பதங்கள் இருவகைக்கருத்துக்கொள்ளும். பேசுகிறவன் ஒருகருத்தை யமைத்துச்சொல்ல, மற்றவன் வேண்டுமென்றே மற்றொருகருத்தை எடுத்துக்கூறிச்சொல்லு மகிழுவே, அங்ஙனம் பிறப்பவர்களுள்ளோரும் கெக்கட்டமிட்டு நகைப்பார்கள். நகைத்துப்பழித்தலே அநின்பயன். உண்மை தோன்றப்பேசி யகமகிழ்தலே நிசவினபும். விகடப்பேச்சுப்பேசிச் சிரித்தல் பேய்த்தனமாகும். பேசும்பொருள் கணங்கொண்ட பொருளேயாயின், அவ்வகைப்பேச்சினுள்ளே விகடப்பேச்சுப்பேசுதல் நகைப்புக்கல்ல வெறுப்புக்கேதுவாம்.

மேற்படி தூலாசிரியர் எடுத்துப்பேசுகின்றபொருள் வினையாட்டுப்பொருளல்லவே. இது வினையாட்டுப்பொருளல்லாத

தால் இதுவும் அவர்மீது குற்றமாகின்றது. அவர் 'நாடான்' எனும் பட்டப்பெயருக்கு 'நாடாதவன்' எனப்பொருள் கூறுகிறார். இது மோடனத்தாற்பரியம் எனபதற்கு இங்ஙனம் ஒரு உதாரணம் எடுத்துரைப்போம்.

அருணாசலபுராணம்,* வச்சிராங்கதபாண்டியனசருககம்,
40-வது கவி:

“வேழமும்பரியுந்தேரும் வீரருஞ்சுவடுநாடிச்
சூழமந்திரிகளோடுஞ் சூழ்ந்தனர்துயரந்தோந்தான்,
தாழையின்கமுகினகாடுந் தவளவானகதிரைத்தீணமே
வாழையுங்கநம்பின சாற்றினவளர்ந்திடுமவையைநாடான்.”

இந்தக்கவியில், வச்சிராங்கதபாண்டியனுக்கு 'வையைநாடான்' எனப் பட்டப்பெயர்வந்திருக்கின்றது. 'வையைநாடான்' எனபதற்கு 'வையைநதிபாய்நாடான்வான்' எனபது கருத்தாம். உரையாசிரியர் 'நாடான்' எனபதற்கு 'நாட்டரசன்' எனத்தாற்பரியம் எழுதியிருக்கிறார்.

மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியரோ 'நாடான்' எனும் பட்டப்பெயருக்கு 'நாடாதவன்' எனத்தாற்பரியங்கூறியிருக்கின்றார். அவ்வாறு தாற்பரியங்கூறினால், 'வையைநாடான்' என்பதற்கு 'வையைநதியைநாடாதவன்' என்றுதாற்பரியமாகும. பாண்டியன் 'வையைநதியை நாடாதவனா? மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியரே சொல்லட்டும் புத்திமானகள் நடுச்சொலலக்கடவர். ஆகவே, 'நாடான்' எனும் பட்டப்பெயருக்கு 'நாடாதவன்' எனப்பொருள் கூறியிருப்பது மோடனத்தாற்பரியமல்லவா?

நாம் மேலேசொல்லியிருக்கிறபிரகாரம் 'நாடான்' எனும் தமிழரசர்குலப்பட்டப்பெயரைக்குறித்து இங்ஙனம் முன்முயற்சியங்களை எடுத்துக்காட்டுவோம். அவைவருமாறு

I. 'நாடான்' என்னும் பட்டப்பெயருக்குச் சரியானதாற்பரியம் இன்னதென்றும்,

II. 'நாடான்' என்னும்பட்டப்பெயரோடு இயல்பாகச்சேர்ந்துவருகின்ற அடைகளால் அதனதாற்பரியம் இன்னதென்பது தெளிவுறவிளங்குகிறதென்றும்,

III. 'நாடான்' என்னும்பட்டப்பெயர் இன்னகுலத்தவர்களுக்கு நூல்வழக்கிலும், உலகவழக்கிலும் வந்துவழங்குகிறதென்றும், இவ்வுண்ம முறையே எடுத்துக்கூறுவோம். அந்தமூன்றுவிஷயங்களுள்,

I. 'நாடான்' என்னும்பட்டப்பெயருக்குச் சரியானதாற்பரியம் என்ன?

ஒருபதம் உபயார்த்தப்பட்டு வழங்குமேயாயின், உத்தமஆசிரியர்கள் அவ்விருகருததையும் விதந்துகூறி, இந்தவிடத்தில் இவ்விருண்டிகருத்தில் இன்னகருத்து ஏற்குமென்று காட்டவேண்டுமது அவாகளுக்கு இடற்கையாம். அப்பதம் அடையினறித் தனிப்பதமாக நிற்குமேயாயின், உபயார்த்தங்களிரண்டையும் விபரப்பதக்கூறி, சுமமா விட்டுவிடவேண்டியது. ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியரோ மேற்படி 'நாடான்' என்னும்பதத்தை நூற்சாரிற்சொல்லாது, தனிமொழியாக எடுத்துக்கூறியிருப்பதால், அவர் 'நாடு' என்னும் மூலபதத்தை விளையாகக்கொண்டு, 'நாடாதவன்' என்பதாக அப்பதத்தினை ஒருகருத்தைத் தெரிவித்தபின்பு, 'நாடு' என்னும் மூலபதத்தைப் பெயராகக்கொண்டு, 'நாடான்' என்பதற்கு 'நாடடைபுடையவன்' என அதின் மறுகருத்தையும் விளங்கக்கூறுதது யாது காரணமோ அறிவுடையோர் சொல்லக்கடவர். 'நாடு' என்னும்பதம் உபயார்த்தப்பதத்தக்கமொழியென்று தமக்குத்தெரியாததினவே இரண்டாவதுகருத்தை மேற்படி நூலாசிரியர் விட்டிருப்பாரேயாயின், அது அவருடைய குற்றமன்று. அப்போது தெரியாமையினால் அதை விட்டுவிட்டாரென்க.

அந்த 'இரண்டாவது கருத்துத்தெரிந்திருக்க, அதை மறைக்கவேண்டுமென்கிற நோக்கத்தோடு சொல்லாதுவிட்டிருப்பாரேயாயின், அது என்னசெய்கையாகுமோ, இதைப் போர்தாமே திதர்ஸித்துச் சொல்லட்டும்.

மேற்படிநூலில், 389-வதுபக்கத்திற் கண்டிருக்கிறவைகளைக் கூர்ந்துபாராக்குமிடத்து, 'நாடான்' என்னும் பதந் தனிப பதமாகநிற்க, அதனதாற்பரியம் முன்பின் வருகின்ற அடை வாசகங்களோடு பிணிபட்டுச் சமபந்திதது நிற்கின்றது. அந் த அடைவாசகங்களைப்பார்க்குமிடத்து, 'நாடான்' என்னும் பெயர் கிராமணிகளாகிய சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கூரிய பட்டப்பெயர்என்று கண்டிருக்கின்றது ஆனதால், மேற்படி நூலாசிரியர் 'நாடான்' என்னும்பெயர் கிராமணிகளாகிய சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கூரிய பட்டப்பெயரென்று தெரிந்த வராய், அந்தப்பதத்துக்கு அடங்குஞ்சொல்லப்புகுந்திருக்கிறார் அவ்வாறு அந்தஞ்சொல்லப்போனவர், மேற்படி 'நாடான்' என்னும்பதத்தின் உபயாந்ததங்களைத் தெரிவித்து, தாம் எடு த்ததுறைக்கு இன்னகருத்து ஏற்காதெனபதற்குத் தகுந்தநியா யங்கள் கூறி, அந்தக்கருத்தைத் ஒதக்கிவிட்டு, மற்ற இரண்டா வதுகருத்து இந்த இடத்திற்கு ஏற்குமென்பதற்கேற்ற நியா யங்கள் காட்டி, அந்தக்கருத்தைத் தமது நூலில் அமைக்கவே ண்டுவது நியாயம். ஆயினும், அவர் அப்படிச்செய்யாதது பெரியோர்கள் கருத்திற்கிசையாது.

இனி 'நாடான்' என்னும் பட்டப்பெயர்ப்பதத்திற்கு இயற் றையான தாற்பரியம் இன்னதென்று இங்ஙனம் விரித்துரைப போம்.

'நாடான்.'

'நாடு' என்னும் மூலபதத்தினின்று பிறந்துவழங்குகின் ற பகுபதப்பெயர்கள்,

'நாட்டான், நாடான், நாடன

நாட்டான் (ழ்) வான், நாடான் (ழ்) வான்' என்னும் ஐந்துபெயர்களுமாம்.

இந்த ஐந்துபெயர்களுக்கும், 'நாட்டையுடையவன், பூமி டுடையவன், அரசன்' என்பதுபொருளாகும்.

'நாடு' என்னும் மூலபதத்தினின்று இலக்கணவிதிப்பி ராகாரம் பிறந்த ஆண்பாற்பகுபதம்; 'நாட்டான்' என்பது 'நாட் டான்' என்னும்பதம் இடைக்குறையால், 'நாடான்' எனநி

று, பின்பு குறுக்கக்விதாததால் அன விசுதிபெற்று, 'நாடன' எனவாயிற்று. ஆகவே, 'நாட்டான, நாடான, நாடன்' என னும இந்த மூன்றுபெயர்களும், ஒருபொருள்கொண்ட மொழிகளாம். இந்த மூன்றுபெயர்களும் ஒருபொருட்பெயர்கள் எனபதற்குச் சில உதாரணங்கள் இங்ஙனங்கூறுவோம்.

(i) கூடு.—இந்த மூலபதத்தினின்று பிறந்து வழங்கு கின்றபெயர்கள், 'கூட்டான, கூடான், கூடன்' எனபவைகளாம்.

அவை 'கூட்டையுடையவன் (=உடலன்)' என்னும், ஒரு பொருளில்வந்து வழங்குகின்றன. அப்படியாயின், 'நாட்டான, நாடான, நாடன்' என்னும் மூன்றுபெயர்களும் ஒருபொருளில் வரவில்லையென்று யார்சொல்லுவான்?

(ii) கோடு.—இந்த மூலபதத்தினின்று பிறந்துவழங்கு கின்ற பெயர்கள், 'கோட்டான, கோடான், கோடன்' எனபவைகளாம்.

இந்த மூன்று பெயர்களும் 'கொம்பன்' என்னும் ஒரு பொருளில்வந்து வழங்குகின்றன. அப்படியாயின், 'நாட்டான, நாடான, நாடன்' என்னும் மூன்று பெயர்களும் ஒரு பொருளில் வரவில்லையென்று யார்சொல்லுவான்?

(iii) காடு.—இந்த மூலபதத்தினின்று பிறந்து வழங்கு கின்றபெயர்கள், 'காட்டான, காடான், காடன்' எனபவைகளாம்.

இந்த மூன்றுபெயர்களும் 'வனத்தன்' என்னும் ஒரு பொருளில்வந்து வழங்குகின்றன. அப்படியாயின், 'நாட்டான, நாடான, நாடன்' என்னும் மூன்றுபெயர்களும் ஒரு பொருளில்வரவில்லையென்று யார்சொல்லுவான்?

'தூலவழக்கிலும், உலகவழக்கிலும் 'நாட்டான, நாடான, நாடன்' என்னும் மூன்றுபெயர்களுக்கும் 'பொருள்' 'அரசன்' எனபதாம். அதுவுமல்லாமல், 'நாடு' என்னும் மூலபதத்தினின்றே 'நாட்டான் (=நீ)வான்' 'நாடான் (=நீ)வான்' என்னும் பெயர்களும் பிறந்துவந்திருக்கின்றன. 'நாட்டான்வன்' என்னும் பெயர் இடைக்குறையால் 'நாடான்வான்' என வந்து

காலும் நூலவழக்காலும் தெரிவிகக்க கருதியிருக்கி
ரோமென்றுஞ் சொலவிககொண்டதிற்பேரில், நீங்
கள உங்கள குலத்தைக்குறித்துத் தெரிவிகக்க கருது
கிறவைகளைத் தெரியப்படுத்திககொள்ளலாமென்று
உத்தரவு பெறுகுகொண்டனா.

4. சானரோகுலத்தவர்கள் செயதபிரகாரம்,
பிறகுலத்தவர்களிற பலகுலத்தவர்களுந் தத்தங் குல
நிலைகள் மேறபடி சட்டத்தாற் சரியான தானங்களில
வைக்கப்பட ஏதுவிலையென்பதாக மேறபடி கம்
மிட்டியாருக்கு விண்ணப்பங்களமூலமாகத் தெரி
வித்துகுகொண்டனா. அவர்களுக்கும் அவ்வாறே
உத்தரவளிக்கப்பட்டது.

5 இந்நதபிரகாரம் மேறபடி சட்டத்தால குல
நிலைப் பூரவோத்திரங்களைக் கிணடிக நின்றிப் பாரப்
பதற்கு ஏதுவுண்டானமையால், புராதனப்பிரியா
ஒருவா 'சானரோ மரபு' எனப் பெயா்கொண்
ட நூலொன்றெழுதி, கிறிஸ்தாபதம் துஅளய்க-ருஸ்
அசசியற்றுவித்துப் பிரசித்தஞ்செய்தனா. அந்த
நூலில், மேறபடி நூலெழுதியவா சானரோகுலப்
பூரவோத்திரம் இன்னதென்றும், அவர்களுடைய
பூரவவுறபத்தி ஸ்தானம் இன்னதென்றும், அவா
கள தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலத்தவர்களென்றும்,
அவர்கள் தமிழ்நாட்டு அதிகூரவச சிவபகதார்களென
றும், அவர்கள் பூரவ ஆரியமாகிய தமிழ்ப்பாஷைக்
குடையவர்களென்றும், அவர்கள் சுய அரசிமூந் கா
ரணத்தால மிகு தாழ்வடைதற்கு ஏதுவானாகளெ
ன்றும், பதினெண்புராணங்களிலொன்றாகிய பிரர்

மிய புராணத்து மூன்றாவது காண்டமாகிய பிரமோத்திர காண்டத்திலடங்கிய சுராபாண்டிய இராசனது சரித்திரத்தாலு, மேற்படி சான்றோருகுலத்தவர்கள் சுராபாண்டியனெனப் பெயர்கொண்ட சத்திரிய நிஷியாகிய காந்தமாரிஷியின் பரமபரையிலுதித்தவர்களுள்ளும் பல நியாயங்களைக்கொண்டு தெளிவுகூட்டி எழுதியிருக்கின்றனா.

இந்தநூலு மேற்படி சான்றோருகுலம் தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலம் எனபதற்கு நூலுக்குகின்றது.

6 இப்படியிருக்கிற சமயத்தில், கிறிஸ்தாபதம் 1870-1871-இல் 'ஜாதிசங்கிரகசாரம்' என்றொரு நூல் பிரசுரமாயிற்று. அந்தநூல் எழுதியவா அதில் சான்றோருகுலத்தினரைச்சுட்டி எழுதியிருக்கிறவைகள் பூர்வ ஏற்பாடுகளுக்கும், நாளது இயல்பு வழக்கங்களுக்கும், பெரியோர்கள் யுத்திக்கும், பூர்வநூல்களுக்கும் ஒருவிதத்திலும் பொருந்தாதவைகளாயிருக்கின்றன.

மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசாரநூலில் சான்றோருகுலத்தினரைச்சுட்டி மேற்படி நூலாசிரியா எழுதியிருக்கிறவைகளில் ஆறு முக்கியவிஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. அவைகளை முறையே ஒவ்வொருருகிலுதித்து விபரித்துரைத்து, நியாயப்பிரயோகத்தாலு தப்புக்களைப்போக்கி, உண்மையை நிறுத்த முயல்வோம். அந்த ஆறுவிஷயங்களும் வருமாறு :

(i) திவாகரம் மக்கடபெயரத்தொகுதி, 50-வது சுத்திரத்த தாற்பரியம். ஜாதிசங்கிரகசாரம், 14-வது பக்கம் காண்க.

முங்குகின்றது. 'நாட்டான் (=ம்)வான், நாடான் (=ம்)வான்' என்றும் இரண்டுபெயர்களுக்கும்பொருள் 'அரசன்' என்பதாம். அவைகளுக்கு நூல்வழக்கு இதனடியில் மூன்றாவது விஷயத்தை எடுத்துப்பேசும்போது விபரப்படக கூறுவேம்.

II. 'நாட்டான், நாடான், நாடன், நாட்டான் (=ம்)வான், நாடான் (=ம்)வான்' என்னும் இவ்வைந்துபெயர்களும் அரசர்குலத்தினர்க்குரியப்பட்டப்பெயர்களாம். இந்தப்பட்டப்பெயர்களோடு இயல்பாகச் சேர்ந்துவருகின்ற அடைகளாலேயே அவற்றின்கருத்து இன்னதெனத் தெளிவுறவிளங்குகின்றதென்று காண்பிப்போம்.

இந்த அரசர்குலப்பட்டப்பெயர்களை நாட்டுப்பெயர்களோடும், நகராற்பெயர்களோடும், ஆற்றுப்பெயர்களோடும், ஆட்பெயர்களோடுஞ்சேர்த்துரைப்பது நூல்வழக்கும் உலாபக்குமாம். அதற்கு இவ்வனம் உதாரணங்கள் வருமாறு

(i) நாட்டுப்பெயர்களோடு மேற்படி அரசர்குலப்பட்டப்பெயர்கள் முறையேசேர்ந்து வருமாறு:

- (1) குருநாடு. இதிலின்று,
குருநாட்டான்,
குருநாடான்,
குருநாடன்,
குருநாட்டான் (=ம்)வான்,
குருநாடான் (=ம்)வான், என்பவைகளும்;

- (2) கானகநாடு. இதிலின்று,
கானகநாட்டான்,
கானகநாடான்,
கானகநாடன்,
கானகநாட்டான் (=ம்)வான்,
கானகநாடான் (=ம்)வான், என்பவைகளும்;

- (3) தமிழ்நாடு. இதிலின்று,
தமிழ்நாட்டான்,
தமிழ்நாடான்,
தமிழ்நாடன்,

தமிழ்நாடன்,
தமிழ்நாட்டாள் (=ம்)வான்,
தமிழ்நாடாள் (=ம்)வான், என்பவைகளும்,

- (4) கம்பநாடு. இதினின்று,
கம்பநாட்டான்,
கம்பநாடான்,
கம்பநாடன்,
கம்பநாட்டாள் (=ம்)வான்,
கம்பநாடாள் (=ம்)வான், என்பவைகளும்,

- (5) குட்டநாடு. இதினின்று,
குட்டநாட்டான்.
குட்டநாடர்ன்,
குட்டநாடன்,
குட்டநாட்டாள் (=ம்) வான்,
குட்டநாடாள் (=ம்) வான், என்பவைகளும்,
நாட்டுப்பெயர்களோடு சேர்ந்து, 'அரசன்' என னுங்கருத
தில வந்து வழங்கியிருக்கின்றன.

இதுபோலவே மச்சநாடு, மலைநாடு, குடநாடு, கொழகை
நாடு, காயாம்புளிநாடு, நட்டாத்திநாடு, ஆலிநாடு, முதலான
நாட்டுப்பெயர்களோடும் மேற்படி அரசாகுல்பட்டப்பெயர்
களை யொட்டிக் கண்டிணர்க.

(6) நகராப்பெயர்களோடு 'நாடான், நாடன்' முதலான
பட்டப்பெயர்கள் கூடி வருமாறு :

- | | |
|----------------|--|
| திருக்குருகர். | —திருக்குருகர்நாடான்,
திருக்குருகர்நாடன், எனவும், |
| சிவகாசி. | —சிவகாசினாடான்,
சிவகாசினாடன், எனவும், |
| ஆறுமுகனேரி. | —ஆறுமுகனேரிநாடான்,
ஆறுமுகனேரிநாடன், எனவும், |
| தென்றிருப்பதி. | —தென்றிருப்பதிநாடான்,
தென்றிருப்பதிநாடன், எனவும், |

அறுப்புக்கோட்டை.—அறுப்புக்கோட்டை நாடான்,
அறுப்புக்கோட்டைநாடன், எனவும்,
நகரூர்ப்பெயர்களோடு சேர்ந்து, மேற்படி பட்டப்பெயா
கள் ‘அரசன்’ என்னுங் கருத்தில்வந்துவழங்கியிருக்கின்றன

இதுபோலவே, தண்டப்பற்று, படுகைப்பற்று, காயல்,
தருவை, தென்காசி, முக்கூடல் முதலான நகராபபெயாக
ளோடும். மேற்படி அரசாசூலப்பட்டபெயர்களையொட்டிக்
கண்டுகொள்க.

(iv) நதிப்பெயர்களோடு ‘நாடான், நாடன்’ முதலான
பட்டப்பெயர்களுக்கடி வருவதற்குத் திருட்டாந்தங்கள் :

வையை. —வையைநாடான்,
வையைநாடன், எனவும்,
பொன்னி.—பொன்னிநாடான்,
பொன்னிநாடன், எனவும்,
பொருதை.—பொருதைநாடான்,
பொருதைநாடன், எனவும்,
கங்கை. —கங்கைநாடான்,
கங்கைநாடன், எனவும்,
காளிநதி. —காளிநதிநாடான்,
காளிநதிநாடன், எனவும்,

நதிப்பெயர்களோடுசேர்ந்து ‘அரசன்’ என்னுங்கருத்தில
வந்து வழங்கியிருக்கின்றன.

(v) ஆடவர்பெயர்களோடு ‘நாடான், நாடன்’ முதலான
பட்டப்பெயர்கள்சேர்ந்து வருமாறு :

சுப்பிரமணியன். —சுப்பிரமணியநாடான்,
—சுப்பிரமணியநாடன், எனவும்,
இராமன். —இராமநாடான்,
—இராமநாடன், எனவும்,
வீரவர்மமார்த்தாண்டன். —வீரவர்மமார்த்தாண்டநாடான்,
—வீரவர்மமார்த்தாண்டநாடன், எ
னவும்,

ராகமணிமார்த்தாண்டன்.—நாகமணிமார்த்தாண்டநாடான்,
—நாகமணிமார்த்தாண்டநாடன்,
எனவும்,

ராமகிஷ்ணமுத்தாதித்தன்—ராமகிஷ்ணமுத்தாதித்தநாடான்,
—ராமகிஷ்ணமுத்தாதித்தநாடன்,
எனவும்,

மமையாள் (ஊழ்)வார். —நம்மையாள்வார் நாடான்,
நம்மையாழ்வார்நாடன், எனவும்,
நட்வர்பெயர்களோடு சேர்ந்து 'அரசன்' என்னுங்கருத்தில்
வந்துவழங்கியிருக்கின்றன.

இவ்வகை அடைமொழிச்சார்பில், 'நாடான்', 'நாடன்' முத
லானபட்டப்பெயர்கள் சேர்ந்து வருமிடங்களில், அப்பெயர்
களினகருத்து பட்டப்பகற்போல துலாம்பரமாக விளங்கு
கின்றது.

III. 'நாடான், நாடன்' என்னும் பட்டப்பெயர்கள் இன்ன
குலத்தவர்களுக்கு உலகவழக்கிலும் நூல்வழக்கிலுமவந்து
வழங்குகின்றதென்று இங்கனங் காண்பிப்போம். மேற்படி
இரண்டிபெயர்களில் 'நாடான்' என்பது உலகவழக்கிலும்,
'நாடன்' என்பது நூல்வழக்கிலும் மிகுந்துவரும். வடநாட்
டுச்சத்திரியர்களுக்கு 'ராஜா' என்கிற பட்டப்பெயர்வந்துவ
ழங்குகின்றபிரகாரம், தமிழ்நாட்டுச்சத்திரியர்களுக்கு 'நா
டான், நாடன்' முதலான பட்டப்பெயர்கள் 'அரசன்', என்னு
ங்கருத்தில் நூல்களில் வந்துவழங்கியிருக்கின்றன. உதார
ணம் வருமாறு:

- (1) சேரனுக்குத் திவாகரத்தில், 'குடநாடன்' எனவும்,
" சதாரகராதியில், 'குடக்கோன்' எனவும்,
நிகண்டில், 'குடக்கோ' எனவும், பெயர்
கண்டிருக்கின்றது. இதில்,

நாடன் }
கோன் } என்னும் அரசர்குலப்பட்டப்பெயர்கள் மூன்றும்
கோ } ஒருபொருளில் வந்திருக்கின்றன. இவற்றுள்,

‘கோன்,’ ‘கோ’ எனனும் இரண்டுபட்டப்பெயர்களுக்கும் ‘அரசன்’ என்பது கருத்தானமையால், ‘நாடன்’ எனனும் பட்டப்பெயருக்கும் ‘அரசன்’ என்பதே கருத்தாம் ஆனதால்,

நாடன் = கோ
= கோன்
= அரசன்.

இப்படியிருக்க, ‘நாடன்’ என்னும்பட்டப்பெயருக்கு ‘அரசன்’ என்பது கருத்தல்லவென்று எவனாவது சொல்லத்துணிவானா?

மேலும், யாம் மேலே எண்பித்திருக்கிற பிரகாரம், ‘நாடா’ன, நாடன்’ என்னும்பெயர்கள் ஒருபொருட்பெயர்களானபடியால், இவ்விருபெயர்களுக்கும் ‘அரசன்’ என்பதே பொருளாம் ஆதலால்,

நாடன் = நாடான.
= அரசன் என்பது தாற்பரியமாட
அன்றியும், குடநாடன் = குடக்குநாடான.
= மேற்குநாடான.
= மேல்நாடான.
= மேனாடான.
= மலைநாடான.
= சேரநாடன்.

இதுவுமன்றி, சோழநாட்டுக்குச் ‘சோனாடு’ எனனும்பெயர்வந்திருக்கின்றது. ஆகவே,

சோனாடன் = சோழநாடான	} = சோழநாடன்.
= சோனாடான	
= புனனாடான	
= காவிரிநாடான	
= பொன்னிநாடான	

(ii) ஓளையுயர்வாக்கு.

“காடுந் தேனெந் தேன் கடுகிவழிநடந்தேன்,
யான்வந்ததுர்மொளிதன்று—கன்ன
கருந்தேன்கண்ணுந்த காவிரிசூழ்நாடா,
இருந்தேன்கெகையிடழ்.”

இந்தச்செய்யுளில், 'நாடா' எனபது 'நாடான்' எனனும்
பதத்தின விளிவேற்றுமையாம். ஆனதால்,

நாடா = நாடானே
= அரசனே.

ஜாதிக் கிரகசாரதூலாசிரியர் உரையின்படிக்கோ, 'நாடா'
எனபதற்கு 'நாடா, தவனே' எனபது பொருளாகும். அப்படி
பாயின், 'காவிரிகுழ்தாடா' எனபதற்கு 'காவிரிகுழ்தாட
தாடாதவனே' எனபது தாற்பரியமாகுமே. சோழன காவி
ரிகுழ்தாடடை நாடாதவனா? இது எவ்வளவு நகைக்கப்படத்
தக்கது? 'நாடான்' எனனுமப்பட்டபெயர் இந்தச்செய்யுட்
சார்பில் 'நாடாதவன்' எனத்தாற்பரியங்கொள்ளுமா? மேற்
படி தூலாசிரியா தாமே இதற்கு விடைகூறட்டும்.

இந்தக்கவியில், சோழனுக்கும் 'நாடான்' எனப் பட்டப
பெயாவந்திருக்கின்றது.

(iii) ஓளவையார்வாக்கு.

“புகார்மன்னன் பொன்னிப்புனனுடன் சோழன

தகாதெனறுதானங்கிருந்து—நகாதே

கடிதினவருக்ககடிகோவலுருக்கு

விடியப்பதினெட்டாதான்.”

இங்ஙனம், சோழனுக்கு

‘புகார்மன்னன்’ எனவும்,

‘பொன்னிப்புனனுடன்’ எனவும் பெயர்கள்வந்திரு
க்கின்றன

‘புகார்’ எனபது காவிரிப்பூம்பட்டணம். பாண்டிநாட்
டரசனுக்குக் கீழ்கடலருகில், திருச்சீரலைவாய் எனப் பெ
யர்கொண்ட திருச்செந்துருக்குச் சமீபத்தில், தாமிரவன்னி
நதியின் முகத்தீவரத்தில் கொற்கைநகர் பூர்வ இராசநகர
மாயிருந்தபிரகாரம், சோழநாட்டரசனுக்கு, ஆதிச்சிதம்பரம்
எனப் பெயர்கொண்ட திருவெண்காட்டிற்குச் சமீபத்தில்,
காவேரிநதி ழுகத்தவாரத்தில் கடற்கரையருகில் புகார் எ
னப்பெயர்பெற்ற காவிரிப்பூம்பட்டணம் பூர்வ இராசநகரமா
யிருந்தது. ஆனதால், சோழனுக்கு ‘புகார்மன்னன்’ எனப

பெயர்வந்திருக்கின்றது. பின்னும், சோழனுக்கு 'பொன்னி
புனனாடன்' எனவும் பெயர் கொடுத்திருக்கிறது 'பொன்னிப்
புனனாடன்' எனபதற்குக் 'காவிரிநாடான்' எனபது கருத்தாம்.
ஆனதால்,

புகார்மன்னன் }
பொன்னிபுனனாடன் } = சாழராசன் என்றும் இதில்,
மன்னன் } என்னும் இரண்டு பட்டப்பெயர்களும் ஒருபொ
நாடன் } ருளில் வந்திருக்கின்றன. ஆனபடியினாலே,
மன்னன் = நாடன்
= நாடான்
= அராசன்.

இதில், நாடன் எனபதற்கு 'மன்னன்' என இயல்பான தாற்
பரியவுரை மேற்படி செய்யுளிலேயே வந்திருப்பதால், 'நா
டான்' 'நாடன்' என இரண்டு பட்டப்பெயர்களுக்கும் 'அர
சன்' எனபதே கருத்தி. அதற்கு எவ்வளவுச் சந்தேகமின்று.

(iv) பாண்டிவளநாடான் சமுகத்தில், கம்பர்வீட்டு
பெண்களிலொருத்தி பாடியவெண்பா :

“தென்னவாமீனவா சீவிலிமாறமுதுரை
மன்னவா பாண்டிவளநாடா—முன்னஞ்
சுருமபுக்குத்தாரளித்த துய்யதமிழநாடா,
கரும்புகுவுவம்பிலேகண”

இந்தச்செய்யுளில், பாண்டியனுக்கு,

தென்னவன்,

மீனவன்,

மாறன்,

மதுரைமன்னன்,

பாண்டிவளநாடான்,

தமிழநாடான், எனப்பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன.

இதில், 'மன்னன், நாடான்' என்னும் இரண்டுபெயர்களும்
ஒருபொருளில்வந்திருப்பதால்,

நாடான் = மன்னன்

= அராசன்.

ஆகையினாலே, 'நாடான், நாடன்' என்னும் இருபெயர்
நம் 'அரசன்' என்னும் ஒருபொருளில் வந்திருப்பது மிக
தெளிவாய் விளங்குகின்றதே.

(v) அருணாசலப்புராணம், வச்சிராங்கதபாண்டியன்
சுருக்கம், 40-வது கவி.

'வழமும்பரியுந்தேரும் வீரஞ்சுவடுநாடிச்
நுழமந்திரிகளோடுஞ் சூழ்ந்தனர் துயரந்தீர்த்தான்
பாழையின்கழுவின்காடுந் தவளவானகதிரைத்தீண்டும்
பாழைபுறதருமபின்சாற்றினவளர்ந்திடும்வையைநாடான்''

தாற்பரியம்.

பாண்டிவளநாடாண்ட மன்னர்குலத்திலுதித்த வச்சிராங்க
பாண்டியனாகிறவன், ஒருநாள் வனவேட்டையாடுதற்கு நாட்
மற்றோனாய், இரதகஜதூரகபதாதிகளாகிய சதுரங்கசேனை
பாய்மாசாரியாய்ப்புறப்பட்டு, வனத்துப்புருந்து வேட்
களாகிகையில், சேனைகளை விட்டுப்பிரிந்து, எழும்பிய அழ
கிய புண்குப்பூனைபொனறை ஒன்றியாய்த்துரத்திக்கொண்டு
வளையில், அது அருணாசலமலையைச்சூழ்ந்தோடவே, அர
னும் அதைத்தொடர்ந்து சென்றன. நாவிடமிறந்தது,
சனங்களைத்து மயங்கிவிழ்ந்தான். மந்திரி பிரதானிகள்
னைகளுடன் பின்னாகச்சென்று, அரசனைக்கண்டபோது நட
தை இத்தக்கவிசுவசின்தது. இவ்வாறு வந்து தன்னைச்சூழ்
நின்றவர்களைப்பார்த்து, அரசன் ஆபாசந்தீர்த்தான் எனச்
சல்லியிருக்கின்றது.

இங்ஙனம் பாண்டிவளநாடனை, 'வையைநாடான்' என நதி
பயருடன் அரசர்குலப்பட்டப்பெயர்சேர்த்துக் கூறியிருப்ப
ல், 'வையைநாடாக' என்பதற்கு 'வையைநதிகுழந்தாடா
ம அரசன்' என்பதுகருந்தாம்.

புணதால், 'நாடான், நாடன்' என்னும் இரண்டுபெயர்
நம் 'அரசன்' என்னும் ஒருபெருள்கொண்டு வந்திருப்பது
தெளிவாய் விளங்குகின்றதல்லவா?

(vi) பெருந்தேவனார்செய்த பாரதவெண்பா, உத்தியோகபருவம், 10-வது கவி:

“அச்சஞ்சூழ் சாபமா சழியவந்தவன்றன்
மச்சஞ்சூழ்நாடன மகனோடும்—பிச்சஞ்சூழ்
மாச்சுற்றத்தேர்ச்சுற்ற மாயவன்றான் வந்தான்றன
கோச்சுற்ற மத்தனையுங்கொண்டு.”

இந்தக்கவியில் வருகின்ற ‘மச்சநாடன’ என்னும்பெயருக்கு ‘மச்சநாடாடும் மனனன்’ என்பது பொருளானமையால், ‘நாடான், நாடன்’ என்னும் பெயர்களிரண்டுமே ‘அரசன்’ எனினும் ஒருபொருளில் வந்து வழங்கியிருக்கின்றன.

(vii) மேற்படி பாரதவெண்பா, உத்தியோகபருவம், 31-வது கவி:

“மூத்தானிருக்க வினையானரசானல்
கோத்தருமமென்கின்றாய் கொற்றவனே—மாத்தன்
செறிகுன்றத்தெள்ளருவி செய்யலைக்குநாடா,
நெறிகுன்றச் சொல்லுவதோ நீ.”

இங்ஙனம், சோத்தகி பலராமனைப்பார்த்து ‘நாடா’ என்கிறான். ஆனதால், ‘நாடா’ என்பதற்கு ‘நாடானே’ எனவும், ‘அரசனே’ எனவும் பொருளாம்.

(viii) மேற்படி பாரதவெண்பா, உத்தியோகபருவம், 44-வது கவி:

“அழித்தழித்தென்கண்முகப்பே யர்ச்சுணன்றனனாண்மைக
கிழித்தவரை தல்லாட்களென்றான்—சுழித்தரங்களு
சித்தியோடும்பழனச் சேனாடாபாண்டவர்க்காய்
வத்தியோகங்கைமகன்.”

இந்தக்கவியில், கண்ணன் துரியோதனனை ‘நாடா’ என்கிறான். இதிலும் ‘நாடா’ என்பதற்கு ‘நாடானே’ என்பது பொருளாம். ‘நாடானே’ என்பதற்கு ‘அரசனே’ என்று உரையாசிரியர் தாற்பரியங்கூறுகிறார்.

ஆகையினாலே, 'நாடான், நாடன்' என்னும் இருபெயர் களும் 'அரசன்' என்னும் ஒருபொருளில் வந்திருப்பது மிக வந்தெளிவாய் விளங்குகின்றதே.

(v) அருணாசலப்புராணம், வச்சிராங்கதபாண்டியன் சருக்கம், 40-வது கவி.

“வேழமும்பரியுந்தேரும் கீரருஞ்சுவடுநாடிச்
சூழமந்திரிகளோடுஞ் சூழ்ந்தனர் துயரந்தீர்த்தான்
தாழையின்கழுகின்காடுந் தவளவானகதிரைத்தீண்டும்
வாழையுறதருமபினசாற்றின்வளர்ந்திடும்வையைநாடான்”
தாற்பரியம்.

பாண்டியனநாடாண்ட மன்னர்குலத்திலுதித்த வச்சிராங்க தபாண்டியனாகிறவன், ஒருநாள் வனவேட்டையாடுதற்கு நாட்டமுற்றோர்ப, இரதகஜதுரகபதாதிகளாகிய சதுரங்கசேனை யுடன் பாய்மாசாரியாய்ப்புறப்பட்டி, வனத்துப்புறந்து வேட்டைகளாகிகையில், சேனைகளை விட்டுப்பிரிந்து, எழும்பிய அழகான புனுகுப்பூனைபொன்றை ஒன்றியாய்த்துரத்திக்கொண்டு போகையில், அது அருணாசலமலையைச்சூழ்ந்தோடவே, அரசனும் அதைத்தொடர்ந்து சென்றான். நாவியுமிறந்தது, அரசனாங்களைத்து மயங்கிவிழ்ந்தான். மந்திரி பிரதானிகள் சேனைகளுடன் பின்னாகச்சென்று, அரசனைக்கண்டபோது நடந்ததை இந்தக்கவிகூறுகின்றது. இவ்வாறு வந்து தன்னைச்சூழ்ந்துநின்றவர்களைப்பார்த்து, அரசன் ஆயாசந்தீர்த்தான் எனச் சொல்லியிருக்கின்றது.

இங்ஙனம் பாண்டியனநாட்டினை, 'வையைநாடான்' என நதிப்பெயருடன் அரசர்குலப்பட்டப்பெயர்சேர்த்துக் கூறியிருப்பதில், 'வையைநாடான்' என்பதற்கு 'வையைநதிகூழ்நாடானும் அரசன்' என்பதுகருந்தாம்.

ஆனதால், 'நாடான், நாடன்' என்னும் 'இரண்டுபெயர் களும் 'அரசன்' என்னும் ஒருபெருள்கொண்டு வந்திருப்பது மிகவுந் தெளிவாய் விளங்குகின்றதல்லவா?

(vi) பெருந்தேவனார்செய்த பாரதவெண்பா, உத்தியோகபருவம், 30-வது கவி :

“ அச்சஞ்சூழ் சாபமர சழியவந்தவன்றன்
மச்சஞ்சூழ்நாடன் மகனோடும்—பிச்சஞ்சூழ்
மாச்சுற்றத்தேர்ச்சுற்ற மாயவன்றான் வந்தானறன
கோச்சுற்ற மத்தனையுங்கொண்டு.”

இந்தக்கவியில் வருகின்ற ‘மச்சநாடன்’ என்னும்பெயருக்கு ‘மச்சநாடாளும் மன்னன்’ என்பது பொருளானமையால், ‘நாடான், நாடன்’ என்னும் பெயர்களிரண்டும் ‘அரசன்’ எனனும் ஒருபொருளில் வந்து வழங்கியிருக்கின்றன.

(vii) மேற்படி பாரதவெண்பா, உத்தியோகபருவம், 31-வது கவி :

“ மூத்தானிருக்க வினையானரசாளல்
கோத்தருமமென்கின்றாய் கொற்றவனே—மாத்தன்
செறிஞனறத்தெள்ளருவி செய்யலைக்குநாடா,
நெறிஞன்றச் சொல்லுவதோ நீ.”

இங்ஙனம், சாத்தகி பலராமனைப்பார்த்து ‘நாடா’ என்கிறான். ஆனதால், ‘நாடா’ என்பதற்கு ‘நாடானே’ எனவும், ‘அரசனே’ எனவும் பொருளாம்.

(viii) மேற்படி பாரதவெண்பா, உத்தியோகபருவம், 44-வது கவி :

“ அழித்தழித்தென்கண்முடிப்பே யர்ச்சுனன்றனனாமைக்
கிழித்தவரை தல்லாட்களெனருன்—சுழித்தாங்குஞ்
சித்தியோடும்புனச் சேனாடாபாண்டவர்க்காய்
வந்தியோகங்கமகன்.”

இந்தக்கவியில், கர்ணன் துரியோதனனை ‘நாடா’ என்கிறான். இதிலும் ‘நாடா’ என்பதற்கு ‘நாடானே’ என்பது பொருளாம். ‘நாடானே’ என்பதற்கு ‘அரசனே’ என்று உரையாசிரியர் தாற்பரியங்கூறுகிறார்.

(ix) மேற்படி பாரதவெண்பா, உத்தியோகபருவம்,
46-வது கவி :

“முதாதைதன்னைமுகநோக்கித் தானமுனிந்து,
போதாருஞ்சோலைபுனனாட,—னீதா னும
வாயறியாய்மன்னா வலியறியாய்வனசெருவிற்
போயறியாயெனனோ புகனறு.”

இதில், அங்கதேசத்துக்கு அரசனாகிய கர்ணனைப் ‘போதா
ருஞ்செல்வபுனனாட’ எனச் சொல்லியிருக்கின்றது. இங்
வனம் ‘நாடன’ எனபதற்கு ‘அரசன்’ எனபது உரையாசி
ரியர் தாற்பரியம்.

பாரதவெண்பாச்செய்த பெருந்தேவனா சுத்தத்தமிழன்.
அரசர்குலத்திலுதித்த சததிரியன். இவாகாலத்தில் அரசர்க
ளுக்கும், அரசர்குலத்தவர்களுக்கும் ‘நாடான, நாடன்’ என
னும பட்டப்பெயர்களை சாதாரணமாய் வழங்கிவந்தன. ‘தே
வன்’ எனபதும் பூர்வ அரசர்குலத்தவர்களுக்குரிய பட்டப்பெ
யராம். ‘தேவன்’ என்பதற்கு ‘அரசன்’ என்று பொருள்.

(x) திருவாதவூர்புராணம், மந்திரிச்சருக்கம்,
15-வது கவி :

“தென்னவனபிரமராய நென்றருளசிறந்தநாம
மன்னவர்மதிக்கதல்கி வையகமுப்வதாக
மின்னவமணிப்பூணாடை வெண்மதிக்கலிகைதண்டு
பொன்னவிரகவரிவேழ மளித்தனன்பொருளைநாடன.”

இந்தக்கவியில், திருவாதவூரிதழைந்த மாணிக்கவாசகர் பத்
னாபிராயத்திற்குள்ளாக வேதசாஸ்திரங்களிலும், கலைக்க
யானங்களிலும், நீதிசாஸ்திரங்களிலும் வல்லவராகி நற்கு
ண நற்செய்கைகளில் கீர்த்திப்பிரதாபரானபோது, அக்க
லத்திற் பாண்டிவளநாடாண்ட மன்னனாகிய அரிமர்த்தன்
பாண்டியனாகிறவன் மேற்படி மாணிக்கவாசகரைத் தன்சனத்
க்கு வருத்தி மந்திரிப்பட்டங்கட்டினான். அப்போது அரிமர்த்
தனபாண்டியன் மேற்படி மாணிக்கவாசகருக்கு “தென்னவன்

பிரமராயன்” எனப் பட்டபெயராகொடுத்து பற்பல இராச விருதுகளுமளித்தவிபரம் இதிற்கூறியிருக்கின்றது.

இந்தச்செடியுளில், அரிமர்த்தனபாண்டியனுக்கு ‘பொருதைநாடன்’ எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. ‘பொருதைநாடன்’ எனபதற்கு தாமிரபன்னி எனப் பெயாபெற்ற பொருதைநதிக்குழ்தாடாளும அரசன் என்பது கருத்தாம். நாடன் என்பதற்கு ‘இராசன்’ எனபது உரையாசிரியர் தாற்பரியம். ஆகவே,

நாடன் = அரசன்.

(xi) மேற்படிபுராணம், திருப்பெருந்துறைச்சுருக்கம்,
84-வது கவி.

“சென்றவர்கையையநாடன் நிகழ்ச்சைமுன்னரெய்தி
வன்றிறனமன்னபோற்றி மாமதுரேசபோற்றி
யென்றுபின்வாதலூரெய்தியசெய்தியெல்லா
மொன்றியகவற்சிகுரு முனத்துடனினறுசொல்வார.”

இதில், தூதர்களையோய் அரிமர்த்தனபாண்டியன் சமூகத்திலுமாணிக்கவாசகர் சைவதிருத்தொண்டராகிப் போனசெய்தியைத் தெரிவித்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

இங்ஙனம் பாண்டியனுக்கு ‘வையையநாடன், வன்றிறனமன்னன்’ எனப்பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. மேலே (v)வது மேற்கோளில்; அருணாசலப்புராணத்தில் வச்சிராங்கதபாண்டியனுக்கு ‘வையையநாடன்’ எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. ஆனதால், ‘நாடன், நாடான், மன்னன்’ எனனும்தெயாகளொருபொருட்பெயர்களாம். ஆகவே,

நாடன் = நாடான்,

= மன்னன்,

= அரசன்.

(xii) மேற்படிபுராணம், மேற்படிசருக்கம்,

112-வது கவி:

“போற்றியெம்பொருளைநாட
போற்றியென்றிறைஞ்சிக்கூறு
மாற்றமுண்டொன்றுநின்பேர்
புனைந்துளவரிசைபெற்றோர்
சாற்றருந்துரகங்கொள்ள
நேரியனறலத்திற்சார்ந்து
நீறறினனடியார்கையி
னின் பொருள்யாவுயீந்தார்.”

இந்தக்கவியிலும் பாண்டியனுக்கு முன்பேயல் ‘பொருளை
நாடன’ எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. இதிலும், ‘நாடன’
என்பதற்கு அரசன் என்பது உரையாசிரியர் தாற்பரியம்.

(xiii) மேற்படிபுராணம், மேற்படிசருக்கம்,

114-வது கவி:

“மற்றவர்மொழிந்தவெல்லாம்
பொய்யுரைமனனவெனனச்
சொற்றமிழ்வையநாடன்
முதலரைவெருவநோக்கி
யற்றமில்சருகிவல்லா
ரருட்பெருந்துறையிலெய்தி
யுற்றவெம்பரிகளுண்டே
லொல்லேவந்துரையினென்றான.”

இதிலும் பாண்டியனுக்கு ‘மன்னன், வையநாடன்’
எனப் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. ஆனதால் ‘மன்னன், நா
டன்’ எனனும் பெயர்கள் ஒருபொருட்டெய்களாகும்.

(xiv) மேற்படிபுராணம், குதிரையிட்டசருக்கம்,

30-வது கவி:

“வெளிப்படவரியமேனி விண்ணவன்கண்ணுதெஞ்சங்
களிப்புறவுருதல்கண்டு கண்டிலன்கன்னிநாட
னெளித்துலகெக்குறிப்போ னுறுபவமொழித்துநான
மளித்திடினன்றியாவ ரவன்றிறந்தெரியவல்லார்.”

இந்தக்கவியில் பாண்டியனுக்கு ‘கன்னிநாடன்’ எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. பாண்டிநாட்டுக்குக் ‘கன்னிநாடு’ என்றொருபெயர் வந்திருக்கின்றமையால், பாண்டிநாடானுக்குக் ‘கன்னிநாடன்’ எனப் பெயர்கூறியிருக்கிறது. இதற்கு மேற்கோள் :

❖ திருநெல்வேலிப்புராணம், சிறப்புப்பாயிரம், 2-வது கவி :

“வேதனுநெடியமாலும் விளம்புதற்கரியதான
நாதனுமூலகமீன்ற நங்கையுநயந்துமேனாட்
மதவமொழிததுமேலாந் சீர்கெழுமனுவிந்காக்க
மாதவமியற்றுநாடு வண்டமிழ்க்கனனிநாடு.”

இந்தக்கவியில், பாண்டியன நாட்டிற்குப் பூர்வத்தில் ‘சிவனும மையவனும் விருப்புடன் தவஞ்செய்தநாடு’ எனவும், ‘வண்மழ்க்கனனிநாடு’ எனவும் பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன. இதில், உமையவன், காளி, பார்வதிஎனப் பெயர்கொண்ட பகவதியம்மனானவள் நித்தியகனனி எனறெண்ணப்படுகின்றமையால், மேற்படி காளியம்மனுக்கு ‘கனனி’ என்பதும் ஒருபெயராம். பூர்வதமிழ்நாட்டரசர்கள் தங்களைக் கயிலாசஆதிசிவன்மேந்தரெனவும், காளிபுத்திரரெனவும் பெயர்படைத்தவர்களானதால், தாங்கள் செங்கோற்செலுத்தியநாடுகளில் சிவாலயங்களையும் காளியாலயங்களையும் திரளாகக்கட்டித் தங்கள்நாட்டிற்கு அவர்களைக் காவலர்களாக மதித்துவந்தனர். பாண்டியர்கள் தென்கடற்கரைப்பூமியிட்டுக்குத் செங்கோற்செலுத்திவந்தமையால், காளிகாதேவியாகிய பகவதியம்மனை அந்தஏறு கடைசியான தென்கடற்கரைப்பூமியில் ஸ்தாபகஞ் செய்யுதற்கு ஒரு ஆலயங்கட்டி அந்தவிடத்திற்குக் ‘கன்னியாகுமரி’ எனப்பெயரிட்டனர். ஆனதாற் பாண்டிநாட்டிற்குக் ‘கனனிநாடு’ எனப்பெயராயிற்று.

அன்றியும், சூலசேகரபாண்டியன்மகன் மலையத்துவசபாண்டியனுக்கு மீனாட்சி எனப் பெயர்கொண்ட ஒருபுத்திரிமாத்திரமிருந்ததினாலே, ஆண்வழிச்சந்ததியில்லாத காரணத்தையி

* ‘தடாநகைப்பிராட்டியர்’—திருவினையாடற்புராணம், 76-ம் பக்கம், காண்க.

ட்டு, சோமசுந்தரபாண்டியனுக்கு, மேற்படி மலையத்துவசபாண்டியன தனபுத்திரி மீனாட்சியை மணமபுரிவித்து மருமகனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தனன். பரமசிவனுனவ சோமசுந்தரபாண்டியனாக அவதாரஞ்செய்தாரெனவும், காளியாகிய உமையவள் மீனாட்சியாக அவதாரஞ்செய்தாளெனவும் புராணிகர்கள் கூறுகின்றமையால், மேற்படி புராணசித்தா தப்படிக்கு மீனாட்சியாகிய பகவதியம்மண பாண்டியர்கள் நாட்டில் நித்தியகாவல்செய்பவளாக மதிக்கப்படுகிறபடியினாலும் மேற்படி பாண்டிநாட்டிற்குக் 'கன்னிநாடு' எனப்பெயருண்டாயிற்று. ஆனதால் பாண்டிநாட்டினுக்குக் 'கன்னிநாடு' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. இதிலும் 'நாடன்' எனப் பற்கு அரசன் என்று கருத்தாம்.

இதுபோலவே பாண்டியனுக்கு, மேற்படிபுராணம், குரையிட்டசருக்கம், 50-வது கவியில், 'முத்தமிழ்ப்பொருளைநாடன்' எனவும், மேற்படிபுராணம், மணசுமந்தசருக்கம், 9-வது கவியில் 'கன்னிநன்னாடன்' எனவும் பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன.

மேலும், காளியாகிய கன்னியே இந்தப்பாண்டிநாட்டிற்குக் காப்புஎன்பதற்கு இரண்டுமேற்கோள்கள் இங்ஙனங்கூவோம்.

திருநெல்வேலிப்புராணம், நகரச்சருக்கம், 81-வது கவி
 "அரனுயர்கயிலேத்தனி னமலையநீலயென்னக்
 கருதியேபரைதானீத்த காளிமங்காளியாகப்
 புரிசடைப்பரமன்பிட்டா புரத்தியிந்தகர்காவெனனக்
 கருணையோடவனேகாக்கக் கன்னிகாப்பென்றும்பேராம்

இதில், பரமசிவனுனவர் பிட்டாபுரத்தி எனப்பெயர்பெற காளியாகிய உமையவளைப்பார்த்து நீ இந்தநகரைக்காப்பயாகவேன்றுசொல்ல, அவளே அதைக்காத்தாள். அது கன்னிகாப்பாயிற்றென்று சொல்லியிருக்கின்றது. ஆனதால், 'கன்னிநாடு' என்பதற்குக் 'கன்னிகாவல்தாடு' என்பது தாற்பரியம். சான்றோர்புராணத்திலும் சராபாண்டியராசவமிசுவர்களுக்குக் காளிகாதேவிபுத்திரரென்றும், காளிகாதே

குப் பிட்டாபுரத்தியம்மன் என்றும் பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன. அதுகாண்க. ஆனதால், சர்னேரூர்குலமுதாக்களாகிய பாண்டியர்கள் காளிகாதேவி தங்கள் குலநாயகியானதால், அவளைத் தங்கள் நாட்டிற்குக் காவலாகவைத்துத் தங்கள் நாட்டைக் 'கண்ணிநாடு' என்றுசொல்விவந்தார்கள்.

மேற்படிபுராணம், மேற்படிசருக்கம், 98-வது கவி :

“கூறுநானகெல்கையவைதெரிந்துரைக்கிற
குணதிசைசுமரன் வாழ்செந்தூர்
மீறுதெனறிசைதான்குமரிவாழ்பதியா
மேற்றிசைசித்திராநதிப்பொன
னாறுசேரருவியமுதெனப்பொழியு
மழகியதிரிகுடாலயமாந்
தேறுமுததரமாந்திசைவரராசை
சிறந்திடத்திகழுநெல்வேலி.”

இக்கவியில் தெனபாண்டிநாட்டிற்கு கீழெல்கை 'குமரன் வாழ்செந்தூர்' எனவும், தென்னெல்கை 'குமரிவாழ்பதி' எனவும், மேலெல்கை 'திரிகுடமலை' எனவும், வடவெல்கை சாவிபுரம் எனப்பெயராகொண்ட 'நெல்வேலி' எனவுங்கூறியிருக்கின்றது. ஆனதால் தென்னெல்கைக்காவல் குமரிஎனப்பெயர்பெற்ற காளிகாதேவியினதாம்.

(xv) சாதகசிந்தாமணி, 2,168-வது கவி :

“நறைகமழ்கமலப்பொர்குட்டில்வீற்றிருக்கு
நான்முகக்கடவுடானபடைத்த
நிறைவுளமாந்தர்க்கினைப்பயனதனா
னிலைபெறுயோகமஞ்சரியாந்
துறையெனவழங்கும்வடமொழியுதனைத்
தூயசெந்தமிழினுற்செய்தான்
நிறைகொடாவழிப்புகழ்தொண்டைநாடன
நில்லைநாயகமகிபடுயே.”

இந்தச்சாதகசிந்தாமணி என்னும் நூலை வடமொழியினின்று தமிழில் மொழிபெயர்த்துக்காவியமாகியவன தலை

நாயகபாண்டியராசன். அவனுக்கு இந்தக்கவியில் 'திறை
கொடாவழுதி' எனவும், 'புகழ்தொண்டைநாடன்' எனவும்
பட்டப்பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன. இவற்றுள், 'திறைகொ
டாவழுதி' என்பதற்கு ஒருவருக்குத்திறைகட்டாது சுயாதீன
பதியாய்ச் செங்கோற்செலுத்திய பாண்டியன் என்பது தாழ்
பரியம். 'புகழ்தொண்டைநாடன்' என்பதற்குக் கீர்த்திசிறந்த
தொண்டைவன்நாட்டிற் செங்கோற்செலுத்திய சான்றோர்கு
லத்திபனான நாடான் என்பது கருத்தாம். ஆனதால்,

நாடன் = அரசன்.

தமிழ்நாட்டில் பூர்வத்தில்வந்து குடியேறிய சுரபாண்டி
யராச வமிசத்தவர்கள் மூன்றுபெருங்கிளைப்பிரிவார்களாழ்
விக்காதிபாண்டியன்வமிசத்துக்கிளைப்பிரிவார்கள் கொங்கு
ளநாட்டிலும், குலசேகரபாண்டியன் வமிசத்துக்கிளைப்பி
வார் பாண்டிவனநாட்டிலும், சினம்பலபாண்டியன் வமிச
த்துக்கிளைப்பிரிவார்கள் தொண்டைவனநாட்டிலுஞ் செங்கே
ற்செலுத்திவந்தார்கள்.

மேற்படி கவியிற் கூறியிருக்கின்ற தில்லைநாயகபாண்டியன்
சினம்பலபாண்டியன் பரம்பரையிலுதித்தவன். இவன் அ
காலத்தில் குறுநிலமன்னன்ல்லன், திணை கொடாதவழுதி.

வழுதி = பாண்டியன்.

தொண்டைமண்டலத்துச் சான்றோர்குலத்திலகனான தி
லைநாயகபாண்டியனுக்கு தூல்குழங்கில் நாடன் என்கிற ப
ட்டப்பெயர்வந்திருக்கின்ற படியால், தொண்டைமண்டலத்து
சான்றோர்குலத்தவருக்கும் தூல்குழங்கில் 'நாடன்' என
றபெயர் வருமென்பது விளங்குகிறது.

(xvi) கம்பராஜபுரம் தனிப்புகள், 111-ஆம் கவி: "

"அம்பிலேசிலையைநாட்டி யமரர்க்கன்றமுதமீய்த்த
தம்பிரானென்னத்தா ணந் தமிழிலேதாலேநாட்டிக்
கம்பதாடையவன்னந் கவிச்சகாவர்த்திபார்டேவ்
தம்புபாமாலையாலே நாருக்கின்றமுதமீய்த்தான."

இந்தக்கவியில், கடல்கடையிலுண்ணம் மிகுபிரயாச
தோடு பூர்வகாலத்தில் அமுதவழிப்பதிசெய்து சுரர்குலத்த

ிகளுக்கு அமுதப்பானம் அளித்தபிரகாரம், “கம்பநாடுடையவள்ளல்” எனவும், “கவிச்சக்கரவர்த்தி” எனவும் பெயர் பெற்ற கம்பநாடுஐகிறவன நங்குலத்தவர்களுக்கு பரமாலையாகிய அமுதமீயந்தான எனக் கூறியிருக்கின்றது. இதில் கம்பனுக்கு ‘கம்பநாடுடைய வள்ளல்’ எனப் பெயர்வந்தது தூண்க.

(xvii) கம்பராமாயணம், தனியன்கள், 7-வது கவி :

“எண்ணியசநாத்தமெண்ணுற்றேழின்மேற்சடையன்வாழ்வு
நண்ணியவெண்ணெய்நல்லூர் தன்னிலேகம்பநாடன்
பண்ணியவிராமகாதை பங்குனியத்தநாளில்
கண்ணியவரங்கர்முன்னே கவியரங்கேற்றினானே.”

இங்ஙனம், சாவிவாகன சகாப்தம் 807 ல் பங்குனிமாதத்து அத்தந்தச்சத்திரத்தில், கம்பன் தான்செய்து முடித்த இராமாயணக்காப்பியத்தை அரங்கேற்றினதாகக்கூறியிருக்கின்றது. ஆனதால் கம்பராமாயணம் அரங்கேற்றியது கி. பி. 884 ம வருடமாம். இதில் கம்பனுக்குக் ‘கம்பநாடன்’ எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது.

(xviii) கம்பராமாயணம், தனியன்கள், 4-வது கவி :

“கம்பநாடன்னுமை செவிசாற்றுபூவ
கொம்பநாடன் கொழுனனிராமப்போர்
பம்பநாடழைக்குங் கதைபாச்செய்த
கம்பநாடன் கழல்தலையிற்கொள்வாம்”

இக்கவியிலும், கம்பனுக்குத் ‘கம்பநாடன்’ எனப் பெயர் கூறியிருக்கின்றது.

(xix) கம்பராமாயணம், தனியன்கள், 8-வது கவி :

“இம்பர்நாட்டிற்செல்வமெல்லா
மெய்தியரச்சாண்டிருந்தாலும்
உம்பர்நாட்டிற்கற்பகக்கா
வோங்குநீழலிருந்தாலும்
செம்பொன்மேருவண்படியத்
திறல்சேரிராமன்றிருக்கையில்
கம்பநாடன் கவினையிற்போற்
கற்றோர்க்குதயங்களியாகே.”

இதில், ஒருவன் இந்தப்பூலோகமுழுவதையும் ஒருகுடைக் குள் அடக்கியாண்டு சகலபாக்கியங்களும் பெற்றனுபவித்தாலும், சுரர்தாட்டில் கற்பகச்சோலைக்குள்ளே குடியிருந்து, அமிர்தபானம் நிருமிதஞ்செய்து, அந்த அமுதமீடண்டு மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்தாலும், அவைகள் கம்பனியற்றிய இராமாயணக்காப்பியத்தைப்போல மனதுக்கு மதுரந்தரத்தக்கவை, யல்ல எனக் கூறியிருக்கின்றது. இங்ஙனம், கம்பனுக்குக் 'கம்பநாடன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. இதற்குரியிருக்கிற சுரர்தாட்டிக் கற்பகச்சோலைகளுந் தமிழ்நாட்டித் தாலந் தென்கு ஈந்து விருகச்சோலைகளும் ஒன்றேயாம்.

கற்பவிருகும் == கற்பகவிருகும்,

== தாலவிருகும்,

== பனைவிருகும்.

தாலந் தென்கு ஈந்து என்னும் மூவகை அமுதவிருகங்களும் கற்பகவிருகங்களாயினும், தாலவிருகமே சிறப்பால் கற்பகவிருகமாகும். விபரம் வருமாறு :

a. விவேகசிந்தாமணி, 11-வது கவி.

“கற்பகத்தீருவைச்சார்ந்த காகமுமயிர் தமுண்ணும்
விற்பனவிவேகமுள்ள லேந்தரைச்சேர்ந்தோர்வாழ்வார்
இப்புவிதனனிலென்று மிலவுகாத்தடுங்கிளிப்போ
லற்பரைச்சேர்ந்தோர்வாழ்வ தரிதரிதாருமம்மா.”

இக்கவியில், உத்தமர்களாகிய அரசர்களைச்சார்ந்தவர்கள் வழுவின்றபிரகாரம், அமுதவிருகங்களுள் இராச்சவிருகமாகிய தாலவிருகத்தைச்சார்ந்த காகங்கள் அதிமண்டையில், உற்பத்தியாகின்ற மதுவைஉண்டு வாழ்கின்றன எனக் கூறியிருக்கின்றது. இதில்,

கற்பகத்தகு == தாலம்,

== பனை.

b. உலகவழக்கில் 'காளிதேட்டத்துக் கற்புக்கம்போல' என்றொருபழமொழி வந்துவழங்குகின்றது. இதில்,

கற்பகம் == தாலம்,

== பனை.

கருக

c. உலகவழக்கில் தாலவிருக்கமதுவிற்கெய்கினற சர்க்
கரைக்குக ‘கற்பக்கட்டி’ எனப் பெயர்வந்துவழங்குகிறது.
ஆனதால்,

கற்பம் = கற்பகம்,
= தாலம்,
= பனை.

d. உலகவழக்கில், சேர்மநாட்டில், தெங்குவிருக்கங்க
ஞக்கு நானதும் கற்பகவிருக்கங்கள் எனறே சாதாரணமாகப்
பெயர்வழங்கிவருகின்றது.

e. மதுரைவீரன்கதை, 4-வது பக்கம், நாட்டுச்சிறப்பு.

“மாதமும்மாரி வழங்குந்திருநாடு

காதமணம்வீசும கற்பகஞ்சேர் நன்னாடு.”

இதில், காசிநாடு கற்பகச்சோலைகளுள்ள நாடுஎனச் சொ
ல்லியிருக்கின்றது. ஆனதால் காசிநாட்டுக் கற்பகவிருக்கங்
கள் தாலந் தெங்குமுதலான அமுதவிருக்கங்களே யல்லாது
வேறன்று. ஆகவே,

கற்பகம் = தாலம்,
= பனை.

f. ‘கல்பம்’ எனபது தெடுங்காலமாம். தாலவிருக்கங்
கள் ஆயிரம் வருடத்திற்கு மேற்படவிருக்கின்ற தன்மையுடை
யவைகளானபடியால், தாலவிருக்கத்திற்குக் கல்பவிருக்கம்
(=கற்பவிருக்கம்) எனப் பெயர்வந்து வழங்குகின்றது. அன
றியும், ‘கற்பம்’ என்னும் மொழி ககரம் என்னும் எழுத்
துப்பேறுபெற்று, ‘கற்பகம்’ எனவும் வழங்கும். ஆனதால்,

கல்பவிருக்கம் = கற்பவிருக்கம்,
= கற்பகவிருக்கம்,
= தாலவிருக்கம்,
= பனைவிருக்கம்.

9. கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்
படலம், 118-வது கவி.

“நறைத்தருவுடையகோனு நானமுகக்கடவுடானும
கறைத்தருகளுமற்றைக்கடவுளர் பிறருந்தொக்குப்
பொறுத்தருண்முனிவநினைப்புகல்புஞ்நவனைப்போற்றும
அறத்திறன்னுதாரா கணத்தொடுமமைகவனனான.”

இக்கவியில், இந்திரனுக்கு ‘நறைத்தருவுடையகோன’
எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. ‘நறைத்தருவுடையகோன’
என்பதற்கு ‘மதுவிருக்கத்தையுடைய அரசன’ என்பது கரு
த்தாம் இதில், கற்பகவிருக்கத்துக்கு ‘நறைத்தரு’ எனப்
பெயர்வந்திருப்பதால், தாலதெங்காதியமுதவிருக்கங்களே
கற்பகவிருக்கங்களாம்.

11. சிதம்பரப்புராணம்; சிதம்பரமானமியச்சருக்கம்,
16-வது கவி.

“விரிபசுந்தழை விளங்கியவெதிரியென்றுரைத்தற்
குரியசெங்கனி யிரந்தையங்கானநின்றொளிர
வரியிலங்கிய கற்பகமளவில்பனமரங்க
டெரிவரும்பல பறவைமாத்திகழ்ந்திடாநிற்கும்.”

இந்தக்கவியில், கங்காநதிபாய்நாட்டில் கற்பகவிருக்கங்கள்
பெருந்தொகைகொண்டிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கின்றது.
ஆனதால், காசிநாட்டுக் கற்பகங்கள், கரந்தாட்டுக் கற்பகவிரு
க்கங்களேயாம். இதனால் தாலதெங்காதியமுதவிருக்கங்களே
கற்பகவிருக்கங்கள் என்பது நன்றாய் விளங்குகின்றது. இது
நிற்க,

மேலே கூறியிருக்கிறபிரகாரம், கம்பராமாயணம், தனிப
னகள்,

6-வது கவியில், ‘கம்பநாடுடையவள்ளல்’ எனவும்,

7-வது கவியில், ‘கம்பநாடன்’ எனவும்,

4-வது கவியில், ‘கம்பநாடன்’ எனவும்,

8-வது கவியில், ‘கம்பநாடன்’ எனவும்,

கம்பனுக்குப்பெயர்கள், வந்திருக்கின்றன. இவைகள் ஒருபொ
ருட்பெயர்களாம்.

கம்பன குறுநிலமன்னர் வரிசையைச்சேர்ந்த சத்திரியகுலச் சான்றோனானபடியினாலே அவனுக்கு 'நாடன், நாடான்' என அரசர்குலப்பட்டப்பெயர்கள் இயற்கைப்பட்டப்பெயர்களாயின. இதுவுமன்றி, கம்பநாடனுக்கு 'கம்பநாட்டாழ்(ன்) வான்' எனவும் சத்திரியகுலப்பட்டப்பெயர் நூல்வழக்கில் வந்திருக்கிறது.

(xx) கம்பராமாயணம், தனியனகள், 1-வது கவி :

“தராதலத்தினுள்ள தமிழ்க்குற்றமெல்லாம்
அராமரமாயிற்றன்றே—இராவணனமேல்
அம்புநாட்டாழ்வானடிபணியுமாதித்தன
கம்பநாட்டாழ்வான் கவி.”

இந்தக்கவியில், கம்பநாடனுக்குக் 'கம்பநாட்டாழ்(ன்) வான்' எனப் பட்டப்பெயர் வந்திருக்கின்றது. மேலும், 'ஆதித்தன்' எனவும் பெயர்வந்திருப்பதால், கம்பன சூரியகுலச்சத்திரியன எனத் தெரியவருகிறது.

(xxi) கம்பராமாயணம், தனியனகள், 2-வது கவி :

“வாழ்வார்திருவெண்ணெய் நல்லாச்சடையப்பன்
வாழ்த்துபெறத்
தாழ்வாரூயரப் புலவோரகவிருள்தானகல்ப்
போழ்வார்க்கிதினுதித்த தெய்வப்புலமைக்கம்பநாட்
டாழ்வார்பதத்தைச் சிந்திப்பவர்க்கியாதுமரியதனறே.”

இக்கவியிலுங் கம்பனுக்குக் 'கம்பநாட்டாழ்வான்' எனப் பட்டப்பெயர் வந்திருக்கின்றது. மேலும், 'கிதினுதித்தகம்பன்' எனவும் வருவதால், கம்பன் சூரியகுலச்சத்திரியச் சான்றோனும்.

மேலே தெளிவுரை கூறியிருக்கிறபிரகாரம், 'நாட்டாழ்(ன்) வான், நாட்டாழ்(ன்) வான்' என னும் பட்டப்பெயர்கள் இரண்டிற்கும் 'அரசன்' என்பது கருத்தாகும். ஆனதால் 'ஆள்வான்' என்பதும், 'ஆழ்வான்' என்பதும் ஒரு பொருள் சொற்கள். வடமொழிக்குந் தென்மொழிக்கும் பொதுவெ

முத்தாகிய ளகரத்திற்கு, தெனமொழிக்கேயுரிய சிறப்பெழுத்
தாகிய முகரமவந்து வழங்குவது பூவதமிழ்வழங்காம.*

இதுபோலவே, 'சோழநாடு' என னும்பெயர் 'சோளநாடு'
என மாறி, பின்பு 'சோள்நாடு' என நின்று, அப்பால் 'சோ
னாடு' என இலக்கணவிதிப்பீரகாரம் திரிந்து வந்துருக்கின
றது. 'கம்பநாட்டாழ்வான்' என்னும்பெயர், தமிழ்வழக்கில்
'கம்பநாட்டான்வான்' எனமாறிப் பின்பு இடைக்குறையால்
'கம்பநாட்டானவான்' என நின்று, 'கம்பநாடுடையவள்ளல்'
என்பதுடன் பொருளிலொத்துவந்து, 'நாட்டரசன்' என்னுங்
கருத்தில் வந்து வழங்கியிருக்கின்றது. ஆனபடியினாலே,
'கம்பநாடன், கம்பநாடான, கம்பநாட்டாழ் (=ன்) வான்,
கம்பநாடாழ் (=ன்) வான், கம்பநாடுடையவள்ளல், கம்ப
நாட்டரசன்' எனபன ஒருபொருட்பெயர்களாம ஆகவே,

* முகரமும் ளகரமுந் தமிழில் ஒத்ததடந்து, முகரத்திற்கு
ளகரமும், ளகரத்திற்கு முகரமும் வந்துவழங்குதற்கு. விதி
வீரசோழியத்தில் வருமாறு:

“முன்னருழவைந் தொருபதினொற்றுமுற்புது
வன்னமெனுநடைமாதேயோரேழுநிலாகுமைந்து
பன்னருமெட்டிலாராகு மாதிப்புழம்ஹைநுந்
சொன்னமயேச்சுந் நூற்றுணிபாமெனச்சொல்லுவரே.”

உதாரணமாக,

வாழ்நான் = வான்நான்,
= வாணன்.
திகழ்+தசம்+கரம் = திகன்+தசம்+கரம்,
= திகடசகரம்.
சோழநாடு = சோழநாடு,
= சோள்நாடு,
= சொனாடு.
நாழநாடு = நாழநாடு,
= நாள்நாடு,
= நாணாடு.
ஆழ்வான் = ஆள்வான்
நாடாழ்வான் = நாடாள்வான்,
நாட்டாழ்வான் = நாட்டாள்வான்,
பிறவுமன்ன.

நாடன் = நாடான்,

= நாட்டாம் (=ன்) வான்,

= நாடாம் (=ன்) வான்,

= நாட்டையவனளல்,

= நாட்டரசன்.

கம்பநாடன் சத்திரியகுலசசானரேன என்பதற்கு இன்ன
மும் ஒரு சாஷி எடுத்துரைப்போம்.

(xxii) மகா அங்கிலேய வித்துவானாகிய உவினசிலோ ஆ
சிரியர் எழுதிய அகராதிநூலின் பாயிரத்தில் கம்பநாடான்
உற்பத்திப்பூர்வோத்திரத்தை உரைத்திருக்கின்றனர். அதுவ
ருமாறு:

“The imitation, not translation, of the Ramayana, was
composed about the eleventh century, A. D., by Kamban,
the son of a king, and not of the priestly tribe. His pro-
duction, consisting of 12,016 stanzas, in six books, is con-
sidered, by learned Tamilians as superior to the original.”

இதற்குத் தமிழில் தாற்பரியவுரை.

“இராமாயணம் எழுதினவன் கம்பநாடன். அவன் சிறிஸ்து
வகுப்பின் பதினொராநூற்றாண்டிலிருந்தவன். வடமொழி
யில் வான்மீகி எழுதிய இராமாயணத்தை இவன் தமிழில் மொ
ழிபெயர்ப்பாக்காமல் அதன்பொருளைத் தன் மனோரதப்படி
விரித்தெழுதியிருக்கிறான். இவனொரு அரசன் புத்திரன்,
இவன் புரோகிதா குலத்தவனல்லன். இவன் எழுதிய தமிழ்
இராமாயணம் ஆறுகாண்டம்.” இது 12,016 விருததங்களடங்
கிய பெருங்காப்பியம்.”

இதனால், கம்பநாடான் தமிழரசர்குலத்திலுதித்த சத்திரிய
குலசசானரேன என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை யெனத் தெரிய
வருகின்றது. கம்பநாடான் தமிழ்நாட்டரசர்குலத்தவன் என்
பதற்கு இன்னமும் ஒரு சாஷிகூறுவோம்.

(xxiii) கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், விடைகொ
தெத்தபடலம், 43-வது கவி:

இந்தவிருத்தம் அச்சப்பிரதியில் விடப்பட்டும், ஏட்டுப்பிர
தியில் வரையப்பட்டிருக்கின்றது.

“இம்பருமும்பர்தாழு மேற்றிடுமிராமன்காளை
தம்பமாய்முத்திசேர்த்தல் சத்தியஞ்சத்தியமே
அம்பரமதனின்மேவு மாதித்தனபுதல்வன்ஞானக்
கமபனசொல்கமலபாதங் கருத்துறவிருத்துவாமே.”

இக்கவியில், ‘அம்பரமதனின்மேவு’ மாதித்தன் புதல்வன்
ஞானக்கம்பன்சொல்’ எனக்கூறியிருக்கின்றது. இந்தச்சுலோ
கத்திற்கு ‘ஆகாயத்தின கண்ணே வினங்காநின்ற சூரியன்
புதல்வனான திவ்வியஞானத்தில் முதிர்ந்த கம்பநாடன கூறிய
காப்பியம்’ எனபது தாற்பரியாம். இதில்வருகின்ற,

‘ஆதித்தன் புதல்வன்கம்பன்’ என்பதற்குச் ‘சூரியவம்சச்
சோனாடாசர்கிளையிலுதித்த கம்பநாடன் எனப்பெயர்கொ
ண்ட சத்திரியன்’ என்பது பொருளாம். மேலும் ‘ஆதித்தன்’
என்பதற்குச் ‘சானேரூன்’ எனவும் அருத்தமாம். ஆனதால்
கம்பநாடன் சானேரூர் குலச்சத்திரியனும். நானதும் ‘ஆதித்
தநாடன்’ எனப் பட்டப்பெயர்பெற்றவருகின்ற சானேரூர்கு
லப்பூர்வவம்சக்கிளைப்பிரிவாருள் ஒருபிரிவார், பூர்வகேரகை
தகரிககுத்தெற்கில் ஒரு சிறுநாட்டிற்குரிமையுடையவர்களாயி
ருந்து வருகின்றனர். இதில், ‘ஆதித்தநாடன்’ எனப்பதற்குச்
‘சூரியவம்சச்சத்திரியன்’ என்பது பொருளாம்.

அன்றியும், நானதும் ‘நட்டாத்திநாடன்’ எனப் பட்டப்பெ
யர் பெற்றவருகின்ற சானேரூர்குலப் பூர்வவம்சக்கிளைப்பிரி
வாருள் வேறொருபிரிவார், மேற்படி கைநகைநகரிக்கு வடக்
கில் ஒரு சிறுநாட்டிற்குரிமையுடையவர்களாயிருந்து வருகிற
ார்கள். இதில், ‘ஆதித்தநாடன்’ என்பதற்கு ‘ஆத்திமாலை
தரித்த சூரியவம்சச்சத்திரியன்’ என்பது பொருளாகும்.

(li) மேற்படிபுராணம், புத்தரைவாதிவ்வெனற சருந
கம, 95-வது கவி :

“பொன்னிநாடனுமீழநாடு புரந்தமன்னனுமுனபுசேர்
மனனுதிவினேதீரமன்று வணங்கிநீறணிவார்களும்
முன்னதாகவிறைஞ்சினூன முதிர்ந்தகோவையகன் றுபோய்
மின் னுமாம்ணிமாடமாளிகை தன்னிலனபுடன்மேவினார்.”

இங்ஙனம், சோழனுக்குப் ‘பொன்னிநாடன்’ எனவும், ஈழ
னுக்கு ‘ஈழநாடுபுரந்தமன்னன்’ எனவும், மற்றவரசாகருக்கு
‘முனபுசேர்மன்’ எனவும் பட்டப்பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன
இதில், ‘நாடன், மன்னன், மன்’ என்னும் பெயர்கள் ‘அரசன்’
என்னும் ஒருபொருளில் வந்திருப்பதற்குச் சந்தேகமேயில்
லை ஆனதால்,

நாடன் == மன்னன்,

== மன்,

== அரசன்.

இந்தப்புராணத்தில், பாண்டியனுக்கும் ‘நாடன்’ எனப்
பட்டபெயராவந்திருக்கின்றது. அதற்குத்திருட்டாந்தமாக மே
லே கூறப்பட்டிருக்குஞ் செய்யுள்களிலொன்றைச் சமபந்தச்
சார்பினியித்தம் இங்ஙனம் மறுபடியும் அதை எடுத்தெழுது
கின்றோம்.

(lii) , மேற்படிபுராணம், மந்திரிச்சருக்கம், 15-வதுகவி :

“தென்னவன்பிரமராய னென்றருள்கிறந்தநாம
மன்னவர்மதிக்கதல்கி வையகமும்பவதாக
மின்னவமணிப்பூனுடை வெண்மதிக்கவிதைதண்டு
பொன்னலிர்கவரிவேழ மளித்தனனபொருளைநாடன்.”

மாணிக்கவாசகருக்குப் பாண்டியன் அநேகவித விருதுகள்
கொடுத்தான் என்பது இங்ஙனம் விளங்குகின்றது.

(liii) , மேற்படிபுராணம், மந்திரிச்சருக்கம், 28-வது கவி :

“மீனவர்கோன்மொழியின்படி வேணியனேசரிசைந்தபின்
னன்னசோதியுடனபுவி யாள்பவன்வரசிகொளும்படி
வானவிமானமெனுந்திரு வாழ்வுளகோயிப்புருந்துதன்
னீனமிலானெறிவந்தபொன் னேழெழுகோடிவழங்கினன்.”

இந்தக்கவியில், குதிரைகள் கொள்ளுதற்குப் பாண்டியராசன மாணிக்கவாசகருக்கு மிருந்த திரவியங்கள் கொடுத்து அவரைத் திருப்பெருந்துறைக்கு அனுப்பினான் என வருகின்றது.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் பாண்டியனுக்குப் 'பொருளை நாடன், மீனவர்கோன்' எனப் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. இந்தப்பெயர்களில் வந்திருக்கின்ற 'நாடன்; கோன்' என்னும் பட்டப்பெயர்கள் ஒரு பொருட்பெயர்களாய் 'அரசன்' என்னுங்கருத்தில் வந்துவழங்கியிருக்கின்றன. ஆகவே,

நாடன் = கோன்,
= அரசன்.

மேலும் இந்தக்கவியில் பாண்டியனுக்குப் 'புவியாள்பவன்' எனவும் பட்டப்பெயர் வந்தது காண்க. ஆனதால்,

புவியாள்பவன் = நாடாள்பவன் = அரசன்.

மேற்கூறியவைகளை யெல்லாந் திரட்டிப்பார்க்கும்போது, ஈழ சேர சோழபாண்டியர்களுக்கு 'நாடன், நாடான்' எனப் பட்டப்பெயர்கள் வந்திருப்பது மிகவுந்தெளிவாக விளங்குகின்றது.

டாட் (Tod) ஆசிரியரது இராசபுதினச் சரித்திரத்திலுள்ள இராசபரம்பரை யட்டவணையில் கலிங்கன், சேரன், சோழன், பாண்டியன் என்றவர் 'குருகனன்' என்னும் சந்திரவங்கிசத்து இராசனது பிள்ளைகளென்று சொல்லியிருப்பதும் இதற்கிசைந்திருக்கிறது.* ஆனதால், ஈழ சேர சோழபாண்டியர்குலத்தவர்கள் ஏககுலத்தினராய், தான்குனைப்பிரிவுடைவங்கி, நால்வழக்கில் 'நாடன்' எனவும், உலகவழக்கில் 'நாடான்' எனவும் வருகின்ற நீமிழ்ச்சத்திரியகுலப்பட்டப்பெயரும், 'சான்றவுடி, சான்றூர், சான்றோர்' என்னும் அரசர்குலக் கௌரவப்பட்டப்பெயரும் பெற்றுவந்திருக்கின்றனர். ஆகையினால், இந்த நான்கு குனைப்பிரிவார்களுக்கும் தனித்தனியே,

* விபரம், சான்றோர்மரபு, இராசவங்கிச அட்டவணைகாண்க.

கடிந

ஈழக்குலச்சானேரூர்,
சேரகுலச்சானேரூர்,
சோழகுலச்சானேரூர்,
பாண்டியகுலச்சானேரூர், எனவும்,

இந்த நான்கு கிளைப்பிரிவுகளிற் செங்கோற்செலுத்திய மண்
ஊனுக்குத் தனித்தனியே,

மூல்வழக்கில், ஈழநாடன்,
சேரநாடன்,
சோழநாடன்,
பாண்டிநாடன் எனவும்,

உலகவழக்கில், ஈழநாடான்,
சேரநாடான்,
சோழநாடான்,
பாண்டிநாடான் எனவும்,

பட்டப்பெயர்கள்வந்து வழங்கியிருக்கின்றன. இதனால் இந்த
தர்லு தமிழ்நாட்டரசர்குலக்கிளைப்பிரிவார்களுக்கும் அரிமர்
த்தன பாண்டியன்நாடையில் 'நாடன், நாடான்' என்கிற பட்
டப்பெயர் வழக்கமாயிருந்தது ருசுவாகின்றது.

(liv) 'நாடன்' என்னுமபெயர் 'தமிழாசர்குலத்தவர்க
ளுக்குப் பட்டப்பெயரானதினாலே, நட்சத்திரங்களில் கார்த்தி
கைமாதத்தில்வருங் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் மாபலிக்குச்
சொர்க்கவாசஸ்திறந்த வைபவத்தை நினைவுகூரும்பொருட்டு,
கார்த்திகைத்தீபம் எனப் பெயர்பெற்ற கற்பகத்தீபங்கள் கொ
ளுத்தி மகா உற்சவங்கொண்டாடிவருவதால், அது சிறந்தநா
ளாயிற்று. ஆனபடியினாலே, அந்தநட்சத்திரம் 'இராசநட்
சத்திரம்' எனப் பெயர்க்கினங்கும்பொருட்டு, அதற்கு 'நாடன்'
'என்கின்ற சோழநாடன் பட்டப்பெயர் இடப்பட்டது. அதனால்,
கார்த்திகை நட்சத்திரத்திற்கு 'நாடனான்' எனப் பெயர்வந்தி
ருக்கினறது. ஆகவே, 'நாடனான்' என்பதற்குச் 'சோழநாட
னான்' எனவும், 'அரசனான்' எனவும் தற்பரியமாம். இதிலும்
நாடன்' என்பதற்கு 'அரசன்' என்பதே பொருளாம்.

(lv) பருத்திச்செடிவகைகளில் மூன்று நாலு வருஷம்ட்டுமிருக்கும் உயர்ச்சாதியான பருத்திச்செடிக்கு 'நாடன்பருத்தி' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. 'நாடன்பருத்தி' எனப் பதற்குச் 'சோழநாடன்பருத்தி' எனவும், 'அரசனபருத்தி' எனவும் அருத்தமாம். இதிலும் 'நாடன' எனபது 'அரசன்' எனனும் பொருளில் வந்தது காண்க.

(lvi) வாழைமரச்சாதிகளில் உயர்ச்சாதியான வாழைக்குப் 'பச்சைநாடான்வாழை' எனப்பெயர்வந்திருக்கின்றது. 'பச்சைநாடான்வாழை' எனப்பதற்குப் 'பச்சைநாடான்' எனப் பெயர்கொண்ட சோழராசனகாலத்தில் தண்டறியப்பட்ட ஒரு உயர்ச்சாதியான வாழைமரம் என்பது தாற்பரியமாம். இதிலும், நாடன=அரசன்.

மேலும், பழமொழி எனனும் நூலிலிருந்து இரண்டொரு உதாரணங்கள் இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதுவோம்.

(lvii) பழமொழி, 4-வது கவி :

"கல்வியானாய கழிதுட்பங்கல்லார்முற்
சொல்லியநல்லவுந்தீயவா—மெல்லா
மிவர்வரைநாட தமரையில்லார்க்கு
நகரமுங்காடி போன்றாங்கு."

இந்தக்கவியில், பாண்டியனுக்கு 'இவர்வரைநாட' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. 'இவர்வரைநாட' எனப்பதற்கு 'உயர்ந்த மலைகளையுடைய நாடான்வா, அல்லது அரசர்' என்பதுபொருளாம்.

(lviii) பழமொழி, 20-வது கவி :

"கற்றறிவார் கண்டதடக்கமடங்காதார்
பொச்சாந்தந்தம்மைப் புகழ்ந்துரைப்பார்—தெற்ற
அறைகலருவியணிமலைநாட,
நிறைகுடநீர்சூரும்பல்ல."

இக்கவியில், பாண்டியனுக்குத் 'தெற்றவறைகலருவியணி மலைநாட' எனப்பெயர்வந்திருக்கின்றது. 'தெற்றவறைகலருவியணிமலைநாட்' எனப்பதற்கு, அங்கிலையு மொழிபெயர்ப்பு

பில், O King of the country whose mountains are ornamented by clear water gushing from the rocks, எனத் தாற்பரியம் வந்திருக்கிறது. இதில், 'நாடன்' என்னும் பட்டப்பெயருக்கு 'King of the country' எனத் தாற்பரியம் வந்திருப்பதால், 'King of the country' என்பதற்கு, 'நாட்டரசன், நாடாள்வான், அரசன்' என்பது அருத்தமாகும். ஆகவே,

நாடன் = King of the country,
 = நாட்டரசன்,
 = நாடாள்வான்,
 = நாடான்,
 = அரசன்

(lix) வடநாட்டுச் சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கு 'ராஜா' என்கிற அரசர்குலப்பட்டப்பெயர் வடமொழியில் வழங்கி வந்திருக்கின்றபிரகாரம், தென்னாட்டுத் தமிழரசர்குலத்தவர்களுக்குத் தெனமொழியில் 'அரசன்' எனவரவேண்டிய பட்டப்பெயருக்குப் பதிலாக, 'நாடன், நாடான், நாடாள்வான்' என்னும் பட்டப்பெயர்கள் வழங்கிவந்திருக்கின்றன ஆனதால், 'ராஜா, அரசன், நாடன், நாடான்' என்னும் நான்குபெயர்களும் ஒருபொருட்பெயர்களாம்.

வடநாட்டுச் சத்திரியருக்குள் வழங்குகின்றபெயர்களு வறு மாறு .

நரசிங்கராஜா, இராமராஜா,
 நாராயணராஜா, வாசுதேவராஜா,

பிறவுமனை.

தென்னாட்டுத் தமிழரசர்குலத்தவர்களுக்குள் வழங்கிவருகின்ற பெயர்கள்வருமாறு :

வீரவர்மமார்த்தாண்டநாடன்,
 நாகமணிநாடான்,
 சுப்பிரமணியநாடன்,
 சோமசுந்தரநாடாள்வான்,
 குலசேகரப்பெருமான் நாடான்,
 பிறவுமனை.

ஈழமன்னன், ஈழநாடன்,
சோழவேந்தன், சோழநாடன்,
குடக்கோன், குடநாடன்,
பொருதைநாடன், வையைநாடான்,
மாதைநாடாள்வான், மாதைமன்னன்,

பிறவுமன்ன.

இந்தத்திருட்டாந்தங்களுக்குலே 'ராஜா, நாடான், அரசன்' என்னும பட்டப்பெயர்கள் ஒருபொருட்கிளவிகளென நன ருய்ததுலங்குகின்றது.

(1x) தமிழ்தாட்டு நூல்வழக்கிலும் உலகவழக்கிலும் வரு கின்ற உதாரணங்களிற் சிலவற்றை மேலே எடுத்துரைத் தோம். இனி அந்நியநாட்டார்கள் எழுதியிருக்கிற நூல்களி லிருந்து இரண்டொரு திருட்டாந்தங்கள் இங்ஙனம் பேர்த் தெழுதிக்காட்டுவோம். அவைவருமாறு :

(1) The South India Sketches

By

Miss S. Tucker.

Part II., letter 4, p. 35.

"The villages in these palmyra groves are inhabited chiefly by Shanars (= Santôrs), an industrious hard-working race, reckoned among the lower sub-divisions of the Sudras.

"From all that I can find about them I am much inclined to agree with those who consider them to have been the original possessors of the country, and that when the conquering army of Rama took possession of the richer northern districts, the Shanars were suffered to retain their palmyras unmolested.

"One strong argument in favour of this conjecture, is that in the southern part of Tinnevely, the highest class

of Shanars, called 'Nadans,' are the acknowledged proprietors of the soil, in even when a Nadan has sold a piece of land, he retains the right to a sort of *quit-rent*.

"Indeed the system is very like that of our lords of manor, with the addition of the remarkable privilege, that in any dispute that is brought into a court of law, with regard to landed property, though all other classes are obliged to establish their claims by written documents, it is only necessary for a Nadan to be indentified as the Nadan of such a particular spot, and the disputed property is adjusted to him, unless the opponent can prove his purchase of it."

இதற்குத் தமிழில் தாற்பரியவுரை.

தென்னிந்தியாவின சரித்திரசாரம், இரண்டாவது பாகம், நாலாவதுதிருபம், பக். 35.

“இத்திசையில் தாலவிறுக்கச் சோலைகளுக்குள்ளே இருக்கின்ற கிராமங்களில் முக்கியமாட்சி சான்றார்துலத்தவர்கள் குடியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மிகுந்தசாக்கிரவையோடு வருந்தி உழைக்கிற குலத்தவர்கள். இக்குலத்தவர்கள் சூத்திரகுலப்பிரிவுகளிற் கீழ்ப்பிரிவைச்சேர்ந்தவர்களாக மதிக்கப்படுகின்றனர். ஆயினும், இந்தக்குலத்தவர்கள் இந்த நாட்டிற்கு ஆதிபூர்வப்பாதிய வுரிமையுடையவர்களென்று, இராமனுடைய வெற்றிசிறந்தசேனைகள் மிகுசெழிப்புற்ற வடநாடுகளைக்கட்டிக்கொண்ட காலத்தில், 'சான்றா' தங்கள் தாலவிறுக்கச்சோலைகளைத் தட்டியின்றி அனுபோகஞ்செய்துவர இடம் பெற்றனரென்றும் எண்ணுகிறவர்களுக்கொப்பந்தம், அவர்களைக்குறித்து, தாணும் ஆராய்ந்தறிந்திருக்கிற விசேஷங்களால் எனக்குத் அவ்வாறே அபிப்பிராயமாகின்றது.

“இவ்வாறு அபிப்பிராயங்கொள்ளுதற்கு ஒருபலத்த நியாமுண்டு. அந்த 'நியாயமென்னவென்றால், திருமெலவேலிசீர்மையின் தென்னாட்டில்வசிக்கின்ற சான்றார்துலப்பொயோர்களுக்கு 'நாடான்' எனப்பட்டப்பெயர்வந்து வழங்க

கின்றது. இப்படிப்பட்டபெயர்பெற்றிருக்கின்ற நாடாடிகள் நிலத்துக்குரியமையுடைய காணியாட்சிக்காரரென எவரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஒருநாடான தன காணியாட்சியான 'நிலத்தில் ஒருபாகத்தை அயலானொருவனுக்கு விலை கிரயஞ்செய்து கொடுத்திருந்தபோதிலும், மேற்படி நிலத்தைக்கிரயத்திற்குவாங்கினவன், மேற்படிநிலத்திற்கு ஆதிபாஷ்பபாத்தியவுரியமையுடைய மேற்படி நாடாணுகு மனைவரிப்பணம் (=மனைவப்பணம்) கொடுத்துவருவது நெடுகிலும் வழக்கம்.

“மெய்யாகவே இந்தவழக்கம் அங்கிலேயநாட்டு மேன்மக்களுகுள்ளிருக்கின்ற வழக்கம்போலிருக்கிறது. இன்னமும் ஒரு வழக்கமுண்டு. நியாயஸ்தலங்களில் நிலவியாச்சியங்கள் நேரிடுங்காலத்தில் மற்றவர்களெல்லாரும் எழுத்துப்பட்டயங்களாகிய சாசனங்களால் தங்களுக்குரிய மேற்படி நிலப்பாத்தியத்தை ருசுப்படுத்தவேண்டுமதா யிருக்கின்றது மேற்படி வியாச்சியக்காரன மேற்படி நிலத்தைத் தானகிரயந்துக்குவாங்கினதை தஸ்தவேசுகளால் ருசுப்படுத்தாது போகிறகாலத்தில், மேற்படி பூயிக்குரிய நாடான எவனோ அவனுக்கே உரியதென்று தீர்ப்பாகின்றது.”

மேற்படி சரித்திரக்குறிப்பில் நாம் கவனிக்கவேண்டிய இரண்டொரு முக்கியவிஷயங்களுண்டு. அவற்றை இவ்வனங் கூறுவோம்:

(a) ‘சான்றோர் குலத்தவர்கள் குடியிருப்புக்கிராமங்கள் தாலிருக்கச்சோலைகளுக்குள்ளிருக்கின்றன’ எனச் சொல்லியிருக்கிறது.

நாம் மேலே விபரப்படக்கூறியிருக்கிறபடி, சுரர்குலத்தவர்கள் கற்பகவிருக்கச்சோலைகளுக்குள்ளே குடியிருந்து வாழ்ந்து வந்தபிரகாரம், சுரர்குலப்பிரவாகளாகிய தென்பாண்டி நாட்டுச் சான்றோர்குலத்தவர்களும் கற்பகவிருக்கச்சோலைகளுக்குள்ளே நாளுதுவரையிலும் குடியிருந்துவருகின்றனர். சுரநாட்டுக்கொப்பத்தம், புனைவிருக்கமாகிய கற்பகவிருக்க காடாயிருப்பதால், இதற்குங் கற்பகநாடு எனவேபெயராய்.

சான்றோருகுலத்தவர்களுடைய கிராமங்களையும், அவர்களுடைய வீடுவாசலகையுஞ்சூழ அகத்தும புறத்தும் கற்பகவிருக்கங்களே பிரகாசமாக விளங்கிநிற்கின்றன. வீட்டுமுற்றங்களிலும் வளவிலும் இந்தவிருக்கங்களைக் காணலாம். கற்பகவிருக்கங்கள் சுராநாட்டிற்கு அலங்காரமும் மகிமைபுமாக விளங்கியபிரகாரம், இந்தத் தென்பாண்டிநாட்டுக்கும் அலங்காரமும் மகிமைபுமாக விளங்கியிருக்கின்றன. சான்றோருகுலத்தவர்களுடைய பூவமகிமைகளில் அநேகங் குன்றிப்போயிருந்தபோதிலும், இந்தக் கற்பகவிருக்கமகிமை நாளாவரையினும் குன்றாது நிற்கின்றது. 'இந்தக்கற்பகவிருக்கப்பரிபாலனம் நாளாவரையினும் அவர்களுடைய அனுபோகத்திலிருப்பதால், அவர்கள் சுராகுலப்பிரிவார்கள் எனப்பற்றி இது பலததருசுவாயிருக்கின்றது.

நாலடியார், சுகை, 6-வது கவி :

“நடுபூருள்வேதிகைச்சுற்றுக் கோட்புக்க

படுபனையனனர் பலர்நச்சுவாழ்வார்

குடிமேழுத்தக்கண்ணுங் கொடுத்துண்ணுமாக்க

ளிகொட்டுளெற்றுப்பனை.”

இந்தக்கவியில், பலருமிச்சிக்கவாழ்பவர்கள் நடுபூருக்குள்ளே திண்ணைசூழ்ந்திருக்க நின்ற, குலைகுலையாகக்காய்க்கின்ற கற்பகவிருக்கத்திற்கு ஒப்பாவார். கொடுத்துண்ணாதவர்கள் சுடுகாட்டில் நிற்கின்ற ஆண்கற்பகவிருக்கத்திற்கு ஒப்பாவர் எனச் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த நாலடியார் எனனும் நூல் எழுதப்பட்டகாலத்திலும், தமிழ்நாடுநங்னும், முக்கியமாகத் தென்பாண்டிநாட்டிலும், இப்போதிருக்கிற பிரகாரம், நடுபூருக்குள்ளும். வீட்டு முற்றங்களிலும் கற்பகவிருக்கங்களிருந்தன வென்பதும், அந்தவிருக்கங்கள் எவரும் இச்சிக்கத்தக்க விருக்கங்களாயிருந்தனவென்பதுந் தெளிவாகின்றது.

திருவள்ளுவமாலே, 6-வது கவி :

“எனறுழ்புலரா துயாணர்நாட்செல்லுகினும்

நின்றவந்நதுதேன்பிலிற்று நீர்மையதாய்க்குன்றாத

செந்தளிர்க்கற்புகத்தின் றெய்வத்திரமலர்போன

மன்புலவன வள்ளுவன்வாய்ச்சொல்.”

இங்ஙனம் தன் அழகு எக்காலத்தினும் கெடாமல், நாட் சென்றபோதிலும் நிலைநின்று, பசுவகாலத்தில் வெளிப்படுகின்ற பூங்கொம்பினின்று மதுரமபொருந்திய அமுதத்தைச் சொரிவினற தன்மையைபுடையதாய், செங்குத்தாக வளாகின்ற அழகிய குந்தோலைகளையுடையதாய் விளங்குகின்ற கற்பகவிருகூத்தினது திவ்வியசிறந்த மலர்க்கொம்புபோல, இராசபுலவனான வள்ளுவனவாயிற் பிறந்துவந்திருக்கின்ற திருக்குறளானது விளங்குகின்றது எனக்கூறியிருக்கிறது.

தமிழ்ப்புலவர்களுக்கும் இராசபுலவர் திருவள்ளுவர். அமுதவிருகூக்களுக்குள்ளே இராசவிருகூக்கும் கற்பகவிருகூகம். கற்பகவிருகூமானது நெடுங்காலமநின்று மானிட குலத்தவர்களுக்கு அமுதானிய வுணவளித்து இனப்பந்தருகின்ற பிரகாரம், திருக்குறளும் வித்துவானகளுக்கு இனப்பந்தரு வருகின்றது என்பதுபொருளாம். ஆனதால், பூவகாலத்திற் கற்பகச்சோலைகளுக்கும் அளிநூந்து வாழும் வாழ்வு இன்பவாழ்வு வென மதிக்கப்பட்டது பிரததியட்சமாகிறது.

(b) சான்றோர்குலத்தவர்கள் சூத்திரகுலப்பிரிவுகளிற்கீழ்ப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களாக மதிக்கப்படுகின்றனர் எனச்சொல்லியிருக்கின்றது.

“They are reckoned among the lower sub-divisions of the sudras.”

‘சான்றா’ எனப் பெயாபெற்றிருக்கின்ற குலத்தவர்கள் தமிழ்நாட்டுக்குலப்பிரிவுகளில் இன்னகுலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எனப் ஒருவருக்குந் தூக்கமுறவிளங்காத காரணத்தையட்டே அவர்களைப் பலவகையாக மதிப்பதற்கு ஏதுவாயிற்று. ஆனதால், இக்குலத்தவர்களைச்சுட்டிப் பெரியமயக்கமுண்டா யிருக்கின்றது. மேலே நாங்காண்பித்திருக்கிறபிரகாரம், ‘சான்றா’ என்னும்பெயா குலப்பெயரல்ல, கௌரவப்பட்டப் பெயர். கௌரவப்பட்டப்பெயரைக் குலப்பெயராகப் பாவித்துப் பேசுவதே அந்த மயக்கத்திற்குக் காரணம். பூர்வகுலப் பெயர்ச்சட்டங்களில் ‘சான்றா’ என்னும் மருமொழி கூறப்படவில்லை. திவாகரம், சூடாமணிநிகண்டு என்னும் நூல்

கள் எழுதப்பட்டகாலத்தில், 'சாணா' என்னும் மருஉமொழி குலப்பெயராய் வழங்கியிருக்குமேயாயின, மேற்படி நூல்களில் குலப்பெயர்ச்சட்டத்தில் இந்தமொழி எழுதப்பட்டிருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அப்படி எழுதப்படவில்லையே.

ஆயினும், மேற்படி நூல்சொ எழுதப்பட்டகாலத்தில் 'சான்றோர், சான்றவர்' எனனும் பெயர்களும், தொல்காப்பியம், பெரியபுராணம் எழுதப்பட்டகாலங்களில் 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் பெயர்களும் சாதாரணமாக வழங்கிவந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. ஆனதால், தமிழரசர் அரசரிமை யொழிந்தகாலத்திற்குப்பிற்பாடு 'சான்றார்' எனனும் பெயர் 'சாணார்' என மருஉமொழியாயிற்றென்று தோன்றுகின்றது. 'சான்றார்' எனனும்பெயர் 'சாணா' என மருஉவாகிய பிரகாரம், 'சான்றவர்' எனனும்பெயர் 'சாணவர்' எனவும், 'சான்றோர்' எனனும்பெயர் 'சாணோர்' எனவும் மருஉமொழியாகத் திரிந்துவரலாம்.

சான்றோர்குலத்தவர்கள் இன்னகுலத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்று தெரியாமையினாலேதான் செனனைதர் செனசல் கமிட்டியாரும் (Census Committee) இக்குலத்தவர்களைச் சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கெல்லாம் ஏற்றுகடைசியில் எழுத்தினைத்தார்போலும்,

இந்தப் பெயர்மயக்காகிய மாறட்டத்தையிட்டுச் சான்றோர்குலத்தவர்கள் மேற்குலத்தவர்களையல்ல, கீழ்க்குலத்தவர்களைச் சேர்ந்தவர்களென்று சொல்லத்தணிபவர்களுகு சிலர் உளர்.

இவர்கள் 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' எனக்கொளரவப்பட்டப்பெயாபெற்றிருந்த தமிழரசர்குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களானதால், திவாகர ஆசிரியரும் சூடாமணிகண்டாசிரியரும் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குரிய பெயர்களைக் கூறியபின்னா, அரசர்குலப்பெயர்களுக்குத் தலைப்பில் இந்தக் கொளரவப்பட்டப்பெயருடன் ஒரு பெருங்கொண்ட பெயர்களைச் சேர்த்து

தெழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். இதற்கு விபரம் இனி பட்டா வறு பிரகரணத்திற் காண்க.

உத்தேசம் இரண்டாயிரத்து ஐநூறு வருடக்காலமாகத் தமிழநாடுகளில் இடையறாது நிலைபெற்றிருந்த அரசர்குவத் தவர்கள் கட்டோடே ஒழிந்து, தீர அருகிப்போய்விட்டார்கள் என்று சொல்லத்துணிவது புத்திகடும். நியாயத்துக்கும், இயற்கைக்கும் ஒருவிதத்திலும் பொருந்தாத காரியமானமை யால், அது நம்பப்படத்தக்கதன்று பின்வரும் பிரகரணங்களில் இதைக்குறித்து எழுதப்போகிறபடியால், இதை இங்ஙனம் நிறுத்துதல்செய்கிறோம்.

(c) "One strong argument in favour of this conjecture is, that in the southern part of Tinnevely, the highest class of Shanars, called 'Nadans,' are the acknowledged proprietors of the soil; in even when a Nadan has sold a piece of land, he retains the right to a sort of *quit-rent*."

"இவ்வாறு அப்பிராயங்கொள்ளுதற்கு ஒரு பலந்த நியாயமுண்டு. அந்த நியாயம் என்னவென்றால், திருநெல்வேலிச் சோமையின் தெனநாட்டில் வசிக்கின்ற சானரோர்குலப் பெரியோர்களுக்கு 'நாடான்' எனப் பட்டப்பெயராவந்து வழங்குகின்றது. இந்தப்பிரகாரம், பட்டப்பெயர்பெற்றிருக்கின்ற நாடாக்கள் (=நாடாள்வார்கள்) பூமிக்குரிமையுடைய காணியாட்சிக்காரரென எவரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஒரு நாடான் தன் காணியாட்சியான பூமியின் ஒருபாகத்தை அயலாரொருவனுக்கு விலைக்கிரயஞ்செய்துகொடுத்திருந்த போதிலும், மேற்படிநிலத்தைக் கிரயத்திற்குவாங்கியவன் மேற்படிபூமிக்கு ஆதிபூர்வப்பாத்திய வுரிமையுடைய மேற்படிநாடானுக்கு மனைவரிப்பணம் (=மனைவப்பணம்) கொடுத்து வருவது தெடுகிலும் வழக்கம்" என்று சொல்லியிருக்கின்றது. நாடாக்களுக்கு 'நிலமுதலிகள்' எனவும் பெயர்வரும்.

இது பலமான நியாயம் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆதிப்பாண்டியர்கள் கடற்கரையருகில், தாமப்பிரவணநதி முகத்துவாரத்தில், கொற்கைநகரைக்கட்டிக் குடியேறியகா

லத்தில், அதிசை காட்டுப்பூமியாயிருந்தது. அவர்கள் காடுகளை வெட்டி நெரிஞ்சிதுத்துக்குடியேறினவர்கள் * அவர்களுடைய வமிசத்தாரா கொற்கைக்கு† வடதிசையிலுந் தென்திசையிலுமிருந்த பூமிகளிற் பரவின குடியேறிக் காட்டுப்பூமிகளைக் கைவசப்படுத்திக் கொண்டவர்கள். ஆனதால் அவர்களுக்குச் சாதனப்பத்திரங்களினறி மேற்படி பூமிகள் கைவசமாயிற்று. அவர்களுடைய சந்ததியாரா நாளதுவரையினும் அந்தப்பூமிகளை அனுபோகஞ் செய்துகொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இது இன்னநாடானுடைய பூமியென்று சொல்லுமா போது, அதற்குச் சாசனப்பத்திரச்சாக்கியில்லை. அந்தப்பூமிகளை இவர்களுடைய முன்னவர்கள் கிரயத்திற்கு வாங்காததால், கிரயசாதனப்பத்திரங்கள் அவர்களுக்கில்லை. தொன்றுதொட்டு இடையருது வந்திருக்கிற கையாடசையனுபோகமே அவர்களுக்குச் சாதனப்பட்டயமாம். இவர்கள் விற்கும் நிலங்களுக்கு மனைவப்பணம் வாங்கிவருகின்றபடியால், இவர்களுக்குரிய பூவ நிலப்பாததியம் துலாமபரமாக விளங்குகின்றது இந்தவழக்கம் அங்கிலேயநாட்டு மேனமக்களுக்குள்ளிருக்கின்ற வழக்கத்திற்கு ஒத்திருக்கிறது.

வடநாட்டுச் சத்திரியருக்கும் ‘பூமியாவ’ (=பூமிகளுடைய வாகன) என்கிற பட்டப்பெயருண்டு.

மேலும், ஒருகுலத்துப் பூர்வோத்திரத்தை யாராய்பவர்கள்,

* “He (the proprietor of the soil in Mewar) has nature and Menu in support of his claim, and can quote the text, alike compulsory on prince and peasant, ‘cultivated land is the property of him who cut away the wood, or who cleared and tilled it’ an ordinance binding on the whole Hindu race, and which no international wars, or conquest, could overturn” Vide Tod’s Annals and Antiquities of Rajast’han, Vol I, p 494

† “Tinnevely had originally no name of its own, but was merely the southern portion of the Pandyan kingdom; but there the dynasty of the Pandyas originated, and there on the banks of the Tamraparni, you will find that Korkei, once a famous city, now an insignificant village, where the Pandyas reigned before they selected Madura as the chief seat of their power and from which they took the name of Korkeiah (கொற்கையாளி), ruler of Korkei” Vide Dr. R Caldwell’s Lecture on Tinnevely and the Tinnevely Mission, p 2

அந்தக்குலததுப பெரியோர்களுடைய வறுதியையேநோக்கிப் பூவோத்திரங் கூறவேண்டுமேயல்லாது அக்குலத்தில் தாழ்ந்த ஸ்திதியிலிருப்பவர்களைநோக்கிப் பூவோத்திரங் கூறுதலுயற்கையனறு. 'நாடான' என்கிற பட்டப்பெயர் தொன்று தொட்டு இடையறாது இந்தக்குலத்தவர்களுக்கு வந்திருப்பதால், இக்குலத்தவர்கள் 'நாடான' என்கிற பட்டப்பெயர் பெற்று பூர்வத்தில நாடாண்டவர்கள் எவர்களோ அவர்களுடைய பரம்பரையிலுதித்தவர்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அன்றியும், இந்தக் கொற்கைநகரத்திசையில் பூர்வத்தில் ஐந்து சிற்றரசர்களிருந்து அரசுபுரிந்தனர் அவர்களுக்குப் 'பஞ்சதிருவழுதிநாடாககள்' என்றுபெயர். வழுதி என்பது பாண்டியனுக்கு ஒருபெயரானமையால், 'பஞ்சதிருவழுதி நாடாககள்' என்பதற்கு 'ஐந்து பாண்டியர்களாகிய நாடாக்கள் (=நாடாள்வர்கள்) என்பதுபொருளாம்.

இவைகளைத் திரட்டிப்பார்க்கும்போது, இந்தக் குலத்தவர்கள் பூர்வ தமிழரசாசனத்தையொட்டினவர்கள் என்பதற்கு இது பலத்த ருசுவாகின்றது இது நடுநிலையான சாக்ஷி. இது அந்நியமொழிகாரர் சாக்ஷி இது காரியத்தை இயல்பாய் ஆராய்கையில் தோன்றிய சாக்ஷி. ஆனதால், 'நாடான' எனனும பட்டப்பெயர்பெற்று, சிறு சிறு நாடுகளுக்குத் தொன்றுதொட்டு இடையறாது பாததியவுரிமைகொண்டிருப்பவர்களெவர்களோ அவர்கள் 'நாடான' எனனும பட்டப்பெயர்பெற்றிருந்த பூர்வ தமிழரசாசனத்தவர்களுடைய சந்ததியார் என்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது.

(2) Mission of Edeyenkoodu,

in the

District of Tinnevely.

Part Second.

Report of the Rev. R Caldwell, for the year ending
30th June, 1845, p. 6.

"Another of the new congregations has been formed in the vicinity of a village *Kootam*, situated to the east of

Edeyenkoody This is a village inhabited chiefly by *Nadans*, the worst class of people in Tinnevely.

"*The Nadans*,"* (a name signifying 'lords of the soil,') are Shanar land-owners, who claim rights of seigniorage over most of the villages in the south, and keep themselves separate from the other Shanars, though also land-owners, as if they were a distinct caste. They are, as a class, the most turbulent, oppressive, proud and unprincipled to be met with, so far as I know, or have heard of in this province, or in the peninsula. They may be ranked amongst the worst of the human race. A few in various parts have become Christians, and some of the poorer of them have placed themselves under instruction in my own district, but they seem little, if at all, less obdurate than before. No kindness seems to melt them. No discipline seems to awe them. I often think they resemble tamed and trained wild beasts, which, so long as they are not provoked, look submissive, but whose innate ferocity may be aroused by the slightest accident.

"The *Nadans* of the village of *Koottam* are celebrated throughout Tinnevely, like the *Maravars* of *Pudookaputt*, as the worst specimens of their caste, have for ages been scourges of the south."

இதற்குத் தமிழில் தாழ்நரியவரை

திருநெல்வேலிநாட்டிலிருக்கிற இடையனகுடி மிகுன,

இரண்டாவது பாகம்

தஞ்சாவூரிலுள்ள சூனம் கடவுட முடிகின்ற வரு-ததிற்கு
ஆர் கால்கெல் ஐயா எழுதிய ரிப்போர்ட், பக் 6

"இடையனகுடிகுக் கீழ்பாரிசத்திலிருக்கின்ற குட்டம் என்ப
பெயர்கொண்ட கிராமத்திற்குச் சமீபத்தில் நவமாக உண

* "Chiefs of districts termed Nadu "

டான சபைகளிலொன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இது முக்கியமாக நாடாக்கள் (=நாடாள்வாக்கள்) குடியிருக்கிற கிராமம் இந்த நாடாக்கள் திருநெல்வேலி நாட்டிலுள்ள சனங்களெல்லாரிலும் மகாதுஷ்டா

‘நாடான்’ எனனுமபெயருக்கு ‘நிலத்தரசுகாரன், பூட்டிக்குரிமையுடைய அதிபதி, ஒரு நாட்டிற்கு அதிபதி’ என்பது பொருளாம். இந்த நாடாக்கள் சானராகுலத்தி நிலத்தரசுகாரர்களாகிய காணியாட்சிகாரர்களாம். அவர்கள் பெரும்பாலும் தென்னிசையிலிருக்கின்ற கிராமங்களுக்கு அதிபதிப்பாததிய வரிமையுடையவர்கள் சானரா குலத்திலுள்ள மற்றவர்கள் நிலப்பாததியமுடையவர்களாயிருந்தபோதிலும், அவர்கள் தங்களை இவர்களினின்று பிரத்தியேகமான குலத்தவர்களாயிருந்தாற்போல எண்ணிக்கொண்டு நடந்துவருகிறவர்கள். எனக்குத் தெரிந்நிருக்கிறபிரகாரம், அல்லது நான் மகளவிப்பட்டிருக்கிறபிரகாரம், இந்தநாட்டிலும் இந்தத் தெனஇந்தியாதேசத்திலுமிருக்கின்றவர்களெல்லாரிலும் இந்த நாடாக்கள் ஏகத்திற்கு ஒன்றுபோல அதிக அடங்காக்குணமுடையவர்களும், (அயலாரை) அடக்கி ஒடுக்குகிறவர்களும், பெருமித நடையுடையவர்களும், மனோரதப்படி நடக்கிறவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். இந்த நாடாக்களை மாணிட குலத்தவர்களுக்குள்ளிருக்கிற மகா துஷ்டர்களோடு சமரசப்படுத்தலாம் இந்த நாடாக்களுக்குள் கிறிஸ்துமதத்தை யனுசரித்திருப்பவர்கள் அபூருவம் இவர்களுக்குள் அதிகத் தாழ்வடைந்திருக்கிறவர்களிற் சிலா நானிருக்கிற திசையில் கிறிஸ்துமதத்தை யனுசரித்திருக்கிறார்கள் ஆயினும் அவர்களுடைய அடங்காக்குணம் முன்போலவே இருக்கின்றது. அவர்களுக்கு எவ்வளவுபட்சங் காணபித்தபோதிலும், அவர்கள் மனம் இனக்கமடைகிறதும்பில்லை; அவர்களுக்கு எவ்வளவு கண்டிப்புக்காணபித்தபோதிலும், அவர்கள் அருகுகிறதும்பில்லை. இந்த நாடாக்கள் அடக்கி வளர்க்கப்படுகிற காட்டுமிருகங்களுக்கு ஒப்பானவர்கள் என்பதாக நான் அடிக்கடி நினைக்கிறேன் அடக்கி வளர்க்கப்படுகிற காட்டுமிருகங்

சிக் கோபமு - டபபடாதிருக்கிறபரியந்தம், அடவியிரு
 களபோல தோன்றினபோதிலும், அவைகளுடைய
 தத் தூண்டுதற்கேற்ற ஒரு அறபக்காரியம் நேரிட்டம்
 ததில் அவைகளின் உள்ளத்திற் பதுங்கிக்கொண்டிருந்
 துக்கம் வெளியாகின்றது இவைகளைப்போலவே இ
 நாடாக்களுமிருக்கிறார்கள்

சூட்டத்தாடாக்கள் தங்கள் குலத்துக்குரிய துஷ்ட
 னத்திற்காக படுக்கப்பற்று மறவாகளைப்போல திருடு
 வேலி நாடெங்குந் தோத்திப்பிரதாபர்களாயிருக்கின்றன
 இவர்கள் ஂன்றுதொட்டு நாளதுவரையிலும் இந்தத் தெ
 திசைக்கு ஒரு கொறடாப்போலிருந்துவருகிறார்கள்” என
 எழுதியிருக்கிறார்

மேற்படி ரிப்போட்டில் நாமகவனிககவேண்டிய இர
 டொரு முக்கியவிஷயங்களுண்டு. அவைகளை இங்ஙனங்க
 வேரம்

(a) மேற்படி ரிப்போட்டை எழுதுகிறபோது, அ
 எழுதியிருந்த உளத்தில் சான்றோர்குலத்தவர்களை
 குறித்துண்டாயிருந்த தப்பான எண்ணம் விளங்குகின்றது

சான்றோர்குலத்தவர்களுடைய பூர்வோத்திரந் தெரியாத்
 ராய், பாரபணக்குலத்தவர்கள் மேற்பார்குலங்களில மு
 குலத்தவர்களென்றும், சூத்திரகுலத்தவர்கள் அதற்குச் சீ
 ன மேற்குலத்தவர்களென்றும், பிறகுலத்தவர்கள் சூத்திர
 குக் கீழானகுலத்தவர்களென்றும், சான்றோர்குலத்தவர்க
 சூத்திரருக்குக் கீழானகுலத்தவர்களுக்கும் கீழானகுலத்தவ
 ளென்றும், அரசர்குலத்தை யொட்டிய தமிழ்ச் சத்திரியகு
 தமிழ்நாடெங்குமில்லையென்றும், செட்டிகுலத்தவர்க
 சிறு குழுவினராய் சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கு அதிக மேற்ப
 டவர்களல்லவென்றும் எண்ணங்கொண்டவராய் இந்த ரி
 போட்டை எழுதியிருக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது. இ
 சான்றோர்குலத்துமேனமகளாகிய நாடாக்கள் பூர்வ த
 முரசர்குலத்தையொட்டிய சத்திரியகுலத்தவர்களென்றும்,
 வர்கள் அரசிழந்தகாரணத்தையிட்டுத் தாழ்வடைந்திருந்

ரூபகளைன்றும், உய்த்துணர்ந்திருப்பாரேயாயின, சாமப்
மய தழலுக்கொப்பந்தம் இந்த நாடாளவார குலத்தவர்க்கு
குள காணப்படுகின்ற சத்திரியகுலவகூணைகளை நன்கும
துப்பேசியிருப்பார என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை

பூர்வ ஜெர்மன்நாட்டுச்சாதியார்களில் ஒருகிளைப்பிரிவு
களாகிய அங்கிலோசக்சனாகள (Anglo-Saxons) பிரிட்டன்
(Britain) நாட்டைக்கட்டிக்கொண்டு, அந்தநாட்டிற் பூர்வ
தல் புஜபலபராக்கிரமங்களாக விளங்கியிருந்த சாதியா
ளாகிய பிரிட்டனனியர்களை (Britons) அதஞ்செய்து, அவர்
ளில் மீதியானவர்களை உவேல்ஸமுதலான மலைநாடுகளுக்கு
ஒட்டிவிட்டபிறகு, அந்தப்பிரிட்டனனியர்களுடைய நிலைமை
என்னவாயிருந்தது? அந்தப்பிரிட்டனனியர்களை அடிமை
களைப்போல ஒடுக்கி நடத்தவில்லையா? பிரிட்டனனியருடைய
குலமேனமையொழிந்ததும், குலவகூணை ஒழியாதிருக்கவில்
லையா? அந்தப்பிரிட்டனனியருடைய பூர்வமேனமையை யறி
யாத ஒருவன அவர்களைக்குறித்துப்பேசும் பிரகாரம், இந்தச்
சான்றோருலத்தவர்களைக்குறித்தும் மேற்படி ரிப்போர்ட்டை
எழுதியவர் பேசியிருக்கிறார்

(b) குட்டம் (Kootam) என்பது ஒருசிறுநாட்டிற்குப்,
அந்தநாட்டிலுள்ள பிரதானப்பட்டணத்திற்கும் பெயர்

பூர்வததில், மதுராபுரியிலும் அதைச்சூழ்ந்த நாட்டிலும்
பாண்டியர்களாலும் தமிழ்க்கல்விச்சங்கத்துப் புலவர்களா
லும் தமிழ்ப்பாஷை நன்கு வளர்க்கப்பட்டமையால், அதற்குச்
செந்தமிழ்நாடெனவும், அதைச்சூழ்ந்த பன்னிரண்டு நாடுக
ளுக்கு இயற்றமிழ் (= கொடுத்தமிழ்) நாடுகளெனவும் பெ
யராயிற்று

நன்னூல், சொல்லதிகாரம், பெயரியல், 16-வது குத்தி
ரச்சார்பு வெண்பு

“தென்பாணம்குட்டங் குடங்கற்காவேண்பூழி

பனறியருவாவதனவடசுரு—நன்றய

நீதமலாடுபுனனாடு செந்தமிழ்சேர்

ஏசமில்பன்னிருநாட்டென்.”

1 தெனபாண்டிநாடு, 2. குட்டநாடு, 3. குட்டநாடு, 4. குட்டநாடு, 5. வேண்டநாடு, 6. பூழிநாடு, 7. பனரிநாடு, 8. அருவாநாடு, 9. அருவாவடதலைநாடு, 10. 6 நாடு, 11. மலாடு, அலலது மலையாளநாடு, 12. புனனாடு, அ. மூலு சோழநாடு

நாடு இந்நதப்பனனிரண்டு நாடுகளிலும் இயற்றமினவழங்கிற் பற்றின, குட்டநாடானது தெனபாண்டிநாட்டின் தென்மேல் திசில் தென்கடற்கரையருகிலுள்ளது. அந்தக் குட்டநாட்டின் மூலப் பிரதானப்பட்டணம் குட்டமாம. அந்தக்குட்டநாட்டின் மூலக்காட்டுமதல் நாடாங்களுடைய பூமியாம். ஆனதால் அந்தச்சிறுநாடு நாளதும் மேற்படி நாடாங்களுடைய வசததவர்கள் அனுப்புகததிலிருந்து வருகின்றது. 'நாடா' என்பனனுமபெயருக்குத் தாற்பரியம் 'Lord of the soil' என்பதாம் 'Lord of the soil' என்பதற்கு 'நிலத்தரசுகாரன், நிலம்சுகாரன், பூமிசுகரிமைபுடைய அதிபதி, காணியாட்சிகாரன்' * என்பதுபொருளாம்.

மேலும், 'நாடான்' எனனுமபெயருக்குப் பதவுரைத் தாற்பரியம் 'Chief of district termed Nādu' என்பதாம் 'Chief of district termed Nādu' என்பதற்கு 'நாடு என்பபெயரோடணட ஒரு மாகாணத்திற்கு அதிபதி' என்பது கருததாம்.

ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் 'நாடான்' எனனுமபெயருக்கு 'மேலோவாசிகும நாடுகளில் நாடாதவன்' என்பொருளகறியிருக்கிறாரே அது மிகவும் மதியீனமான தாற்பரியவுரை என்பது இதினாலுந் தெரியவருகின்றதல்லவா 'நாடு' எனனும பெயரினினறு பிறந்துவந்திருக்கிற பதத்திற 'நாடாதவன்' என்பது பொருளாகுமா? அவா தாமேசொல்லட்டும

ஆனதால், நாளதும் 'நாடான்' எனப் பட்டப்பெயர் பெற்றிருக்கின்றவர்கள் எஞ்ஞலத்தவர்களோ அஞ்ஞலததவர்கள் பூவாழ்மதல் நாடாண்டிவந்திருக்கிற நாடாள்வார் வமிசத்தவர்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆகையால்,

* "The Cananatchi of Malabar is the Bhoima of Rajasthan Vide Todd's Annals and Antiquities of Rajasthan, Vol I, p 496

நாடான் = Lord of the soil,
 = Chief of District termed Nàdu
 = நாட்டிபதி,
 = நாடாளவான்,
 = அரசன் எனபது பொருளாம்

(c) மேற்படி ரிப்போர்ட்டில், “ எனக்குத் தெரிந்திருக்கிறபிரகாரம், அல்லது நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறபிரகாரம், இந்தநாட்டிலும் இந்தத் தென் இந்தியாதேசத்திலும் இருக்கிறவாகனெல்லாரிலும் இந்த நாடாக்கள் ஏகத்திற்கு ஒன்றுபோல அதிக அடங்காக்குணமுடையவாகளும் (அயலாரை) அடக்கியொடுக்குகிறவர்களும் பெருமீத நடையுடையவாகளும் மனோரதப்படி நடக்கிறவாசனாமாயிருக்கிறார்கள் என்றும், இந்த நாடாக்களை மானிடகுலத்தவர்களுக்கொன்றாகக் கருதுகின்ற மகாதுஷ்டர்களுக்கும் சமரசப்படுத்தலாம் என்றும், அவர்களுக்கு அதிகத் தாழ்வடைந்திருக்கிறவாகளிற சிலாசுரிஸ்துமத்ததை அனுசரித்திருந்தபோதிலும் அவர்களுடைய அடங்காக்குணம் முன்போலவே இருக்கின்றது என்றும், அவர்களுக்கு எவ்வளவுபட்சம் காண்பித்தபோதிலும், அவர்கள் மனம் இளகுகிறதில்லை. அவர்களுக்கு எவ்வளவு கண்டிப்புக் காண்பித்தபோதிலும், அவர்கள் அஞ்சுகிறதில்லை என்றும், இந்த நாடாக்கள் அடக்கி வளர்க்கப்படுகிற காட்டு மிருகங்களுக்கு ஒப்பானவர்கள் எனபதாக நான் அடிக்கடி நினைக்கிறேன் என்றும், அடக்கி வளர்க்கப்படுகிற காட்டுமிருகங்கள் கோபமூட்டப்படாதிருக்கிறபரியந்தம் அடங்கியிருப்பவைகள் போல தோன்றினபோதிலும், அவைகளுடைய கோபத்தைத் தூண்டுதற்சேற்ற ஒரு அற்பக்காரியம் நேரிட்டமாத் திராத்தில அவைகளின் உள்ளத்திற் பதுங்கிக்கொண்டிருக்கிற மூலக்கம் வெளியாகின்றது என்றும், இதுபோலவே இந்த நாடாக்களும் இருக்கிறார்கள் என்றும்” எழுதியிருக்கிறார்.

இதை எழுதியவர் இந்த நாடாக்களுடைய பூவ குலநிலையைத் தப்பானதானத்தில் வைத்திருப்பதால், இவர்களிடத்தில் தோன்றுகின்ற திடீர்தமனம் இவருக்கு விபர்தமாசக் கா

புரிப்புகிறதாக விளங்குகிறது. இந்த நாடாக்கள் பூவ
தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலத்தை யொட்டியவர்கள் என்று மன
தவைத்து எழுதியிருப்பாரேயாயின், இவ்வாறு விபரீதமாக
எழுதமாட்டார். இவ்வகைப் பெருமடியான உவமைவாச
கங் கூறவுமாட்டார் மேலும் அவர் சான்றோருகுலத்தவர்களா
கிய இந்த நாடாக்கள் இன்னகுலத்தவர்களென்று தகுந்தபிர
காரம் உணர்த்திருப்பாரேயாயின், அவர் அந்த நாடாக்களை
“அடக்கிவளக்கப்படுகிற காட்டுமிருகங்களுக்கு ஒப்பானவா
கள் என்பதாக நான் அடிக்கடி நினைக்கிறேன்” என்று எழுதா
மல், “இந்த நாடாக்களிடத்தில் எதற்குமஞ்சாத மனத்திடா
ரிசு முதலான சிறந்த லக்ஷணங்கள் விளங்குகின்றமையால்,
இவர்கள் தமிழ்நாட்டுப் பூவ சத்திரியகுலத்தை யொட்டியவா
கள் என்பதாக நான் அடிக்கடி நினைக்கிறேன்” என்று எழு
தியிருப்பார் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இந்தப்பிரகாரம் அந்நிய மொழிச்சாராகளுடைய சாஷிக
ளினாலும் ‘நாடான’ எனனுமபெயருக்கு நாடாபவன
என்பது பொருளென ருசுவாகின்றது.

(lx) அரசாகுலத்தவர்களாகிய பூவீகத் தமிழ்ச்சத்
திரியர்களுக்கு ஆதியிலே சுராபாண்டிய மகாராசன்காலத்
தில் ‘நாடாள்வாபபட்டங்’ கட்டி மகுடாபிஷேகஞ்செய்த
தற்கு இவ்வனஞ் சுருக்கமான விபரங்கூறுவோம்.

பதினெண்புராணங்களில முதற்புராணமாகிய பரமபுரா
ணத்தின் பிரமோத்திரகாண்டத்தில், சுராபாண்டியமகாரா
சன சரித்திரம் வருகிறது. அதிலிருந்தெடுத்து இவ்வன மெ
ழுதுவோம்.

இக்காலத்தில் வடகன்னடம் எனப்பெயர்பெற்றிருக்கிற
ஐவாநாட்டில் மேற்குக் கடற்கரையருகில் ‘வட்டுக்கல், வட்டு
நகர்’ (Batuella=round town) எனப் பெயர்கொண்ட சுகரச
புரிப் பட்டணமிருந்தது. அதில் சுராபாண்டிய மகாராச
னும அவனுடைய தம்பிமார் அறுபத்தாறு பாண்டியர்களும்
வாசஞ்செய்து, ஓரிக்கலப்பட்டணத்திற் செங்கோற்செலுத
திய அசுரராசனான பிரதாபருத்திரன்மேற் படையெடுத்து,

அவனைச் செய்தது, அவன் நகரத்தையும் பிடித்துக்கொண்டு, யுத்த அசுறகுடபிரவேசித்துச் சிவகத்துவசங்கடடினாகள். பிற்பாடு, சுரபாண்டியனாகிறவன் தன் தம்பிமராகளில் முதலான மதுவீரபாண்டியனுக்கு ‘நாடாள்வாராபட்டங்கடடி,’ புகுடாபிஷேகஞ்செய்து, அவனை ஓரிக்கலப்பட்டணத்திற்கு இராசாவாக ஏற்படுத்தியபோது, அந்த நகரியடங்கலும் அறியுமபடி விளமபரங்கூறுவித்தான். அந்த விளமபரம் வருமாறு :

(1) “சிமமாலகோடமன்னியவாத்தனபுரி சுரபாண்டி சுரராசமன்னிய சத்திரியசூரியவசம் மதுகேசுரா உக்கிரநேத்திரத்திற்பிறந்து, ரேணுகாபரஞ்சோதி புத்திரனாகிய சுரபாண்டிசுராதம்பியான மதுவீரபாண்டியருக்கு ஓரிக்கலநகரமும், பிரதாபருத்திரனுடைய நாடுநகரக்ள சமஸ்தமும்ளித்திருடபதால், மதுவீரபாண்டியரே நாடாள்வாரா” எனப் பறைசாற்றி நகரமெங்கனும் விளமபரஞ்செய்யப்பட்டது. இது னால், பாண்டியாகுலத்தவர்களுக்குப் பூரவீக்காலத்தில நாடாள்வாராபட்டங் கட்டப்பட்ட விபரந தெரியவருகின்றது. ஆனதால், ‘நாடாள்வான’ எனனும் பட்டப்பெயர் பூர்வ அரசாகுலப்பட்டப்பெயராக வழங்கிவந்திருப்பது நன்றாய்த் துலங்குகிறது

(2) மேற்படி பிரமோததிரகாண்டத்திலிருந்து இன்னமும் ஒரு திருட்டாந்தமெடுத்தது இவ்வண்ணங்கூறுவோம்.

சுரபாண்டியன் எனப் பெயர்பெற்ற அமுதபாண்டியமகாராஜனாகிறவன் ரதபுலாகுரணையும் அவனோடுசேர்ந்த அறுபத்தாறு கரைசுசுற்றுப்பட்டணங்களிலுள்ள அசுரர்களை யுஞ் செய்து, அவர்களை யழித்தது அவர்களுடைய நாடுநகரங்களை யெல்லாங் கட்டிக்கொண்டு, அந்தப் பட்டணங்களுக்குத் தன் தம்பிமராகள் அறுபத்தாறு பாண்டியர்களுமும் அசுரராகி, நாடாள்வார்பட்டங்கட்டி, அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு அந்தப் பட்டணங்களை நோக்கிப்போகிறபோது கூறிய கடியம் வருமாறு. “சிமமாலகோடமன்னியவாத்தன சுக்க

புரிக்கு அரசனாகிய அமிர்தபாண்டிய விக்ரகாதிபாண்டிய மகா
ராசா பராக்கு, எச்சரிகை. சூரியகுல*மன்னிய சத்திரிய
சுவரிய பராக்ரீரம கவுண்டலீக கோத்திர அரசரம்மார தேவ
சகாய ரேணுகாவரபுத்திரா பராக்கு, எச்சரிகை.”

இன்னமும் ஒரு மேற்கோள இங்ஙனம் எடுத்துக்கூறு
வோம்.

(lxii) நைடதம், சுயாவரப்படலத்தில், 136-வது கவிமு
தல் 162-வது கவிவரையினும் வருகின்ற செய்யுள்களில் நா
வலந்தீவு அரசர்களில் 25 ராசாக்கள் நளமகாராசனோடு தம
யநதி கலியாணத்திற்கு வந்திருந்தார்களெனக் கூறியிருக்கி
றது. அந்த அரசர்களெல்லாரும் வதுவைமண்டபத்தில் அ
வரவருகிட்ட ஆசனங்களில் வீற்றிருக்கையில், தமயந்தியா
கிறவள ஆடையாபரணவலங்கிருதியாய் அந்த மணமண்டப
த்தில் தோழிகளசூழப் பிரவேசித்தாள். மேற்படி செய்யுள்
களில் அங்கே கூடிவந்திருந்த அரசர்கள் இன்னார் இன்னொ
ன்று அவளுக்குச் சொல்லியவிபரங் கண்டிருக்கின்றது

147-வது கவி :

“குடங்கையினெடியவாடகட கொம்பனாயிங்குபைம்பொன்
மடங்கலாசனத்தினமேய மணியெழுவணையதோளான்
முடங்குவெண்டோடடுககைதை முருகுயிர்த்திரங்குநதெண்
ணிராத

தடங்கடற்புலவுபோக்குந் தண்டுறைமகதநாடன”

இக்கவியில் மகதநாடாளும் வேந்தனுக்கு ‘நாடன்’ எனப்
பட்டபெயர்வந்திருக்கிறது. நைடதநூலாசிரியனாகிய அதி
வீரராமபாண்டியன் தமிழ்நாட்டரசனானதிலும், தமிழ் நா
ட்டரசர்குலத்தவர்களுக்குத் தன்காலத்தில் வழங்கிவந்த பட்
டபெயர்களை நன்குணர்ந்தவனானதிலும், அக்காலத்து

*சூரியமந்திரத்தால் உற்பத்தியானமையாலும், சூரிய
வங்கிசத்தோடு கொள்வினையிற்கலந்தமையாலும் சந்திரகு
லப்பாண்டியருக்குச் ‘சூரியகுலம்’ எனவும் பெயருண்டா
யிற்று.

வழாகப்படிக்கு இந்தப்படலத்தில் அரசாசூலப்பட்டபெயர்களை நாட்டுப்பெயர்களுமாடு சேர்த்தெழுதியிருக்கிறான். அரசாசூலப்பட்டபெயர்களுமாடு, மேலே 147-வது கவி சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம், 'நாடன' என னும பட்டயரும் வந்திருக்கிறது. இந்த நடைதநூலாசிரியர் மகத, டரசனை 'மகதநாடன' என்கிறார். இவ்வனம் 'நாடன' னும அரசாசூல பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருள்கொள்வந்திருக்கின்ற பிற பட்டப்பெயர்களை ஒருங்கேதிரட்டிக்காப்பிப்போம். அவைவருமாறு

“ மகதநாடன.”

நாடன = நாடாளுமவேந்தன் (அவந்தி), 137-வதுகவி
 = நாட்டரசன் (தெளட), 138-வதுகவி
 = மன்னன் (மதுரைமுதூர்), 139-வதுகவி.
 = நாடாளுமவேந்தன் (கங்கை), 140-வதுகவி.
 = காவலவேந்தன் (காமபிலி), 141-வதுகவி
 = நாடாளுமன்னன் (கலிங்க), 142-வதுகவி.
 = மன்னன் (வாரணவாசி), வாரணவாசி = ௧
 143-வதுகவி
 = வேந்து (சிந்து), 144-வதுகவி.
 = ஏறு (குகுதர்), ஏறு = ஆண்சிங்கம் = ஐ
 சிங்கத்தையொத்த மன்னன், 145-வதுகவி
 = கோ (மச்சர்), 146-வதுகவி
 = கோ (குருநாடர்), 148-வதுகவி
 = தேயவேந்து (பல்லவ), 149-வதுகவி.
 = நாடமவேந்தன் (கேகய), 150-வதுகவி
 = தேயவேந்தன் (மத்திர), 151-வதுகவி.
 = நாடாளும வேந்து (வங்க), 152-வதுகவி.
 = நாடாளும வேந்து (அங்க), 153-வதுகவி
 = வேந்து (பாஞ்சால), 154-வதுகவி.
 = வேந்து (காந்தார), 155-வதுகவி.
 = நாடாளுமவேந்து (மிதுலை), 156-வதுகவி.
 = தேயவேந்து (மாளவ), 157-வதுகவி.

நாட்டன் = அரசரேறு (கோசலதது), 158-வதுகவி.

= நாடானுமவேந்து (குடக), 159-வதுகவி.

மேறகூறியபிரகாரம்,

குடகநாடானுமவேந்து = குடநாடன்,

= குடக்கோன,

= குடக்கோ.

= நாடானுமவேந்து (பொன்னி), 160-வதுகவி.

= வேந்து (கொற்கையமபதிக்கு), 161-வதுகவி.

இந்த அரசர்குலப்பட்டப்பெயர்களை ஒன்றோடொன்று ஒப்
பிட்டுக்கூர்ந்து சிந்திப்பவர்களுக்கு,

நாடானும் வேந்தன், நாட்டரசன்,

மன்னன், காவல்வேந்தன்,

நாடானுமன்னன், வேந்து,

கோ, தேயவேந்து,

நாட்டுவேந்தன், நாடானுமவேந்து,

அரசரேறு, என்னுமப்பட்டப்பெயர்கள் நாட்டன் என்
னும பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட அரசர்குலப்பட்டப்
பெயர்கள் என்று மிகவும் தெளிவாகவிளங்கும். ஆனதால்
'நாட்டன்' என்பதற்கு 'அரசன்' எனப்பதுபொருளாம்.

அன்றியும், மேலேகாண்பித்திருக்கிறபிரகாரம், இவ்விடத்
திலும் 'நாடான்வான்' என்னும் பூர்வஅரசர்குலப்பட்டப்
பெயரும், 'நாடானுமவேந்தன், நாடானுமன்னன், நாட்டு
வேந்தன்' என்னும் பட்டப்பெயர்களுடன் ஒருபொருள்கொ
ண்டு உலகவழக்கிலும் நூல்வழக்கிலும் வந்திருக்கின்றது.
மேலும், 'நாடான், நாடன்' என்னும் பட்டப்பெயர்களும்,
'நாட்டரசன், நாடானுமவேந்தன்' முதலானப்பட்டப்பெயர்க
ளுடன் ஒருபொருள்கொண்டு அரசர்குலத்தவர்களுக்குப் பட்
டப்பெயர்களாய்வந்திருப்பதும் பிரத்தியட்சமாகின்றது.

(lxiii) திவாகரம், தெய்வப்பெயர்த்தொகுதி, 4-வது சூத்திரம்.

இந்திரன்பெயர்

“ புரந்தரனபுனிதன பொன்னகர்க்கிறைவன்
வாசவனமரர்கோன மானமுகிலூர்தி
வேள்விநாயகன் விண்முழுதாளி
ஆயிரங்கண்ண னயிராணிகேள்வன்
மருத்துவனமகவான வலாரிவிருத்திராரி
வெள்ளைவாரண னிமையவர்வேந்தன்
பாகசாசன னாகண்டலனே
வசசிரபாணி சதங்கிருதெனறிவை
எசசமிலிந்திரற் கியன்றதொல்பெயரே.”

இந்தச்சூத்திரத்தில் இந்திரனுக்கு, பொன்னகர்க்கிறைவன் எனவும், அமரர்கோன எனவும், விண்முழுதாளி எனவும், இமையவர்வேந்தன் எனவும், பெயர்களவந்திருக்கின்றன. இவைகளில், இறைவன், கோன், ஆளி, வேந்தன் என நாம பட்டப்பெயர்கள் ஒருபொருட் கிளவிகளாம். ஆனதால்,

ஆளி = இறைவன்,
= கோன்,
= வேந்தன்,
= ஆளவோன்,
= நாடாள்வேன்,
= அரசன்.

இதில் ‘ஆளி’ என்பது ‘ஆளவோன், அரசன்’ எனப் பொருள்கொண்டேவந்திருக்கின்றது.

(lxiv) மேற்படி தெய்வப்பெயர்த்தொகுதி, 10-வது சூத்திரம்.

வைச்சிரவண்ணன்பெயர்,

“ மந்திரிகுபேர னிதிக்கோனியுக்கள்
பிங்கலனரற்குப் பிரியாதோழன்

வடதிசைத்தலைவ னியக்காவேந்தன
அளகையாளி யாயமுற்கரவலன
புட்பகலூர்தி தனதனமரகத
னெனவைபபநாமம் வைச்சிரவணற்கே ”

இச்சூத்திரத்திற் குபேரனுக்கு, நிதிககோன எனவும், வடதிசைத்தலைவன எனவும், இயக்காவேந்தன எனவும், அளகையாளி எனவும், பெயாகன வந்திருக்கின்றன இவைகளில், கோன, தலைவன வேந்தன, ஆளி என்னும்பெயாகன ஒரு பொருட்பதங்களாம். ஆனதால்,

ஆளி = கோன,
= தலைவன,
= வேந்தன,
= ஆளவோன,
= அரசன்.

இதில் ஆளி என்பதற்கு அரசன் எனப் பொருள்வந்திருக்கின்றது.

மேற்படி தொகுதி 1-வது சூத்திரத்திற் சிவனுக்கு ‘கைலையாளி’ எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது.

கைலையாளி = கைலையாள்வோன,
= கைலைநாடாள்வோன,
= கைலைநாட்டரசன்.

(1௨௩) வடமொழியில் அரசர்குலத்தவர்களுக்கு ‘சக்திரியா’ என்றுபெயர். சக்திரியா என்னும் இந்த வடமொழிப்பதத்திற்கு மூலபதம் சேத்திரம் (=கேத்திரம்) என்றும், கேத்திரம் (=கேத்திரம்) என்றும் வரும்.

சேத்திரம் (=கேத்திரம்) என்னும் வடமொழிப்பதத்திற்குப் ‘பூமி, நிலம், நாடு’ என்று கருத்தாம்; திருட்டாந்தமாக, ‘குருகேத்திரம்’ என்பதற்கு ‘குருநாடு’ எனவும், ‘கேத்திராகணிதம்’ என்பதற்குப் ‘பூமிக்கணிதம்’ எனவும் அருத்தமாகும். ‘சக்திரியன்’ என்னும் பெயர் ‘சேத்திரம்’ என்னும் மூலபதத்தினின்று உற்பத்தியான பதமானபடியால், ‘சக்திரியன்’

என்பதற்குச் 'சேத்திரமுடையவன், பூமிக்குடையவன்' எனவும், 'நாட்டுக்குடையவன்' எனவுந் தாற்பரியமாக * ஆனதால்,

சத்திரியன் = சேத்திரமுடையவன்,
 = பூமிக்குடையவன்,
 = நாட்டுக்குடையவன்,
 = நாட்டரசன்,
 = நாடான்,
 = நாடன்.

தெனமொழிநாட்டில் அரசர்குலத்தவர்களுக்கு 'நாடான், நாடன்' எனனும பெயர்கள் பட்டபபெயர்களாகவந்து வழங்கியபிரகாரம், வடமொழிநாட்டில் அரசர்குலத்தவர்களுக்கு 'சத்திரியன், கத்திரியன்' எனனும பெயர்கள் பட்டபபெயர்களாகவந்து வழங்கின. ஆனதால் 'நாடான், நாடன், சத்திரியன்' எனனுமபெயர்கள் ஒருபொருட்கிளவிகளாம்.

(lxvi) திருவாணக்காச்சிவாலயத்திற் கோமுகச்சோழ. னாற்கட்டப்பட்ட மூன்றாவது திருமதில் கீழைக்கோட்டைவாசல் தென்புறமதிலில் எழுதியிருப்பது. "திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் மதுரையுட பாண்டியர் தம்முட தலைகொண்டருளின ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழதேவர்க்கு யாண்டு பகதொன்பதாவது சீர் உடைய பிள்ளையானபின் அகரங்க நாடாழ்வாருக்குத் தொண்டன் ஓ. இந்தக் கலவெட்டில், 'திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள்' எனவும், 'மதுரையுட பாண்டியர் தம்முட தலைகொண்டருளின ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழதேவா' எனவும், 'அகரங்க நாடாழ்வார்' எனவும் பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன. இவற்றுள்

(1) 'திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள்' எனபது இமயகிரிமுதல் தென்குமரிபரியந்தமிருந்த சுரர்நாடு, நராநாடு, நாகா

* க்ஷேத்திரசம்பந்தமுடையோன் 'சத்திரியன்' எனவரல் ஆகிவிருத்தி சத்திரியம். 'சத்திரியன்' என்பதற்குத் 'தண்டிகிறவன், பட்சிகிறவன்' என்று சப்தார்த்தங் கூறல் சில ஆசிரியரது வழக்கு.

நாடு எனப் பெயர்கொண்ட திரிபுவனங்களாகிய மூன்று நாடுகளையும் ஒருகாலத்தில ஒருகுடைக்குள் அடக்கியாண்டு வந்த சோழநாட்டரசர்களாம். 'புவனம், உலகம்' எனனும் பெயர்கள நாடுகளைக் குறிக்கின்றன.

கலிங்கத்துப்பராணி, கடவுளவாழ்த்து, சத்தமாதர்கள் துதி, 17-வது கவி :

“மேதிபுள்ளலகை தோகையேறுவனம்
வேழமெனறகொடி யேழுடைச
சோதிமெனகொடிக ளேழினேழிரு
துணைப்பதந்தொழ நினைத்துமே.”

18-வது கவி .

“கேழனமேழி-லை யாளிலீணைசிலை
கெண்டையென்றினைய பல்கொடிக
தாழமேருவிலுயர்த்த செம்பியர்
தனிப்பலிகொடி தழைக்கவே.”

சத்தமாதர்கள் தமிழ்நாட்டரசர்களுக்கு இன்றியமையாத தேவதைகளாம். அவர்கள் தங்கள் நாடுநகரங்களெங்ஙனும் காளிகாதேவிக்கும் பிறமாதாக்கும் ஆலயங்கள் கட்டி, அவர்களைக் கும்பிட்டு, யுத்தங்களில் அவர்கள் துணையைத் தேடிவந்தனர். மேற்படிகவிகள் இரண்டிலும், எருமை, கருடன், பேய், கலைமான, சிங்கம், வீணை, வில், மீன இந்த ஏழும் சினனங்களாக அமைந்த ஏழு கொடிகளையுடைய சத்தமாதர்கள் ஏழுபெயர்களினுடைய பதினாலு பாதங்களையும் தொழுகின்றோம் எனவும், இமயகிரியினமீது சோழனாவன பன்றி, கல்ப்பை, கலைமான, சீயம், வீணை, வில், மீன எனனஞ் சினனங்களையுடைய ஏழுகொடிகளை சக்கரகாரமாகவும், தனது ஒப்பற்ற புலிக்கொடியை அவைகளின் நடுவில் உயர்வாகவும் நிறுத்தினான் எனவுங் கூறியிருக்கிறது. மேற்கூறிய திரிலோகங்களையும் ஒரு குடைக்குள் சோழர்கள் அடக்கியாண்டார்கள் எனபது தோன்ற இவ்வாறு வருகின்றது ஆனதால், சோழர்கள் ஒருகாலத்தில் 'திரிபுவன சக்கரவாதிகள்' எனப்பட்டது நிசம்.

(2) 'மதுரையுட பாண்டியா தம்முட தலைகொண்டருளின ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழதேவர்' என்பதற்கு 'ஒருகாலத்தில் பாண்டியர்களுயுள் செய்தாண்டிவந்த குலோத்துங்க சோழராசன்' என்பது பொருளாம்.

இதில் 'தேவர்' என்பதற்கு அரசன் என்பது கருத்து; 'தேவ' என்பதற்கு 'அரசி' எனவும், 'தேவன்' என்பதற்கு 'அரசன்' எனவும் பொருளென்று நாம மேலே ஒரிடத்தில் விரிததுரைத்திருப்பதால், இங்கனம் விபரியாது விடுகின்றனம்.

(3) 'அகரங்கநாடாழ்வார்' என்பதில் வருகின்ற 'நாடாழ்வார்' என்னும்பெயருக்கு 'அரசன்' என்பதுபொருளாம். எகரமும் முகரமும் பதங்களில் ஒத்துநடப்பது பூவ தமிழ்மழக்காம் ஆனதால்,

நாடாழ்வார் = நாடாள்வார்,

= அரசன்

மேலே கூறியிருக்கிற நியாயங்களைத்தையும் ஒருங்கே திரட்டிப் பார்வையிடுமபோது,

'நாடான, நாடன்' எனனும்பெயர்களும்,

நாடாள் (=ழ்) வான் எனனும்பெயரும்,

தமிழ்நாட்டரசர்குலத்தவர்களுக்குரிய பூர்வபட்டப்பெயர்களென்பது தெளிவாகத் துலங்குகின்றது. ஆகையினாலே, 'நாடான, நாடன்' எனனும் பட்டப்பெயர்கள் தொன்றுதொட்டு இடையறாது நாளதுவரையினும் எந்தக்குலத்தவர்களுக்குப் பட்டப்பெயர்களாக வழங்கிவந்திருக்கின்றனவோ அந்தக்குலத்தவர்களே பூர்வ தமிழ்நாட்டரசர்குலத்தவர்கள் என்பது ஐயமற விளங்குகின்றது.

இனி ஏழாவது பிரகரணத்தில் ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் சான்றோர்குலத்தவர்களைச் சுட்டி எழுதியிருக்கிறவைகளில் அடங்கிய தப்புகளையும், ஆவரீது சுமந்திருக்கின்ற குற்றங்களையும் திரட்டிக்கூறுவோம்.



எ. பிரகரணம்.

ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் சான்றோர்குலத்தவர்களைச் சுட்டி எழுதியிருக்கிறவைகளில் அமைந்திருக்கின்ற தபடிகளையும், அவர்மீது சுமந்திருக்கின்ற குற்றங்களையும் திரட்டிக்கூறுகின்றது.

1. திவாகரநூல் 50-வது சூத்திரத்தில், 'கள்விலேஞர்' எனக் கண்டிருக்கின்ற பெயரை 'கள்வினைஞர்' என மனதார வேண்டுமென்றே யாதொரு நியாயங் கூறாமல் சுமமா மாற்றி எழுதிவைத்திருக்கிறார்.

இது 'நூற்புரட்டாகிய குற்றம்.'

2. 'சாணர்' என்னும்பெயர் மேற்படி திவாகரநூலில் இல்லாதிருக்க, மேற்படி நூலாசிரியர் மனதாரவேண்டுமென்றே மேற்படிபெயரை அந்த 50-வது சூத்திரத்தில் சுமமா பூதிப்பிடியாகத் திணித்துவைக்கத் துணிந்திருக்கிறார்.

இது 'இல்லாததை இருப்பதாகக் கூறியகுற்றம்'

திவாகரநூலிற்கூறிய கள்விலேஞர்களோ 'களவாணிபா கள்' என்று மேலே மிகவுந் தெளிவாக ருசுப்படுத்தியிருக்கிறோம்.

3. திவாகரநூலாசிரியர் 'கள்விலேஞர்' என்னும் பெயருடன் ஒரு பொருள்கொண்டு, 'பழயர், துவசர், படுவர்' என வருகின்றபெயர்கள் மூன்று என்கிறார். ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியரோ 'பழயர், துவசர், படுவர், கள்வினைஞர், இந்நான் குஞ் சாணர்பெயர்' என்கிறார். ஆனதால், அவர் 'கள்விலேஞர்' என்னும் பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்டபெயர்கள் 'பழயர், துவசர், படுவர், கள்வினைஞர், சாணர்' என ஐந்து என்று சொல்வதாகிறது. திவாகரநூல் 'மூன்றுபெயர்கள்' எனக் கூற, ஜாதிசங்கிரகசாரநூலோ 'ஐந்துபெயர்கள்' எனக் கூறுகின்றது.

இதுவும் 'நூற்புரட்டாகிய குற்றம்.'

4 ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் 'சௌண்டிகா' என னும வட ஆரியமொழியினின்று, 'சாணா' என னுந் தமிழ் மொழி மருஉவாகவந்ததென்று கூறியிருப்பது சுத்தத்தப்பு. மேற்படி நூலாசிரியர் இந்தப்பெயர்களைச் சுட்டி மூன்றுவகையாய் உளறியிருக்கிறார். அவை வறுமாறு:

(i) 'சௌண்டிகா' என னுஞ் சமஸ்கிருத மொழியினின்று 'சாணா' என னுந் தமிழ்மொழி மருஉவாக வந்த மொழி என்கிறார்

(ii) 'சாணா' என னும பெயரினின்று 'சானாரா' என னுமபெயர் மருஉவாக வந்தது என்கிறார்.

(iii) 'சானாரா' என னும் பெயரினின்று 'சாணா' என னுமபெயர் மருஉவாக வந்திருக்கிறது என்கிறார்

இந்தப்படி அவர் மூன்றுவகையாக உளறியிருக்கின்றமையால் 'சௌண்டிகர்கள்' சானாரோர்குலத்தவர்களல்லவென்று அவாதாமே சொல்வதுபோலாகின்றது. இந்த மூன்றுவகைகளில் ஒருவகையையாவது நிச்சயிக்க அறியாதவா, தாம் அறியாததைக் கூறத்தூணிந்தது மேற்படி நூலாசிரியர் தமக்குண்டாகிய மிகுந்த அறியாமையைத் தெரிவிக்கவந்ததுபோலிருக்கின்றது. ஆகவே, மேற்படி நூலாசிரியர் சங்கரகுலத்துக் 'கள்வாணிபர்களாகிய சௌண்டிகர்களை' வேண்டுமென்றே 'சாணா' எனக்கூறியது பெருங்குற்றமாம்.

5. கள்வாணிபர்களுங் கட்டுமையாகளுமாகிய சௌண்டிகர்களுடைய கற்புவரம்பழிந்த பெண்களது துர்நடத்தைகளைப் புராணிகா இயற்கையாய்க் கூறியிருக்க, ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியரோ மேற்படி வடமொழிக்குலத்தாருடன் ஒரு விதத்திலுஞ் சம்பந்தப்படாதவர்களும், குலமேன்மையை யிழந்துங் குலமானந்தையோ நாளதுவரையினும் எதிரிகளுக்கு ஒதுங்கிஒதுங்கிப் பிழைத்துக்காப்பாற்றிக்கொண்டு வந்திருக்கிறவர்களுமாகிய மகா மன்னமுள்ள சானாரோர்குலஸ்திரீகளை முன்பினயோசியாமல், வேண்டுமென்றே, ஏதொருமுகாந்திரமுமின்றித் தூஷித்துப்பேசியிருக்கிறார்

இதவும் 'பெருங்குற்றம்'.

மேற்கூறிய பிரம் புராணத்திற் பிரமோத்திரகாண்டத்திற் கூறியிருக்கிறபடிக்கும், நாளதுஞ் சான்றோர்குலத்தவர்களுக் குள்ளிருக்கிற ஒழுக்கப்படிக்கும், அந்தக் குலத்தவர்களுக்குரிய முக்கிய ஆசாரங்களிற் சிலவற்றை இங்ஙனங் கூறுவோம் :*

(i) ஒருதாரமிருக்க மறுதாரங்கட்டக்கூடாது. இதுசான்றோர்குலத்தவர்களுக்கு நாளதும் மாறாதசட்டம்.

(ii) பிரியாகளை யிழந்தபெண்கள் மறுவிவாகஞ்செய்யக் கூடாது. இது சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கு நாளதும் பிரமாணம்

(iii) விதவைகள் வெண்வஸ்திரந்தரிப்பதேயன்றி, சிவப் பழுவலிய பலவண்ணப்படுவைகள் கட்டவுங்கூடாது, ஆபரணங்கள் பூணவுங்கூடாது. நாளதுஞ் சான்றோர்குலத்து விதவைகள் வெண்ணுடைபுணந்து, நிராபரணதாரிகளாயிருந்துவருகிறார்கள்.

(iv) பெண்கள் மூக்குக்குத்தி போடக்கூடாது.

சான்றோர்குலத்தவர்கள் நாளதும் மூக்குக்குத்திபோடுகிற தில்லை.

(v) சான்றோர்குலத்தவர்களுடைய குலதெய்வமாகிய சிவபிரான நிகழ்வாகனரானதால், நிகழ்பாருடராயச் செல்லக் கூடாது

(vi) பழநறையாகிய கட்டுடிக்கக்கூடாது.

(vii) இடுபியில் மறுததாறுப்பாய்ச்சாமல் குறுக்காகவஸ்திரங்கட்டக்கூடாது.

(viii) சிவபிரானுடைய நெற்றிக்குறியானபடியால், நெற்றிகளில் திலதமாகிய சிந்தூரப்பொட்டிடக்கூடாது.

(ix) சான்றோர்குலப்பெரியோர்களுடைய ஸ்திரீகள் வெளியேறாமல் அடக்கமாயிருந்துவருவதுமன்றி, அயலிடங்களுக்குப் போகவேண்டிவதாயிருக்குங்காலங்களில் மூடுபலலக்குகளிற் போவார்களாதலால், சிவிகைநுணடிகைகள் பூவகால முதல வைத்து உபயோகப்படுத்திவருகிறார்கள்

*Vide, Madras Mail, March 7, 1873 also, சான்றோர்மரபு, p. 73.

(x) தென்பாண்டிநாட்டில் பஞ்சதிருவழுதிநாடாளவார் கள பூவகாலத்தில் இருந்து அரசுபுரிந்துவந்த கொற்கைப் பதி, ஆளவார் திருநகரிமுதலான ஐந்து நகரங்களிருந்த நாட்டிற்கு மகாநாடு என்றும், மாநாடு என்றும், பஞ்சமால் என்றும் பெயராம். பூவத்தில் தென்பாண்டிநாட்டுச் சான்றோர்குலத்து வழக்குகளுக்கு முடிவானதீர்ப்பு இந்த மகாநாட்டார் தீர்ப்பாம். நாளதுஞ் சான்றோர்குலத்துச் சிறுசிறு குடிவழக்குகள் அந்த மகாநாட்டு நாடாள்வார்களாகிய நாடாக் கள பஞ்சாயத்தில் முடிவாகிவருகின்றது.

இத்தகைய பூர்வகுலமேனமைகளையுடைய சான்றோர்குலத்தவர்களை ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் கள்வாணிபார்களாகிய சென்னடிகர்களுக்கு ஒப்பிட்டுப் பேசத்துணிந்தது அவாமீது பெருங்குற்றமாம்.

மேலே மூன்றாவது விஷயத்திற் கூறியிருக்கிறபிரகாரம், சான்றோர்குலத்து விதவைகள் வெண்ணுடை புனைந்து நிராபரணதாரிகளாவது பூவ அரசாகுலத்தவர்களுக்குண்டாயிருந்த இன்றியமையாத பூவ ஆசாரமாம். இதற்கு ஒருதிருட்டாந்தம் இவ்வனம் எடுத்துரைப்போம் :

பூவகாலத்தில் அயோத்திமாநகரிற் செங்கோற் செலுத்திய தசரதமகாராசன தன தேவிமார்களிலொருத்தியாகிய கைகேசியின் தந்திரத்திலகப்பட்டு ஸ்ரீராமரை வனத்திற்கோட்டிவிட்டபின்பு, தசரதராமர் தனதேவி சீதையோடும் தன தம்பி இலக்ஷ்மணனோடும் தென்னாட்டில் தவஞ்செய்துகொண்டுவருகையில், தந்திர உபாயத்தால் இராவணன் சீதையைச்சிறையெடுத்துக்கொண்டு இரதாஸுடனாய்ச் செல்லுகையில், சீதையானவள் அலறியழுதுகொண்டு, கேசாதிபாதம் வரை தானபூண்டிருந்த ஆபரணங்களையெல்லாம் கழற்றி, ஒரு பொட்டணமாகக்கட்டித் தாழப்போட்டுவிட, அந்த ஆபரணங்களை சுக்கிரீவன் கண்டெடுத்து, தசரதராமன் முன்வைத்து, நடந்தகாரியங்களைச் சொல்லவே, ஸ்ரீராமரானவா மிகவுங் கிலேசித்துப் பிரலாபித்துப் புலம்பியபோது, இவ்வாறு சொல்லுற்றார்

கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், கலனகாண்டம்
லம், 19-வதுகவி.

“விலங்கெழிற்றேளினாய் வினையினேனுமீவ
விலங்குவிற்சரததினு மிருக்கவேயவள
கலனகழிததனளிது கற்புமேவிய
பொலன்குழைத்தெரிவையா புரிந்துளோர்கன்யார்.”

இந்தக்கவியில் தசரதராமா சொல்லுகிறார். “ஓ சுககிரீ
வா, எவற்றையுமுடிக்கவல்லவனாகிய நானிருக்க, என்கரத்
தில விசயகோதண்டமிருக்க, அவள நிராபரணதாரியாயி
னள். கற்பு நிறைந்த ஆபரணதாரிகளாகிய மங்கலக்கழுத்
தியர்களுள் யார நாயகன் உயிரோடிருக்கையில் இவ்வாறு
செய்யத்தகுணிவார்?” என்றான். இதிலுள் அரசர்குலப்பெண்
கள் நாயகன் உயிரோடிருக்குந்தீனையும் ஆபரணதாரிகளா
யிருப்பதும், நாயகன் உயிர்நீங்கியபின் நிராபரணதாரிகளா
வதும் பூர்வ அரசாகுல ஆசாரவொழுக்கமென நனரயத்
துலங்குகின்றது.

6 கிராமணிகள்என்று இந்திரனின் கீர்த்திப்பெயாதரி
தது, கிராமங்களுக்கும் நாடுகளுக்கும் அதிபதிகளாகிய தொ
ண்டைமண்டலத்துப்பண்டைச்சான்றோர்குலத்தவர்களை மே
ற்படி ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் “கிராமங்களுக்குப்பற்றம்
பானவர்களானபடியால், கிராமனனியர்களை அவர்களுக்கு
ரியபெயராயவருகிறது” என்று கூறித்தூவித்திருக்கிறார்

இதிலும் ‘நிந்தைமொழியாகிய குற்றம்.’

7 ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் தமிழ்நாட்டு அரசர்குலத்
தவர்களுக்குரிய மகாசிற்றத்தப்பட்டபெயராகிய ‘நாடாண்’
என்னும் பெயருக்கு ‘மேலோர்வசிக்கும் நாடுகளில் நாடா
தவன்’ என மோடனத்தாற்பரியமபண்ணி, மிகுநிந்தைசெய
திருக்கிறார்.

இதிலும் ‘நிந்தைபேசியகுற்றம்.’

இந்தப்பிரகாரமாக ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர்மீது, மே
ற்கூறிய ஏழுகுற்றங்கள் சுமத்தப்பட்டிருக்கின்றன. மேற்படி

நூலாசிரியர் இந்த ஏழு குற்றங்களுக்குத் தகுந்தவிடைகூறி, தாங்குறியிருப்பவற்றின் உண்மையைத் தெளிவுறத் துலக்கிக் காட்டக்கடவா. அவர் கூறுமவிடையையறிய எதிர்பாராதிருக்கிறோம்.

இனி எட்டாவது பிரகரணத்தில், திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரத்திற்குரிய சான்றோர் குலக்கொளரவப்பட்டபெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பெயர்களுக்கூதாற்பரியவுரைகூறுவோம்.

அ. பிரகரணம்.

பூவதமிழ்நாட்டரசாகுலத்தவர்களாகிய சத்திரியகுலத்தவர்களுக்குத் தமிழ்ப்பாஷையில் 'சான்றோர்' முதலான கொளரவப்பட்டபெயர்களவந்து வழங்கியதற்குத் திருட்டாந்தமாக, திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரத்தையெடுத்து அதற்குத் தாற்பரியவுரை கூறி, அதின் உண்மையைப் பிறநூல்களால் துலக்கிக்காட்டுகின்றது.

இந்தப்பிரகரணத்தில் தமிழ்நாட்டரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களுக்குக் கரிக்காலசோழன் (கரிக்காலசோழன்) நானாயில் ஒரு விசேஷமானகாரணத்தையிட்டு நூதனமாகப் பாணித்துக்கொடுக்கப்பட்ட கொளரவப்பட்டப்பெயராகிய 'சான்றோர்' என்னும பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பெயர்களைக் கூறுகின்ற திவாகரச் சூத்திரத்தை இவ்வண்மேயேத் தெழுதி, அதின் உண்மையை விளக்கிக்காட்டுவோம்.

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரம்.

அறிவுடையோர்பெயர்.

“சான்றோர் மிக்கோர் நல்லவர்மேலவ.

ராயந்தோருயர்ந்தோ ராரியருலகென

வாயந்தவான்றோ ரறிவுடையோரே.”

இந்தச்சூத்திரத்தின் உட்பொருளை நன்காராய்ந்துணர்தற்கு,

இந்தச் சூத்திரத்தை அதின் முன்காப்பு பின்சாப்புகளில் வந்துநிற்கின்ற சூத்திரங்களோடு ஒப்பிட்டு, அந்தச் சூத்திரத்திற்குரியிருக்கிற ஒருபொருட்பெயர்கள் ஆகி ஏற்பாட்டில் இன்னகுலத்தவர்களுக்கு இடப்பட்ட பெயர்கள் என்றும்,

II இந்தச் சூத்திரத்தின் உட்பொருள்தோக்கி இந்த ஒரு பொருட்பெயர்களின் இயற்கைததாற்பரிய மின்னதென்றும், இந்தச் சூத்திரத்தில் வந்திருக்கின்ற ஒருபொருட்பெயர்கள் பூவ அரசர்குலத்தவர்களுக்கிடப்பட்டு வழங்கிவந்திருப்பதற்கு நூற்சாடிகளின்னவைகள என்றும் இங்ஙனம் விபரித்துக்காட்டித் தெளிவுரைகூறுவோம். இவற்றுள்,

I இந்தச் சூத்திரத்தை அதின் முன்காப்பு பின்சாப்புகளில் வந்துநிற்கின்ற சூத்திரங்களுடன் ஒப்பிட்டு, ஆகி ஏற்பாட்டில் இந்த ஒருபொருட்பெயர்கள் இன்னகுலத்தவர்களுக்கிடப்பட்டிருக்கின்ற பெயர்களென்று காண்பிப்போம்.

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 1-வது சூத்திரம் முதல், 33-வது சூத்திரம் வரையில் வந்து நிற்கின்ற இந்தமுப்பத்துமூன்று சூத்திரங்களும் நான்கு பெருமபிரிவுகளாகப் பிரிந்து நிற்கின்றன. அவைவருமாறு:

(i) 1-வது சூத்திரமுதல், 8-வது சூத்திரம்வரையில் வரும் எட்டுச் சூத்திரங்களும் பார்ப்பனக்குலத்தவர்கள் பெயர்களுக்கும், அக்குலத்துச் சாபிலுதித்த அருந்தவாகன தபோதனாகள முனிவர்கள் பெயர்களுக்கும், பிறமதப்பெரியோர்களுடைய பெயர்களுக்கும் வருகின்ற ஒருபொருட்கொற்களை உரைக்கின்றன.

(ii) 9-வது சூத்திரமுதல், 31-வது சூத்திரம்வரையிலும் வருகின்ற இருபத்துமூன்று சூத்திரங்களும் அரசர்குலத்தவர்கள் பெயர்களுக்கும், அக்குலத்துச்சார்பிலுதித்த கலைவல்லோர்கள், புலவர்கள் பெயர்களுக்கும், அந்தக்குலத்தவர்கள் பெற்றிருந்த கௌரவப்பெயர்களுக்கும், அரசாகுலப்பெரியோர்களுடைய பெயர்களுக்கும், குறுநிலவேந்தர்கள் பெயர்களுக்கும், மந்திரிக்கிழவர், நடபாளர், போர்த்தலைவர்

முதலானவர்கள் பெயர்களுக்கும் வருகின்ற ஒருபொருட் சொற்களைக்கூறுகின்றன.

(iii) 32-வது சூத்திரம் செட்டிகுலத்தவர்கள் பெயருக்கு வருகின்ற ஒருபொருட்சொற்களைக்கூறுகிறது.

(iv) 33-வது சூத்திரம் காராளர் எனவுஞ், சூத்திரர் எனவும் பெயர்கொண்ட வேளாண்மாந்தர்குலத்தவர்களுக்கு வருகின்ற ஒருபொருட்பெயர்களைக்கூறுகின்றது. இவற்றுள்,

(I) பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு முதல எட்டுச்சூத்திரங்களில் வருகிறபெயர்களைக் கவனித்துப்பார்ப்போமாக.

1-வது சூத்திரம், பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குள் வேத சாஸ்திர அறிவுகளோடு தவநிலையில் வைராக்கியமுற்று மிகு சிறப்புற்றோங்கிய அந்தணர்களுக்கு வருகின்றபெயர்களைக் கூறும். அறிவில் மேன்மைபெற்றதால் அவர்களுக்கு 'அறிஞர், உயர்ந்தோர், பெரியோர்' எனவும், தபோமூயற்சியில் மேனமைபெற்றதால் அவர்களுக்குத் 'துறவோர், ஐயர், மாதவர், முனிவர், அறவோர், நீத்தோர், தாபதர், மெய்யர், தவத்தர், தபோதனர், முனைவர், இருடிகள், படிவர், பண்ணவர், யோகிகள், கடிந்தோர், அந்தணர், அருந்தவர்' எனவும், பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன.

2-வது சூத்திரம், சைவமதத்தவப்பாலோருக்கு வருகின்ற பெயர்களைக்கூறுகிறது.

3-வது சூத்திரம், நாராயணசமயத்தவத்தோருக்கு வரும் பெயர்களை உரைக்கின்றது.

4-வது சூத்திரம், சமணமதத்தவத்தோருக்கு வரும் பெயர்கள் அமைந்தது.

5-வது சூத்திரம், புத்தமதத்தவத்தோருக்கு வரும்பெயர்களைக்கூறுகின்றது.

6-வது சூத்திரம், சமணமுனிவர்களுக்கு வரும்பெயர்களைச் சொல்லுகிறது.

7-வது சூத்திரம், சடைமுடியோர்களுக்கு வருகின்றபெயர் அமைந்தது

8-வது சூத்திரம், பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு வருகிற பெயர்களை உரைக்கிறது.

வேதசாஸ்திர அறிவில் மேனமைபெற்றதால் அவர்களுக்கு 'வேதியர், மிக்கவர், மறையோர், நூலோர், உயர்ந்தோர், ஆயந்தோர், வேதபாரகர்' எனவும், குலத்தில் மேனமைபெற்றதால், அவர்களுக்கு 'ஐயர், இருபிறப்பாளர், மெய்யர், பூசரர், அந்தணர், அறுதொழிலாளர், செந்தீவளர்ப்போர், ஆதிவருணர், விப்பிரா, தொழுகுலத்தோர், வேள்வியாளர், முப்புரிநூலோர், முனிவர்' எனவும் பெயர்களைவந்திருக்கின்றன.

இந்த எட்டுச்சூத்திரங்களில், 1-வது, 8-வது சூத்திரங்கள் முக்கியமானவைகள். அவைகளை இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதுகிறோம்.

1-வது சூத்திரம்.

அருந்தவர்பெயர்.

“துறவோரையர் மாதவர்முனிவர்
அறவோர்நீததோ ரறிஞருயர்ந்தோர்
தாபதர்மெயயர் தவத்தர்தபோதனர்
முனைவரிருடிகள் படிவர்பண்ணவர்
யோகிகளகடிந்தோர் பெரியோருறுவரென
ருகியவந்தண ரருந்தவர்பெயர்.”

8-வது சூத்திரம்.

பார்ப்பார்பெயர்.

“ஐயாவேதிய ரிருபிறப்பாளர்
மெய்யர்மிக்கவர் மறையோர்பூசரா
அந்தணர்நூலோ ரறுதொழிலாளர்
செந்தீவளர்ப்போ ருயர்ந்தோராய்ந்தோர்
ஆதிவருணர் வேதபாரகர்
விப்பிரர்தொழுகுலத்தோர் வேள்வியாளர்
முப்புரிநூலோர் முனிவரெனறிவை
தபயில்பார்ப்பார் தம்பெயராகும்”

இந்த இரண்டு சூத்திரங்களிலும் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு வேதசாஸ்திர அறிவின்மேன்மையால் வந்திருக்கின்றபெயர்களை மேலேபிரித்துக்கூறியிருக்கிறோம். அவற்றை இங்ஙனம் ஒழுங்கே திரட்டிவரைவோம். அவைவருமாறு:

“அறிஞர், மிக்கவர், அந்தணர், பெரியோர், ஆய்ந்தோர், உயர்ந்தோர், வேதபாரகர், நூலோர், வேதியர், மறையோர்” முதலியனவாம்.

சதுரகராதி, 2-வது பாகமாகிய பொருளகராதியில், பார்ப்பு பாகுக்கு ‘உம்பர்,* மேற்குலத்தோர்’ எனவும் பெயர்களை வந்திருக்கின்றன. ‘மேற்படி இரண்டு சூத்திரங்களிலும் ‘ஐயர்’ என்றொருபெயர் பார்ப்பாருக்கு ஒருபெயராக வந்திருக்கிறது இந்தப்பெயர் பார்ப்பனக்குலத்துப் பட்டபெயராம். உதாரணமாக,

கப்பிரமணிய ஐயர்,
சாம்பமூர்த்தி ஐயர்,
கணபதி ஐயர்,
இலட்சுமண ஐயர், பிறவுமனன. இதுநிற்க,

(II) அரசர்குலத்தவர்களுக்கு இடைச்சூத்திரங்கள் இருபத்துமூன்றிலும் வருகின்ற பெயர்களை இங்ஙனம் கவனித்துப்பார்ப்போம்.

9-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள் நூலுரைப்போர்களுக்கு வரும்பெயர்களைக் கூறுகின்றது. மேலே பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குள் நூலுரைப்போர்களுக்கு ‘நூலோர்’ எனப்பெயர்வந்திருக்கின்றமையாலும், அந்த ஆதிக்காலத்தில் செட்டிகள் நூல்முயற்சி மிகுந்துசெய்யாமையாலும், சூத்திரர் நூலுரைப்போராகுதற்கு அயோக்கியரானமையாலும், இங்ஙனம் 9-வது சூத்திரத்தில் ‘நூலுரைப்போர்’ எனக் கூறியிருப்பது அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களுையே குறிக்கின்றது. பூர்வத்திற் பெருநூல்கள் புல எழுதியவர்கள் சத்திரியகுலத்தாரைநோக்கொன்பது எவருக்குந் தெரிந்தகாரிய

* உம்பர் = மேலோர்;

மல்லவா? திருடடாந்தமாக, நைடதம், காசிகாண்டம், வெற்றிவேற்கை எழுதியவன் அதிவீரராமபாண்டிநாடன, சாதக சிந்தாமணி எழுதியவன் திலலைநாயகபாண்டிநாடன, திவாகரநூல் எழுதியவன் அம்பற்றாடலுக்கு அதிபதியாகிய சேந்தன, பிரபோதச்சந்திரோதயம் எழுதியவன் சோழநாட்டரசனான திருவேங்கடேந்திர சோழநாடன, தமிழ் இராமாயணக் காபியம் எழுதியவன் கம்பநாடன, பாரதவெண்பா எழுதியவர் பெருந்தேவனார், ஆதியுலாசசெய்தவன் சேரமான்பெருமான, தண்டியலங்காரஞ்செய்தவன் கம்பநாடன பேரனும், அம்பிகாபதியின் புத்திரனுமான தண்டி என்பவன். பிறவுமனை.

10-வது சூத்திரம், அரசாசுலத்தவர்களுக்குள் கலைவல்லோர்களுக்கு வரும்பெயர்களை உரைக்கின்றது. பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கோ மேலே 'வேதபாரகர், வேதியர், மறையோர்' முதலான பெயர்கள் வந்திருப்பதால், இந்த 10-வது சூத்திரம் அரசாசுலத்தவர்களுக்கே யுரித்தானதாம்.

11-வது சூத்திரம், அரசாசுலத்தவர்களுக்குக் குலத்தாலும், குணத்தாலும், மொடையாலும், புஜபலத்தாலும், பாராளரிமையாலும், அறிவாலும், சிறப்புப்பெயர்களாக வந்துவழங்கிய கௌரவப்பட்டப்பெயர்களைக் கூறுகின்றது. அந்தப் பட்டப்பெயர்கள்: "சான்றோர், மிக்கோர், தல்லவர், மேலவர், ஆயந்தோர், உயர்ந்தோர், ஆரியர், உலகு, ஆனோர், அறிவுடையோர்" என்பனவாம்.

மேலே கூறியிருக்கிறபிரகாரம் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு "அறிஞர், மிக்கவர், அந்தணர், பெரியோர், ஆயந்தோர், உயர்ந்தோர், வேதபாரகர், னாலோர், வேதியர், மறையோர், உம்பர், மேற்குலத்தோர்" முதலானபெயர்கள் வந்திருப்பதால், இந்த 11-வது சூத்திரம் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களைச் சுட்டியதனறையெனிக. "சான்றோர்" என்னும்பெயர் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு வாராமைப்பால், இந்தச் 'சான்றோர்' என்னும்பெயர் அரசாசுலமேனமக்களுக்கும், அரசாசுலமுனி

வாகளுக்கும் ஏற்கும் பெயராம். இதற்குவிபரம் இனிமேற்கூறப்படும்.

12-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள் புலவர்களுக குவரும் பெயர்களைக்கூறுகிறது.

13-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள் மிகவல்லோர்களுக்கு வரும்பெயர்களை உரைக்கின்றது.

14-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள், கல்விசாஸ்திர அறிவுகளிலும், நற்குணநற்செய்கைகளிலும் முதிர்ந்த முத்தோர்களுக்கு வரும்பெயர்களைக்கூறுகிறது.

15-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள் பெருந்தன்மையிற் சிறந்தவர்களுக்கு வருகின்றபெயர்களைக் கூறுகின்றது.

16-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள் எப்பொருளுக்கும் இறைவனைவனுக்கு வரும்பெயர்களைச் சொல்லுகிறது.

17-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள் உயர்ந்தோர்களுக்கு வரும்பெயர்களைக்கூறுகின்றது.

18-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவர்கள் கூடுஞ்சபைக்கு வரும்பெயர்களைக்கூறுகிறது.

19-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள் சிம்மாசனபதியான வேந்தனுக்கு வரும்பெயர்களை உரைக்கின்றது.

20-வது சூத்திரம், தமிழ்நாட்டரசர்கள் குருகுலத்தரசர் வம்சபரம்பரைக்கிண்பிரிவார்களானமையால், தமிழ்நாட்டரசர் பெயர்கள் வருவதற்கு முன்னதாக மேற்படி குருகுலத்தரசர்களுக்கு வரும் பெயர்களைக்கூறுகிறது.

21-வது சூத்திரம், கோச்சேரனுக்கு வரும்பெயர்களைக் கூறுகின்றது.

22-வது சூத்திரம், கோச்சோழனுக்கு வரும்பெயர்களைச் சொல்லுகிறது.

23-வது சூத்திரம், கோப்பாண்டியனுக்கு வரும்பெயர்களை உரைக்கின்றது.

24-வது சூத்திரம், தமிழ்நாட்டரசர்களுக்குத் திறைகட்டி வந்த சாளுவநாட்டரசர்களுக்கு வரும்பெயர்களைக்கூறுகின்றது.

25-வது சூத்திரம், தமிழ்நாட்டரசர்களுக்குத் திறைகட்டித் தமிழ்நாடுகளில் உளநாடுகளை ஆண்டுவந்த குறுநிலவேந்தர்களுக்கு வரும்பெயர்களைச் சொல்லுகின்றது.

26-வது சூத்திரம், தமிழ்நாட்டரசர்களுடைய இராசசபையைச்சேர்ந்த மந்திரிக்கிழவர்களுக்கு வரும்பெயர்களை யுரைக்கிறது.

27-வது சூத்திரம், தமிழ்நாட்டரசர்களுடைய இராசசபையைச்சேர்ந்த நடபாளருக்கு வரும்பெயர்களைக் கூறுகின்றது.

28-வது சூத்திரம், மேற்படி இராசசபையைச்சேர்ந்த மந்திரித்தந்திரிக்கு வருகின்ற பெயர்களைக் கூறுகிறது.

29-வது சூத்திரம், மேற்படி இராசசபையைச்சேர்ந்த புரோகிதர்களாகிய கருமத்தலைவர் பெயர்களைச் சொல்லுகின்றது.

30-வது சூத்திரம், மேற்படி அரசர்களுக்குள்ளாக படைச் சேவகஞ் செய்துவந்த போர்த்தலைவருக்கு வரும்பெயர்களைக் கூறுகிறது.

31-வது சூத்திரம், மேற்படி இராசசபையைச்சேர்ந்த பரிவாரத்தாருக்கு வரும்பெயர்களைச் சொல்லுகின்றது.

இந்தப்பிரகாரம், 9-வது சூத்திரமுதல், 31-வது சூத்திரம் வரையினும் வருகின்ற இந்த இருபத்துமூன்று இடைச்சூத்திரங்களில், அரசர்குலத்தவர்களுக்குரித்தான கௌரவப்பட்டுப்பெயர்களை ஏடுத்துரைக்கிற 11-வது சூத்திரத்தை இங்ஙனம் விபரித்துக்கூறுவோம்.

அந்த 11-வது சூத்திரம் வருமாறு

அறிவுடையோர்பெயர்.

“சான்றோர் மிக்கோர் நல்லவர் மேலவர்
ராய்ந்தோருயாந்தோ ராரியருலகென
வாய்ந்தவான்றோ ரறிவுடையோரே.”

நாம் மேலே காண்பித்திருக்கிற பிரகாரம், அறிவு, குலம், நற்குண நற்செய்கைகளால் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கும் இவ்வகைப்பெயர்கள் 1-வது, 8-வது சூத்திரங்களில் வந்திருப்பதால், இந்த 11-வது சூத்திரத்திற் கண்டிருக்கிற பெயர்கள் அரசர்குலத்தவர்களைச் சுட்டியபெயர்களென்று தெளிவாய் விளங்குகின்றது. 11-வது சூத்திரத்தில் அரசர்குலத்தவர்களுக்கு வந்திருக்கிற பெயர்களுக்குச் சமரசமாக, 1-வது, 8-வது சூத்திரங்களில் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கூரிய பெயர்கள் வருமாறு:

“அறிஞர், மிக்கவர், அந்தணர், ஆய்ந்தோர், உயர்ந்தோர், வேதபாரகர், ஸ்ரீலோர், வேதியர், மறையோர், உம்பர், மேற்குலத்தோர்.” இந்தப் பெயர்களை மேற்படி 11-வது சூத்திரத்திற் கூறியிருக்கிற பெயர்களோடு சமரசப்படுத்திப்பார்ப்போமாக.

(a) பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு ‘அறிஞர்’ என வந்திருப்பதற்கு, அரசர்குலத்தவர்களுக்கு ‘அறிவுடையோர்’ எனவும்,

(b) அவர்களுக்கு ‘மிக்கவர்’ என வந்திருப்பதற்கு, இவர்களுக்கு ‘மிக்கோர்’ எனவும்,

(c) அவர்களுக்கு ‘உம்பர்’ என வந்திருப்பதற்கு, இவர்களுக்கு ‘மேலோர்’ எனவும்,

(d) அவர்களுக்கு ‘அந்தணர்’ என வந்திருப்பதற்கு, இவர்களுக்கு ‘நல்லவர்’ எனவும்,

(e) அவர்களுக்கு ‘பெரியோர்’ என வந்திருப்பதற்கு, இவர்களுக்குச் ‘சான்றோர், ஆன்றோர், சூரியர், உலகு’ எனவும்,

(f) அவர்களுக்கு ‘ஆய்ந்தோர்’ என வந்திருப்பதற்கு, இவர்களுக்கும் ‘ஆய்ந்தோர்’ எனவும்,

(g) அவர்களுக்கு ‘உயர்ந்தோர்’ என வந்திருப்பதற்கு, இவர்களுக்கும் ‘உயர்ந்தோர்’ எனவும்,

(h) அவர்களுக்கு 'நூலேரர்' என வந்திருப்பதற்கு, இவர்களுக்கு 9-வது சூத்திரத்தில் 'நூலுரைப்போர்' எனவும்,

(i) அவர்களுக்கு 'மறையோர், வேதியர், வேதபாரகர்' என வந்திருப்பதற்கு, இவர்களுக்கு 10-வது சூத்திரத்தில், 'கலைவல்லோர்' எனவும், பெயர்கள் இவ்விருகுலத்தவர்களுக்குச் சமரசப்பட்டுவந்திருப்பதால், இந்த 9-வது 10-வது 11-வது சூத்திரங்கள் அரசர்குலத்தவர்களைச் சுட்டியும், அந்த 1-வது 8-வது சூத்திரங்கள் பார்ப்பணக்குலத்தவர்களைக் குறித்தும் வந்திருப்பது நன்றாய் விளங்குகின்றது. ஒருகுலத்தவர்களைச் சுட்டி ஒருவிசை சொன்னபெயர்களை மறுபடியும் இரட்டித்துக் கூறி, கூறியது கூறல் என்னுந் குற்றத்துக்குள்ளாக வேண்டிய அபுசியமில்லையல்லவா?

நாம் மேலே ஆறாவது பிரகரணத்தில் காண்பித்திருக்கிற பிரகாரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள் வந்து 'வழங்கிய குலப்பட்டப்பெயர்கள்' 'அரசன், நாடான், நாடன், ஆளி, ஆள், வேளன், நாடாள்வேளன், தேவன், நாயகன், கிராமணி' என்பனவாம். இந்தப் பட்டப்பெயர்களுக்கெல்லாம் 'அரசன்' என்னும் பெயருடன் ஒருபொருளில்வந்து வழங்குவனவாகும். உதாரணமாக—குலசேகரவரசன், குலசேகரநாடான், குலசேகரநாடன், குலசேகரநாடாள்வான், குலசேகரதேவன், குலசேகரநாயகன், பிறவுமன்ன. இதுநிற்க,

III. வைசியர்களாகிய செட்டிகுலத்தவர்களுக்கு வருகின்ற ஒருபொருட்பெயர்களை 32-வது சூத்திரம் கூறுகிறது.

இந்த வைசியர்குலத்தவர்களுக்குச் 'செட்டி' என்னும் பெயர் குலப்பட்டப்பெயராகவந்து வழங்குகின்றது: திருட்டாத்தமாக—செதம்பரசெட்டி, நாராயணசெட்டி, சிவசங்கரசெட்டி, பிறவுமன்ன. இதுநிற்க,

IV. காரணர் எனப் பெயர்கொண்ட சூத்திரர்களாகிய வேளாண்மாதற்கு வருகின்ற ஒருபொருட்பெயர்களை 33-வது சூத்திரம் உரைக்கின்றது.

33 - வது சூத்திரம்,
காராளர்பெயர்.

“வினைஞர்சூத்திரர் பின்னவர்சதுர்த்தா
வளையுயர்வேனாளர் மண்மகள்புதல்வர்
வார்த்தைத்தொழிலோர் வண்களமருழவர்
சீர்த்தவேரின் வாழ்நர்காராளர்.”

இந்தச்சூத்திரத்தில், சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கு ‘மண்மகள் புதல்வர்’ எனவும், பொருளகராதியில், சூத்திரர் என்னுஞ் சொல்லுககடியில் ‘மண்மக்கள்’ எனவும் பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன. இந்தப்பெயர்களுக்குப் ‘பூதேவிபிள்ளைகள்’ என்றும், ‘பூமிப்பிள்ளைகள்’ என்றும் தாற்பரியமாம், ஆகவே சூத்திரகுலத்தவர்களுக்குப் ‘பிள்ளை’ என்பது குலப்பட்டப் பெயராம். உதாரணமாக—சுப்பிரமணியபிள்ளை, முருகேச பிள்ளை, சங்கரலிங்கபிள்ளை, பிறவுமன்ன.

பூர்வதமிழ்நாட்டரசர்கள் இந்தக்குலப்பிரிவுகளைத் தொழில் நோக்கிப்பிரித்து, குலம் ஒன்றிற்கு அவ்வாறு தொழில் ஏற்படுத்தி, தாங்கள் ஏற்படுத்திய தொழில்வரம்புகள் கடந்து நடவாதபடிக்குத் திட்டஞ்செய்திருந்தனர். திவாகரனுலாசிரியர்காலத்தில் குலத்தொழில்கள் குலவரம்பழியாதபடிக்கு நடந்துவந்திருப்பதால், அந்தக்காலத்தை நினைத்துத் தாற்பரியஞ் செய்யவேண்டும். ஆனதால், நாம் இங்ஙனம் இந்தரன்கு குலத்தவர்களுக்கும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற தொழில்களைக் கூறிக் சமரசப்படுத்திக்காண்பிப்போம்.

1. அந்தணர் அறுதொழில்: திவாகரம், 12-வது பலபொருட் கூட்டத்தொருபெயர்த்தொகுதி, 78-வது சூத்திரம்.

“ஒதலோ தவித்தல் வேட்டல்வேட்பித்தல்
லீதலேற்ற லென்றிருமுவகை
பாதிக்காலத் தந்தணாறுதொழில்”

- | | |
|-----------------|-------------------|
| (i) ஒதல், | (iv) வேட்டித்தல், |
| (ii) ஒதுவித்தல் | (v) ஈதல், |
| (iii) வேட்டல், | (vi) ஏற்றல் |

2. அரசாறுதொழில். மேற்படிதொகுதி, 79-வது சூத்திரம்

“அரசாறுதொழி லோதல்வேட்டல்
புரைதீர்ப்பெரும்பார்ப புரத்தலீதல்
கரையறுப்படைக்கலங்கற்றல்விசயம்.”

(i) ஓதல், (iv) ஈதல்,
(ii) வேட்டல், (v) படைக்கலம்பயிற்றல்,
(iii) உலகோம்பல், (vi) விசயம்.

இந்த ஆறுதொழில்களில் ஆறுவதுதொழிலுக்குத் திவாகர சூத்திரத்தில் ‘விசயம்’ எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது, இந்த ‘விசயம்’ என்னும் மொழிக்கு ‘வெற்றி’ என்றும், ‘சருக்கரை’ என்றும் தாற்பரியமாம். இதினால் அரசர்குலத்தவர்களுக்குள் வெற்றிக்கும், தித்திப்புப்பண்டமாகிய சாக்கரைக்கும் ஏதுவாகிய தொழில்களிருந்துவந்தது தெரியவருகிறது.

மேலும், சர்க்கரைக்குச் ‘சயம்’ என்றும், ‘அழகு’ என்றும் பெயர்களீவந்திருக்கின்றன. ஆகவே, வெற்றிக்கேதுவாகிய தொழிலுக்கு ‘வேண்டிய நனத்திடாரிக்கம், ஆதிகாலத்தில் அமுதவுற்பத்தி யாரம்பிக்கிறதற்கும் வேண்டியதாயிருந்த காரணத்தையிட்டு, திவாகரநூலாசிரியர் ‘விசயம்’ என்னுஞ் சொல்லை மேற்படி சூத்திரத்தில் சிலேடையாக அமைத்திருக்கின்றாரெனத் துலங்குகின்றது. அது சிறந்த தொழிலானதினால் அதற்கு ‘அழகு’ எனவும் பெயர்வந்திருக்கிறது. அன்றியும், அரசர்குலத்தவர்களுக்குரிய ஐந்தாவதுதொழில் ‘படைக்கலம்பயிற்றல்’ ஆனதால், அரசர்குலத்தவர்களுக்குக் ‘சருக்குப்பட்டயச்சான்றோர்’ என்றொரு சிறந்த பட்டப்பெயர் உலக வழக்கில் நாளதும் வழங்கிவருகின்றது.

3. வணிகர் அறுதொழில். மேற்படிதொகுதி, 80-வது சூத்திரம்.

“வணிகரறுதொழி லோதல்வேட்டல்
லீதலுழவு பசுக்காவல்வாணிகம்.”

- (i) ஓதல், (iv) ஏருமல்,
(ii) வேட்டல், (v) பசுக்காததல்,
(iii) சுதல், (vi) பொருளீட்டல்.

4. வேளாண்மாந்தர் அறுதொழில். மேற்படிதொகுதி,
81-வது சூத்திரம்

“வேளாளரறுதொழி லுழவுபசுக்காவ
மெள்ளிதின்வாணிபங் குயிலுவங்காருகவினை
யொள்ளியவிருபிறப்பாளர்க்கேவல்செயல்”

- (i) ஏருமல், (iv) குயிலுவத்தொழிற்செய்தல்,
(ii) பசுக்காததல், (v) காருகவினைகளாக்கல்,
(iii) பொருளீட்டல், (vi) முதல்மூவர்க்கேவல்செய்தல்.

இந்த நான்கு குலத்தவர்களுக்கும் இங்ஙனங் கூறப்பட்டிருக்கின்ற தொழில்களைச் சமரசப்படுத்திப் பார்க்கும்போது,

A. அந்தணர், அரசர், வணிகர் இம்மூன்று குலத்தவர்களுக்கும் பொதுவான தொழில்கள் மூன்றாம்:

- (i) ஓதல், (ii) வேட்டல், (iii) சுதல்.

மேற்படி மூன்று தொழில்களும் மேற்படி மூன்று குலத்தவர்களுக்கும் பொதுவான தொழில்களானபோதிலும், பூர்வகாலத்தில் வேதநீதிசாஸ்திரங்களைத் தீர்க்கமுற்க் சுற்று அறிவில் தேறினவர்கள் முதலிரு குலத்தவர்களாம். முதற்குலத்தவர்கள் புரோகிதரானதால், அந்த அறிவு ஆவசியம் அவர்களுக்கு வேண்டியது. இரண்டாவது குலத்தவர்கள் அரசரானதால், ஆள்கின்றதிறம்தோக்கி அவர்களுக்கு இன்றியமையாதது அறிவாம். வைசியர்களோ தங்களை சுயபிரயோசனம்தோக்கி, தூல்கள் வாசிக்க இடம்பெற்றவர்கள். ஆயினும், அவர்கள் தனக்குத்தியின்பேரில் நாட்டமுற்றிருந்த பிரகாரம், அறிவு விருத்தியின்மேல் அதிக யின்ப்பற்றிருந்திலர்.

B. செட்டிகளுக்கு சூத்திரர்களுக்கும் பொதுவான தொழில்கள் மூன்றாம்.

- (i) ஏருமல், (ii) பசுக்காததல், (iii) பொருளீட்டல்.

மேற்படி மூன்றுதொழில்களும் மேற்படி இரண்டு குலத்தவர்களுக்கும் பொதுவான தொழில்களாயிருந்தபோதிலும், இந்த மூன்று தொழில்களில் 'ஏறமல், பசுக்காத்தல்' என்னும் இரண்டுதொழில்களுள் சூத்திரர்களுக்கு இன்றியமையாத தொழில்களாம்; வைசியர்களுக்கோ இணக்கவகண்டு செய்துவரத்தக்க தொழில்களாகும். 'பொருளிட்டலாகிய தொழில்' வைசியர்களுக்கு இன்றியமையாத தொழிலாம்; சூத்திரர்களுக்கோ இணக்கவகண்டு செய்துவரத்தக்க தொழிலாகும்.

C. அந்தணர்க்கேயுரியதொழில்கள் மூன்றாம் :

(i) ஒதிவித்தல் (ii) வேட்பித்தல், (iii) ஏற்றல்.

D. அரசருக்கேயுரியதொழில்கள் மூன்றாம் :

(i) உலகோம்பல், (ii) படைக்கலம்பயிற்றல், (iii) விசயஞ்செய்தல்.

E. வைசியருக்கேயுரியதொழில்களில்லை. இவர்களுக்குரிய ஆறுதொழில்களில், முதல் மூன்றுதொழில்கள் முதலிரு குலத்தவர்களுடைய தொழில்களுக்குச் சமரசமாகவும், பின் மூன்றுதொழில்கள் சூத்திரர்களுடைய முதல்மூன்றுதொழில்களுக்குச் சமரசமாகவுயிருக்கின்றன.

F. சூத்திரருக்கேயுரியதொழில்கள் மூன்றாம் :

(i) குயிலுவத்தொழில் செய்தல், (ii) காரகவினைகளாகல், (iii) முதல்மூவர்க்கேவல்செய்தல்.

G. இந்த நான்கு குலத்தவர்களில் ஒவ்வொரு குலத்தவரும் நாட்டில் சிறப்பெனவிளங்கியதொழில் அந்தந்தக்குலத்தவருக்குரிய ஆறுவதொழிலாம்.

(i) பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு தியாகம் வாங்குகின்ற ஏற்றற்றொழிலாகிய ஆறுவதொழில் சிறத்தொழிலாம். பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு அது இகழ்ச்சியல்ல புகழ்ச்சியாம். இதனால் அவர்களுடைய இல்லற அனுபவங்கள் சிறக்கின்றன. 'ஏற்பதிகழ்ச்சி' என ஒளவையார் கூறியிருப்பது பிறகுலத்தவர்களைச் சுட்டி என்றறிக.

(ii) அரசர்குலத்தவர்களுக்குப் புஜபலபராக் கிரமங்களால் பதினெண்ணாயுதவித்தைகளால், அமுதஉற்பத்தியால் விசயமபெறுதலாகிய ஆரூவதுதொழில் சிறந்ததொழிலாம். இதுவே இந்தக்குலத்தவர்களுக்குக் கிரீடம்போலாகும்.

(iii) வணிகர்குலத்தவர்களுக்குத் திரவியசம்பாத்தியஞ் செய்கின்ற பொருளீட்டலாகிய ஆரூவதுதொழில் சிறந்த தொழிலாம். வாணிபத்தொழிலால் விளைகின்ற திரவிய சம்பாத்தியமே வணிகர்குலமகிழையாகும்

(iv) சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கு முதல் மூன்றுகுலத்தவர்களையடுத்து நின்று அவர்களுக்குத் தொண்டிசெய்துவருகின்ற ஏவல்செய்தலாகிய ஆரூவதுதொழில் சிறந்ததொழிலாம். முதல் மூன்றுகுலத்தவர்களுக்கிணங்க நடந்து அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சிவரச்செய்தல் சூத்திரகுலத்து மகிழையாகும்.

வெற்றிவேற்கை.

“வேதியர்க்கழகு வேதமுமொழுக்கமும்,
மன்னவர்க்கழகு செங்கோன்முறைமை,
வையியர்க்கழகு வளர்பொருளீட்டல்,
உழவாக்கழகிங் குழுதுண்விருமபல்.”

ஆதி ஏற்பாட்டில் சூத்திரகுலத்தவர்களுக்குக் கல்வி அறிவுக் கேற்றதொழில் ஏற்படுத்தப்படவில்லை.*

தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல், 82-வது சூத்திரம். சூத்திரகுலத்தவர்களைச்சட்டி வருமாறு :

“வேத்துவிடுதொழிலிற் படையுங்கண்ணியு
மாய்ந்தனரென்ப வவர் பெறும்பொருளே.”

* தமிழரசாட்சியொழிந்தபிறகு, வடுகராட்சங்கம் தழைத்து வருகின்றகாலத்தில், சூத்திரகுலத்தவர்கள் தமிழ்ச்சத்திரியர்களுடைய தாண்டலையபகரித்துக்கொண்டு, அவர்களுக்குரிய கல்விசான்றிதழ்விதழ்களில் விற்பனர்களாகி, தமிழ்ச்சத்திரியர்களுக்கேயுரிய ‘சான்றோர்’ என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயரை ‘அறிவுடையவர்கள்’ என்கிற கருத்தில் தங்கள் குலத்துக்குரிய கௌரவப்பட்டப்பெயராக்கிக்கொள்ளத் தலைப்பட்டார்கள்.

இதில், வேளாண்மாந்தர்கள் அரசாங்கங்குப் படை ஆயுதங்களும் பூமாலேகளும் தெரிந்து தொண்டுசெய்பவர்களெனக் கூறியிருக்கின்றது. இது பூர்வ வழக்கு, மேலும், தமிழரசர்கள் தங்களரசாட்சியின் காலத்தில் அந்தந்தக்குலத்தவர்கள் தத்தங்குலத்துக்கு விதிககப்பட்ட தொழில்வரம்புகளகடந்துதடவாதபடிக்குக் கணபாரத்துவந்தனர்.

திவாகரம், 12-வது தொகுதி, 92-வது சூத்திரம்.

அறுவகையுலகநடையினபெயர்.

“ அறநிலையறமு மறநிலையறமும்;

அறநிலைப்பொருளு மறநிலைப்பொருளும்

அறநிலையின்பமு மறநிலையின்பமுமென

. அறுவகைத்தே யுலகினடையே.”

பூர்வ ஏற்பாட்டினபடிக்கு உலகநடையாகிய இராசரிகமுறை ஆறும். அவைவருமாறு -

(i) அறநிலையறம்,

(ii) அறநிலைப்பொருள்,

(iii) மறநிலையறம்,

(iv) மறநிலைப்பொருள்,

(v) அறநிலையின்பம்,

(vi) மறநிலையின்பம்.

ஆகவே, அறநிலையறம் வருமாறு:

மேற்படி 12-வது தொகுதி, 93-வது சூத்திரம்.

அறநிலையறத்தின்வகை.

“ வருணக்காப்பிற் பிறழாதெறிநிலை

. பெருவற்பொருளாற் பேணும்பேற்றி

. அறநிலையறமென்றைந்தனர் புலவர்.”

இந்தச்சூத்திரத்தில் ‘அறநிலையறமானது தாடாளும் வெந்தனவன தன் தாட்டில் வாழ்கின்ற குடிகள் விதிக்கப்பட்ட அந்தந்தக்குலத்துக்குரிய தொழில்வரம்புகளகடந்து தடவாதபடிக்குப் பாதுகாத்துவருதல் எனக் கூறியிருக்கின்றது. அங்நிலைய வித்துவானாகிய உலின்சிலோ, ஆசிரியர் (Dr. Winslow) மது அகராதியில் ‘அறநிலையறம்’ என்னும் இதாட்பதத்துக்குத்தாற்புரியமாக, “அறநிலையறம் is one of the six அரசிபல்—the duty of a king to preserve his subjects from breaking the rules of the respective castes” என்று எழுதுகிறார்.

ஆதிகாலத்தில் சூததிரகுலத்தவர்கள் தங்கள் குலத்துக்கு விதிககப்பட்ட அறுதொழில்வரம்பு கடந்துநடவாமல் அரசு னுணக்கு அமைந்து நடக்கவேண்டியதாயிருந்தமையால் கல்வியறிவுபெறுதற்கு அயோக்கியர்களாயினா. ஆகவே தங்கள் குலத்துக்குரித்தானதென்று இக்காலத்திற் கொண டாடிவருகின்ற 'சான்றோ' எனனுங் கௌரவப்பட்டப்பெ யர் அக்காலத்தில் அவர்களா குலத்திற்கு ஏற்குமா? அக்காலத் தில் தங்களைச் 'சான்றோர்' என்று சொல்லத்துணிந்திருப பார்களேயாயின, அவர்கள் நகைப்புப்பொருளாவதுமனறி அரசனாக்கினைக்கு முனிளாவார்களல்லவா? இப்போது அங் கிலேயதுரைத்தனத்தில், அங்கிலேய அரசாணைப்பிரகா ரம், B. A., M. A. முதலான கல்விக்கௌரவப்பட்டப்பெ யர்கள் தரிப்பிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இப்படியிருக்க, எவ னாவதொருவன் அரசர்சாசனப்பட்டோலை (Diploma) இன றித்தனமனோரதப்படிக்கு, B. A., M. A. முதலான கல்விக் கௌரவப்பட்டப்பெயர்களைலொன்றைப்பூண்டுக்கொண்டு திரி யத்துணிவானேயாயின, அவன் எவ்விடத்தினும் நகைப் புப்பொருளாவதுமனறி, அரசனாக்கினைக்கு முன்வாகமாட்டா னா? இப்படியிருப்பதால் ஆதித்தமிழ்நூல்களை ஆராய்பவர் கள் பிற்காலத்தில் அரசாட்சி மாறுதல்களில் நேரிட்டிருக் கிற குலவரம்புகடத்தல், அறிவுயர்ச்சி, அறிவுத்தாழ்ச்சிகளை நோக்கித் தாற்பரியங்கள்செய்யாமல், பூர்வ ஏற்பாடுகையுங், குலவரம்புமுதலானவற்றையும் நினைத்து அவைகளுக்கு ஏற் கத்தாற்பரியஞ்செய்யவேண்டும். ஆனதால் 'சான்றோர்' என் னும் கௌரவப்பட்ட மொழியுடன் ஒருபொருள்கொண்ட பதங்களை பூர்வதமிழரசர்குலத்தவர்களுக்குரிய கௌரவ பட்டப்பெயகர்னாம்.

இனி இந்தப்பிரகாரணத்தின் இரண்டாவது விஷயத்தை எ டுத்து விவரித்துரைப்போம்.

II. இந்த II-வது சூததிரத்தின் உட்பொருள்தோக்கி, இந்த ஒருபொருட்பெயர்களின் இயற்றைத்தாற்பரியமின்னதென றும், இதற்குச்சூததிரத்தில் வந்திருக்கிற ஒருபொருட்பெயர்கள் பூர்வ அரசகுலத்தவர்களுக்குட்பட்ட வழுக்கிவந்திருப்பதா கு னுற்சாட்சிகளின்னைவகின்றனும் இங்ஙனம் விபரித்துக் காட்டுவோம்.

மு த ல ல து ,

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி. 11-வது சூத்திரத்திற் கூறியிருக்கிறபிரகாரம், 'சானரோர்' என்னும் கௌரவப் படடப்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பெயர்முடிச்சகளை அவிழ்த்து விரித்துக்காட்டுவோம்.

11-வது சூத்திரம்.

அறிவுடையோர் பெயர்.

“சானரோர்மிக்கோர் நல்லவர்மேலவ
ராய்ந்தோருயர்ந்தோ ராரியருலகென
வாய்ந்தவானரோ ரறிவுடையோரே.”

இதில் அரசர்குலக்கௌரவப்பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்டபெயர்கள் பத்து எனக் கூறியிருக்கின்றது. அவை வருமாறு :

- | | |
|-----------------|----------------|
| 1. அறிவுடையோர், | 6. ஆய்ந்தோர், |
| 2. சானரோர், | 7. உயர்ந்தோர், |
| 3. மிக்கோர், | 8. ஆரியர், |
| 4. நல்லவர், | 9. உலகு, |
| 5. மேலவர், | 10. 'ஆனரோர்' |

இந்தப்பத்துப்பெயர்களில் ஒவ்வொருபெயரும், ஒருபொருள்பலர்பால் விகுதிகளாகிய 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் விகுதி கன்பெற்று, மும்மூன்று ரூபபேதமாகி, ஒருபொருள்கொண்டு உலகவழக்கிலும், நூல்வழக்கிலும் வந்துவழங்குகின்றது. அதற்கு விபரம் வருமாறு :

1. அறிவுடையோர்.

இந்தப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் பலர்பால்விகுதி கள்கொடுக்க, 'அறிவுடையார், அறிவுடையார், அறிவுடை யோர்' என மூன்றுபெயர்களாகவிரியும். இம்மூன்று பெயர் களும் விகுதிகளால் விகாரரூபம் பெற்றபோதினும், அந்த மூன்றுபெயருக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். 'அறிவுடையார்' என்னப்படுகின்றவர்களையாரோ அவர்களே 'அறிவுடையரும், அறிவுடையோரும்' ஆம். இதை எவரும் ஒப்புக்கின்றனர்.

2. சான்றோர்

இந்தப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் பலாபால் விகுதி என்கொடுக்க; 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என மூன்று பெயர்களாக விரியும். இம்மூன்றுபெயர்களும் விகுதிகளால் விகாரரூபம் பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுபெயருக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம் 'சான்றார்' என்னப்படுகின்றவர்கள் யாரோ அவர்களே 'சான்றவரும், சான்றோரும்' ஆம். இதை ஒப்போம் எனக் கூறுபவர்கள் பலருளர் அதை உய்த்துண வோமாக.

(i) பார்ப்பனக்குலத்தவர்களைப்பார்த்து நீங்கள் 'சான்றார்' என வினாவினால், நாங்கள் சான்றாரல்ல என்பார்கள். அவர்கள் 'சான்றார்' அல்லவேயாயின், அவர்கள் சான்றவருமல்ல, சான்றோருமல்ல என்றறியக்கடவர்கள். அன்றியும், மேலேகூறிக் காட்டியிருக்கிறபிரகாரம், 1-வது, 8-வது சூத்திரங்களில் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னும் பெயர் வரவேயில்லை. ஆகவே, பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றவர், சான்றோர்' என்னும் பெயர்களும் ஏற்கவேமாட்டாது.

(ii) செட்டிகுலத்தவர்களைப்பார்த்து, நீங்கள் 'சான்றார்' என வினாவினால், நாங்கள் சான்றாரல்ல என்பார்கள். அவர்கள் 'சான்றார்' அல்லவேயாயின், அவர்கள் சான்றவருமல்ல, சான்றோருமல்ல என்றறியக்கடவர்கள். அன்றியும், மேலே உரைத்திருக்கிறபிரகாரம், 12-வது சூத்திரத்தில் செட்டிகுலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னும் பெயர் வரவேயில்லை. ஆகதால், செட்டிகுலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றவர், சான்றோர்' என்னும்பெயர்களும் ஏற்கவேமாட்டாது.

(iii) சூத்திரகுலத்தவர்களைப்பார்த்து, நீங்கள் 'சான்றார்' என வினாவினால், நாங்கள் சான்றாரல்ல என்பார்கள். அவர்கள் 'சான்றார்' அல்லவேயாயின், அவர்கள் சான்றவருமல்ல, சான்றோருமல்ல என்றறியக்கடவர்கள். அன்றியும், மேலே சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம், 13-வது சூத்திரத்தில்

குத்திரகுலத்தவர்களுக்குச் 'சானரோ' என்னும் பெயர் வர வேயில்லை. ஆகவே, குத்திரகுலத்தவர்களுக்குச் 'சானற வா, சானரோ' என்னும் பெயர்களும் ஏற்கவேமாட்டாது. இதுநிற்க,

இக்காலத்தில், 'சான்ரா' என்னும் பெயர் 'சாணா' என மருஉமொழியாகி, வழங்கிவருகின்றமையால், மேலே 'சான ரா' என்னும் பெயர்நின்றதானத்தில், 'சாணா' என்னும் மருஉமொழியைவைத்து, மேற்படி முப்பாற்குலத்தினர்களிடத்திலும் முன்போல வினாவிப்பார்ப்போம்.

(i) பார்ப்பனக்குலத்தவர்களைப்பார்த்து, நீங்கள் 'சாணரா' என வினாவினால், நாங்கள் சாணரல்ல, என்பாங்கள் அவர்கள் 'சாணர்' அல்லவேயாயின், அவர்கள் 'சானரரும்' அல்லவாம். அவர்கள் 'சான்ரா' அல்லவேயாயின், அவர்கள் சான்றவருமல்ல, சானரேருமல்ல என்றறியக்கடவர்கள். ஆனதால், பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குச் 'சானறவா, சானரோ' என்னும் பெயர்களும் ஏற்கவேமாட்டாது.

(ii) செட்டிகுலத்தவர்களைப்பார்த்து, நீங்கள் 'சாணரா' எனவினாவினால், நாங்கள் 'சாணர்' அல்ல என்பார்கள். அவர்கள் 'சாணர்' அல்லவேயாயின், அவர்கள் 'சானரரும்' அல்லவாம். அவர்கள் 'சான்ரா' அல்லவேயாயின், அவர்கள் சான்றவருமல்ல, சானரேருமல்ல என்றறியக்கடவர்கள் ஆகவே, செட்டிகுலத்தவர்களுக்குச் 'சானறவர், சானரோ' என்னும் பெயர்களும் ஏற்கவேமாட்டாது.

(iii) குத்திரகுலத்தவர்களைப்பார்த்து, நீங்கள் 'சாணரா' என வினாவினால், நாங்கள் 'சாணர்' அல்ல என்பார்கள். அவர்கள் 'சாணர்' அல்லவேயாயின், அவர்கள் 'சானரரும்' அல்லவாம். அவர்கள் 'சான்ரா' அல்லவேயாயின், அவர்கள் சான்றவருமல்ல, சானரேருமல்ல என்றறியக்கடவர்கள். ஆனதால், குத்திரகுலத்தவர்களுக்குச் 'சானறவர், சானரோ' என்னும் பெயர்களும் ஏற்கவேமாட்டாது.

இந்தப்பிரகாரம், மேற்படி மூன்றுகுலத்தவர்களுக்கும்

‘சான்றவர், சான்றா, சான்றோர்’ எனனும் பெயர்கள் ஏற்காவிடின், வேறெந்தக்குலத்தவர்களுக்கு இந்த மூன்று பெயர்களும் ஏற்கும் என உசாவிப்பார்க்கவேண்டும். இம்மூன்று கௌரவப்பட்டப்பெயர்களும் எங்களுக்குத்தான் என்று நிற்குங்குலத்தவர்கள் எவர்களோ அவர்களே இந்தக்கௌரவப்பட்டப்பெயர்களுக்கு உரிமைப்பாத்தியமுடையவர்களாம். மேலே பார்ப்பனக்குலத்தவர்களிடத்திலும், செட்டிகுலத்தவர்களிடத்திலும், சூத்திரகுலத்தவர்களிடத்திலும் வினாவி யானபடியால், இன்னும் வினாவிப்பார்ப்பதற்கு மீதியாயிருப்பது அரசர்குலமாகிய சத்திரியகுலம் ஒன்றேயாம். ஆனதால் அவர்களிடத்தில் இனிவினாவி அறியவேண்டும்.

A. பூர்வகாலமுதல் தமிழ்நாடெங்கனும், முக்கியமாகத் தென்பாண்டிநாட்டினும், ஒருபட்சமாக யாழ்ப்பாணநாட்டினும் நிலத்தோடு நிலமாக ஒட்டியிருந்து வருகிற நாடான்வார்குலத்தவர்களாகிய நாடாக்களைப்பார்த்து, நீங்கள் ‘சான்றாரா’ எனவினாவினால், நாங்கள் ‘சான்றார்தான்’ என்கிறார்கள். அவர்கள் சான்றோரேயாயின், சான்றவரும் அவர்கள்தான், சான்றோரும் அவர்கள்தான் என்பதற்கு ஐயமில்லை. அன்றியும், மேலே கூறியபடியே 11-வது சூத்திரத்தில் பூர்வ தமிழரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியகுலத்தவர்களுக்குச் ‘சான்றோ’ எனவும் பெயர்வந்திருக்கிறது. ஆனதால், நானதும் ‘சான்றார்’ எனப் பெயர்பெற்றிருக்கின்ற குலத்தவர்களே பூர்வதமிழரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியகுலத்தவர்களாம். ஆகவே, அக்குலத்தவர்களுக்கே ‘சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்’ எனனும் பெயர்கள் ஏற்கும்.

B. ‘சான்றார்’ எனனும் பெயர்வந்ததானத்தில் ‘சான்றார்’ எனனும் மூன்றுமொழியையவைத்து மேற்படி காணியாடசிக் காரர்களாகிய நாடான்வார்குலத்து நாடாக்களைப்பார்த்து நீங்கள் ‘சான்றாரா’ என வினாவினால், நாங்கள் ‘சான்றார்’ தான் என்கிறார்கள். அவர்கள் சான்றோரேயாயின், சான்றாரும் அவர்கள்தான். அவர்கள் சான்றோரேயாயின், சான்றவரும் அவர்கள்தான், சான்றோரும் அவர்கள்தான், ஆனதால், மேற்படி

சாணாகுலத்தவாகளுக்கே 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் பெயர்கள் ஏற்கும். ஆனபடியினாலே, மேற்படி சான்றவர், சான்றார்,* சான்றோர்' எனக் கௌரவப்பட்டுப் பெயாபெற்ற குலத்தவாகளே பூர்வதமிழரசர் பரம்பரையி லுதித்த தமிழ்ச்சத்திரியகுலத்தவர்களாம்.

அன்றியும், மேற்படி 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என னுமபெயர்கள் பூர்வத்தில் அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரிய குலத்தவாகளுக்கு, சத்திரியகுலரிஷிகளுக்கும் நூல்களில வந்துவழங்கியிருப்பதற்கு இனிஇந்தப்பிரகரணத்தின பின்பா கத்தில் மேற்கோள்கள் எடுத்துரைப்போம்.

இப்படியிருப்பதால், சூத்திராகுலத்தவர்கள் முதலான பிற குலத்தவர்கள் அரசர்குலக்கௌரவப்பட்டப்பெயர்களில் 'சா ன்றவர், சான்றோர்' என்னும் இரண்டிபெயர்களையும் உபா யதந்திரமாக அபகரித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். இவ்வாறு செய்யுதற்கு அந்நியமொழிக்காரர்களாகிய வடிகர் துலுக்கா களுடைய அரசாட்சி அவர்களுக்கு ஒதுக்கிடமாயிற்று. வடிக ராசாங்கத்தார் தமிழை 'அத்துவானக்காடு' என்று சொல்லி யிகழ்ந்துவந்ததால் தமிழ்ப்பாஷை விருததியைக்குறித்துக் கவலையற்றவர்களாயினர்.

சூத்திராகுலத்தவர்களாகிய பிறகுலத்தவர்கள் 'சான்றவர், சான்றோர்' என்னும் பட்டப்பெயர்களைப் பூண்டுகொள்ள வேண்டுமென அபேட்சைகொள்வார்களேயாயின, அந்த இர ண்டு பெயருக்கும் ஊடேறின்று ஒருபொருளில் வருகின்ற 'சான்றார்' என்னும் பெயரையும், 'சாணார்' என்னும் மருஉ மொழிப்பெயரையும் பூண்டுகொள்ள அபேட்சையுடையவர் களாகவேண்டும். இந்த இரண்டுபெயரும் வேண்டாமென் றால், அந்த இரண்டியேரும் அவர்களுக்கு ஏற்காவாம்.

அன்றியும், மேலே நாம் இரண்டாவது பிரகரணத்தில் விப ரப்படக் காண்பித்திருக்கிறபிரகாரம், 'சான்றவர், சான்றார்,*

* 'சாணார்' மருஉ.

சான்றோர்' எனக் கௌரவப்பட்டப்பெயர்களைபெற்ற குலத்து முன்னவர்கள் அரசரிமைபெற்று வாழ்ந்திருந்தகாலத்தில், குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும், புஜபலத்தாலும், பாராளுரிமையாலும், அறிவாலும், மிகுமேனமைபெற்று விளங்கியதால், இந்தப்பெயர்களை அவர்கள் குலத்துக் கேற்குங் கௌரவப்பட்டப்பெயர்களாயின. இக்காலத்திலோ அக்குலத்தவர்கள் அரசிமுந்த காரணததையிட்டும், எதிரிகளின் ஒடுக்கத்தையிட்டும், அறிவுமுதலான சில இலக்கணங்களில் தாழ்ச்சிபெற்றிருந்தபோதிலும், அக்குலத்தவர்களுக்கு அவர்களுடைய முன்னவர்கள் பூண்டிருந்த சிறந்த கௌரவப்பட்டப்பெயர்கள் ஏற்காதென்று எவனாவது சொல்லத்தூனிவானா? துணிவானேயாயின, பூர்வ இதிகாசநூல்களிலிருந்து இதிலோலொத்த பலதிருட்டாந்தங்கள் எடுத்துரைக்கலாம். ஆயினும், இங்ஙனம் அவசியமில்லாமையால் நிறுத்ததல் செய்கிறோம்.

பூவகாலத்தில் மேற்படி மேன்மைகளுக்கு உரிமையற்றவர்களாயிருந்த சூததிரகுலத்தவர்கள் அந்நியமொழிக்காரரின் அரசாட்சிகாலத்தில் அவர்களைச் சார்ந்துநின்று, உத்தியோகமேனமைகளைபெற்று, அறிவுப்பெடக்கத்தை அபகரித்துத் தங்கள் வசப்படுத்திக்கொண்டதினிமித்தம், மற்றொருகுலத்தவர்களுக்குரிய கௌரவப்பட்டப்பெயர்கள் இந்தச் சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கு ஏற்குமா? ஒருபோதும் ஏற்கவேமாட்டாது. இப்படியிருக்க, 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் மூன்றுபெயர்களுக்கும் பொருள் ஒன்றானமையால், 'சான்றார்' எனப்படுகின்றவர்கள் யாரோ அவர்களே சான்றவருஞ் சான்றோருமாம். ஆனதால், இதை எவரும் ஒப்பவேண்டாம்.

3. மிக்கோர்.

இந்தப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் பலர்பால் விருதிகள் கொடுக்க, 'மிக்கர், மிக்கார், மிக்கோர்' என மூன்றுபெயர்களாக விரியும். இம்மூன்றுமொழிகளும் விருதிகளால் விகாரரூபம் பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுபெயருக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். 'மிக்கார்' என்னப்படுகின்றவர்கள்

யாரோ அவர்களே மிக்கவரும் மிக்கோருமாம் இதை எவரும் ஒப்புக்கின்றனர்.

4. நல்லவா

இப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் பலர்பால் விசுவதிகள் கொடுக்க, 'நல்லர், நல்லார், நல்லோர்' என மூன்று மொழிகளாகவிரியும். இம்மூன்றுசொற்களும் விசுவதிகளால் விகாரரூபம் பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுபெயருக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். 'நல்லார்' என்னப்படுகின்றவர்கள யாரோ அவர்களே நல்லவரும், நல்லோருமாம் இதை எவரும் ஒப்புக்கின்றனர்.

5. மேலவர்.

இந்தப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் பலர்பால்விசுவதிகள் கொடுக்க, 'மேலர், மேலார், மேலோர்' என மூன்று சொற்களாக விரியும். இம்மூன்றுபெயர்களும் விசுவதிகளால் விகாரரூபம்பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுமொழிகளுக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். 'மேலார்' என்னப்படுகின்றவர்கள யாரோ அவர்களே மேலவரும், மேலோருமாம் இதை எவரும் ஒப்புக்கின்றனர்.

6. ஆய்ந்தோர்

இப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் பலர்பால்விசுவதிகள் கொடுக்க, 'ஆய்ந்தவர், ஆய்ந்தார், ஆய்ந்தோர்' என மூன்று மொழிகளாக விரியும். இம்மூன்றுபெயர்களும் விசுவதிகளால் விகாரரூபம் பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுபதங்களுக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். 'ஆய்ந்தார்' என்னப்படுகின்றவர்கள யாரோ அவர்களே ஆய்ந்தவரும், ஆய்ந்தோருமாம். இதை எவரும் ஒப்புக்கின்றனர்.

7. உயர்ந்தோர்.

இந்தப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் பலர்பால்விசுவதிகள் கொடுக்க, 'உயர்ந்தவர், உயர்ந்தார், உயர்ந்தோர்' என மூன்றுபதங்களாக விரியும். இம்மூன்றுபெயர்களும் விசுவதிகளால்

ளால் விகாரரூபம்பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுசொற்களுக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். 'உயர்ந்தார்' என்னப்படுகிறவர்களையாரோ அவர்களே உயர்ந்தவரும், உயர்ந்தோருமாம். இதை எவரும் ஒப்புக்கின்றனர்.

8. ஆரியர்.

இப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் பலர்பால்விசுதிகள்கொடுக்க, 'ஆரியர், ஆரியார், ஆரியோர்' என மூன்றுமொழிகளாகவிரியும். இம்மூன்றுசொற்களும் விசுதிகளால் விகாரரூபம்பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுபெயருக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். 'ஆரியார்' என்னப்படுகின்றவர்களையாரோ அவர்களே ஆரியரும், ஆரியோருமாம். இதை எவரும் ஒப்புக்கின்றனர்.

9. உலகு—உலகோர்.

'உலகு' என்னும்பதம் இங்ஙனம் இடவாகுபெயரானமையால், 'உலகோர்' எனப் பொருள்கொண்டு நிற்கின்றது.

உலகோர்.

இந்தப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் பலர்பால்விசுதிகள்கொடுக்க, 'உலகர், உலகார், உலகோர்' என மூன்றுபெயர்களாகவிரியும். இம்மூன்றுபதங்களும் விசுதிகளால் விகாரரூபம் பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுபெயருக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். 'உலகார்' என்னப்படுகின்றவர்களையாரோ அவர்களே உலகரும், உலகோருமாம். இதை எவரும் ஒப்புக்கின்றனர்.

10. ஆன்றோர்.

இப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் பலர்பால் விசுதிகள்கொடுக்க, 'ஆன்றவர், ஆன்றார், ஆன்றோர்' என மூன்றுபெயர்களாகவிரியும். இம்மூன்றுசொற்களும் விசுதிகளால் விகாரரூபம்பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுபெயருக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். 'ஆன்றார்' என்னப்படுகின்றவர்களையாரோ அவர்களே ஆன்றவரும், ஆன்றோருமாம். இதை எவரும் ஒப்புக்கின்றனர்.

இதுவரையினும் 'சான்றோர்' எனினும் தமிழ்ச்சத்திரியகுலக் கௌரவப்பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பெயர்முடிச்சகளை அவிழ்த்து உற்றாராய்ந்துபார்த்தோம். இவ்வாறு அவிழ்த்து விரித்துப்பார்த்த பெயர்முடிச்சகளை இங்ஙனம் ஒருங்கேதிரட்டிப் பார்வையிடுவோமாக.

1. 'அறிவுடைவர், அறிவுடையார், அறிவுடையோர்'—இவைமூன்றும் ஒருபொருட்பெயர்கள்.
2. 'மிக்கர், மிக்கார், மிக்கோர்'—இவைமூன்றும் ஒரு பொருட்பெயர்கள்.
3. 'தல்லர், தல்லார், தல்லோர்'—இவைமூன்றும் ஒரு பொருட்பெயர்கள்.
4. 'மேலர், மேலார், மேலோர்'—இவைமூன்றும் ஒரு பொருட்பெயர்கள்.
5. 'ஆய்ந்தவர், ஆய்ந்தார், ஆய்ந்தோர்'—இவைமூன்றும் ஒருபொருட்பெயர்கள்.
6. 'உயர்ந்தவர், உயர்ந்தார், உயர்ந்தோர்'—இவைமூன்றும் ஒருபொருட்பெயர்கள்.
7. 'ஆரியர், ஆரியார், ஆரியோர்'—இவைமூன்றும் ஒரு பொருட்பெயர்கள்.
8. 'உலகர், உலகார், உலகோர்'—இவைமூன்றும் ஒரு பொருட்பெயர்கள்.
9. 'ஆன்றவர், ஆன்றார், ஆன்றோர்'—இவைமூன்றும் ஒருபொருட்பெயர்கள்.

'சான்றோர்' எனினும்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்டிருக்கின்ற இந்த ஒன்பது பெயர்களில், ஒன்பொருட்பெயரும், மூன்றுமூன்றுபெயராக விருதுகளால் விகாரமுடம்பெற்று ஒரு பொருளில்வர, இந்தப் பெயர்களுக்கெல்லாத் தலைமைப்பெயராக நிற்கின்ற 'சான்றோர்' எனினும்பெயரும் மூன்றுபத்தனாக விருதுகளால் விகாரமுடம்பெற்று ஒருபொருளில்வர மாட்டாதென்று தெரிவித்துணியிவன் என்னுமொருவன்

உளறே? அவ்வாறு கூறத்துணிதல் மோடனத்தனமென்று புத்திமான்கள் சொல்வர் என்பதற்குச்சந்தேகமில்லை. ஆகவே,

10. 'சான்றவர், சான்றா, சான்றோ'—இம்மூன்றுபெயர்களும் மற்றை ஒன்பது பெயர்களுக்கொப்பநதம் ஒரூபொருட்பெயர்களேயாம்.

அன்றியும், சேந்தன் எனப்பெயர்கொண்ட திவாகரநூலாசிரியன் காவிரிநதித்தீரத்திலிருந்த அம்பன் நாடாண்டுவந்த ஒரு சிற்றரசன், தமிழரசர்குலத்திலுதித்த சத்திரியகுலச்சான்றோன். ஆனதால், தனகுலத்துக்குரிய கௌரவப்பட்டப்பெயராகிய 'சான்றோர்'. எனனுமபெயரை ஒருமுடிச்சப்பெயராக்கி, அரசர்குலப்பெயர்களுக்கெல்லாத் தலைப்பில் அமைத்து வைத்திருக்கின்றான். எக்குலத்தவர்களாயினும் பிற்காலத்தில் இந்தப்பெயரைத் தங்கன்குலத்துக்குரியதென்று பூண்டு கொண்டு திரியத்தலைப்பட்டபோதிலும், 'சான்றோ' என்னும் இந்தப்பெயர்முடிச்சை அவிழ்த்துப்பார்ப்போருக்கு இப்பெயர்பிறகுலத்தவர்களுக்கு உரியதாகாதென்றும், அரசர்குலத்தவர்களுக்கே உரியதாகுமென்றும், ஏற்றகாலத்தில் உண்மைப்பொருள் விளங்கும்பொருட்டு, 'தேங்காயின சதைப் பற்றானது சிடைக்கும்' மறைத்துவைக்கப்பட்டிருக்கின்ற பிரகாரம், இவ்விருந்தை அந்தப்பெயர் முடிச்சினுள் மறைத்துவைத்திருந்ததற்காகவே உடைத்துப்பார்ப்போருக்கு, அது இன்னுள்ளிருந்த சதைப்பற்றாகிய தித்திப்புப்பண்டம் வெளியாகின்றபடியே, மேற்படி, 'சான்றோ' என்னும் பெயரை உடைத்துப் பார்ப்போருக்கும் அதனுள் மறைந்திருக்கின்ற 'சான்றா' என்னும் பெயர் வெளியாகி, 'சான்றோ' என்னும் பெயர் இன்னகுலத்தவர்களுக்கு உரியதென்று தங்கப்பிரகாசம்போல விளங்குகிறது.

'சான்றோ' என்னும் இந்தக்கௌரவப்பட்டப்பெயர் எவர்களுக்கெவர்களுக்கென்று இக்காலத்தில் வரகாழ்க்கொண்டு நிற்பவர்கள் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு சந்திரகுலத்தவர்களுமானமையால், அந்தவிழக்கை இவ்வளவு சற்றுதலக்கிப்பார்ப்பையிலேவோ

(1) பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர் வேண்டியதேயில்லை. மேலே இந்தச் 'சான்றோர்' என்னும் பட்டப்பெயர் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு ஏற்காதெனக் காண்பித்திருக்கிறோம். இனி இவ்வனம் இந்தச் 'சான்றோர்' என்னும் பட்டப்பெயர் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு வேண்டுவதில்லையென எண்பிப்போம்.

மேலே நாம் எடுத்துரைத்திருக்கிற பிரகாரம், அரசாசனத்தவர்களுக்குக் குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும் புஜபலத்தாலும், பாராளுரிமையாலும், அறிவாலும், 'சான்றோர்' என்னும் இந்தக் கௌரவப்பட்டப்பெயர் கிடைத்திருக்கிறது. பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கோ புஜபலம், பாராளுரிமை, கேட்டதளிக்குந்தகைமை இல்லாமையால், 'சான்றோர்' என்னும் பட்டப்பெயர் அக்குலத்தவர்களுக்கு ஏற்காது. மேலும், பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குக் குலத்தாலும், குணத்தாலும், தபோபலத்தாலும், அறிவாலும் சிறந்தமேனமை புண்டாயிருக்கின்றமையான், இந்த நான்கு இலக்கணங்களுக்கும் ஏற்ற சிறந்த பட்டப்பெயர்கள், மேலே நாம் எடுத்துக்கூறிக் காட்டியிருக்கிற 1-வது, 8-வது சூத்திரங்களில் கண்டிருக்கின்றன. அவைகளை இங்ஙனம் மீண்டும் எடுத்தெழுதிகாட்டுவோம்.

மேற்படி இரண்டு திவாகரச்சூத்திரங்களிலும் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு வந்திருக்கின்ற சிறந்த பட்டப்பெயர்கள் வருமாறு:

- | | |
|----------------|---------------------|
| 1. அறிஞர், | 7. உம்பர் - மேலோர், |
| 2. மிக்கவர், | 8. மேற்குலத்தோர், |
| 3. ஆய்ந்தோர், | 9. அந்தணர், |
| 4. பெரியோர், | 10. வேதப்பிரகர், |
| 5. உயர்ந்தோர், | 11. வேதியர். |
| 6. தாலோர், | 12. மறையோர், |

இவைமுதலியவனவாம்.

இந்தப் பன்னிரண்டு பட்டப்பெயர்களில், 1-வது பெயர்மு

தல், 8-வது பெயர்வரையினும் வந்திருக்கிற எட்டுப்பெயர்களும் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கும் அரசர்குலத்தவர்களுக்கு முரிய பொதுப்பட்டப்பெயர்களாம். 9-வது பெயர்முதல், 12-வது பெயர்வரையினும் வந்திருக்கின்ற நான்குபெயர்களும் பார்ப்பாருக்கேயுரிய சிறந்தப்பட்டப்பெயர்களாகும்.

இதுபோலவே அரசர்குலத்தவர்களுக்குரிய சிறந்த பட்டப் பெயர்கள் 9-வது 10-வது 11-வது 12-வது சூத்திரங்களிற் கண்டிருக்கின்றன. அவைவருமாறு :

- | | |
|------------------|-----------------------|
| 1. நாலுரைப்போர். | 9. உயர்ந்தோர், |
| 2. கலைவல்லோர், | 10. புலவர், |
| 3. கவிஞர், | 11. கற்றவர், |
| 4. அறிவுடையோர், | 12. சான்றோர், |
| 5. மிக்கோர், | 13. ஆரியர், |
| 6. தல்லவர், | 14. உலகு, |
| 7. மேலவர், | 15. ஆனோர், |
| 8. ஆய்ந்தோர், | இவைமுதலான பெயர்களாம். |

இந்தப் பதினாறுபெயர்களில் 1-வது பெயர்முதல், 11-வது பெயர்வரையினும் வந்திருக்கிற பதினொருபெயர்களும் அரசர்குலத்தவர்களுக்கும் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குமுரிய பொதுப்பட்டப்பெயர்களாம். 12-வது பெயர்முதல், 15-வது பெயர்வரையினும் வந்திருக்கிற நான்குபெயர்களும் அரசர்குலத்தவர்களுக்கேயுரிய சிறந்தப்பட்டப்பெயர்களாகும். இவற்றான்குபெயர்களில் 'ஆனோர்' எனும் பெயர் பின்வருமாறு.

பார்ப்பாருக்கு வந்திருக்கின்ற கௌரவப்பட்டப்பெயர்கள் மேலே சொல்லியிருக்கிறபாகாரக் குலத்தாறும், குணத்தாறும், தோப்பலத்தாறும், அறிவாறும் வந்திருக்கின்ற பெயர்களாம். இதில் இக்குலத்தவர்களுக்குப் பெரியோர், ஆய்ந்தோர், உயர்ந்தோர், மிக்கவர், மேலவர், முதலானபெயர்கள் வந்திருப்பதெல்லாமல், 'சான்றோர்' என்னும் பெயர் வரவேயில்லை. இரத்தி பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னும் பெயர் தவறாக அரசர்குலத்தவர்களுக்குரிய சிறந்த

பட்டப்பயாகளெல்லாம் வந்திருக்கின்றன. மேலே அரசு குலப்பட்டப்பெயர்களுடன் பரீட்சைக்குத் தகுப்பட்டுப் பெயர்சேனைச் சமரசப்படுத்தித் கூறியிருப்பதையும் கண்டுகொள்க.

ஆகவே, புரப்பாருக்குச் 'சான்றோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர் வேண்டியதேயில்லை. 'சான்றோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர் அவர்களுக்கு வேண்டுமென்பாயின் 'சான்றோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயரையும் அவர்கள் தரித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(ii) சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கே 'சான்றோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர் ஒருவித்திலும் ஏற்காது. மேலே நாங்காண்பித்திருக்கிறபிரகாரம், அரீசர்குலத்தவர்களுக்குக் குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும், பூஜலத்தாலும், பாராளுரிமையாலும், அறிவாலும், 'சான்றோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர் கிடைத்திருக்கிறது. பூர்வ தமிழரசர்காலத்தில் ஏற்பட்ட குலத்தொழிற் சட்டப்பிரகாரஞ் சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கு 'ஏருமல், பசுக்காத்தல், பொருளிட்டல், குயிலுவத்தொழிற்செய்தல், காளுகவினைகளாக கல, முதல் மூவர்க்கே வல்செய்தல்' ஆகிய ஆறுதொழில்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. அக்காலத்தில் இந்தத்தொழில் வரம்புகடந்து நடப்பதற்கு எவ்வளவேனும் ஏதுவில்லை. கடந்து நடக்கத்தகுவிவார்களேயாயின், அரசனைக்கினைக்கள்ளா வது நிகழ்.

இவர்கள் முதல்மூவர்க்கே வல் செய்பவர்களானதால், குலமேன்மை இவர்களுக்கில்லை. இவர்கள் முயற்சிகள் கற்பதற்கு விதியில்லாமையால், அறிவு இவர்களுக்கிருக்கவில்லை. இவர்கள் சூத்திரகுலத்தவர்களானதால், பாராளுரிமை முதலான அரசர்குலத்தொழில்கள் இவர்களுக்கில்லை. இப்படியிருந்து வந்தபடியால், அந்த ஆதிகாலத்தில் சூத்திரகுலத்தவர்கள் 'சான்றோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர் தரித்துக்கொள்ளுதற்கு அயோகியராயிருந்தவந்தனர்.

தமிழரசர் ஆளுகை கட்டோடே ஒழிந்தபோகவே, வடிகரசாசனங்கள் தமிழநாட்டில் சிம்மாசனப்பதிகனாய் நாடுடல்

லாம் வடுகர்குலத்தவர்கள் கைவசமாயின. அப்போது சூத் திரகுலத்தவர்கள் மேற்படி வடுகர்களையும், வடுககுலப்படுகிதர்களாகிய வடமொழிப்பிராமணர்களையுஞ் சோநதுக்குணம், மேற்படி தமிழரசர்குலத்தவர்களைக் கருவறுததழிபடதற்கும், அவர்களுடைய பூர்வமேன்மையை ஒழிப்பதற்குப் ஏதுவாயிருந்த வந்தார்கள். ஆனதால், அந்தச் சான்றோருலத்தவர்களுடைய பின்சந்ததியார் அறிவுவிருத்திசெய்த கொள்ளுதற்கு ஏதுவற்றவர்களாயினர். இதற்கெல்லாம் முக்கியகருவிகளாயிருந்துவந்த சூத்திரர்கள் தங்கன்குலம் புரடபணக்குலத்துக்கடுத்த குலமாக விளங்குதற்கு அறிவில் மேற்சியடைந்தனர்; சைவதெறியற் சிற்ற்தொழுக முயன்றனாதவவேடம் புணர்ந்தனர்; சிவாலயங்களினைத்தையும் வடுகவரசர்கள் வடமொழிப்பிராமணர்களுடைய துணையால் தங்கள் அனுபோகத்திற்குள்ளாக்கிக்கொண்டனர். பூர்வ தமிழரசர்குலத்தவர்கள் அந்த ஆலயங்களில் அனுபோகம் பெறுதபடிக்கு மிகு முயற்சிசெய்தனர். அவர்களுடைய முன்னவர்கள் தெய்வந் தொழுதற்குப் போய்வந்துகொண்டிருந்த சேத்திரங்களின் மேலைவாசல்கள் அநேகம் அடைபடுமபடி செய்தனர்.

இந்தப்பிரகாரஞ் சூத்திரகுலத்தவர்கள் தாளுக்குநாள் ஆசாரத்திலும் அறிவிலுடி விருத்தியடைந்துவருகையில், 'சான்றோர்' என்னும் பெயரைக் "கல்வியறிவுடையவர்கள்" என்கிற அருத்தத்தில் அழைத்துக்கொண்டு, தங்களுக்குச் 'சான்றோ' எனப் பெயரிட்டுக்கொள்ள ஆரம்பித்தனர். இவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னும் பெயர் ஏற்குமேயரிபின், அந்தப் பூர்வகாலத்தில், இந்தப்பெயருடன் ஒருபொருளில் வந்திருக்கின்ற 'மிக்கோர், மேலவர், உயர்த்தோர், உலகு' முதலானபெயர்கள் இவர்களுக்கு ஏற்குமா? இவை ஏற்காததால், 'சான்றோர்' என்னும் பெயரும் ஏற்காது. அன்றியும், 'சான்றோ' என்னும் பெயர் 'சான்றார், சான்றவர்' என்னும் மொழிகளுடன் ஒருபொருளுக்கொண்ட பெயரென்றுமேலே நாம் காண்பித்திருக்கிறோம். மேற்படி 'சான்றார்' என்னும் பெயர் தமிழ்

நாட்டரசாகுலத்தவர்களுக்குப் பெரும்பாலும் வழங்கிவந்த தினால் அந்தப்பெயரைச் சொல்லிக்கொள்ளாமல், 'சான்றோர், சான்றவர்' எனனும் பெயர்களைப் பிற்காலத்திற் சொல்லிக்கொள்ளத் தலைப்பட்டனர். ஆனதால், 'சான்றோர்' என்னும் பெயர் அவர்களுக்கு ஏற்கமாட்டாது.

ஆகையினாலே, 'சான்றோர்' எனனும்பெயர் எந்தக்குலத்தவர்களுக்கு எக்காலத்திலும் ஏற்குமோ அந்தக்குலத்தவர்களுக்கே 'சான்றோர், சான்றவர்' என்னும் பெயர்களுய் ஏற்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இரண்டாவது.

'சான்றோர்' என்னும் பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்டு வந்திருக்கின்ற பெயர்களுக்குத் தாற்பரியமும், இந்த ஒரு பொருட்பெயர்கள் பூர்வ அரசர்குலத்தவர்களுக்கிடப்பட்டு வழங்கிவந்திருப்பதற்கு நூற்சாட்சிகளும் இங்ஙனங் கூறுவோம்.

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது குத்திரம்.

"சான்றோர்மிககோர் தல்லவர்மேலவ
ராய்ந்தேர்ருயர்ந்தோராரியருலுடென
வாய்த்தவானரோ ரறிவுண்டயோரே."

இந்தச்சூத்திரத்திலடங்கிய பத்துப்பெயர்களுக்குத் தாற்பரியமும், மேற்கோள்களும் இங்ஙனம் முறையே எடுத்துக்கூறுதல்செய்யவோம். அங்ஙனவருமாறு:

1. அறிவுடையோர்

'அறிவுடையோர்' என்னும்பெயர், 'அறி' என்னும் வினைமுதலடியாய் 'அறிவு' என்னுந் தொழிற்பெயரின்னறுவந்த பலர்பாற்பெயராம். 'அறிவுடையன், அறிவுடையான், அறிவுடையோன்' என்பனவுகள் ஒருபொருள் ஆண்பாற்பெயர்கள். 'அறிவுடையர், அறிவுண்டயார், அறிவுடையோர்' என்பன ஒருபொருட்பலர்பாற்பெயர்கள்.

(i) வடக்கில் திருவேங்கடம் முதல் தெற்கில் கன்னியா குமரிபரியந்தம் வரையிலுள்ள திருக்கின்ற நாட்டில் பூர்வத்தில் தமிழ்மொழி ஏகத்திற்கு வழங்கிவந்ததால், அதற்குத் தமிழ் நாடென்ப பெயருண்டாயிற்று. இந்தத் தமிழ்நாட்டில் ஒரு குலக்கிளைப்பிரிவார்களாய்த் தமிழ்மொழியொன்றையே குலப்பாஷையாகவுடையசேர சோழ பாண்டியர்கள் செங்கோற் செலுத்திவந்தனையால், அம்மூன்று கிளைப்பிரிவார்களுந் தமிழ்நாட்டி் மூவேந்தர் என்னப்பட்டனர். ஆயினும், இம்மூன்று தமிழரசர்களுல்கிளைப்பிரிவார்களில், மதுராபுரியிலிருந்து செங்கோற்செலுத்திய பாண்டியர்கள் அகத்தியமாக முனிவரைகொண்டும், அந்த அகத்தியரிடத்தில் நூல்கற்

* திருவேங்கடத் தமிழ்நாட்டிற்கு வடவெல்கையாயிருந்ததற்கு மேற்கோள்வருமாறு :

கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், நாடவிட்டபடலம், 25-வது கவி :

“வடசொற்குந் தென்சொற்கும் வரம்பிற்குய்
நான்மறைபு மற்றைநூலும்,
இடைசொற்றொருக்கெல்லா மெல்லையதாய்
நல்லறத்துக்குரியேறு,
புடைசுற்றுந் துணையின்றிப் புகழ்பொதிந்த
மெய்யேபோற் பூத்துநின்ற
உடைசுற்றுந் தண்கூர்லோங்கிய வேங்கடத்திற்
சென்றுநிர்மாடேர்”

இதில் திருவேங்கடத் தமிழ்நாட்டிற்கு வடவெல்லையெனக் கியிருக்கிறது.

தொல்காப்பியம், கிழப்பல்பாயிதம்

வடவேங்கடத்தென்குமரியாயிடுதல்
தமிழ்க் கந்தவழலகத்து,
வழக்குகுசெய்யுமா யிருந்தல்
இனமுத்தன்கெல்லும் பெருந்தாமன்
செத்தமிழ்மறகை சிவணியில்தொன்றி மே
தன்னால் கிறப்புப்பாயிரம், இடைபுறத்து
முனிவநவருளிய நாவறுமொழியுஞ்
குண்கடல்குமரிசூடகம் வேங்கட
மெனநான் செலலையினிருத்தமிழ்க் கடலுவு” 100.

றுணர்ந்த தொல்காப்பியர், பனம்பரரனார் முதலான பன்னி
ருளிவினைகொண்டுந் தமிழ்ப்பாஷையை ஆதியில வளர்த்
துவந்தனா. இந்தப்பாஷையை வளர்ப்பதற்கு ஆதிக்கல்விச்
சங்கம அகஸ்தியமகாமுனிவருக்கு இருப்பிடமான் பொதிய
மாமலையிலிருந்தது.

தசரதராமன் வனவாசஞ்செய்யுதற்கு இந்தத் தமிழ்நாடு
நோக்கி வருஷையில், அந்தக் கல்விச்சங்கம பொதிகமலையி
லிருந்ததாகக் கம்பராமாயணத்திற் கண்டிருக்கின்றது.

(ii) கிஷ்கிந்தாகாண்டம், நாடவிட்டபடலம் 30-வது கவி

“தென்றமிழ்நாட்டகன பொதியிற்றிருமுனிவன்

மமிழ்ச்சங்கஞ் சேருகிற்பீர்,

எனறுமவனுறை விடமாமாதலாலம்

மலையையிடத்திட்டேகிப

பொன்றிணிந்தபுனல்பெருகும் பொருளையெனுந்

திருநதியின்பொழியநாகக்

கன்றுவளாதஞ்சாரன் மயேந்திரமா

நெடுவரையங் கடலுங்காண்பீர்.”

புரீரார் தன்னாய்கி சேதாதேவியிருக்குமிடமறிந்துவா
ஆஞ்சனேயனை யனுப்புகின்றபோது, அவன்போயத் தேடிப்
பார்க்கவேண்டிய பற்பலதாடுகளுக்குக் குறிப்படையானஞ்
சொல்லிக்கொண்டு வருஷையில், இந்தக் கலியில் தென்பாண்
முநாட்டிற்கு அங்குறி கூறியிருக்கிறது. தசரதராமன் அனும
னையும், அங்குண்டு வடப்போன கிஷ்கிந்தாட்டிச் சத்திரியர்
களையும் பார்க்கத் துன்புறுத்தினது: “தமிழ்நாட்டான் தென்பாகமா
கிய தென்பாண்டி நாட்டிருக்கின்ற பொதியமாமலையில்
திருமுனிவனுள் திருநதியும், அவன் முன்னிலையில் கடித்
தமிழ்விருத்தியெய்தலாகின்ற கல்விச்சங்கத்தொரு மிருக்கின்
றனர். அவருடைய தன்னாய்கி சேதாயிராட்டியார் இருக்க
மாட்டான். ஆனதால், நீங்கள் அந்த மலையை இடமாகவிட்டு
நீங்கி, ஐம்பொன் கள்கொன்றுகிய தாமிரங்கலந்த சலமான
து எத்தேசகாலமும் விடக்கொண்டிரா நின்ற பொருஷ்தள்ளப்

பெயர்பெற்ற தாமிரவண்னிநதியைக்கடந்துபோகும்போது, யானைகள் வாழ்கின்ற வுணச்சாரலையுடைய மயேந்திரகிரியை யுந் தென்சமுத்திரத்தையும் பார்ப்பீர்கள்.”

இந்தக்கவியில் “திருமுனிவன் தமிழ்ச்சங்கம்” பொதியமா மலையில் ஸ்ரீராமர்காலத்திலிருந்ததாகச் சொல்லியிருக்கிற து. இது ஆதித்தமிழ்ச்சங்கமாகும். அதற்குப் பிற்காலத்தில் பாண்டியர்களால் அந்தச் சங்கம் மதுரையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அது ‘தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம்’ என முச்சங்கங்களாகக் காலாகாலங்களில் வினங்கிற்று. கடைச்சங்கமானது திருவள்ளுவர்காலத்திலிருந்தது. அந்தக் கடைச்சங்கத்தைச்சேர்ந்த மகாவித்துவான்கள் 49 பேர்; இந்தச் சங்கங்களைச்சேர்ந்த வித்துவான்கள் ‘சங்கப்புலவர்கள்’ எனப் பட்டார்கள். அவர்கள் சங்கமாகக்கூடியதானதற்குச் ‘சங்கப்பலகை’ என்றுபெயர். இந்தத் தமிழ்க்கடைச்சங்கங் குலைந்தபிற்போகிறதற்குத் திருவள்ளுவர்செய்த மகாசிறந்த குறட்பாவானது காரணமாயிற்றென்று தோன்றுகின்றது. மேற்படி தமிழ்க்கல்விச்சங்கங்களை மிகுலவராக்கியத்தோடு வளர்த்துவந்த பாண்டியர்களும் வேதநீதிசாஸ்திர கலைகையான அறிவுகளில் மிகு பாண்டித்தியமுடையவர்களாய் நூலாசிரியர்களுமாயினர். ஆனதால், அவர்கள் நாட்டிற்குச் செந்தமிழ்தாடென்றும், அதைச் சூழ்ந்திருந்த பன்னிரண்டு தமிழ்தாடிகளுக்குக் கொடுத்தமிழ்தாடிகளைப்பெயர்பெற்ற இயற்றமிழ்தாடிகளென்றும் பெயருண்டாயின. பாண்டியன் முக்கியமாகத் தமிழ்ப்பாடையை வளர்த்தவனானதினாலே, அத்துக்குத் ‘தமிழ்தாடணி’ எனப் பட்டப்பெயருண்டாயிற்று. இயற்றமிழ்தாடிகள் வன்னிரண்டுக்கும் மேலே ஆகுவது பிரகரணத்தில் விபரங்கறியுப்படதால், அவற்றை இங்ஙனஞ் சொல்லாது விடுகின்றனம்.

இவ்வாறு செந்தமிழ்தாடெனப் பெயர்பெற்ற பாண்டிநாட்டில் பாண்டியர்கள் ‘அறிவில்’ கித்திபெற்றுவந்தமையால், பாண்டியனுக்கு ‘அறிவன்’ எனவும், அவன் நாட்டிற்கு ‘அறி

வனதேசம்' எனவும், பெயர்கள் வழங்கலாயின. பின்பு தமிழ்நாடு மொத்தத்துக்கு 'அறிவன்தேசம்' எனப்பெயராகி விட்டது.

(iii) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணையியல், 20-வது சூத்திரம்.

“அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்,
ஐவகைமரபின் அரசர்க்கமும்,
இருமூன்றுமரபின் ஏனோபக்கமும்,
மறுவில்செய்தி மூவகைக்காலமும்,
தெறியினூற்றிய வறிவனறையமும்,
நாலிருவழக்கிற் ரூபதபககமும்,
பாலறிமரபிற் பொருநர்க்கண்ணும்,
அனைநிலைவகையோ டாகெழுவகையிற்,
ரெகைநிலைபெற்ற தென்மனூர்புலவர்.”

இந்தச்சூத்திரத்தில் 'அறிவன்றேயம்' (=அறிவன்தேசம்) எனப்பெயர்வந்திருப்பது பொதுவகையால் தமிழ்நாடு முழுமைக்கும், சிறப்பு வகையால் பாண்டிநாட்டிற்கும் பெயராம். ஆனதால், தொல்காப்பியநானையில் தமிழ்நாட்டிற்கு 'அறிவன்தேசம்' என்றும் ஒருபெயர்வந்து வழங்கலாயிற்று. தமிழ்நாட்டிற்கு 'அறிவன்தேசம்' எனப்பெயர்வந்து வழங்கியமையால், தமிழ்ப்பாணைக்கு 'அறிவன்பாணை' எனவும், தமிழ்நாட்டரசர்களுத்தவர்களுக்கு 'அறிவுடையோர்' எனவும் பெயர்கள்வந்து வழங்கின.

(iv) 26-வது நட்சத்திரமாகிய உத்திரப்பாதிக்கு 'அறிவனூ' எனவும், 'மன்னனூ' எனவும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. இதில் 'அறிவனூ', 'மன்னனூ' என வந்திருப்பதற்குப் பொதுவகையால் 'அரசனூ' எனவும், சிறப்பு வகையால் 'பாண்டியனூ' எனவந்த தாற்பரியமாம்.

மேலே நாம் ஆறுவகைப்பாகாணத்திற் காண்பித்திருக்கிற பிரகாரம், 3-வது நட்சத்திரமாகிய கார்த்திகைநட்சத்திரத்திற்கு 'தாடனூ' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. இதில்

‘நாடனான்’ எனப் பெயர்வந்திருப்பதற்குப் பொதுவகையால் ‘அரசனான்’ எனவும், கிறிப்புவகையால் ‘சோழனான்’ எனவுந் தாற்பரியமாம்.

அன்றியும், 1-வது நட்சத்திரமாகிய அசுவினிக்குச் ‘சென்னிநான்’ எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. ‘சென்னிநான்’ என்பதற்குச் ‘சோழனான்’ எனபது தாற்பரியமாம். இதைப் பாக்கும்போது, நட்சத்திரங்களுக்குப் பெயரிட்டகாலத்திலே சோழனுக்கு ‘நாடன், செனனி’ எனவும், பாண்டியனுக்கு ‘அறிவன்’ எனவும் பெயர்கள்வந்து வழங்கிந்து தெரியவருகின்றது.

(7) தமிழ்ப்பாளைக்கு ‘அறிவன்பாளை’ எனப் பெயர்வந்து வழங்கியபடியாலும், வடிகர்கள் தமிழ்நாட்டைக்கடிக கொண்டகாலத்திலுந் தமிழ்ப்பாளைக்கு ‘அறிவன்பாளை’ எனப்பெயர்வழங்கிவந்தபடியாலும், வடிகர்கள் தமிழை ‘அறவப்பாளை’ என்றார்கள். ஆனதால் அறிவன்பாளையை ‘அறவம்’* எனல் முறையு.

தெலுங்குப் பழமொழிக்கலோகம்.

“తెలుగు లేట, కన్నడి కన్నురి, అరకం అన్నానం, మూట మన్ను, తురక దూలి.”

இதற்குத் தாற்பரியம்.

“தெலுங்குதெளிவு, கன்னடிகஸ்தூரி, ‘அறவம்’ அத்துவானம், மராட்டியம் மண், அலுக்கு தூசி” என்பதாம்.

இத்தச் சுலோகத்தில் தமிழ்ப்பாளைக்கு ‘அறவப்பாளை’ எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. இத்தத் தமிழ்ப்பாளையை வடிகர் ‘அத்துவானக்கரடி’ என்றார்கள்.

* ‘அறவம்’ என்னும்பதத்தை ‘அறவம்’ என்பவெழுதி இருபதமாகப்பிரித்து ‘ஒலியின்மை’ எனப் பொருள் கொள்வாரும் உளர். ஆயினும், இங்ஙனம் ‘அறவம்’ என்னும்பதத்தை ஒருபதமாகக்கொண்டு பொருளமைக்கண்க

அன்றியுந் துலுக்கர்கள் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்தகாலத்திலுந் தமிழ்ப்பாஷைக்கு 'அறிவன்பாஷை' எனப் பெயர் வழங்கிய படியால், துலுக்கர்கள் தமிழ்ப்பாஷையை 'அறிவிப்பாஷை' என்றார்கள்.*

(vi) இந்தப்பிரகாரம், தமிழ்நாட்டிற்கு 'அறிவனதேசம்' என்றும், தமிழ்ப்பாஷைக்கு 'அறிவன்பாஷை' என்றும் பெயர்கள் வந்துவழங்கினமையால், தமிழ்நாட்டரசர்குலத்தவர்களுக்கு 'அறிவுடையார்' எனப் பட்டப்பெயர் வழங்கியது தெளிவாகின்றது.

மேற்கோள்.

“வடுகர் அரிவாமுர் வானகருடர்
சுகொடு பேய் ஒருமையெனறிவையாறுங்
குறுகார் அறிவுடையார்.”

இந்தச்சுலோகத்திற்கு “வடுகராசாங்கத்தார், சுகொட்டிற்கும், அரிவாமுராசாங்கத்தார் பேய்க்கும், கன்னடிய ராசாங்கத்தார் ஒருமைக்குஞ் சமானமாயிருப்பதால், அறிவுடையார் எனப் பெயர்பெற்ற தமிழ்ராசாங்கத்தாரா மேற்படி மூன்றுராசாங்கத்தார்களுையுஞ் சேரார்கள்” என்பது தாற்பரியம். இச்சுலோகத்தில், தமிழரசர்குலத்தவர்களுக்கு 'அறிவுடையார்' எனப் பட்டப்பெயர்வந்திருக்கின்றது.

இந்தப்பிரகாரம், திவாகரநூலாசிரியர் காலத்திலுந் தமிழ்ரசாகுலத்தவர்களுக்கு 'அறிவுடையோர்' எனலும் பட்டப் பெயர் வழங்கிவந்தமையால், மேற்படி திவாகரச்குத்திரத்தில், 'அறிவுடையோர்' எனும் பெயர் அரசர்குலப்பட்டப் பெயராகிய 'சான்றோர்' என்னும் மொழியுடன் ஒருபொருள் கொண்ட பதங்கனிலைநூல்க வந்திருக்கிறது. ஆனதால், அறிவுடையோர் = சான்றோர். இதற்கு,

* “The names of plants in Coimbatore are quite different from those given to the same at Trichinopoly, although in both countries the language of the Tamils is spoken. The Tamil of Coimbatore is perfectly intelligible to my Madras servants, although natives of a different Desa. Among the Mussulmans, it is called the Arabi language, and their own northern dialect is here called the Asmani.”—WILKES'S History of Mysore, Vol. II, p. 7.

(vii) திருமூலர், முதற்றந்திரம், இராசதோடம், 1-வது,
'2-வது, 3-வது கவிகள்:

1-வது கவி.

“கல்லாவரசனுங் காலனுநேரோக்குங்,
கல்லாவரசனிற் காலன்மிகநல்லன்,
கல்லாவரசனறமோரான் கொல்லெனபான்,
நல்லாரைக்கால னணுகிநில்லானே.”

இந்தக்கவியில், அரசர்குலத்தவர்களுக்கு அந்தப்பூர்வகாலத் தில் குலமேனமையலலாது கல்வியறிவும்வேண்டும் எனக் கூறியிருக்கின்றது. இங்ஙனம், கல்லாவரசன் யமனுக்குச் ச மாணமானவன் என்றும், கல்லாவரசனிலும் யமன் நல்லவன் என்றும், கல்லாவரசன் அறம் ஓரான் என்றும், கொல் எனச் சொல்பவன் என்றும், அறநெறிதவறுதொழுகுகின்ற அறிவுடையவரசர்கள் ‘நல்லோர்’ என்னும் பட்டப்பெயர் புனைந்தவர்கள் என்றும், அவர்களை யமனும் அணுகான என்றும் உரைத்திருக்கின்றது.

2-வது கவி.

“நாடோறுமன்னவனுட்டிற்றவநெறி
நாடோறுநாடியவனெறி நாடானேல்
நாடோறுநாடுகெடு முடனண்ணுமால்
நாடோறுஞ்செல்வநரபதிஞ்ஞறுமே.”

இதில், நாடாளுமன்னனானவன் நாடோறுந் தன்நாட்டில் தவநெறிவிளங்கும்பொருட்டு, கண்பார்த்துவருவதுமன்றித் தானுந் தவநெறியில் நடந்துவரவேண்டும் எனச் சொல்லியிருக்கிறது.

3-வது கவி.

“வேடநெறிநில்லார் வேடம்பூண்டின்பயன்,
வேடநெறிநிற்போர் வேடமேமெய்வேடம்,
வேடநெறிநில்லார் தம்மைவிறல்வேந்தன்,
வேடநெறிசெய்தால் வீடதுவாகுமே.”

இக்கவியில், தத்தம்வருணத்தார் தத்தம்வருணத்துக்குரிய தொழில் வரம்புகடவாது அமைந்து நடந்துவரும்படி அரசுகள் கண்பார்த்து வரவேண்டும் எனத் கூறியிருக்கின்றது.

ஆனதால், அரசர்குலத்தவர்களுக்குத் தங்கள் குலத்துக்குரிய மேன்மைகளோடுகூட கல்லியறிவும், அறநெறியொழுக்கமுமிருக்கவேண்டிவது அவசியமானமையால், அவர்களுக்கு 'அறிவுடையோ' எனவும் புட்டப்பெயருண்டாயிற்று. இதுநிற்க,

(viii) கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், நாடவிடபடலம், 40, 48, 64, 66, 73-வது கவிகள் :

40-வது கவி.

“சிங்கவிற்கிறுகட்டாளி நந்தியினறிரட்பூச்சேர்ந்த
பொங்குபொற்றுவையென லும புல்லிதுபுதுமைத்தாமால்
அங்கவனந்தியொக்குஞ் சழியெனக்கணித்ததுண்டேல்
கங்கையேநோக்கிச்சேறி கடலினுநெடிதுகற்றேய்.”

இங்ஙனம் அனுமனுக்குக் 'கற்றேய்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது.

48-வது கவி.

“அங்கையும்டியுங்கண்டா லரவிந்த நினைதியம்பொற்
செங்கதீர்சிறிறீலஞ் செருக்கியதெய்வவாட்கண்
மங்கைதனசமுத்தைநோக்கின்வளரிளங்கமுகும்வாரிசு
சங்கமுநினைதியாயி னவையெனறுதுணிதிதககோய்.”

இதில் அனுமனுக்குத் 'தக்கோய்' எனப் பெயர்வரைந்திருக்கிறது.

64-வது கவி.

“பூவருமழையன்னம் புனைமடப்பிடியென்றின்ன
தேவருமருளத்தக்க செலவினனெனவுந்தேறேன்
பாவருங்கிழமைத்தொனமைப் பருணித்தொடுத்தபத்தி
நாவருங்கினவிச்செவ்வி நடைவருநடையணல்லோய்.”

இந்தக்கவியில் அனுமனுக்கு 'நல்லோய்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது.

66-வது கவி.

“மங்கையரிவையொப்பார் மற்றுளரில்லையென்னுஞ்
சங்கையிலுள்ளந்தானேசானறெனக்கொண்டோன்றேய்
அங்கவணிலைமையெல்லா மளந்தறிந்தருகுசார்ந்து
திவகள்வான்முகத்திசுட்டுச் செப்பெனப்பின்னுஞ்
செப்பும்.”

இக்கவியில் அனுமனைச் 'சான்றேய்' எனவிளித்திருக்கின்றது

73-வது கவி.

“இனையவாறுரைசெயா வினிதினேகுதியென
வனையுமாமணிநன்மோதிர்மளித்தறிஞநின்
வினையெலாமுடிக்கென விடைகொடுத்துதவலும்
புணையும்வார்கழலினுனருளொடும்போயினன்.”

இந்தச் செய்யுளில் ஆஞ்சனையனை ‘அறிஞ’ என்று அழைத்திருக்கிறது.

மேற்படி கவிகளுக்குச் சார்புரை.

கன்னடநாட்டின வடபாகத்தில் பம்பைநதி (பம்பாய்நதி) யின் உற்பத்தில்தானத்திற்குச் சமீபத்தில் கிஷ்கிந்தா என்றொருமலையுண்டு. அந்த மலையையடுத்த நாடு ஐரவத்தில் கிஷ்கிந்தாநாடு எனப் பெயர்பெற்றிருந்தது. அந்நாட்டில் ‘கோரங்கி’ எனப் பெயர்கொண்ட ஒரு நகரமுமிருந்தது. அந்த நகரத்தின்பெயரால் அந்நாட்டிற்குக் ‘கோரங்கிநாடு’ எனவும், ‘குரங்கிநாடு’ எனவும் பெயர்களுண்டாயின. வித்துவாமிசர்கள் ‘குரங்கி’ என்னும்பெயரைக் ‘குரங்கு’ என விகாரப்படுத்தி, அந்த நாட்டுச் சத்திரியர்களைக் குரங்குக்குலத்தவர்களாகக், அவர்களுக்குக் குரங்குக்குலத்திற்குரிய வால்முதலான அங்கங்கள் கொடுத்து உருவகப்படுத்தி, நூல்களிற்பேசியிருக்கின்றனர். கம்பராமாயணம் வாசிப்பவர்கள் அந்த விகாரரூபத்தைக் களைந்து உருவகத்தை ஒழித்துவிட்டு, அவர்களைக் கிஷ்கிந்தாநாட்டுச் சத்திரியகுலத்திலுதித்த மானிடகுலத்தவர்களாக வைத்துத் தாற்பரியஞ் செய்துகொள்ளவேண்டியது.*

* இவ்வாறு புலவர்கள் பாணித்துறைத்துக் கூறுகின்ற விகாரரூபங்களைக் களையவேண்டுமென்பதற்கு மேற்கோள.

(ix) கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், மீட்சிப்படலம், 160-வது கவி:

“தேனாடையலங்கன் மவுலிச்செங்கதிர்ச்செல்வன் சேயு
மீனாடையுழிவேலையிலங்கையர்வேந்தும் வெற்றித்
தானையும் பிறருமற்றைப் படைப்பெருந்தலைவர்தாழ்
மானிடவடிவங்கொண்டார் வன்விறன்வாய்மனனான்.”
இந்தக்கவியில், அயோத்திமாநகரத்திலுந்து சேர்ந்தபின்னர், கிஷ்கிந்தாநாட்டு அனுமனும், திலங்கையர்வேந்தனும்

மேற்கூறிய கவிகளில், ஸ்ரீராகவா ஆஞ்சனேயனுக்கும் அவனோடு கூடப்போன கிஷ்கிந்த நாட்டிச்சத்திரியர்களுக்கும் சோபிராட்டிக்குப் பாதாதிசேவரையுமுள்ள அங்கலக்ஷணங் கூறிவருகையில், மேற்படி கவிகளில் அவர் அவனைப்பார்த்து,

‘கற்றோய்’ எனவும்,
‘தக்கோய்’ எனவும்,
‘நல்லோய்’ எனவும்,
‘சான்றோய்’ எனவும்,
‘அறிஞ’ எனவும்,

முன்னிலைவிளிப்பெயராகவைத்துக் கூறியிருக்கின்றனர். இவற்றுள்,

‘கற்றோய்’ என்பதற்குக் ‘கற்றோனே’ எனவும்,
‘தக்கோய்’ என்பதற்குத் ‘தக்கோனே’ எனவும்,
‘நல்லோய்’ என்பதற்கு ‘நல்லோனே’ எனவும்,
‘சான்றோய்’ என்பதற்குச் ‘சான்றோனே’ எனவும்,
‘அறிஞ’ என்பதற்கு ‘அறிவுடையோனே’ எனவும் தாற்

பரியமாம். இதில் ஸ்ரீராமர் அனுமானோருவனுக்கே ‘கற்றோன, தக்கோன், நல்லோன், சான்றோன், அறிவுடையோன்’ எனப் பட்டப்பெயர் இவ்வதாகப் புலவர்கூறியிருக்கிறார்.

அசுரராசன் விபீஷணனும், அவர்களுடைய சேனைதளங்களும்தலைவர்களும் விகாரரூபங்கள்நீங்க, மானிடவடிவு கொண்டார்கள் என்று வருகிறது.

மேலே கிஷ்கிந்தநாட்டி மானிடகுலத்தவர்களைக் குரங்கு குலத்தவர்களும், இலங்கைநாட்டி மானிடரை இராகுத குலத்தவர்களுமாகக், அவர்களுக்கு விகாரரூபங்களைக்கொடுத்த வித்துவானானவன், அக்குலத்தவர்கள் மனிதகுலத்தவர்கள் வசித்த அயோத்திநகர்வந்து சேர்ந்தவுடனே அவர்களுக்கு அந்தவிகாரரூபங்கள் ஏற்காதெனக்கண்டு, அவர்களுடைய இயல்புரூபம் அவர்களுக்கு வந்துவிட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறான். மானிடகுலத்தவனொருவன் புவிலேஷதாரியாகி, சிறிதுநாள் புலியாகவிளங்கியபின், அவ்வேஷங்களைந்து மானிடகுலத்தவனாகிவந்தபிறகாரும், மனிதகுலத்தவர்கள் வித்துவானாகிய குரங்குவேஷதாரிகளும் ராகுதவேஷதாரிகளாகி, பிறகு பழயபடிக்கு மானிடகுலத்தவர்களானற்போலிருக்கின்றது. ஆகவே, கிஷ்கிந்தநாட்டாரர்களும், இலங்கைநாட்டாரர்களும், அயோத்திநாட்டவர்களுக்கொப்பந்தம் மானிடகுலத்தவர்களேயல்லாது வேறல்லர்.

இவ்வைந்து பெயர்களும் ஒருவனுக்கே வந்திருப்பதால், இவைகள் ஒரு பொருட்பெயர்களாம். இந்தப்பெயர்கள் 11-வது சூத்திரத்தில் வந்திருக்கின்ற பதங்களானமையால், அந்த 11-வது சூத்திரத்திற் கண்டிருக்கிற பெயர்கள் அரசர்குலத் தவர்களுக்குரிய பட்டப்பெயர்களாம். அனுமனுக்குச் 'சான ரோன்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர்வந்திருப்பதால், இவன் சத்திரியகுலத்தவன் என்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. மேலும் 'அறிவுடையோன்' என்னும்பெயர் 'சானரோன், மேலோன்' முதலான பெயர்களுடன் ஒருபொருளில் வந்திருப்பதால், 'அறிவுடையோன்' என்னும்பெயரும் சத்திரிய குலப்பட்டப்பெயர்களி லொன்றேயல்லாது வெறல்லவாம் 'தக்கோர்' என்னும் பெயரும் 'சானரோர்' என்னும் பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பட்டப்பெயராகும்.

சதுரகராதி, 2-வது பொருளகராதி, 'அறிவுடையோர்' காண்க.

(x) கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், ஆறுசெல் படலம், 13-வது, 18-வது கவிகள் :

“துறையுந்தோகை நின்றடுகுழலுங்
குறையுஞ்சோலையுங் குளிர்ந்தசார னீர்ச்
சிறையுந்தெள்ளுபுந் தடமுந் தென்பளிக்
கறையுந்தேடினா ரறிவின்கேள்வியார்.”

“அன்னதனமையா லறிஞர்நாடியச்
செந்தெல்வேலிசூழ் சிந்துநாடொரீஇத்
தன்மடுமண்ணுமத் தகைபுகுந்துளார்
துன்னுதண்டகங் கடிதுதுன்னீஇர்.”

இக்கவிகளில் அனுமனும் அவனோடு கூடப்போனவர்களும் வடபெண்ணைநதித்தீரத்திலிருக்கின்ற நாடெங்குணா சீதாதேவியைத் தேடியபின்னர், தண்டகநாடு எனப் பெயர் கொண்ட தொண்டைமண்டலத்தில் வந்து சேர்ந்தனர் என வரைத்திருக்கிறது. இந்த இரண்டேக்கவிகளிலும், மேற்படி சத்திரியர்களுக்கு 'அறிவின்கேள்வியார்' எனவும், 'அறிஞர்'

எனவும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. இந்த இரண்டுபெயர்களுக்கும் 'அறிவுடையோர்' என்பதுகருத்தாம்.

ஆனதால், இவ்விருபெயர்களும் 'சான்றோர்' என்னும் பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பெயர்களாகும். ஆகவே, சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கு 'அறிவுடையோர்' என்பதும் ஒரு பட்டப்பெயராம். பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கும் 'அறிஞர்' எனும்பதம் வந்திருப்பதால், அககுலத்தவர்களுக்கும் 'அறிவுடையோர்' எனனும் பட்டப்பெயர் ஏற்கும்.

இந்தப்பிரகாரம், அந்தப்புர்வகாலத்தில் சத்திரியருக்கும் பார்ப்பாருக்குமாத்திரம் 'அறிவுடையோர்' என்னும் பட்டப்பெயர் ஏற்குமேயல்லாது பிறகுலத்தவர்களுக்கு ஏற்காது. அவ்வாறு 'அறிவுடையோர்' என பட்டப்பெயர் பெறுங்குலத்தவாகள 'சான்றோர், மிக்கோர், நல்லவர், மேலவர், ஆய்ந்தோர், உயர்ந்தோர், ஆரியர், உலகு, ஆனோர், தக்கோர்' எனவும் பட்டப்பெயராகள பெறத்தக்கவாகளாயிருக்கவேண்டும். வாயுபுத்திரன் 'அறிவுடையோன்' எனனும் பட்டப்பெயருடன் பிறப்பட்டபெயர்களும பெற்றிருக்கின்றபடியால், அவன் சத்திரியகுலச்சான்றோன் என்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை.

(xi) 'அறிவு' எனும் பெயர் 'கடவுளுக்கும், அருகனுக்கும், சிவனுக்கும், ஆனுக்கும் பட்டப்பெயர்களானமையால், அந்தப்பெயர், சத்திரியகுலத்தவர்கட்கும பார்ப்பனக்குலத்தவர்கட்குஞ் சிறந்த பெயராயிற்று.

(xii) மூதுரை, 30-வது கவி :

“சாந்தனையுந்தீயனவே செய்திடினுந்தாமவரை
யாந்தனையுங்காப்பரறிவுடையோர்—மாந்தர்
குறைக்குந்தனையுங் குளிர்தீழலுத்தந்த
மறைக்குமாங்கண்டியர்மாநீ.

இங்ஙனம் 'அறிவுடையோர்' எனப் பெயர்பெற்ற தமிழாசர்கள் குடிகளையுயிர்க்குதுபாதுகாப்பார்கள் எனக் கூறியிருக்கின்றது.

- (xiii) கம்புராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், மயேத்
திரப்படலம், 78-வது கவியிலும்,
சுந்தரகாண்டம், ஸந்தேபிடலம், 97-வது கவியிலும்,
,, காட்சிப்பிடலம், 46-வது கவியிலும்,
உயத்தகாண்டம், மந்திரப்படலம், 48, 66, 78-வது கவியிலும்,
,, இரணியன்வதைப்படலம், 19-வது கவியிலும்,
,, விபீஷணனைக்கலப்படலம், 105-வது கவியிலும்,
,, சேதுபந்தனப்படலம், 1-வது கவியிலும்,
,, விடைகொடுத்தபடலம், 12-வது கவியிலும்,
இதற்கு உதாரணங்களவருமாறு கண்டுகொள்க.

இனிச் 'சான்றோர்' என்னும் பட்டப்பெயருக்குத் தாற்பரியமும், மேற்கோளும் எடுத்துரைப்போம்.

2. சான்றோர்.

தமிழரசர்குலத்தவர்களுக்குரிய சிறந்த கௌரவப்பட்டப் பெயராகிய 'சான்றோர்' என்னுமொழியைச்சுட்டி நாம் இங்ஙனம் எழுதப்போகின்ற விபரவிஷயங்களை வாசிப்பதற்கு முன்னதாக, மேலே இரண்டாவது பிரகரணத்தில் 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னுங்கௌரவப்பட்டப்பெயர்களுக்கு வரைந்திருக்கின்ற தாற்பரியவுண்மையும், நூலுதாரணங்களுமையும், மீண்டும் கவனத்துடன் உய்த்துணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். அவ்வாறு செய்தல், இங்ஙனம் எடுத்துரைப்பவற்றை வாசிப்பில், பொருள் மனதுக்குத் தெளிவுற விளங்கலாகும்.

- (i) திவாகரம், மக்கட்பெயர்தொகுதி, 11-வது குத்திரத்தை மீண்டும் இங்ஙனம் போத்தெழுதுவம்.

"சான்றோர்மித்தோர், நல்லவாமேலவ
ராய்ந்தோருயர்ந்தோர் ராரியருலகென
வாய்ந்தவானோர், ரறிவுடைபோரே."

இந்தச்சூத்திரத்தில் வருகிற 'சான்றோன்' என்னுங்கௌரவப்பட்டப்பெயர் நாம் மேலே இரண்டாவது பிரகரணத்தில் விபரமாகக் காண்பித்திருக்கிறபிரகாரம், 'சால் என

ஆம் வினைமுதலினின்று பிறந்து, 'சான்றேன்' என்னும் இறந்தகாலவினைமுற்றினின்று வருகிற வினையாலணையும் பெயராம். அவ்வாறுவருகின்ற வினையாலணையும் ஆண்பாற்பெயர்கள் 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்பவைகளும் பலாபாற்பெயர்கள் 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்பவைகளுமாம். இதற்க்கு,

மேற்படி 11-வது சூத்திரத்திற் கண்டிருக்கிற 'சான்றோர்' என்னுடிகளாவப்பட்டபெயரை விரித்துரைக்கின், 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்பவைகளாகும். மேலும், 'சான்றோ' என்னும் பலர்பாற்பெயருக்கு ஆண்பாற்பெயர் 'சான்றோன்' என்பதாம். இந்தச் 'சான்றோன்' என்னும் ஆண்பாற்பெயரை விரித்துரைக்கின், 'சான்றவன் சான்றான் சான்றோன்' என்பவைகளாகும். ஆனதால், 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் ஆண்பாற்பெயர்களும், 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் அவற்றின் பலர்பாற்பெயர்களும், முற்கூறிய வினையாலணையும் ஆண்பாற்பெயர்களுக்கும், பலர்பாற்பெயர்களுக்கும் ஆத்திருப்பனவால் 11-வது சூத்திரத்திற் கூறியிருக்கிற 'சான்றோர்' என்னும் பெயர், 'சால்' என்னும் வினைமுதலடியினின்று பிறந்து வந்திருக்கிற 'சான்றேன்' என்னும் இறந்தகால வினைமுற்றினின்று வருகின்ற வினையாலணையும் பலர்பாற்பெயர் என்பதற்குச் சந்தேகமின்றி ஆனதால், 'சால்' என்னும் வினையின்பொருளே இந் 'சான்றோர்' என்னும் வினையாலணையும் பலர்பாற்பெயருக்குப் பொருளாகும். மேற்படி 'சால்' என்னும் வினைக்கும், 'சான்றவன்' சான்றான், சான்றோன்' என்னும் வினையாலணையும் பெயர்களுக்கும் மேலே இரண்டாவது பிரகாசத்திற் கூறியிருக்கிறபிரகாரம் வருகின்ற தாற்பரியவுரை வருமாறு :

(ii) சான்றோர்ப்பாணம், பொன்னியணப்படலம்,

63-வது கவி:

“மீன்றமுலகிண்கதா னுங் பெயர்பேண்டெமன்றன்,
தோனறுதசெய்தபிலை விபா றெண்ணெறொழுகான்,
வான்றேய்ப்புத்தான்வனவனெடுசால்புற்ற
சான்றண்மைபெயர் னாம் பெயர்தா னுக்கொடுத்தனலை,

இந்தக்கவியில், 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என னும பெயர்களின் உற்பத்திக்கு மூலபதம் இன்னதென்பதும், அந்த மூலபதத்தினின்று சித்திரதரபாண்டியனுடைய குலத்தவர்களுக்குப் பாணித்தளரீக்கப்பட்ட கௌரவப்பட்டப்பெயர் இன்னதென்பதுத் தெளிவுறக் கூறியிருக்கின்றது. இதை இங்ஙனஞ் சற்றுவிபரப்பட எடுத்துக்காட்டுவோம்.

பூர்வகாலத்தில் உயிரினும மேன்மை குலமேன்மை என நினைந்து பூலோகத்திற் புகழைநாட்டிய சித்திரதரபாண்டியன் வமிசத்தவர்களுக்கு எத்தேசகாலமும் கீர்த்திபெற வழங்கி வரும்படியாக ஒரு சிறந்த கௌரவப்பட்டப்பெயர்கொடுக்க வேண்டுமென்று மகரன் என்பவன் கரிக்கால் (கரிகால) சோழனது சபாமண்டபத்திற்குடைய மகாநாட்டுச்சபையாக களுக்கு முன்பாக வணங்கிச்சொல்ல, இராசசபையார்கள் யா தொரு ஆட்சேபனையின்றி அதற்குச் சம்மதித்து, கரிகால சோழன் சமூகத்தில் 'சான்றோன்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயரைப் பாணித்து, சித்திரதரபாண்டியன் வமிசத்தவர்கள் இதுமுதல் குரியாள் சந்திராநுள்ளவரையினும் *பூலோகத்தின்கண்ணே சிறந்து விளங்கிவரும்படியாக அக்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர் தரிப்பித்தனர். அக்காலத்தில் சித்திரதரபாண்டியன் குலத்தவர்கள் குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும், புஜபலத்தாலும், பதினெண்ணாயுதவித்தையாலும், பாராளுரிமையாலும், அறிவாலும் கீர்த்திபெற்றிருந்தமையால், இந்தச் 'சான்றோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர் ஆதியில் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. இச் 'சான்றோர்' என்னும் பெயருடன், 'சான்றவர், சான்றார்' என்னும் பெயர்களும் ஒரு பொருள்தொண்ட மொழிகளானவையால், இவ்விருபெயர்களுக்கும் அந்தச் 'சான்றோர்' என்னும் பதத்துக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம்.

* குரியசந்திரகுலவமிசத்தவர்களுள்ளவரையினும்.

மேற்படி கரிக்காலசோழன்* நாட்களுக்குமுன்னே, 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் பெயர்களைத் தமிழ்நாட்டில் மேற்படியார் குலத்தவர்களுக்கு ஒருபெயராகவந்து வழங்காமல, இவன் காலமுதல் பிற்காலத்தில் அவ்வாறாக வந்து வழங்கலாயிற்று. அதற்கிசைய; சேரசோழபாண்டியருலததவர்களனைவருக்கும் 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என

* சோழநாட்டரசர் பெயரட்டவனை.

Wilks' History of Mysore, Vol. II., p. 532.

"After this Naraputti, Gajaputti, and Ashaputti, three thrones were established.

"Naraputti throne was possessed by,—

1. Utunga Sholun, 32 years, உதங்கசோழன்,
2. Culatunga Sholun, 18 years, குலோத்துங்கசோழன்,
3. Rajaendra Sholun, 11 years, இராசேந்திரசோழன்,
4. Tirumudi Canda Sholun, 13 years, திருமுடி கண்டசோழன்,
5. Carical Sholun, 21 years, கரிக்காலசோழன் அல்லது கரிக்காலசோழன்,
6. Arundavan Sholun, 13 years, அருந்தவசோழன்,
7. Womynru Sholun, 17 years, வமிழுறுசோழன்,
8. Shayngun Sholun, 15 years, செங்கண்டசோழன்,
9. Munalinda Sholun, 12 years, மணலீந்தசோழன்,
10. Mavanadi Canda Sholun, 15 years, மாவனடிகண்டசோழன்,
11. Vacula Sholun, 14 years, வாக்குளசோழன்,
12. Alaperinda Sholun, 8 years, அலப்பறிந்தசோழன்,
13. Tiraveratu Sholun, 15 years, திரவிரட்டுசோழன்,
14. Arilouru Cadambay Canda Sholun, 62 years, ஆறிலொருகடமைகண்டசோழன்,
15. Jeyum Canda Sholun, 12 years, செயங்கண்டசோழன்,
16. Kirimi Canda Sholun, 20 years, கிரமிகண்டசோழன்,
17. Tondaman Sholun, 12 years, தொண்டமானசோழன்,
18. Puttum Cuttum Sholun, 45 years, பட்டங்கட்டுசோழன்,
19. Shomuman Sholun, 11 years, சோழமானசோழன்,
20. Ghengui Canda Sholun, 11 years, கெங்கைகொண்டசோழன்,
21. Sundra Pandia Sholun, 40 years, சுந்தரபாண்டியசோழன்,

னும் பெயர்கள் பொதுப்பெயர்களாய் விளங்கின. மேற்படி கரிக்காலசோழன் நாட்களுக்குமுன்னாக எழுதப்பட்ட நூல் எரில், இந்த மூன்றுபெயர்களும் இவ்வாறுவந்து வழங்கியதாகக் காணப்படவில்லை. ஆனதால், சான்றோர்குலத்தவர்க்கு ஆதிமுதல் பெரிதுவான இயற்கைப்பெயர் 'அரசர்குலத்தார், மன்னர்குலத்தார், நாடாள்வார்குலத்தார், நாடாரசுலத்தார், நாடாக்கள்' எனவும், சிறப்பியற்கைப்பெயர் 'சேரகுலத்தார், சோழகுலத்தார், பாண்டிகுலத்தார், சாமகுலத்தார், கிமணிகுலத்தார்' எனவும் பெயர்கள்வந்து வழங்கிப் பிற மேற்படி அரசர் குலக்கிளைப்பிரிவார்களுக்கெல்லாஞ் சகட் மேனிக்குச் 'சான்றோர்குலத்தவர்கள்' எனப் பெயராகிவிட்ட.

தமிழ்நாட்டரசர் அரசரிமையிழந்தகாலத்திற்குப்பின்ன 'சான்றவர், சான்றர், சான்றோர்' என்னும்பேர்கள் மொத்தத்திற்குச் 'சாணர்' என மரூஉமொழிப்பெயராகிப்போவிட்டதினாலே, அககுலத்தவர்களுக்குப் பூர்வத்திலுண்டாய்ந்த 'அரசாசுலம்' (=சத்திரியகுலம்) என்னும் இயல்பு பெயர் அந்தச் 'சாணர்' என்னும் மரூஉமொழிப்பெயர்

22. Pottapu Sholun, 22 years, பொத்தபபுசோழன்,
23. Shingu Wullanda Sholun, 14 years, சிங்கவனசோழன்,
24. Deva Sholun, 10 years, தேவசோழன்,
25. Shaynabutta Sholun, 15 years, சயினவத்திசோழன்,
26. Vira Sholun, 30 years, வீரசோழன்,
27. Shayngara Sholun, 24 years, செங்கரசோழன்,

"Total of the Sholun Rajas 27, who reigned 584 years

இந்த இருபத்தேழுசோழர்களில் ஐந்தாவது சோழன் கரிக்காலசோழன் என்றும், அவன் 23-வருஷம் அரசுபுரிந்தான் என்றும் இதற்குள்ளுலப்பட்டுக்கின்றது. இந்தக்கரிக்காலசோழன்நாளையில், சித்திரதரபாண்டியமரபினர்களில் இரண்டோர் கடைதொட்டி மண்ணெடுக்கமாட்டோம் என்றதற்காக வன்னகோலையாளுக்கினின்றும், மேற்படியார்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னும் கொளர்ப்பட்டங்கட்ப்பட்டதென்றும் மேற்படி சான்றோர்புரணத்தில் வருகிற, இந்தப்பூர்வச் சம்பவத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு, நாளையினும், சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குள்ளே தஷ்டனுக்கு 'கரிக்காலன்' என நூப்பப்பட்டபெயரிட்டுக் கூப்பிட வருவதுவழக்கம்.

குள மறைந்திருந்துகொண்டது. " இது காரணத்தினால் பிற காலத்திற் பலா சானரூர்குலத்தவர் இன்னகுலத்தவரெனத் தெரியாது மயங்கிவிட்டனர். " பிறபாஷைக்குலத்தரசாசனம் அரசாட்சிகளில், சானரூர்குலத்தவர்கள் அரசரிமைத்தொழில்களிற் சம்பந்தப்பட்டாமலும், கல்விமுயற்சி மிகுந்த செய்துகொள்ளாமலும் ஒதுங்கியிருந்துகொள்ளுமபடி நேரிட்டதே அதற்குக்காரணமாம். இவ்வாறு இவர்கள் ஒதுங்கியிருந்துவர நேரிட்ட காரணத்தினாலேயே, சூத்திரகுலத்தவர்கள் முன்னுக்குவரவும் 'சானரூர்குலத்தவர்களுடைய பூர்வகுலத்தானதில் சுருவில் ஏறி நின்றுகொள்ளவும்,' கல்விமுயற்சி மிகுந்து செய்யவும், வடமொழிப்பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுடன் நெருங்கிநின்றுகொள்ளவும் ஏதுவுண்டாயிற்று.

உலகவகளைத்தையும் ஒருகண்ணாற்பார்த்து, உயர்வுதாழ்வுகளைச் சமரசப்படுத்தி, ஒருகண்ட சீராக அவைகளை ஆண்டு வருகின்ற கடவுளானவா, உத்தேசம் ஐந்துறு வருடக்காலமாக எதிரிகளால் படாதபாடுகளெல்லாமபடமி வெகு கஷ்டங்களடைந்துவந்த சானரூர்குலத்தவர்கள்மீது கிருபைக்கண்வைத்து, எக்குலத்தவர்களையும் ஒருகுலம்போல பாவித்துச் செக்கோற்செலுத்திவருகின்ற அங்கிலேயஅரசர்சாராயில் திவ்விய ஒளிவீசுகின்ற தமது திருமறைப்பிரகாசம் அக்குலத்தவர்களை நடுவில் ஒளிவீச்ச்செய்து நல்லறிவுகளைப்புகட்டி, அவர்களுடைய பூர்வோத்திரம் இன்னதெனத் துலங்குமபடி செய்திருப்பதால், மேற்படி சானரூர்குலத்தவர்கள் அந்த அறிவுக்கேற்ற இல்லற ஒழுக்கத்திலும், உலகியல்புநடையிலும், கல்விலிருத்தியிலும் நாளுக்குநாள் வளரும்படி சாக் கிரதையாயிருந்து வரவேண்டியது அவர்களுடைய கடமையாம்.

பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கே அவர்களுடைய பூர்வகுலத்தானம் நானதுவரையினும், எவ்வளவேனும் மறையாது துலங்கிக்கொண்டே திற்பின்றமையால், அவர்களுடைய குலம் பண்டிருத்ததுபோலவே இன்றுமிருக்கின்றது. ஆனதால், பார்ப்பனக்குலம் அன்றும் இன்றும் முதற்குலமேயாம். எப்பாஷைக்குலத்தரசர்களுவந்து நாடாண்டபோதிலும், அப

பாஷைக்குலத்தரசர்களுக்கு இணங்க நடந்துகொள்ளும் உபாயம் அவர்களுக்குண்டாயிருந்ததே அதற்குக்காரணமாக.

இதுநிற்க, இனிச் 'சான்றோன்' என்னும் பெயரின் உற்பத்திதாற்பரியம் இங்ஙனஞ் சற்றுவிபரப்படக் காண்பிப்போம். மேலே சான்றோர்புராணத்திலிருந்தெடுத்துக்கூறிய, பொன்னியணைப்படலம், 63-வது கவியில்,

“வான்றோய் புகழால் வளவனொடு சால்புற்ற

சான்றாண்மை யென்னும் பெயர்தான கொடுத்தான்”

என்று வருகிறது. இதில் 'வளவன்' எனபது சோழனைக்குறிக்கு. 'வளவன்' என்னும்பதத்துக்கு 'நிலவளம், நீரவளம் முதலான நாலாவளங்களும் பொருந்திய சோழநாடாள்வான்' எனபது சபதார்த்தமாக. சித்திரதரபாண்டியனாகுலத்தவர்கள் மிகுகூத்திப்பிரதாபராதலால், வளவனாகிய சோழனுடைய கீர்த்திக்குச் சமமான நிறைகீர்த்தியுடையவர்களானாள். ஆகவே, அவர்களுக்குச் 'சால்புநிறைந்த சான்றாண்மை பொருந்தியவர்கள்' எனத் தாற்பரியங்கொள்ளும் 'சான்றோ' என்னுங் கௌரவப்பட்டங் தட்டப்பட்டது. 'சான்றோர்' என்பதற்குச் 'சால்புற்றசான்றாண்மையுடையவர்கள்' எனபது தாற்பரியமாக.

இந்தத் தொடர்பதத்தில் வருகின்ற 'சால்பு, சான்றாண்மை' என்னும் இரண்டுபதங்களுக்குத் தாற்பரியம் வருமாறு:

அ. சால்பு. இது 'சால்' என்னும் விண்முதலடியிற் பிறந்த தொழிற்பெயர்.

சால். சாலுகிறேன், சான்றேன், சாலுவேன்.

இந்தவினைக்கு மூன்றுகருத்துண்டு.

- (i) மிகு. மிகுகிறேன், மிகுந்தேன், மிகுவேன்.
- (ii) அமை. அமைகிறேன், அமைந்தேன், அமைவேன்.
- (iii) நிறை. நிறைகிறேன், நிறைந்தேன், நிறைவேன்.

* 'சால்' என்னும் பகுதியடிவாய்ப்பிறந்த 'சான்றோன்' என்னும்பதம் சூரியனுக்கு ஒருபேராகத்தொன்றுதொட்டு வழங்கிவந்திருக்கிறது.

‘சானேரேன’ எனனுங் கௌரவப்பட்டப்பெயரோ மேற்படி மூன்றகருத்துகளில், முக்கியமாய் நிறைஎனனுங் கருத்தைக்கொளளுகின்றது. ஆனதால், ‘சானேரேன’ எனனுமபெயருக்கு ‘நிறைந்தோன’ என்பது பொருளாம்.

தமிழங்கிலைய அகராதி ஆசிரியர்கள்,

- (iv) நிறைதல் என்பதற்கு (a) to be full எனவும்,
(b) to be great எனவும்,
(c) to be noble, dignified, excellent எனவும்,

அர்த்தமபண்ணியிருக்கிறார்கள். அந்த அர்த்தத்திற்கிசைய, ‘சானேரேன’ என்பதற்கு,

Great-man, பெரியோன எனவும்,

Nobleman, மேனமகன, மேலோன, சால்புற்ற சானரூண்மையுடையோன எனவுந் தாற்பரியமாகும்.

சால்பு என்பதற்கு (1) மேனமை, (2) பண்பு, (3) ஊக்கம், (4) மாட்சிமை, (5) கல்விஎன்பது கருத்தாம்.

இந்த ஐந்து குணங்களும் ஒருசேரத்திரண்ட குணத்துக்குச் ‘சால்பு’ என்று பெயர். மேற்படி 83-வது கவியில், “சால்புற்ற சானரூண்மை” என்று சொல்லியிருக்கின்றது. ஆனதால், ‘சால்புற்றசானரூண்மை’ என்பதற்கு ‘மேன்மை, பண்பு, ஊக்கம், மாட்சிமை, கல்வி ஆகிய ஐந்தையும் ஒரு சேரப்பொருத்திய சானரூண்மை’ என்பது தாற்பரியமாகும். சானேரேன=சால்புற்ற சானரூண்மை யுடையோன. ஆனதால், ‘சானேரேன’ எனனுமபெயருக்கு,

- (i) மேனமையுடையவன், மேலோன், மேன்மகன் எனவும்,
(ii) பண்புடையவன், தற்குணங்களையுடையவன் எனவும்,
(iii) ஊக்கமுடையவன், புஜிபலபரக்கிரமமுடையவன் எனவும்,
(iv) மாட்சிமையுடையவன், மிக்சேரன், உயர்ந்தோன், ஆரியன் எனவும்,

மகாமகோபாதாராய, டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

சென்னை-20.

(v) கல்வியுடையோன, அறிவுடையோன் எனவும் தாற் பரியமாம்.

ஆகையினாலே, 'சான்றோன்' என்பதற்குக் குலமேனமைகள், நறகுணங்கள், புஜபூயராக்கிரமங்கள், வரையாதளிகுட நனகொடைகள், நீதிசாஸ்திர கலைக்கியான அறிவுகள் இவ் ஷவந்தியையும் ஒருங்கேயுடையவன் என்பது பொருளாகும் இந்தக்குணங்கள் அரசாகுலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களுக்கு இன்றியமையாத குணங்களென்று தமிழ்நூல்கள் கூறுகின்றன.

(iii) பெருந்தேவனார் பாரதவெண்பா, உத்தியோகபரு வம், 4-வது கவி :

“வண்மையாற்கல்வியான் மாபலத்தாலாள்வினையால்
உண்மையாற் பாராளுரிமையால்—திண்மையால்
தேர்வேந்தர்வானேறத் தெள்ளாற்றில்வென்றோ
டேர்வேந்தரேற்பாரெதிர்.”

இக்கவியில், வேந்தர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களு சகு இருக்கவேண்டிய குணங்கள் ஏழு எனக் கூறியிருக்கிறது. அவைவருமாறு :

- (i) வண்மை, இதற்கு ஈகை, நன்கொடை எனவும்,
- (ii) கல்வி, இதற்கு அறிவு எனவும்,
- (iii) மாபலம், இதற்கு புஜபூயபராக்கிரமங்கள் எனவும்,
- (iv) ஆள்வினை, இதற்கு எடுத்ததுமுடிக்குந்திறம் என வும்,
- (v) உண்மை, இதற்குச் சத்தியவாக்கு எனவும்,
- (vi) பாராளுரிமை, இதற்கு நாடாளுமபாத்தியம் என வும்,
- (vii) திண்மை, இதற்குத் திடத்தமனம் எனவும் பொ ருளாகும்.

இவ்வேழுஞ் சான்றோனுக்கு இருக்கவேண்டிய வசுகணங் களாம். 'சான்றவன், சான்றான்' என்னும் பெயர்களுக்கும இதவேபொருளாகும். அன்றிபும், அங்கிலேயுலித்துவானான

உவின்சிலோ ஆசிரியர் எழுதிய அகராதியில் 'அரசன்' என்னுஞ் சொல்லுக்கு அடியிற்கண்டிருக்கிறபடி, அரசர்குணம் மூன்று —(i) தூங்காணம், (ii) கல்வி, (iii) துணிவு. அரசரியல்புநானகு:—(i) அஞ்சாமை, (ii) ஈகை, (iii) அறிவு, (iv) ஊக்கம். அரசர்குணம் மூன்றையும், அரசரியல்பு நான்கையுஞ் சேர்த்துப், பராவையிடும்போது அரசர்குலத்துக்குரிய சிறப்புக்குணங்களோடு 'கல்வியறிவே' அவர்களுக்கு இனறியமையாதகுணமென விளங்குகின்றது. ஆனதால் அவர்களுக்குச் சிறப்புவுகையால் அறிவுடையோரெனப் பெயராயிற்று.

இவற்றைத் திரட்டிப்பராவையிடும்போது, 'சான்றோன்' எனபதற்குக் குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும், புஜபலத்தாலும், பாராளுரிமையாலும், அறிவாலும், மேனமைபெற்று விளங்கிய சத்திரியன் என்பது தாற்பரியமாகும்.

இங்ஙனம் பின்னும் ஒருதிருட்டாந்தம் எடுத்துரைப்போம்.

தசரதமகாராஜனாவந்தன்புத்திரன் இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்ய நினைத்தது, அரசர்குலத்தவர்களாகிய மந்திரிகளிடத்தில் ஆலோசனை செய்யுதற்குச் சபாமண்டபத்தில் அவர்களைக் கூடிவரச்செய்து அங்ஙனம் கூடிவந்த அரசர்குலப்பெரியோர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய லக்ஷணங்கள் இவைகளென.

(1v) கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், மூன்றாபபடலம், 6-வது, 7-வது, 8-வது, 9-வது, 14-வது, கவிகளிற் வரைந்திருக்கிறது. அவைவருமாறு:

6-வது கவி.

“குலமுதற்றொன்மையுந் கலையின்புப்பையும்
பலமுதற்கேள்வியும் பயனுமெய்தினார்
நலமுதனலியின்று நடுவுநோக்குவார்
சலமுதலறுத்தருந் தருமந்தரங்கினார்.”

இந்தக்கவியில் அவர்களைச்சுட்டி, 'குலமேன்மையுடையவர்கள்' எனவும், 'கல்விக்குப்பெய்யுடையவர்கள்' எனவும், 'கேள்வியும் பயனுமுடையவர்கள்' எனவும், 'அருந்தருமந்தரங்கினார்' எனவுஞ் சொல்லியிருக்கின்றது.

7-வது கவி.

“உற்றறுகொண்டுமேல்வந் துறுபொருளுணருங்கோளார்
முற்றதுவினையினவந்த தாயினுமாற்றலாற்றும்
பெற்றியர்பிறப்பின்மேன்மைப் பெரியவரரியநாலுங்
கற்றவர்மானநோக்கிற் கவரிமாவணியுநீரார்.”

இச்செய்யுளில், அவர்களைச்சுட்டி, ‘பிறப்பின்மேன்மைப் பெரியவர்கள்’ எனவும், ‘அரியநூல்கள் கற்றவர்கள்’ எனவும், ‘கவரிமாயொத்த மானமுடையவர்கள்’ எனவுஞ் சொல்லியிருக்கிறது.

8-வது கவி.

“காலமுமிடனுமேற்ற கருவியுந்தெரியக்கற்ற
நூலுறநோக்கித்தெய்வ நுணித்தறவகுணித்தமேலோர்
சீலமுட்புகழ்க்குவேண்டுஞ் செய்கையுந்தெரிந்துகொண்டு
பால்வருமுறுதியாவுந் தலைவற்குப்பயக்குநீரார்.”

இந்தக்கவியில், அவர்களைச்சுட்டி, ‘காலமுமிடனும் ஏற்ற கருவியுந்தெரியக்கற்ற நூலுறநோக்கித்தெய்வநுணித்தறவகுணித்தமேலோர்’ எனவும், ‘சீலமுட்புகழ்க்குவேண்டுஞ் செய்கையுந்தெரிந்துகொண்டு பால்வருமுறுதியாவுந் தலைவற்குப்பயக்கும்நீரார்’ எனவுங் கூறியிருக்கின்றது.

9-வது கவி.

“தம்முயிர்க்குறுதியெண்ணா தலைமகனவெகுண்டபோதும்
வெம்மையைத்தாங்கிநீதி விடாதுநிறைரைக்குமவீரா [ம
செம்மையிற்றிறம்பல்செல்லாத் தேற்றத்தார் தெரியுங்கால
மும்மையுமுணரவல்லா ரொருமையேமொழியுநீரார்.”

இக்கவியில் ‘அவர்களைச்சுட்டி, ‘வெம்மையைத்தாங்கி நீதி விடாதுநிறைரைக்குமவீரர்’ எனவும், ‘செம்மையிற்றிறம்பல்செல்லாத் தேற்றத்தார்’ எனவும், ‘முக்காலும் முணரவல்லார்’ எனவும் உரைத்திருக்கிறது.

14-வது கவி.

“வெய்யவன்ருலமுதல் வேந்தர்மேலவர்
செய்கையினொருமுறை திறம்புனறியே
வையம்யசுண்டு வாண்டுக்கொண்டசியால் -
ஐயமிலறுபதினாயிரமடரோ.”

இக்கவியில், 'வெய்யவன்குலமுதல் வேந்தர்மேலவர்' எனச் சொல்லியிருக்கின்றது. 'வெய்யவன்குலமுதல் வேந்தர் மேலவர்' என்பதற்கு, சூரியகுலத்தவர் முதலான அரசாகுலத்தவர்கள் 'மேலவர்' என்னப்பட்டிருக்கின்றனர் என்பதுபொருள். 'மேலவர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர், 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருள் கொண்டபெயரானமையால், சூரியசந்திரகுலத்தவர்களாகிய அரசர்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் வந்து வழங்கியது தெரியவருகிறது. ஆகவே 'சான்றோர், மேலவர்' எனப் பூர்வத்திற் பட்டப்பெயர்பெற்று வாழ்ந்திருந்தவர்கள் அரசாகுலத்தவர்கள் எனபது இது னால் ருசுவாகின்றது.

மேற்கூறிய கவிகளில் அரசர்குலப் பெரியோர்களுக்கு,

- (i) குலமுதற்றொன்மையும், கலையின்குப்பையும், பல முதற்கேள்வியும் பயனும எய்தினவர்கள் எனவும்,
- (ii) நடுவுநோக்குவர், தருமந்தாங்கினார் எனவும்,
- (iii) பிறப்பினமேன்மைப் பெரியர் எனவும்,
- (iv) அரியநூல் கற்றவர் எனவும்,
- (v) கவரிமாவனைய மானமுடையவர் எனவும்,
- (vi) அறங்குணித்த மேலோர் எனவும்,
- (vii) தலைவற்கு உறுதியுக்கும் நீரார் எனவும்,
- (viii) நீதிவிடாது நின்றுரைக்கும் வீரர் எனவும்,
- (ix) செம்மையிறுநிறம்பல் செல்லாததேற்றத்தார் எனவும்,
- (x) திரிகாலமுமுணரவல்லார் எனவும்,
- (xi) வெய்யவன்குலமுதல் வேந்தர்மேலவர் எனவும் பெயர்கள்வந்திருக்கின்றமையால்,

'சான்றோர்' எனப் பெயர்பெற்ற அரசர்குலத்தவர்களை 'அறிவால்' மாத்திரமல்ல, 'குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும், புஜபலத்தாலும், பாராளுரிமையாலும்' பெயர் பெற்றிருந்தனர் என்பது ருசுவாகின்றது.

இனிச் 'சான்றாண்மை' என்னும்பதத்திற்குத் தாற்பரியங் கூறுவோம்.

B. சான்றாண்மை.—இந்தச் 'சான்றாண்மை' என்னும்பதமும், 'சால்' என்னும் வினைமுதலினின்று பிறந்த பதமாம். ஆகவே, 'சான்றாண்மை' என்பதற்குச் 'சால்புத் தன்மை' என்பது சப்தார்த்தமாகும். அத்துடன் 'நிறைவு, ஊக்கம், மேன்மை' எனவும் அதற்குப் பொருளமையும். ஆகையினாலே, 'சால்புற்ற சான்றாண்மை' என்பதற்குப் 'பாராளுரிமையாகிய மேன்மையும், ஆளவினை உண்மை தன்மைகளாகிய நற்குணங்களும், புஜபலபராக்கிரமங்களுக்கேதுவாகிய ஊக்கமும், வண்மை என்னப்பட்ட ஈகையாகிய மாட்சிமையும், கல்வியாகிய அறிவும் பொருந்திய நிறைந்த மேன்மை' என்பது பொருளாம். ஆனபடியினாலே,

சான்றவன்,

சான்றான்,

சான்றோன்,

என்னும் இந்த மூன்றுபெயர்களுக்கும் 'பாராளுரிமையும், நற்குணங்களும், புஜபலபராக்கிரமங்களும், ஈகையாகிய மாட்சிமையும், நீதிசாஸ்திரகலைக்கியான அறிவுகளும் நிறைந்த சத்திரியன்' என்பது பொருளாம்.

தமிழரசர்குலத்தவர்கள் தங்கள் சுயவரசாட்சியின்காலத்தில், இத்தன்மையுள்ளவர்களுயிருந்து வந்தார்கள் என்பது நிசம். ஆனதால், 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' எனப் பெயாபெற்றவன் 'குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும், புஜபலத்தாலும், பாராளுரிமையாலும், அறிவாலும் மேன்மைபெற்றவரென்கிய அரசர்குலத்தவனாகிய சத்திரியன்' என்பது தாற்பரியமாம்.

இதுவுமன்றி, 'சால்' என்னும் வினையை மூலமாகக்கொண்டு பிறந்துவழங்கிவருகிற 'சாவி, சாவினாக, சாலுக்கம், சாலுரம், சாலேகம், சாலேயம்' என்னும் பதங்களுள்ளாங் குலமேன்மையை யுணர்த்திய பெயாகளாக் வந்திருக்கின்றன.

இந்த ஆறுபதங்களுக்கும் விபரமான திற்பிரியம் மேலே இரண்டாவது பிரகரணத்திற் கூறியிருக்கிறோம். அங்ஙனங் கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் இந்த ஆறுபதங்களையும் ஒருமுகமாகத் திரட்டிப் பாவையிடின,

- (i) 'சாலி' என்பதற்கு 'உயர்குலத்தானியம்' எனவும்,
- (ii) 'சாலிகை' என்பதற்கு 'உயர்குல் அணி' எனவும்,
- (iii) 'சாலாகம்' என்பதற்கு 'உயர்குலக்காய்' எனவும்,
- (iv) 'சாலாரம்' என்பதற்கு 'உயர்குலமேனம்' எனவும்,
- (v) 'சாலேகம்' என்பதற்கு 'உயர்குல் விருக்கம்' எனவும்,
- (vi) 'சாலேயம்' என்பதற்கு 'உயர்தரநிலம்' எனவும் பொருளாம்.

இதுபோலவே, 'சானறவன், சான்றான், சான்றேன்' என்னும் பதங்களுக்குத் தனித்தனியே 'உயர்குலமானிடன்' என்பதுபொருளாகும்.

இதுறிக, இனிச் 'சான்றேன், சான்றான், சானறவன்' என்னும் பெயர்கள் அரசர்குலப்பட்டப்பெயர் என்பதற்கு நூற்சாட்சிகள் எடுத்துரைப்போம்.

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரம்.

“சான்றோர்மிக்கோர் தல்லவர்மேலவ
ராய்ந்தோருயர்ந்தோ ராரியருலகென
வாய்ந்தவானோரறிவுடையோரே.”

'மேலே' தாற்பரியங் கூறியிருக்கிறபிரகாரம், 'சான்றோர்' என்னும் சத்திரியகுலப்பட்டப்பெயரை மிக்கின், 'சானறவர், சானறா, சான்றோர்' என மலர்ந்து ஒருபொருளில் வருகின்றன எனவும், 'மிக்கோர், தல்லவர், மேலவர், ஆய்ந்தோர், உயர்த்தோர், ஆரியர், உலகு, ஆன்றோர், அறிவுடையோர்' என்னும் பூர்வ சத்திரியகுலப்பட்டப்பெயர்கள் 'சான்றோர்' என்னும் அரசர்குலக்கனரவப்பட்டப்பெயருடன் ஒருபெயராகும்.

கொண்டபதங்கள் எனவும், திவாகரநூலாசிரியர்காலத்தில் 'சாணர்' என மருஉமொழியாகாது, 'சானரோ, சானரர், சானறவர்' என அப்படிமான் சுத்தப்பெயர்ப்பதவகளாக வழங்கிவந்தன என்பதைத் தெளிவாகவிளங்குகின்றது.

ஆனதால் 'சான்றோர்' என இந்தச்சூத்திரத்தில்வந்திருப்பது, அரசர்குலப்பட்டப்பெயராம். இவ்வாறுவந்திருக்கச், 'சாணர்' குலம் திவாகரம் நூலாசிரியரது ஜாதியட்டவணியில் வரவில்லையென்று சொல்லப்படாது. 'சாணர்' என வராமல், 'சான்றோர்' எனவந்து அரசர்குலப்பெயர்களுக்கெல்லாந் தலைப்பில் அக்குலத்தவர்களுக்குரிய பட்டப்பெயராக நிற்றின்றது.

'அறிவுடையோர்' என னுமபெயருக்கு 'எக்குலத்தவராயினும் கல்வியறிவுபெற்றவர்கள்' எனத் தாற்பரியங்கூறிப் பொருளுரைக்கப்பார்ப்பவர்கள், 'மிக்கோர், நல்லவர், மேலவர், உயர்ந்தோர், உலகு' முதலான பெயர்களுக்கும் 'கல்வியறிவுபெற்றவர்கள்' எனப் பொருள்கூறின ஏற்குமோ? குலங்குணங் கொடை புஜபலம் பாராளுரிமைகளோடு கல்வியறிவு, கூடினாலேயல்லாது, மற்றப்படி ஒருவரும் 'மேலவர், உயர்ந்தோர், உலகு' முதலான பட்டப்பெயர் பெறுதற்கு யோக்கியராகார். ஆனதால், திவாகரநூலாசிரியர்காலத்தில் 'சாணர்' என னும் மருஉவல்ல, 'சானரோர்' என னும்பெயரே அரசர்குலப்பட்டப்பெயராக வழங்கிவந்திருப்பது ருசுவாகின்றது.

(v) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணையல், 20-வது சூத்திரம்.

“அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்
ஐவகைமரபின் அரசர்க்கமும்
இருமுனறுமரபின் ஏனோபக்கமும்.”

இந்தச்சூத்திரவுறுப்பில், பாப்பார், அரசர், ஏனோர் எனக் குலவிபரம் வருகின்றது.

(vi) மேற்படி புறத்திணையல், 21-வது சூத்திரம்.

“துகட்டிபுசிறப்பிற் சான்றோர்பக்கமும்
கட்டினித்த காவனானும்.”

இங்னம், 20-வது சூத்திரத்தில், 'அரசர்க்கம்' எனக்கூறியிருப்பதும், 21-வது சூத்திரத்தில், 'சான்றோர்க்கம்' என வருவதும் ஒருவதையே சுட்டிக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே, 'சான்றோர்க்கம்' என்பது அரசர்க்கம்மேயாம்.

(vii) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல், 5-வது சூத்திரம்.

"அந்தணர்க்குத் துஞ்சான்றோர்க்கேத்து
மந்தமில்சிறப்பிற் பிற்பிறர்க்குத்தினும்."

இந்தச்சூத்திரவறுப்பில், அந்தணர்க்கும் எனவும், சான்றோர்க்கும் எனவும், பிறகுலங்கள் எனவும் குலப்பிரிவுப்பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன இதில் 'அந்தணர்க்கும்' என்பது, மேலே 'பார்ப்பணர்க்கும்' எனவும், இதில் 'சான்றோர்க்கும்' என்பது, மேலே 'அரசர்க்கும்' எனவும் வருவதால், 'அந்தணர்க்கும்' என்பது 'பாட்பார்க்கும்' எனவும், 'சான்றோர்க்கும்' என்பது 'அரசர்க்கும்' எனவும் ஐயமற ருசுவாகின்றது.

இதனால், தொல்காப்பியர்நானையில் 'சான்றோர்' எனும் மரந் உமொழிப்பெயரல்ல, 'சான்றோர்' என்னும் அப்பட்டமான பட்டப்பெயரே அரசர்க்குப் பட்டப்பெயராக வழங்குவதற்குப்பது ருசுவாகும். 'சான்றோர்' என வருகின்றதானவகளில், இதனோடு ஒருபொருள்கொண்ட 'சான்றோர், சான்றவர்' என்னும் பெயர்கள், தொகைநிலைபெற்று வருகின்றமையால், இம்மூன்றுபெயர்களும் அக்காலத்துவழக்கம் என்றுணராக.

(viii) வெற்றிவேற்கை, 60-வது சூத்திரம்.

"சான்றோரில்லாத் தொல்பதியிருத்தலின்
தேனமேர்குறவர் தேயநன்றே."

இதனதாற்பரியம்.

"அரசர்களில்லாத பூர்வதகரங்களிற் குடியிருப்பதிலும், குறிஞ்சிநிலநாடாகிய மலைநாட்டில், காட்டுத்தேன் உண்டு கூகிக்கும் வேடர்களோடு குடியிருப்பது நல்லம்" என்பதாம். இந்த 60-வது சூத்திரம் அங்கிவேயபாஷையில் தேவர் ஆசிரியரால் இதனடியிடுகண்டிருக்கிறபிரகாரம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது.

“Rather than dwell in an ancient country without rulers it is better to live in the woods, among wild people who feed on honey.” *W. Taylor's Oriental Manuscripts, Vol. II. Appendix.*

இதில், ‘சான்றோர்’ என்னும்பெயர் ‘Rulers’ என மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘Rulers’ என்பதற்கு ‘அரசர்’ என்று பொருளாம். அன்றியும், இந்த 60-வது சூத்திரத்தில வருகிற ‘சான்றோர்’ என்னும்பெயருக்கு எக்குலத்தவராடி னும் அறிவொன்றையுடையவா எனக் கருத்தமைத்து ‘அறிவுடையோர்’ எனப் பொருளுரைப்பின் பொருத்தமில்லாம மெலும் ‘சான்றோர்’ என்னும்பெயரை விரித்துரைத்து, அதினுள் ஒருபொருளில் அமைந்திருக்கின்ற ‘சான்றோர், சான்றவா’ என்னும்பெயர்களை அது நிற்கின்றதானத்திலவைத்துப் பொருளுரைப்பினும் பொருள் மாறாவாம்.

எவ்வாறெனில்,

- (i) “சான்றோரில்லாத் தொல்பதியிருத்தலின தேன்றோர்குறவர் தேயநன்றே.”
- (ii) “சான்றோரில்லாத் தொல்பதியிருத்தலின தேன்றோர்குறவர் தேயநன்றே.”
- (iii) “சான்றவரில்லாத் தொல்பதியிருத்தலின தேன்றோர்குறவர் தேயநன்றே.”

இந்த மூன்றிற்கும், அரசரில்லாத் தொல்பதி என்பதே பொருளாம்.

இதற்கு வெற்றியேற்றத்தில் ஒரு திருட்டாந்தம் எடுத்துக் காட்டுவோம்.

18-வது சூத்திரம்.

“சிறியோரல்லாஞ் சிறியருமல்லர்,”

இங்ஙனம் வந்திருக்கின்ற ‘சிறியோர்’ என்னும் பெயரை விரித்துரைத்து, அதனுள் ஒருபொருளில் அமைந்திருக்கின்ற ‘சிறியார், சிறியவர்’ என்னும் பெயர்களை அதுநிற்கின்ற தானத்தில் வைத்துப் பொருளுரைப்பினும் பொருள் மாறாவாம். எவ்வாறெனில்,

- (i) “சிறியோரெல்லாஞ் சிறியருமல்லா.”
- (ii) “சிறியாரெல்லாஞ் சிறியருமல்லா.”
- (iii) “சிறியவரெல்லாஞ் சிறியருமல்லா.”

இந்த மூன்றிற்கும் ஒன்றுபோல ‘சிறியவர்களெல்லாருஞ் சிறியவர்களுமல்லா’ என்பதே பொருளாம்.

20-வது சூத்திரம்.

“பெற்றோரெல்லாம் பிள்ளைகளல்லா.”

இதை விரித்துரைப்பினும் பொருள் மாறுவாம். எங்ஙன மெனின்,

- (i) “பெற்றோரெல்லாம் பிள்ளைகளல்லா,”
- (ii) “பெற்றோரெல்லாம் பிள்ளைகளல்லா,”
- (iii) “பெற்றவரெல்லாம் பிள்ளைகளல்லா.”

இந்த மூன்றிற்கும் ஒன்றுபோல “தாய்தந்தைகளெல்லாம் பிள்ளைகளல்லா” என்பதேபொருளாம்.

இவ்வாறு மேற்படி நூலில்வருகின்ற பிறபெயர்களையும் விரித்துரைத்துக் கண்டுகொள்க.

இப்படியிருக்க, இவ்வாறுவருகின்ற

- (i) சான்றோரில்லாத்தொல்பதி,
- (ii) சான்றோரில்லாத்தொல்பதி,
- (iii) சான்றவரில்லாத்தொல்பதி,

இம்மூன்றற்கும் பொருள் ஒன்றேயாம்.*

இதனால், அதிவீரராமபாண்டியன நானையிலும், ‘சான்ற’ எனனும் மருஉமொழிப்பெயரல்ல, ‘சான்றோ’ எனனும் அபபட்டமான இயற்பட்டப்பெயரே அரசருக்கு வழங்கிவந்திருப்பது ருசுவாகின்றது.

(ix) ஆத்திரூடி.

- 44-வது சூத். “சான்றோரினத்திரு.”
- 82-வது சூத். “பெரியாரைத்துணைக்கொள்.”
- 94-வது சூத். “மேன்மக்கள் சொற்கேள்.”

* ‘சான்ற’ எனனும் மருஉமொழியை அமைப்பினும் பொருந்தும்.

, தாற்பரியம்.

சங்கச்செய்யுட்களில், திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரத்திற் கண்டிருக்கிற அரசர்குலப்பட்டப்பெயர்கள் வருமிடங்களில், அரசர்குலத்தவர்களைவைத்து முதல் தாற்பரியஞ் செய்யவேண்டும்; பிறகுலத்தவர்களுக்குத் தாற்பரியம் ஏற்குமிடங்களில் உபதேசப்போதனையாகக் கூறிப் பொருளமைக்கவேண்டும். சங்கச் செய்யுட்களிலெல்லாஞ் 'சான்றோர்' என்னும் பெயர் வருகின்றவிடங்களில் அக்காலத்து உரையாசிரியர்கள் 'பெரியோர்கள், மேன்மக்கள்' எனவைத்து உரை எழுதியிருக்கிறார்கள். கல்வியறிவொன்றையே உடையவர்கள் எனபது அதற்கு உரையாக ஏற்கமாட்டாது. அந்தப் பூர்வகாலத்தில், 'பஞ்சமர்கள்' கல்வியறிவுபெற்றவர்களானபோதிலும், 'மேலவர், மேன்மக்கள், பெரியோர்கள், உயர்ந்தோர்கள், உலகு' என்னும் பெயர்கள் அவர்களுக்கு ஏற்காதல்லவா? ஒளவையார் எழுதியிருக்கிற நூல்களிலும் அரசர்குலக்கொளரவப்பட்டப்பெயர்கள் வருமிடங்களில் ராசகுலத்தைச்சுடடியே முதல் அருத்தம் அமைக்கவேண்டும். எவ்வாறெனில்,

44. "சான்றோரினத்திரு."

வெற்றிவேற்கையில் 'சான்றோர்' என்னும் பெயருக்குக் கூறியதாற்பரியம் இதற்கும் அமையும். 'சான்றோரினத்திரு' எனபதற்கு 'அரசர்குலத்தினர்களைச் சார்ந்திருந்துவா' எனபது இயல்பான சப்தார்த்த உரையாம். கொன்றைவேந்தன், 88-வது சூத்திரத்தில், 'வேந்தன்சேறினாந்துணியில்லை' என வருகிறபிரகாரம், ராசகோபம்நேரிடின் தங்களுக்குந் தங்கள் குலத்துக்குந் திங்குகளிவந்து சம்பவிக்கும் என்பதை யுணர்ந்தோராய், ஒவ்வொருகுலத்தவரும் அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியவங்கிசத்தவர்களுக்கு இணங்க நடந்துவர முயலவேண்டுமெனபது சப்தார்த்தப்பொருளாகும்.

அறிவொன்றையே உடையவர்களைல்லாருஞ் சான்றோர்களாவார்களா? விசாகப்பெருமானார் செய்திருக்கிற உரையில், 'சான்றோர்' என்னும் பெயருக்குக் 'கல்விகற்றவர்கள்'

என்றல்ல, 'பெரியோர்கள்' எனத்தாற்பரியஞ் செய்திருக்கிறார். "கல்விகற்றவர்கள்" எனத்தாற்பரியஞ் செய்யப்படுகின், பஞ்சமாதிகள் கல்விகற்றவர்களாகிறகாலத்தில், "பஞ்சமாதிகளின் த்திலிரு" எனபது தாற்பரியமாகுமல்லவா? இந்தத்தாற்பரியம் அந்தப்பூர்வகாலத்தில் ஏற்குமா? ஏற்காதென அறிந்தவர்களாய் உரையாசிரியர்கள் 'பெரியோர்' என வுரைக்கலாயினர்.

இராமானுஜகவிராயர், தமது ஆத்திசூடி விருத்தியுரையில், 'சான்றோரினத்திரு' எனபதற்குப் 'பகைவரால் இடையூறின் றிவாழுதற்குப் பெரியோருடைய கூட்டத்திலே சேர்ந்திரு' எனபபொருளெழுதிவைத்திருக்கிறார். 'பகைவர்' என விரித்துரைத்திருப்பதால், 'சான்றோரினத்திரு' எனபதற்கு 'இராசாங்கத்தார் கூட்டத்தைச்சார்ந்திரு' எனபதே சபதார்த்தமாம்.

"Associate with the great (=the noble) so as to be protected from your enemies."

எதிரிகளால்வருந்துன்பந்தீர்ந்து வாழுதற்கும், இராசகோபத்திற்குள்ளாகாதிருப்பதற்கும், நாடாள்பவர்களாகிய பெரியோர்களுக்கு இணங்கநடந்து, அவர்கள் தயவுபெற்றிருக்கவேண்டுவது முக்கிய எத்தனமாம். இந்தக்கருத்தை இருத்தியமைப்பதற்கு ஓளவையார் இதற்குமுந்திய 43-வது சூத்திரத்தில், "சக்கரதெறியில்" எனக்கூறியிருக்கிறார். இதற்கு உரையாசிரியர் 'அரசனாகிணைவுழியில் நீ அடங்கிதில்லு' என உரைகூறி, குடிசனங்கள் நாடாளுமனனனுடைய கட்டளைப்படி நடந்துவரவேண்டுவது கடமைஎனக் காண்பித்திருக்கின்றனர். இந்தப்படி அரசன்கட்டளைக்கு அமைந்து நடக்கவிரும்புகிறவர்களே துரைத்தனத்தாருக்கு இணங்கநடக்கப்பிரயாசப்படுகிறவர்கள் என விதந்து கூறித் தெளிவுகாட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே முன்சார்புச்சூத்திரத்தாலும் 'சான்றோர்' என்னும்பெயர் அரசர்குலத்தவர்களைக் குறித்துவந்திருப்பது விளங்குகின்றது.

82. "பெரியாரைத்துணைக்கொளு" எனபதற்கு 'அரசரி

மையுடைய பெரியோர்களுடைய உதவியைத் தேடிக்கொள்' எனபது பொருளாம். பூர்வகாலத்தில், கல்வியறிவுபெற்றவா கனெல்லாரும் பெரியோர்களாவார்களா? ஆகவே 'பெரியார்' மேலே கூறியிருக்கிற சான்றோரேயாம்.

94. "மேன்மக்கள் சொற்கேள்" என்பதற்கு 'மேனமக் கள்' என்னப்பட்ட அரசாட்சியாருடைய கட்டளைக்கு இணங்க நடந்துவா' என்பது உரையாம். 'உயர்ந்தோருடைய சொல்லை நீகேளு' என்பது உரையாசிரியர் கூறியிருக்கிற தாற்பரியம். அந்தப் பூர்வகாலத்தில், கல்வியறிவொன்றைமாத் திரம் பெற்றிருப்பவர்கனெல்லாரும் 'மேனமக்கள்' ஆவார்களா?

மேற்படி மூன்று சூத்திரங்களிலும், 'சான்றோர், பெரியார், மேன்மக்கள்' என்னும்பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. இப் பெயர்கள், திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத் திரத்திற் கூறியிருக்கிற ஒருபொருள்கொண்ட கௌரவப் பட்டப்பெயர்கள். 'பெரியார்' என்பது 'மேலோர்' என்பதற்கும், 'மேன்மக்கள்' எனபது 'உயர்ந்தோர், உலகு' என்னும்பெயர் களுக்குச் சரியாம். ஆனதால், 'சான்றோர், பெரியார், மேன் மக்கள்' என்னும் பெயர்கள் அரசர்குலப் பட்டப்பெயர்களா கும். அன்றியும்,

(i) "பெரியோரைத் துணைக்கொள்,"

(ii) "பெரியாரைத் துணைக்கொள்,"

(iii) "பெரியவரைத் துணைக்கொள்" என்னும் மூன்று பேதமான தொடர்களுக்கும் பொருளொன்றாய் வந்திருக்கிற பிரகாரம்,

(i) "சான்றோரினத்திரு,"

(ii) "சான்றோரினத்திரு,"

(iii) "சான்றவரினத்திரு" என்னும் மூன்றுவகைத் தொடர்களுக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம்.

அதுபோல "மேன்மக்கள் சொற்கேள்" எனத்தில் 'மேன் மக்கள்' என்னும் பெயர் நிற்கிற ஆணத்தில் 'உயர்ந்தோர்' எனவைத்து விரிக்கவருகிற,

(i) “உயர்ந்தோர் சொற்கேள்,”

(ii) “உயர்ந்தார் சொற்கேள்,”

(iii) “உயர்ந்தவர் சொற்கேள்” என்னும் மூன்று விதத்தொடர்களுக்கும் பொருள் ஒன்றாகும்.

ஆகவே, ஓளவையார் காலத்திலும், ‘சாணர்’ என்னும் மருஉமொழிப்பெயரல்ல, ‘சாணோர்’ எனனும் அப்பட்டமான பட்டப்பெயரே ராசகுலப்பெயராக வழங்கிவந்திருப்பது ருசுவாகின்றது.

அன்றியும், நாலடியார் என்னுஞ் சிறந்த நீதிநூலானது பாண்டியன் காலத்தில் செய்யப்பட்டு, பாண்டியன் சபையில் அரங்கேற்றியது. மேலே கூறியிருக்கிறபிரகாரம், இந்தநூல் பாண்டியனை முன்னிலைவிரியாகவைத்து, பாண்டியனுக்கும் அவன் குலத்தவர்களுக்கும் உபதேசஞ் சொல்லுகின்றது. அறம்பொருள் என்னும் இருபால்களிலடங்கும் உயர்ந்து ஆழ்ந்த நீதிநெறிப்பொருட்சாரத்தை ராசகுலத்தவர்களுக்கு, நீதிவழுவாது செங்கோற்செலுத்தி நாடாண்டிவருதற்கு வகை சொல்லுகின்றது. அறநெறிப்பொருள் எக்குலத்தவர்களுக்கும் ஏற்குமெனினும், அரசர்குலத்தவர்களுக்கே அந்தப்பூர்வ காலத்தில் முதல் உபதேசப்பொருளாயிற்று. பொருட்பாலோ மன்னர்குலத்தவர்களுக்கே முககிய உபதேசங் கூறுகின்றது. பிறகுலத்தவர்களுக்கு ஏற்கு மிடமறிந்து அமைத்துக்கொள்ள வேண்டி.

திருவள்ளுவர் செய்திருக்கிற திருக்குறளுக்கும் இவ்வாறே நினைத்து, பூர்வவழக்கத்திற்கு ஏற்கத்தாற்பரியஞ் செய்து கொள்ளல்தகும். பொருட்பாஷில் அரசியல் அங்கவியல் முதலியன கூறுகையில், அரசர்கள் செங்கோற்செலுத்தும விஷயங்களில் குலமேன்மையல்லாது, குணமேன்மை கொடைமேன்மை புஜபலபராக்கிரமமேன்மை பாராளும, மேன்மைகளும் வேண்டியபடியால், அவற்றிற்கு ஏற்க நடந்துகொள்ளுமபடியான உபதேசங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனதால், பொருட்பால் அரசநீதியைச் சொல்லுகிறது.

நாலடியாரின் இரண்டாவது பாகமாகிய பொருட்பாலை உய்த்தாராய்த்து பார்த்தும்போது, மன்னர்குலக்களரவப்பட்டப்பெயராகிய 'சான்றோர்' என்னும்பெரும், அதன் தாற்பரியமும் தன்ரூப விவகிருவதால், அந்த நாலடியார் என்னும் நூலிலிருந்து இவ் உதாரணங்கள் இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதுவோம்.

பொருட்பாலானது 'சப்தார்த்தப்படிக்கு அரசர்களுக்கும் ராசகுலத்தவர்களுக்கும் உபதேசங் கூறுகின்றது. இந்த நூலில், அரசர்களும் அரசகுலத்தவர்களும் 'மேன்மக்கள்' என்னப்பட்டிருக்கிறார்கள். 'மேன்மக்கள்' எனபது மன்னர்குலத்தவர்களுக்குரிய பட்டப்பேராம். 'சான்றோர்' எனபதற்கும் சப்தார்த்தப்படிக்கு 'மேன்மக்கள்' எனபதே தாற்பரியவுரையாகும். குலமேன்மையில்லாது, அறிவொன்றையே உடைய பிறகுலத்தவர்களுக்கு 'மேன்மக்கள்' என்னும்பெயர் ஒருபோதும்ஏற்கமாட்டாது. கல்வியறிவுபெற்றிருக்கும் பஞ்சமங்களை 'மேன்மக்கள்' என்று யாராவது சொல்லுவார்களா?

(x) இது நமக்குத் தெளிவாய்த்தோன்றுதற்கு, நாலடியார், பொருட்பால், மேன்மக்கள் என்னும் 16-வது அதிகாரத்தை இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதித் தாற்பரியங்கூறுவோம்.

16 - வது அதிகாரம், மேன்மக்கள்.

இந்த அதிகாரம் மேன்மக்களுடைய தன்மையைக் கூறுகின்றது.

1-வது கவி.

“அங்கண்விசும்பி னகனிலாப்பாரிக்குந்
திங்களுக்குச்சான்றோரு மொப்பர்மற்—திங்கண்
மறுவாற்றுஞ் சான்றோரோதாற்றார் தெருமத்த
தேய்வரொருமாசுறின்.”

இந்தக்கவியில், 'சான்றோர்' எனவந்திருப்பதற்கு, அதிகாரத்தில் 'மேன்மக்கள்' எனத்தலைபலிக்காரமிட்டிருக்கின்றது. ஆகவே, 'சான்றோர்' என்பதற்கு, 'மேன்மக்கள்' எனபது தாற்பரியமாம். இங்ஙனம், சந்திரனேச்சான்றோருக்கு ஒபபி

பெரியபேரினபோதிலும் இரண்டிற்கும் ஒரு பேதமுண்டு எனவும், சந்திரன் தன உடலிலிருக்கின்ற களங்கத்தைப்பொறுத்துக்கொள்ளுமாயினும், சான்றோர்கள் தங்களுக்கொரு மானவீனம் நேரிடும்காலத்தில் அதைப் பொறுக்கார்கள் எனவுஞ் சொல்லியிருக்கிறது. 'சான்றோர்' எனவந்திருப்பது அரசர்குலத்தவர்களாகிய மேன்மக்களைக்குறிக்கும். பாட்டின் தாற்பரியத்திற்கிசைய உயிரினும் மானம் பெரிதென்றெண்ணுஞ் சத்திரியகுலவொழுக்கம் ஒத்திருக்கின்றது. 'சான்றோர்' என்னும்பெயர் திற்கின்றதானத்தில், 'சான்றார்' என வைத்து, "திங்களுஞ் சான்றருமொப்பர்" எனக்கூறினும் பொருளொன்றேயாம்.

2-வது கவி.

"இசையுமெனினு மிசையாதெனினும்
வசைதீரவெண்ணுவர் சான்றோர்—விசையி
னரிமாவுளங்கிழித்தலம்பினிற்றீதோ
வரிமாப்பிழைப்பெய்தகோல்."

இந்தக்கவியிலும், 'சான்றோர்' என வந்திருப்பது அரசகுலத்தவர்களாகிய மேன்மக்களுக்காம். செய்யுளின் தாற்பரியத்திற்கிசையச் செயங்கிடைத்தாலும் கிடையாதிருந்தாலும், உயிரினும் மானம் பெரிதென்றெண்ணுஞ் சத்திரியகுலவொழுக்கமும் ஒத்திருக்கின்றது. "வசைதீரவெண்ணுவர் சான்றார்" எனவரினும் பொருள் மாறாது.

3-வது கவி.

"நாம்பெழுந்து நல்குந் தாராயினுஞ்சான்றோர்
ஞாம்பெழுந்து நூற்றங்கொண்டேற—நூங்கவரு
வுள்ளமெனநாரினூற் கட்டியுளவரையாற்
செய்வர்-செயற்பாலவை."

இங்ஙனம், 'சான்றோர்' எனவந்திருப்பது அரசர்குலத்தவர்களாகிய மேன்மக்களையே குறிக்கும். செய்யுளின் தாற்பரியமும் மேன்மக்கள் தன்மையையுணர்த்துகின்றது. மேன்மக்களாகிய சத்திரியர் மிகுதரித்திரவான்களாகப்போனபோதி

லும், 'ஏற்பதிகழ்ச்சி' என ஒளவையார் அரசர் குலத்தவர் களை முக்கியமாகத் தோக்கி யுரைத்திருக்கின்றவாக்குக்கிணங்க, ஒருபோதும் ஏற்றற்றொழில் புரியார்கள்.' பார்ப்பனக்குலத் தவர்களுக்கோ, ஏற்றற்றொழிலானது அவர்கள் குலத்துக்கு ரிய அறுதொழில்களிலொன்றானமையால், 'ஏற்றல்' அவர் களுக்கு இகழ்ச்சியாகாது, குலமேன்மைத்தொழிலாம். "சா னரூரூரம்பெழுந்து குற்றங்கொண்டேரார்" எனக்கூறினும் பொருளமையும்.

4-வது கவி.

"செல்வழிக்கண்ணொருநாட்காணினுஞ் சான்றவர்
தொல்வழிக்கேண்மையிற்றேனற்ப புரிந்தியாப்பர்
நல்வரைநாட சிலநாளடிப்படிற்
கல்வரையுமுண்டாநெறி."

இக்கவியில், 'சான்றவர்' என வந்திருப்பது, 'சான்றோர்' என னும் பெயருக்கொப்பந்தம், மன்னர்குலத்தவர்களாகிய மேன்மக்களைக்குறிக்கின்றது. இங்ஙனம், பாண்டியனை முன் னிலைவிளியாகவைத்துக் கூறியிருக்கிறது.

இதற்குத்தாற்பரியம்: "அழகியமலைகளையுடைய நாடா ளும் அரசனாகிய பாண்டியா, நீ வனவேட்டையாடப்போகின் றகாலங்களில், மானிடர்காலடிகள் மலையினமீது படவே, அம்மலையீது வழியுண்டாகப்பார்த்ததில்லையா? அதுபோல உன்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியச்சான்றவர்கள் முகப்பழக்க மில்லாதவர்களையுந் கண்ணுற்றமாத் திரத்தில், அவர்களைத் தொல்வழிச்சிதேகிதர்போல மதித்து, அவர்களுக்கு நட்புப் பாராட்டிவருவது அறிவாபேய்; இது உன்குலமேன்மை. நீயும் அந்தப்படிசெய்துவா" என்பதும். பாண்டியனை முன் னிலைவிளியாகவைத்திராத செய்யுட்களிலும், இவ்வாறுவைத் துப் பொருள்கூறவேண்டும். வேதாந்தப்பொருள்கள் பிறகு லத்தவர்களுக்கும் ஏற்குமிடங்களில், பொருள்கூறிக் காட்டி வரவேண்டும். பிறகுலத்தவர்களுக்கு 'மேன்மக்கள், சா னரோர், சான்றவர்' என்னும்பெயர்கள் ஏற்காவாம். இங்ஙனம் "சான்றார் தொல்வழிக்கேண்மையிற்றேனற் புரிந்தியாப்பர்" எனக்கூறினும் பொருள்மாறாது.

“புல்லாவெழுத்திற் பொருளில்வந்துகொட்டி
கல்லாவொருவ னுரைப்பவன்—கண்ணோடி
நல்லார்வருந்தி புங் கேட்பரே மற்றவன்
பல்லாருண்ணல் பரிந்து.”

இந்தக்கவியில் வந்திருக்கின்ற ‘நல்லார்’ என்னும் பெயர், திவாகரம், மக்கட்பெயர்தொகுதி, 11-வது சூத்திரத்தில், ‘சா னரோர்’ எனனும் பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்டு வந்திருக்கிற பெயர்களில் ஒன்றும். உரையாசிரியர் ‘நல் லார்’ என்பதற்கு, ‘மேன்மக்கள்’ எனப் பொருளகூறியிருக் கிறார். ஆனதால், ‘சானரோ, சான்றவர், நல்லார்’ என்னும் அரசர் குலப்பட்டப்பெயர்கள், ‘மேன்மக்கள்’ எனனும் பத த்துடன் ஒருபொருள்கொண்டனவாம். இதில், அரசாகுலத் தவர்களாகிய ‘நல்லார்’ எனப்பெயர்பெற்ற மேன்மக்கள் தங் கள் சுயமானத்தை யல்லாது, அயலாருடைய மானத்தையுங் காத்துநடப்பர் எனக் கூறியிருக்கிறது. இதுவும் பூவ சத் திரியகுல வொழுக்கங்களிலொன்றும்.

“கடித்துக்கரும்பினைக் கண்டகாநூறி
யிடித்துநீராளாளினு மின்சுவைத்தேயாரும்
வடுப்படவைதிறத்தக் கண்ணுங்குடிப்பிறந்தார்
கூறாதம்வாயிற் சிதைந்து.”

இங்ஙனம் வந்திருக்கின்ற ‘குடிப்பிறந்தார்’ * என்னும்பெ யருக்கு, ‘உயர்குலமாகிய அரசர்குலத்திற் பிறந்தவர்கள்’ என பது பொருளாம். ஆகவே, ‘குடிப்பிறந்தார்’ என்னும்பெ யர், ‘சானரோர், சான்றவர், சான்றார், நல்லார், மேன்மக்கள்’ எனனும்பதங்களுடன் ஒருபொருளில்வரும். இந்தச்செய்யு ளில், அரசர்குலத்தவர்களாகிய ‘வானரோய் குடிப்பிறந்தார்’ எனப் பெயர்பெற்ற மேன்மக்கள் எதிரிகள் தங்களை மான

* குடிப்பிறந்தார் = Men of high birth,
= Noblemen.

வீனமாகத் திந்தைமொழி பேசினபோதினும், தங்கள் வாயால் மாறியவர்களை மாண்புங்கமாக திந்தைமொழிபேசார்கள் எனவருகின்றது. இதுவும் பூர்வ சத்திரியகுலவொழுக்கங்களிலொன்றும்.

7-வது கவி.

“கன்னார்களுண்ணார் கடிவகழந்தொரீஇ
யெள்ளிப்பிறரை யிகழ்ந்துனாயார்—தள்ளியம்
வாயிற்பொய்குரூர் வடுவறுகாட்சியார்
சாயிற் பரிவதிலர்.”

இத்தக்கவியில் வந்திருக்கின்ற ‘வடுவறுகாட்சியார்’ என்னும பெயருககு ‘மானம்’ பெரிதெனநிற்கும் அரசர்குலத்தவர்களாகிய அறிவுடையோர்’ என்பதுபொருளாம். ஆனதால், ‘வடுவறுகாட்சியார்’ என்னுமபெயரும், ‘சான்றோர், சான்றவர், சான்றார், நல்லார், அறிவுடையோர், மேன்மக்கள்’ என்னுமபெயர்களுடன் ஒருபொருள்கொண்டதாம். இங்ஙனம், அரசாருலத்தவர்களாகிய ‘வடுவறுகாட்சியார்’ எனப்பெயர்பெற்ற மேன்மக்கள் ‘பொய்வாக்குரையார்’ எனக் கூறியிருக்கின்றது. இதுவும் பூர்வசத்திரியகுலவொழுக்கங்களிலொன்றாகும். ‘வடுவறுகாட்சியார்’ என்பதற்குக் ‘கனங்கமற்ற அறிவுடையார்’ என்பது உரையாசிரியர் தாற்பரியம். ஆனதால், திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது குத்திரப் பிரகாரம், ‘அறிவுடையார்’ என்னுமபெயர் ‘சான்றோர்’ என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருளில் வந்தது.

8-வது கவி.

“பிறர்மறையின் கட்டுசெவிடாய்த்திறன்றிக்
தேதிலர்நிற்கட் குருடனாய்த்—தீய
புறங்குற்றின் மூதையாயநிற்பாணெல்யாது
மறங்குறவேண்டா மவற்கு.”

இதில், ‘அவற்கு (அவனுக்கு)’ என்பதற்குப்பது ‘வடுவறுகாட்சியானுக்கு’ என்னுந் தொடரைக்குறிக்கிறது. ‘வடுவறுகாட்சியார்’ என்பதற்கு, அரசர்குலத்தவர்களாகிய மேன்

மக்கள் இன்பது கருத்தாம். இந்தச் செய்யுளிற் கூறியிருக்கின்ற மூன்று ஒழுக்கங்களையும் ஒருங்கேயுடையவர்கள் மேன்மக்கள் ஆவர். இதுவும் பூர்வசத்திரியகுலவொழுக்கங்களிலொன்றாம்.

9-வது கவி.

“ பன்னாஞ்சென்றககாற் பண்பிலார்தம்முழை
யென்னாணும்வேண்டுப வென்றிகழ்ப—வென்னாணும்
வேண்டினுதன்று மற்றொன்று விழுமியோர்
காண்டொறுஞ்செய்வர் சிறப்பு.”

இந்தக்கவியில் வந்திருக்கின்ற ‘விழுமியோர்’ என்னும் பதத்திற்கு, அரசர்குலத்தவர்களாகிய மேன்மக்கள் எனபது பொருளாம். ஆகவே, ‘விழுமியோர்’ என்னும்பெயரும் ‘சான்றோர்’ முதலானபெயர்களுடன் ஒருபொருள்கொண்டதாம். இங்ஙனம், அரசர்குலத்தவர்களாகிய ‘விழுமியோர்’ எனப் பெயர்பெற்ற மேன்மக்கள் நன்கொடையளிப்பதற்குச் சடையார்என வருகிறது. இதுவும் பூர்வசத்திரியகுலவொழுக்கங்களிலொன்றாகும்.

10-வது கவி.

“ உடையாரிவரென் றொருதலையாப்பற்றிக்
கடையாயார் பினசென்றுவாழ்வ—ருடைய
பிலந்தலையபட்டது போலாதேநல்ல
குலந்தலையபட்டவிடத்து.

இக்கவியில் வந்திருக்கின்ற ‘உடையார், நல்லகுலம்’ என்னும் பெயர்களுக்கு, அரசர்குலத்தவர்களாகிய மேன்மக்கள் எனபது பொருளாம். இங்ஙனம், அரசர்குலத்தவர்களாகிய ‘உடையார்’ எனப் பெயர்பெற்ற மேன்மக்களைச் சார்ந்த நிற்பவர்கள் எப்போதும் வாழ்வடைவார்கள் எனபது தாற்பரியம். ‘உடையார்’ எனபது தெர்ண்டைமண்டலத்து அகமுடையச்சான்றோருக்கு ஒருபட்டப்பெயராம். கன்னடிய நாட்டரசருக்குப் பூர்வமுதல் நானதுவரையினும், ‘உடையார்’ எனபது பட்டப்பெயராக வழங்கிவந்திருக்கிறது. யாழ்ப்பாண

தாடடிதும்; காணியரட்சிக்காரர்களுக்கு 'உடையார்' என்பது பட்டப்பெயர். தொண்டைமண்டலத்துச் சேத்திரங்களிலிருக்கிற கல்வெட்டுகளில், பூர்வறிவமணிபமளித்த அரசர்களுக்கு 'உடையார்' எனப்பட்டப்பெயர் சேர்த்தெழுதியிருப்பதைக்காணலாம். இந்தச் செய்யுளில் கூறியிருப்பதும் பூர்வசத்திரியவொழுக்கங்களிலொன்றும்.

இந்த 16-வது அதிகாரத்தில், மூலத்திலும் உரையிலும் வந்திருக்கிற 'மேன்மக்கள், சான்றோர்,* சான்றவர், பெரியோர், நல்லார், நற்குடிப்பிறந்தார், வடுவறுகாட்சியார், அறிவுடையோர், வீழுமியோர், உடையார்' எனனுமபெயர்களை, திவாகரம், மங்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரத்தில் வருகின்ற பெயர்களைப்போல ஒருபொருளுக்கொண்ட பெயர்களாய் அரசர்குலத்தைச் சுட்டிவந்திருக்கின்றன.

(xi) நாலடியார், பொருட்பால், 15-வது அதிகாரம், குடிப்பிறப்பு, 2-வது கவி :

"சான்றான்மைசாயலொழுக்க மிவைமூன்றும்
வான்றோய்குடிப்பிறந்தார்க் கல்லது—வான்றோயு
ஈமதவழுவெற்ப படாஅபெருஞ்செவவ
மெய்தியக்கண்ணும பிறர்க்கு."

இங்ஙனம், 'வான்றோய்குடிப்பிறந்தார்' எனப்பெயர்பெற்ற அரசர்குலத்தவர்களாகிய மேன்மக்களுக்குச் 'சான்றான்மை, சாயல், ஒழுக்கம்' இவைமூன்றும் உண்டெனக் கூறியிருக்கிறது. 'சான்றான்மை, சாயல், ஒழுக்கம்' என்பதற்குச் 'சால்புத்தன்மையாகிய பெருந்தன்மையும், குலமேன்மையும், நற்குண நற்செய்கைகளுமுடைத்தாயிருக்கை' என்பது பொருளாம். ஆனதால், 'சான்றோர்' என்னும் பெயருக்குச், 'சான்றான்மைசாயலொழுக்கம் இமமூன்றையும் ஒருங்கேயுடைய குலத்தவர்கள்' என்பது தாற்பரியமாகும். இந்தச் செய்யுளில், ஆகாயத்தை யனாவிதின்று மேகங்கள் கவிந்துமுடிகிற மலைகளையுடைய அரசர்குலிய பாண்டியர், சான்றான்மைசாயல்

* சான்றோர்—சான்றோர்.

ஒழுக்கம் இவைமூன்றும் உன்குலத்தைப்போலொத்த சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கு உண்டேயல்லாது, பிறகுலத்தவர்கள எவ்வளவு பொருளுடையவர்களாயிருந்தபோதிலும், அவர்களுக்கில்லை எனக் கூறியிருக்கின்றது. இந்த அதிகாரத்தில் 'தற்குடிப்பிறந்தார், வானோரேய்குடிப்பிறந்தார்' என வந்திருக்கிற பெயர்களுக்கு, 'மேன்மக்கள்' என உரையாசிரியர் தாற்பரியங் கூறியிருக்கிறார்.

(xi) நாலடியார், பொருட்பால், 17-வது அதிகாரம், பெரியாரைப்பிழையாமை.

இந்த அதிகாரத்தின் தலைப்பில் 'பெரியார்' எனவும்,

2-வது கவியில், 'அறிவினர்' எனவும்,

3-வது கவியில், 'மிகைமக்கள்'* எனவும்,

4-வது கவியில், 'பெருமைபுடையார்' எனவும்,

5-வது கவியில், 'சானோர்' எனவும்,

6-வது கவியில், 'தொல்புகழாளர்' எனவும்,

7-வது கவியில், 'மன்னர்' எனவும்,

9-வது 10-வது கவிகளில், 'பெரியார்' எனவும் வந்திருக்கிற பெயர்கள், அரசுகளரவப்பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்டனவாம்."

நாலடியார், 18-வது அதிகாரம், தல்வினஞ்சேர்தல்,

9-வது கவி.

"நிலநலத்தானந்திய நெல்லேபோற்றத்தங்

குலநலத்தாலாகுவர் சானோர்—கலநலத்தைத்

திவளிசென்று சிதைத்தாங்குச் சானரண்மை

தியினஞ்சேர்க்கெழும்."

இந்தக்கவியில், அறிவுமுதலான சிறப்புகளிருந்தபோதிலும், குலமேன்மையில்லாதுபோயின, எவரும் 'சானோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர்பெற அயோக்கியராவார் எனச் சொல்லியிருக்கின்றது. பூர்வகாலத்தில் அரசர்குலத்தவர்களுக்குக் குலமேன்மையோடு அறிவுமுதலான சிறப்புக்

* மிகைமக்கள்—மேன்மக்கள்.

குணங்களு முண்டாயிருந்தமையால், 'சானரோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர் அககுலத்தவர்களுக்குரிய பெயராயிற்று.

இவற்றை ஒருங்கே திரட்டிப்பார்வையிடும்போது, நாலடியார் என்னும்நூல் எழுதப்பட்டகாலத்தில், மன்னர்குலத்தவர்களுக்குச் 'சாணார்' என்னும் மருஉமொழிப்பெயரல்ல, 'சானரோர்' என்னும் அப்பட்டமான கௌரவப்பட்டப்பெயர் வழங்கிவந்திருப்பது ருசுவாகின்றது.

திருவள்ளுவர்திருக்குறள்.

திருவள்ளுவர் பகவனுக்கு ஆதியிடத்திற்பிறந்த புத்திரன். பகவன் பார்ப்பனக்குலத்திலும், ஆதி என்பவன் தவமுனிக்கு ஒரு பிராமணப்பெண்ணிடத்திலும் பிறந்தவர்கள். அந்த ஆதி என்பவன் முதல் உறையூர்ப்பெருமபறையன் வீட்டிலும், பின்பு உறையூருக்கடுத்தமேலூரில் நீதியையனவீட்டிலும் வளர்ந்தபெண். இந்த ஆதிக்கும் பகவனுக்கும் புதல்வனாக வந்துதித்தவர் திருவள்ளுவர். ஆனதால் இவர் சுத்தப்பறையர்குலத்தில் உதித்தவரென்று சொல்லுதற்கு ஏதுவில்லை. இவர் சிறுபிராயமுதல் கல்வியறிவுகளில் மிகுதேர்ச்சிபெற்றவர். திருக்குறளை எழுதுதற்குத் திருமூலர்திருமந்திரம் மூவாயிரமும், நாலடியார் என்னும் நீதிநூலும் திருவள்ளுவருக்கு முன்னுல்களாயிருந்தன. இந்த மூன்று நீதிநூல்களில், திருமூலர் எழுதியநூல் ஆதிநூல். அது அப்பட்டமான பூர்வ சுத்தத்தமிழில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. தமிழரசர் மகிமை பெற்றிருந்தகாலத்தில் நாலடியார் என்னும் நீதிநூல் எழுதப்பட்டது. மதுரைக் கல்விச்சங்கங்களில் கடைச்சங்கம் முடிவடையப்போகிறகாலத்தில் திருவள்ளுவரிருந்தார். இந்துக்கள் பூலோக சராசர உற்பத்திக்கு மூலகாரணமாகிய வஸ்து ஆண்பெண்டன்மை விரவிய பொருளாயிருக்கவேண்டுமென அபிப்பிராயங்கொண்டார்கள். ஒருவித்துப் பயன்படுதற்கு வினைநிலம்பேணடும். அதுபோல ஒரு சிறுட்டியுண்டாகிறதற்கும் வித்தும்நிலமும்வேண்டும். வித்த ஆணென்றும் இடம் பெண்ணென்றும் வைத்துக்கொண்டனர். அவற்றை

லிங்கமும் ஆவிடையுமாக்கி நிர்மிதஞ்செய்தார்கள். இவ்விரு தனமையும் ஒன்றாயப் பொருந்திநிற்பதைச் சிவசத்தி என வும், சத்திசிவம் எனவுங் கூறினர். அன்றியும் சிவபிரான் உடலை ஆண்ரூபம்பாதி பெண்ரூபம்பாதி யாக்கிய சித்தாந்தத் தாற்பரியமும் இதுவேயாம். அன்னையில் நிலமும் பிதாவில் வித்துந்தோன்றி ஒரு சிசு பூலோகத்தில் உற்பத்தியாகின்றது என வைத்து, “அன்னையும் பிதாவும் முன்னறிதெய்வம்” என் றார்கள். புத்திரோற்பத்திக்கு ஆண்பெண் என்னுமிருதன மைப்பொருத்தம் வேண்டியதுபோல, சராசர உற்பத்திக்கு ம் கடவுளுககுள் ஆண்பெண்டன்மைப் பொருத்தமிருக்க வேண்டுமென்றெண்ணினா.

(xiii) இந்த அபிப்பிராயத்தைத் திருவள்ளுவர் ஒப்பி, திருக்குறள், கடவுள்வாழ்த்து, 1-வது கவியில் அமைத்து வைத்திருக்கின்றனர் என்பது இந்துமத நூலாசிரியரது சித் தாந்தம்.

1-வது கவி.

“அகரமுதலவெழுத்தெல்லாமாதி
பகவன்முதற்றேயுலகு.”

இந்தக்கவியில் ‘ஆதிபகவன் முதற்றேயுலகு’ எனறெழுதி வைத்திருக்கிறார். ‘ஆதிபகவன் முதற்றேயுலகு’ என்பதற்கு ‘உலகம் ஆதிபகவனை முதலாகவுடைத்து’ என்பது இயல்புத் தாற்பரியம். இதற்கு உள்ளுறைப்பொருள்: உலக உற்பத்தி க்கு ஆண்பெண்டன்மைகளை யொருங்கேபொருந்திய ஆதி பகவனுடைய கடவுள் முதற்காரணமாயிருப்பதுபோல் திருவள் ளவருடைய உற்பத்திக்கு அவருக்கு அன்னையாகிய ஆதியும், பிதாவாகிய பகவனும் அவர் முன்னறிந்தகாரணராயிருந்த னர். கடவுளினிடத்திலு் ஆண்பெண்டன்மைகள் ஒருங்கே பொருந்தியிருப்பதால், திருவள்ளுவர் தம்முடைய தாய்தந் தையர்கள் பெயரால் அக்கடவுளுக்கு ‘ஆதிபகவன்’ எனப் பெயர்கூறியிருக்கிறார். ஆனதால், ‘ஆதிபகவன்’ என்பதற்கு ‘உற்பத்திக்குக் காரணமாகிய’ ஆண்பெண்டன்மைகள் ஒருங் கேபொருந்திய கடவுள்’ என்பது சப்தார்த்தமாம். ஆகவே

திருவள்ளுவர் தம்முடைய தாயாராகிய ஆதிபெயரையும், தந்தையாகிய பகவன் பெயரையும் இருபெயரொட்டுபெயராகிக் கடவுளுக்கு நாமகரணஞ்சூட்டி இந்துக்களுடைய உலக உற்பத்தி மூலக்கருத்தை அந்தப்பெயரில் அமைத்துவைத்திருப்பதாக விளங்குகிறது.

திருக்குறள் என்னும் நூலைப் புகழ்ந்துபேசுகிற திருவள்ளுவ மாலையானது தமிழ்க் கடைச்சங்கத்தைச்சேர்ந்த நாற்பத தொன்பது புலவர்களால் ஆளுக்கொருகவியாகப் பாடப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தப்புலவாகளிற சிலர் பாண்டியனை முன்னிலைவிளியாகவைத்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். பொருட்பால் முழுவதும் அரசியலுக்குரிய நீதிநூலைப் போதிக்கையில் 'சான்றோர்' என்னும் அரசர்குலக்கொளரவயப்பட்டபெயர் அதில் வந்து வழங்கியிருக்கிறது. ஆனதால், இந்தத் திருக்குறளிலிருந்து சில திருட்டாந்தங்கள் இங்ஙனம் போத்தெழுதிக்காட்டுவோம்.

(xiv) திருக்குறள், பொருட்பால், 99-வது அதிகாரம், சான்றாண்மை.

இந்த அதிகாரம் "சான்றோர், சான்றா, சான்றவர்" என னும் பெயர்களுக்கு மூலபதமினனதெனவும், அவற்றின் தாற்பரியமினனதென்றுத் தெளிவுறக்காட்டுகின்றது. 'சான்றோர்' என்பதற்குச் சால்புத்தனமையுடையோர், சான்றாண்மையுடையோர், பலசிறப்புக்குணங்களும் நிறைந்து அவைகளையாளுந்தனமையுடையோர், குலம் குணங் கொடை புஜபலம் பாராளுரிமை கல்வியாகிய மேன்மைகளையுடையோர் என பது தாற்பரியமாம்.

1-வது கவி.

"கடனென்பநல்லவை யெல்லாங் கடனறிந்து
சான்றாண்மை மேற்கொள்பவர்க்கு."

இந்தக்கவியிலுள்ள 'சான்றாண்மை' என்னும்பதம் 'சால்' என்னும் வினைமுதலினின்று பிறந்தது. இம்மொழிக்குச் சகல சிறப்புக்குணங்களுஞ் சிறப்புச் செய்கைகளும் ஒருங்கே

பொருந்தியவன் என்பது பொருளாம். 'சானேரூன்' எனப் பட்டபெயர்பெற்றவன் நற்குடிப்பிறப்புடையோனமையால், நற்குணச்சிறப்பும் நற்செய்கைச்சிறப்புமுடையோனாய்மிருக்கவேண்டும் என இந்தச்செய்யுள் கூறுகின்றது.

2-வது கவி.

“குணநலஞ் சானேரூர் நலனே பிறநல
மென்னலத்துள்ள தூஉமன்று.”

இக்கவியில் ஒருவன் வானேரூய்குடிப்பிறந்தோனாயிருந்த போதிலும், அவனுக்கிருக்கவேண்டிய லக்ஷணங்களிராது போயின அவன் 'சானேரூன்' என்னுங் கௌரவப்பட்டம பெறுதற்கு யோக்கியனாகான் எனக் கூறியிருக்கிறது. இங்ஙனம் 'சானேரூர்' எனவந்திருக்கின்ற பெயருக்குச் 'சால்புத் தன்மைபெறேரூர்' என்பது கருத்தாம்.

3-வது கவி.

“அன்புநாடுணுப்புரவு கண்ணோட்டமவாய்மையோ
டைந்துசால் பூனறியதுண்.”

இச்செய்யுளில் வந்திருக்கின்ற 'சால்பு' எனனும்பெயர் 'சால்' என்னும் வினைமுதலடியாய்ப் பிறந்துவந்திருக்கிற தொழிற்பெயராம். ஆனதால் சால்புத்தன்மையுடையவாக ளாகிய சானேரூருக்குக் குடிகன்மேல் அன்பும், தீவகுபுரிய நாணமும், வரையாதளிக்குங் கொடையும், பழைய நடப்புப்பா ராட்டுஞ்சீரும், சததியவாக்குமிருக்கவேண்டுமெனக் கூறியிருக்கின்றது.

4-வது கவி.

“கொல்லாநலத்தது நேரன்மை பிறர்தீமை
சொல்லாநலத்தது சால்பு.”

இதில் சால்புத்தன்மையானது யாவரிடத்திலும் தீமைபுரியா தொழுகும் ஒழுக்கம் என உரைத்திருக்கிறது.

5-வது கவி.

“ஆற்றுவாராற்றல் பணிதலதுசானேரூர்
மாற்றாரை மாற்றும்படை.”

இங்ஙனம் சால்புத்தன்மையுடைய சான்றோர் எதிரிகளை உபாயத்தாலிணக்கி வெல்லும் வல்லபமுடையவர்கள் எனச் சொல்லியிருக்கின்றது.

6-வது கவி.

“சால்பிற்குக் கட்டளையாதெனற்றோல்வி
துலையல்லார் கண்ணுங்கொளல்.”

இதற்கு எதிரிகள் இழிந்தவர்களேயாயின் ‘சான்றோர்’ அவர்களோடெதிர்த்துப் போர்புரிந்து வெற்றிபெறக் கருதார் எனபது தாற்பரியமாம். சான்றோருக்குச் சான்றாண்மைக்குணங்களுண்டாயிருப்பதே அதற்குக் காரணமாகும். இழிந்தவர்களை வெல்லுங்காலத்தில் இவர்கள் தங்களுக்குச் சமமானவர்களாகிவிடுவார்களென நினைத்து அவ்வாறு செய்கின்றனர்.

7-வது கவி.

“இன்னாசெய்தார்க்கு மினியவேசெய்யாக்கா
லென்னபயத்ததோ சால்பு.”

இந்தக்கவியில், சால்புத்தன்மையுடைய சான்றோர் தங்களுக்குத் தீமைபுரியும் எதிரிகளுக்கும் நன்மையேபுரிவார்களெனக் கூறியிருக்கின்றது.

8-வது கவி.

“இன்மையொருவற்கிழிவன்று சால்பென்னுந்
திண்மையுண்டாகப்பெறின்.”

இதில் சால்பென்னுந் திண்மையையுடைய ‘சான்றோன்’ தரித்திரமடைந்தபோதிலும், சான்றாண்மைக்குப் பங்கம் வர நடவான் எனச் சொல்லியிருக்கிறது. “சால்பென்னுந் திண்மையுடையான்” என்பதற்குக் குலமேன்மையும், மனவலிமையும், புஜபலமும், சத்தியவாக்கும், உரமென்னுந் கல்வியறிவுமுடையான் என்பது தாற்பரியமாம்.

9-வது கவி.

“ஊழிபெயரினுந் தாம்பெயரார் சான்றாண்மைக்
காழியெனப்படுவார்.”

இந்தக்கவியில், சான்றான்மைக்காழியெனப்படுபவர்களாகிய சான்றோர்கள் கடலுங்கரையும் நிலைகுலையும் ஊழிகாலங்களாகிய கல்பாந்தபிரளயகாலங்கள வந்தபோதினும், சான்றான்மையாகிய கடற்கரைவரம்பழிய அவ்வெல்கையைத் தாண்டி ஒருபோதும் நடவார்என் உரைத்திருக்கின்றது. 'சான்றான்மைக்கு ஆழியெனப்படுவார்'. என்னுந் தொடருக்குச் 'சால்புத்திண்மையாகிய சமுத்திரத்திற்குக் கரைஎனப்படுகின்றவர்கள்' என்பது தாற்பரியமாம். இத்தன்மையுடையவர்களே சான்றோர்குலத்தவர்களாவர்.

10-வது கவி.

“சான்றவர்சான்றான்மை குன்றினிலந்தான்
ரூங்காதுமன்றோ பொறை.”

இங்ஙனம் சான்றோர்கள் சான்றான்மையற்றவர்களாயின, பெரியபூமியானது தன் பாரத்தைத் தாங்கிக்கொள்ளமாட்டாதுஎன்பது தாற்பரியம். இதற்கு அரசர்குலத்தவர்களாகிய சான்றோர்ஊர் பூமிபாரந்தாங்கி அதைப் பாதுகாப்பதற்குச் சான்றான்மையுடையவர்களாயிருக்கவேண்டும என்பது கருத்தாம்.

இந்த 99-வது அதிகாரப்பொருளை, பொருட்பால் கூறுகின்ற முக்கியநோக்கப்பிரகாரம், அரசவங்கிசத்தவர்களாகிய சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கு அமைத்துப் பொருள்குறி, சால்புற்ற சான்றான்மைக்குரிய சத்திரிய லக்ஷணங்களைத்தையும் ஒருங்கேயுடையவர்கள் சான்றோர்குலத்தவர்கள்என்பது பொருளாகும். மற்ற அதிகாரங்களுக்கொப்பந்தம் இதிலும் வேதாந்தக்கருத்தையமைத்து, பிறகுலங்களுக்கு ஏற்குமிடங்களில் பொருளுக்கேற்றப் பேசியுரைத்தலும் வழுவன்றாம். அரசர்களுக்கு புத்திபோதனைகூறுகின்ற இந்தப் பொருட்பாலில், தொல்காப்பிய நூற்பிரகாரம் 'சான்றோர்' எனனும் அரசர்குலப்பட்டப்பெயர் வந்திருப்பதையும், அந்தப்பெயருக்கு மூலபதம் 'சால்' என்னும் வினையெனத் தோன்ற வுரைத்திருப்பதையும், சால்பு என்னுங்குணத்தில் 'தேனன்மை, பண்பு, ஊக்கம், மாட்சிமை, கல்வி' என்னும் லக்ஷணங்களும்,

திண்மை என்பதில் 'வலிமை, மெய்மை, உரம, நிதானம், பாரம்' என்னுந்தன்மைகளும் இணைந்துவந்திருப்பதையும் கூர்ந்துணரவேண்டும்.

ஆகவே, திருவள்ளுவர்காலத்திலும் 'சாணூர்' எனனும் மருஉமொழிப்பெயரல்ல, தொல்காப்பிய நூற்பிரகாரம், 'சான்றோர்'* என்னும் 'அப்பட்டமான கௌரவப்பட்டபெயர்களே வழங்கிவந்திருப்பது ருசுவாகின்றது.*

இனிக் கம்பராமாயணத்திலிருந்து சில உதாரணங்கள் எடுத்துரைப்போம்.

(xv) கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், திருவபிஷேகப்படலம், ஏட்டுப்பிரதியில் 35-வது கவி :

[அச்சுப்பிரதியிலுள்ள 35-வது கவி ஏட்டுப்பிரதியிலில்லை.]

“அந்தணர்வணிகாவேளாண் மரபினராலிதாட்டுச்
சந்தணிபுயத்துவள்ளற் சடையனையனையசான்றோர்
உய்ந்தனமடியோமென்னு முவகையருவரிதாண்
வந்தனிராமனகோயில் மங்கலத்துரிமைமாக்கள்.”

இந்தக்கவியில் ஸ்ரீராமருடைய பட்டாபிஷேகத்திருக்கோலங் காணவரும்படி நாடெங்ஙனும் பறைசாற்றியவுடனே, அந்தணரும், வணிகரும், வேளாண்மரபினரும், சந்தணிபுயத்துவள்ளற் சடையனையனைய சான்றோரும், மிகுதிரளாக அயோத்திமாநகரத்திற்கு வந்தார்கள்எனச் சொல்லியிருக்கின்றது. 'அந்தணர்' என்பது முதலாவது குலமாகிய பார்ப்பனக்குலத்தையும் 'வணிகர்' என்பது மூன்றாவது குலமாகிய செட்டிக்குலத்தையும் 'வேளாண்மரபினர்' என்பது நான்காவது குலமாகிய சூத்திரகுலத்தையும் 'சான்றோர்' என்பது இரண்டாவது குலமாகிய அரசர்குலமென்னப்பட்ட சத்திரிய குலத்தையும் குறிக்கும். இந்தப்பிரகாரம், கம்பநாடர் தொல்காப்பியநூற்பிரகாரம் அரசர்குலத்தவர்களுக்குத் தன்காலத்தில் சான்றோர்குலத்தவர்களெனப் பெயர்வந்து வழங்கியமையால், அரசர்குலத்தைச் சான்றோர்குலமென எழுதிவைத்திரு

* சான்றோர் = சான்றார்.

க்கிரார். மேற்படி கவியில், 'ராசகுலத்திற்குச்' சான்றோர்குல மெனப்பெயர்வந்திருக்கின்றமையால் 'சான்றோர்' என்னும் பெயருடன ஒருபொருளில் தொகைநிலைப்பெயர்களாக வருகின்ற 'சான்றார், சான்றவர்' என்னும்பெயர்களும் அந்த அரசர்குலத்திற்கேயுரியபெயர்களாகும். அந்தப்படிக்கு அரசர்குலத்திற்குச் 'சான்றோர்குலம்' எனவும், 'சான்றவர்குலம்' எனவும் பெயர்கள்வந்து வழங்குகின்றன. இப்படியிருக்க, சான்றோர்குலத்தவர்கள் அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியகுலத்தவர்களல்லவென்று யார்சொல்லத்தனியலாம்?

(xvi) கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், அரசியற்படலம், 50-வது கவி:

“ஆன்றவர்க்குரியதாய வரசினைநிறுவியப்பால்
ஏன்றெனக்குரியதாய கருமமுமியற்றற்கொத்த
சான்றவர்நின்னினில்லை யாகலாற்றருமந்தானே
போனறநீயானேவேண்ட வத்தலைபோதியென்றான்.”

இந்தக்கவியில் ஸ்ரீராமர் அனுமாணப்பார்த்து, 'சான்றவர் நின்னினில்லை' என்கிறார். 'சான்றவர் நின்னினில்லை' என்பதற்கு 'அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களில் உன்னிலுமுயர்ந்த சத்திரியனில்லை' என்பது பொருளாம். மேலும், 'ஆன்றவர்க்குரியதான வரசினைநிறுவி' எனவும் வந்திருக்கிறது. அதற்குச் 'சான்றோருக்குரியதான அரசைநிறுத்தி' என்றும், 'அரசாகுலத்தவர்களுக்குரிய அரசைநிறுத்தி' என்றும் பொருளாகும்.

(xvii) மேற்படி கிஷ்கிந்தாகாண்டம், நாடவிட்டபடலம், 50-வது கவி:

“முல்லையுமுருந்துமுத்து முறுவென்றுரைத்தபோது
சொல்லையுமிர்தும்பா லுந் தேனுமென்றுரைத்ததொன்றும்
அல்லதொன்றாவதில்லை யமிர்நிற்றும்புவமையுண்டோ
வல்லையேலறிந்துகொடி முநிலாவாறுசான்றோய்.”

இக்கவியில் ஸ்ரீராமர் வாயுபுத்திரனைப்பார்த்து, 'சான்

ரங்கிரார். 'சான்றோய்' என்பதற்குச் 'சான்றோனே' எனவும், அரசர்குலத்தவனே, சத்திரியனே' எனவும் பொருளாம்.

மேற்படிபடலம், 65-வது கவியிலும் அனுமான் 'சான்றோன்' என்னப்பட்டிருக்கிறான்.

(xviii) இவைகளையன்றி,

அயோத்தியாகாண்டம், நகர்நீங்குபடலம், 5-வது, 138-வது கவிகளையும்,

„ ஆற்றுப்படலம், 14-வது கவியையும்,

„ கிளைகண்டுநீங்கு படலம், 89 - வது, 126-வது, 137-வது கவிகளையும்,

ஆரணியகாண்டம், கவந்தன்படலம், 25-வது, 42-வது கவிகளையுங்காண்க.

(xix) கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், பிரமாஸ்திரப்படலம், 211-வது, கவி:

“சான்றோர்மாதைத்தக்கதரக்கன்சிறைதட்ட
வான்றோர்சொல்லுநல்லற மன்னாவசமானால்
முன்றூப்பின்றபேருலகொன்றாய் முடியாவேற்
ரோன்றோவோவெனவல்லிலின வீரத்தொழிலம்மா.”

இங்ஙனம், சேதைக்குச் 'சான்றோர்மாத' எனப் பெயர் வந்திருக்கிறது. 'சான்றோர்மாத' என்பதற்குச் 'சான்றோர் குலப்பெண்,* அரசர்குலப்பெண், சத்திரியகுலப்பெண்' என்பது தாற்பரியமாகும்.

(xx) கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், மந்திரப்படலம், 23-வது கவி:

“மற்றவனபின்னூற மகோதரப்பெயர்க்
கற்றடந்தோளினு நெனியுத்தண்ணினுன்
முற்றிறதோக்கினு முடிவுமன்னதாற்
கொற்றவகேனென வினையகூறினான்.”

இத்தக்கவிடில், இராவணன் சபரமண்டபத்திற்குடிய மந்

* “சாணர்குலப்பெண்” என்பது மருஉ.

திரிகள் படைத்தலைவர்களோடு ஆலோசனைசெய்கையில் அவனுடைய மந்திரிகளிலொருவனாகிய மகோதரன் இன்னபடி சொல்ல ஆரம்பித்தானென்று சொல்லியிருக்கிறது. இராவணன் மந்திரியாகிய இந்த மகோதரன் சான்றோர்குலச்சத்திரியன் என்னப்பட்டிருக்கிறான்.*

(xxi) திவாகரநூலாசிரியனான சேந்தன் சான்றோர்குலச்சத்திரியன், அதற்கு விபரம்வருமாறு :

(a) திவாகரம், தெய்வப்பெயர்த்தொகுதி, கடைசிக்கவி.

“வடநாற்கரசன் தென்றமிழ்க்கவிஞன்
கவியரங்கேற்று முபயகவிப்புலவன்
செறிகுணத்தம்பற் கிழவோனசேந்த
னறிவுகரியாக தெரிசொற்றிவாகரத்து
முதலாவது தெய்வப்பெயர்த்தொகுதி.”

இதில் சேந்தனுக்கு ‘அம்பற்கிழவோன்’ எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. ‘அம்பற்கிழவோன்’ என்பதற்குக் காவிரிநதித் தீரத்திலிருந்த சிறுநாடுகளிலொன்றாகிய “அம்பன்நாட்டிற் குரியவன், அம்பன்நாட்டரசன்” என்பது பொருளாம்.†

* திருவெண்காட்டுச்சான்றோர்மடம், தாமிரசாதனம், காண்க.

† “அம்பற்கிழவோன்” என்னுந்தொடரில் வந்திருக்கின்ற ‘கிழவோன்’ என்னும்பெயர் மருதநிலப்பூமியாண்டுவந்த அரசன்பெயராம்.

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 139-வது சூத்திரம்,
மருதநிலத்தலைவன்பெயர்.

“ஊரன்மகிழ்தன் கிழவனென்றிவை,
சாவிமருதத் தலைவன்பெயரே.”

இந்தச்சூத்திரத்தில், ‘கிழவன்’ எனவந்திருக்கின்றபெயர் ‘கிழவோன்’ என்னும்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்டதாம். மேற்படி*சேந்தன் ‘கிழவோன்’ எனப் பட்டப்பெயர் பெற்றிருக்கின்றமையால், அவன் மருதநிலப்பூமியாண்டுவந்த அரசர்களிலொருவனும்.

(b) திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, கடைசிக்கவி.

“கற்றநாவினன் கேட்டசெவியினன்
முற்றவுணர்ந்த மூதறிவாள
னாகநாட்டத் தாரியனருவந்தைத்
தேருங்காட்சிச் சேந்தன்றிவாகரத்
திரண்டாவது மக்கட்பெயர்த்தொகுதி.”

இதில் சேந்தனுக்கு ‘ஆரியன்’ எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. ‘ஆரியன்’ என்னும்பெயர், திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரப்பிரகாரம், ‘சான்றோர்’ என்னும் பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பதமாக.

(c) திவாகரம், விலங்கின்பெயர்த்தொகுதி, கடைசிக்கவி.

“காதலீகையிற் போதிப்பெருந்தவன்
றெவ்வமிகால வைவேலெழிலி
யவ்வையாடிய வம்பற்கிழவன்
றேனறூர்ச்சேந்தன் றெறிசொற்றிவாகரத்து
மூன்றாவது விலங்கின்பெயர்த்தொகுதி.”

இங்ஙனம், சேந்தன் ‘வைவேலெழிலி யவ்வையாடிய அம்பற்கிழவன்’ என்னப்பட்டிருக்கிறான். ஆனதால், அவன் அம்பன்நாட்டரசன்.

(d) திவாகரம், மரப்பெயர்த்தொகுதி, கடைசிக்கவி.

“நாடேபிறந்தாட்டிற் குவமையாறே
காலமறிந்துதவும் காவிரிநானே
யாடவர்திலக னம்பன்மன்ன
னீடிசுத்தலைவ்ருவந்தைச் சேந்த
னாய்த்திவாகரத்தரும் பொருள்வினக்கு
நான்காவது மரப்பெயர்த்தொகுதி.”

இத்தக்கவியில், சேந்தனுக்கு ‘அம்பன்மன்னன்’ எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. ‘அம்பன்மன்னன்’ என்பதற்கு ‘அம்பன்நாட்டரசன்’ என்றுபொருளாம்.

(e) திவாகரம், இடப்பெயர்த்தொகுதி, கடைசிக்கவி

“ஒருவற்கொருவனாகி யுதவியும்
பரிசினமாககள் பற்பலராயினுந்
தானொருவன்னே தரணிமாநவன்
செந்தமிழ்ச்சேந்தன் மெரிந்ததிவாகரத்
தைந்தாவது இடப்பெயர்த்தொகுதி.”

இங்ஙனம் சேந்தனுக்குத் ‘தரணிமானவன்’ எனவும் ‘செந்தமிழ்ச்சேந்தன்’ எனவும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன.

(f) திவாகரம், பல்பொருட்பெயர்த்தொகுதி, கடைசிக்கவி.

“வருநற்கங்கை வடதிசைப்பெருமையுந்
தெனறிசைச்சிறுமையு நீக்கியகுறுமுறி
குண்டிகைப்பழைம்புனற் காலிரிப்பெரும்பதி
யம்பற்கதிபதி சேந்தன்றிவாகரத்
தாருவது பல்பொருட்பெயர்த்தொகுதி.”

இதில், சேந்தனுக்குத் ‘காலிரிப்பெரும்பதி யம்பற்கதிபதி’ எனப்பெயர்வந்திருக்கிறது. அப்பெயருக்குத் ‘காலிரிநதித் தீரத்திலிருக்கின்ற பெரும்பதியாகிய அம்பற்கு அரசன்’ என்பதாகருத்தாம்.

(g) திவாகரம், பண்புபற்றிய பெயர்த்தொகுதி, கடைசிக்கவி.

“மறக்குறும் போட்டியறத்தின்வழிநின்று,
கவிகைத்தண்ணளி புவிபெறவாணையி
னையுலனாளுமம்பற்கோமான்
றின்பெருஞ்சேந்தன்றிவாகரத்தெட்டாவது
பண்புபற்றிய பெயர்த்தொகுதி.”

இந்தக்கவியில், சேந்தனுக்கு ‘அம்பற்கோமான்’ என்று பேரிட்டிருக்கிறது. இந்தப்பேருக்கும் ‘அம்பன்நாட்டிற்கரசன்’ என்பதுபொருள்.

(h) திவாகரம், செயல்பற்றிய பெயர்த்தொகுதி, கடை
சிக்கலி.

“ அண்ணல் செம்பாதிக்க காணியாட்டியைப்
பெண்ணணங்கைமூவுவகும் பெற்றவம்மையைச்
செந்தமிழ்மாலையந் தாதிபுனைந்த
நாவலனம்பற் காவலனசேந்த
னியல்வுற்றதிவாகரத் தொனபதாவது
செயல்பற்றிய பெயர்த்தொகுதி.”

இங்ஙனம், சேந்தனுக்கு ‘அம்பற்காவலன்’ எனப்பெயர்
பெற்றிருப்பதற்கு ‘அம்பனநாடாண்ட மனனன்’ எனப்பது
பொருளாம். அன்றியும், உமையவளாகிய காளிகாதேவியின்
பேரில் ‘செந்தமிழ்மாலையந்தாதி’ எனப்பெயர்பெற்ற ஒரு
பிரபந்தமொன்று சேந்தன் செய்ததாகவுஞ் சொல்லியிருக்
கின்றது.

(i) திவாகரம், ஒலிபற்றியபெயர்த்தொகுதி, கடை
சிக்கலி.

“ அரக்கரைப்பொருத முரட்போர்விலும
பாரதம்பொருத பேரிசைச்சிலையுந்
தாருகற்கடிந்த வீரத்தயிலும்
பாடியபுலவன பதியம்பற்சேந்தன்
பயில்வுற்றதிவாகரத்துப் பத்தாவ
தொலிபற்றிய பெயர்த்தொகுதி.”

இதில், சேந்தனுக்கு ‘அம்பற்சேந்தன்’ எனப் பெயர்
கொடுத்திருக்கிறது. அன்றியும், இந்தச்சேந்தன் ‘அரக்க
ரைப்பொருதமுரட்போர்விலு’ எனவும், ‘பாரதம் பொருத
பேரிசைச்சிலை’ எனவும், ‘தாருகற்கடிந்த வீரத்தயில்’ என
வும் பெயர்பெற்ற மூன்றுதூல்கள் செய்ததாகவுஞ் சொல்லி
யிருக்கிறது.

இந்த ஒன்பதுகவிகளிலுங் கூறியிருப்பதைத் திரட்டிப்
பார்வையிடும்போது, சேந்தனுக்கு ‘வடநூற்கரசன், நென
மமிழக்கவிஞன், எலியரங்கேற்றமுபயகவிப்புலவன், அம்பற்

கிழவோன், முற்றவுணர்ந்தமுதறிவானன், கற்றநாவினன்
நாகரிகநாட்டத்தாரியன், ஈகையிற் போதிப்பெருந்தவன், ஆட-
வர்திலகன், அம்பனமன்னன், நீடிசைத்தலைவன், தரணிமான
வன், செந்தமிழ்ச்சேந்தன், அம்பற்கதிபதி, அம்பற்கோமான்,
அம்பற்காவலன்' எனப்பெயர்கள் வந்திருப்பதால், அந்தச்
சேந்தன் குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும், புல-
பலத்தாலும், பாராளுரிமையாலும், கல்வியறிவாலும் அர-
சாகுலமேனமையிற் சிறப்புற்றோங்கிய தமிழ்நாட்டுச்சத்தி-
ரியச்சான்றோருலத்தவன் என்பது தானாகவிளங்குகின்றது.

(xxii) கம்பநாடன் தமிழ்நாட்டுச்சத்திரியகுலச்சான்
ரோன என மேலே ஆறுவது பிரகாணத்தில் விபரமாகக்
கூறியிருப்பதால், அதை இங்ஙனம் மீண்டுங் கூறிக்காட்டாது
நிறுத்துதல் செய்கின்றும்.

ஆயினும், ஒருகவி இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதுவோம். கம்ப
ராமாயணம், தனியனகள்,

தேரிசைவென்பா.

“தராதலத்தினுள்ள தமிழ்க்குற்றமெல்லாம்
அராவமுரமாயிற்றன்றே—இராவணனமேல்
அம்புநாட்டாழ்வா னடிபணியு மாதித்தன்
கம்பநாட்டாழ்வான் கவி.”

இந்தக்கவியில், கம்பனுக்கு ‘ஆதித்தன் கம்பநாட்டாழ்-
வான்’ எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. ‘ஆதித்தன்’ என்பதற்குச்
‘சான்றோன்’ எனவும், ‘கம்பநாட்டாழ்வான்’ என்பதற்குச்
‘கம்பநாடாள்வான், கம்பநாடான், கம்பநாடன்’ எனவும்
பொருளாகும். சேந்தனைப்போல கம்பனும் காவிரிநதி
தீரத்திலுள்ள ஒரு கிறிநாட்டிற்கு அரசனானதிலும், கல்வி-
யறிவற் சிறந்தவனானதிலும், ‘நாடன், சான்றோன்’ என-
னும் அரசர்குலப்பட்டப்பெயர்கள்; பெற்றவனானதாலும், அ-
வன் தமிழ்நாட்டரசர்குலத்திலுதித்த தமிழ்ச்சத்திரியகுலச்-
சான்றோன் என்பதற்குச், சந்தேகமில்லை.

(xxiii) தண்டியலங்காரஞ்செய்த தண்டி என்பவன் சத்திரி பகுலச்சான்றோனும், 'அவன் அம்பிகாபதியின் புத்திரன், கம்பநாடனபேரன். இந்தத்தண்டி என்பவன் அனபாயசோமன் காலத்தில் உத்தேசம் 800 வருடங்களுக்கு முன்னிருந்தபுலவன்.

மேற்கோள்.

தண்டியலங்காரம், சிறப்புப்பாயிரம்.

“வடதிசையிருந்து தென்மலைக்கேகி
மதிவழிக்குமிப் பொதியமால்வரை
இருந்தவன்றன்பா லருந்தமிழுணர்ந்த
பண்ணிருபுலவரின முன்னவன்பகர்ந்த
தொல்காப்பியநெறி பல்காப்பியத்தும்
அணிபெறுமிலக்கண மரிதினிற்றெரிந்து
வடநூல்வழிமுறை மரபினின்வழா அது
சுரிசுண்டெல்லையினிகவா மும்மைப்
பாகதவிலக்கணம் பண்புறத்தழிஇத்
திருந்தியமணிமுடிச் செம்பியனவையத்
தரும்பொருளாயாப்பின் வகுத்தனன்
ஆடகமன்றத்து நாடகநகற்றும்
வடநூ லுணர்ந்த தமிழ்நூற்புலவன்
பூவிரிதண்பொழிற் காவிரிநாட்டு
வம்பனிழ்தெரியலமபிகாபதி
மேவருந்தவத்தினிற் பாயந்த
தாவருங் சீர்த்தித் தண்டியென்புவனே.”

இச்சிறப்புப்பாயிரத்தில், தண்டி என்பவன் அம்பிகாபதியின் புதல்வன் என்னப்பட்டிருக்கிறான். அம்பிகாபதி கம்பநாடன் புத்திரன். சமஸ்கிருதத்தில் முதனுற்செய்தவனுக்குத் தண்டி என்றே பெயராம். அதைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்த அம்பிகாபதியின் சூழாரனுக்குத் தண்டி என்றே பெயர். இந்தத்தண்டி என்பவன் கம்பநாடன் பேரனுபடியால், அவனுக்கு சத்திரியகுலச்சான்றோனும்.

(xxiv) ஸ்ரீராமருத்ர சத்திரியகுலச்சான்றோராம், கம்ப
ராமாயணம், காப்புகள், 2-வது கவி :

“அஞ்சிலேயொன்றுபெற்று அஞ்சிலேயொன்றைத்தாவி
அஞ்சிலேயொன்றுருக வாரியர்க்காகவேகி
அஞ்சிலேயொன்றுபெற்ற வணங்கைக்கண்டயலாநூரில்
அஞ்சிலேயொன்றைவைத்தா னவனெம்மையளித்துக்காப்
பான.”

இந்தச்செய்யுளில், ஐம்பூதியங்களிலொன்றாகிய வாயுவு
க்கு நாயகனாகிய வாயுபகவானுக்குப்பிறந்த அனுமன், ஐம்பூ
தியங்களிலொன்றாகிய சலம நிறைந்த கடலைத்தாண்டி, ஸ்ரீ ரா
மர் முதலான ஆரியர்* எனப்பெயர்பெற்ற சான்றோருலத்த
வர்களுக்காக ஐம்பூதங்களிலொன்றாகிய ஆகாயமார்க்கமாகச்
சென்று, ஐம்பூதங்களிலொன்றாகிய மண்ணுக்கு நாயகியான
பூமாதேவிபெற்ற புத்திரியான சீதாதேவியைக் கண்ணுற்று,
ஐம்பூதியங்களிலொன்றாகிய அக்கினியை இராவணனது இ
லங்காபுரியிலிட்டு அந்நகரியைச் சுட்டழித்தனன் என வரு
கிறது. இங்ஙனம், இராமர்குலமரபோர் ‘ஆரியர்’ எனப்ப
பட்டிருக்கின்றனர்.

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது குத்திரம்.

“சுன்னோர்மிக்கோர் நல்லவர்மேலவ
ராய்ந்தோருயர்ந்தோ ராரியருல்கென
வாய்ந்தவானோ ரறிவுடையோரே.”

இந்தச்சூத்திரத்தில் அரசர்குலப்பட்டப்பெயராகிய ‘ஆரி
யர்’ எனப்பது, ‘சான்றோர்’ என்னும்பெயருடன் ஒருபொருள்
கொண்ட பதமாகக் கூறியிருப்பதால், ஆரியர்குலத்தவர்கள்
சான்றோர் ஆவர். மேலே சிறைக்கும ‘சான்றோர்மாத’
எனப்பெயர்வந்திருக்கிறது, ஆகவே, ஆரியகுலத்தவர்களும்
சான்றோர்குலத்தவர்களும் ஒருகுலத்தினரென்பது பிரத்தியட்
சமாகிறது.†

* cf. காந்தம், அண்டகோஷப்படலம், 48-வது செய்யுள்.

† “Ayodia was founded by the race of Soorya by Ikshwaku Mithila
was founded by Mithila the grandson of Ikshwaku.” Vide. Tod,
Vol. 1., Oupat. 16.

(xxv) கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், தைல
மாட்டுபடலம், 46 - வது கவி :

“ஆரியனினவலைநோக்கியய்யவிச்
சீரியவல்லன செப்பலெனறபின
பாரிடைவணங்கினன பதைக்குநெஞ்சினன
தேரிடைவித்தகன் சேறல்மேயினுன.”

இந்தக்கவியில், ‘சான்றோன்’ எனப்பெயர்பெற்ற ஸ்ரீராமரா
னவா தன் தம்பி இலக்ஷ்மணனை நோக்கி அவ்வாறு பேசாதே
எனச் சொல்லித்தடுக்க, அவன் அந்தப்படிச் செய்தான் என்று
கூறுகையில் இராமருக்கு ‘ஆரியன்’ எனப்பெயர்வந்திருக்கி
றது. ‘ஆரியன்’ எனனும் பட்டப்பெயரைச்சுட்டி இந்தப்பிர
கரணத்தின் பிற்பாகத்தில் தாற்பரியங்கூற நினைத்திருக்கின
றமையால், இங்ஙனம் அதை நிறுத்துகிறோம். சேநதனுக்கும்
‘ஆரியன்’ எனப் பட்டப்பேர் வந்திருப்பதாக மேலேகூறியி
ருக்கிறோம். இவர்கள் சான்றோர்குலத்தவர்களானமையால்,
சான்றா* குலத்தவர்களும் அவர்கள்தான், சான்றவர்குலத்த
வாகளும் அவர்கள்தான் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

(xxvi) ஏனாதிநாதநாயனாரைச் சத்திரியகுலச்சான்
றோனும்.

பெரியபுராணம், ஏனாதிநாதநாயனார் புராணம் 1-வது கவி:

“புண்டரிகம்பொனவரை மேலேற்றிப் புகியளிக்கும்
தண்டரள வெண்கவிகைத்தார்வனவர்கோண்டில்
வண்டறைபூஞ்சோலைவயன் மருதத்தன் பண்குழந்
தெண்டிசையுமேறிய சீர்முதுரெயினனார்.”

இங்ஙனம், சோழவளநாட்டில் எயினனார் என்றொரு பழ
யநகரமுண்டு எனச் சொல்லியிருக்கின்றது.

2-வது கவி :

“வேழக்கரும்பினெடு மென்கரும்பு தண்வயலிற்
ருழக்கதிர்ச்சாவி தானோங்குந்தன்மையதாய்
வாழக்குடிதழைத்து மன்னியவப்பொற்பதியில்
ஈழக்குலச்சான்றாரோனாதி நர்தனார்.”

* ‘சான்றா’ என்பது மருத.

இந்தக்கவியில், அந்த எயினனூரில் ஈழக்குலச்சான்றார் குலத்தில் ஏனாதிநாதநாயனார் எனப் பெயர்கொண்ட சிவ தொண்டரொருவரிருந்தாரென உரைத்திருக்கிறது.

(xxvii) இரட்டிலராசிரியர் (Rottler) எழுதியதமிழங்கி லேய அகராதியில், 'ஈழம்' என்னும் மொழிக்கு அடியில் ஏனாதிநாதநாயனாரைச்சுட்டி, "ஈழக்குலச்சான்றோன், one of the 63 Apostles of சிவன்" எனக் கண்டிருக்கின்றது. பெ ரியபுராணம் ஒலையேட்டுப்பிரதிகளிலும், ஏனாதிநாதநாய னாரை 'ஈழக்குலச்சான்றோன்' என வரைந்திருக்கிறது

மேலே ஏனாதிநாதநாயனாருக்குச் 'சான்றோன், சான்றான்' எனப் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. ஏனாதிநாதர் தமிழரசாகுல த்தையொட்டியவரானதால், தொல்காப்பிய நூற்பிரகாரம், அவருக்குச் 'சான்றான்' எனவும், 'சான்றோன்' எனவும் சத்தி ரியகுலப்பட்டப்பேர்கள் வந்திருக்கின்றன. ஆகவே அவைக ளையொட்டிய 'சான்றவன்' எனனும் பெயரும் அவருக்குண்டு.

(xxviii) அரக்குமாளிகைஎனப் பெயர்கொண்ட இளவரக நாடகம், 3-வது பக்கத்தில், ராயநல்லூர் சூரியகுலத்திலகரா கிய இராமச்சந்திரகவிராயர் எழுதியிருப்பது :

மங்களம்.

இராகம்—அசாவேரி.

தாளம்—திரிபுடை.

மங்களஞ் செயமங்களம், சுபமங்களம் மங்களம்,

* * * * *

"சிந்தித்திடுமுகையூர் தண்டைநக
ருந்தற்புத நாவலூர் வளநகர்
செப்புந்தலைமைக் கொருநதிகுல
முற்றும்புகழ் விற்பரிமளநிறை
சீரகநனமாலை புடைத்தவர்
காரணபத்திர காளிவரத்தினர்
சிங்கக்கொடியுந் தங்கமலையும்
வளங்கொண்ட
துங்கப்புதழால் தங்குநல்ல
சான்றோர்க்கும்,.....(மங்களஞ்.)

இத்தச்செய்யுளில், 'சான்றோ' என்னும்பெயர் குலப்பெயர் எனவும், கங்காசுலத்தினா என்னும்பெயர் அவர்களுக்குப் பட்டப்பெயர் எனவும், சீரகமாலையணிதல் சான்றோர்குலத்தினர்க்குரியதெனவும், காளிகாதேவி வரபுத்திரர் என்னும் பெயர் அவர்களுக்குண்டு எனவும், சிங்கக்கொடிகட்டி தங்கமலையுமுடையராய்ப் புகழ்பெற்றிருந்தனர் எனவும் கூறியிருக்கின்றது. ஆகவே, தமிழரசர்குலத்தவர்கள் 'சான்றோ' எனப்பெயர்ப்படைத்து வந்திருப்பது நிசம் என நன்றாய்த் தெரியவருகிறது.

. 'சான்றோ' என்னும் அரசர்குலக்கௌரவப்பட்டப்பெயருக்குத் தாற்பரியமும் மேற்கோளுங் கூறியானபடியால், இனி 'மிக்கோர்' என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரியமும் மேற்கோளுங்கூறுவோம்.

3 மிக்கோர்.

'மிக்கோர்' என்னும் பெயர், 'மிகு' என்னும் வினைமுதலடியினின்று பிறந்த 'மிக்கு' என்னுந் தொழிற்பெயரினினு வந்த பலர்பாற்பெயராம். 'மிக்கன், மிக்கான், மிக்கோன்' என்பவைகள் ஒருபொருள் ஆண்பாற்பெயர்கள். 'மிக்கர், மிக்கார், மிக்கோர்' என்பன ஒருபொருட்பலர்பாற்பெயர்கள். 'மிக்கோர்' என்பதற்கு நிறைந்தோர், பெருந்தனமையுடையோர் என்பது தாற்பரியமாம்.

மிக்கோர்=Great-men,
=Noblemen,
—மேன்மக்கள்.

இது 'சான்றோ' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பெயராம். 'சான்றோ' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு ஏற்காதிருந்தும், 'மிக்கோர்' என்னும்பெயர் அவர்களுக்கு ஏற்கும். ஆகவே, சிலது குத்திரத்தில் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு 'மிக்கவர்' என்னும் பெயர்வந்திருக்கின்றது. அரசர்குலத்தவர்கள் குலத்தரிலும், குணத்தாலும், கொடையாலும்,

புஜபலத்தாலும், பாராளுநிமையாலும், அறிவாலும்' மிக்கோர் ஆகுகின்றனர். பார்ப்பனக்குலத்தவர்களோ 'குலத்தாலும், குணத்தாலும், தபோபலத்தாலும், அறிவாலும்' மிக்கோர் ஆகின்றனர்.

(i) கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், மந்திரப்படலம், 99-வது கவி.

“இசையுஞ்செய்கையு முயர்குலத்தியற்கையுமெஞ்ச வசையுங்கீண்மையும் மீக்கொளக்கீளையொடுமடியா தசைவில்கற்பினவ்வணங்கை விட்டருளுதியிதன்மேல் விவசயமில்லெனச் சொல்லினனறிஞரின்மிக்கோன்.”

இந்தக்கவியில், விபீஷணன் இராவணனைப்பார்த்து, நம் முடைய குலத்துக்கு நாசமநேரிடாதபடிக்குச் சீதையை விட்டு விடு என்பதாக யோசனைசொன்னதாகச் சொல்லியிருக்கின்றது. இங்ஙனம், விபீஷணனுக்கு, 'அறிஞரின் மிக்கோன்' எனப்பெயர்வந்திருக்கின்றது. விபீஷணன் அசுரகுலச்சத்திரியனுனதினாலே அவனுக்கு 'மிக்கோன்' எனவும், 'அறிவுடையோர்' எனப்பெயர்பெற்ற சத்திரியகுலத்தவருள் சிரேஷ்டனுனதினாலே 'அறிஞரின் மிக்கோன்' எனவுஞ் சிறந்தப்பட்டபெயர் வந்திருக்கிறது.

(ii) கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், ஒற்றுக்கேள் விப்படலம், 30-வது கவி.

“கல்விக்கண்மிக்கோனசொல்லக் கருமனநிருதக்கள்வர் வல்விற்கைவீரமற்றிவ் வானார்வலியைநோக்கி வெல்விக்கையரிதென்றெண்ணி வினையத்தாலெம்மையெல்லாம் கொல்விக்கவந்தான்மெய்ம்மை குரங்குநாங்கோள்கவெனார்.”

இக்கவியில், அனுமனுக்கு 'கல்விக்கண்மிக்கோன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. ஆஞ்சனேயன், கிஷ்கிந்தாநாட்டுச் சத்திரியனுனதினாலே, 'சாண்டேனுன்' என்னும் பெயருடன் ஒரு பொருளகொண்ட 'மிக்கோன்' என்னும்பெயர் அவனு

கேற்கும். அவன் கல்வியறிவிலுங் குன்றுதலில்லாத சத்திரியனென உணர்த்துதற்கு, 'கல்விக்கண்மிக்கோன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது.

இனி அரசர்குலக்கௌரவப்பட்டப்பெயராகிய 'நல்லவர்' என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரியமும், மேற்கோளுங் கூறுவோம்.

4. நல்லவா.

'நல்லவர்' என்னும்பெயர், 'நன்மை' எனனும் பண்புச் சொல்லடியிற்பிறந்த பலர்பாற்பெயர்ச்சொல்லாம். 'நல்லவன், நல்லான், நல்லோன்' எனபன ஒருபொருள் ஆண்பாற்பெயர்கள். 'நல்லவா, நல்லார், நல்லோர்' என்பவைகள் ஒருபொருட் பலர்பாற்பெயர்கள். 'நல்லவா' எனனும் பெயருக்கு 'நனமைநிறைந்தோர், அரசர்குலச் சிறப்புகளெல்லாமொருங்கேயுடையோர்' என்பது பொருளாம்.

நல்லவர் = Excellent-men,
= Great-men, |
= Noblemen,
= மேனமக்கள்.

இதுவும் 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயருடன ஒருபொருளகொண்டபெயராம். குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும், புஜபலத்தாலும், பாராளுரிமையாலும், அறிவாலும் நலமபெற முதிர்ந்தவர்களே நல்லவர்களாம். 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு ஏற்காதிருந்தாலும், 'நல்லவர்' எனனும்பெயர் அவர்களுக்கு ஏற்கும். இந்தப்பெயர் 'அந்தணா' எனனும் பெயருடன ஒருபொருள்கொண்ட பதமாம்.

(i) கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், கார்முகப்படலம், 32-வது கவி.

“தோகையின்னென சொல்லிடநல்லோர்
ஒகைவினம்பிட வும்பருவப்ப
மாகமடங்கலு மால்விடையும்பொன்
நாகமுநாகமு நாணநடந்தான்.”

இந்தக்கவியில், மணமங்கலவிலை நானேற்றுதற்கு இராமர் எழுந்து நடந்துபோகிறதைக்கண்ட சனங்களெல்லாரும் பற்பலவிதமாகப் பேசிப்புகழ்ந்தனர் எனவும், அதைக்கேட்டு இராசசபையிலுள்ளவர்களெல்லாரும் மிகவுங் களிப்படைந்தனர் எனவுங் கூறியிருக்கின்றது. இங்ஙனம், 'நல்லோர்' எனப் பெயர்பெற்றிருக்கிறவர்கள் இராசசபையிலிருந்த அரசாகுலப் பெரியோர்களாகிய சான்றோர்களாம்

(ii) கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், ஆறாற்படலம், 22-வது கவி.

“நல்லவனுரைசெய நமபிகுறலும்
அல்லலிலமுங்கிய வனபின்மாநகர்
ஒல்லெனவிரைத்ததாலுயிரில் யாககையை
சொல்லெனுமயிர்தினுற் றுளித்ததென்னவே.”

இதில், ஸ்ரீராமர் வனவாசஞ்செய்யப்போயினபின்னர், பரதன் பட்டாபிஷேகத்துக்குடனபடாமல், தனதமையனையழைத்துவரச் சேனைகளோடு புறப்படப்போகிறான் எனச் சொல்லியிருக்கின்றது இங்ஙனம், பரதனுக்கு 'நல்லவன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. 'நல்லவன்' என்பதற்கு 'அரசர்குலமேன்மைகளாகிய நலங்களெல்லாம் ஒருங்கேயுடையவன்' எனப்பது பொருளாம். ஆனதால், 'நல்லவன்' என்னும் பட்டப்பெயர் 'சான்றோன்' என்னும்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பதமாகும்.

(iii) கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், நாடவிடபடலம், 64-வது கவி.

“பூவருமழலையனன் புனைமடப்பிடியென்றினன்
தேவருமருளத்தக்க செலவினனெனவுந்தேறேன
பாவருங்கிழமைத்தொன்மைப் பருணிதர்தொடுத்தபத்,
நாவருங்கிவிச்செவ்வி நடைவருநடையணல்லோய்.”

இந்தக்கவியில், ஸ்ரீராமர் அனுமனைப்பார்த்து, 'நல்லோர்' என்கிறார்.

நல்லோய்=நல்லோனே, விளி.

‘நல்லோன்’ என்பதற்குச் ‘சத்திரியகுலநலமெல்லாம்
றைந்தவன்’ என்பதுபொருளாம்.

(iv) மேற்படி நாடவிட்டபடலம், 66-வது கவி.

“மங்கையரிவளையொப்பார் மற்றுளரில்லையென்னும்
சங்கையிலுள்ளந்தானே சான்றெனக்கொண்டசான்றோ
அங்கவணிலைமையெல்லா மளந்தறிந்தருகுசார்ந்து
திங்கள்வாண்முகத்தினுட்குச் செபபெனப் பின்னுமெச்
பும்.”

இதில், ஸ்ரீராமர் அனுமனைப்பார்த்துச், ‘சான்றோய்’ எ
கிறார்.

சான்றோய்=சான்றோனே, விளி.

அனுமனுக்கு ‘நல்லோன்’ எனவும், ‘சான்றோன்’ எனவு
பெயர்கள் வந்திருக்கின்றமையால், இரண்டுபெயர்களும் ஒ
பொருள்கொண்ட சத்திரியகுலக்கௌரவப்பட்டப்பெயர்க
என்பதற்கு என்னவென்று சந்தேகமேயில்லை.

(v) மேற்படி கிஷ்கிந்தாகாண்டம், பிலதீங்குபடலம்
58-வது கவி.

“நான்முகநுனித்தநெறி நூறுவரதொய்தாய்
மேன்முகநிமிர்த்துவெயில் காலொடுமிழுங்கா
மான்முகநலத்தவன் மயன்செய்ததவத்தால்
நான்முகனளித்துளதி மாநகரநல்லோய்.”

இச்செய்யுளில், முன்போல அனுமனுக்கு ‘நல்லோ
எனப்பெயர்வந்திருக்கிறது. மேற்படிபடலம், 61-வது கவி
லும், வாயுபுத்திரனுக்கு ‘நல்லோய்’ எனப்பேரிட்டிருக்கி
றது.

(vi) பின்னும், கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்ட
மயேந்திரப்படலம், 8-வது கவியிலும், சுந்தரகாண்டம், சூட
மணிப்படலம், 42-வது கவியிலும் காண்க. இவைகளா

நல்லோர்' என்னும்பெயர் 'சான்றோர்' என்னும் பெயருடன ஒருபொருள்கொண்ட பூர்வ கௌரவப்பட்டப்பெயர் எனத் தெளிவாக விளங்கும்.

இனி 'மேலவர்' என்னும் பெயருக்குத்தாற்பரியமும், மேற்கோளுங் கூறுவேராம்.

5. மேலவர்.

மேலவர் = மேலோர்,
= மேன்மக்கள்,
= Noblemen.

'மேலோர்' என்னும்பெயர் 'மேன்மை' என்னும் பண்புபெயர்ச்சொல்லினின்று பிறந்த பலர்பாற்பெயராம். 'மேலவன், மேலான், மேலோன்' என்பவைகள் ஆண்பால் ஒரு பொருட்பெயர்களாம். 'மேல்வர், மேலார், மேலோர்' என பன் பலர்பால் ஒருபொருட்பெயர்களாகும். 'மேன்மை' என பதற்கு (a) Greatness, (b) Grandeur, (c) Sublimity, (d) Eminence, (e) Excellence, (f) Magnanimity, (g) Dignity, 'மகத்துவம்' என்பது தாற்பரியமாம். ஆகவே, 'மேலோர்' என்பதற்கு, (a) Great men, (b) Noblemen, (c) Kings and Princes, (d) அரசர்களுத்தார், 'மேன்மக்கள்' என்பது தாற்பரியமாகும்.

அறிவொன்றை மாதிரிமுடைய எந்தக்குலத்தவர்களுக்கும் 'மேலோர், மேன்மக்கள்' என்னும்பெயர்கள் ஏற்கவேமாட்டாது. பூர்வகுலமேன்மைபெயருடையவர்களுக்கு மாதிரம் இப்பெயர்கள் ஏற்தும். இந்த 'மேலோர், மேன்மக்கள்' என்னும் பெயர்கள் அரசர்களும்கிமைகளோடு கல்வியறிவையுமுடையவர்களுக்கு மாதிரம் பூர்வ ஏற்பாட்டிற் பெரிதாவும்.

நாண்டியார், 16-வது அதிகாரத்தில், 'மேன்மக்கள்' என வந்திருக்கின்றபெயர் அரசர்களுக்காகனாகையுரிய நிறத்த பூர்வப்பட்டப்பெயரென மேலே தெளிவாகக் கண்டித்திருக்கிறோம்.

இங்ஙனம் வேறு சிலகுலத்தவர் எடுத்துரைப்போம்.

(i) கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், மந்திரா
படலம், 14-வது கவி.

“வெய்யவன்குலமுதல் வேந்தர்மேலவர்
செய்கையெனொருமுறை திறம்பலின்றியே
வைப்பயானுண்ட வாண்டுங்கன்மாட்சியால்
ஐயமிலறுபதினாயிரமமரோ.”

இக்கவியில், ‘தசரதமகாராஜன் சபாமண்டபத்திற்கடிய
இராசசபையார்களைப்பார்த்து, “வெய்யவன் குலமுதல் வே
ந்தர்மேலவர்” என்று சொல்லுகிறான். ‘வெய்யவன்குலமுதல்
வேந்தர்மேலவர்’ என்பதற்கு ‘சூரியசந்திரகுலங்களிலுதித்
தசரதகுலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களே, ‘மேலவர்’ என்னு
கெனரவப்பட்டபெயர் பெறத்தக்க பெரியோர்கள் என்பது
பொருளாம். ஆனதால், வேந்தர்குலத்தவர்களே, ‘மேலவர்
மேலோர், மேனமக்கள்’ என்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் பெற
தக்கவர்கள் என்பது இதனால் தெளிவாகவிளங்குகி

(ii) மேற்படி மந்திரப்படலம், 8-வது கவி.

“காலமுயிடனுமேற்ற கருவியுந்தெரியக்கற்ற
னாலுறநோக்கித்தெய்வதுணித்தறங் குணித்தமேலோர்
சேமும்புகழ்க்குவேண்டிற் செய்கையுந்தெரிந்துகொண்டு
பால்வருமுறுதியாவுந் தலைவற்குப்பயக்குநீரார்.”

இந்தக்கவியில், தசரதமகாராசனுடைய மந்திரசபாமண்
பத்திற்கடிய அராசர்குலத்தவர்களுக்கு, ‘மேலோர்’ எனப் பெ
யர்வந்திருக்கின்றது. * முந்தினகவியில், ‘மேல்வர்’ எனவ
திருக்கிறது. ஆகவே, ‘மேலவர், மேலோர்’ என்னும் இரண்
பெயர்களும் ஒருபொருள் கொள்வனவாம்.

(iii) அராசர்குலத்தவர்களாகிய மேனமக்களுக்கு இருக்
வேண்டிய சிறப்புக்குணங்கள் வருமாறு:—

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், மந்திரைகு
ச்சிப்படலம், 62-வது கவி.

“கல்வியுமினையுங் கணக்கிலற்றறும்
வில்லிவழியினையு மழகுக்கிரமும்
எல்லையிலுணங்குந் புத்தற்கேயது
புல்லிடையுத்தமுதேயுங் போலென்றான்.”

இங்ஙனம், பரதனுக்கு 'கல்வியறிவும், இளமைப்பருவமும், பாராளுந் திறமும், வில்வித்தைச்சமர்த்தும், உடற்கட்டமுகும், புஜபலபராக்கிரமமும், கொடைமுதலான படி சிறந்த குணங்களுமுண்டு' எனச் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆகவே, 'மேலோர்' எனப் பெயர்பெற்ற 'மேன்மக்களுக்கு' மேற கூறிய அரசர் குலச்சிறப்புலக்ஷணங்களெல்லாம், ஒருங்கே யிருக்கவேண்டும்.

(iv) மேற்படி மந்தரைகுழ்ச்சிப்படலம், 64-வது கவி
"வெயின்முறைக்குலக்கத்திரவன் முதலியமேலோர்
உயிர்முதற்பொருடிறம்பிணு முரைதிறமபாதோர்
மயின்முறைக்குலத்துரிமையை மனுமுதல்மரபை
செயிருத்புலச்சிந்தையா வெனசொனாப்தியோய."

இக்கவியில், கைகேசியானவன் அந்தக் கூனியைப்பார்த்து, சூரியசந்திரகுலத்தரசர்களாகிய 'மேலோர்' எனக் கௌர வப்பட்டம் பெற்றவர்கள் உயிர்மோசம் பொருள்மோசங்கள் வந்தபோதிலும், மனத்தளர்வின்றி சத்திரியகருமமுறையில் மாறுபடார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். இங்ஙனம், சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கு, 'மேலோர்' என்று பெயர்வந்திருக்கிறது.

(v) பின்னும்,
கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், தைலமாட்டுபட
லம், 36-வது கவியிலும்,
கிஷ்கிந்தாகாண்டம், சம்பாதிப்படலம்,
36-வது கவியிலும்,
சுந்தரகாண்டம், சூடாமணிப்படலம்,
76-வது கவியிலும் கருணக.

(vi) முதரை, 4-வது கவி:

"அட்டாலுமபால்சுணவியிற் குன்றுள்ளவல்ல
நட்டாலுமநண்பல்லார் நண்பல்லர்—கெட்டாலும்
மேன்மக்கண்மேன்மக்களைச் சங்குசட்டாலுந்
தானமிக்கவெண்மைதரும்."

இந்தக்கவியில், 'சங்குசுட்டாலுந் தான்மிட்கவெண்மை
 நம்' எனவும், 'கெட்டாலும் மேனமக்கள மேனமக்களே'
 எனவுஞ் சொல்லியிருக்கிறது. அதற்குத் தாற்பரியம் வரு
 டாறு "வெண்ணிறம்பொருந்திய 'சங்கைநீற்றவெ அதி
 நிறம்குணருது, அதிகவெண்ணிறமாகவிளங்கும். அதுபோல,
 சத்திரியகுலத்தவர்களாகிய மேனமக்கள் கைகெட்டுப்போன
 பேர்திலும், சத்திரியகுலத்திற்குரிய மேன்பாடான கருமங்க
 ளிற் குன்றார்கள்" 'கெட்டாலும் மேனமக்கள் மேனமக்க
 னே'—'The noble will be noble still, though they be
 reduced to poverty.' இக்கவியில் வந்திருக்கிற 'மேன்மக்கள்'
 என்பது அரசர்குலத்தவர்களைக் குறித்து, 'சான்றோர்' என்
 னும் பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பதமாகும்.

(vii) மூதலர் 21-வது கவி:

"கற்பினலோடொப்பா கயவர்களுகின்றதப்
 பொற்பினலோடொப்பாரும்பொலவாரே. கிற்பிடிந்து
 திரிநியமெய்தவெப்போல பாதமே
 சோருகுசான்றோர் இனம்."

இதில், கயவரும், சான்றோரும் எதிர்நிலைப்பொருள்களா
 ளிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றனர். ஆனால், கயவர் கிற்பிடிந்
 தும், சான்றோர் மேன்மக்களுமாம். இதனால், 'சான்றோர்'
 மேனமக்கள்' என்னும் பெயரின் ஒருபொருளிலவந்தன.

(viii) மூதலர் 18-வது கவி:

"சேரியர்செய்யாது திரியர்சேரியரே
 யல்லாதார்செய்யாது கென்னொருஞ்—சேரிய
 பொன்னின்ருயமுன்—தரற் பொன்னொருமென்னுதும்
 பன்னின்ருயமுன்—தக்கால்."

இந்தக்கவியில், 'தக்கால்' என்னப்பட்ட கயவரும், சேரி
 யரும் எதிர்நிலைவகைத்துக்கூறப்பட்டிருக்கின்றனர். ஆன
 தால், கயவர் கிற்பிடிந் தும், சேரியர் மேன்மக்களுமாம். 'சேரி
 யர்' என்னும்பெயர் 'சான்றோர்' என்னும் பெயருடன் ஒரு

பொருள்கொண்டதாம்.* 'சீரியாகெடா லுஞ் சீரியர் சீரிய ரே'—'மேனமக்கள்கெட்டா லும மேனமக்கள் மேனமக்களே,'

—'Though the noble be reduced in circumstances, the noble are noble still.'

(iv) ஆத்திசூடி, 94-வது சூத்திரம்.

"மேனமக்கள் சொற்கேள்."

இதற்கு 'அரசர்குலத்தவர்களாகிய துரைத்தனத்தார் கட்ட னைக்கு இணங்கநடந்துவா' என்பது பொருளாம். இதில், 'மேனமக்கள்' என்பதற்கு, 'மேலோர், அரசர்குலத்தவர்களா கிய சத்திரியர், துரைத்தனத்தார்' என்பது கருத்தாகும்.

(v) திருவள்ளுவர்குறள், 98-வது அதிகாரம், 8-வது கவி:

"மேலிருந்து மேலல்லார் மேலல்லார்
கீழிருந்து கீழல்லார் கீழல்லார்."

இதற்குத் தாற்பரியம்.

"சுபவாகிய கீழ்மக்கள் மேனமக்கள் தானத்தக்குவந்த போதிலும், மேனமக்களாகா. மேனமக்கள் கைகெட்டுப் போய் கீழ்மக்களாகாததினருத்தபோதிலும், கீழ்மக்களாகா து, மேனமக்களாகிவினருவான்" என்பதாம். இவைகளைத் திரட்டியவராகிய கீழ்ப்பேர்த, 'மேலோர்' எனப் பெயர்பெற்ற மேனமக்கள் அரசர்குலத்தனங்களாய்ச் 'சான்றோர்' என்னுங் கொண்டப்பட்டபெயர் பெற்றவர்களாவர்.

இனி 'ஆயந்தோர்' என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரியங்குறு வோம்.

6. ஆயந்தோர்

'ஆயந்தோர்' என்பது, 'ஆய' என்னும் வினைமுதலடி யிற்பிறந்த 'ஆயந்தேன்' என்னும் இறந்தகாலவினைமுற்றி வின்னுலந்த வினையாலணையும் பல்பார்ந்தபயராம். 'ஆயந்த வன், ஆயந்தான், ஆயந்தேன்' என்பன வினையாலணையும் ஒருபொருள் ஆண்பாற்பெறலாகும். ஆயந்தவர், ஆயந்தார்,

* சதாரகாரி, 2-வது பொருள்காரி 'அறிவுடையோர்' காண்க.

ஆய்ந்தோர்' என்பன வினையாலணையும் ஒருபொருட்பலாபாற பெயர்களுமாம். 'ஆய்ந்தோர்' என்பதற்குச் சத்திரியருல மேன்மைக்குரியவற்றைத் தீர்க்கவாராய்ச்சிசெய்து, அந்தப் பிரகாரம் ஒழுகிவருபவர்கள் என்பது பொருளாகும். பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கும் இப்பெயர் ஏற்கும். 'ஆய்ந்தோர்' என்பது 'சான்றோர்' என்னும்பெயருடன் ஒருபொருள்கொள்வதற்கு உதாரணங்கள் வருமிடங்களிற் கண்டுகொள்க.

இனி 'உயர்ந்தோர்' என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரியங் கூறுவோம்.

7. உயர்ந்தோர்.

'உயர்ந்தோர்' என்பது, 'உயர்' என்னும் வினைமுதலடியினின்று பிறந்த 'உயர்ந்தேன்' என்னும் இறந்தகால வினைமுற்றினின்று வந்த வினையாலணையும் பலர்பாற்பெயராம். 'உயர்ந்தவன், உயர்ந்தான், உயர்ந்தோன்' என்பவைகள் இறந்தகாலவினையாலணையும் ஒருபொருள் ஆண்பாற்பெயர்களும், 'உயர்ந்தவர், உயர்ந்தார், உயர்ந்தோர்' என்பன இறந்தகால வினையாலணையும் ஒருபொருட் பலர்பாற்பெயர்களுமாம். 'உயர்ந்தோர்' என்பதற்குச் 'சத்திரியருலமேன்மைக்குரியவற்றிற்சிறந்த மேன்மக்கள்' என்பது பொருளாம். பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கும் இத்தப்பேர் ஏற்கும். 'உயர்ந்தோர்' என்னும் பட்டப்பெயர் 'சான்றோர்' என்னும் பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருள்கொள்வதற்கு பெயராம். உதாரணங்கள் வருமிடங்களிற்காண்க.

இனி 'ஆரியர்' என்னும்பெயருக்குத் தாற்பரியமும், மேற்கோளுங் கூறுவோம்.

8. ஆரியர்.

இந்த 'ஆரியர்' என்னும் பெயருக்கு உற்பத்தி மூன்றுவகைப்படும்.

க-வது. 'ஆரியம்' என்பது ஒருநாடாம். அது இமயகிரிமூதல் வந்தியகிரிவரைபுதுமுள்ளது. அகில் சமஸ்கிருதவாரியபா

வை பேசப்பட்டது. அதற்கு ஆரியநாடு* என்றுபெயர்; இந்தச் சமஸ்கிருதவாரியர் அந்தநாட்டிற்கு வருவதற்குமுன்னே, தமிழாரியப்பாஷைக்காரர் அந்தநாட்டிற்குமுயிருந்தார்கள். சமஸ்கிருதவாரியர் அந்தநாட்டிற்குவந்தபிற்பாடு, அவர்கள் தமிழாரியர்களை விந்தியமலைக்குத் தெற்கிலுள்ள தக்ஷணநாட்டிற்கு ஒட்டிவிட்டார்கள். இந்தத் தென்பூமிநாட்டிற்குத் தமிழ்நாடு, அல்லது திராவிடநாடு என்றும், அந்தவடநாட்டிற்கு சமஸ்கிருதநாடு, அல்லது ஆரியநாடு என்றும் பெயர்களுண்டாயின. ஆகவே, சமஸ்கிருதராகிய ஆரியநாட்டாருக்கு 'ஆரியர்' என்றொரு பேருண்டு. மேலே, திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிற 'ஆரியர்,' இந்த சமஸ்கிருதர்களாகிய ஆரியரல்லர். ஆனதால், இந்த ஆரியர் இன்னொரு இடனடியில் காண்பிப்போம்.

2-வது. 'ஆரியர்' என்பது 'ஆரி' என்னும் தமிழ்மொழியை அடியாகக்கொண்டு பிறந்துவந்திருக்கின்ற பெயராம். 'ஆரியன், ஆரியன், ஆரியோன்' என்பன ஒருபொருள் ஆண்பாற்பெயர்களும், 'ஆரியர், ஆரியார், ஆரியோர்' என்பன ஒரு பொருட் பலர்பாற்பெயர்களுமாம். 'ஆரி' என்னும்பெயருக்கு (i) ஆரமாலையாகிய ஆத்திமாலையித்த சோழன், ஆரமாலையன் எனவும், (ii) மேன்மை எனவும், தாற்பரியமாம். ஆகவே, 'ஆரியர்' என்பதற்கு (i) தமிழ்நாட்டாசர்குலத்தவர்கள் எனவும், (ii) மேன்மையுடையோர், மேலோர், மேன்மக்கள் எனவும், பொருளமையும்.

௩-வது. 'ஆரி' என்பது உமையவளாகிய காளிக்குப்பெயராகும். 'ஆரியை' என்றும் சொல்வர். ஆனதால், 'ஆரியர்' என்பதற்கு 'காளிகாதேவிக்குரிமையுடைய தமிழாசர்குலத்தவர்கள்' என்பது பொருளாம். தமிழாசர்குலத்தவர்களுக்குச் சிவனுங்காளியுந் குலதெய்வங்களானதால், அவர்கள் காளிகாதேவி புத்திரரென்னப்பட்டார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்கு 'ஆரியர்' எனப் பட்டப்பெயருண்டாயிற்று.

* 'ஆரியநாடு' என்பதற்கு 'ஆரியவர்த்தம்' என்னும் ஒரு பெயருண்டு. ஆரியவர்த்தம்—Aryavarta.

தமிழரசர்குலத்தவர்கள் தாங்களேபோய்க் குடியேறிய நகரங்களின் வட்டிசையில் சத்தியாகிய காளியையும், கீழ்திசையில் ஐயனாரையும், மேல்திசையில் திருமாஸையும், தென்திசையில் சத்தமாதர்களையும், நகரத்தாமத்தியில் செவனையும் நகரிகாவணத்தையுள் ஸ்தாபித்து அந்தத்தத்திசையில் அவர்களுக்கு ஆலயங்கட்டி அவர்களை நமஸ்கரித்து வந்தார்கள். அன்றியும், சோசோழ பாண்டியர்கள் ஆதியில் இந்தத்தமிழ் நாட்டிற்குவந்து குடியேறியபோது, கருவருக்குச் சமீபத்திலிருக்கின்ற 'மதுக்கரை' என்னும் ஊர் இந்த மூன்றுபேர்களுடைய நாடுகளுக்கும் தலைவகையிலிருந்தது. அந்த மதுக்கரையில் மூவர்களுக்கடி தங்கள் குலநாயகியாகிய காளிகாதேவிக்கு ஒரு ஆலயங்கட்டி அவளுடையச் சிலையை ஸ்தாபித்துப் பூசித்துவந்து, அந்தக்கோவிலுக்கு, செல்லரியம்மன்கோவிலென்று பெயரிட்டார்கள்.

'செல்லாயி' என்பது காளிகாதேவிக்கு ஒரு செல்லப்பேராம். தமிழ்நாட்டரசர்கள் காளிகாதேவி வரபுத்திரரான படியால், அவர்கள் காளியைச் செல்லத்தாய் என்று சொல்லியருமைபாராட்டிவந்தனர். ஆகவே அந்த ஆதிக்கோவிலுக்குச் செல்லரியம்மன்கோவிலென்று பெயரிட்டிருந்தனர். உமையவளாகிய காளிக்குத் தமிழ்நாடுவந்தவர்களின் தாய் என்று அருத்தங்கொண்டெருகின்ற 'அம்மை' என்னும் பெயரிட்டி அவளை அம்மைஎன்றே சொல்லிவந்தனர். அவர்கள் பிறகாவதில் பங்குபாகங்கள் பிரிக்கிறபோது, இந்தப் பொதுக்கோவிலில் வைத்தப்பட்டிருந்த காளிகாதேவி சிலையைத் 'தலை, உடல், பாதங்கள்' என மூன்று கூறுத்தினர். பாதங்கள் இரண்டும் சோழன் பங்குக்கும், தலை பாண்டியன் பங்குக்கும், உடல் சோழன் பங்குக்கும்வந்தது. சோழன் தன்பங்குக்குவந்த பாதங்களைவிரண்டையும் தன் நகரியாகிய உறைபூருக்குக்கொண்டெடுத்து, அந்த பூருக்கு வடபாரிசத்தில் காளிகாதேவிக்கு ஒரு ஆலயங்கட்டி, அந்த ஆலயத்திற்குள்ளே அந்தப் பாதங்களிரண்டையும்வைத்து அவளுக்குப் பூசைசெய்து வந்தான். நான்துவனாரையும் அந்தப்பாதங்களிரண்டும் அந்த

ஆல்யத்திற்குள்ளிருந்து 'வருகின்றன. காளிகாதேவி சிலை யொன்று பிரத்தியேகமாகச் செய்தவைத்து, ஊர்கோலம் போகும்போது, அதை விமாணத்திலேற்றிக்கொண்டு போவது வழக்கம்.

இந்தக்கோவிலுக்கும் செல்லாயியம்மன்கோவிலென்றே பெயர். மதுக்கரை சேரன்பூமியிலிருந்ததினாலே, அவன் தன் பங்குக்குவந்த காளிகாதேவியுடைய அந்த மதுக்கரையிலிருந்த செல்லாயியம்மன்கோவிலிலேயே வைத்துப் பூசைசெய்து வந்தான். அந்த உடலை மதுக்கரையிலிருக்கிற செல்லாயியம்மன்தோளிலிற் நாளதுங் காணலாம். பாண்டியன் தன் பங்குக்குவந்த தலையைத் தன் பூமிக்குக்கொண்டுபோய்விட்டான். இந்த மதுக்கரை மூன்றுபேருக்கும் பொதுப்பூமியாயிருந்தது. இந்த மூருக்குக் கற்பக அமுதமாகிய 'மது' என்னும் பெயரைச்சேர்த்து, 'மதுக்கரை' எனப் பெயரிட்டனர்.

இதனால், தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்களும் தங்கள் குலநாயகியாகிய காளிகாதேவியையே முக்கியமாக வணங்கி, அவளை அருமைபெருமையாகச் 'செல்லாயியம்மன்' எனச்சொல்லி மகிழ்ந்துவந்தது தெளிவாக விளங்குகின்றது. ஆகவே, அவர்களுக்குக் 'காளிபுத்திரர்' எனப்பெயருண்டாயிற்று. இந்தப் பதவுற்பத்திப்படிக்கு, 'ஆரியர்' என்பதற்குக் 'காளிகாதேவி வர்புத்திரர், காளிகாதேவிதொண்டர்' என்பதுபொருளாம்.

தமிழாரியசெல்லாரும் ஆதியில் சிவபக்தர்களாகிய காளிபூசைசெய்தவர்தான்.

ஆரியர் = மேன்மக்கள்,
= Great-men,
= Noblemen.

இது 'சான்றோர்' என்பதோடு ஒருபொருள்கொண்டபெயராம்.

(i) கம்பராமாயணம், அயோத்தியாசர்க்கு. வனம் புகுபடல்க, 1-வது ஈடிலி.

"பூரியர்புணர்மாநி பொதுகன்மெனமன் னும்
நாமமுனதிலன் நரிவருவனவேனில்
ஆரியன்வரலோடு மழைநனவியுதிசை
காருறுகுறிமானக் காட்டியதவனென்கும்."

இந்தக்கவியில், இராமருக்கு 'ஆரியன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. 'ஆரியன்' எனபதற்கு, 'மேன்மகன், சான்றோன்' என்பது பொருளாம்.

(ii) கம்பராமாயணம், ஆரணியகாண்டம், மாரீசன் வதைப்படலம், 229-வது கவி.

“ஆரியனையகற வனனதுதனைநோக்கிச்
சீரியதன் றிதென்று சிந்தையிற்றெளிந்ததம்பி
காரியமெண்ணியீண்டு கண்டதுகனகமாலை
வேரியந்தெரியல்வீர மீள்வதேமேன்மையென்றான்.”

இக்கவியிலும், இராமருக்கு 'ஆரியன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. ஆகவே, 'ஆரியர், சான்றோர்' என்பன ஒரு பொருட்பதங்களாகும்.

(iii) இவைகளைப்பற்றி,

கம்பராமாயணம், ஆரணியகாண்டம், சடாயுவதைப்படலம்,

143-வது கவியையும்,

,, கிஷ்கிந்தாகாண்டம், வாலிவதைப்படலம்

34-வது கவியையும்,

,, கிஷ்கிந்தாகாண்டம், அரசியற்படலம்

52-வது கவியையும்,

,, கிஷ்கிந்தாகாண்டம், கிஷ்கிந்தைப்படலம்

68-வது, 134-வது கவிதையும்,

,, கிஷ்கிந்தாகாண்டம், ஆறுசெல்படலம்

9-வது கவியையும்,

,, கிஷ்கிந்தாகாண்டம், மயேந்திரப்படலம்

2-வது, 8-வது கவிதையும்,

,, கிஷ்கிந்தாகாண்டம், ஊர்தேயபடலம், 96-வது

கவியையும்,

,, கிஷ்கிந்தாகாண்டம், நிந்தனைப்படலம், 40-வது

கவியையும்,

,, கிஷ்கிந்தாகாண்டம், உருத்தரப்படலம், 21

வது, 95-வது கவிதையும்,

,, கிஷ்கிந்தாகாண்டம், மந்திரப்படலம், 43-வது

கவியையுங்காண்க.

இனி 'உலகு' என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரியமும், மேற் கோளுங் கூறுவோம்.

9. உலகு.

உலகு இடவாகுபெயரானதால்,

உலகு == உலகோர்,
== உயர்ந்தோர்,
== மேன்மக்கள்,
== அரசர்குலப்பெரியோர்.

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 17-வது சூத்திரம்.

'உலகமென்பதுயர்ந்தோர்மாட்டே.'

இந்தச்சூத்திரம் அரசர்குலப்பிரிவுப்பெயர் கூறுகின்ற சூத் திரங்களிலொன்றும். 'உயர்ந்தோர்' என்னும்பெயர் 'சான ரோர்' என்னும் பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பதங்களி லொன்றும். ஆனதால், 'உலகு' என்பதும் அரசர்குலக் கெளரவப்பட்டப்பெயர்களிலொன்றாகும்.

'உலகவழக்கு' == உயர்ந்தோர்வழக்கு,
== உலகோர்பும் அரசவழக்கு,
== மேன்மக்கள்வழக்கு.

(i) கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், நகா நீங்குபடலம், 44-வது கவி.

"கொழுநன்னுஞ்சுமெனவுங்கொள்ளாதுலகமெனவும் பழிநின்றயருமெனவும் பாவமுளதாமெனவும் ஒழிகின்றிலையன்மியுமொன்றுணர்கின்றிலையானினிமேல் மொழிகின்றனவெனனென்னுமுனியுமுறையன்றென்பான்."

இந்தக்கவியில், வசிட்டன் தைக்கேசியைப்பார்த்து, நீ உள் பிடிவாதச்சிந்தையை நீக்காயேயாயின், உன் நாய்கனிமந்து போவான், உலகம் உன்செய்கையை நுப்பாது, பழிநீங்காது பெருகும், யானும்வரும். உன்சொன்னாலும் நீ கேட்கிறு யில்லை. நான் இனி என்சொல்லப்பிராகிறேன், என்றான் எனச் சொல்லியிருக்கின்றது. இங்ஙனம் 'உலகங்கொள்ளாது'

எனக் கூறியிருக்கிறது. 'உலகங்கொள்ளாது' என்பதற்கு, 'உயர்ந்தோர் ஒப்பார்கள், மேனமக்கள் ஒப்பின்கள, உலக மோம்பும், அரசர்கள் ஒப்பார்கள்' என்பதுகருத்தாம். ஆகவே, 'உலகு' என்னும்பெயர் 'சான்றோர்' என்னும் பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட மொழியாம்.

(ii) மேற்படி நகர்நீங்குபடலம், 52-வது கவி.

“மாற்றான்செயலாமென்றுங் கணவன் வரமீய்ந்துள்ளம்
ஆற்றாதயந்தானென்று மறிந்தாளவனுவனைத்
தேற்றநின்றான்மகனைத் திரிவானென்றாளரசன் [ன்.”
தொற்றன்மெய்யென்றுலகஞ்சொல்லும் பழிக்குஞ்சோர்வா

இங்ஙனம், கோசலையாகிறவன் “அரசன்தோற்றான் மெய் யென்றுலகஞ்சொல்லும் பழிக்குஞ்சோர்வான்” எனச் சொல் லியிருக்கின்றது. அதற்கு ‘அரசன் வாக்குத்தவறிப்போனா னென்று உலகம்பழிக்குமேன்று நினைத்து மயங்கினான்’ என் பது பொருளாம்.

“உலகம்பழிசொல்லும்” — உயர்ந்தோர் பழிசொல்லுவார்

கள்,

— அரசர்கள் பழிசொல்லுவார்

கள்,

— மேனமக்கள் பழிசொல்லுவார்

கள்.

(iii) மேற்படி நகர்நீங்குபடலம், 53-வது கவி.

“தன்னாநிலைசால்மெய்யை நழுவிவருவானகைதின்
றெள்ளநிலைகாப்பெருமைக் கிழிவாமென்றாநோய்
லின்னாநிலைசொல்லாப் பகன்மேல்மெலியினுலகம்
கொல்லாநிலைசொல்லான் கணவன் குறைபகனாறவான்.”

இக்கவியில், கோசலையாகிறவன் ‘உலகங்கொள்ளாதன் ரே வென்றாக’ என்றுசொல்கிறது. இதில் ‘உலகங்கொள் ளாது’ என்பதற்குப் பதற்கும் மேலேயே நியதேபொருளாம். அன்றியும், இந்தக்கவியில் தசரதனுக்கு ‘உயோய்’ எனப்

பெயர்வந்திருக்கிறது. 'உரவோய்' என்பதற்கு 'அறிவுடை யோனே, சான்றோனே' என்பதுபொருளாம். 'அறிவுடை யோன்' என்பதற்கு சத்திரியகுலப்பட்டப்பெயராக இங்ஙனம் வருவதுகாண்க.

(iv) பின்னும்,
திருவள்ளுவாகுறன், 47-வது அதிகாரம், 10-வது கவியையும்,
,, 67-வது அதிகாரம் 10-வது கவியையும்
காண்க.

இனி 'ஆன்றோர்' என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரியமும் மேற்கோளுங்கூறுவோம்.

10. ஆன்றோர்.

'ஆன்றோர்' என்பது, 'ஆலு' என்னும் வினைமுதலடியினின்று பிறந்த 'ஆன்றேன்' என்னும் இறந்தகாலவினைமுற்றினின்று வித்தவினையாலணையும் பலர்பார்ப்பெயராம்.

'ஆலு'—ஆலுகிறேன், ஆன்றேன், ஆலுவேன்.

இந்த 'ஆலு' என்னும் வினையும், 'சால்' (=சாலு) என்னும் வினையும் ஒருபொருள்கொண்ட வினைதனாய், 'நிறைதல்' என்னுங்கருத்தில் வந்துவழங்குகின்றன.

ஆன்றோர்—சான்றோர்,
—நிறைந்தோர்,
—Great-men,
—Noblemen.

'ஆன்றவன், ஆன்றான், ஆன்றோன்' என்பன இறந்தகால வினையாலணையும் ஆண்பால் ஒருபொருட்பெயர்களும், 'ஆன்றவர், ஆன்றாள், ஆன்றோர்' என்பவைகள் இறந்தகாலவினை யாலணியும் துண்பொருட் பலர்பார்ப்பெயர்களும். ஆகவே, 'ஆன்றோர், சான்றோர்' என்பன ஒருபொருட்கினவிகள்.

(i) கம்பாபாபணம், கக்கேளிகுழிவினையாலும்,
6-வது கவி.

"ஆன்றவனவழங்கு நான்வையெல்லாந்
தோன்றியபொருவந்த அடைத்ததனைடைய
சான்றிமைபொருளாய்த மன்னரீயன்
தேன்றவரங்க ளிரங்கிமீதுபென்றான்.

இந்தக்கவியில், கைகேசியாகிறவன் தசரதனைப்பார்த்து, “நீர் அன்று எனக்கு வரக்களித்த இரண்டு வரமுந்தாவேன் மும் எனரான்” என வருகின்றது. இங்ஙனம் தசரதனுக்கு ‘ஆன்றவன்’ எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. ‘ஆன்றவன்’ எனப் பதற்குச் ‘சத்திரியகுலச்சான்றோன்’ என்றுபொருளாம்.

மேலேகாண்பித்திருக்கிறபிரகாரம்,

சீதைக்குச், ‘சான்றோர்மாத்’ எனவும்,

புரீராமருக்கு, ‘ஆரியன்’ எனவும்,

தசரதனுக்கு, ‘ஆன்றவன்’ எனவும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றமையால், இவர்களுள்ளொருந் சத்திரியகுலச்சான்றோர்களேயாம். ஆனதால், ‘சான்றோர், ஆரியர், ஆன்றவர்’ என்னும் பெயர்கள் ஒருபொருட்குலப்பெயர்களாம்.

(ii) பின்னும்,

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், நகர்நீங்குபடலம், 138-வது கவியையும்,

” அயோத்தியாகாண்டம், குகப்படலம், 5-வது கவியையும் காண்க.

இந்தப்பிரகாரமாக, நாம் இங்ஙனம், திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது குத்திரத்திற்கு விபரமான தாற்பரியமும் மேற்கோணுக்கதி, அன்பொருளைத் தெளிவாகக் காண்பித்தோம். இந்தப்பிரகாரத்தை முடியாதற்குமுன்னே, இன்னமும் ஒருவிஷயத்தைத் தெரிவிக்கறவோம். அதை வினாவினாபுரமாக வரைகின்றோம்.

வினா.

சான்றோர்குலத்தவர்கள் தென்னாட்டில் தெரிவித்திருத்தக் குடியேறி, தென்னாநகர அந்தவிடத்தில் வாசஞ்செய்தவர்தாம், தமிழ்ச்சாநியட்டவனை நூல்களாகிய திவாகரம், நிகண்டு, தொல்காப்பியம் முதலியவற்றில், ‘சாணர்’ என்னும் பெயர் வரவில்லையா?

விடை.

திவாகரம், நிகண்டு, தொல்காப்பியம் முதலான சாதியட்ட வணை நூல்களில், 'சாணூர்' என்னுங்குலப்பெயர் வரவில்லை, அது நிசந்தான். அந்தநூல்கள் எழுதப்பட்டகாலத்தில், 'சாணூர்' என்னும் மருஉமொழிப்பெயர்வந்து வழங்காததால், அப்பெயர் அந்தநூல்களிற் வரையப்படவில்லை. திவாகரம், நிகண்டு, தொல்காப்பியம், சான்றோர்புராணம் முதலான நூல்கள் எழுதப்பட்டகாலத்தில் இந்தக்குலத்தவர்கள் 'சான்றோர், சான்றார், சான்றவர்' எனப் பெயர்பெற்றிருந்தனர். ஆனதால், அந்த நூல்களில் இந்த மூன்றுபெயர்களும் வந்துவழங்கியிருப்பதைத் தெளிவுறக் காண்கிறோம். தொல்காப்பியத்தில்—'சான்றோர்' என்னும் பெயர் அரசர்குலப்பெயராக வந்திருக்கிறது. 'சான்றார், சான்றவர்' என்னும்பெயர்களும் அதினோடு ஒருபொருள்கொண்ட தொகைநிலைப்பெயர்களாக வந்துவழங்கின. திவாகரநூலில்—'சான்றோர்' என்னும்பெயர் அரசர்குலப்பெயராக வந்திருக்கின்றது. 'சான்றார், சான்றவர்' என்னும் பெயர்கள் அதினோடு ஒருபொருள்கொண்ட தொகைநிலைப்பெயர்களாக வந்துவழங்கின. திவாகரநூலில்—'சான்றோர்' என்னும்பெயர் அரசர்குலப்பெயராக வந்திருக்கின்றது. 'சான்றோர், சான்றார்' என்னும் பெயர்களும் அதினோடு ஒருபொருள்கொண்ட தொகைநிலைப்பெயர்களாக வந்துவழங்கின. சான்றோர்புராணத்தில்—'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் மூன்றுபெயர்களும் அரசர்குலப்பெயர்களாக வந்துவழங்கியிருக்கின்றன. பெரியபுராணத்தில்—'சான்றார்' என்னும் பெயர் அரசர்குலப்பெயராக வந்திருக்கின்றது. 'சான்றோர், சான்றவர்' என்னும் பெயர்களும் அதினோடு ஒருபொருள்கொண்ட தொகைநிலைப்பெயர்களாக வந்துவழங்கின. இதப்போலவே, ஆத்திசூடி, மூதுரை, வெற்றிலேவற்கை, நாலடியார், குறள் முதலான நூல்களிலும் இந்த இயல்புப்பெயர்களை வந்துவழங்கியிருக்கின்றன. ஆனதால், பூர்வ சாதியட்ட வணை நூல்களிலும், பிறநூல்களிலும், 'சான்றோர், சான்றார், சான்றவர்' என்னும்பெயர்

கள் எந்தவிடத்தில் வருகிறதோ அதுதான் இந்தக்குலத்தவர்களுடைய பெயர் நிற்கவேண்டிய விடமாம்.

ஜாதிசங்கிரகசுரநூலாசிரியர் இது தெரியாதவராய், 'சான்றோர்' எனனும பெயர்வந்திருக்கிற 11-வது சூத்திரத்தை விட்டுவிட்டு, அந்தப் பெயர்வந்திராத 50-வது சூத்திரத்தில், சங்கச்செய்யுள்களில் வராத 'சாணர்' என்னும பெயரை முன்பின்பாராமல் அப்பிவைத்திருக்கிறார். அவர் 'சாணர்' என்னும்பெயரை 11-வது சூத்திரத்தில் ஒட்டவைக்க முயன்றிருப்பாரானால், சரியாயிருக்கும். 'சான்றோர்' எனனும பெயருக்குச் 'சாணர்' என்னும் பதம் மரூஉமொழிப்பெயா எனபரேயாயின், நியாயஞ்சரியாயிருக்கும். 'சான்றோர்' என்னுமபெயருடன் 'சான்றார், சான்றவர்' என்னும் மொழிகள் தொகைநிலைப்பெயராகி, பிற்காலத்தில் 'சாணர்' என மரூஉ மொழியாகி, உலகவழக்கில் வரலாயிற்றென்று லிபரித்துக்கூறினால், காரியமுஞ் சரியாயிருக்கும், இலக்கணத்திற்கும் வழுவின்ரும.

ஆகவே, திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரமே, 'சாணர்' என மரூஉமொழிப்பெயர்பெற்ற 'சான்றார்' குலத்தவர்களைச்சுட்டிக் கூறியிருக்கிற சூத்திரமாம். அந்தச் சூத்திரம் அரசர்குலப்பெயர்களோடு வந்திருப்பதை அறிவுடையோரெவரும், உய்த்துரைக்கக்கூடவர்.

மேற்படி சூத்திரம் வருமாறு:

“சான்றோர்மக்கோர் நல்லவர்மேவவ
ராயந்தோருயர்ந்தோ ராரியருல்கென
வாயந்தவான்றோ ரறிவுடையோரே.”

இனிவருகின்ற பிற்காலத்தில், சான்றோர்குலப் பூர்வோதிரத்திற்கும், அரசகுலத்தினப்பிரிவுகளுக்கும் விபரங்கூறவோம்.

கூ. பிரகரணம்.

சான்றோர்குலப் பூர்வோத்திரம், கௌரவப்பட்டம்,
குலக்கிளைப்பிரிவுமுதலானவைகளுக்கு விபரங் கூறு
கின்றது

மேற்கூறிய எட்டுப்பிரகரணங்களிலுஞ் சொல்லியிருப்பவற்
றைக்கூர்ந்து ஆராய்ந்துபார்ப்பவர்களுக்குச் சான்றோர்கு
லஞ் சத்திரியகுலமென விளங்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்
லை. இனி இந்த ஒன்பதாவது பிரகரணத்தில்,

முதலாவது. எக்குலத்தவருக்குந் தத்தங்குலத்துப் பூர்வோ
த்திரவுற்பத்திக் கிரமமாராய்தல் பிரியம் எனவும்,

இரண்டாவது. தமிழ்நாட்டுச்சத்திரியகுலத்தார் இன்ன
ரெனவும், அவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' எனணுவ கௌரவப்
பட்டப்பெயர் இன்னகாரணத்தாற் கொடுக்கப்பட்டதெனவும்,

மூன்றாவது. தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலமாகிய சான்றோ
குலத்துப் பிரதான கிளைப்பிரிவுகள் இன்னவைகளெனவுங்
காண்பிப்போம். அவற்றுள்,

முதலாவது.

எக்குலத்தவருக்குந் தத்தங்குலத்துப் பூர்வோத்திரவுற்பத்
திக் கிரமங்களை உய்த்தாராய்தல் பிரியம் எனக் காட்டுவோம்.

சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த பூலோகத்தின்கண்ணே வாசஞ்செய
துவருகின்ற நாலாகுலத்து நாலாபாஷைக்காரர்களும், அவ
ரவர்குலத்துப் பூர்வோத்திரவுற்பத்திக் கிரமங்களையும், அவர
வர்குலத்துப் பரம்பரைச்சரித்திரங்களையும் உய்த்தாராய்ந்த
றிய மிகு நாட்டமுற்றிருக்கிறார்கள். நாலாதேசத்துப் பூர்
வசரித்திரங்களையெய் இனிகாசங்களை வாசித்துப் பார்க்குமி
டத்தில் இதன் உண்மை குலரம்பரமாக விளங்கும். பெயரொ
ட்டுச்சார்பிற் சம்பந்தநாயமாகத்தோன்றும் அந்நியநாட்டுப்
பெயர்களையும், அந்நியபாஷைச் சொற்சார்புகளையும் துட்
பமாக ஆராய்ச்சிசெய்பவர்கள் இரண்டிற்கும் ஒப்புமை சா
டையாகத்தோன்றினபோதிலுந் துணியுற்று, தங்கள் குலச்
சார்புகளை எளிதில் வெளியிட்டுக்கூற ஆகைகாட்டுகிறார்கள்.

அதற்கு இரண்டொரு திருட்டாந்தம் இங்ஙனங் கூறுவோம்.

1. நம்முடையதேசத்தில் இக்காலத்திற் செங்கோற்செய்திவருகிற அங்கிலேயநாட்டாருடைய இதிகாசசரித்திர நூல்களால் அங்கிலேயருக்கு இவ்வகை அபேட்சையுண்டா யிருக்கிறதாகத் தெரியவருகின்றது. அவர்களுடைய நாட்டுக் குப் பூர்வபெயர் பிரிட்டன் (Britain). இந்தப்பிரிட்டன் என்னும்பெயர் உரோமரால் அங்கிலேய (England) நாட்டுக்கும் ஸ்கோத்தர் (Scotland) நாட்டுக்கும் இடப்பட்ட பொதுப்பெயர் எனபதாக கிரேக்கர் குலத்திலுதித்த அரிஸ்டோட்டல (Aristotle) எனப் பெயர்கொண்ட மகாவித்துவானொருவன் பூர்வத்தில் எழுதிவைத்திருக்கிறான். அங்கிலேயநாட்டு இதிகாசசாஸ்திரிகளிற் சிலர் சொல்லுகிறபடிக்கு பிரிட்டன் (Britain) என்னும் பதம், பிரிட் (Brit=party-coloured) என்னும் மூலபதத்தினின்று பிறந்த பகுபதப்பெயராம், பிரிட்டன் எனபதற்குப் 'பலவண்ணங்கள் தீட்டிய தேசமுடையோர்' எனபது சப்தார்த்தம். நம்முடைய தேசத்திற், சிலகுலத்தவர்கள் கைகால்முதலிய உறுப்புக்களிற் பச்சைகுத்திவருகிறபிரகாரம், பிரிட்டன்நாட்டு ஆதிக்குடிகளாகிய பிரிட்டன்னியரும் தேசமடங்கலும் பற்பலவண்ணங்கள் குத்திவரும் வழக்கமிருந்தகாரணத்தையிட்டு, அந்தநாட்டுக்குப் பிரிட்டன் (Britain) என்கிறபெயர் வந்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். வேறு சிலர் பிரிட்டன் என்னும்பதம் பூர்வகாலத்தில் ஆசியாக்கண்டத்து மேல்பாகத்திலிருந்த துரோயா (Troy) நாட்டிற் செங்கோற்கெழுந்திய அஸ்கேனியஸ் என்பெயர்கொண்ட அரசன் புத்திரன் புருட்டஸ் (Brutus) என்பவனுடைய பெயர்ப்பதத்தினின்று வந்ததென்கித்கொண்ட பிறந்த பதம் என்கிறார்கள். புருட்டஸ் என்பவன் ஆதிகாலத்திற் சேனைகளோடு பிரிட்டன் நாட்டிற்குப் படையெடுத்துப்போய், அதைத் தன் கைவசப்படுத்திக்கொண்டு, அந்த நாட்டிற்குத் தன் நாம கரணப்படிக்குப் பிரிட்டன் நாடு எனப் பெயரிட்டான் என்பது இதிகாசச்சாஸ்திர

இதுபோலவே துரோப்புக்கண்டத்திலிருந்து வாழ்கின்ற வெவ்வேறு குலத்தவர்கள் தத்தங்குலத்துப் பூர்வோத்திரக்

கிரமங்களைச் சுரண்டிச் சுரண்டிக் கிணற்றுற்றுக் கண்டுபிடிக்குமபிரகாரம் துட்பவாராய்ச்சிசெய்து, குலவுற்பத்திக்கிரமங்களைத் துலக்கிவருகிறார்கள்.

2. இக்காலத்தில் அங்கிலேயர், ஜெர்மனியர் முதலான ஐரோப்பாக்கண்டத்து வடநாட்டு இதிகாசசாஸ்திரிகள், ஆதி காலத்தில் மகாபிரஸ்யத்திற்குத் தப்பிப்பிழைத்தவர்களுடைய வமிசததவர்கள் ஆகியாக்கண்டத்து மத்தியபாகத்தில், மலைத் தொடர்ச்சுங்கமத்திற் சாகத்தீவு* எனப் பெயாபெற்றிருந்த

* வைவசுவதமநாவின் பிரஸ்யகாலத்திற்குப்பின் இதிகாச நூல்களிற் பேசப்படும் மகாமேரு (Maha Meru—Ararat, in Hebrew) வையுடுத்த சாகத்தீவில் ஆரியர் இருந்ததற்கு ருசு.—காந்தம், அண்டகோசப்படலம், 48-வது செய்யுள்.

“இங்கிவைசம்புத்தீவி னிடனேதண்பா
லிருங்கடல்கூழ் சாகத்தின்னெல்லேதன்னிற்
றங்கியகோமேதாதி யற்குமைந்தர்
சாந்தவயன்சிரன்கோ தயனானந்தன்
றுங்கழிகுவெனுகே மகன்சிறந்த
தீருவணிவர் பேராலேழ் வருடமாக்கி
யங்கவருக் கருன்புரிந்தான் கடவுள்வாயு
வாரியா விந்தகர்க்கும ராண்டொவாழ்வார்.”

இந்தச்செய்யுளில் சாகத்தீவில் ஆரியர் என்போர் ஆண்டு வந்ததாசச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆரியக்கிளைகளில் இரண்டு பிரிந்து ஒன்று மேல்பக்கமாகச்சென்று ஐரோப்பா வற் பலவிடங்களில் பரவுகையில், பின்னொரு கிளைப்பிரிவு தென்கிழ்திசையிற்சென்று இரண்டாகி ஒன்று தமிழாரிய ராய்ப் பர்த்தண்டமாசிய இந்துதேசத்திலும், பின்னொன்று இப்போது பூர்கதேசமென்று சொல்லப்படும் ஐரானிலும குடியேறிற்று. ஐரானியவாரியர் இரண்டுபிரிவாய் ஒன்று சமஸ்கிருதவாரியராய்க் கிழ்திசையிற்சென்று இந்துதேயத்தில் நுழைந்த தமிழாரியராய் பூர்வ ஆரியரைத் தக்கணபாகத் திற்கு வெகுவருகத் திரத்திவிட்டுத் தாங்கள் உத்தரவாரியராய் வடநாட்டில் தாபகமாயினர்.

Of “The Saka Dwipa, or country north-west of Himalaya, we believe to have been the earliest cradle of the Aryan race, in its renovations after the flood.”—Taylor's Oriental Misc, Vol. II, Appendix A, p. 9.

“Mr. Gover's theory is simply this.—Tamil is an Aryan language, and came as an early offshoot (i. e. Pre-Aryan) from the father land of the Sanskrit which is the mistress of all the Aryan tongues.”
Daily News, 6th January 1872.

செத்தியா (Scythia) நாட்டினின்று புறப்பட்டு, கீழ்திசை மேல் திசைகளைநோக்கி இரண்டு பெருங்கிளைப்பிரிவுகளாகப் பிரிந்துபோய், பெர்ஷியா, ஆப்கானிஸ்தான், இந்துஸ்தான் முதலான கீழ்தேசங்களிலும், ஐரோப்பாக்கண்டத்துவடநாடுகளிலும் குடியேறினார்கள் என்றும், இவ்விருகிளைப்பிரிவார்களுடைய பாஷைகளையும் ஒழுக்கவழக்கங்களையும் ஒப்பிட்டுச் சமரசப்படுத்தி, இவர்களுக்குக் குலமொன்று கிளையிரண்டென்று நிச்சயித்து, ஒருகிளைப்பிரிவார் கீழ்திசை ஆரியர் எனவும், மற்றொருகிளைப்பிரிவார் மேல்திசை ஆரியர் எனவும் பெயர் பெற்றிருந்தார்கள் என்றும் பூர்வோத்தர உற்பத்திக்கிரமங்கூறிவருகிறார்கள்.

இதுகாரணத்தையிட்டு அங்கிலேயர்கள் இந்துதேசத்துச் சமஸ்கிருதர்களாகிய ஆரியகுலத்தவர்களை ஆரியகுலத்துச் சொக்கரார் (Aryan Cousins) எனச் சொல்லி இனமுறைபாராட்டிவருகிறார்கள். இவ்வாறு பூர்வகுலத் தலைங்குதற்கு என்னென்ன பாடுகளைல்லாம் படுகிறார்கள். இதன் உண்மைக்குச் சாட்சிபாக இந்து இதிகாச அகராதியொன்றிற் கூறியிருப்பதை இங்ஙனம் மேற்கோளாகப் போததெழுதுகிறோம் :—

“The name of Aryan is now generally used to designate that ethnological division of mankind otherwise called Indo-European or Indo-Germanic. No one now doubts that the Brahmans of India belong to the same family, the Aryan or Indo-European family, which civilized the whole of Europe. The Aryan race consists of two branches, an eastern and a western. The western branch comprehends the inhabitants of Europe, with the exception of the Turks, Magyars, and Finns: the eastern comprehends the inhabitants of Armenia, of Persia, of Afghanistan and Hindustan. The evidence on which a family relation has been established among these nations is that of language.”*

இந்த மேற்கோளில், “No one now doubts that the Brah-

* Vide Garrett's Classical Dictionary of India, art. Aryan Race.

mans of India belong to the same family, the Aryan or Indo-European family.” எனச் சொல்லியிருக்கின்றது. இதற்கு “இந்ததேசத்துப் பிராமணரும், ஐரோப்பாக்கண்டத்த வட நாட்டார்களும் ஏககுலத்தினர் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை” என்பது தாற்பரியமாம்.

வேறொருநூலிற் சொல்லியிருக்கிறதாவது:—“ But if abstract justice requires us to clear out, on the very same principle our Aryan cousins must pack up.”* இதில் யூரோப்பியரும், பிராமணரும் ஆரியகுலச்சொக்காரர் (Aryan cousins) என்னப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இதனால், தகுந்தபிரகாரம் ஆராய்ச்சிசெய்து வருபவர்கள் குலப்பூர்வோத்திரங்களை இவ்வாறு சமுசயமறத் துலக்கிவிடலாம் எனத் துலாம்பரமாக விளங்குகின்றது. இதுபோலவே, சான்றோர் குலத்தவர்களும், பூர்வ தமிழ்நாட்டரசர்குலத்தவர்களும், ஏககுலத்தினர் என்பதும் ஆராய்ச்சிசெய்யச்செய்யத் துலக்கமாக விளங்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

3. இக்காலத்தில் அவகிலேய¹ குலத்தவர்களுக்குள்ளிருக்கின்று சில வித்துவானகள் ஆசியாக்கண்டத்து மேல்பாகத்திலிருக்கிற ‘திருநாடு’ எனப் பெயர்பெற்ற பலஸ்தீனாநாட்டு வாசிகளான யூதகுலத்தவர்களாகிய இசுரவேலருடைய ஒழுக்கவழக்கமுதலியவற்றோடு தங்கள்நாட்டு ஒழுக்கவழக்கங்களை யொப்பிட்டுத் தங்கள்குலம் யூதகுலத்துக்கு இனமானகுலமென்று திருட்டாந்தப்படுத்தி நூலெழுதிப் பிரசுரஞ்செய்து வருகிறார்கள். இத்தகையவற்றெய்வச்செயலாற் பூர்வோத்திர வற்பத்திக்கிடமுங்களைத் திண்டித்துலக்கிவிடுகிறகாலமென்று விளங்குகின்றது.

இதுபோலொத்த திருட்டாந்தங்கள் அநேகமுண்டு. ஆயினும் மேற்கூறியனபோலும் குலப்பூர்வோத்திரத்திற்குரிய உண்மைகள் தோன்றுதற்குப் பூர்வநூலாரசாய்ச்சியே முக்கிய காரணம். இக்காலத்தில், அவகிலேய துரைத்தனத்தார் தென்

* Vide Dr. J. Murdoch's letter on Government and University Education in India, p. 88.

இக்காலத்தில், கல்விச்சாலைகளிற் பிறகுலத்து வாலிபர்களுக்கொப்பந்தத் கல்விகற்றவருகின்ற சான்றோர்குலத்து வாலிபர்கள் பற்பலநூலாராய்ச்சி செய்யுந் திறமையுடையவர்களாகி, அங்கிலேயபாஷையிலுந் தமிழ்ப்பாஷையிலும் இருக்கின்ற இலக்கண இலக்கியநூல்களை விஸ்தரமாக ஆராய்ந்து வாசித்துணர்ந்துவருகையில், அவர்கள் தங்கள் குலத்தின் பூர்வோத்திர உண்மையைத் தீர்க்கமுறக்கண்டு தெளிந்துகொள்ளுதற்கேதுவாயிற்று.

சான்றோர்குலஞ் சத்திரியகுலம் என்பதற்குத் தொல்காப்பியநூல் சாட்சிபகருகின்றது.

தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்தினையியல், 20-வது, 21-வது, சூத்திரங்களும், மேற்படி அதிகாரம், கற்பியல், 5-வது சூத்திரமுமாம்.

20-வது சூத்திரம், முதலுறுப்பு.

“அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்,
ஐவகைமரபின் அரசர்பக்கமும்,
இருமுன்றுமரபின் ஏனோர்பக்கமும், &c.”

இதில், பார்ப்பனகுலமும், அரசர்குலமும், ஏனையோர்குலமும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இங்ஙனம், பிராமணகுலத்துக்குப் ‘பார்ப்பனக்குலம்’ எனவும், சத்திரியகுலத்துக்கு ‘அரசகுலம்’ எனவும் பெயர்கள் வந்திருப்பது கண்டுகொள்க.

21-வது சூத்திரம் அரசகுலத்தைச்சுட்டிப் பேசுகின்றது.

அதின் நடுவுறுப்பு.

“ஒல்லாரிடவுயிற் புல்லியபுங்கிணம்
பகட்டினா ஞாநிணாநுழ
துகட்டபுசிறப்பிற் சான்றோர்பக்கமும், &c.”

இதில் மேற்படி அரசகுலத்துக்குச் ‘சான்றோர் குலம்’ எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது.

கற்பியல், 5-வது சூத்திரம், நடுவுறுப்பு.

“அந்தணர்திறத்திற் சான்றோர்தேவத்தும்
அந்தயில்சிறப்பிற் பிறர்பிறர்திறத்தினும், &c.”

இந்தச் சூத்திரத்தில், பார்ப்பனக்குலத்திற்கு 'அந்தணர்குலம்' எனவும், அரசகுலத்திற்குச் 'சான்றோர்குலம்' எனவும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. ஆகவே, அரசகுலமும், சான்றோர்குலமும் ஒருகுலமெனத் தெளிவுறவிளங்குகின்றது. 'அர்ஜுன், ஜர்' என்னும் ஒருபொருட்பலர்பாலவிகுதிகளேற்ற, மேற்படிபெயர் 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என மூன்றுபேதரூபம்பெற்று ஒருபொருளில்வந்திருக்கின்றமையால், நானது 'சான்றோர்' எனப் பெயர்பெற்றிருக்கின்ற குலத்தவர்களே மேற்படி சான்றோர்குலத்தவர்களாம். ஆனதால், சான்றோர்குலத்தவர்களே அரசகுலத்தவர்களாம்.

சான்றோர்புராணம், ஒலையேட்டுப்பிரதியில் கடைசியேட்டில், "நாஞ்சினாடு மலையாளத்தில், அகத்தீசரபுரத்துக்கு வடக்கில் அழகியபாண்டியபுரத்தில் சுப்பிரமணியமுதலியாரிடமாய் அவர்கள் வங்கிசபரம்பரையாய் கிரந்தவடமொழியால் சான்றோர் பூர்வஉற்பத்திப்புராணமிருக்கின்றது" எனக் கனடிருக்கிறது. இதில் 'சான்றோர் பூர்வஉற்பத்திப்புராணம்' என்ப பெயராவந்திருக்கிறது.

மேற்படி தொல்காப்பியச்சூத்திரப்பிரகாரம், இதற் சொல்லப்பட்டிருக்கிற 'சான்றோர்' குலத்தவர்கள் அரசகுலத்தவர்களாகிய சத்திரியகுலத்தவர்களேயாம். மேற்படி சான்றோர்புராணம் எழுதப்பட்டகாலத்தில் மேற்படி குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' எனப் பெயர் வழங்கிவந்திருப்பது இதுவூற் தெரியவருகின்றது.

வெற்றிலேற்றக்க, 60-வது சூத்திரம்.

"சான்றோரில்லாத் தெல்லியிருத்தலின்
தேன்றோர்குறவர் தேய்தன்றே."

இச்சூத்திரத்தில், 'சான்றோர்' என்னும்பெயர் அரசரைச் சுட்டி நிற்கின்றது. இன்னும், மேலே இரண்டாவது எட்டாவது பிரகாரங்களில் விபரப்படக் கூறியிருக்கிற வேறு அநேக மேற்கோள்களையுஞ்சேர்த்துப் பார்வையிடும்போது, சான்றோர்குலமே தமிழ்நாட்டிச் சத்திரியகுலம் என்பது நானாக விளங்கிநிற்கின்றது.

குப்பைமேட்டில் நெடுநாளாக மறைந்துகிடந்த மாணிக் கத்தைக் கண்டெடுத்தவன் அதைப் பிரகாசம்பெறத்துலக கிக் காட்டமாட்டானா? நெடுநாளாகத் தூந்துகிடந்த கிணற் றைக் கண்டுபிடித்தவன் தூரெடுத்து அதின் நீரை உண்ண மாட்டானா? இவ்வாறு செய்வது இயற்கையல்லவா? இப்ப டிக்குக் குலத்துக்குரிய பூர்வோத்திர ஆராய்ச்சி செய்துவரு கிறவிஷயத்தில் சிலா இதை மதவிஷயத்துடன் சம்பந்தப் படுத்தி, சகலகுலமும் மனிதகுலமானதால், குலம் ஒன்றென் றுபேசுதல் மதத்தையோக்கிக் குற்றமன்றாம். தேசவழக்கை நோக்கிக் குலப்பேச்சுப்பேசுவது இயற்கையும்தான். குலம் ஒன றென்று இடிமுழங்குகிறதுபோல முழங்கிப்பேசினாலும், கு லம் ஒன்றென்று தோக்கமுற வுணர்ந்துநடப்பவர்கள் அரிதாம். நடந்துகாட்டிக் குலம் ஒன்றென முழங்கிப் பேசித்திரிபவனே புத்திமானும் பத்திமானுமாம். சொல்லுகிறதொன்று செய கிறதொன்றேயாயின், குலம் ஒன்றென்று என்னமுழக்கமிட்ட போதிலும், அவர்கள் பேச்சு பயன்படாது.

அந்நிய நாட்டவர்கள் நம்முடைய நாட்டிற்குப் படையெடு த்து வருகிறதற்குமுன்னதாக, நம்முடைய நாட்டவர்களில் மார்க்க அறிவில் தேறி, கடவுளொன்று மனிதகுலமுமொன றென்று பேசிய ஞானவான்கள் சாதிபேதம் பாராட்டாது நட ந்துவந்திருக்கிறார்களே. அவர்கள் பைபிலை (Bible) யும் அறி யாரகன, சுயமனதால் வேண்டுமென்றே சாதிபேதத்தை அகற்றிவிட்டி. மரணபரியந்தம் வைராக்கியத்தோடு அந்நிலை யில்நின்று சீர்திருத்தவந்திருக்கிறார்களே. தேச ஆசாரத்திற் குக் குலமறியவேண்டும்; மதாசாரத்திற்குத் தெரிந்தகுலத் தைப் பாராட்டாதிருக்கவேண்டும்.

பார்ப்பார், செட்டிகள், சூத்திரர் முதலான குலத்தவர்கள் தங்கள் குலவுண்ணம் தெரிந்த அஃதப் பாராட்டிவருகிறகா லத்தில், திவ்விய ஞானத்தில் முதிர்ந்து கடவுள் சிந்தையுடை யவர்களாய், பூலோகவர்ழ்வை வெறுத்து, பரலோகவாழ்வில் மனம் பூண்டு, திவ்வியவேதநெறிப்படி நடக்க முயலுகிறகா லத்தில், தங்கள் உண்ணம் நிரம்பிப் பெருகியிருக்கிற பெய்ப் பத்தியில் மிதந்து, குலபேதம் பாராட்டாது, நாரகுலத்தவர்

களை ஒருகுலத்தினரென மதித்து நடப்பது அவர்களுடைய சுயபிரியமாகும். அது அலங்காரம், அது மகிமை. அப்படிப்பட்டவர்கள் அகத்தும் புறத்தும் ஒன்றுபோல நடப்பார்கள். பலோதகாரத்தாற் குலபேதத்தை அழிக்கப்பார்ப்பது அபத்தம். குலபேதம் ஆகாதென்று உணர்ந்த உத்தம பத்திமாண்கள் அகத்தும் புறத்தும் ஒன்றுபோல நடந்துகாட்டி உபதேசஞ் செயயவேண்டும். குலபேதமாகாதென்று உணர்ந்த உத்தம பத்திமாண்கள் அகத்தும் புறத்தும் ஒன்றுபோல குலபேதம் பாராட்டாது நடந்துவரவுமேண்டும். குலபேதம் மனிதனால் அழிபட்டுத்தீராது. அது சுப்பிரமணியா வெட்ட வெட்ட முனைத்த சூரபதமஞ் சூர சிரசுபோலிருக்கிறதல்லவா? கடைசியில், அந்த அசுரன மேற்படி சுப்பிரமணியரால் இருதுண்டமாக வெட்டுண்டு மடிந்துபோனல்லவா? அதுபோல, குலபேதமும் வெட்டவெட்டத் துளிர்விடுகின்றது. ஆயினும் காலமவரும், அப்போது அது துணுதிதுண்டாக வெட்டுண்டு மாண்டுபோகும்.*

* Cf. "On the very important question of caste, Mr Collins holds opinions that are diametrically opposite to those which have been expressed for many years past by the Nestors of Missionary Societies. Starting on the assumption that caste in India is but an exaggerated form of what is found in all countries where one race has brought another into subjection, he shows that the peculiar characteristic of class distinction in India is that it involves the idea of moral defilement. Class distinctions will remain "as long as the Sun and Moon endureth" in India as they will in other parts of the world, and nothing but evil can result from the frantic endeavours of European Missionaries to compel their converts to do violence to their own, and the world's innate convictions of the imperative necessity for such a distinction, as social differences, in an essentially aristocratic country like India, cannot be ignored without incurring great danger and responsibility, and it is preposterous that European clergymen who in their native land recognize the impropriety of thrusting a lot of Street Arabs into Eton or Westminster should deliberately attempt in India to force low caste boys into high caste schools. Human nature being what it is, and the laws that bind Society together what they are, the energy that is directed to persuading converts to break caste is a most mischievous one that should be countenanced no longer by the inhabitants of a land whose chief boast it is that it is the home of excellence of freedom. The intelligent Missionary, who has advanced with the times, in which he lives, will follow Mr. Collins's

சான்றோர்குலத்தவர்களுடைய பூர்வ எதார்த்தகுலம் விளங்குவதிலும், அதையெடுத்துப் பேசுவதிலும் குற்றமின்றும். பார்ப்பனக்குலத்தவன் தனகுலம் இன்னதெனத் தெரிந்தவனாய் முதிர்ந்தபத்தியால் மனதாரக் குலபேதம்பாராட்டாது நடக்கவேண்டியபிரகாரம், சான்றோர்குலத்தவனுந் தனகுலம் இன்னதெனத் தெரிந்தவனாய் மனதார முதிர்ந்தபத்தியால் குலபேதம் பாராட்டாது நடந்துவரவேண்டும். குலத்தை எடுத்துப் பேசாததினால் குலமழியவுமாட்டாது, குலத்தை எடுத்துப் பேசுவதினால் குலம் நிற்கவுமாட்டாது. குலபேதமானது விசுவரூபங்கொண்டு பருவதம்போல நிற்கின்றது. அது இந்த இந்துதேசத்தவர்களையாரும்பிரகாரம், ஒருவாறு பிறதேசத்தவர்களையும் ஆளுகின்றது. ஐரோப்பியருக்கும் யூரேசியருக்குமிருக்கின்ற குலபேதத்தாக்கங்களையும், விரோதங்களையும், உய்த்துணர்ந்து பார்ப்போருக்கும் இது தெரியவரும்.

பூனைக்குந் தன்குட்டிபொன்குட்டி. எவனுக்குந் தனகுலம் பொனகுலமாம். அயலாரகுலத்தை இழிவுபடப்பேசுவது எவருக்கும் எளிது. நிசநிலை தோன்றப்பேசுவதே உரவோர் நெறியாகும். சூத்திரகுலத்தவர்களை சத்திரியகுலமென்மை பெற விருப்பினாராவாராயின், அவர்களகுலத்தின் நிசநிலை விளங்கும்போது உண்மைவெளியாகும்.

உலகமெல்லாங் குலத்திலேகிடந்து மாயுது. சிலகுலத்தவர்களுக்கு உண்பனதிற்பனவற்றிற் பேதமில்லாதிருந்த போதினும், இன்னமும் அனந்தவிஷயங்கூறிப் பேதமுண்டு. தெய்வபத்தனைவன் அதைப் பாராட்டாதுபோல இதையும்

advice, by directing his efforts solely against the religious elements of caste, the idea of moral defilement, / Socialism, such as is fostered by the well-meaning fanatics who require converts break caste as "an outward and visible sign of inward and spiritual grace," would be as dangerous in the East as it threatens to be in the West; but that great curse of India, the idea of moral pollution in connection with caste, may in the long run be undermined by Christianity, and the country be thereby emancipated from the most terrible form of slavery that the world has ever produced. * * * There is a prospect of Christianity and education eventually undermining the moral feature of caste, and dissipating the notion that social distinctions involve moral pollution."—*Madras Mail*, 9th July 1873.

பாராட்டாளும். தெய்வபத்தனுக்கு முன்பாகத் தோட்டி யுஞ்சரி, தொண்டமானுஞ்சரி. ஆனதால், தெய்வபத்தனான வன தோட்டியுஞ்சரி தொண்டமானுஞ்சரி என மதித்து நடந் துவருவான். குலபேதகங்களெல்லாம் அடியோடே ஒழிந்து போருங்காலம் வருகுது. அப்போது குலபேதகங்கள் இருந்த விடந் தடந்தெரியாமற்போய்விடும். அதுபரியந்தம் உததம் தெய்வபகதர்கள் சீத்தலைச்சாத்தனாரைப்போல முட்டி மோ திக்கொண்டு திரிவார்கள். அது தீர ஒழிந்துபோருங்காலம் வருமபரியந்தம், குலபேதத்தர்க்ககங்கள் நடந்துகொண்டிருக் கும. கடவுள் சிந்தைபெற்ற பத்திமான்கள் பத்தியில் முதிர் முதிர் தங்களமட்டில் மனதாரக் குலபேதமபாராட்டாதிரு க்க முயல்வதுமன்றி, சீத்தலைச்சாத்தனாரைப்போல மனதது யரமுற்று அழுதுகொண்டு திரிவார்கள். இது திவ்வியவேதா ந்தப்போதனையாகும். இந்தத் திவ்வியவேதாந்தப்போதனை யானது குலப்பூராவோத்திர உண்மைகளை யாராய்ந்து பார்ப்ப தற்குத் தடையன்றும்.

இதுவரையினும், எந்தக்குலத்தவருக்குந் தத்தங்குலத்துப பூர்வோத்திர உற்பத்திககிரமங்களை ஆராய்ந்துபார்ப்பது பிரி யம் எனக் காண்பித்தோம்.

இரண்டாவது.

தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலத்தார் இன்னாரெனவும், அவர்க ளுக்குச் 'சான்றோர்' என்னுங் கெளரவப்பட்டப்பெயர் இன்ன காரணத்தாற் கொடுக்கப்பட்டதெனவுங் காண்பிப்போம்.

* I. தமிழ்நாட்டுச்சத்திரியகுலத்தவர்கள் இன்னாரென்று நாம் மேலே விபரமாகக் காண்பித்திருந்தபோதிலும், அதை இங்ஙனம் மீண்டும் சுருங்கக்கூறுவது தெளிவுக்கேதுவாம். ஆதிமுதல் நம்முடைய தேசத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற குலப் பிரிவுகளை உய்த்தாராய்ந்து பரர்க்குமிடத்தில், ஒரு காரியத் தை மனதில் தீர்க்கமுற நிறுத்திவைத்துக்கொண்டு நிதானித் துப் பார்க்கவேண்டியது, பழங்குணக்குப்பிரகாரம் நம்முடைய தேசத்திற் பாணைகள் யுதினெட்டு. ஒவ்வொருபாணை பேசு பவர்கள் இயல்பாக ஒவ்வொருகூட்டமாகப் பிரிந்திருக்கிறார்

கள். ஒவ்வொருபாஷைப்பேசுங் குழுவினரும் தந்தானகு குலமாகப் பிரிந்திருக்கிறார்கள். இந்த நான்கு குலங்களுக்குங் கீழானவர்கள் பஞ்சமர் எனப் பெயர்பெற்றிருக்கின்றனர். ஆனதால், ஒவ்வொரு பாஷைக்காரருக்குள்ளும் ஐந்து குலங்களுண்டு. திருட்டாந்தமாக.

1. தமிழ்ப்பாஷைக்காரர்களுையெல்லாம் ஒருங்கே திரட்டிப்பார்க்கும்போது, (i) தமிழ்ப் பார்ப்பனக்குலத்தார் எனவும், (ii) தமிழரசகுலத்தார், அல்லது தமிழ்ச்சத்திரியகுலத்தார், அல்லது சான்றோருகுலத்தார் எனவும், (iii) தமிழ் வணிகர்குலத்தார், அல்லது தமிழ்ச்செட்டிகுலத்தார் எனவும், (iv) தமிழ்ச் சூத்திரகுலத்தார் எனவும், (v) தமிழ்ப் பஞ்சமகுலத்தார் எனவும், ஐந்து பெருந்தமிழ்க்குலங்களாகப் பிரிந்து நிற்கிறார்கள்.

2. தெலுங்கு, அல்லது வடுகப்பாஷைக்காரர்களுையெல்லாம் ஒருங்கே திரட்டிப்பார்க்கும்போது, (i) தெலுங்குப் பார்ப்பனக்குலத்தார் எனவும், (ii) தெலுங்கரசகுலத்தார், அல்லது வடுக அரசகுலத்தார், அல்லது வடுகச் சத்திரியகுலத்தார் எனவும், (iii) தெலுங்கு வணிகர்குலத்தார், அல்லது வடுகச் செட்டிகுலத்தார் எனவும், (iv) தெலுங்குச் சூத்திரகுலத்தார், அல்லது வடுகச் சூத்திரகுலத்தார் எனவும், (v) தெலுங்குப் பஞ்சமகுலத்தார், அல்லது வடுகப்பஞ்சமகுலத்தார் எனவும், ஐந்து பெருந்தெலுங்குக்குலங்களாகப் பிரிந்து நிற்கிறார்கள்.

3. கன்னடப்பாஷைக்காரர்களுையெல்லாம் ஒருங்கே திரட்டிப்பார்வையிடும்போது, (i) கன்னடப் பார்ப்பனக்குலத்தார் எனவும், (ii) கன்னட அரசகுலத்தார், அல்லது கன்னடச் சத்திரியகுலத்தார் எனவும், (iii) கன்னட வணிகர்குலத்தார், அல்லது கன்னடச் செட்டிகுலத்தார் எனவும், (iv) கன்னடச் சூத்திரகுலத்தார் எனவும், (v) கன்னடப் பஞ்சமகுலத்தார் எனவும், ஐந்து பெருங்கன்னடக்குலங்களாகப் பிரிந்து நிற்கிறார்கள்.

4. மராட்டிய பாஷைக்காரர்களுையெல்லாம் ஒருங்கே திரட்டிப்பார்வையிடும்போது, (i) மராட்டியப் பார்ப்பனக்குலத்

தார் எனவும், (ii) மராட்டிய அரசுலத்தார், அல்லது மராட்டியச் சத்திரியகுலத்தார் எனவும், (iii) மராட்டிய வணிகர்குலத்தார், அல்லது மராட்டியச் செட்டிகுலத்தார் எனவும், (iv) மராட்டியச் சூத்திரகுலத்தார் எனவும், (v) மராட்டியப் பஞ்சமகுலத்தார் எனவும், ஐந்து பெரிய மராட்டியக்குலங்களைப் பிரித்துநிற்கிறார்கள்.

5. மலையாளபாஷைக்காரர்களை யெல்லாம் ஒருங்கேதிரட்டிப்பார்வையிடும்போது, (i) மலையாளப் பார்ப்பனக்குலத்தார் எனவும், (ii) மலையாள அரசுலத்தார், அல்லது மலையாளச் சத்திரியகுலத்தார் எனவும், (iii) மலையாளவணிககுலத்தார், அல்லது மலையாளச் செட்டிகுலத்தார் எனவும், (iv) மலையாளச் சூத்திரகுலத்தார் எனவும், (v) மலையாளப் பஞ்சமகுலத்தார் எனவும், ஐந்து பெரும் மலையாளக்குலங்களைப் பிரித்துநிற்கிறார்கள்.

இக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டை நாலட்டமும் நோக்கிப்பார்ப்பவர்கள் பலபாஷைக்காரர்கள் அந்த நாட்டில் வாசமண்ணி வருகிறதாகக் காண்பார்கள். தமிழர், தெலுங்கராகிய வடிகா, மலையாளர், கன்னடியர், மராட்டியர், மகாநாயர், ஐரோப்பியர்களாகிய பலபாஷைக்காரர்கள் காலாகாலங்களில் தமிழ்நாட்டிற்குப் படையெடுத்துவந்து வெற்றிபெற்ற காரணத்தையிட்டு, அவர்களுடைய சந்ததியார்கள் நாளதுவரையினும் இந்தத் தமிழ்நாட்டிற்குப் பற்பலவிடங்களில் காணிபூமிகளுக்கும்ரிமைபெற்றுக் குடியிருந்துவருகிறார்கள். ஆனதால் தமிழ்நாட்டிற்குலப்பிரிவுகள் பிரித்துபார்க்கும்போது, அந்நாட்டிற்குடியிருந்துவருகிற தெலுங்கராகிய வடிகர், மலையாளர், துலுக்கர், கன்னடியர், மராட்டியர், ஐரோப்பியர்களை யெல்லாம் ஒருங்கேதிரட்டி அப்பால் நீக்கிவைத்துவிட்டு, தமிழ்ப்பாஷைக்காரகுலப்பாஷையாக வுடையவர்களை மாத்திரம் ஒருங்கே சேர்த்துத் தமிழ்க்குலப்பிரிவுகள் பார்க்கவேண்டும்.

தமிழ்நாட்டிலிருக்கின்ற பார்ப்பனக்குலத்தவர்கள் தமிழ்ப்பார்ப்பனக்குலத்தவர்கள் எனவும், சமஸ்கிருதப் பார்ப்பனக்குலத்தவர்கள் எனவும், இரண்டுபிரிவாகப் பிரித்துநிற்கிறார்கள்.

கள். ஆனதால், தமிழ்நாட்டு முதற்குலத்தவர்களைப் பார்க்கும்போது, சமஸ்கிருதப் பாப்பார்களை நீக்கிவிட்டுத் தமிழ்ப் பாஷையைக் குலப்பாஷையாகவுடைய பார்ப்பார்களைமாத்திரம் பார்க்கவேண்டியது.

இந்தப்பிரகாரம், பாஷைபாஷையாகக் குலம் பிரித்துப் பார்த்தால்மாத்திரம் மனதுக்குத் தெளிவுண்டாயிருக்கும். சென்னப்பட்டணங் குடிமதிப்புக் கம்மிட்டியார் (Madras Census Committee) 'அப்படிச்செய்யாமல், தமிழ்நாட்டில் வசிக்கின்ற பல பாஷைக்காரர்களையும் மொத்தமாகத்திரட்டிக் குலப்பிரிவுகள் செய்ததினால் மனதுக்குத் தெளிவுண்டாகாமல் மயங்குவதற்கிடமுண்டாயிற்று.

இந்தநூலில் நாஞ்சான்ரோர்குலம் இன்னதென நிச்சயித்தறிவதற்குக் குலப்பிரிவுகள் செய்யும்போது, தமிழ்ப்பாஷையைக் குலப்பாஷையாகவுடைய குலத்தவர்களைமாத்திரம் பாவையிட்டிக் குலப்பிரிவுகள் செய்திருக்கிறோம். அந்தப் படிக்கு,

1. இந்தத் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்ப்பாஷையைக் குலப்பாஷையாகவுடைய பாப்பார்களை தமிழ்ப்பார்ப்பார்களாம்.

மற்றப்பார்ப்பார்கள் தெலுங்குமுதலிய பிறபாஷைக்கருரியவர்களாம். இவர்களைத் தமிழ்ப்பார்ப்பாரோடு சேர்க்கவேகூடாது. இவர்களுக்கு சமஸ்கிருதத்தில் 'பிராமணர்' அல்லது 'வடமொழிப்பார்ப்பார்' எனவும், தமிழ்ப்பிராமணர்களுக்குப் 'பார்ப்பார்' அல்லது 'தென்மொழிப்பார்ப்பார்' எனவும் பெயராம். சமஸ்கிருதப்பிராமணர் தமிழ்ப்பார்ப்பாரல்ல. இந்தச் சமஸ்கிருதப்பிராமணர் வடுக்கனாகிய தெலுங்கர்களைச் சேர்த்தவர்கள். அவர்களுக்குச் சமஸ்கிருதமே முக்கியபாஷை. தமிழ்ப்பார்ப்பாரும், தமிழ்ச்சத்திரியரும் நூலாராய்ச்சியினிமித்தம் சமஸ்கிருதம் தன்னுணர்ந்துவந்தனர். ஆனதால், சேந்தன் 'வடநூற்கரசன், தென் தமிழ்க்கவிஞன், கலியர்க்கேற்றும் உபயகவிப்புலவன்' என்னப்பட்டிருக்கிறான். கம்பநாடன்பேரன் தண்டி என்பவன் 'வடநூலுணர்ந்த தமிழ்நூற்புலவன்' என்னப்பட்டிருக்கிறான்.

வடமொழியாருக்குந், தெனமொழியாருக்கும் நெடுகிலும் பாஷையைப்பிட்டு, எதிரித்தனமுண்டாயிருந்தகாரணத்தினாலே, தமிழரசர்கள் வடமொழியிற்சமைந்த இலககனை இலக்கியநூல்களை தமிழிற் மொழிபெயர்க்கச்செய்தும், வடமொழியாகிய சமஸ்கிருதபாஷையின் கொடுந்தொனிகளை இகழ்ந்து தள்ளிவிட்டு, அவ்வகைக் கொடுந்தொனிகளையுடைய சமஸ்கிருதமொழிகளைத் தமிழ்மொழிகளாக்குதற்கு விதி ஏற்படுத்தி, அந்த விதிப்பிரகாரம் வடமொழிகளைத் தெனமொழிகளாக்கித் தமிழில் உபயோகப்படுத்திக்கொண்டனர். திருட்டாந்தமாக :—

வருஷம் என னும்மொழியை வருடம் எனவும்,

பக்தம் ,, பட்சம், பக்கம் எனவும்,

ரிஷபம் " இடபம் எனவும்,

மஹாராஜன் „ **மகாராசன் எனவும்.**

ராஜகோபால் அண்ணாதுரை இராட்சதன் எனவும்.

தாங்கள் விதித்த விதிப்பிரகாரம் வடமொழியடசரங்களைத்
தெனமொழி யடசரங்களாக மாற்றி ஏழுதிவந்தனர். அதுபோ
லவே.

‘பிராமணகுலம்’ எனபதற்குப் ‘பார்ப்பனக்குலம்’ எனவும்,

‘சத்திரியகுலம்’ எனபதற்கு ‘அரசகுலம்’ எனவும்,

‘வைசியகுலம்’ எனபதற்குச் ‘செட்டிகுலம்’ எனவும,

மொழிபெயர்த்து, வடமொழிப்பெயரைத் தென்கொழிப்பெயராகிக்கொண்டனர். நான்காவது குலம் வடமொழியிலுந் தென்கொழியிலும் ஒன்றுபோல 'சூத்திரகுலம்' எனப் பெயர்பெற்றது. தமிழ்நூல்களிலெல்லாம் பெரும்பாலும் இந்த நான்கு வருணத்தனாகனும் 'புராட்பார், அரசர், செட்டிகள், சூத்திரர்' எனப் பெயர்பெற்றுவந்திருக்கிறார்கள். 'சத்திரியன்' என்னும் பெயர் 'சேத்திரம்' (சேதத்திரம்) என்னுஞ் சமஸ்கிருத மூலபதத்தினின்று பிறந்தபெயராம். 'சேத்திரம்' என்பதற்குக் 'காணிபூமி' என்பது தாற்பரியமாகும். ஆனதால், 'சத்திரியன்' என்பதற்குக் 'காணிபூமியுடையவன், காணியாட்சிக்காரன், நிலமைக்காரன், நாடாள்வான்' என்று

பொருளாம். ‘அரசன்’ எனபதற்கும் ‘காணிபூமிபுடையவன் காணியாட்சிக்காரன், நிலைமைக்காரன், நாடாள்வான்’ என்பது தாற்பரியமாகும். ஆனபடியினாலே, சத்திரியகுலம் அரசகுலமாம், மேலே நாம், ருசுப்படுத்தியிருக்கிறபிறகாரம், சான்றோர்குலமும் அரசகுலமாகும். ஆகையால், சான்றோர்குலம் சத்திரியகுலமாகும்.

இந்த இந்துதேசத்து நாலாபாஷைக்காரர்களுக்குள்ளும் இந்த நாலுகுலமுமிருந்துவருகின்றன. இத்தமிழ்நாட்டுத் தமிழ்ப்பாஷைக்காரர்களுக்குள்ளே இந்த நாலுகுலமும் இருக்கிறதா என்று விசாரிக்குமிடத்தில்,

தமிழ்ப்பார்ப்பாரும்,
தமிழ்ச்செட்டிகளும்,
தமிழ்ச்சூத்திரரும், இருக்கிறார்கள்.

தமிழ்ச்சத்திரியராகிய அரசகுலத்தவர்கள் தமிழ்நாட்டு நனாம இல்லவே இல்லை என்று, ஆனதால் தமிழ்ச்சத்திரியகுலம் முற்றிலும் அருகிப்போய்விட்டது என்று சொல்லுகிறார்கள். தமிழ்நாட்டுக் குலவிபரங்களை ஆராய்ந்து நூல்கள் எழுதிவருகிற அந்நியநாட்டார்கள் இக்காலத்தில் தமிழ்ச்சத்திரியகுலம் தமிழ்நாட்டில் இல்லை என்பதாக எழுதியிருக்கிறார்கள். திருட்டாந்தமாக:—

In Wilks' History of Mysore, Vol. i., p. 231, we read thus “These ceremonies are reserved for the three higher castes only; and of these, the second is entirely extinct.” Again, in p. 179, “The second pure caste (Kshatriya caste) has become extinct.”

இவ்வாறு தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலத்தவர்கள் முற்றிலும் அற்றுப்போய்விட்டார்கள் என்று சொல்லுகின்ற சித்தாந்தப் நிசமல்லவேயாயின், தமிழ்நாட்டுத் தமிழ்ச்சத்திரியர்களுக்குள்ளே சத்திரியகுலத்தவர்கள் இன்னொருபாஷைத் தெளிவறக்காட்டவேண்டியதாயிருக்கின்றது.

இக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டுக்குத் தமிழர்களோடு கலந்து குடியிருந்துவருகிற தெலுங்குப்பாஷைக்காரர்களில் வ

கர்கள் ரெட்டிகள் முதலானவர்களையும், மராட்டியர் கன்னடிப் பர் மலையாளர்களையும், குலவரம்பற்றவர்களாகிய துலுக்கர்களையும், மற்றும் அந்நிய மொழிக்காரர்களையும், களைந்து பிரத்தியேகப்படுத்திவைத்ததுவிட்டு, சுத்தத் தமிழ்க்குலத்தவர் களையெல்லாம் ஒன்றுபடத் திரட்டி, அவர்களுக்குள்ளே நார்பாற்குலவரம்புப்படிக்கு, அந்த நாலுகுலங்களில் ஒவ்வொரு குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இன்னார் இன்னாரென்றும், தமிழ்ப் பஞ்சமகுலத்தைச்சேர்ந்தவர்கள் இன்னாரென்றும் நிச்சயிக்க வேண்டும். அவ்வாறு வகுத்துப் பார்க்கும்போது, தமிழ்ப் பாஷையையே குலப்பாஷையாகப் பேசிவருகிற பார்ப்பார் முதல் குலமாம். தமிழ்ப்பாஷையையே குலப்பாஷையாகப் பேசிவருகிற செட்டிகள் மூன்றாவது குலமாம். தமிழ்ப் பாஷையையே குலப்பாஷையாகப் பேசிவருகிற சூதிரர்கள் நான்காவது குலமாம். தமிழ்ப்பாஷையையே குலப்பாஷையாகப் பேசிவருகிற பஞ்சமர்கள் கீழ்க்குலத்தவர்களாம்.

தமிழ்நாட்டுத் தமிழ்ப்பாஷைக்காரருக்குள்ளிருந்து வருகிற பார்ப்பார்களுக்கும் செட்டிகளையும் பஞ்சமர்களையும் எளிதிற பிரித்துவிடலாம். அந்த மூவகைக் குலத்தவர்களையுஞ்செட்டிக் குலமயக்கமில்லை. சூதிரகுலத்தவர்களுக்குள்ளே பல்பிரிவுகளுண்டு. 'அந்தப்பிரிவுகளைச் சூதிரகுலத்தவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆறுதொழில்களால் நிச்சயித்தறிய வேண்டும். அந்த ஆறுதொழில்களையும் இங்ஙனம் மீண்டும் பேர்த்தெழுதுகிறோம்.

திவந்தரம், 12-வது தொகுதி, 81-வது சூதிரம்.

வேளாளரறுதொழி லுழவுபுகக்காவ

மெள்ளிநிலுவாணிபங் குயிலுவககாருகவினை

பொள்ளியுணியிறப், பாணர்க்கேவல்செயல்."

(i) உழவு, (ii) குயிலுவம்,

(iii) புகக்காவல், (iv) காருகவினை,

(v) பாணிபங், (vi) முதல் மூவர்க்கேவல்செய்தல்.

இந்த ஆறுதொழில்களில்,

(i) முதற்றொழில் உழவு. இந்த உழவுத்தொழிலையே பூர்வ முதல் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர்ந்து செய்துவருகிறவர்களே வேளாண்மாந்தா என்னப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல்,

81-வது சூத்திரம்.

“வேளாண்மாந்தர்க் குழுதுணல்

தில்லெனமொழிப பிறவகைநிகழ்ச்சி.”

இதனால் ஆதிகாலமுதல் குலத்தொழிலாக உழவுத்தொழில் செய்துவருகிற சூத்திரகுலத்தவர்களே வேளாண்மாந்தர்களாம். இவர்கள் விவாகக் கொளவினை கொடுப்பினை பிற சூத்திரகுலத்தவர்களோடு கலவார்கள், இவர்களுக்குத்தான் பிள்ளைப்பட்டமுண்டு. இக்காலத்திற் பிள்ளைப்பட்டம் பாராட்டிவருகிற வேறொரு பெருங்கூட்டத்தாராகிய சூத்திரக கிளைப்பிரிவாருண்டு. அவர்கள் இன்னொரு இவ்வனம் இனந்துலக்கிகாட்டுவோம். இதை யாவருங்கூர்ந்து கவனிக்கவேண்டியது.

இந்தத்தமிழ்நாட்டில் ஆயிரத்தெட்டுச் (1,008) சிவாலயங்களும், ஐயூர்மெட்டு (108) விஷ்ணுவாலயங்களுமுண்டு. இவைகளையன்றி, இவைகளைப்போலொத்த வேறு அநேக ஆலயங்களும்முண்டு. இந்த ஆலயங்களிலொன்றாவது தாசிகளில்லாத ஆலயங்களில்லை. இந்தத்தாசிகள் தமிழ்நாட்டில் ஆலயங்கள் ஏற்பட்டகாலமுதலிருந்துவருகிறார்கள். நாலாருலத்தவர்களும் அவர்களோடு கூடுகிறதினாலே ஆண்களும் பெண்களும்புரிய குழந்தைகள் தலைமுறை தலைமுறையாகப் பிறந்து விருத்தியடைந்துவருகிறார்கள். பெண்குழந்தைகள் பக்குவகாலங்களில் நாடரிய ஊரறியக் கோயில்தாலிகட்டிக்கொண்டு தாப்குரிய குலத்தொழிற்செய்துவருகின்றனர். ஆண்பிள்ளைகள் சைவவேடம்பூண்டு, பிள்ளைப்பட்டம் பாராட்டிக்கொண்டு, சூத்திரரோடு சூத்திரராயிருந்துவருகிறார்கள். இவர்கள்தொகை பெருந்தொகையாகும். இவர்களைல்லாருஞ் சூத்திரகுலமாகிய பெருங்கூட்டிற் கலந்துபோகிறார்கள். இவ்

வாறு பிள்ளைப்பட்டம் பாராட்டிவருகிற சங்கரகுலத்தவர்களைக் களைந்து நீக்கிவிட்டால், அப்பட்டமான வேளாண்மாத் தாகள தொகை சிறுத்துப்போகும்

(iv) பசுக்காவல்செய்துவருகிற சூத்திரகுலத்தவர்களும் வேளாளர்களும்,

(lv) வாணிபஞ்செய்துவருகிற சூத்திரகுலத்தவர்களும் வேளாளர்களும் பூர்வமமுதல் இருந்துவருகிற அவர்களுக்கு வேளாண்செட்டிகள் என்றுபெயர்.

(vi) குயிலுவத்தொழிற்செய்துவருகிற சூத்திரகுலத்தவர்களும் வேளாளர்களும் அவர்கள் மேளதாளவாத்தியங்கள் சேவித்தவர்களாவா

திவாகரம், 12-வது தொகுதி, 82-வது சூத்திரம்.

“குயிலுவமவாத்தியங் கொட்டுதலாகும்.”

(v) காருகவினை செய்துவருகிற சூத்திரகுலத்தவர்களும் வேளாளர்களும். அவர்கள் நெசவுத்தொழிற் செய்துவருகிறவர்கள்.

திவாகரம், 12-வது தொகுதி, 83-வது சூத்திரம்.

“பருத்திநூல்பட்டுநூல் மைத்தாடையாக்கலுஞ் சுமத்தலும்பிறவுங் காருகவினைத்தொழில்.”

(vi) முதல மூன்றுகுலத்தவர்களாகிய பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கும், அரசகுலத்தவர்களுக்கும், செட்டிகுலத்தவர்களுக்கும் ஏவற்றொழிற்செய்துவருகிற சூத்திரர்களும் வேளாளர்களும்.

தமிழ்நாட்டுத் தமிழ்ப்பாலைக்காரர்களுக்குள்ளிருக்கிற பார்ப்பனக்குலத்தவர்களையும், செட்டிகுலத்தவர்களையும், சூத்திரகுலத்தவர்களையும், பஞ்சமகுலத்தவர்களையும் நீக்கியபின், சூத்திரகுலத்தவர்களின் பூர்வத்தில் தமிழ்நாடு ஆண்டுவந்த அரசகுலத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட குலத்தவர்கள் யாரோ அவர்களே தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியர்களாயிருக்கவேண்டும். பூர்வகாலத்தில் தாயுரதிகளோடு சச்சரவுபட்டுக்கொண்டு உத்தர இந்தியாவிலின்று புறப்பட்டு, வந்தியபருவத்திற்குத்

தெற்கிலிருக்கிற தக்ஷண இந்தியாவுக்குவந்து குடியேறிய குருசுனமகாராசன் புத்திரர்களாகிய கலிங்கன், கேரளன், சோழன், பாண்டியன், எனனும நாலுபேரும் மேலுமமே லுந் தென்னாடுதோக்கிச்சென்று, நாலு இராச்சியங்கள் ஏற்படுத்தினார்கள். அவர்களிற் கலிங்கன் கலிங்கநாட்டிலும், கேரளன் எனப் பெயர்கொண்ட சேரன் சேரநாட்டிலும், சோழன் சோழநாட்டிலும், பாண்டியன் பாண்டிநாட்டிலுஞ் செங்கோற்செலுத்திவந்தார்கள். இவர்களும் இவர்களுகுலத்தாருநதான் தமிழ்நாட்டுப் பூர்வ அரசகுலத்தவர்களாம. இவர்களே பூர்வ தமிழ்நாட்டுச் சததிரியர்களாவர். இந்தத் தமிழரசகுலத்தவர்களுகுப பிற்காலத்திற் 'சான்றோ' என்னுங் கௌரவப்பட்டுப்பெயருண்டானதினாலே, தமிழரசகுலமானது சான்றோர்குலம் எனனுமபெயருக்குள் அடங்கிப்போக, அவர்கள் சான்றோகுலத்தாரெனப் பெயாபெற்றிருந்தார்கள். இதற்கிசைய தொல்காப்பியர் அரசகுலத்தைச் சான்றோர்குலம் எனக் கூறியிருக்கிறார்."

நாலடியார், 10-வது அதிகாரம், ஈகை, 10-வது கவி.

"கடிப்பிடுகண்முரசங் காதத்தோகேட்ப
ரிடித்துமுழங்கியதோர் யோசனையோர்கேட்ப
ரீடுக்கியமுவுலகுங் கேட்குமேசான்றோர்
கொடுத்தாரெனப்படுஞ்சொல்."

இதற்குத்தாற்பரியம்.

"(தமிழ்நாடு ஆளுகின்ற பாண்டியர்) உன்னாடில் கடிப்பாகிய குறுந்தடியினால் அடிக்கப்படுகின்ற பேரிடைச்சத்தம் காதவழி தூரத்திலுள்ளவர்களுக்குக் கேட்கும், இடித்து முழங்குகின்ற மேகக்கர்ச்சிதம் ஒருயோசனை தூரத்திலுள்ளவர்களுக்குக் கேட்கும். சான்றோ குலத்தவர்களாகிய உன்குலத்தரசர்கள் கொடுக்குங்கொடையோச் சுவர்க்கமத்தியபாதலமென்னும் மூன்றுலோகத்திலுள்ளவர்களுக்குங் கேட்கும்" என்பதாம்.

அரசர்களுக்குரிய ஆறுதொழில்களில் மேம்பாட்டானதொழில் ஈகை. ஆனதால், 'சான்றோர் கொடுத்தார்' என்பது அரசர்களுக்குரிய ஈகைத்தொழிலுக்குறிக்கின்றது. கொடை

கொடுப்பதற்குரியவாகள் அரசாங்க முரசுச்சத்தமும், இடிமுழக்கமும் பிறகுலத்தவர்கள் கொடுக்கும் கொடைகளுக்கே சமரசமாகும் மூவுலகும் அறிந்துபுகழத்தக்க பெருங்கொடையோ அரசர்கள் கொடுக்குங்கொடையாம். 'அரசர்கள்' தொல்காப்பிய திவாகரநூற்பிரகாரம், இங்ஙனம் 'சானரோர்' எனப்பெயர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால், சானரோர்குலத்தவர்களே அரசகுலத்தவர்களாம்.

நெடுங்காலமாகத் தமிழ்நாடு ஆண்டுவந்த அரசகுலத்தவர்கள் முற்றிலும் அருகி ஒழிந்துபோய்விட்டார்கள் என்பதாகச் சொல்லுகொள்ளுகிற பேச்சு நம்பப்படத்தக்கதல்ல; எனத்தினாலென்றால்,

1 கிறிஸ்துவசகாப்தம் 1,600 வருடங்களுக்குமுன்னுதாக, அல்லது தசரதராமனுக்கு உத்தேசம் 600 வருடங்களுக்கு முன்னுதாக, தக்ஷண இந்தியாவுக்குவந்து குடியேறி நாலு பெரிய இராச்சியங்களை உண்டாக்கிய குருசனமகாராசன் புத்திரர்கள் நாலுபேர்களில் மூவார்களாகிய சேரசோழ பாண்டியாருலத்தவர்கள், கிறிஸ்துவசகாப்தம் 1,600 வருடக்காலமவரையினும் இடையறாது தமிழ்நாடு ஆண்டுவந்திருப்பதினாலே, உத்தேசம் 3,200 வருடக்காலந்தளாகத் தழைத்துப் பெருகிய தமிழரசகுலத்தவர்கள் கட்டோடே ஒழிந்துபோய்விட்டார்களென்று சொல்லுவது எளிதில் நம்பப்படத்தக்கதல்ல.

2. வடமேற்குத்திசையிலிருந்து இந்தியாவுக்குக் காலாகாலங்களிற் படையெடுத்துவந்த அசிரியா, பெர்ஷியர், கிரேக்கர், சீரியர் முதலான அந்நியநாட்டார்களே இந்தியாவின் வடதிசையினின்று தென்திசைநோக்கி புஜபலபராககிரமத்தால் நாகுகளைக்கட்டி ஆண்டுவந்தகாலங்களில், தக்ஷண இந்தியாவின் தென்குட்கோடியிலிருந்த தமிழ்நாடுகளிற் புகுந்து, அதின் பூர்வ நிலைகூடிய, அரசகுலங்கள் நாசப்படச்செய்ததாகச் சரித்திரமில்லை. மகம்மதியர்கள் தமிழ்நாடுகளிற் புகுந்தபோதிலும், அதின் தென்பகுத்தில் கிழக்கையடுத்த நாகுகளிற் பெருந்தீமைகள்செய்து, மேற்படி குலநாசஞ்செய்ததாக

வுந் தோன்றுகிறதில்லை.* ஆணையினாலே, எதிரிகள்கைக்கு எட்டாத்துலையிலிருந்த தமிழ்நாட்டு அரசகுலத்தவர்கள் சருவ சங்காரமாகி ஒழிந்துபோய்விட்டார்கள் என்று சொல்வது எளிதில நம்பப்படத்தக்கதல்ல.

தமிழ்நாடுகளைக் கட்டிக்கொண்டு தமிழரசகுலவமிசத்த வர்களை அழித்தவர்கள் வடுகர்கள். அபபடிச்செய்யுதற்கு அவர்களை மூட்டிவிட்டவர்கள் அவர்களுடன தெருங்கிச் சம்பந் தப்பட்ட சூத்திரகுலத்தவர்களும், வடமொழிப்பார்ப்பார் களுமாம். இவர்கள் தங்கன சுயமேனமையையுஞ் சுயபிர யோசனத்தையுமுந்நாடி இபபடிச்செய்ததாகத் தோன்று கின்றது. தமிழரசர் வமிசங்கள் அழிந்தபோனபோதிலும், அரசகுலத்தவர்களெல்லாரும் கட்டோடே ஒழிந்துபோய்விட் டார்களென்று சொல்லுதற்கு ஏதுவில்லை

3. தாம்பிரவன்னிநதி முகத்துவாரத்திலிருந்த கொற்கை நகரிகு வடக்குந்தெற்குமாக கீழ்க்கடற்கரையையடுத்த பூ மிகளிற் காடுவெட்டி நெரிஞ்சிதூர்த்துக்குடியேறிய நாடாள் வார் வமிசத்தவர்கள் நாளதுவரையினும் இடையறாது வாச ன்செய்து, மேறபடி திசையிலிருக்கின்ற பூஸ்திதிகளை அனு போகஞ்செய்துகொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களே மே ற்படி கொற்கைநகரியிற செங்கோற்செலுத்திய பாண்டிய வமிசத்தவர்கள். கொற்கை நகரிக்கு மேற்கில், தாம்பிரவன் னிநதியின் தென்கரையிலிருக்கிற ஆள்வார் திருநகரி* நாடா ள்வாரசுலத்துச் சிற்றரசர்களிருந்து அரசுபுரிந்த நகரங்களி லொன்றாம். 'ஆள்வார்' என்பதற்கு 'அரசர்' என்பதுபொரு ளாம். இந்தத்திசையிற் குடியிருந்துவருகிற காணியாட்சிககா ரர்களாய் நாடாள்வார்களுக்கு அவர்களுடைய அனுபோகத் திலிருந்துவருகிற காணிபூமிப் பாதத்தியவுரிமைக்கு, நிலத்தோ டுநிலமாயத் தொன்றுதொட்டுக் குடியிருந்து அனுபோகஞ் செய்துவந்திருக்கிற அனுபோகவுரிமையையல்லாது தீர்தண்ப

* ஆள்வார்—Alvar
—Ruler

பத்திரங்களில்லவே இல்லை. ஆனதால், பூர்வத்திற் கொற்கை நகரியிலிருந்து அரசுபுரிந்த பாண்டியகுலத்தவர்கள் இவர்கள் தான் என்று விளங்குகின்றது.

4 மேலே நாம் இரண்டாவது எட்டாவது பிரகரணங்களில் விபரப்படக் காண்பித்திருக்கிறபிரகாரம், தொல்காப்பியம், திவாகரம் முதலான பூர்வநூல்களிற் கூறியிருக்கிற படிக்கு, சான்றோர்குலத்தவர்கள் பூர்வத் தமிழ்நாடாண்டுவந்த அரசகுலத்தவர்களானதினாலே, தமிழ்நாடென்னும் வாசஞ் செயதுவருகிற சான்றோர்குலக் கிளைப்பிரிவார்களெவர்களோ அவர்களே தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியர்களாம். இது துலாமபரமாக விளங்கும்பொருட்டு தமிழ்ப்பாஷைக்காரருக்குள் அரசகுலத்தவர்கள் இன்னொன்று இன்னமும் வேறொருவகையாய்ப் பார்ப்போம். தமிழ்நாட்டுப் பூமிமுழுமையும் தமிழ்நூல்வலலோகளால் ஐந்துவகை நிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவைகளுக்கு இலக்கணநூல்களில் 'ஐந்திணைப்பூமிகள்' என்றுபேர். இந்தத் திணைப்பிரிவுகளை 'உலகம்' என்று தொல்காப்பியம்காரிவி சொல்லியிருக்கிறார்.

தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல்,
5-வது சூத்திரம்.

“மாயோன்மேய காரிதையுலகமும்,
சேயோன்மேய மைவரையுலகமும்,
வேந்தன்மேய தீமபுனலுலகமும்,
மூல்குறிஞ்சி மருதநெய்தலெனச்
சொல்லியமுறையாற் சொல்லவுமபடுமே.”

இந்தச்சூத்திரத்தில், 'உலகம்' என வந்திருக்கும்பெயருக்கு நாடு, தேசம்' என்பது பொருளாம் தமிழ்நூல்களில், 'உலகம், நாடு, தேசம்' என்னும்பெயர்கள் ஒருபொருட்பெயர்களாகும்.

சில அரசர்களுக்குத் 'திரிலோகவேந்தர்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. 'திரிலோகவேந்தர்' என்பதற்கு இமயகிரிமுதல் கன்னியாகுமரிவரையிலுமிருக்கிற தென்பாதகண்டம் முழு

மையையும் ஒருகுடைக்குள் அடக்கியாண்டவாகள எனப்பது பொருளாம். தென்பரதகண்டம் முழுமையும பூவததில் மூன்று பெருமபிரிவுகளாகப்பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த மூன்றுபிரிவுகளுக்கும் 'இமயமலைநாடு, சமபூமிநாடு, மலையிடைப்பூமிநாடு' என்பபெயராம். இவற்றுள், இமயமலைநாட்டிற்குச் 'சுரர்நாடு, தேவநாடு' எனவும், சமபூமிநாட்டிற்கு 'நார்நாடு' எனவும், மலையிடைப்பூமிநாட்டிற்கு 'நாகநாடு' எனவும் பெயராம்.

மேலும், சுரர்நாட்டிற்கு 'தேவலோகம், சுவாக்கலோகம்' எனவும், நார்நாட்டிற்குப் 'பூலோகம், மத்தியலோகம்' எனவும், நாகநாட்டிற்குப் 'பாதலலோகம்' எனவும் பெயராம்.

“சுவர்க்கமத்திய பாதலலோகங்களாகிய திரிலோகங்களை யும் ஒருகுடைக்குள் அடக்கியாண்டுவந்த சக்கரவாத்தி” எனப்பதற்கு 'சுரர்நாடு, நார்நாடு, நாகநாடு' எனப் பாகிக்கப்பட்டு நின்ற தென்பரதகண்டம் முழுமையையும் ஒருகுடைக்குள் அடக்கியாண்டுவந்த ஏகாதிபதி' என்பது பொருளாகும். ஆனதால், 'திரிலோகவேந்தர்' எனப்பதற்குமூன்றுபெரியநாடுகளாகப் பிரிந்துநின்ற 'இந்துதேசம்முழுமையையும் ஒருகுடைக்குள் அடக்கியாண்டுவந்த அரசர்' என்பதுகருந்தாம்.

இந்தத் தாற்பரியவுரைப்படிக்கு, மேற்படி 5-வது சூத்திரத்தில் 'உலகம்' என வந்திருக்கிற பெயருக்கு 'நாடு' என்பது பொருளாம். மேற்கூறிய ஐந்தாவது சூத்திரத்தில்,

1. காடுறையுலகம் என்பதற்கு 'பாலை முல்லைநிலங்களாகிய வனநாடு' (Desert, arid and sylvan tracts) எனவும்,

2. மைவரையுலகம் என்பதற்கு 'குறிஞ்சிநிலமாகிய மலைநாடு' (Hilly tracts) எனவும்,

3. தீமபுனலுலகம் என்பதற்கு 'மருத்திலநாடு' (Agricultural tracts) எனவும்,

4. பெருமணலுலகம் என்பதற்கு 'தெருத்திலமாகிய மணற்கொண்ட கடற்கரைநாடு' (Maritime tracts) எனவும், தாற்பரியமாகும்.

பூவகாலத்தில் தமிழ்நாடு மேற்படி பிரிவுப்படிக்கு, பாலை நிலநாடு, மூல்லைநிலநாடு, குறிஞ்சிநிலநாடு, மருதநிலநாடு, நெய்தல்நிலநாடு என ஐந்து பெரியநாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆதிகாலத்தில் இந்த ஐந்துநாடுகளிலும் ஐந்து அரசர்களிருந்து அரசுபுரிந்துவந்தனர். திவாகர நூலாசிரியராகாலத்தில்,

1. பாலைநிலநாடு ஆண்டுவந்த அரசன் 'பாலைக்கிறைவன்' எனவும்,
2. மூல்லைநிலநாடு ஆண்டுவந்த அரசன் 'மூல்லைநிலதலைமகன், குறுமபொறைநாடன், கானகநாடன்' எனவும்,
3. குறிஞ்சிநிலநாடு ஆண்டுவந்த அரசன் 'குறிஞ்சிக்கிறைவன், கானகநாடன், மலையரசன், மலைநாடன்' எனவும்,
4. மருதநிலநாடு ஆண்டுவந்த அரசன் 'மருதநிலதலைவன், மருதநிலநாடாளவோன, தமிழ்நாடன், புன்னாடன், குடநாடன்' எனவும்,
5. நெய்தல்நிலநாடு ஆண்டுவந்த அரசன் 'நெய்தற்றலைமகன்' எனவும், பெயர்பெற்றிருந்தார்கள்.

பிற்காலத்தில், மருதநிலநாட்டிற்குரிமையுடையவர்களான சேரசோழபாண்டிய வமிசத்து நாடாள்வார்கள் மற்ற நாலுவகைநாடுகளையுந் தங்கள் அரசுக்குட்படுத்தி, ஐந்திணைநாடுகளையும் ஒருகுடைக்குள் அடக்கியாண்டுவந்தார்கள். அப்போது, 'பாலைநிலநாடு, மூல்லைநிலநாடு, குறிஞ்சிநிலநாடு, நெய்தல்நிலநாடு' ஆண்டுவந்த தலைவர்கள் மருதநிலநாட்டு வேந்தருக்கு அடங்கி நடந்துவர, மருதநிலநாட்டு வேந்தர்களே தமிழ்நாட்டுமேவேந்தர்களாய் விளங்கிச் செங்கோற்செலுவந்தலைமையால், இந்த மருதநிலநாட்டுவேந்தர்களுடைய அவர்கள் குலத்தவர்களுமே தமிழ்நாட்டுச்சத்திரியர்களாயினர். இந்தத் தமிழ்நாட்டுச்சத்திரியர்கள்தான் 'சான்றோ' எனக் கெளரவப்பெயர்ப்பெயர்பெற்றிருந்தவர்கள். இந்தச் சான்றோர் எனும்பெயர் பிற்காலத்தில் 'சாணர்' என மருத

மொழிப்பெயராகி, உலகவுழக்கில் வந்து வழங்கியிருக்கின்றது. ஆனதால், இக்காலத்தில் 'சாணூர்' என மரூஉமொழிப்பெயர்பெற்றிருக்கிற குலத்தவர்களே, பூர்வத்தில் 'சான்றோர்' எனப் பெயர்பெற்றிருந்தவர்களாம் சான்றோர்குலத்தவர்களோ தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலத்தவர்களாகிய 'அரசகுலத்தவர்களானமையால், 'சாணூர்' என மரூஉமொழிப்பெயராகி தரித்தவர்களே பூர்வத்தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியராகிய அரசகுலத்தவர்களாம்.

II. இனித் தமிழ்நாட்டரசகுலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பெயர்கூட்டப்பட்ட காரணத்திற்கு விபரங்கூறுவோம்.

'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பெயர்பெயர் இக்குலத்தவர்களுக்கு இடப்பட்டதற்கு இதிகாசச்சாட்சியுண்டு. இதற்கு விபரஞ் சான்றோரபுராணம், பொன்னியண்பட்டலத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது. அந்தப்படலத்திலடங்கிய விஷயங்களை இங்ஙனஞ் சுருக்கிக்கூறுவோம்.

ஆதிகாலத்தில், பாண்டியர்களுக்குப் பொருநைநதிச்சங்கமத்தில், அலைவாய்க்கரையில் கொற்கைப்பதி இராசநகரமாயிருந்துவந்தபிரகாரம், சோழராசர்களுக்குக் காவிரிநதிசங்கமத்தில், அலைவாய்க்கரையில், 'புகா' எனப்பெயரொண்ட காவிரிப்பூம்பட்டணம் இராசநகரமாயிருந்துவந்தது. அப்படியிருந்துவருகிறநாளையிலே, அந்தக் காவிரிப்பூம்பட்டணத்தில் சூரியகுல* பாம்பரையிலுதித்த கரிகாலசோழன் (கரிகாலசே.முன) இருந்து செங்கோற்செலுத்தி மனுரீதிதவருது குடிகளிடத்தில் ஆறிலொரு கடமைவாங்கி, அனையாமணிகட்டி நாடாண்டுவந்தான். இவ்வாறு நாடாண்டுவருகிறகாலத்திற் கொள்ளைமறைபெய்து, காவேரிநதியிற் கங்குதரையின்றி வெள்ளம்பெருகி, இருகரையும் புரண்டோடி, நாடெங்கும் பேரழிவுண்டாக்கிற்று. அப்போது, கரிகாலசோழன் நாடெங்கும்

* சத்திரகுலத்திலுதித்த, சோழன் செனராட்டிரநாட்டுச் சூரியவங்கிசத்தோடு பிற்காலத்தில் கலந்ததால் 'சூரியகுலம்' எனப்பட்டது. 'சோழன்' என்னும் பதத்திற்கும் 'சூரியன்' என்றே பெருளாம்.

பறைசாத்தி, குறுநிலமன்னராகிய சிற்றரசர்கள் தங்கள் தங்கள்
தடிசனங்களோடுஞ் சேனைதளங்களோடும்வந்து ஊவேரிநதி
க்கு இருகரையிலும் அணைகட்டிச் சீலத்தைத்தடுத்தும்படி கற்
பித்தான். அதுகேட்டு, மேற்படி சிற்றரசர்களெல்லோரும்
அவரவா குடிசனங்களோடுஞ் சேனைதளங்களோடும் ஒருமுக
மாகத்திரண்டு அணைகட்டுதற்குக் கூடிவந்தார்கள். அப்படிச்
கூடிவந்தகாலத்திலு, காந்தமாரிஷி எனவும், வித்தியாதாரிஷி
எனவும், பெயர்பெற்ற சுராபாண்டியமகாராசன் புத்திரரிலொ
ருவனான சினமபலபாண்டியன் மரபினர் ஒன்றுகூடி தங்கள்
தடிசனங்களோடும் சேனைதளங்களோடும் அணைகட்டுதற்கு
வந்தார்கள். இதைச்சுட்டிச் சான்றோர்புராணம், பொன்னிய
ணப்படலம், 21-வது கவியிற் சொல்லியிருப்பது :—

கங்கைகுமரியினிடைக்கண்டதேசத்திற் கலந்தமன்னா
தங்களசேனாமுகங் குடிமைதருகின்றசனமுமெங்குமாய்ப்
பொங்குகடல்காவிரிக் கரைபுகுவதெனவந்து புகுதமுத்திச்
செங்கைவித்தியாதரன புதலவருமபடையாய்த் திரண்டுவந்
தா ”

இதில் வித்தியாதரன எனபது சுராபாண்டியராசனான காந்
தமாரிஷிடாம்.

இவ்வாறு அரசர்களுங், குடிசனங்களாதியோரும் ஆற்றுக்கு
அணைகட்டுதற்குத் திரண்டுவந்துநிற்கையில், கரிகாலசோழ
னும்வந்து, அவரவருக்குத் தஞ்சைபிரகாரம் வேலைசெய்யு
தற்கு எல்லாமால குறித்துக்கொடுத்தான் இதைச்சுட்டி மேற்
படி பொன்னியணைப்படலம், 22-வது கவியிற் சொல்லியிருப
்பது :—

கரிகாற்பெருங்குரிசிலுந்தனது சேனைகருங்கடலுடன்
விரிகா விரிக்கரையடைந்தின்ன் முடங்குதிரைவெள்ளம்வடிய
திருகாதவணைகட்டி முனைப்பிடித்தழியாததேசநின்ற
வருவார்தன்மைக்கொண்டி மண்கலைத்தோளிரை வகுத்து

அணைக்கட்டுவேலை சாக் கிரஸ்தையாய் நடந்துவந்தது. அப
படி நடந்தவகுதிப்போது, மேல்வரதுவெள்ளம் மிகுந்து

வந்து, கட்டிய அணைகளை அறுத்துப் பிடிவங்குகொண்டோ
டிற்று, இதைச்சுட்டி மேற்படி பொன்னியணைப்படலம்,
25-வது கவியிற் சொல்லியிருப்பது:—

“பாதிசென்றளவிற் பெரும்புனல்குழித்துமண் பாய்கின்றதிற்
கோதின்மலையிடினுஞ் சுழித்திழுக்குங்கெபிக குழிநிரம்ப
மேதினியிடுங்கிமண் கொட்டவுமலைக்குவடு வெட்டியிடவுந்
தாது சொரிதருவைத் தறித்திடவுநிலையாத தாழ்வுகண்டார்.”

இதுகண்டு மந்திரிகள் அரசனாகுச்சொல்ல, அரசனும்
வந்துபார்த்து, மணம பதைபதைத்து, மண்சுமக்காமல் சுமமா
வேலை ஏவிகொண்டுநின்ற சிற்றரசர்களுந் தலைவர்களுங்
கூடையெடுத்து மண், கல் முதலியவற்றை அள்ளிக் கொட்
டுமபடி சுட்டளைசெய்தான். அரசனகட்டளைப்பிரகாரஞ் சிற்
றரசர்களும மற்றுந்தலைவர்களுங் கூடையெடுத்து மண்ணள்

படலம், 26-வது கவியில் வருவது:—

“இடுதோறுமுழையு மலைமாரும்பிடுங்கி மண்ணேழும
வெட்டிக்

கொடுகட்டினுங்கரைக குஞ்செய்கைமன்னனொடு

கூறவவனுங்

கடுகிச்சுமக்கின்ற தொழிலோர்கண்முதனின்ற

கனமன்னருந்

தொடுகூடைகொண்டிமண்சுமையெடுமினென்னச்
சுமந்துசென்றார்.”

அப்போது, சின்ம்பலபாண்டியன் மாபினர் கூடைதொட்டு
மண்சுமக்காமல் சுமமாநின்றுவிட்டார்கள், அதைக்கண்டவர்
களில், மகாந்முதலான சிலபேர்கள் போய்க் கரிகாலசோழ
னுக்கு அதைத் தெரிவித்தார்கள். அதுகேட்டு, சோழன் சொ
ல்லுகிறான்: “சின்ம்பலபாண்டியன் வழிசத்தவர்கள் படைத்
தொழிலாகிய புதினெண்ணுய்த வித்தைகளில் மிகு வல்ல
வர்கள், மகாபுஜபலபராக்ரீரமர்களாகிய சத்தவர்கள், நம்மு
டையதாட்டில் முன் அரசுபுரிந்த செங்கோல் மன்னர்களிடத்

வ நாடுகள் பெற்று ஆளுகிறவர்கள். ஆனபடியினாலே அவர் ஸிருக்கடமெ" என்றான். இதைச்சுட்டி மேற்படி பொன்னிணைப்படலம், 28-வது கவியிற் சொல்லியிருக்கிறதாவது :—

சேவகத்தொழினமுதன்மை பெற்றுளோர்முனனூட்

செகமபுரந்த

காவலாகொடுப்ப வரசுடையார்களென்று கரிகாலமன்னன் ஆவலொடுபுகலவம் மொழிமகரனென்பா னழித்துரைப் பாள்

மூவரிற் பெரியார் க ளெவா மண் சுமந்தனன் முக்கனானும்."

இங்ஙனம் சினமபலபாண்டியன்குலத்தவர்கள் அரசரி ம்பெற்றவர்களென்று சொல்லியிருக்கின்றமையால், அவ ன் அரசகுலத்தவர்களென்பது இயலபாக விளங்குகின்றது.

இவ்வாறு கரிகாலசோழன் சொல்ல, அதுகேட்டு மகாந சால்லுவான் : "திரிமூர்த்திகளில் முதல்வனாகிய சிவனுங் டைதொட்டு மண்சுமந்திருக்கிறான், ஆதிசேடனும இன்ன டம் பூமியைச் சுமந்துநிற்கிறான், இப்போது அரசகுலத்தவா ளில் வெகு ஆயிரம்பேர்கள் அரசனகட்டினையைச் சிரமேற காண்டு, இதோ கூடையெடுத்து மண்ணன்ளிக் கிரீடங்கள ரியுரு சிரமீதுவைத்துச் சுமக்கிறார்களே, தேவேந்திரன்முத ான அட்டகிக்குப்பாலகாள் எட்டுத்திக்கிலுமநின்று பூமிப் பரஞ் சுமக்கிறார்களே. இப்படியிருக்க, இவர்கள் சுமக்கிற ற்கென்ன? அரசன் ஆக்கினைக்கு அடங்காதவர்களாய் நிற றார்களே" என்றான்.

இந்த வசனங்கேட்டு, கரிகாலசோழனுனவன் மேற்படி னம்பலபாண்டியன்குலத்தவர்களைவிட்டுத் தன் மனதிலுண் டிருந்த சிறந்த எண்ணங்களை யகற்றிவிட்டு, அவர்கள்மீது லெகோபமாகி, அவர்களைத் தன்சமூகத்தில் வருவித்து நிறு டி, அவர்களைப்பார்த்து, "கூடையெடுத்து மண்சுமக்கத் னவேண்டும். அப்படிச் செய்யுங்கள்" என்றான். இதைச் ட்டி மேற்படி பொன்னியணைப்படலம், 31-வது கவியிற் சொல்லியிருப்பது :—

“நெஞ்சந்தீருமபினு னேரியர்கோனெஞ்சுகதது
வஞ்சம்பயிலாதவர் தமமைவரவழைத்தான்
கஞ்சமலாமுகத்தீர் காவேரிகட்டுதற்கு
எஞ்சாதுமண்சுமக்க வேண்டுமெனவுரைத்தான்.”

அந்தவசனங்கேட்டு, சினம்பலபாண்டியன் மரபினர் கரி
காலசோழனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள் “முன்னாள்
லே செயதுங்கமகாராசன் எங்களுக்குப் பொன்முடிபுனைந்து,
பூவேந்துசோழர் எனப் பட்டமுங்கடடி நாடாளவைத்திருக்
கிறார். எங்கள் குலத்துக்குரிய இந்தப் பூவமகிமையை நீர்
அழிப்பது நியாயமல்ல. அரசர்களுக்குச் செவியே கண்ணு
னதினாலே, தங்கள் காதில்விழுஞ்செய்திகளைச் சோதுக்கி நிதா
னித்து உண்மைதெரிந்து, செங்கோற்கோணது அரசுபுரிய
வேண்டும். உலகம் இகழ்த்தக்க செய்கைகளை அரசர்கள்
புரியலாகாது” என்றார்கள். இதைச்சுட்டி மேற்படி பொன்னி
யணைப்படலம், 32-வது, 33-வது கவிகளிற் சொல்லியிருப்
பது.—

32-வது கவி.

“முன்னுடசெயதுங்க முனனோனெமக்குமிகும்
பொன்னார்முடிபுனைந்து பூவேந்துசோழனை
அன்னாளரசரிமை யாககினுன்னனநனை
இன்னாழிப்பதியல்புல்ல வென்றுரைத்தான்”

இந்தச்செய்யுளில், சினம்பலபாண்டியன் குலத்தவர்கள்
இராசப்பட்டம்பெற்று நாடாண்டுவந்தசங்கதி சொல்லியிருக்
கின்றது. ஆனதால், சான்றோர்குலம் அரசகுலமென்பது இது
வாழ் தெரியவருகின்றது.

33-வது கவி.

“கண்ணேசெவியாய்க் கருதுவயுவேந்தர்
நண்ணுரைக்கு தடுவினமொழிதெட்டு
மண்ணோரிகழு வருகாரியநினைவி
னெண்ணுத்செயவ தியல்புநறிமுக்குண்டால்.”

இவ்வசனங்கேட்டமாத்நிரத்திலு, கரிதாஸசோழனுக்கிறவன்
மனம்வெகுண்டு, பக்கத்தில் நின்றுவாக்கிப்பார்த்து, “புத்தி

வழிசெல்லாத இப்புன்மைநினைவோர் கனைக் கூடையெடுத்து மண்சுமக்க மூட்டுங்கள்” என்றன. அதுகேட்டு காளிகாதேவி புத்திரர்கள் அரசனைப்பார்த்து, “கொத்துமுடியறினுங் கூடைதொடோம்” என்றார்கள். இதைச்சுட்டிய மேற்படிப்பான்னியனைப்படலம், 34-வது கவி வருமாறு :—

“இததகையசொற்கேட் டெரியின்வெகுண்டனனாற்
புத்திவழிசெல்லாத புன்மைநினைவோரை
மொய்த்தததிமண்சுமக்க மூட்டுகெனருனனவர்கள்
கொத்துமுடியறினுங் கூடைதொடோமெனறுரைத்தார்”

இக்கவியில், ‘கொத்துமுடி’ எனவும், ‘கூடைதொடோம்’ எனவுஞ் சொல்லப்படடிருக்கிறது. சினம்பலபாண்டியன் தலத்தவர்களுக்கு வளர்த்த தலைரோமயிருந்ததிலும், கூடைதொடுவது* மானவீனமானதிலும், உயிரினும் மாமே பெரிதென்றெண்ணி நடந்துவந்ததிலும், அவர்கள் ததிரியகுலவுரிமைபுடையவர்கள் எனபது தெரியவருகின்றது. இதுதான் பூர்வச்சத்திரியகுலவைவராக்கியம். கூடைதொடாததையிட்டுத் தலையிழக்கக்கொடுத்த இந்தப் பூர்வனை நாளதுஞ் சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குள் வீட்டுக்கதை

* தமிழ்நாட்டுப் பூர்வ ஏற்பாட்டில் கூடைதொட்டெடுத்துச் சுமைசுமக்குதல் சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்ததால், சத்திரியகுலத்தவர்கள் சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கொப்பந்தங் கூடையெடுத்துச் சுமைசுமக்குதலை மானவீனமாக எண்ணி, அதைச்சுமப்பதிலும் எனதையும் படநினறனர். கூடைதொட்டுப் புழங்குதலேர் சூத்திரகுலச்சிறப்பாம். இதற் 5 மேற்கோள்வருமாறு :—

கம்பர்வேளாளர் மேற்பாடிய ஏரொழுபது, 24-வது கவி.

எருக்கூடைச்சிறப்பு.

“அடுத்திறக்கிய் பெருங்கூடையளவுபட வேயெருவை
“எடுத்திறக்கித்தலைமேலே தொண்டவர்தாயிடையினையே
“கொடுத்திறக்கிலுமகனைக்கும்பிட்டுவண்காரேற்
“படுத்திறக்கித்திரிவார்அழ் பழிமறுக்கமாட்டாரே.”

இந்தக்கவியில், கம்பர்நாட்டின் கூடைகளில் எருமுதலான ரங்கனையணித் தலைமேல்வைத்துச் சுமந்துகொண்டு நனதப் புன்செய்க்களுக்குக் கொண்டுபோய்ப்போடுவது சூத்திரகுலத்தவர்களுக்குச் சிறப்பென்று கூறியிருக்கிறார்.

யாகப் பரமபணரயாய்ச சொல்லப்படவருகிறது இதினால்தந்தக்கையின பூர்வ உண்மை துலங்குகின்றது அன்றியும், நாளதுஞ் சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கு மகாத்மிடனை 'கரிகாலப்பயல்' என்று சொல்லிவருவதும் வழக்கமாம். இதனால் சான்றோர்குலத்து முன்னவர்களுக்கு இந்தக் கொடுமைசெய்தவன் கரிகாலசோழன் என்பதுந் துலங்குகின்றது.

இநதப்பிரகாரம் 'கொத்துமுடியறினுங் கூடைதொடோம்' என்று அவர்கள் சொல்லிய வசனங்கேட்டு, கரிகாலசோழனாகிறவன் மிகவுஞ் சினந்து, அவர்களில் முன்னிறைவனைப் பிடித்து, மழுவாயுதங்கொண்டு சிரசு துணிபட, கழுத்தற இருதுண்டமாக வீசிவிடக் கட்டளையிட்டான். அரசன் கட்டளைப்படி தலையாரியானவன் அவனைப்பிடித்துக் காவேரிநதிக்கரையில் நிறுத்தினான் அபடோது, அரசர்கள் முதலான மேனமக்களுந், குடிசனங்களும் ஏகோபித்து, நாலட்டமும்

63-வது கவி

கூடைச்சிறப்பு.

"கூடையாபரணங்க ளணிந்துமுடிசுமந்திடலும்
கூடையாணையினெருதத முயாந்துலகநதாங்குதலும்
பேடையோடனநீங்காப் பெருங்கழனிப்பெருக்காளர்
கூடையானதுண்கயிற் கொண்டுளமபுருந்திடனே."

இக்கவியில், கம்பநாடான கூடையுங்கையுமாய்க் களத்திற்குப்போகுதல் சூத்திரகுலத்தவர்களுக்குச் சிறப்பு என்கிறா ஆனதால், அது சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கு இகழ்ச்சியாயிற்று.

64-வது கவி, பொலிதுற்றுந் கூடைச்சிறப்புக்கூறுகின்றது; அதுகாண்க.

மேற்படி செய்யுட்களால், கூடைதொட்டுப் புழங்கும் வழக்கஞ் சூத்திரகுலமகிமையென்று சொல்லியிருக்கிறது. சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கோ கூடைதொட்டுப் புழங்குவது அந்தப் பூர்வகாலத்தில், மகாக்கொடிய நிந்தனையிற்று முன்னா மரபினராகிய 'சான்றோர்' குலத்தவர்களை அந்தப் பூர்வகாலத்தில் மேற்படி பூர்வகுலத்தவர்களைப் பாராட்டி, தேசமறிய உயரகொடுத்த, மேற்படி நிந்தனையிட்டு, அவர்கள் குலமகிமையை பூலோக்கத்தில் நினைந்துத்தியிருப்பதால், அவர்கள் தமிழரசுலச் சத்திரியரென்பது தானாகத் துலங்குகின்றது.

புடைசூழ்ந்து நின்று பார்த்தார்கள். அப்படிப்பாத்துக் கொண்டு நிற்கையில், தலையாரியானவன் கூர்மையான மழுவாயுதம் ஒன்றைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு, அவனருகில் நின்று, அந்த மழுவாயுதத்தால் ஒரே வீச்சில் தலையறத்துணித்து விட்டான் துணிபட்ட தலையானது 'கூடைதொடேன், கூடைதொடேன்' என்று நாவில்தொனிப்பிறக்க உருண்டோடிற்று இவன்தலையுருண்டதுகண்டு, கரிகாலசோழனுனவன் அது பார்த்து நின்ற மற்றப்பாண்டியர்களாகிய காளிபுத்திரர்களைப் பார்த்து, 'உங்கள் அளபபெண்ண? கூடைதொட்டு மணசுமப்பீர்களா, சுமக்கமாட்டீர்களா? என்று வினாவினா இதைச்சுட்டி மேற்படி பொன்னியிணைப்படலம், 35-வது கவியிற்கூறியிருப்பது:—

“என்றுரைத்தோன்றனை யிருதுணியாய் வீசுகெனத்
துனறுகழற்காலோன சொன்னமொழிகேட்டு,
வென்றிமழக்கொண்டு வீசவிழுந்தாளுருவன
நினரோரைப்பார்த்து நினைவேதெனக்கேட்டான்.”

மடிந்தவன்போக நீக்கிநின்ற மற்றப்பாண்டியர்களைப்பார்த்து, கரிகாலசோழன் உங்கள் அளபபெண்ணவென்று வினாவ, அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்: “அரசனே, சுமுத்திரஞ்சூழ்ந்த இந்தப்பூலோகத்திலே மானமிழப்பதைவிட மடிவதுவே உததமமென்று மேலோர்களுடைய வாக்கு இருப்பதால், எங்களுக்கும் அதுவேகருந்து. ஒற்போதுங் கூடைதொடோம் எனறைக்கிருந்தாலும், இறப்புது நிசம பந்துகள்போன்ற எங்கள் சிரசுகள் வெட்டுண்டு பூமியீது உருண்டோடினபோதிலும், வாசமலர்மாலைகள் சூடியமன்னவா, நாங்கள் ஒருபோதுங் கூடைதொடோம்” என்றார்கள் இதைச்சுட்டி மேற்படி பொன்னியிணைப்படலம், 36-வது, 37-வது கவிகளிற் சொல்லியிருக்கிறதாவது:—

36-வது கவி:

“மண்டுதினையுலகின் மானமிழப்பதினி
வெந்தபாவினிலாமாவிற்புதிமல்பென்று
பன்னையோசொல்லாந் பானகமதினைத்ததற்பின்
மனடாடுவொக்கு மதுமெதலமென்றா

37-வது கவி.

“முந்துற்றசாவு முளரிப்பிரமனார்
தந்துற்றதன்றெய்து மெமககுத்தக்கதால்
பந்துற்றலையுருண்டு பா மீதிலோடுகினும
கொந்துற்றதாரோய்நாந் கூடைதொடோமெனறனரால்.”

அவ்வசனங்கேட்டு கரிகாலசோழன் மண்டைமுட்டக கோபமாகி, கண்களிரண்டும் கொவ்வமபழம்போற்சிவுக்க, மகதிரிகளைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறான் : “ஓப மந்திரிமார்களே, இவர்களில் இதோ இங்கே முன்னுக்குறின்று துணிவுகொண்டுபேசுகிற இவனைப்பிடித்து, ஆற்றின அணைக்கட்டிற்கொண்டுபோய் நிறுத்தி, இவன் மாரளவுசுரு மண்கொட்டி, கார்முகில்நிறத்து மதயானையை இவ்வனங்கொண்டுவந்து, அதின் காலால் இவனுடைய கருந்தலை பூமியிலுருளுமபடியாக எத்திவிடுங்கள்” என்றான். இதைச்சுட்டி மேற்படி பொன்னியணைப்படலம், 36-வது கவிவருமாறு:—

“மண்கட்டுகூலத்து மார்முழுகமண்சுமந்து
வின்கிட்டலோங்குமத வேழத்தினபாவடியாற்
கண்கிட்டின்று கருந்தலைபோயுருள
என்கெட்டவன்றலையை யெத்திடுகவென்றுரைத்தான்.”

அந்தப்பிரகாரத் தகடினமே அவனைப்பிடித்து காவேரிநதிக் கரையில் அணைக்கட்டில் நிறுத்தி, மார்மட்டிம மண்கொட்டி, மதயானைகொண்டு அவனுடைய சிரசை இடறிவிட்டார்கள். இடறுண்ட சிரசானது, ‘சீரோழுக்கமில்லாச் சிறுகுடியானை மககுப் பார்முழுதுங்காணப் பழியாம’ எனச்சொல்லிப் புவிமீது உருண்டோடிற்று.* இதைச்சுட்டி மேற்படி பொன்னியணைப்படலம், 37-வது கவியிற் சொல்லியிருப்பது.—

“நீரொழுகுபெர்னனி தெடுங்கரைக்கண்ணே நிறுவித்
தாரகெழுமுதோனா நெருவன்றலையிடற்கி
சீரோழுக்கமில்லாச் சிறுகுடியானைமககுப்
பார்முழுதுங்காணப் பழியாமென்னோடியகால்”

* மற்றொருதாற்படிக்கு “அந்தலைக்கித்தலை பெய்ததலை யோ, கூடைதொடேன், கூடைதொடேன்” எனச் சொல்லியோடிற்று.

இதுகண்டு, கரிகாலசேர்முன இந்தப் பாண்டியர்களுடைய மனத்தணிவையும, சுத்தவீரத்தனத்தையுங்கண்டு அதிசயித்து, மற்றப் பாண்டியர்களுக்கும் தகுந்த மரியாதைகள்செய்து, அவர்களுடைய பட்டணத்திற்கு அவர்களை யனுப்பிவிட்டான். காவேரியினையுங் கட்டப்பட்டுத் தீர்ந்தது தேசமெல்லாரு செழித்தது, குடிசனங்கள் வாழ்வடைந்தனர்.

சினமபலபாண்டியன் மரபினர் தங்கள் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்து, தங்களுக்கு அரசனுல்நேரிட்ட, கொடிய நிறந்தையை நினைத்துப் பிரலாபித்து, தங்கள் குலதெய்வத்தைநோக்கித் தங்கள் மனக்குறைகளைச் சொல்லி அமைந்திருந்தார்கள். அப்படியிருந்துவருகிறநாளையிலே சோழநாடெங்கும் மழையில் லாமற்போய், வாடிகள், குளங்கள், குட்டங்கள், ஏரிகள், ஓடைகள், நதிகள் சலமற்று வறண்டுபோயின. ஆகாயமெங்கும் வெணமேகங்களேயல்லாது கருமேகங்கள் காணப்பட்டதிலலை. இதைச்சுடிய மேற்படி பொன்னியணைப்படலம், 42-வது கவி வருமாறு. —

“அன்றுமுதற்கொண்ட லகனறகுடகநெடுங்
குன்றுகுளிரகுளிர் துளி துவ்வாமையினுன
மன்றுபறித்தோன் மனைபோல்வளநாட்டை
கொன்றுகுறைக்கக் கொண்டலகன்றோடிபதால்.”

இந்தப்பிரகாரம் ஆறுபருவகாலம்* மழையில்லாமற்போய் விட்டதினாலே, சோழநாடெங்குநூறு கொடிய பஞ்சமுண்டாகி, குடிசனங்களெல்லாரும் மிகு கஷ்டத்திற்குள்ளானார்கள். மிருகாதிபிராணிகளும் புட்சிசாலந்தளும் இரையின்றி, சலமின்றிப் பட்டினப்பங்கள் மிகுதி. தனது கொடுங்கோனமை இந்தப் பஞ்சத்துக்குக் காரணமோ என்பதாத் அரசன் எண்ணிட்டு, மிகவும் மனதொந்து பிரலாபித்தித் துக்கசாகரத்திஸ்ஸும்பி, ஒருகாலத்தினுள் சலமில்லாது போகாத காவிரிதியானது வற்றிவறண்டுபோன காரணம்பார்த்தென மனதில் எண்ணிட்டுக் கண்ணீர் சித்தி, அந்நணர்களுக்குத் தச

* ஆறுபருவகாலம் = ஆறு வருடம்.

தானங்கள் கொடுத்தது, சிவாலயங்களுக்குச் சிவபூசைகள் குறைவற நடக்கச்செய்தான். ஆயினும், ஆகாயமெங்கிலும் பஞ்சுமுகில்கள் வந்தடைந்ததல்லாது, மழைமுகில்களில்லாதபோயின. அப்பொழுது, கரிகாலசேர்மராசன் தன் நாடெங்கும் வசிக்கின்ற அந்தணர்கள், சோதிடர்கள் முதலான சாஸ்திரிகளையும், மந்திரிகள் பிரதானிகள் முதலான மேனமக்களையும், தன் அரசுக்குட்பட்ட குறுநிலமன்னர்களையும், அவர்களுக்குட்பட்ட பெரியோர்களையும் வருந்திக், காவிரிப்பூம்பட்டணத்தில் இராஜ சபாமண்டபத்தில், மகாசபையாகக் கூடியிருந்துகொண்டு, இந்தப் பஞ்சத்துக்குக் காரணம் யாதெனவும், தன் அரசாட்சிக்குட்பட்ட நாடுகளிற் செங்கோல்முறை பிறழ்ந்து நடக்கிறதண்டோ எனவும் வினாவ, அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் “மனுநீதி முறைதவறாது குடிகளிடத்தில் தீர்ஷுவகள் வாங்கிவருகிறோம். தேவாலயங்களில தேவபூசைகள் முடக்கமினறி நடந்துவருகின்றன. ஸ்திரீகளுடைய கற்புநிலைக்கு மானபங்கங்கள்நேரிடாது அரசு புரிந்துவருகிறோம் குடிசனங்களுக்கு மிருக சில்லறைகளில் லாதபடிக்குத் திட்டகாலங்களில் வனவேட்டைகளாடி வனமிருகசங்காரஞ் செய்துவருகிறோம். சிஷ்டடரிபாலனத் துஷ்டநிக்கிரகங்கள் வெகுசாக்கிரதையுடனசெய்துவருகிறோம். பொன்பொன்னாய்ச் சொரிந்தாலும், பொய்யெனபது புகலோம். நீதிகோணாது குடிவழக்குகன்கேட்டித் தீர்த்துவருகிறோம். திசைகாவல்காத்து, எதிரிகளையடக்கி, குடிசனங்கள் சுகத்துடன் வாழ்ந்திருக்கும்படிசெய்துவருகிறோம். எவர்களுக்குத் தெரியாதகுறைகளை வேறே ஏதாகினுமுண்டோ நாங்கள் அறியோம்” என்றார்கள்.

அதுகேட்டு, கரிகாலசேர்மன் இந்தப் பஞ்சம் வருவதற்கேதுவான காரணத்தைக் கண்டுபிடியாது மயங்கிக்கொண்டிருக்கையில், இதுகாண்பெல்லாம், தேட்டுக்கொண்டிருந்த மகரன் என்பவன், தான் முன் சினம்பலபாண்டியன் புத்திரர்கள்மீது, கேட்டசொல்லி, அவர்களில் இரண்டுபேர்கள் தலைவெட்டுண்டுமறச் செய்த வனகொலையை நினைத்து, அந்தக்

கொலைதான் இந்தப்பஞ்சத்திற்கு நிசங்காரணம் எனபதாக தன் உள்ளத்தின்கண் ணாணமிட்டு, எழுந்துநின்று, அரசனை யும் மகா சபையார்களுயும்பார்த்துக் கும்பிட்டுச் சொல்லுகிறான்: “மகாராஜனே, முன் காவேரி உடைப்பெடுத்தகால ததில் சினம்பலபாண்டியன் புத்திரர்களில் இரண்டுபோகளை வனகொலைப்படுத்திய பழியொன்றிருக்கிறதே, அந்தப்பழி நிமித்தந்தான இந்த மகாசபையபஞ்சம் வந்திருக்கிறது” என்றான். இவ்வசனங்கேட்டமாதிரத்தில் சபாமண்டபத் திற கூடியிருந்த அரசார்களும், மேனமக்களும் அது உள்ளது தானென்று தலையசைத்தார்கள். கரிகாலசோழனும் முன் நடந்தவற்றை நினைத்து, அது உள்ளதுதானென்றான். இப்ப டிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அந்தரத்தில் அசரீரிவாக் கொன்று பிறந்து, “ஓம், இது உள்ளதுதான்” என்றது.

இந்த அசரீரிவாக்கைக்கேட்டு, அரசனானவன் மனங்கலங் கி, மகாசபையார்களைப்பார்த்து, “மகரன்சொற்”படி வந்த பழி சும்மாபோகாது. அதற்கு மதிபென்ன? இனி அதைச் சாந்திசெய்யுதற்குச் செய்யவேண்டிவதைச் சொல்லுங்கள்” என்றான். இதைச்சுட்டி மேற்படி பொன்னியணப்படலம், 55-வது, 56-வது கவிகளிற் சொல்லியிருப்பது —

55-வது கவி:

“ஆமென்றகில வரசர்முடிதுளக்கத்
தாமம்புனைவளவன் ருணமஃதுண்டென்றான்,
ஓமென்றசொல்லொன் றுதித்ததுவால்வானிடையில்,
வாழ்வளவன் மனமெளிவுகொண்டெரப்பான்.”

56-வது கவி:

“எம்மால்வரும்பிழையென் றென்னினைவுபேதித்த
பொய்மாண் சிறுமுடிமை பூண்டமகரனென்பான்
மொய்மலர்த்தாரான் மொழிப்படியேவந்தபழி
சுமமாகழிவுதன்னுற் சொன் பினமதியென்றான்.”

இவ்வசனங்கேட்டு, அவரனை அரசனைப்பார்த்து, “காளி புத்திரர்கள் பிது கொட்டுகொண் மகரையுடி அவனைச்சேர்ந்த வர்களுயும் பழிக்குபுதிக்கெடுத்தால் மறைபெய்யும்” என் றார்கள்,

காளிபுத்திராகனாப்திய சினம்பலபாண்டியன குமாராகள்
காவேரிநதித்தீரத்தில் தங்களுடன்பிறந்தவர்களில் இரண்டு
போகன் வன்கொலையாய் மடிந்துபோனதானமுதல், அவர்க
ளும் அவர்களைச்சேர்ந்தவர்களுஞ் சோழராசன சமுகத்திற்கு
வராமல் தங்கள் நகரத்தில்தானே இருந்துவிட்டார்கள். ஆன
தால, சோழராசன தக்ஷணமே தூதர்களையனுப்பிக் காளி
குலமைந்தர்களை வரவழைத்தான். அவர்களுமவந்து, அரசன
சமுகத்தில் நின்றார்கள். இகைசசுட்டிய மேற்படி பொன்னி
யணைப்படலம், 58-வது கவிவருவது :—

“வேண்டியதனகுலத்தோர் வெட்டுண்டநாணமுதலாய்ப்
பூண்டசிறையிற் பொலிவழிநதுநேசியனை
காண்டலிலராற் காளிகுலமைந்தர்தமை
கூட்டிநெடிந்துதர் சடிதிற்கொணர்ந்தனரால்.”

அவ்வாறு வந்துநின்றவர்களுடைய முகம்பார்த்து, கரிகால
சோழன் சொல்லுகிறான் “நீங்கள் உங்கள் உடற்பிறப்பாள
ரில் இரண்டுபேர்கள் வன்கொலையாய் மடிந்துபோனதை
நினைத்து மனஞ்சலிக்கவேண்டாம், துக்கத்தை விட்டுவிடுங்
கள். உங்கள்மேற் கோடசொன்ன மகரனிடத்திலும், அவன
வகையராபபேர்களிடத்திலும் பழிக்குப்பழி வாங்கிக் கொள்
ளுமபடியாக உங்களுக்கையில அவர்களை ஒப்பித்துவிடுகிறேன்.
உங்கள் மனம்போல செய்துகொள்ளுங்கள்” என்று சொல்ல
வும், உடனே காரந்தமாரிஷிய புதல்வனான சினம்பலபாண்
டியன புத்திரர்கள் அவர்கள் தலைமுடியைப் பிடித்தீழுத்து,
அவர்களைக் காவேரிநதிக்கரையில் வெட்டிப்போடுதற்குக் கொ
ண்டுபோனார்கள். இதைச்சுட்டி மேற்படி பொன்னியணைப்
படலம், 59-வது கவியிற் சொல்லியிருப்பது :—

“வந்தோரைப்புர்த்து வனவாழ்நன்வன்கொலையின
சிறதைமயக்கம்விடுமின் சிறுகுடியின்
முந்தியபழியுக்குத் தந்தென்னொழிய
விந்தைமுனிமைந்தர் விதைவிறப்பித்தனரால்.”

இந்தக்கவியிற் “விந்தைமுனி” என வந்திருப்பது, காந்தமா
ரிஷி என்பும், வித்தியா கரபுத்திரன் என்பும், பெயர்கொண்ட
கராபாண்டியராகு.

அவ்வாறு மகரணையும் அவண்சேந்தவர்களையும் சினம் பலபாண்டியன்புத்திரர்கள்* பிடித்திழுத்துக்கொண்டு போகையில், அவர்களிலொருவனாகிய சந்திரபாஸ்பாண்டியன் சோழனைப்பார்த்து, “இவர்களை இப்போது வெட்டிப்போடுவதில் காரியமில்லை. இன்றுமுதல் இவர்களையும், இவர்கள் வமிசத்தாரையும், எங்கள் பண்ணைவேலைக்கு அடிமைகளாகத் தந்துவிடவேண்டும்” என்றுசொல்ல, சோழனும் அதற்கிணங்கி, அப்படியே அவர்களைக் காளிகுலத்தவர்களுடனாகக் கையளித்துவிட்டான் இதைச்சுட்டிய மேற்படி பொன்னியணைப்படலம், 60-வது கவி வருமாறு:—

“சென்னிதிருமுனனர் சென்னிபிடித்திழுத்துப்
பொன்னியினில்வெட்டிக் கொடுபோம்பொழுதுதன்றிப்
பன்னுசான்றோனசந்திர பாஸ்கனுங்கையமைத்தே
இன்னவனைக்கொல்வ தியல்பல்லவென்றுனாததான்.”

இச்செய்யுளில், சந்திரபாஸ்பாண்டியன் ‘சான்றோன்’ என்பப்பட்டிருக்கிறான்.

அந்தப்படிக்குச் சினம்பலபாண்டியன் புத்திரர்கள் மகரணையும் அவண்சேந்தவர்களையும் அன்றுமுதல் அடிமைகளாக வைத்து ஆண்டு வந்தார்கள். அவர்களைத் தலைமுடிபிடித்திழுத்தகாரணத்தையிட்டு அவர்களுக்கு ‘சழுவர்’ என்றொருபெயருண்டாயிற்று. ‘சழுவர்’ என்பதற்கு ‘இழுபட்டவர்கள்’ என்பது தாற்பரியமாம். இதைச்சுட்டிய மேற்படி பொன்னியணைப்படலம், 61-வது கவியிற் சொல்லியிருப்பது:—

“பாரேழுங்காணப் பழிவிடையாய்க்கைக்கொண்டான்
ஆராய்க்குந்தற் பிடித்திழுத்தவப்பொழுதே
பேராகலீழுவென்னுமொருபேர்புனைந்து
சீராகக்கொண்ட சிறைப்பாலவாண்டனரால்.”

இவ்வாறு மகரணம் அவண்சேந்தவர்களுந் தலைமுடி தொட்டிழுபட்டபடியால், அவர்களையும் அவர்கள் வமிசத்த

* புத்திரர் என்றது சிற்சிலவிடங்களில் வங்கிசத்தாரைக் குறிக்கும்; அவைகளை உய்த்துணர்க.

வர்களுடையும் மயிர்வினைஞர்களாகிய நாவிதர்களும், ஏகாலியா களாகிய வண்ணார்களுமாக்கிவைத்தனர்.* இதைச்சுட்டி மேற் படி பொன்னியனைப்படலம், 62-வது கவிசூறுவது :—

“காவானநீசன் கனமுடியைத்தானவிளக்கும்
பூவார்கருவிப புதியமயிர்வினைஞ
னோவரதொலிக்கு முயர்வண்ணானனனூரிமைத்
தாவேதுமில்லார் தடையவர்க்குக்கற்பித்தான்.”

அதுவுமல்லாமல், சினம்பலபாண்டியன் புத்திராகன் நற் குணதற்செயலங்களிலும், புஜபலபராக்கிரமங்களிலும், கல் வியறிவுகளிலுஞ் சிறந்த சால்புற்ற சான்றணமைபுடைய வர்களாக விளங்கியபடியால்,† அன்றைத்தினத்திற் கரிகா லசோழன் அங்ஙனங்கூடிய மகாசபையாரறிய அவர்களுக்

* சோழராசன ‘ராமவன், நாவிதன், ஏகாலி’ ஆகிய மூக ரைக்கொடுத்துப் பழிதீர்த்ததாகக் கூறுவது சிலநூல்களது சித்தாந்தம். சான்றோர்குலத்து வண்ணார்களுக்கு நாளதும் ஏகாலிகள்’ என்றும், ‘பாண்டிவண்ணாக்கள்’ என்றும் பெய ராம். ‘சமுன்’ என்று சிலவிடங்களில் இடைக்குறையாய் வந்து ராமவனைக்குறிக்கும்.

† சினம்பலபாண்டியன் வமிசத்தவர்கள் கல்வியறிவுகளி லும் மிகு தேற்சிபெற்றிருந்தனர் என்பதற்கு ஒரு திருட்டாந் தம் இங்ஙனங்கூறுவோம்.

மதுரைக்கடைச் சங்கத்தைச்சேர்ந்த நாற்பத்தொன்பது புலவர்களில் ஒருவரான “முகையலூர்ச் சிறுகருந்தும்பியார்” எனப் பெயர்பெற்றிருந்த புலவர் சினம்பலபாண்டியன் வமி சத்தவர். இதற்குவிபரஞ் சான்றோர்புராணம், அபிமானபுங் கவனப்படலம், 111-வது கவிமுதல் 122-வது கவிவரையினுங் காண்க., இந்தச்சிறுகருந்தும்பியார் கிறிதுகாலம் முகசை மாநகரானபெயர்பெற்ற முகையலூரில் வாசஞ்செய்தபடி யால், அவருக்கு ‘முகையலூர்ச் சிறுகருந்தும்பியார்’ எனப் பெயராயிற்று. இவரைச்சுட்டி மேற்படி அபிமானபுங்கவன் படலம், 118-வது, 119-வது கவிகளின் சொல்லிழிருப்பது:

118-வது கவி.

“திரண்டசெம்பொருளளித்ததற்சேனைகள்சிறப்ப
இரண்டெக்கனை முகையலும்பதியிழிவிருத்தி
இருண்டபரவங்களைத் தமைய்திருநகதியென் னும்
முரண்டருந்திருப் பெருநென்கும் துரைமாநுதர்.”

கும், அவர்கள் குலத்தவர்களுக்குள் 'சான்றோர்' எனனுங்
கௌரவப்படுத்தப்பெய்தாது, அவர்களை அரசுகுலத்தவர்க
ளுக்குள்ளே மேன்மைப்படுத்திவைத்தான். அந்தக்காலம்மு

119-வது கவி :

“சோந்துவைகினை செழியர்கோனிடத்தினின் முனபோற்
சாந்தபுத்திரரிருவரி லொருவன முததமிழிற்
றோந்தகல்வியான சிறுகருந்துமபிநாமதன்
ஆர்ந்தகூடலிற் புலவர்சங்கத்தினிலமர்ந்தான்.”

இந்த இரண்டுகவிகளில், அதிகுரபாண்டியனாகிறவன் குல
சேகரபாண்டியன் சிறுகருந்தும்பிபாண்டியன் எனப் பெயர்
கொண்ட தன் இரண்டுபுத்திரர்களோடும் மனைவியோடுங்
காசியாதிரைசெய்து திருமபிவருகிறபோது, முகையனாக
குலந்து, தன் குமாரர் இரண்டுபேருக்கும் விவாகஞ்செய்வித்
து, மேற்படி முகையனாரில் அவர்கள் குடியிருக்குமபடி செய
ததாகவும், அந்த இரண்டுபேரில் சிறுகருந்தும்பியார் இயலி
சைநாடகமென்னும் முததமிழில் வல்லபராய் மதுரைச்சங்
கப்பலகையில நாற்பத்தொன்பது புலவர்களிலொருவராக
வீற்றிருந்ததாகவும் சொல்லியிருக்கின்றது. திருவள்ளுவர்
தமது மகாசிறந்தநூலை மேற்படி கல்விச்சங்கத்தில் அரங்கே
ற்றுகிறகாலத்தில், இந்தச் சிறுகருந்தும்பியாருங் கூடவே இ
ருந்தார். அப்போது இவரும் மற்ற நாற்பத்தெட்டுப் புலவ
ருக்கொப்பந்தம், மேற்படி திருக்குறளைப்புகழ்ந்து ஒரு கவி
பாடியிருக்கிறார், அந்தக்கவி வருமாறு :—

முகையனார்ச் சிறுகருந்தும்பியார் வாக்கு.

நேரிசைவெண்பா.

“உள்ளுதலுள்ளி யுரைத்தலுரைத்ததனைத்
தெனளுதலன்றே செயற்பால—வள்ளுவனார்
முப்பாலின் மிக்க மொழியுண்டென்பபகர்வா
ரெப்பாவலரினுமில்.”

இத்தந்தரபரியம்.

“திருவள்ளுவர்செய்த திருக்குறளுக்கு மேற்பட்டதால் ஒன
றுள்ளதென்று சொல்லத்தகுந்தபவர்கள் எவ்வகைப்பட்ட புல
வருள்ளுமில்லை. ஆகையால், இந்த நூற்பொருளைச் சிந்தித்த
லும், அவ்வாறு சிந்தித்துக்கொண்டவற்றை, பிறருக்குச் சொ
ல்லுதலும், அவ்வாறு சொல்லியதைத் தெளிதலுமே இந்த
நூலைக்குறித்த நூறுசெய்தவேண்டிபெய்தவன்” என்பதாம்.

இவர் சான்றோர்குலத்தவர். பூர்வத்தில், சான்றோர்குலத்த
வர்கள் இவ்வாறு கல்வியறிவுகளில் மிகு வல்லவர்களுந்
துவந்தது இதிலே தெரியவருகின்றது.

தற்கொண்டு அவர்கள் குலத்தவர்களுக்குச் “சான்றோர், சான்றார், சான்றவர்” என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் அரச குலப்பெயராகத் தமிழ்நாட்டெங்கும வந்து வழங்கலாயிற்று. இதைச்சுட்டி மேற்படி பொன்னியணப்படலம், 63-வது, 64-வது கவிகளிற் கூறியிருப்பது :—

63-வது கவி :

“மீன்றுமுலகின மகரணுமபேர் வேண்டுமென்றன
தோன்றாதுசெய்தபிழை பொறுமென்றேதொழுதான
வான்றோய்புகழான் வளவனொசொல்புற்ற
சான்றணுமபெயர் தாணங்கொடுத்தனனூல்.”

64-வது கவி :

“அன்றுமுதற்சான்றோ ரெனும்பேரறைந்தனரால்
துன்றுகரிகாற் சோமுனபழிநீங்கி
ஒன்றுமனமகிழ வோங்கிவுளமபெருக
மன்றுநிலங்களியப மாரிவுழங்கியதே.”

இந்தக்கவிகளில், சினம்பலபாண்டியன் குலத்தவர்கள் ‘வான்றோய்புகழார்’ வளவனொசொல்புற்ற சான்றணும’ யுடையவர்களாய் விளங்கியமையால், அவர்களும், அவர்கள் குலத்தவர்களும், ‘சான்றோர்’ என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர்பெற்று தமிழ்நாட்டெங்கில் வாழ்ந்துவந்தனர்எனச் சொல்லியிருக்கிறது. 64-வது கவியில், ‘அன்றுமுதற் சான்றோர்’ எனுமபேரறைந்தனர்’ என்க கூறியிருப்பதால், கரிகாலசோமுன காலத்திற்குப்பிறகுதான் ‘சான்றோர்’ என்னுமபெயர் வந்து பிரபலமாய் வழங்கலாயிற்றென்று மிகவும் தெளிவாகக் கொண்டுக்கொள்ளுக.

இதன்பிரகாரம் சான்றோர் மபாசனகுலத்தவர்களுக்குச் சொந்தகௌரவப்பட்டப்பெயராகித் தவர்களுக்கு மிகுமரியானதாயிற்று, அவர்கள் மனத்தவர்களைத் தீர்த்தபிறகு, கரிகாலசோமுன வழிநின்றது. மிகுமனமுடையதது, குழிகள் வாழ்வடைந்தார்கள், சோமுனமனமகிழ்தான். மிகு மனமுடையது தாடுகெமித்ததுகன்கி. சோமரான காளிபத்திராக

நாளை சான்றோர்களுக்கு மிகுந்த மரியாதைகள்செய்து, அநேகவிருத்களுக்கு சிறப்புசெய்யுமெனத் து அலாக்களைக் கண்ணியப் படுத்திவந்தான் *

* இந் தச சரித்திரம் நூல்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்ற நாள்துவரையினும் பரம்பரையாய்ச் சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குள்ளே சொல்லப்பட்டுவருகின்ற நாடோடிய கதையாம சான்றோர்குலத்தவர்கள் நாள்துவரையினும் குறவர்கள் முதலானவர்கள் பிராணியிற்றிற் கூடைகளைவாங்கித் தங்கள் வீடுகளிற் புழுவ்குறித்துமிலலை, அவைகளிற் சாமான்கள் வாங்கி வைத்துச் சுமக்கிறதெனவே காட்டுவேலைகள் செய்துவருகிற முத்திரகுலத்தவர்கள் இந்தக்கூடைகளைச் சாதாரணமாகத் தங்கள் வீடுகளிற் புழுவ்குறித்துமணி, அணைக்கட்டுமுதலான வேலைகளுக்கும் மணவத்துச்சுமத்தல் முதலியவைகளுக்கும் உபயோகப்படுத்தி கொண்டுவிருந்தார்கள் ஆனதால் கம்ப நாடார் 'ஏரெழுபதில்' மேற்படி கூடைகள் வேளாண்மாந்தருக்குச் சிறப்பென்று எழுதிவைத்திருக்கிறார்

சான்றோர்குலத்தவர்களோ கற்பகவிருக்ஷமாகிய தாலமரத்தின் காரினாலும் ஒலையினாலும் செய்துவருகிற பதமலவகைப் பொடிகளை வீட்டுவேலைக்குங் காட்டுவேலைக்கும் உபயோகப்படுத்துவருகிறார்கள் இந்தப்பொடிகளுக்குக் கூடை என்னும் பெயர் ஏற்காது அவைகளுக்கு 'நாரப்பெட்டி, குருத்தோலைப் பொட்டி, சாரோலைப்பெட்டி, தட்டுப்பெட்டி, கடகப்பெட்டி, அஞ்சாரப்பெட்டி, திண்ணிப்பெட்டி, திருநீற்றுப்பெட்டி, பேழைப்பெட்டி, கட்டுப்பெட்டி, வட்டப்பெட்டி, வெற்றிலைபாகருப்பெட்டி, புனையிலைப்பெட்டி' எனப் பெயர்களைவந்துவழங்குகின்றன சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குள்ளே நாள்தும் ஒருவனுக்குக் கூடைச்சுமை சுமக்கமாட்டான். கலியாண சோபனகாலங்களில், மெல்லிய வெண்ணையான புத்தாமபுத்தாரினாலும், துபயவெண்ணிற இளங்குருத்தோலையினாலும், மிகு அலங்கரிக்கப்பட்ட செடியப்பட்ட பெட்டியில் திருமங்கிலியமாகிய சரகுநாலிகளைவைத்து உபயோகப்படுத்திவருகிறார்கள் அதற்கு நாள்தும் 'பேழைப்பெட்டி' என்றபேர்.

அங்கிலேய குலத்தரசியாகிய 'விக்டோரியா' என்ப பெயர் கொண்ட மகா-இராணியவர்களுக்குச் சிரேஷ்டபுத்திரரான பிரின்ஸ் வு வேல்ஸ் (Prince of Wales) என்ப பெயர்கொண்ட புட்டத்திக்குமார் பிறந்தபோது, ஞானஸ்தானத்துக்கு யோரான நதிச்சலமும், ஞானஸ்தான விருந்துமண்டபத்திற்குக் கற்பகவிருக்ஷமாகிய பனைமரத்துத் துய்யவெண்ணிற நாரினால் பின்னப்பட்ட அலங்கிருக்கமான நாரப்பாபும் உபயோகிக்கப்பட்டன. ஆனதால், அது மங்கலகாரியங்களுக்கு இன்றியமையாத அருமைப்பண்டமாம்.

இவ்வாறு 'சானரோர்' எனணுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் பெற்றபின்பு, சினமபலபாண்டியன் குலத்தவர்கள் தங்களுடைய குலக்கிளைப்பிரிவார்களோடு விவாகசம்பந்தங்கலந்து, தமிழ் நாட்டெங்குமிட மிகவுமபெருகி வாழ்ந்துவந்தார்கள். இந்தச் சானரோர்குலத்தவர்கள் பிற்காலத்தில் 'சானோர்குலத்தவர்கள்' என மஹாமொழி பெயர்பெற்றிருக்கின்றனர். இச்சானரோர்குலத்தவர்கள் தமிழ்நாட்டிற் குலப்பிரிவுகளில் எந்

மேலும், 'திருமுகம்' எனப் பெயர்பெற்ற கலியாண ஒலைகளுக்கற்பகவிருக்கத்தக்க குருத்தோலைகளில் எழுதிச் செந்திருக்கத்தலைதத்து, பொன்னிறமில்லாத மஞ்சள்தடவி இனசனத்தாருக்கு அனுப்புவது சானரோர்குலமேனமக்களுக்குள் வழக்கமாம். பூர்வ தமிழரசர்களும் இவ்வாறு செய்துவந்ததாக நூல்கள் கூறுகின்றன.

அன்றியும், அங்கிலேயகுலத்து மகாராணியவர்களின் இரண்டாவது புத்திரர் 'டயுக் கங் எடின்பரோ பிரபு' (Duke of Edinburgh) எனப் பட்டப்பெயர்பெற்ற இராசகுமாரர் கிறிஸ்தாபதம் 1870 லுல் சென்னப்பட்டணத்திற்கு வந்திருந்தபோது, அந்த இராசபுத்திரருக்கு மகிமையாகச் சமைக்கப்பட்ட அலங்காரப்பந்தல்களின் முகப்புச் சிங்காரப்பந்தலில் கற்பகவிருக்கங்களாகிய பனை, தெங்கு, ராந்து, கமுகு எனணும் விருக்கங்கள் கனிக்குலைகளோடும், புஷ்பக்கொத்துகளோடும், ஒலைகளோடும் முழுவிருக்கங்களாக வேரோடு தூரோடு பிடுங்கி நாட்டப்பட்டன. இந்தவிருக்கங்கள் சுபசோபனமங்கலகாரியங்களுக்கு ஆதிமுதல் இன்றியமையாத விருக்கங்களாக மதிக்கப்பட்டும், உபயோகிக்கப்பட்டும் வந்திருக்கின்றன.

இந்தக்களுக்குள்ளே பெரியோர்களுடைய கலியாணப்பந்தல்களில் இவ்வகை விருக்கங்கள் உபயோகிக்கப்படுவது நிதந்தக்காட்சியாம்.

சானரோர்குலத்து மேன்மக்களுடைய கலியாணப்பந்தல்களெல்லாம் கற்பகவிருக்கமயமாகவே நாளதுகு சிங்காரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பூர்வ அரசகுலத்தவர்கள் இந்தக் கற்பகவிருக்கப் பரிபாலனத்தைத் தங்கள் குலப்பிரிவாருக்குள்ளே அமைத்துக்கொண்டதற்கு இதுவே முகாந்திரமாம். ஆனதால், விருக்கக்குலங்களுக்குள் இராசவிருக்கமாக விளங்கிய கற்பகவிருக்கங்கள், ஆதிகாலத்தில் மனிதகுலத்தாருக்குள் இராசகுலத்தாரானவர்கள் எவர்களோ அவர்களால் பரிபாலனஞ்செய்யப்பட்டிருந்தது வியப்பன்றாம்.

தமிழ்நாட்டரசர்களுக்குக் கற்பகவிருக்கங்களே சுபசோபனத்துக்குரிய விருக்கங்களாக இருந்துவந்தன. அவர்களுடைய

தக்குலத்தைச்சேர்ந்தவர்கள் என வினாவிடத்து, இதற்குத் தகுந்த விடைகூறத் தெரிந்தவர்கள் யாருமில்லை இதைக் குறித்து இரண்டொரு விஷயங்களை இங்ஙனங் கூறுவோம்.

1 தமிழ் நூல்களில், சாதியட்டவனை கூறுகின்றபாக்கங் களில், 'சாணா' என்னும் மருஉமொழி வரவே இல்லை. ஆகையால், இந்தப்பெயருடையவர்கள் இன்னகுலத்தவர்கள் என நேர்நேராகத் தோன்றாதிருந்தபோதிலும்,

கவியாணபநதலகளுக்காக கற்பகவிருக்கங்கள் இன்றியமையாத விருக்கங்களாயின அதற்கு இங்ஙனம் ஒரு திருட்டாந் தங்கூறுவோம் ஒளவையா உக்கிரப்பெருவழுதி என்னும் பாண்டியன்காலத்தில ஈழநாட்டிற்குப் போயிருந்தான் அஃகாலத்தில் அநதநாடு ஆண்பெருந்த ஈழநாடனுக்கு இரண்டு பெண்களிருந்தார்கள். அந்த இரண்டுபெண்களும் ஒளவையாருக்கு மிகு மரியாதைகள் செய்தபடியால், அவள் தொண்டைமண்டலத்திற்குத் திரும்பிவந்தபின்பு, அநத இரண்டுபெண்களையுந் திருக்கோவலூர் தெய்வீகராசனுக்கு விவாகஞ் செய்துகொடுக்கப்பெரினா. தெய்வீகராசனோ, சேரசோழ பாண்டியர்கள் சமமதமின்றி அந்தப்பெண்களை விவாகஞ்செய்துகொள்ளமாட்டேனென்றுசொல்ல, ஒளவையா உடனே கவியாண ஓலையெழுதிச் சேரசோழபாண்டியர்களுக்கு அனுப்ப, மூவரும்வந்து சேர்ந்தார்கள். அந்த அரசர்கள் கவியாணபநதலிற் கூடியிருக்குமபோது, பந்தலில் நாட்டியிருந்த பனை மரத்துண்டைக்காட்டி ஒளவையாரைப்பார்த்து, "இந்தப் பனத்துண்டு பனையாகி எங்களுக்கு ஆளுகொருபழந்தரும் படி செய்தால், அதன்பிறகு கவியாணம் முடிக்கிறோம்" என்றார்கள் அதன்கேட்டு, ஒளவையாராடிய கட்டளைக்கவித்து றையாவது.—

“திங்கட்குடையுடை சேரனுஞ்சோழனும் பாண்டியனும்
மங்கைக்கறுகிட வந்துநின்றா மணபநதலிலே
சங்கொக்கவெண்குருத் தீன்றுபச்சோலை சலசலத்து
றங்குக்கண்முற்றி யடிக்கண்கறுத்து நுனிசிவந்து
பங்குக்குமூன்று பழந்தரவேனும் பனத்துண்டமே”

என்று பாடினாள். பாடியவுடனே அந்தப் பனத்துண்டம் வளர்ந்து, குருத்துவிட்டுக்காய்த்தது என்றும், இதைக்கண்டவுடனே கவியாணம் முடிந்தது என்றுங் கதை சொல்லுகின்றது

இதனை கற்பகவிருக்கங்கள் தமிழாசர்களுக்கு மிகு பிரியமான விருக்கங்களாயிருந்ததும், அவற்றின் அமுதமுங் களையும் அவர்களுக்கு மிகு அருமைப்பண்டங்களாயிருந்துவந்ததும் விளங்குகின்றது.

2 தொல்காப்பியம், திவாகரம், வெற்றிவேற்கை முதலான நூல்களில், அரசகுலத்திற்குச் 'சான்றோருலம்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. ஆனதால் 'சான்றோருலம்' அரசகுலமாகும். 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் பெயர்களுக்கு மனநிலைமொழிப்பெயர் 'சாணா' என்பதால் ஆன படியினாலே, 'சாணா' குலத்தவர்களை 'சான்றோர்' குலத்தவர் ஆவா.

3 'சாணா' என்று மனநிலைமொழிப்பெயர் தரித்தவர்கள் பஞ்சமங்குலத்தவர்களுமல்ல, சூத்திரகுலத்தவர்களுமல்ல, செட்டிகுலத்தவர்களுமல்ல, பார்ப்பனகுலத்தவர்களுமல்லவேயாயின, அவர்கள் குலம் தமிழ்நாட்டில் இல்லையென்று சொல்லுகிற அரசகுலமாய்த்தானிருக்கவேண்டுமென்பது அந்தந்தப்பதற்பிரமாணருக்களால். நூற்சாட்சியும் இதற்கிசைந்திருப்பதால், 'சாணா' என மனநிலைமொழிப்பெயர்பெற்றிருக்கிறவர்களே தமிழ்நாட்டுச்சத்திரியகுலத்தவர்களாவா

இனிச் சான்றோருலக்கிளைப்பிரிவுகளுக்கு விடரங் கூறுவோம்

மூன்றாவது

மேலே சான்றோருலப்பூர்வோத்திரம் இன்னதெனவும், அரசகுலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்படைப்பெயர் வந்தகாரணம் இன்னதெனவும் கூறியானையால், இனிச் சான்றோருலக்கிளைப்பிரிவுகளைச் சொல்லுவோம்.

தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்களில் மூத்தவன் சேரன், அவனுக்கு இளையவன் சோழன், சோழனுக்கு இளையவன் பாண்டியன், சேரன் கொங்குநாடுகளிடங்கிய மலைநாடு ஆண்டுவந்தவன். சோழன் காவிரிநதிப்பாய்ச்சற்பூமியாகிய சோணாடு ஆண்டுவந்தவன். பாண்டியன் வையைநதிப்பாய்ச்சற்பூமியாகிய வடபாண்டிநாடு, பொருநைநதிப்பாய்ச்சற்பூமியாகிய தென்பாண்டிநாடுகள் ஆண்டுவந்தவன்.

இவாக்ளையனறி, இவாகளுசுக்குக்ளீயாராகள் கலிங்கனும்
ராமனுமாய் கலிங்கன் பூவததில் கலிங்கநாடு ஆண்டுவந்த
வன், ராமன் ராமநாடு ஆண்டுவந்தவன். மேற்படி பிரிவுப்படிக்கு,

1 பூவசோநாட்டரசகுலத்தவாகள் சோரகுலச்சானரோர்,
கொங்குச்சானரோனெவரும்,

2 சோழநாட்டரசகுலத்தவாகள் சோழியகுலச்சானரோர்
எனவரும்,

3 பாண்டிநாட்டரசகுலத்தவாகள் பாண்டிகுலச்சானரோர்
எனவரும்,

4 ராமநாட்டரசகுலத்தவாகள் ராமக்குலச்சானரோர் என
வரும் பெயர்பெற்றிருந்தன.

மேற்கூறிய பெருமபிரிவுக்ளையனறி, உட்பிரிவுப்பெயர்களு
முண்டு அவைகளிலமுக்கியமானவைகள்,

சுருக்குப்பட்டயச்சானரோர்,

நட்டாத்திச்சானரோர்,

மகாநாட்டுச்சானரோர், அல்லது மாநாட்டுச்சானரோர்,

மேனாட்டுச்சானரோர்,

தொண்டைமண்டலச்சானரோர், முதலான பிரிவுகளாம்.

கொங்குநாட்டில் தலையநல்லூர் எனப் பெயர்கொண்ட ஒரு
பூவ நகரமிருக்கின்றது. அதில் வீரமாகாளிகோவிலொள
றுண்டு அந்தக்காளிகோவில் சோழனுக்குஞ் சேரனுக்கு
முரிததானது, மேற்படி தலையநல்லூரில் சோழனுக்குஞ் சே
ரனுக்கும்தேரிட்டயுத்தத்தில், சோழன்மடிந்துபோனது அது
முதல் மேற்படி வீரமாகாளிகோவில் சோழனுக்கு முன்பு
சையும், காளிகுப் பின்புசையும் நடந்துவருகின்றது. இதனா
லும் காளிகாதேவி அரசர்குலத்தவாகளுக்குக் குலதெய்வமாக
விருந்துவந்தது தெரியவருகிறது.

இனிவரும் பிரகரணத்தில் சான்றோர்குலத்தத் தாமிரசா
சனங்களுக்கும், சான்றோர்குலப்பட்டப்பெயர்களுக்கும் விப
ரம் கூறுவோம்

யி. பிரகரணம்.

சானரோர்குலததுத் தாமிரசாதனப பட்டயங்க
ளுக்கும், பட்டபபெயர்களுக்கும் விபரங்கூறுகின்றது.

மேற்கூறிய பிரகரணங்களில், தொல்காப்பியம், திவாகரம், வெற்றிவேற்கை, நாலடியார், கம்பராமாயணம், சானரோ பராணம் முதலான நூல்களைக்கொண்டு, சானரோகுலத்த வாகள் எனப் பெயாபெற்றிருக்கிற கோத்திரத்தாரா 'அரசகு லத்தவாகள்' என்று மிகு துலாம்பரமாக ருசுப்படுத்தியிருக் கிரோம இன்னமும் அதன் உண்மையைச் சானரோர்குல த்துத் தாமிரசாசனங்களும், அக்குலத்தவாகள் பெற்றிருக்கிற பட்டபபெயர்களுந் துலக்கிக்காட்டுகின்றமையால், அவற்றை இந்தப் பிரகரணத்தில் உயத்தாராயக்கடவோம்

மகா பிரளயகாலத்திற்குப்பிற்பாடு, இமயகிரியுடனசோந்து கீழ்மேலாகப் பற்பல கிளைகளாய்ச்சென்று ஆசியாககண்டத் து மத்தியபாகத்திற் கூடுகின்ற மலைத்தொடாச்சங்கமத்திலி ருக்கின்ற நாட்டிற் குடியேறிய சத்தியவரதன் (Noah) என்ப பெயாக்கொண்ட வைவஸுவதமனுவினகுலத்தவாகள் பெருகி விருத்தியடைந்து வருகிறகாலத்தில், அவர்களிற் பற்பல கிளை பபிரிவாரகள் அத்த மத்திய மலைத்தொடாச்சங்கம் நடுநாட் டிற்குக் கீழ்திசை மேல்திசைகள், வடதிசை தென்திசைகள் நோக்கிப் புறப்பட்டுப்போனகாலத்தில், கீழ்திசைநோக்கிப் போன பூர்வ தமிழாரியப்பாஷைக்காரர்கள் காபுலநாட்டின மாரக்கமாய்ச் சிந்துநதியெனப் பெயாபெற்ற இந்தநதியைத் தாண்டி, கீழ்திசைநோக்கிச்சென்று, முநதி இமயகிரிமலைமே லும், அமமலைச்சாரயிலும், பிறகு தனறரைபபூமியாகிய பஞ் சத்திநாடு, யமுனைநதிநாடு, கங்காநதிநாடுகளிலும் குடியிருந் து பெருகிவந்தார்கள். அத்திசையில அவர்களுடைய தொ கை விருத்திபெற்றவருகையில், அவர்களில் ஒரு கிளைப்பிரி வினா கிறிஸ்துப்பிறப்புக்கு உததேசம் ஆயிரத்தறுநூறு (1,600) வருடங்களுக்குமுன்னே,* வந்தியபருவதசசாரஸில

* பூர்வசோதிட சணிதப்படிசுரு இது கிரேதையகமாகும்.—
Vide Bentley's Hindu Astronomy, p 62

உறபத்தியாகி மேல்திசைநோக்கிச்சென்று மேல்கடலிற்பா யகின்ற நருமதைநதிரசார்பில் அதின் வடபாரிசத்திலிருந்த செளராஷ்டிரநாட்டில் முந்திக்குடியேறி, அதற்குப்பின்பு மேற்படி நருமதை ததியைத்தாண்டி தக்ஷண இந்தியாவிற்பு குந்து, நாளடவிலே கன்னியாகுமரிமட்டுஞ்சென்று, கலிங்க மண்டலம், தொண்டைமண்டலம், சோழமண்டலம், பாண்டி மண்டலம், சேரமண்டலம், நாமுண்டலம் என ஆறு இராச் சியங்களை உணடுபண்ணி அவைகளை ஆண்டுகொண்டு பெரு கிவந்தாராகள். அவர்களுடைய தமிழாரியபாஷைக்கிசைய அந்த மண்டலங்கள் தமிழ்நாடுகள் எனவும், திராவிடநாடு கள் எனவும் பெயாபெற்றன

இவ்வாறு தமிழாரிய இராசகுலத்தவர்கள் சமபுத்திவு எனப் பெயாபெற்ற இஃதுதேசமடங்கலும் ஆண்டுவருகிறநாளையி லே, சிந்துநதிக்கு நோமேற்கிலிருந்து சமஸ்கிருதவாரியபா ஷைக்காராகள் படையெடுத்தி, மேற்படி சிந்துநதியைதா ணடி, இந்தியாவின் வடநாட்டிற்புகுந்து, அதிசையிலிருந்த தமிழாரியவரசர்களோடு போர்புரிந்து, அவர்களைச்செய்திது, வட இந்தியாவைத் தங்கள் கைவசப்படுத்திக்கொண்டாராகள் அந்த வடஇந்தியாவின் தமிழ்ப்பாஷைக்காராகளில், அழிபட டவர்களோடு மறறவர்கள் நாலாதிசைகளிலுஞ் சிதறிப்போ யவிட்டாராகள். பெருங்கூட்டமானபேர் விந்தியபருவதங்கட

* தமிழ்நாட்டு மன்னாருலத்தவர்கள் தமிழ்நாடுகளை மண் டலங்களாகப் பிரித்து அரசுபுரிந்துவந்ததற்கு மேற்கோள்

கம்பநாடன், ஏரெழுபது, 4 - வது கவி.

“நாமுண்டலமுதலெனவுலகத்தெண்ணு
மண்டலத்தெறிப்படைவேந்தா
தாமுண்டலஞ்செம்பியனமரபினோ
தாமெலாமபிறந்தினியபவவளத்தின்
வாமுண்டலங் கனகமுமணிகளுந்
வரம்பிலகாவிரிகுரம்பினிற்கொழிக்குஞ்
சோழமண்டல மிதற்கிணையாமெனச்
சொல்லுமண்டலஞ்சொல்வதற்கிலையே”

இந்தக் கவியில், தமிழ்நாடு பற்பல மண்டலங்களாகப் பிரி க்கப்பட்டு அரசுபுரியப்பட்டதற்கு விபரங்கூறிப் புகுகின்றது.

ந்து, தக்ஷண இந்தியாவுக்குவந்து அங்குள்ள நாடுகளிலிருந்த தங்கள் குலத்தவர்களாகிய தமிழர்களுடன் கூடிக்கொண்டனர்.

மேற்படி சமஸ்கிருதப்பாஷைக்காரர் மேற்கே ஆரியநாட்டினின்று வந்தபடியால், இமயமலைக்கும் வந்தியமலைக்கும் இடையிலிருக்கின்ற உத்தரஇந்தியாவுக்கும் 'ஆரியநாடு' எனப் பெயராயிற்று. இந்தப்பிரகாரஞ் சம்புத்தீவிலுள்ள பரதகண்டமாகிய இந்துதேசம் உத்தரஇந்தியா, தக்ஷணஇந்தியா என இரண்டு பெரும்பிரிவாயின. இவற்றுள், உத்தர இந்தியாவுக்கு 'சமஸ்கிருதநாடு, ஆரியநாடு' எனவும், தக்ஷணஇந்தியாவுக்குத் 'தமிழ்நாடு, திராவிடநாடு' எனவும் பெயர்களுண்டாயின. இப்படியிருந்துவருகிறகாலத்தில், பூர்வ ஆரிய சம்பந்தமான கன்னடியர்களுட, வடிகா ரெட்டிகள் முதலான தெலுங்கார்களும், மலையாளப்பாஷைக்காரர்களுட ஒருவர் பின்பொரு வராய்க் கோத்திரங்கோத்திரமாய்த் திராவிடநாட்டிற்புகுந்து, வந்தியமலைக்குத் தென்பாரிசத்திலிருந்த வடதிராவிடநாட்டைத் தங்கள் கைவசப்படுத்திக்கொண்டு, அதிசைசயிலிருந்த தமிழ்ப்பாஷைக்காரர்களை நாளடைவிலே திருவேங்கடாழ்முதல்கன்னியாகுமரி பரியந்தமிருக்கின்ற தென்திராவிடநாட்டிற்புகு ஒட்டிவிட்டார்கள். பிற்காலதகில கன்னடியரும் வடிகாரும் தென்திராவிடநாட்டாகிய தமிழ்நாடுகளுக்கும் அடிக்கடி பஸையெடுத்துத் தமிழரசர்களுடன் போராபுரிந்துவந்தனர் ஏறங்கடைசியில், தமிழ்நாடுமுழுமையும் வடிகார்களை கைவசமாகிப் போய்விட்டது. மலையாளப்பாஷைக்காரர் சேரநாட்டிற்புகுந்து அதன் பெரும்பாகத்தைத் தங்கள் கைக்குள்ளாக்கிக்கொண்டனர்.

இவ்வாறு தமிழ்நாடுகளில் அரசாட்சி மாறுசல்கள் உண்டாகிக்கொண்டிருந்தமையால், எளிதிலழியாத சிலாசாதனங்களுந் தாமிரசாதனங்களும் உண்டிபண்ணப்பட்டவேண்டிய அவசியம் நேரிட்டது. தமிழ்க்குலத்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்ட குலமானவர்களுக்கெல்லாம் இவ்வகைச்சாதனங்களை உண்டா யிருப்பதுபோல, சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கும் பூர்வ தாமிர

சாதனங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன. ஆனபடியினாலே, நாம் இந்தப்பிரகாரத்தில் சான்றோர்குலத்துச் செப்புச்சாசனங்க ளுக்கும் அக்குலத்துக்குரிய பட்டப்பெயர்களுக்கும் விபரங்க ளுவோம். அவைகள் நமக்குத் தீர்க்கமுறப் புலப்படுவதற்கு,

முதலாவது, திருவெண்காட்டுச் சான்றோர்குலத்துத் தாமி ரசாதனத்தின் பட்டப்பட்டயத்துப்படங்கள் விபரமும், அப்பட ங்களுக்குப் பொருள் விபரமும் இன்னதெனவும்,

இரண்டாவது, திருவெண்காட்டுச் சான்றோர்குலத்துத் தா மிரசாதன எழுத்துப்பட்டயத்தின் பொருளடக்கம் இன்னதெ னவும்,

மூன்றாவது, சிதம்பரத்துச் சான்றோர்குலத்துத் தாமிரசா தனப் பட்டப்பட்டயத்துக்கும் எழுத்துப்பட்டயத்துக்கும் விப ரம் இன்னதெனவும்,

நான்காவது, சான்றோர்குலத்துக்குரிய முக்கியமான பட் டப்பெயர்கள் இன்னவைகளெனவும் இவ்வனம் எடுத்துரைப் போம். இவற்றுள்,

முதலாவது.

திருவெண்காட்டுச் சான்றோர்குலத்துத் தாமிரசாதனத்தின் பட்டப்பட்டயத்துப்படங்கள் விபரமும் அப்படங்களுக்குப் பொ ருள்விபரமும் வருமாறு.

சான்றோர்குலத்து அதிகூர்வத்தாமிரசாதனங் காஞ்சிபுரத்தி லிருக்கிறதாகச் சொல்லுகிறார்கள் மேலும் வேறு சில இடங்களிலும் சான்றோர்குலத்துத் தாமிரசாதனங்கள் இருக்கிற தாகச் சொல்லப்படுகிறது. *அவைகளை நிச்சயித்தறிவதற் கேதுவுண்டு.

இப்போது எமதுவசத்திலிருக்கிற சான்றோர்குலத்துப் பூர் வ தாமிரசாதனங்கள் இரண்டு. ஒன்று திருவெண்காட்டுச் சான்றோர்குலத்துத் தாமிரசாதனம், ஒன்று புலியூரனப் பெ யர்கொண்ட சிதம்பரத்துச் சான்றோர்குலத்துத் தாமிரசாத னம். இவ்விரண்டு சாதனங்களில், ஒவ்வொரு சாதனத்திற் கும இரண்டிரண்டு பக்கங்களுண்டு. வலதுபக்கப்பட்டயம்

படப்பட்டயம், இடதுபக்கப்பட்டயம் எழுத்துப்பட்டயம் நாம் இந்த முதலாவது பிரிவில் திருவெண்காட்டிச் சானரோருலத் துத தாயிரசாதனப் படப்பட்டயத்துக்கும் அதிலடங்கிய படங்களின் பொருளுக்கும் விபரங்கூறுவோம்.

திருவெண்காடானது காவேரிநதிசசங்கமத்தில் கீழ்கடலருகில் சோழர்களுக்குப் பூர்வநகரமாயிருந்த காவிரிப்பூர் பட்டணத்திற்குச் சமீபத்திலிருக்கிற ஓர் பழையநகரம் அந்நாங்கூர் எனப் பெயாபெற்ற நாங்கைநகரையடுத்திருக்கின்றது

திருவெண்காட்டுப்புராணம், சுவேதவனச்சருக்கம்,
64-வது கவி, கடையடி.

“சிறந்ததிருச்சாயக்காடு தலைசெங்காடு
திருநாங்கைநகர்புடைசூழ் திருவெண்காடு.”

இந்தத் திருவெண்காடு சிதம்பரத்திற்கு முன்னுண்டான சிவஸ்தலமானதால், அதற்கு ‘ஆதிச்சிதம்பரம்’* எனப் பெயருண்டாயிற்று சிதம்பரம் எனப் பெயாக்கொண்ட ஸ்தலங்கள் மூன்றுண்டு.

- (1) ஆதிச்சிதம்பரம் இது திருவெண்காடாம்
- (2) தில்லைச்சிதம்பரம். இதற்குப் புலியூர் என்றும் பெயர் இதில பூர்வததில் தில்லைவிருக்ஷவனம் இருந்தபடியால் சிதம்பரத்திற்குத் ‘தில்லை’ எனவும் ஒரு பெயருண்டு
- (3) மேலைச்சிதம்பரம். இது கோயம்புத்தூருக்கு மேல் திசையில் மூன்றுகலதூரத்திலிருக்கின்றது

திருவெண்காடு ஆதியிலே பெருங்காடுகொண்ட வெணாமணற்பூயியாயிருந்ததினாலே, அதற்கு “வெண்காடு, திருவெண்காடு, வெள்ளைவனம், சுவேதவனம், திருச்செங்காடு, திருச்சாய்க்காடு, திருவாலங்காடு” எனப் பெயாக்களுண்டாயின. இத்திருவெண்காட்டில் ஆதிபூர்வமடம் காந்தமாரிஷி மடமாம்

* திருவெண்காட்டுப்புராணம், திருநகரச்சருக்கம், 61-வது கவி, காண்க.

காந்தமாரிஷிகுச் 'சுராபாண்டியராசன, காந்தருவரிஷி, வித்தியாதர்முனி, விந்தைமுனி, விஞ்சைமுனி' எனவும் பெயர்கள் வரும். இந்தமடஞ் சபாநாயகர் சந்நிதிக்கு எதிராகக் கட்டப் பட்டிருக்கின்றது அது நிற்கின்றஸ்தலத்தைச் சான்றோர்குலத்து மூதாக்கள ஐம்பத்தேழரை (57½) வராகனுக்குச் சுத்தக கிரயத்திற்கு வாங்கி, அதில் தங்கள் குலத்துக்கு மூலபுருஷனாகிய காந்தமாரிஷிகு மடங்கட்டி, அந்தமடத்தை 'ஆதிசைவா' எனவும், 'வீரசைவர்' எனவும், 'ஆதிபூவ சிவபகதா' எனவும் பெயாபெற்ற பூவ தமிழ்நாட்டுப் புரோகிதர்களாகிய குருக்கள் வயிசத்திலுதித்த பசுபதிபுனுசுட்டநாதகுருக்களவசம் ஒப்பித்து அதில பூசைமுதலானது நடந்துவருமபடி திட்டஞ்செய்திருந்தார்கள் அந்தப் பசுபதிபுனுசுட்டநாத குருக்கள் பரமபரையிலுதித்த பசுபதி குருக்கள் தற்காலத்தில் அந்தமடத்தைக் கணபாததுவருகிறார். அவாவசத்தில் மேற்படி தாமிரசாதனைப்பட்டயமிருக்கின்றது

வடுகராசாகாலத்தில், விசயராகவேலுநாயக்கர்நாளையில், மேற்படி விசயராகவேலுநாயக்கர் காவேரிநதிச்சங்கமத்திற் சமுத்திரததீரத்தமாடப்போனபோது, வடுகவரசார்களுக்குக் குருக்களாகிய சமஸ்கிருதப்பாபபாரா ஒருபுறமாகவும், மேற்படி வீரசைவக்குருக்கள் மற்றொருபுறமாகவுந் திரண்டு, இரண்டுக்கூடமாகச் சமஸ்கிருத வேதசுலோகங்கள் ஒதுக்கொண்டு, மேற்படி விசயராகவேலுநாயக்கரைக் காணுமபடி எதிகொண்டுபோனார்கள் அப்போது மேற்படி விசயராகவேலு நாயக்கர் முததீச சமஸ்கிருதப்பாபபாருக்கு எதிகொண்டுபோய் அவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து அவர்களுடைய ஆசீர்வாதம் பெற்றுக்கொண்டார் பின்பு தமிழரசா காலத்துக் குருக்களாகிய வீரசைவக்குருக்களுக்கு எதிகொண்டுபோய், முன பாபபாருக்குச் செயதபிரகாரம் அவர்களுக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்து, அவர்களுடைய ஆசீர்வாதத்தையும பெற்றுக்கொண்டார். அவர் சமுத்திரஸநானஞ்செய்து, திரும பிவந்தபின, மேற்படி சமஸ்கிருதப்பாபபாரும், மேற்படி அரசனுடைய மந்திரிகள் பிரதானிகளும் அரசனிடத்தில் தனித்துப்போய் இந்த வீரசைவர்களாகிய தமிழ்நாட்டுக் குரு

களுக்கு இவ்வாறு நமஸ்காரஞ்செய்தது சரியல்லவெனச் சொல்லி, அவர்கள் மீது பகைமூட்டினார்கள். அப்போது விசய ராகவேலு நாயக்கர் அவர்கள் பேச்சுகளுக்கிசைந்து, மேற்படி வீரசைவகுருக்கண்மாருடைய பூணூலையும் அறுத்து தமது சமூகத்தை விட்டகற்றிவிட்டார். வெகு காலமாகப் பூணூல் ற்றவர்களாயிருந்துவந்த அவர்கள் இப்போது பழயபடி குப பூணூல் தரித்துக்கொண்டுவருகிறார்கள் *

* பூவ தமிழரசர்களும், அவர்களுலததவர்களும், அவா கன்குலப்புரோகிதர்களாகிய வீரசைவர்களும் பூவகதில பூணூலதரித்திருந்தது பிரததியட்சருசுவாம சானேரோகுல ததி முன்னவர்கள பூணூலதரித்திருந்ததற்கு நூல் ருச மே லே காட்டியிருக்கிறோம் பிற்காலததில மேற்படி குலததவா கள பூணூல் தரியாது அவ்வழக்கத்தைத் தளளிவிட்டதற்கு, அவர்கள் அரசரிமையை யிழந்துவிட்டதும், எதிரிகளால் வெ குவெகு இயிசைகள் அடைந்துவந்ததுமே காரணமாக. இத ற்கு ஒரு மேற்கோள இங்ஙனம் போததெழுதிகாட்டுவோம்

T H Nelson's Madura District Manual, Part II, p 86 —

"It is customary with the Kavarens as with other Nayakans to wear the sacred thread but I am informed that the descendants of the Nayakan kings who are now living at Vellei-Kumecchi do not conform to this usage on the ground that they are at present in a state of impurity and degradation, and consequently ought not to wear the sacred emblem"

மேற்படி மேற்கோளுக்குத் தாற்பரியவுரை

"வடுகா குலததவர்களுக்கொப்பந்தம் கவறைகளும் நாள தும் பூணூலதரித்துவருகிறார்கள் இப்போது வெள்ளிசூழிச் சியிற் குடியிருக்கிற வடுகா குலததரசாவமிசததவர்கள், தங கள் அரசாட்சியை இழந்துவிட்டகாரணத்தால், இராசகுல மகிமையற்றோராய் நனப்பட்டுப்போனதினிமித்தம் இக்கா லததில பூணூல்தரியாதிருந்துவருகிறார்கள் என்று அறிந்து கொள்ளலானேன்' என்று மேற்படி நூலாசிரியர் எழுதி வைத்திருக்கிறார். வடுகர்குலத்தைச்சேர்ந்த சமஸ்கிருதப் பாரப்பார்களும் வடுகர்குலச்செட்டிகளும் பூணூலதரித்து வருகையில், வடுக அரசர்குலததவர்களோ மாணவீசநேரிட் டகாரணத்தால் பூணூல் தரியாதிருந்துவருகிறார்கள் இசைக் கூர்ந்து பார்ப்போருக்குச் சானேரோகுலத்தவர்களும் அரசிழ ந்த உரிமைகூலேந்துபோய்விட்டதினாலேயே பூணூல்தரிக்கும் வழக்கத்தை நிறுத்ததல்செய்துவிட்டார்கள் என்று துலாம் பரமாக விளங்குகின்றதல்லவா? வடுகர்குலத்தரசர்கள் தமிழ ரசா குருக்கண்மாருடைய பூணூல் அறுத்தவர்கள் அப்படி யாபட்டவர்கள் தமிழரசர்குலத்தவர்களை இசையிட்டு துள ப்ப்படுத்தாது சமமாவிடுவார்களா? விடமாட்டார்களல்ல வா? அரசரிமையிழந்த வடுகளும் பூணூல்தரியாதுபோயினர்.

மேலும், மைசூர்நாடாண்டுவந்த ஐதரலி காலத்தில், சோழ நாடு கொள்ளையாகிறபோது, அவனுடைய குதிரைப்படைகள் திருவெண்காட்டிற்குட்புகுந்து அதையும் கொள்ளையெய்தார்கள். அதின் குடிகள் நாலாதிசைக்குஞ் சிதறி ஒடிவிட்டார்கள். அந்தமுன்னுக்கு இந்த வீரசைவக்குருக்கண்மாரும் ஒடிவிட்டார்கள் அவ்வாறு அவர்கள் ஒடிப்போகிறபோது, மேற்படி தாமிரசாதனப்பட்டயம் வைத்திருந்த குருக்கள் அந்தப்பட்டயம் ஒடிப்போருமிடங்களிற் சோர்ந்துபோகுமென அச்சவகொண்டவராய்த் தமமுடைய வீட்டுச்சுவரைக்கில்லி இடமுண்டுபண்ணி, அதற்குள் மேற்படி தாமிரசாதனப்பட்டயத்தைவைத்துச் சுவரோடேசுவராய் மண்பூசி அடக்கிவைத்துவிட்டு ஒடிப்போய்விட்டார் அவ்வாறு அடக்கிவைத்துவிட்டு ஒடிப்போய்விட்ட குருக்கள், போனவிடத்தில் இறந்துபோய்விட்டார். மற்றவர்கள் ஊருக்குத் திரும்பிவந்த பின்பு, அந்தப்பட்டயமிருந்த விடந்தெரியாமையினாலே, அது கைசோர்ந்துபோய்விட்டதென்பதாக எண்ணிக்கொண்டிருந்துவிட்டார்கள் உததேசம் ஐம்பதுவருடத்திற்குப்பிறகு, அந்தத் தாமிரசாதனம் அடக்கிவைக்கப்பட்டிருந்தவீடு சீரணமாய்ப்போய்விட்டதினாலே, அந்த வீட்டுக்குடையவன், அதைப் புதுப்பித்துக்கட்டுதற்கு வீட்டுச்சுவரை மணவெட்டிகொண்டு வெட்டித் தகாத்துக்கொண்டுவருகிறபோது, அந்தத் தாமிரசாதனம் வைக்கப்பட்டிருந்தவிடத்திலுந் தற்செயலாய் ஒங்கியொருவெட்டுப்போட்டான். வெட்டிய வெட்டானது அந்தத் தாமிரசாதனப்பட்டயத்துக் கடைகோடியிற்பட்டு அதை ஊடுப்படுத்திற்று. வடுபட்டு விழுந்த அந்தப்பட்டயத்தை எடுத்து வைத்து நாளதுவரையினும் மிகு பத்திரத்துடன் பாதுகாத்து வந்திருக்கிறார்கள். அந்தத் தாமிரசாதனத்து விளிம்பிற்பட்டிருக்கின்ற வடுவை நாளதும் பார்க்கலாம். இந்தப்பட்டயம் எகரூலத்தவர்களுக்குரியதோ அக்குலத்தவர்களுக்கு நாங்கள் தீட்சைகளகொடுத்துவந்த பூர்வகுருக்கள் என்பதாக அவர்கள் சொல்லிவருகிறார்கள்.

அன்றியும், 'நவசோழசரித்திரம்' என்றொரு நூலிருக்கின்

றது. அது ஒன்பது சோழர்களுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறது.* அந்த ஒன்பது சோழர்களுக்கும்,

- | | |
|-------------------------------------|----------------------------|
| 1. கரிகாலசோழன், அல்லது கரிகாலசோழன். | 5. வரதருமசோழன். |
| 2. விக்கிரமசோழன். | 6. சததியேந்திரசோழன். |
| 3. உதங்கசோழன். | 7. மனுசேந்திரசோழன். |
| 4. அதிவாரசோழன். | 8. வீரசோழன். |
| | 9. உத்தமசோழன் என்றுபேராம். |

மேற்படி கரிகாலசோழன்நாளையில் வீரசைவர்களாகிய சங்கமககுருக்கன்மார் தமிழரசர்களுக்குப் புரோகிதர்களாயிருந்துவந்ததும், சமஸ்கிருதடபார்ப்பாருக்கு முந்தி அந்த வீரசைவக்குருக்கன்மார் திருவெண்காட்டில் வாசஞ்செய்துவந்ததும், அங்குள்ள சிவாலயத்தில் சிவபூசைகள்செய்துகொண்டுவந்ததும், சோழராசாக்களுக்குக் குருக்களாயிருந்தவர்களே சான்றோர்ரூலததவர்களுக்குங் குருக்களாயிருந்துவந்ததும் இதனால் தீர்க்கமுறத்தெரியவருகின்றது.†

மேற்படி திருவெண்காட்டுத் தாமிரசாசனப்பட்டயச் சரித திரக்குறிப்புக்களைக் காண்பித்தானபடியால், இனி மேற்படி சாசனத்தின் படபட்டயததை இருபிரிவாக்கி இங்ஙன்ம் விபரங்கூறுவோம் :

I. திருவெண்காட்டுத் தாமிரசாதனப்படப்பட்டயத்துப் படங்களுக்கு விபரம்.

II. அந்தப்படங்களுக்குப் பொருளுரை.
அவற்றுள்,

* W. Taylor's Oriental Manuscripts, Vol. ii, Appendix, p 37, No. 8.—Nava-Chola Charitra.

“An account of nine distinguished Chola princes, who patronised the Vira-Saiva, or Jangama. These nine kings are named—

- | | | |
|--------------|----------------|----------------|
| 1. Kerikala. | 4. Athivaram. | 7. Manujendra. |
| 2. Vikrama. | 5. Varadherma, | 8. Vira. |
| 3. Uttunga. | 6. Satyendra. | 9. Uttama |

† பூர்வம் ராசவமிசத்தவரே புரோகிதவேலையையும் பார்த்துவந்தனர். Vide. சான்றோர்மரபு, p. 3,

- I. திருவெண்காட்டுத் தாமிரசாதனப் பட்டயத்துப்
படங்களுக்கு விபரம் வருமாறு :

திருவெண்காட்டுத் தாமிரசாதனப் பட்டயத்து நீளம் 14 அங்குலம், அகலம் 10 அங்குலம். திடத்தகனங்கொண்டது, இந்தத் தாமிரசாதனத்துப் பட்டயத்திற்கு ஐந்து பத்திக ளுண்டு.

முதற்பத்தியிற் படங்கள் ஐந்து *

1. விநாயகர்படம்.
2. அகோரமூர்த்திபடம். [மருத்துவாசுரனைமிதித்து ந சுககுகிறபாவனை.]
3. சபாநாயகராகிய சிவனபடம். [முயலகனாகிய பிணியைமிதித்து நசுகுகிறபாவனை.]
4. சிவகாமியம்மனாகிய பார்வதியம்மைபடம்.
5. விஷ்ணுபடம்.

இரண்டாவது பத்தியிற் படங்கள் எட்டு.

1. காந்தமாரிஷிபடம். [சந்தனவிருஷத்தினகீழ்த்தபஞ்செய்கிறபாவனை.]
2. காளியம்மைபடம்.
3. ஏனாதிநாயனார்படம்.
4. யாககுண்டப்படம்.
5. (a.) பசுபதி புனுரு சட்டநாதகுருக்கள்படம்.
(b.) பூசை மணிபடம்.
6. கனகரேதனிபடம்.
7. கனகரேதபுரிபடம்.
8. கமலலோசனிபடம்.

மூன்றாவது பத்தியிற் படங்கள் பத்து.

1. மதனசவுந்தரிபடம்.
2. நாரிகிருபாகரிபடம்.
3. நாரிகுஞ்சரிபடம்.

* படங்கள் இப்பபக்கமுதல் எண்ணப்படடிருக்கின்றன.

4. ஏனாதிநாயகிபடம்
5. காந்தனபடம்.
6. சுந்தரனபடம்.
7. கந்தனபடம் [தலைவெட்டுண்டபாவனை.]
8. கௌசலனபடம். [தலையிடறுண்டபாவனை]
9. சாந்தன்படம்.
10. விக்கிரிமன்படம்.

நாலாவதுபத்தியிற் படங்கள் ஏழு

1. தமிழ்ப்புண்டரீகன்படம்.
2. (a) சிங்கமுகத்தண்டிகைப்படம்.
(b) பஞ்சவர்ணப்பாவாடைப்படம்.
3. (a) இரட்டைவெண்ணையாணிப்படம்.
(b) ஆராய்ச்சிமணிப்படம்.
4. முக்குளத்திலொருகுளத்துப்படம்.
5. இரட்டைச்சங்குப்படம்.
6. இரட்டைவெண்குடைப்படம்.
7. இரட்டைச்சுருட்டிப்படம்.

ஐந்தாவதுபத்தியிற் படங்கள் பதினாறு.

1. (a) இரட்டை வெண்சாமரப்படம்.
(b) முக்குளத்தில் மற்றொருகுளத்துப்படம்.
2. (a) இரட்டைப் பனைவிருகிப்படம்.
(b) தூலேணிப்படம்.
(c) முக்குளத்தில் மூன்றாவதுகுளத்துப்படம்.
3. சிவலிங்கப்படம். [வட ஆலமரத்தின்கீழிருக்கிறபாவனை.]
4. இரட்டைவாழைமரப்படம்.
5. இரட்டை சச்சமரப்படம்.
6. அமுதவற்பத்திக்குவேண்டிய ஆயுதப்பெட்டிப்படம்
7. சந்திராயுதப்படி.
8. இடுக்கிப்படம்.

- 11 (a) வண்டுகுத்திப்படம்.
- (b) பாளைத்தடிப்படம்.
12. திட்டாமபலகைப்படம்.
- 13 இரட்டைச்சிலம்புப்படம்.
14. நீற்றுப்படடைப்படம்.
15. அமிர்தக்கமண்டலப்படம்.
16. சான்றோர் காசுப்படம்.

இந்தப்பிரகாரம், மேற்படி தாமிரசாசனத்துப் படப்பட்டயத்தில் 46 படங்களிருக்கின்றன.

II. திருவெண்காட்டுத் தாமிரசாதனத்துப்படப்பட்டயத் திலடங்கிய 46 படங்களையும் வகுத்துப் பொருளுரை கூறுவோம்.

மேற்கூறிய நாற்பத்தாறு (46) படங்களும் பொருளுக்கேற்கீ ஐந்துபாகமாகும்.

1. சான்றோருல தெய்வங்களின்படங்கள் ஏழு.
2. சிவதோண்டாகள், ரிஷிகள், மூக்குளங்களின் படங்கள் ஐந்து.
- 3 (a) சத்தகன்னிகள் படங்கள் ஏழு.
- (b) சினமபலபாண்டியன புதல்வர்கள் படங்கள் ஏழு.
4. சான்றோர்குல விருதுகளின்படங்கள், சான்றோர் காசுப்படம், ஆகப்படங்கள் எட்டு.
5. கற்பகவிருக்ஷப்படங்கள், அமுதவற்பத்தியாயுதப்படங்கள் பன்னிரண்டு.

ஆகப்படங்கள் நாற்பத்தாறு. இப்படங்களுள்,

1. சான்றோர்குல தெய்வங்களின் படங்கள் ஏழுக்கும் பொருள் விபரம்வருமாறு :

(i) விநாயகப்படம். 'விநாயகர்' எனப் பெயர்பெற்ற பிள்ளையார் பரமசிவனுக்கு இமயமலையரசன் புத்திரி பார்வதியம்மையிடத்திற் பிறந்த தலைச்சனபுத்திரன். சிவபிரானுக்கு

இரண்டுதாரம். முதற்றாரமான தக்கனமகள் உமையமமைக்குக் குழந்தைகளில்லை. தன் பிதாவாகிய தக்கன் தன பிராணநாயகனாகிய சிவனை யழிப்பதற்குப் புரிந்த யாககாரணத்தையிட்டு ஆரூத மனத்துயரத்துள் அமுந்தி யாககுண்டத்திற்பாய்ந்து, இறந்துபோய்விடவே சிவபிரான் இமயமலையரசன் புத்திரி பார்வதியம்மையை மணம்புரிந்தார். பார்வதியிடத்தின்பிறந்த முதற்புத்திரனுக்கு விநாயகர் என்றும் இரண்டாவது புத்திரனுக்குச் சுப்பிரமணியர் என்றும் பேர். பருவதராசன் புத்திரியானதையிட்டு 'பார்ப்பதி, பார்வதி' என்று சொல்லப்படுவதுண்டு. உமையமமை இமயமலையரசனுக்குப் புத்திரியாகப்போய்ப் பிறந்ததாகக்கூறுவது புராணசித்தாந்தம்.

விநாயகர் இந்துக்களுக்குச் சுபசோபன கலியாணங்களுக்குங் கல்விக்கும் முதற்கும்பிடுபொருளாம். சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கு சுபசோபன கலியாணகாரியங்களுக்குங் கல்விக்கும் முதல்வைத்துக் கும்பிட்டுவருகிறதெய்வம் விநாயகராம். விநாயகருக்குக் கணபதி என்றும் ஒருபேருண்டு. சான்றோர்குலத்து ஆடவருக்கு விநாயகருக்குரிய 'கணபதி, பின்னையார்' எனனுமபேர்கள் சாதாரணமாக இடப்பட்டுவருகின்றன. விநாயகர் தலையிழுந்து மடிந்துபோனபின் மீண்டும் உயிர்கொடுத்தபோது, யானைத்தலை கிடைத்ததெனபது புராணசித்தாந்தம்.

(vi) அகோரமூர்த்திபடம். ஒருகாலத்தில், 'சலந்தரன்' எனப் பெயர்கொண்ட அசுரனொருவன் தபோபலத்தால் பற்பலவரங்கன்பெற்று சுரர்நாட்டைக் கட்டிக்கொண்டு, அந்நாட்டிற்கு அரசனாகிய தேவேந்திரனையும் அவனுடைய குடிகளாகிய சுரர்குலத்தவர்களையும் மிகவும் உபத்திரவப்படுத்திவந்தான். பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலானவர்கள் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டதின்பேரில், சபாநாயகராகிய பரமசிவன் சலந்தரன்முன்தோன்றி, ஒருசக்கரத்தால் அவனை மாய்த்துப்போட்டார். இது புராணசித்தாந்தம். இதைச்சுட்டி, திருவெண்காட்டுப்புராணம், மருத்துவச்சருக்கம், 8-வது கங்குறுவது.

“காணுனிவிரலாலீசன் கணத்திலேசமைத்தவாழி
யானதையெடுத்தானவெற்பையரககனன்றெத்தாற்போலப
பூறிமைகளத்தினமீதே யணைந்திடுமெப்பாழிற்றீயோ
னூனுவறுத்துத்தள்ளி யிரவிபோலுதித்ததாழி.”

இந்தப்பிரகாரம், சலந்தராகரணவன் மேற்படி ஆழியா
கிய சக்கரத்தாலறுபட்டு மடிந்துபோனான். அவனுடைய ரா
க்ஷதப்படைகளும் அழிந்துபோயின. இவ்வாறு அசுரர்கள்
சங்கரமானதை, அசுரகுலகுருவாகிய சுக்கிராசாரி கண்டு,
ஆரூத்துயுற்றவனாய், மடிந்துபோன அசுரர்களை மீண்டும
எழுப்புதற்கு ஒரு உபாயம்நினைத்து, மடிந்துபோன சலந்தர
னுடைய எலும்புகளை ஏகமாகத்திரட்டி, அவைகளை ஒருசூத்
திரத்திலிட்டுக் கடையுமபடிசெய்தான். அந்த எலும்புகளைக்
கடையவே, அதினின்று, மருத்துவன எனொரு அசுரனும்,
ராக்ஷதர்களுந் தோன்றினார்கள். இதைச்சுட்டிய மேற்படி
புராணம், மருத்துவச்சருக்கம், 17-வது கவி வருமாறு :

“கறங்கெனச்சுற்றிய களேபரத்திலே
மறங்கெழுமருத்துவன வந்துதோன்றின
னிறந்திடுமவுணரு மெனமடங்கதாய்ப்
பிறந்தனரமரரைப் பிடித்தபாவமே.”

இந்தப்படி சலந்தரனுடைய களேபரமாகிய எலும்புகளி
னினறுதித்த மருத்துவாசுரனும், அசுரப்படைகளும் எழும்பி,
சுரர்நாட்டைச் செய்து, இந்திரனையும் அவனுடைய குடிக
ளாகிய சுரர்குலத்தவர்களுயுங் கொடியதுன்பத்திற்குள்ளாக்கி
வருகையில், சிவபிரான சுரர்களை இரட்சிக்கநாடி, மேற்படி
மருத்துவாசுரனுக்குமுன்பு ‘அகோரமூர்த்தி’வடிவாய்த் தோன்
றி, அந்த மருத்துவனையும், அவனுடைய அசுரப்படைகளையும்
மாய்த்துவிட்டனர். இதைச்சுட்டி, மேற்படி புராணம், மருத்துவ
ச்சருக்கம், 96-வது, 97-வது, 98-வது கவிகளிற் கூறியிருப்பது :

96-வது கவி :

“கோலவெரிஞ்சுசிபொட கோரவடிவாகிப்
பாலலிழிசெங்கனல் பரப்பமழைமேகம
போலவொளிகாலநிறை பூணுடனுலண்டா
மாலையுடைகுழவனை வானெயிரிலங்க.”

இதில் பரமசிவஞானவர் அகோரவடிவெடுத்ததாகக் கூறியிருக்கின்றது. 'அகோரவடிவானார்' என்பதற்கு 'மகா உக்கிரகோபசௌரூபியானார்' என்பது பொருளாம். இவ்வாறு சிவபிரான் எடுத்தவடிவுக்கு 'அகோரமூர்த்தி' என்று பெயராதலால், சிவபெருமானே அகோரமூர்த்தியாம்.

97-வது கவி :

“துடிமணிபலகைவான் சூலம்வெண்டலை
கடியிருநானகெணங் கரத்திற்பற்றியே
யிடரலைகடப்பதிப் படியென்பாரென
வடியினைநடந்த சீராகத்தோன்றவே.”

இங்ஙனம் அவ்வாறு அகோரமூர்த்திவடிவெடுத்த பரமசிவஞானவர் ஆயுததாரியாகத் தோன்றினார் எனச் சொல்லியிருக்கின்றது.

98-வது கவி :

“கிளரொருமூர்த்தியா யவனைக்கிட்டினு
ரளவறுபயம்பிடித் தவுணனமாண்யிபோ
யொளியுருவாயவ் ருருவிலொன்றினுன்,
வளைநருதானையுங் கூடமாய்ந்தவே.”

இதில் அவ்வாறு அகோரமூர்த்தியென ஆயுததாரியாகத்தோன்றிய பரமசிவஞானவர் மருத்துவாசுரனையும், அவனுடைய ராக்கிதப்படைகளையும் அழித்துப்போட்டாரெனவருகின்றது. ஆனதால், மேற்படி அகோரமூர்த்திப்படத்தில், இவ்வாறு சங்காரமான மருத்துவாசுரன் அகோரமூர்த்தியின் இருபாதங்களால் நசுக்குண்டு மடிந்துபோனருறிப்புக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

(ii) சபாநாயகராகிய சிவபிரான் படம்.

முனனம் ஒருகாலத்தில் மத்தியந்தணனெனப் பெயர்கொண்ட ஒரு முனிவரிருந்தார். அவருக்குப் புலிக்கால்களையுடைய ஒரு புத்திரனுண்டு. அந்தப் புத்திரனுக்குப் 'புலிக்காலன்' எனவும், 'வியாக்கிரபாதன்' எனவும் பெயர்களுண்டாயின. 'வியாக்கிரம்' என்பதற்குப் புலி என்றருத்தமான

மையால், 'புவிக்காலன, வியாக்கிரபாதன' எனனும் பெயர்கள் ஒரு பொருட்பதங்களாம். இந்த வியாக்கிரபாதமுனிவர் கல்விசாஸ்திரங்களில் மகா விற்பணநாகி, நன்னெறியில் ஒழு கிவருகையில், அவரை 'முயலகன்' எனப்பட்ட ஒரு மகர் கொடியபிணி பிடித்து அந்ததோயில் மிகவும் அழுந்தினார். தந்தையானவர் கொடாதமருந்தெல்லாங் கொடுத்தப்பார்த்தும், பிணி தீராததால் அவர் வியாக்கிரபாதரைப்பார்த்து, "நீ திருவெண்காட்டிற்குப்போய்ச் சிவனைநோக்கித் தபஞ் செய்தால், இந்த முயலகபிணி தீரும்" என்றார். இதைச்சுட்டிய மேற்படிபுராணம், வியாக்கிரபாதச்சருக்கம், 4-வது கவி வருமாறு :

"எந்தநல்வினைபுரியவுந் தீர்கிலாதிருக்க
மைந்தனெந்துளம் வருந்தினுன வருந்தியமகனைத்
தந்தைகூறுவான வருந்தலை வருந்தலைதனயா
சிந்தையானமகிழ்ந் திறைவன்வெண்காட்டினிற் செல்வாய்."

தந்தைசொல்லியபிரகாரம், வியாக்கிரபாதரானவர் திரு வெண்காட்டிற்குப்போய்ச் சபாநாயகரைநோக்கித் தபத்திலிருந்தார்; அவ்வாறு தபத்திலிருந்த வியாக்கிரபாதருக்கு முன பாகச் சிவன லிஷபாருடராய்க் காட்சியாகி, மேற்படி முயலகப்பிணியைத் தமமுடைய பாதங்களால் மிதித்து நசுக்கிப் போட்டார். இதைச்சுட்டி மேற்படிபுராணம், தாண்டவசசருக்கம், 6-வது கவியிற் கூறியிருப்பது :

"என்றிவைபுகலுவா நெதிரிற்றோற்றமாய்
நின்றவனமுயலகப பிணியைநீக்கியே
வெனறிகொன்பதத்தினுன மிதித்தகோரனார்
பொன்றருங்கரத்தினிற் கொடுத்துப்போயினார்."

ஆனதால், மேற்படி சபாநாயகர்படத்தில் மேற்படி முயலகப்பிணியானது தாண்டவமூர்த்தியாகிய பரமசிவனுடைய பாதங்களால் மிதியுண்டழிந்துபோன சூரிப்புக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கு ஆதிகாலத்தில் 'சிவபிரானே' இன்றியமையாத குலதெய்வமாதலால், சான்றோர்குலத்தவர்

கள பூர்வமுதல் இடையறாது சிவபக்தர்களாக இருந்துவந்திருக்கிறார்கள். சான்றோருலத்து ஆடவருக்குச் சிவனுக்குரிய பற்பலபேர்கள் நெடுகிலுஞ் சாதாரணமாக இடப்பட்டிருவருவது வழக்கம்.

(iv) சிவகாமியம்மன எனப் பெயர்பெற்ற உமையம்மை படம்.

சிவகாமியம்மனுக்கு 'உமையம்மை, பாவதியம்மை, காளியம்மை, பகவதியம்மை' எனவும் பெயர்கள் வரும். "அம்மன, அம்மை" எனனும் பதங்கள் ஒரு பொருட்பதங்களாய், 'தாய்' எனப் பொருள்கொண்டு நிற்கின்றன. ஆனதால்,

சிவகாமியம்மைக்கு, சிவகாமியம்மன எனவும்,
உமையம்மைக்கு, உமையம்மன் எனவும்,
காளியம்மைக்கு, காளியம்மை எனவும்,
பகவதியம்மைக்கு, பகவதியம்மன எனவும்
பெயர்கள் வந்து வழங்குகின்றன.

சான்றோர்குலப்பெண்களுக்கு உமையம்மைக்குரிய பற்பல பெயர்கள் தொனறுதொட்டு இடப்பட்டுவந்திருக்கின்றன. பூவ தமிழரசர்களும், அவர்கள்குலத்திலுதித்த சான்றோர்குலத்தவர்களும் மேற்படி சிவகாமியம்மையாகிய காளியம்மையைத் 'தாய்' எனமதித்து அம்மனுக்கு முன்பூசை செய்துவந்திருக்கிறார்கள். 'திருவாலங்காடு' எனப் பெயர்கொண்ட திருவெண்காட்டில் சிவன் காளியம்மையோடு 'சண்ட தாண்டவம்' எனப் பெயர்கொண்ட ஊர்த்ததாண்டவமாடி முடித்தபோது, சிவன் காளியம்ம்னைப்பார்த்து, "நாமல்லாமல் இந்த நடனத் தொழிலில் உனக்குச் சமதையானவர்கள் ஒருவருமில்லையானதால், நமது இடதுபாகத்தில் உனக்கு ஆலயமும், பூசனையுந்தந்தருளினோம். இந்த ஆலவனத்திற்குணை எப்போதும் வசிக்கக்கடவாய். இங்குவருகின்ற அடியவர் யாவரும் உனக்கு முன்பூசைசெய்து, நமக்குப் பின்பூசைசெய்தால் பயன்பெறுவார்கள், இல்லாவிடிற்பயன்பெறுங்கள்"* என்றார்.

* திருவாலங்காட்டிப் புராணசரித்திரம், 17-வது, 18-வது, பக்கங்கள் காண்க.

“காளிக்கு முனபூசை, சிவனுக்குப்பினபூசை” எனவும்,
“அமமனுக்கு முனகுமபிடு, சுவாமிக்குப் பினகுமபிடு”
எனவும்,

சிவபக்தர்கள் எண்ணிப் பூசித்துவருகிறார்கள். இதுபோல
வே, சிவபக்தர்களாகிய சானரோர்குலத்தவர்களுந் காளியம்
மையைத் தங்கள் குலமாதாவாகப் பாவ்த்து, அந்த அம்மை
க்கு முதற்பூசை செய்துவருகிறார்கள். இப்போதும் சானரோ
குலத்தவர்கள் வசிகின்ற நாடுநகரங்கள், ஊர்கள், கிராமங்க
ளெங்கும் காளியம்மனுக்கு ஏராளமாகக் கோவில்கள் கட்டிப்
பூசைகள் செய்துவருவதைக்காணலாம். சிறப்புவகையால்,
‘காளியம்மன்’ கோவில்களெல்லாம் ‘அம்மன்கோவில்கள்’
எனப் பெயாபெற்றிருக்கின்றன. ‘அம்மன்கோவில்’ எனபதற்
குத் ‘தாய்கோவில்’ என்று அருத்தமாம். சானரோர்குலத்த
வர்கள் தாயமாரை ‘அம்மை’ என்றே பூர்வமுதல் நாளதுவ
ரையும் சொல்லிக் கூப்பிட்டுவருகிறார்கள்.

பூவதமிழாசர்கள் தங்கள் நகரங்களுக்குள்ளே கட்டிய
சிவாலயங்களுடன் காளியம்மையாகிய உமையவளுக்கு ஆல
யங்கள்கட்டிப் பூசைசெய்து வந்ததுமல்லாமல், நகரத்து வட
க்குவாசல்களில் காளியம்மைக்குப் பிரத்தியேகமாகக் கோ
வில்கள்கட்டி, அம்மனை முக்கியப்படுத்தி, உற்சவங்கள் கொ
ண்டாடி அமமனுக்குப் பூசைசெய்து வந்திருக்கிறார்கள் மதுக
கரைமுதலான விடங்களில் தமிழ்நாட்டரசாதள மூவரும்
பூர்வத்தில் ஒன்றுகூடி காளியம்மைக்கு ஆலயங்கள் கட்டி, வரு
ஷந்தோறும் கொடைகொடுத்து வெகுமுழக்கத்துடன் உற்ச
வங்கள் கொண்டாடிவந்தனர். இவ்வகைப்பட்ட காளியம்மன்
கோவில்கள் தமிழ்வேந்தர் மூலர்க்கும் பொதுக்கோவில்க
ளாக எண்ணப்பட்டு வந்தன.

(௧) விஷ்ணுபடம்.

சிவன், பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலான சுரர்குலத்
தவர்கள் ஏககுலத்தினராய் பூர்வ தமிழ்ச்சத்திரியகுலத்தவர்
களுக்குக் குலதெய்வங்களாயிருந்து வந்திருக்கிறார்கள். பூர்வ

தமிழ்ச்சத்திரியா இவர்களில், மூத்தவரான சிவபிரான ஒரு வரையே ஆதிகாலத்திற் குலதெய்வமாகவைத்துப் பூசை செய்து வணங்கிவந்தனர். பிரமா, விஷ்ணுவும், இந்திரன் முதலான அட்டதிக்குப்பாலகர்களுஞ் சிவனுக்குப் பூசைகள் செய்து அவரை வணங்கிவந்திருக்கிறார்கள். ஆதிபூர்வத்தில் தமிழ் நாடுகளிற் சிவாலயங்களேயல்லாது விஷ்ணுவாலயங்களிருக்கவில்லை. சிவசாபத்தால் பிரமாவுக்கு ஆலயங்களில் லாமற்போயின. விஷ்ணு சிவனமனதுக்கு இணங்கநடந்து கொண்டுவந்ததால், சிவபக்தர்கள் விஷ்ணுவுக்கும் பூசைசெய்துவர இடம்பெற்றனர். ஆதிபூவசிவாலயங்கடோறும் அந்தச்சிவாலயங்களுக்குள்ளே விஷ்ணுவுக்கும் ஒரு சிறுகோ வில்கட்டி அதில் விஷ்ணுவுக்கும் பூசைசெய்து வந்தார்கள். சிதம்பரத்துச் சிவன் கோவிலுக்குள்ளே ஒரு சிறு விஷ்ணு கோவிலுமிருக்கின்றது. இவ்வாறு செய்துவந்தும் அந்த ஆதி காலத்திலே 'சிவபக்தர்கள்' எனும் பெயரேயல்லாது 'விஷ்ணுபக்தர்கள்' என்கிற பெயரில்லை.

சமஸ்கிருதவாரியப் பிராமணர்கள் படையெடுத்துத் தென் பரதகண்டமாகிய இந்த இந்துதேசத்திற்கு வந்தபிறகு, அவர்கள் இருகட்சியாகி ஒருகட்சிக்காரா சிவபக்தரை விட்டுப் பிரிந்து, நூதனமாக விஷ்ணுவை மேலான தெய்வமெனக் கூறி, சிவனுக்குரிய மேனமையெல்லாம் விஷ்ணுவுக்குமுன் டெனச்சொல்லி, தங்களுக்கு விஷ்ணுபக்தர் என நூதனப் பெயரிட்டுக்கொண்டு, சிவபக்தரை விஷ்ணுபக்தராக்குதற்கு மிகவும் பிரயாசப்பட்டு வந்தனர். ஆயினுஞ் சிவமதத்தை அழிக்க அவர்களாற் கூடாதுபேரயிற்று. சிவபக்தருடைய தொகையே பெருத்திருந்தது. இவ்விருவகை மதஸ்தருங் கொடியதர்க்கவாதங்கள் செய்துகொண்டு எதிரித்தனம்பாராட்டி வருகையில், இருவகை மதங்களும் குன்றுதலடையத்தொடங்கின. அப்படியிருந்துவருகிறநாளையிலே, *ஆதிச்சங்கராசாரியர் எழும்பி நூதனவகையாய் வேதவியாக்கியானஞ்செய்து, சிவபக்தருடைய உள்ளங்களில் சிவபக்தியை மூட்டி, விஷ்ணுபக்தியை யழித்துவந்தார். பிறகு விஷ்ணுசமயாசாரியரிலொருவராகிய இராமானுசாசாரியார் எழும்பி விஷ்ணு

பத்தருக்குள் வைராக்கியத்தை மூட்டி உபதேசஞ்செய்து சிறுத்துப்போகிறதற் கேதுவாயிருந்த விஷ்ணுபக்தருடைய தொகை குறைவுபடாதிருப்பதற்கு மிக முயற்சிசெய்துவந்தார். இக்காலத்தில் சிவபக்தர்கள் ஆதிச்சங்கராசாரியாரை சிவபக்திக்குத் தலைமைக்குருவாகவும், விஷ்ணுபக்தர்கள் இராமானுசாசாரியாரை விஷ்ணுபக்திக்குத் தலைமைக்குருவாகவும் எண்ணிவருகிறார்கள்.

தமிழ்நாடுகளில் நாளதும் சிவாலயங்கள் ஆயிரத்தெட்டு (1,008) என்றும், விஷ்ணுவாலயங்கள் ஊற்றெட்டு (108) என்றும் கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றன. இதனாலும் சிவபக்தர்களுடைய தொகை விஷ்ணுபக்தர்களுடைய தொகைக்கு உத்தேசம் பத்துமடங்கு அதிகமென்று தோன்றுகின்றது. ஆயினும் தொகையிடப்பார்த்தால், விஷ்ணுபக்தர்களுடைய தொகை அதிலும் அதிகக்குறைவாயிருக்கலாம்.

சான்றோர்குலத்தவர்கள் பூர்வமுதல் சிவபக்தர்களாகவே இருந்துவந்திருக்கிறார்கள். இக்காலத்தில் அவர்களுக்குள்ளே விஷ்ணுபக்தர்கள் தொகை மகா சொற்பத்தொகையாம். ஆனதால், சான்றோர்குலத்தவர்கள் நெடுகிலும் விஷ்ணுமதத்தை வெறுத்துவந்திருப்பது இதனால் தெரியவருகின்றது. அவர்கள் விஷ்ணுபத்தியை வெறுத்தபோதிலும், விஷ்ணுவை வெறுக்காமல், உமையம்மையோடுகூடப் பிறந்தவரானதினாலே, அவரையுங் கணம்பண்ணிவருகிறார்கள்.

பூர்வ தமிழ்நாட்டரசர்கள் சிவபக்தர்களாயிருந்துவருகையில், விஷ்ணுவைத் தங்கள் நகரங்களின் மேலேவாசலுக்குக் காவலாகவைத்து வணங்கிவந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, விஷ்ணுவினுடைய பட்டம் சான்றோர்குலதெய்வங்களுடைய பட்டம் நன்குடன சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(ஸி) காளியம்மன்பட்டம்.

இந்தப்படந்த, தரண்டவமும் பாவனையாக இருக்கிறது. நதக்காளியம்மன்பட்டத்தை உமையம்மன படத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், இரண்டுபட்டமும் நிறத்திலும், வடிவத்திலும்

உபாவனையிலுள்ள ஒன்றுபோலிநிச்சிபரன. ஆயினும், காளியாமன் படம் நிருகதஞ்செய்யும் பாவனையாகவும், உமையம்மைபடம் நிற்கும்பாவனையாகவும் விளங்குகின்றன.

தாண்டவமாகிய நாட்டியவகைகளில் முக்கியநாட்டியம் இருவகையாம். அவைகளிலொன்றிற்கு 'ஆனந்தத்தாண்டவம்' எனவும், ஒன்றிற்குச் 'சுண்டத்தாண்டவம், ஊர்த்தாண்டவம்' எனவுத்பேராம். இவற்றுள், 'ஆனந்தத்தாண்டவமானது கூடியசபையார்கள் மகிழ்ந்து ஆனந்தபாவசமாகுப்டி ஆடுகின்ற நிருத்தமாம். சுண்டத்தாண்டவம், அல்லது ஊர்த்த தாண்டவமென்பது முகம் அந்தரத்தைத் தோக்குற்றிருத்த, நிமிர்ந்துநின்ற அதியுக்கிரவேகத்துடன் ஆடுகின்ற நிருத்தமாம். திருவாலங்காட்டில் சிவன் காளியுடன் முந்திச் சம்பளையாக ஆனந்தத்தாண்டவமாடினார். அதுகண்டு காளியம்மன் கருவங்கொள்ளவே. சிவபெருமான் அம்மனை ஆட்டத்தில் வெல்ல நினைத்து ஒருபாதத்தைப் பூமியிலான்றி, ஒருபாதத்தை ஆகாயத்தில்தூக்கி நின்றுகொண்டு மகா உக்கிரவேகத்துடன் ஊர்த்தத்தாண்டவம் பண்ணினார். காளியம்மன் அவ்வாறு நிருத்தஞ்செய்ய நாணிநின்றுவிடவே, சிவன் உபாயத்தாற் காளியை இந்த நிருத்தயுகத்தில் வென்றபோதிலும், அம்மனைப்புகழ்ந்துகொண்டார். இதற்கு விபரந்திருவாலங்காட்டுப் புராணசரித்திரங்காண்க

இவ்வகை நிருத்தஞ்செய்தருளிப்பை மேற்படி காளியம்மனடடங் காட்டுகின்றது. ஆகவே, சிவபிரானும், சிவகாமியம்மருகிய காளியம்மையுஞ் சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கு ஆதிமுதல் குலதெய்வங்களாக இருந்தவற்றிருக்கிறார்களென்பது பிரத்தியட்சமாகிறது.

(vii) சிவலிங்கப்பட்டம்.

சிவலிங்கபூசை, சிவபகதருள் சிவதிட்சை பெற்றிருப்பவர்களுக்கு இனரியமையாத பூசையாம். சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கும் சிவதிட்சை பெற்றிருப்பவர்களெல்லாரும் இந்தச் சிவலிங்கபூசை நாளதும் அனுட்டித்து வருகிறார்கள்.

இந்தப்பிரகாரம், சான்றோருலதொவப்படங்களுக்குப் பொருளுரை கூறியானமையால், இனிச் சிவதொண்டர்ப்படம் முதலான ஐந்துபட்டங்களுக்கு விபரங்கூறுவோம்.

(2) சிவதொண்டர்கள், ரிஷிகள், முக்குளங்களின் பட்டங்கள் ஐந்துகடும் பொருளுரை:

(1) காந்தமாரிஷிப்பட்டம்.

ஆதிப்பாண்டியனுக்குச் 'சுரபாண்டியராசன்' என்று பெர். அவன் காசுமீரதேசத்தா விமலேசுவரர்சன் புத்திரி பதுமாக்ஷியை மணம்புரிந்ததின் அன் அவனுக்கு ஒரு புத்திரனைப்பெற்றான். அவனுக்கு விக்கதிபாண்டியன் என்று பெர். பதுமாக்ஷிகு இந்த ஒருபுத்திரனையன்றி வேறு புத்திரராவது புத்திரிகளாவ தில்லை. ஆனதால், சுரபாண்டியராசன் கங்காததிதிரத்தில் ஏலாசினித் தோததத்தைப்படுத்த நபோவனத்தில் சத்திரிய ரினியாய்த் தபஞ்செயப்போய் அவ்விடத்தில் ஒரு சந்தன விருகத்தின்கீழிருந்து தபாக்கினிவளர்த்து அதன் நடுவிவி ருந்து தவம்புரிந்தபடியால் 'காந்தமாரிஷி' எனவும், கல்வி சாஸ்திரங்களில் தீர்க்க அறிவடைந்திருந்ததினாலே 'வித்தியா தாமுனி, விந்தைமுனி, விஞ்சைமுனி' எனவும், தேவர்கூட்டத் தைச்சேர்ந்த காந்தருவரைப்போல்† அயிர்தபானங்கறந்து காத்துவந்தகாரணத்தையிட்டுக் 'காந்தருவரிஷி' எனவும், பெ யர்களுண்டாயின. ஆனதால், சுரபாண்டியராசனுக்கு,

காந்தமாரிஷி,
வித்தியாதாமுனி,
விந்தைமுனி,
விஞ்சைமுனி,
காந்தருவரிஷி,

எனப் பெயர்கள் னால்களில் வழங்கலாயின.

* சுரபாண்டிய புராணத்தில் 'டம்பரசந்தி' என்று வரு திற்று.

† Cf. Rig-veda, ix-113, 3; 4; 83, 85, 12

(ii) ஏனாதிநாயனார்படம்.

ஏனாதிநாயனார் சீசாழ்வனநாட்டில், பூர்வநகரமாகிய எய்
னாரிற் சான்றோர்குலத்திற் பிறந்து, தன்குலத்துக்குரிய போ
த்தொழில் வித்தைகளில் வல்லவராகி, பதினெண்வகை யா
தவித்தைகள், சிலம்பவித்தைகள் நன்குணர்ந்து, அரசகுலத்
வர்களுக்குப் பற்பல போராயுதவித்தைகள் படிப்பிக்கும் ஆ
ரியரானார். அவர் மகா வைராக்கியராய்ச சிவபக்தியில் முதிர்
து, அறுபத்துமூன்று நாயனமார்களாகிய திருத்தொண்டர்
ளில் ஒருவராய், சிவனடியார்களுக்குப் பயப்பக்தியுடன் தொ
டுசெய்துவந்தவா. அந்த ஊரிலே அதிகுரனனப பெயர்
காண்டு ஏனாதிநாயனாருக்குத் தாயாதியான சிலம்பவித்தைக்
காரனானவனிருந்தான். அவனும் அந்தஊரிலே கெட்டிக்கா
ன் எனப் பெயர்வாங்கினவன். அவன் சிவனடியானல்லன்.
)ந்த அதிகுரன ஏனாதிநாயனாரோடு போராயுதவித்தைத்தி
ம்பாராட்டி, அவரைப் போருக்கழைத்தான். அவருஞ் சமம
ததார் குறித்தநாளில், குறிக்கப்பட்டவிடத்தில், இருவருங்
ககலந்து சண்டைசெய்தார்கள். இதைச்சுட்டி, பெரியபுரா
னத்தில், ஏனாதிநாயனார் புராணம், 15-வது கவியில்வருவது;
மேகவொழுங்குகண்முன்கொடி மின்னிரைதம்மிடையே

கொடி

மாமருங்கிணுமன்னினும் வல்லுருமேறெதிர்செல்வன
வாகநெடும்பலகைக்குல மாள்வினைவானுடையாடவர்
காகமிடைந்தகண்த்திரு கைகளின்வந்துகலந்தனர்.”

இவ்வாறு இருவரும் ஆயுதவித்தைகள், சிலம்பவித்தைகளா
வருகையில், அதிகுரன் தோற்றுப்பொனான், ஏனாதிநாய
னார் வெற்றியடைந்தார். அதுகண்டு, அதிகுரனவன், வஞ்
கத்தால் அவரை வெல்லக்கருதி, அவரைப்பார்த்து, ‘நாம்
)ருவரும் தானாயுதினம், தனித்தவிடத்தில், தனிப்போர்செய்
‘வாம’ என்றுசொல்ல, ஏனாதிநாயனாரும், அத்தற்கு உடன்பட்
ார். மறுநாள் அதிகுரனாகிறவன் தெற்றிற்றிறைய விபூதி
சிககொண்டு புறப்பட்டான். ஏனாதிநாயனாரும் அதிகுரனை
ம் புறப்பட்டு, குறிக்கப்பட்ட விடத்திற்கு முந்திப்போய்,

அவன் வருகைக்கு எதிர்பார்த்து நின்றார். அந்த வஞ்சகன் நெற்றியில் தரித்திருந்த விபூதியைத் தன்னைப்பலகையால் மறைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சமீபித்து, நாயனார் தன்னை வெட்டவரும்போது, பலகையை அப்பால் வாங்கிவிட்டான். நாயனார் அவன் நெற்றியில் திருநீற்றைக் கண்டவுடனே, அவர் தமக்குள்ளே, “இவன் சிவபக்தனாகிவிட்டான், இனியவனை வெட்டலாகாது”. என நினைத்துச் சும்மா நின்றுவிட்டார், வஞ்சகனோ அவரைத் தன் கட்கத்திற்கிரையாக்கினன்.

இதனால், ஏனாதிராயனார் சிவபக்தரென்பதும், சத்திரியகுலச்சான்றோரென்பதும் விளங்குகிறது. ஏனாதிராயனார் எவ்வாறு சிவபக்தியில் வைராக்கியமுடையவராயிருந்தாரோ அவ்வாறே சான்றோர்குலத்தவர்களும் பூர்வமுதல் சிவபக்தியில் வைராக்கியமுள்ளவர்களாயிருந்துவந்திருக்கிறார்கள்.

(iii) யாககுண்டப்படம்.

பூர்வகாலத்தில் பலிகளாகிய யாகங்கள் வளர்த்து, அவிபாகம் அனுபவிப்பது வழக்கம். ‘அவி’ என்பது தேவர்களுக்குப் படைத்த படைப்பாம். அவ்வாறு ஓமாக்கினியில் நெய்யுடன்வெந்த உணவுப்பதார்த்தங்களை அந்த யாகத்திற்கு உடந்தைப்பட்ட உற்றார் உறவினர்களுக்குப் பங்கிட்டனுபவிப்பது வழக்கு. இனத்தார்களுக்குத் தெய்வத்திற்குப் படைக்கப்பட்ட படைப்பாகிய அவிப்பாகம் கொடாதுபோயின், அது பெருங்குறைவாக எண்ணப்பட்டது.

மருகனானசிவன் தன்னைச் சட்டைபண்ணாதநிமித்தம் விசனங்கொண்ட தக்கனென்போன் சிவனையழிப்பதற்கு வேள்வி வளர்த்தபோது, அந்த வேள்விக்குப் பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலான தேவர்களையழைத்தான். தக்கன்மகள் உமையம்மை தன்னைக்கொடிய சிவனிடத்தில் மேற்படி வேள்வியைப்போய்ப்பார்க்க விடைகேட்கச் சிவபிரான “நீபோனால், அவன் உனக்கு அருமைபாராட்டான், நீ அவமானப்படுவாய், போகாதே” என்றார். இதைச்சுட்டி, திருநெல்வேலிப்புராணம், தக்கன் வேள்விச்சருக்கம், 14-வது கவியில் வருவது:

“அந்தவேள்வியிற் போவதெனவனுனதருமை
சுந்தியாணுனைவாவெனச செப்பவுஞ்செய்யான்
தந்தையென்று நீயனபுறுதயவினாளுரைத்தாய்
நீந்தைசொல்லுவான மனக்குறையெய்துவைநீயே.”

சிவன் இவ்வாறுசொல்லியும், தனநாயகன் சொற்கேளாது
யாகத்திற்குப்போனபோது தக்கன் அம்மனுக்கு மரியாதை
செய்யவுமில்லை, சிவனுக்கென்று அவிப்பாகங்கொடுக்கவுமில்
லை. அதுகண்டு, உமையவன் மிகுகோபமடைந்தான். அதைச்
சுடமி, மேற்படி தக்கனவேள்விச்சருக்கம், 21-வது கவியிற்
கூறியிருப்பது:

“இருந்தகாலையிற் தக்கனுமினிதவிப்பாக
மருந்தமுனசிவனுக்கருளுவ திலையெனறே
ருந்திலேறினெனயனமுதற் றேவர்க்குக்கொடுத்தான்
கருந்தடங்குணங்கது கண்டனளகனனருள்.”

நாளதுஞ் சரளரோர்குலத்தவர்கள் பூர்வவழக்கப்பிரகாரம்,
தவன்குலவெதவங்களுக்கு ஆடுகள் கோழிகள் வெட்டி, உதி
ராஞ்சித்திப், பொங்கலிட்டு வேள்விசெய்து எடுக்குப்படைப
பாகிய அவினையப் பாகஞ்செய்து, இனசனங்களுக்கு அவிப
பாகங்கொடுத்தவருவது வழக்கம். சுற்றத்தாரில் யாருக்கா
வது அவிப்புரகங்கொடாதுபோயின், அதுபெரியகுறைவாக
மதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இக்காலத்தில் சிவபக்தருள் ஒருபிரிவார் மதுமாமிசம் அரு
ந்தாது, மரக்கறிகள் புசிக்கும் வழக்கத்தை அனுசரித்துச்
சைவா' எனப் பெயர்படைத்துக்கொள்ள ஆசைபுற்றிருப்ப
தால், யாகங்கள் செய்யும்போது சுறப்பீடமது அருந்துவதையும்,
ஓமாக்கினியில் வெந்த மாமிசமாகிப் அவிப்பாகம் புசிப்ப
தையும் நிறுத்தல்செய்யும்பொருட்டு, ஒழுங்குடைக்களை மூடி
விட்டு யாகங்களையும் நிறுத்தவிட்டதாக தெரியவருகின்றது.
இத்தபபடி பூர்வத்தில் மிகு சிறப்பாகவுந், பெருமையாகவுங்
கொண்டாடப்பட்டுவந்த யாகங்கள் இக்காலத்தில் சிவாலயங்
களில் நிறுத்துதல்செய்யப்பட்டிருப்பது சிவமதத்துக்குண்டா

யிருக்கின்ற பெரியருறைவைக் காட்டுகிறது. ஆனதால், பூர்வ காலங்களில் யாகஞ்செய்கிறவேளைகளில் கற்பகவமுதம் உண்பதும், வேள்வியில் வெந்தமாயிசம் புசிப்பதும் சாதாரண வழக்கமாயிருந்ததால், இக்காலத்து நூதன சைவர்கள் அவற்றை அருந்தும் வழக்கத்தை அனுசரியாதிருக்கின்ற காரணமே, சிவாலயங்களில் யாககுண்டங்கள் அடைபட்டுப்போனதற்கு ஏதுவெனத் தோன்றுகிறது.

ஆயினும், இக்காலத்தில் பார்ப்பார்கள் சிவாலயங்களில் நெடுநாளாக மூடப்பட்டுக்கிடந்த ஒரு குண்டங்களைத் திறந்து அவைகளில் மிருகயாகங்கள்செய்து, அமுதபானமும் மாமிச போசனமும் அருந்திவர ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள் சோழநாட்டில், திருவையாற்றிலும் அதைச்சூழ்ந்த சிலவட்டங்களிலுமிருக்கின்ற பார்ப்பார் அங்குள்ள சிவாலயங்களில் மூடப்பட்டுக்கிடந்த யாககுண்டங்களை இப்போது திறந்து, மாதத்திற்கு இரண்டுவிசை ஆட்டியாகஞ்செய்து ஒருகிறார்கள். ஒவ்வொரு யாகத்திற்குப் பதது ஆடுகள்வரையிலும் கொண்டுவிட்டு பகுவஞ்செய்து யாககுண்டத்தில் யாகத்துக்குரிய விருகுகள் அடுக்கி, ஒழுக்க ஒழுக்க தெய்வார்த்த இறைச்சியைப்போட்டுப் பாகஞ்செய்து சாக்கரைகலந்து, இறைச்சியை உருட்டி உண்டைகளாக்கி, அந்த உண்டைகளைப் பாகஞ்செய்து, மேற்படி யாகத்திற்கு உடற்கைக்காரர்க்கு அவிப்பாகம் பங்கிட்டுப் புசித்து மதுவும் அருந்திவருகிறார்கள். யாககுண்டங்களில் வெந்த மேற்படி மாமிச அவிப்புரகம்பெற்றுத் தின்று ருசிபார்த்த நம்முடைய இஷ்டங்களில் ஒருவர் மேற்படி இறைச்சி வெகு ருசியாயிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார். முதலில் மாதத்திற்கு ஒருதரம் ஆட்டியாகஞ் செய்துவந்தவர்கள், இறைச்சியை ருசிகண்டுகொண்டு, இப்போது மாதத்துக்கு இரண்டுவிசை ஆட்டுமேதயாகஞ் செய்துவருகிறார்கள். இதைப்பார்த்து அவைகளுக்கிடத்திலுள்ள பார்ப்பார்களுக்கும் யாகவகஞ்செய்ய ஆரம்பித்துவருகிறார்கள் என அறிந்துகொள்ளலானோம்.

இந்தப் பட்டப்படிப்பத்தில் யாககுண்டப்படம் போட்டிருப்பதால், பூர்வ சான்றோர்களுக்கவர்கள் தங்கள் குலகுருக்களை

கொண்டு சிவாலயங்களிலும் யாகங்கள் செய்துவந்த வழக்கத் தெரியவருகின்றது.

(iv) பசுபதிபுனுசுட்டநாதக் குருக்கள் படம்,
பூசைமணிப்படம்.

திருவெண்காட்டில் சான்றோர்குலமேன்மக்கள் எழுநூற்றுபேர் கிறிஸ்தாப்தம் 1,333 க்குச் சரியான சாலிவாகன சகாப்தம் 1,255ல் ஆதிச்சிவஸ்தலமாகிய மேற்படி திருவெண்காட்டிற் சபைகூடி, காந்தமாரிஷிமடங் கட்டுகிறதற்கு ஒழுங்குசெய்தபோது, அவ்விடத்திலிருந்த வீரசைவாகளுக்குத் தலைமைக்குருவாயிருந்தவர் இந்தப் பசுபதிபுனுசுட்டநாத குருக்களாம் அவரையும் அவருடைய வமிசத்தாரையும் மேற்படி சான்றோர்குலத்தவர்கள் மேற்படி காந்தமாரிஷிமடத்துவிசாரணைக்கு ஏற்படுத்திவைத்தார்கள் இப்போது மேற்படி மடத்துவிசாரணை பார்த்துவருகிறவர், மேற்படி பசுபதி புனுசுட்டநாத குருக்கள் பரமபரையிலுதித்திருக்கிற பசுபதி குருக்கள், இந்தப் பசுபதி குருக்கள் வசத்தில் திருவெண்காட்டிச் சான்றோர்குலத்துத் தாமிரசாதனப்பட்டயமிருக்கிறது.

சிவபூசைக்குப் பூசைமணி வேண்டியதால், அதைப் பூசைமணிப்படங் காட்டுகின்றது.

(v) முக்குளத்துப்படங்கள்.

புராணக்கதை,

திருவெண்காட்டில் பரமசிவன் காளியுடன் ஆனந்தத்தாண்டவம் பண்ணினபோது அல்லுருடைய திரிதேத்திரங்களிலுமிருந்து ஆனந்தமகிழ்ச்சியில் மூன்றுதுளி கண்ணீர் விழு விழுந்தவிடங்களில் மூன்றுகுளங்களுண்டாயினவாம். சிவபிரானது மூன்றுகண்களில் வலதுகண்ணுக்குச் 'சூரியன்' எனவும், இடதுகண்ணுக்குச் 'சந்திரன்' எனவும், நெற்றிக்கண்ணுக்கு 'அக்கினி' எனவும் பெயருண்டானமையால், அந்த மூன்று குளங்களும் "ஆதித்ததீர்த்தம், சந்திரதீர்த்தம், அக்கினித்தீர்த்தம்" எனப் பெயர்பெற்றன. இப்போதும் அந்த மூன்று குளங்களையுஞ் சபாநாயகர் ஆலயத்தைச் சூழக் காணலாம்.

இப்படிச் சிவதொண்டர்படம்முதலான ஐந்துபடங்களுக்கும் விபரஞ் சொல்லியானபடியால், இனி மூன்றாவது வகுப்புப்படங்களுக்குப் பொருளுரை கூறுவோம்.

3. சத்தகனனிகள் படங்கள் ஏழு, சினமபலபாண்டியன் புதல்வர்கள் படங்கள் ஏழு, ஆகப்படங்கள் பதினாறு.

(க.) சமஸ்கிருத பிராமணர் இந்துதேசத்துக்கு வருகிறதற்கு வேகுதாலத்திற்கு முன்னதாக, மத்திய ஆசியாநாட்டினின்று புறப்பட்டுச் சிந்துநதியைத்தாண்டி, பரதகண்டத்துக்குவந்து, இமயமலையோடிகளும் சிந்துயமுனைகங்காநதிநாடுகளுமடங்கிய உத்தர பரதகண்டம், வீந்தியபருவதமுதல் கன்னியாகுமரிபரியந்தமிருக்கின்ற தக்ஷணபரதகண்டமெங்கும் நாளாவிலே பரவிச் சூடியேறிப் பெருகிவந்த தமிழ்ச்சத்திரியகுலத்தவர்கள்வமிசத்தில் உத்தேசம் கி. மு. 1600-இல் உதித்த சுராபாண்டியராசன் செளராஷ்டிர நாட்டிற்குத்தெற்கிலிருந்த சக்கரபுரிக்கு அரசனாய் நாடாண்டிருக்கையில், காசுமீரதேசத்துக் கயிடமாநகரத்திற் செங்கோற்செலுத்திய விமலேசராசன் மகள் பதுமாகுதியை மணம்புரிந்தான். அவள் அவனுக்கு, விக்காதிபாண்டியனைப்பெற்றாள், இந்த விக்காதிபாண்டியன் வங்கிசத்தார் பிற்காலத்தில் பரசுராமகோதிரமாகிய மலையமநாட்டிற்கு அரசராயினர்.

(உ.) அதற்குப்பிறகு சுராபாண்டியராசன் மகவாசைகொண்டு, பதுமாகுதிசம்மதிபெற்று, கங்காநதியருகிலிருக்கின்ற ஏலாசினித்தீர்த்தக்கரையிலுள்ள காளிகோவிலையடுத்துச் சுற்றி அக்கினிவளர்த்துத் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தகாரணத்தால் அந்தராசனுக்குக் 'காந்தமாரிணி' எனப் பெயருண்டாயிற்று.

(க.) இவ்வாறு சுராபாண்டியராசன் காந்தமாரிணியெனப் பெயர்பெற்று அங்குந் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறகாலத்தில், நாகநாட்டில், விமலேசகரத்தில், 'சங்கருடன்' எனப் பெயர்கொண்ட இராசன் நாடாண்டிருந்தான். சங்கருடவர்

* 'ஆதிசத்தி' என்பது காளியம்மைக்குரிய பூர்வபெயர்,

சன மனைவிக்கு மஞ்சனிதேவி என்றுபோ. இந்த மஞ்சனி தேவியிடத்தில் மேற்படி சங்கருடவரசனுக்கு ஏழுபுத்திரிகள் பிறந்தார்கள். இதைச்சுட்டி, சானரோர்புராணம், உற்பத்திப் படலம், 14-வது கவியிற் சொல்லியிருப்பது:

“கருங்காற்கழற்சங்கருடனென்பான
கணகவரியாசனமீது
நெருங்குமரசர்வணங்கவர
சுருகருநாளினினைகுணததுச்
சுருங்குமருங்குற்கருங்கண்முலைத்
தோகைச்சாமுறையமுல்லை
யரும்புநகைமஞ்சனியயிற்றி
லெழுவாமடவாரவதரித்தார்.”

(ச.) இவ்வாறுபிறத்த புத்திரிகள் ஏழுபேரும் பக்குவப் பிராயமானபின், ஒருநாள் அவர்கள் தங்கள் பிதாவின் சமு கத்திற்போடச சொல்லுகிறார்கள்: “பிதாவே, இமயகிரிக் குத தென்பாசிசத்தில் கங்கை என்றொரு நதியிருக்கின்றது. அந்த நதிக்கரையில், ஏலாசினியென்றொரு பெயர்பெற்ற திராதமுண்டி. அந்தத் திராதத்தினருகிலிருக்கிற தபோவ னத்தில் ஏலத்தருக்கள்*, அடர்ந்திருக்கின்றன. ஏழு பலா மரங்களும் நிற்கின்றன. இந்த விருகங்களின கணிகள் அவ் வனத்தில் தபஞ்செய்யும் முனிசரர்களுக்குப் புசிப்புக்கு உதவு கின்றன. அவ்விடத்தில் அதேக் ரிஷிகள், சோலைதோறும் பரமசிவனைதோக்கி அரியதங்குதன் வேஷங்களெய்து வரம் பெற்று, முத்தியடைந்து வருகிறார்கள். இந்தக் கங்காநதியின் டனிதச்சையு, அந்ததித்திரத்தில் தபஞ்செய்து வருகிற ரிஷி கள் பெறுகின்ற பேறுகளையும், அந்ததியில் ஸ்தானஞ்செய்கிற வர்கள் அடைகின்ற புண்ணியங்களையும், நாரதமுனிவர எவக் ளுக்குச்சொல்ல அறிந்தகொண்டோம், தமர்முடைய தேகம் நீர்க்குமிழிக்குச் சமானமென்று பெரிப்போதன் சொல்லக்

* ‘ஏலி’ என்று மதுவுக்குப்பேர்; ஆகவே, ஏலவிருகங்கள் ‘தாலவிருகங்கள்’ எனப்பொருள்படும்.

சேட்டிருக்கிறோம். ஆனதால், எங்கள்பிதாவே, நாங்கள் ஒரு முறைபோர், கங்காநதித்தீர்க்கதமாடிவ நகிரோம். எங்களுக்கது விடைதரவேண்டுமெ” என்றார்கள் இதைச்சுட்டிய, மேற்படி புராணம், உற்பத்திப்படலம், 15-வது, 16-வது, 17-வது, 18-வது கவிகள் வருமாறு:

15-வது கவி :

“நீலக்கொண்டவிளமின்போ
 னீறையும் பசுமபொற்கொடிபோல,
 கோலக்கனியாயச்சிறுகிள்ளைக்
 குலம்போற்கூவாச்சிறுகுயில்போல,
 வாலபபருவத்தீராறு
 வயதுமுதிரவளர்நாளி
 லேலககுழலார்தாழைபொற்றா
 ளீறைஞ்சியொருவாட்மொழிபுகல்வார்.”

16-வது கவி :

“வங்கந்தவமுந்திரைத்தரைமே
 லீமயகிரியின்வரைத்தென்பா
 லங்கொண்பதினாயிரமான
 வளவையுடையேர்சனைகடந்தாற்
 கங்கையென னும்புனிதநதிக்
 கரையிலவடபாறுள்துலக
 மெங்குட்புரிந்தபவந்தீர்க்கு
 மேலாசினியென்றொருநீர்த்தம்.”

17-வது கவி :

“ஏலத்தருக்களிரிடக்கலங்க வேழுபலவுண்டதன்கனிகள்
 காலத்தலையியழிமுனீவ ரருந்தவளர்ந்தகாட்சித்தாஞ்
 குலப்படைபாணருவிரும்பி சொனமாமுனீவர்பலவேள்வி
 மூலப்பொதும்புர்தொழும்வளர்த்து முத்தராசிச்செல்குவ
 ராஃ.”

18-வது கவி:

“என்றுததயின்புனிதமுமங்
 கிருப்போர்செயலுமெண்ணிறத்தோர்
 செனறுதோய்த்துபெறும்பேறுந்
 திருநாரதனூரெமக்குரைத்தார்
 பொனறுமுடலநீர்க்குமிழி
 போலுமென்பதுலகியல்பா
 றுன்றுவுய்த்தோயொருமுறைபோய்த்
 தோய்ந்துவருதுமெனவுரைத்தார்.”

இந்த ஏழுகன்னிகைகளுக்குச் சான்றோர்குலத்துப் பூர்வதாய் மார்களிடம்,* அவர்கள் இளம்பிராயத்தில் கடவுள்சிந்தை யுடையவர்களாயிருந்தார்களென்பது இதனால் துலங்குகிறது.

சங்கருடமகாராசன தன்புத்திரிகள் : சொல்லிய வசனங் கேட்டு, விஷமும் மருந்தும் அருந்தியவன்போல மனஞ் சோர்ந்தும், மனந்தேறினவனாய், தன்புத்திரிகள்முகநோக் கிசசொல்லுகிறான் : “இன்பமொழிபேசுகின்ற என்னரு மைபபுத்திரிகளே, உங்களை நான் ஒருமாதங் காணாதிருப்பே னேயாயின், உயிர்பிழையேன். நீங்கள்போய்க் கங்காதிர்த்த மாடி விரைவில்வந்து சேருங்கள்” எனச்சொல்லி அவர்களு க்கு விடையளித்தான். இதைச்சுட்டி, மேற்படி உற்பத்திப படலம், 19-வது கவியிற் கூறியிருப்பது :

“எனறுமனவில்வல்விடமு மருந்துமருந்தியிருந்தன்னப்போன் மனனன்மிகவுமன்மவருந்தி முடவார்தங்கண்முகநோக்கிக் கனனன்மொழியிரொருதிங்கட்காணாதிருக்கிலுயிர்வாழேன் மினனுமபுனிதபபுனலாடி விரையவருகவெனவிடுத்தான்.”

அந்த ஏழுகன்னிகைகளும் பிதாவினிடத்தில் விடைபெற்ற பின்னர், மாதாவாகிய மஞ்சனியிடத்திலும் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டுப்போய், வழிமார்க்கத்தில் தடாகங்க டோறும் நீரரடிக்கொண்டு நெடுந்துரங்கடந்து இருகரைபுஞ்

* இக்கன்னிகைகள் ‘ஆதிசேடன் புத்திரிகள்’ என்பது பிரா மிய புராணவழக்கு.

சோலைகள் சூழ்ந்த கங்காநதிதீரத்தில் வந்துசோந்தார்கள் இதைச்சுட்டிய மேற்படி உற்பத்திப்படலம், 20-வது கவி வருமாறு :

“ அனிச்சமலர்மெல்லடித்துவாவா
யனையுமிரங்கிவிடைகொடுப்பத
தனித்தவகெழுவரதுவழியாய்ச்
சார்ந்துதடவகடொறுமிருந்து,
பனிக்கணபடைபோயதவங்கிறெடும
பாரிற்றூரநெறிகடந்து,
கனிததண்டலைகள் பலசூழ்ந்த
கங்காநதியினகரையடைந்தார்.”

அவ்வாறு அந்த ஏழுகண்ணியர்களும் வந்துசோந்தபின்னர் அந்த கங்காநதியில் தீரத்தமாடி கரையேறிக் கூந்தலாற்றித் தூத்தி முடிந்துகொண்டு, ஆடையாபரணங்களணிந்து கொண்டு, பூஞ்சோலைகள் பூங்காவனங்களிற்புகுந்து புஷ்பங்கள் கொய்துகொண்டு, வினையாடுதற்கேற்ற நல்லசோலைகள் எங்கேயிருக்கிறதென்று தேடிப்பார்த்துக்கொண்டு போகையில், வித்தியாதரமுனிவர் எனப் பெயர்கொண்ட, காந்தமாரிஷியானவா தபஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஏலாசினித் தீரத்தத்தையடுத்த தபோவனத்துச் சோலைகளுக்குள் வந்து புகுந்தார்கள். இதைச்சுட்டி, மேற்படி உற்பத்திப்படலம், 21-வது கவி வருமாறு :

“ அடைந்தபுனிதநதியாடி
யடுக்குந்துய்நீர்த்துறையகன்று,
குடைந்துபுலர்ந்தகுழனமுடித்துக்
கொழும்பொற்பணிகள் புணைந்துமலர்
மடந்தையனையார்பூக்கொய்து
வண்டலிழைக்குமிடந்தேடி,
யிடங்கொள்வித்தியாதரமுனிவர்
னிருக்குஞ்சோலையருகணைந்தார்.”

அந்த ஏழுகண்ணிகளும் அந்தச்சோலைகளுக்குள்ளே புகுந்து வினையாடிக்கொண்டு, ஒருவரோடொருவர் கலந்துபேசிக

கொள்ளுகிற இனிய மழலைமொழிகளும், இருபாதங்களிலும் பூண்டிருந்த பொற்றண்டையாகிய சிலமபுகளின் ஓசையும், காந்தமாரிஷியின் காதில்விழ, அவர்கள் தேகத்திழ்சிய சந்தனகருமபு வாசங் கமகமவென நாசியிலேற, இந்தவனத்தில் யாரோ பெண்கள் வந்திருக்கிறார்களென்பதாக முனிவர் எண்ணங்கொண்டு, தன்னிருகண்களையுந் திறந்து, அந்த ஏழு கணையர்களுயும்நோக்கிப் பார்த்தார். இதைச்சூட்டி, மேற்படி உற்பத்திப்படலம், 22-வது கவியிற் கூறியிருப்பது :

“பாகுநிகாகுஞ்செழுங்கனிவாய்
பகருமழலைமொழியும்விட
நாகவரிப்பொற்சிலமபலம்ப
நடக்குந்தொனியுஞ்செவிபபுகுத
வாகமணியுஞ்சாந்தவிரை
நாசியிடைசெசனறடங்குதலான
மோகமடவார்வரவென
முனியுமவிழிந்துநோக்கினால்.”

இந்த ஏழுபெண்களையுங் காந்தமாரிஷி கண்ணுற்றவனவில, அவர் தன்மனதில், “இந்தப் பூலோகத்தினகண்ணே அழகிற்சிறந்தவர்கள், வாசனைகமமுந் தாமரைமலராசனத்தில் வீற்றிருக்குஞ் சரசுவதியும், இத்திரமகாராசனத்தேவி அயிராணியும், மனமதந்தேவி இரதியும் எனபார்கள். இப்போது இந்தவனத்தில் தனித்துவருகின்ற இந்தப்பெண்கள் ஏழு பேரும் யார் என்பதாக எண்ணமிட்டார். இதைச்சூட்டி, மேற்படி உற்பத்திப்படலம், 23-வது கவி வருமாறு :

“கந்தமலராசனத்திருக்குங் கன்னியவளுமொருத்திமணிச் சந்தப்புயத்திந்திரனமார்பந் தழுவுமயிராணியுமொருத்தி, சிந்தையிடத்திற்பிறந்தமதன் றேவியவளுமொருத்தியிப்போ திந்தவனத்திற்றனிவருவா ரெழுவரிவராரெனவயிர்த்தான.”

பின்னுங் காந்தமாரிஷி அந்த ஏழுபெண்களையும் உய்த்துணர்ந்துபாத்துத் தன் மனதினுள்ளே “இளம்பிறைச் சந்திரனையொத்த இவர்களுடைய சிறுநெற்றிகளிற்பிரகாசமபொ

ருந்திய இரத்தினமொன்று இலங்குகின்றது. இவாகளுடைய கமுகையொத்த அழகுபொருந்திய கழுத்துகளினுள்ளே ஒளி பொருந்திய செந்நிறமணிகளடங்கியிருக்கின்றன ஆனதால் இந்தப்பெண்கள் நரர்நாட்டாரலலர், பன்னகநாடாகிய நாகர் நாட்டு நாகர்குலப்பெண்களாயிருக்கவேண்டும்” என்பதாக நினைத்தார். இதைச்சுட்டி, மேற்படி உற்பத்திப்படலம், 24-வது கவியிற் கூறியிருப்பது :

“கிற்றுமதிபோற்சிறுதுதலிற்
கிரணமணியொன்றிலங்குதலாற்
ரோற்றுங்கமுகமணிக்கழுத்திற்
சுடர்ச்செம்மணியுள்ளடங்குதலா
லேற்றவிளமையார்களிந்த
வெழினமாநிலத்தாரனறுருவிற்
சாற்றுமிவர்பன்னகநாட்டுத்
தையலாரெனநினிதுணர்ந்தான்.”

மேற்படி உற்பத்திப்படலம், 25-வது கவிமுதல் 35-வது கவி வரையினும் மேற்படி பெண்களுடைய உடலழகு கூறப்படடிருக்கின்றது. அவற்றுள், 32-வது கவியை இங்ஙனம் பேர்த் தெழுதுகிறோம் :

“வாங்கருமுயிரு மனங்களுந்தொடா
வளைந்தபொன்னாசலினைசந்து
பூங்கொடிவள்ளை யெனப்புடைதாழ்ந்து
பொற்பணியணி குழையினரை
யோங்குகானகத்தி லெள்ளினப்பூவு
முயாந்தசெண்பக மெனவமைந்து
கோங்குநாண்மலர்க்கு மொருமுறைமணக்கிற்
குளிர்மணங் கொடுக்குமுகினரை.”

இக்கவியில், மேற்படி நாகர்குலப்பெண்கள் ஏழுபேரும் பொன்னாஞ்சலையொத்து வளர்ந்தகாதுகளில் பொன்னாபரணங்கள் தரித்திருந்தார்கள் எனச் சொல்லியிருக்கிறது.

சான்றோருலத்துப்பெண்கள், தங்கள் பூர்வதாய்மார்களைப்

போலவே, நாளதும் பொன்னாசல்போல வளர்ந்த காதுகளையுடைத்தாயிருக்கிறார்கள்.

இந்தப்பெண்களைக்கண்ட காந்தமாரிஷி அவர்களைக் காந்தருவமணத்திற்கூட நாட்டமுற்று ரிஷிவேஷவடிவொழித்துப் பழயபடிக்கு இராசபுத்திரவடிவுகொண்டு, அவர்களுக்கெதிரேபோய் நின்றார். இதைச்சுட்டி, மேற்படி உற்பத்திப்படலம், 39-வது கவியிற் கூறியிருப்பது

“கணையினுலெனை வென்றவக்காமனையானு
மிணையிலபொற்பினால் வெல்வலென்றெடுத்ததுபுரைய
வணையுஞ்செவ்வியோ டரளினவகுமாரையுருக்கொண
மிணையுமாசைநோய் கொளவவர்விழிக்கெதிருதருன”

இவ்வாறு காந்தமாரிஷியாகிய சுராபாண்டியராசன அந்த ஏழு கன்னியர்களுக்கும் முன்பாகத் தன் பழயசொருபங்காட்டி நின்றுகொண்டு, அவர்களைப்பார்த்து, “கன்னியாகளே, அரிய தவமபுரிந்து உங்களைப்பெற்றெடுத்த தாயதந்தையர்கள் யார? உங்களை யலங்காரமகிமையெனப்பெற்றிருக்கின்ற நாடுதகரங்கனெவை? நீங்கள் இத்தலமநோக்கிவந்த காரணமயாது?” என வினாவலுற்றார். இதைச்சுட்டி, மேற்படி உற்பத்திப்படலம், 40-வது கவி வருமாறு:

“உற்றுமங்கையீ ருருந்தவத்துமைப்பயந்தவர்யார்,
முற்றுநீயிர்வாழ் வுறுதலானமுழுமணிபதிக்கப்
பெற்றநல்லணியெனத்திகழ்பெருநதலமயாது,
நற்றிறத்தினிங் கெய்துமாறென்னெனநவில்வார்.”

இவ்வாறு சுராபாண்டியராசன வினாவ, அந்தக்கன்னிகள் ஏழுபேருரு சொல்லுகிறார்கள்: “ஓ இராசகுமாரா, எங்கள் ஏழுபேருக்கும், ‘குஞ்சரி, விந்தை, கழலை, சுந்தரி, கணகை, திலகை, தாதகை’ என்றுபேர். எங்களைப்பெற்ற பிதா சங்கருடமகாராசன. நாங்கள் வாழும்நாடு நாகர்நாடு.* எங்கள்

* விந்தியமலைக்குத் தென்பாரிசத்திலிருக்கிற “நாகபபூர் நாடு,” நாகர்குலத்தவர்கள் தலைமைபெற்றிருந்தகாலத்தில் அவர்களுக்குத் தலைமைநாடாகி, ‘நாகநாடு’ எனப் பூர்வத்திற பெயர்பெற்றிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது.

பிதாவிருந்து அரசபுரிக்கின்ற இடம் விமலைநகரம். அந்த விமலைமாநகரத்திலிருந்து கங்காஸ்நானஞ்செய்யநாடி, நாங்கள் இங்ஙனம் வந்தோம்” எனறார்கள். இதைச்சட்டி, மேற்படி உற்பத்திப்படலம், 41-வது, 42-வது கவிகளில் கூறியிருப்பது :

41-வது கவி :

“சொற்றவெம்பெயா குஞ்சரிவிந்தைசொற்கமலை
புற்றசுந்தரி கனகைநல்லொண்ணைகத்திலகை
கற்றதாதகை யெமைபெற்றதாதைசங்கருடன்
நற்றவப்பதி நாகலோகஞ்செறிவிமலை ”

இச்செய்யுளில்வரும் குஞ்சரி, விந்தை, கமலை, சுந்தரி, கனகை, திலகை, தாதகை எனனும் பெண்களுக்குத் தாமிரசாதனத்தில் நாரிகுஞ்சரி, கனகரேதபுரி, கமலலோசனி, மதனசவுந்தரி, கனகரேதனி, நாரிகிருபாகரி, ஏனாதிநாயகி என்ப பெயர்களாவந்து வழங்கலாயின.*

இந்த ஏழு கன்னியர்களுஞ் சானரோருலக்கிளைப்பிரிவினருக்குப் பூர்வதாய்மார்களாயும், காந்தமாரிஷிபாகிய சுராபாண்டியராசன அக்குலத்தவர்களுக்குப் பூர்வதையாயுமிருப்பதால், உற்பத்தியைப் பார்க்குமிடத்து, தாய்வழியாலுந் தந்தைவழியாலுந் சானரோர்குலத்தவர்கள் சத்திரியராம்.

சானரோர்குலத்தவர்களுடைய உற்பத்தி இப்படியிருத்த, ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் இதுதெரியாதவராயத் தமதுநூலில் மனோசலனத்தால் மனோராச்சியம்பண்ணி பிரகிருரானத் தெரியவருகின்றது.

42-வது கவி :

“விமலைமாநகரிருந்து வான்கங்கையைவிரும்பி
யமலமாயுறை பூம்புணலாடவந்தணந்தேவ
கமலைவாழ்திரு மாநகராயெனக்கழற
நிமலனன்னவர்க் கிம்மொழிபகர்ந்தனனினவால்.”

* மேற்படி நாககண்ணிகைகள் எழுவருக்கும், ‘ரூபசவுந்தரி, சவுகந்தி, சுந்தி, கமலாயி, ஏலவல்லி, பிறைமதி, சுசில்லா’ என்ப பேர்கள் சுராபாண்டியபுராணத்தில் வருகின்றன.

காத்தமாரிஷியாகிய சுராபாண்டியுராசன தான் வினாவிய வினாக்களுக்கு, மேற்படி கன்னியாகள் கூறிய விடையைச் செவியுற்றபின்னர், அவர்களைப்பார்த்துக்: “கன்னியர்களே, இராசபுத்திரரானவர்கள் தங்கள் மனதிற்கொள்ளும் எண்ணத்தை முடிக்கத்தக்கவல்லவர்கள். ஆகையால், அழகிய சிறுதெற்றிகளையுடைய மங்கையர்களே, நீங்கள் என மனக் கருத்திற்கிசைந்து, என்முயஞ்சேருங்கள்” என்றார். இதைச் சுட்டிய, மேற்படி உற்பத்திபடலம், 43-வது கவி வருமாறு:

“உன்னியினனே ரத்தினிலுதித்தவான் சிறுவர்
மன்னுதமன மதித்ததெல்லாமவா முடிபார்
சின்னவாணுதன மங்கையீரென முயஞ்சேர்மி
னென்னலோடுமங் கவர்மறுத்திடமொழியிசைப்பார்.”

இவ்வசனங்கேட்டு, அந்தக்கன்னியர்கள் மேற்படி சுராபாண்டியமகாராசனைப்பார்த்து, “எங்கள் தந்தையாகிய அரசன் எங்களை உமக்கு மணமுடித்துத்தருவாரேயாயின், உம்முடன கூடுவோம்” என்றார்கள். அதுகேட்டு, இராஜரிஷியானவர் அந்தபெண்களைநோக்கி, “சமுத்திரஞ்சூழ்ந்திருக்கப்படாநின்ற இந்தப் பூலோகத்தில் எட்டுவகை மணங்களிற் ‘காந்தருவமணம்’ என்றொருவகை விவாகமுறையுண்டு. அந்த விவாகமுறை நமக்கு அயிக்கும” எனச்சொல்லி, காந்தருவமணம் இன்னதென அவர்களுக்கு விதந்துகூறவே, அவர்கள் அதற்கு

* மணம் எட்டுவகை. அவை அஷ்டமணம் என்னப்படும். அவைகட்குப் பெயர்விபரம்:

- | | |
|--------------------------|------------------------------|
| (1) பிரமவிவாகம். | (5.) காந்தருவவிவாகம். |
| (2.) பிரசாபத்தியவிவாகம். | (6.) ஆசாவிவாகம். |
| (3.) ஆரிடவிவாகம். | (7.) இராக்கதவிவாகம். |
| (4.) தெய்வவிவாகம். | (8.) பைசாசவிவாகம். இவற்றுள், |

காந்தருவவிவாகமானது, உற்றுப்பெற்றுச் சம்மதிகேளாது, மணச்சடங்குகளினறி, தலைவனு தலைவியும் மணம்பொருந்தி இருவரும் தனிப்படச்செய்துகொள்ளும் விவாகமாக.

“காந்தருவம், Marriage by the mutual consent of the individuals themselves; without consulting friends, or having a marriage ceremony” Dr. Winstow's Tamil and English Dictionary, p. 840.

இணங்கி மனம்பொருந்திக்கொண்டார்கள். இதைச்சுட்டி, மேற்படி உறபத்திப்பட்டலம், 44-வது கவியிற் சொல்லியிருப்பது:

“எடுக்குமபல்புக முந்நையாராமணவினைமுடித்துக்
கொடுசுகிற்கூடுது மென்றனாமுனிவனுவருணங்கொண்
டுகெகுநீருலகத்தினிற்காந்தாவமணமுண்
டடுகெடுமென்றன நவவுரைக்கவரகமியைந்தா.”

(ரு) மேலே சொல்லியிருக்கிறபிரகாரம் அந்த ஏழுபெண் களுங் காந்தருவமணமுறை வழுவாது மனம்பொருந்தி இராச ரிஷியாகிய சுராபாண்டியராசனோடு கூடவே, கருப்பந்தரித்து ஏழுபுத்திரர்களைப் பெற்றார்கள். அந்த ஏழுவழுதிகளுக்கும், (1) காந்தவீரன், (2) குலசேகரன், (3) கூடபாண்டியன், (4) மாதிருட்டி, (5) பரஞ்சோதி, (6) சினம்பலன், (7) கவுண்டலீயன், என்றுபேராம். இதைச்சுட்டி, சான்றோருடமி, 72-வது, 74-வது கவிகளிற் கூறியிருப்பது:

72-வது கவி.

“ஆயபொழுதர வப்பெண்ணெழுவரை
யாசையிற்காந்தருவ மணஞ்செய்
தேயவறிவுடை புத்திரரெழுவரை
யெய்தியவர்களை மின்னரசே.”

இந்தக்கவியில், ‘அரவப்பெண்ணெழுவர்’ என்பதற்குப் ‘பன னகநாட்டுப்பெண்கள் எழுவர், நாகர்குலக்கன்னியர்கள் எழுவர்’ என்பது தாற்பரியமாம். இங்ஙனம், தாகாகுலப்பெண்கள் ஏழுபெயர் காந்தருவமணமபுரிந்து ஏழுபுத்திரர்களைப் பெற்றார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

74-வது கவி:

“காந்தவீரன் குலசேகரன்கூடபாண்டி
காமருசுக்கர மாதிருட்டி
ஆபந்தபரஞ்சோதி யோடுசினம்பல
னாய்கவுண்டலீயன் மின்னரசே.”

‘மேலே கூறியிருக்கிறபடிக்கு அந்த ஏழுகன்னியர்களிடந்

திற்பிறந்த புத்திரர்கள் ஏழுபேருக்கும், காந்தவீரன், குல்சே, கரன, கூட்பாண்டி, மாதிரூட்டி, பரஞ்சோதி, சினம்பலன், கவுண்டலீயன் என்றுபேராம்.' சானரோர்மரபு, அதுபந்தம், சுராபாண்டியன் சரித்திரம், 70-வது பக்கத்தில், 'இந்த ஏழு புத்திரருக்கும் காந்தவீரபாண்டியன், குலசேகரபாண்டியன், கூட்பாண்டியன், உக்கிரதிஷ்டிப்பாண்டியன் (மாதிரூட்டிப்பாண்டியன்), பரஞ்சோதிப்பாண்டியன், சினம்பலபாண்டியன், கவுண்டலீயபாண்டியன்' என்று பெயரிட்டனர் என வரைந்திருக்கிறது.

(சு) அந்தப்பெண்கள் ஏழுபேரும் தாங்களபெற்ற புத்திரர்கள் எழுவரைபுந் தந்தையாகிய காந்தமாரிஷியிடத்தில் ஓப்பிததுவிட்டு, தங்கள் சென்னநாடாகிய நாகர்நாடுபோய்ச் சேர்ந்தார்கள். தந்தையானவர் ஏழுவழுதிகளையும் அங்ஙனங் கங்காநதித்தீரத்திலிருந்த காளிகாதேவி கோயிலுக்குள்ளேவைத்து, முனிவர்களுக்குப் பாலமுதளித்துவந்த மலமபசுவாகிய காமதேனு*வின பால்கொடுத்தது வளர்க்துவந்த

* காமதேனு என்பது இமயமலையிலுள்ள பெரிய பசுவுக்குப் பெயராம் இமயமலையிலிருந்த சுராநாடு ஆண்டு வந்த இந்திரமகாராசன் பூவததில் வைத்திருந்த பசுமாட்டிற்குக் 'காமதேனு' என்று பெயர். சுராநாட்டிற்குப் பகவிற்குமானது விருடியதெல்லாமளிககுமீ விருக்கம என மதிக்கப்பட்டதுபோல், அந்தநாட்டு மலமபசுவாகிய காமதேனு எனப் பெயர்கொண்ட பசுவும் விருடியதெல்லாமளிகக்கும் பசு என மதிக்கப்பட்டது. பூவததில் விருக்கசாதிகளுள்ளே கற்பகவிற்குமானது இனிய அமுதம், சாசுநரைமுதலான உணவுபபண்டங்களித்து மானிடகுலத்தவர்களுக்கூட விருக்கசாதிகளுள்ளே பசுவானது பாலமுதம், தயிர், மோர், வெண்ணெய், நெய் முதலான இனிய உணவுபபண்டங்களித்து மானிடகுலத்தவர்களுக்கு உதவிற்று. ஆனதால், மானிடகுலத்தவர்கள் அதற்குக் கற்பகம எனப் பெயரிட்டு வியப்புற்று மகிழ்ந்தபிரகாரம், இதற்குக் காமதேனு எனப் பெரிட்டு வியப்புற்று மகிழ்ந்துவந்தனா. விசேஷமாய், மலைகள் வனங்களில் தபஞ்செய்துவந்த ரிஷிகளுக்கும் இந்த கற்பகவிற்குமுந் காமதேனுவும் பூர்வததில் உணவளித்தன. See the cut in "The Hindoo Camadeno" on page 658, Vol. iii., 'Jenks' Comprehensive Commentary of the Holy Bible.

தார். அவர்கள் காளிகாதேவியின் ஆலயத்திற்குள் வைத்து வளர்க்கப்பட்டபடியால் அவர்களுக்குக் காளிபுத்திரர் எனப் பெயராயிற்று. இதைச்சுட்டி, சான்றோர்கும்மி, 73-வது கவியிற் கூறியிருப்பது:

“பகவதியாகிய மாகாளிகோயிற்
பசுபபாற்கொடுத்து வளர்த்ததினால்
புகலருமற்றிங் கெழுவருமாகாளி
புத்திரராயினர் மின்னரசே.”

(எ) இவ்வாறு அவர்களை வளர்த்துவருகையில், பிதாவாகிய காந்தரிஷி அவர்களுக்கு நாலாவிததைகளுஞ் சொல்லிக் கொடுத்து, நாலாவித கலவிசாஸதிரங்களுமே போதித்துவந்தார். பதினெண்ணுபுதவித்தைகளில் மிகு வல்லபாகளானார்கள். சந்திரியகுலத்துக்குரிய யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், தேரேற்றம் முதலான வாகனசாரிவிதைகளுமே படிப்பிந்தார். வயது பதினாறுகிறபோது அவர்களுக்கு முடிதரிப்பித்து, வந்தியபருவத்திற்குத் தெற்கிலிருக்கின்ற கலிங்கதேசத்திலுள்ள காந்தவிஞ்சையநகரத்திற் குடியிருந்ததி, அதற்குச் சமீபத்திலுள்ள பிட்டாபுரத்திற் காளிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு அந்தநாடு ஆண்டுவருமபடியாக அவர்களில் முததவனாகிய காந்தவீரபாண்டியனுக்கு நாடாள்வார்ப்பட்டங்கட்டி, அவர்களைக் காளிகாதேவி அடைக்கலத்தில வைத்தார். இதைச்சுட்டி, மேற்படி சான்றோர்கும்மி, 75-வது, 76-வது கவிகளில் வருவது:

75-வது கவி.

“நாமந்தரித்தவர் தங்களைவிஞ்சை
நகரத்திருத்தி மகேசுரனைக்
காமநுமாலிங்க ரூபமாய்ப்பூசிக்கக்
கட்டளையிட்டனன் மின்னரசே.”

இதில் ‘விஞ்சைநகரம்’ எனக் கண்டிருப்பது கலிங்கதேசத்துக் காந்தவிஞ்சைய நகரமாம்.

76-வது கவி :

“காசினிக்கோர்முடி யாகும்பிட்டாபுரக்
காளிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு
மாசறுசேர்க்காந்த வீரபாண்டிக்கலர்
வைகியுசிந்தர மின்னரசே.”

இதற்சொல்லப்பட்டிருக்கிற மூத்தஞ்ஞாநாகிய காந்தவீர பாண்டியனுக்கு நாடாள்வார்ப்பட்டங்கட்டி, அந்த நாடாளும் படி செய்தார்.

(அ) மேற்படி ஏழுபுதல்வர்களும் கங்காததித்தீரத்திற் பிறந்து, அங்ஙனம் வளர்க்கப்பட்டபடியால, அவர்களுக்கும் அவாகளகுலத்தவர்களுக்கும் ‘சானவேயர், ‘கங்காசுலத்தார்’ எனப் பட்டப்பெயர்களுண்டாயின. இந்தப்பட்டப்பேர்களுக் கு விபரம் இப்பிரகரணத்து நானகாவது பிரிவிற் காண்க.

(க) இப்படியிருந்துவருகிறநானையிலே, விதர்ப்பதேசத் தில், தாரிசாபுரிநகரத்தில், விசயபாணு எனப் பெயர்கொண்ட ஓராசன செங்கோறசெலுத்திவந்தான். அவன்தேவிக்கு ‘மா ணிக்கமாதேவி’ என்றுபேர் அந்த விசயபாணுமகாராசனுக்கு அவன்வயிற்றில ஏழுபுத்திரிகளபிறந்தார்கள. அவர்களுக்கு, (1) சூரியகனனிகை. (2) சந்திரகனனிகை. (3) நாககனனி கை. (4) அமரகன்னிகை. (5) சுரகனனிகை. (6) சுந்தரகன னிகை. (7) பாலகனனிகை எனப்பெயராம். இந்த ஏழு புத்திரிகளும் பிறந்து வளர்ந்துவருகையில், அவர்கள் மாதா வாகிய மாணிக்கமாதேவி தேகவியோகமாயினள். அதன பின்னர், மேற்படி விசயபாணுமகாராசன் கோளதேசத்துக் காடவராசன்புத்திரி வன்னமாதேவியை விவாகஞ்செய்துகொ ண்டனன். இவன்சொல்லிய தூயோசனைக்கிசைந்து, மேற் படி விசயபாணுராசனுவன் தன்புத்திரிகள் ஏழுபேரையும் வனத்திற்கொண்டுபோய் விட்டுவிடத் தன் மந்திரிகளுக்குக் கற்பித்தான். அந்தக் கற்பனைப்பிரகாரம், அந்த ஏழுபுத்திரி களையும் வனத்திற்கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டார்கள். அவ் வாறு விட்டுவிடப்பட்ட அந்த ஏழுபெண்களையும், அந்த வனத் தில் தபஞ்செய்துகொண்டிருந்த தந்திமாரிஷியானவர்கள்,

அவர்களைத் தமது ஆச்சிரமத்திற் சேர்த்துவைத்துப் புத்திரி கள்போல வளர்த்துவந்தார். சத்திரிய ரிஷியாகிய சுராபாண் டியராசன் நாரதமுனியை அழைத்து மேற்படி தந்திமாரிஷியி னிடத்திற்குத் தூதனுப்பிப் பெண்பேசி, அந்த ஏழுபெண்க ளையும் தன்புத்திரர் ஏழுபேருக்கும் பாணிககிரகணஞ் செய் யக்கருதி,

- (1) காந்தவீரபாண்டியனுக்குச் சூரியகன்னிகையும்,
 - (2) குலசேகரபாண்டியனுக்குச் சந்திரகன்னிகையும்,
 - (3) கூட்பாண்டியனுக்கு நாககன்னிகையும்,
 - (4) உக்கிரதிருஷ்டிப்பாண்டியனுக்கு அமரகன்னிகையும்,
 - (5) பரஞ்சோதிபாண்டியனுக்குச் சுரகன்னிகையும்,
 - (6) சினம்பலபாண்டியனுக்குச் சுந்தரகன்னிகையும்,
 - (7) கவுண்டலீயபாண்டியனுக்குப் பாலகன்னிகையும்,
- மணமுடிக்கப்பட்டனர்.

இதைச்சுட்டி, சான்றோர்கும்மி, 86-வது கவிமுதல் 90-வது கவிவரையினும் வருமாறு:

86-வது கவி :

“பின்னரிவ்வேழு பெயருமவிதர்ப்பப்
பெருமபுவித் தாரிசாமாநகர
மன்னனவிசயமா பாணுவினறேவிமா
ணிககமாதேவிக்கு மின்னரசே.”

87-வது கவி :

“தோன்றியவன்செத்த பின்னர்மற்கேரளத்
தொல்புவிக்காடவ ராசன்மகள்
ஆனறபெயர்வனன மாதேவியெனனு
மணங்கரவிந்தமார் மினனரசே.”

88-வது கவி :

“மாவிசயபாணு மன்ன னுக்காருயிர்
மாதாகியபினனர் மாவனத்தில்
தேவருங்கண்டு வருந்தக்கொடுபோய்ச்
செலுத்தினதால்மரை மினனரசே.”

89-வது கவி :

“தந்திமகாமுனி கண்டெடுத்தாங்கு
வளர்த்தசுகன்ணி சந்திரகன்னி
முந்தியசூரிய கன்னிசந்தரகன்னி
முக்கியமாகிய மின்னரசே.”

90-வது கவி :

“ஆடரவக்கன்னி மாபாலகன்னி
அமராகனகன்னிகை யாகிவளர்
நீடியபெணக னெழுவரைவேட்டனர்
நீர்நிலம்போற்றிய மின்னரசே.”

(க0) இந்தப்பிரகாரம் மேற்படி ஏழுபுத்திரர்களுக்கும் விவாகம் நிறையேறிச் சிறிதுகாலஞ்சென்றபின், சுராபாண்டியராசாவாகிய காந்தமாரிஷியானவர் தன புத்திரர்களுக்கும் தன சுற்றத்தார்களுக்கும் இனி நடந்துகொள்ளவேண்டிய காரியங்களை எடுத்துக்கூறி, சகல திட்டங்களுஞ் செயதபிறகு ‘தக்ஷண கயிலாசம்’ எனப் பெயர்பெற்ற பொதிகைமாமலைக்குப் போய அவவிடத்தில் தவநிலையில் வீற்றிருந்தார்.

இதைச்சுடம், சானரோர்குமமி, 94-வது கவி கூறுவது.

“பின்னரமிர்த மெனும்பெயர்பாண்டிப்
பெரியவன றென்மலையைச்சார்ந்து
மன்னுமகத்திய மாமுனியைக்கண்டு
மற்றவ்விடத்தினில் மின்னரசே.”

“சித்தனாக விருந்தன்ன.”

(கக) தங்கள் பிதாவாகிய சுராபாண்டியராசன் சந்தனாகலம் எனப் பெயர்கொண்ட பொதியமாமலைக்குத் தவஞ்செய்யப்போயவிட்டபிறகு, காந்தவீரபாண்டியன் முதலான ஏழு பாண்டியர்களும் ஒருநாள் வனவேட்டையாடுதற்குப் போயிருந்தகாலத்தில், வேட்டைகளாடிப் பசிதாகத்தால் தவித்து விடாயத்துப்போயினர். அப்போது மூத்தவனாகிய காந்தவீரபாண்டியன் தன்தம்பி குலசேகரபாண்டியனைக் கூப்பிட்டு, “அதி

கத்தாகியிருக்கிறது, நீயோய் இந்தவனத்திலிருக்கின்ற கற்ப
கங்களில் அமுதம் இறக்கிக்கொண்டோ" என்றான். இதைச்
சுட்டிய சான்றோருடைய 95-வது, 96-வது, 97-வது கவிகள்:

95-வது கவி:

சித்தனாகலிருந்தபின்பியோது
செப்பியபாண்டி பெருவர்களும்
அத்திரசத்திரத் தோடொருநாள்வணக்
தாடகத்தாமரை மின்னரசே."

96-வது கவி:

"வேட்டைகளாடும்படி யோயிருக்கையி
லேயிருதாயமுண்டாயினதால்,
நாட்டங்களிப்புற வேகாந்தவீரிய
நாட்டுமாதம் மின்னரசே."

97-வது கவி:

தீதிறநற்குலசேகரனைப்பார்த்துச்
சென்றுவனத்திற்பனையுயிர்தந்
கோதறநீயிறக்கிக்கொடுவாவென்று
கூறியனுப்பினன் மின்னரசே."

அந்தப்படிச் சூலசேகரபாண்டியனையோய், அமுதவித்தை
முறைப்பிரகாரம் கற்பகத்தில் அமுதயிறக்கி முதல்தாணுண்
டுகொண்டு, மீத்ததைத் தனமயனித்திற்துக் கொண்டுவந்
தான். அவன் முந்தியமுதம் உண்டது தெரிந்தகொண்டு,
அவன்மீது மிகுதொப்புகொண்டு அவனைச்சுபித்து, 'நீ யரு
மைத்தொயிலாயிவ் இந்த அமுதவற்பத்திசெட்டயுதற்கு அயோ
ககியனுய்யியோகப்படியால், நீ செனசேகரத்திறகுப்போய் மீன்
பிடித்துச் சேனம்பண்ணக்கூடியவை எனச்சொல்லி யனுப்பி
விட்டான். அந்தப்பிரகாரம் சூலசேகரபாண்டியன் தென்
பூமிநோக்கிப்போய் மணவாளநீசோந்து தனமயன்வாக்குப்
படி மீன்பிடித்துச் சேனம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில்,
மணவாளிருந்த நாட்டானவந்த சமணரரசன் சூலசேகர
பாண்டியனை ஒருநாள்வென்று இவ்வுடைய பூமிநோக்கித்தலை

சாரிததறிந்துகொண்டு, தன் புத்திரி சுலோதையம்மாளை
அவனுக்கு மணமுடித்துக்கொடுத்துத் தன் பட்டத்துக்குப் புத
திரானில்லாததால், மேற்படி குலசேகரபாண்டியனுக்குப் பட
டங்கட்டி அந்த நாடாளவைத்தான். குலசேகரன் முன்னே
மீனபிடிக்குந்தொழிற் செயதுவந்தமையால்; கொடியில் மீன
படிவமைத்து மீனக்கொடிகட்டி சந்திரகுலத்துக்கு அரசனா
கத் தன் வமிசத்துக்குரிய பாண்டியன் என்னும் பெயர்பெற்று
விளங்கலாயினான். இவனுடைய வமிசத்திலுதித்த பாண்டி
யான் தெடுங்காலம் பாண்டிநாடாண்டிவந்தனர்.

இதைச்சுட்டி, சானரோர்க்கும்மியில்வரும் செய்யுட்கள்

98-வது கவி :

“ அப்படியேயவன் போகிறோதலி
லருந்திமிஞ்சினதை யண்ணனிடஞ்
சொற்படிதபயிக் கொடுவந்ததாற்குல
சேகரன்றோமறு மினனரசே.”

99-வது கவி :

“ பாண்டியறுவரைபும விட்டுநீங்கிப்
பரிந்துதென்பூமிக்குப் பாத்தியமாய்ப்
பூண்டவளமண் லூரேனும்பூமி
புரக்குஞ்சமணனை மின்னரசே.”

100-வது கவி :

அடுத்துமீனபிடிக்குந்தொழிலெப்போக
மாற்றிவருகையி லெய்யருந்தான்
எடுக்குகின்றது சானனரின்வந்தகண்.
தேவிருத்ததந்ததை மின்னரசே.”

101-வது கவி :

தூயலிசாரனை செய்ததன் புத்திரி
சுலோதையம்மாவருந்ததாமதிபத்
நியின்றுனனந்த கணக்குயராணிவாத
தெய்வமணமலர் மின்னரசே.”

102-வது கவி :

“ அரகவனுக்குக் கொடுத்தனனமா நிலம்
யாவையுமக்குல சேகரனார்
வருபுனலோடிய மீனபிடிக்குந்தொழில்
மாருதுசெய்தலான மின்னரசே.”

103-வது கவி :

“ மச்சக்கொடிகட்டிச் சந்திரகுலத்துக்கு
மன்னவனாகிப் பலவுயிர்க்கோ
ரச்சமில்லாம லரசாண்டிருந்தன
னமமண ஹரினின் மின்னரசே.”

(கஉ) காந்தவீரபாண்டியனானவன் தன் தம்பிமா ஒரு
ஒருவனாகிய இளம்பலபாண்டியன் கற்பகவிருக்கைகளாகிட
பனை, தெங்கு, ஈந்து என்னும் மூவகை விருக்கைகளில் வரு
சை மந்திராமுறைப்படிக்கு அமுதமிறக்கி, சகலரும அமுத
பானஞ்செய்யும்படி சந்திரதீதிலவைத்துத் தருமமநடத்தவ
ரக் கட்டளைசெய்தான்.

இதைச்சுட்டி, சான்றோர்க்கும்மி, 124-வது, 125-வது கவிச்சு
வருமாறு :

124-வது கவி :

“ நற்காந்தவீர நட்டன்சின்மபடி
நாட்டைப்பார்த்துத் தமதுகுல
விற்பத்தியாம்பனை யிந்துதென்முனறு
விருட்சத்திருக்கொளிர் மின்னரசே.”

125-வது கவி :

“ அமிரசபாண்டியநகரத்தின்கண்
கஞ்ஞருந்துப்படி சந்திரத்தில
கமழவைத்தறஞ் செவ்வெனப்பற்பல
கட்டளையிட்டனன் மின்னரசே.”

மனைதன் தமையன், காந்தவீரபாண்டியன் கட்டளைப்பிரகாரம்,
பாண்டியபலபாண்டியன் கற்பகங்களில் விஞ்சைமந்திர முறைப

படிககு* அமுதமிறக்கித் தருமம் நடத்திவருகிறநாளையிலே
ஆதிச் சங்கராசாரியார் தமது சீஷர்களோடு வட்டேசத்திற்கு
யாத்திரைபோகையில், சினம்பலபாண்டியன் வானவமுதமா
கிய கற்பகவமுதமிறக்கிவைத்து தருமம் நடத்திவந்த விடத்
திற்குவந்து, சினம்பலபாண்டியன் விஞ்சைமந்திரப் பிரயோ
கத்தால், அந்தரத்தில் உற்பத்தியாகின்ற, மதுரம்பொருந்திய
அமுதமிறக்குஞ் சித்திரத்தை மிகுந்த பிரமிப்புடன் பார்த்து
மேற்படி, சினம்பலபாண்டியனை வணங்கி, அவனை யினக்கித்
தனக்குக் குருவாகவைத்து மேற்படி, விஞ்சைமந்திர வுபதே
சம்பெற்றுக்கொண்டனர். அதுமுதல் சினம்பலபாண்டிய
னுக்கு விஞ்சைமந்திரம் பவிக்காதுபோனதால், தனக்கு நே
ரிட்ட விபத்தை நினைத்து மிகு அயரமுற்றோனாயினன். இதைச்
சுட்டி, சான்றோருமயி, 128-வது கவிமுதல் 131-வது கவிவ
ரையினும் வருமாறு:

128-வது கவி

“வந்தஞானமபிகை மைந்தனுஞ் சங்கர
மாமுனிமாணுக்கர் தங்களுடன்
அந்தமிகும்வட தேசத்துக்கியரத்திரை
யாகசெல்லுமபோது, மின்னரசே.”

129-வது கவி

“எங்கும்புகழுஞ் சினம்பலன் விச்சையா
வினனமுதிறக்கும் வணநேரக்கி
“அங்கவன்பாள் லடைந்துபணிவோடும்
அமமந்திரத்தினை மின்னரசே.”

இதில், ‘விச்சையால்’ என்பதற்கு “விஞ்சை மந்திரப்பிர
யோகத்தால்” என்பது பொருளாம்.

130-வது கவி:

“தனக்குபதேசிதக்க கொல்லச்சினம்பலன்
தான்விதிதனை மிகமறந்து
கனக்குறுதானுச்ச சங்கரமாமுனி
காதினிலோதினான் மின்னரசே.”

* விஞ்சை மந்திரப்பிரயோகத்தாலமுதிறக்கியது புராண
சித்தாந்தம்.

131-வது கவி:

திருநற்றத்துக் குள்ளாகிவிச்சை
யொழிந்ததனால் வழக்கப்படிக்குக்
கோதலிந்தமிழறக்கவராமல்
குணகுணந்தானொளிர் மின்னரசே.”

இந்தப்பிரகாரம், இனம்பலபாண்டியனுக்கு விஞ்சை மந
திரப்பிரயோகம் பலிக்காதுபோனபின்பு, காளிகாதேவியின்
அணுக்கிரகத்தால், கற்பகத்தில் தாவி அமுதமிழ்க்கும் முறை
பயின்று, அமுதவிற்பத்தி செய்துவந்தான். கர்ந்தவிரபாண்
டியன இதையறிந்து, இனம்பலபாண்டியனை அழைத்து, தடந
தகாரியங்களை விசாரித்து, அவன விதிமறந்து செய்தகுற்றத
திறகுச் சாபம்விதித்தான். உடனே இனம்பலபாண்டியன
தன குடும்பசகிதமாய் வட திராவிடநாயகிட்டு நீங்கி, சோழ
மண்டலத்திலுள்ள ஏனநாவ லுருககுவந்து அங்ஙனம் வாசஞ்
செய்துகொண்டிருந்தான்.

இதைக்குறித்த சான்றோர்க்கும்மி, 138-வது, 139-வது கவி
கள் வருமாறு:

138-வது கவி:

“ஆகியபின்னர்ச் இனம்பலபாண்டியன்
ஆகமமாரண நாற்கலைகள்
சேகறவாராயந் திருக்குங்காந்தவீர
தென்னவன்சாபத்தான் மின்னரசே.”

இந்தக்கவியில், “ஆகமமாரண நாற்கலைகள் சேகறவார”
ய்ந்திருக்குங் காந்தவீரதென்னவன்” என வந்திருப்பதற்கு
ஆகமங்கள், வேதங்கள், நாலாகலைகள், குற்றமறக் கற்றறிந்த
காந்தவீரபாண்டியன்” என்பது தற்பரியமாம்.

139-வது கவி:

“எப்பொழுதுந்தன்னை விட்டுநீங்காத
வறவினரோடும் விடத்தைவிட்டுப்
பபயியசோழ மண்டலத்தினாவலுர்ப்
பார்வந்துசேர்ந்தான் மின்னரசே.”

அவ்வாறு சினம்பலபாண்டியன் அந்த ஏனநாவில தன
ஏழுபத்திரோடு வாசஞ்செய்தான். அந்தப் புத்திரருக்கு,

ஏனாதிபாண்டியன்,
செயதுங்கபாண்டியன்,
அளகேசபாண்டியன்,
விக்கிரமபாண்டியன்,
மதுலபாண்டியன்,
கமலபாண்டியன்,
இரணசூரபாண்டியன்.

ஐயபெயராம்.

இதைச்சுட்டிச் சானரோர்க்கும்மி, 140-வது கவியிற் கூறிப் பிறுப
பது

சனம்பலனுக்கேனாதிபத்தனஞ்செய
துவகனளகேசன் விக்கிரமன்,
இனமதுலனறிங் கமலன்மாரண
சூரனெழுவாகள மினனரசே”

“மைந்தர்பிறந்தனர்.”

இங்ஙனம் ஏனாதி, செயதுவகன், அளகேசன், விக்கிரமன்,
மதுலன், இரணசூரன் என்றுவரும் பாண்டியருக்குத் தாயிர
பரிதனத்தில் குஞ்சரன், விந்தை, சுந்தரன், தனகன், திலகன்,
சுந்தரவாகு எனப் பெயர்கள்வந்து வழங்குகின்றன. * சினம்
பலன் மரபினில் இரண்டுபேர் காவேரியுடையது அணங்குட
பிற, கூடைதொடாதுபிரணதற்காத வனகொலையாய் மடிந்து
பாபவிட்டனா.

இங்ஙனங் கூறியிருப்பது சான்றோர்களுள் பூர்வ உற்பத்தி
யால், சான்றோர்களுத்தவர்களுக்குத் தந்தைவழி சுராபாண்
டிய மகாராசன் வழிசமூக இருசுரரரி தாய்வழி சங்கருடமகா
ராசன் வழிசமூகனதால், இருவழியாலும் சான்றோர்களுத்த
வா பூர்வ சத்திரியருலத்தினுதித்தவர்கள் எனபது ருசுவாகின்
றது இதற்குப்பிற்பகடி சினம்பலபாண்டியன் புத்திரர்கள்,

* தாயிரசாதனப்பேரிகள் பெரும்பாலும் சத்தகனனிகளின்
பெயர்கள் துட்டியவைகளாயிருக்கின்றன.

காஞ்சிபுரத்திலிருந்து, தொண்டைவளநாடாண்டு, தொண்டைமண்டலச் சான்றோர் எனப் பெயர்பெற்றிருந்தனர்.

இனி தாணகாவதுபிழிவுப் படங்களுக்குப் பொருளுரை கூறுவோம்.

(4) சான்றோர்குலத்தி விருதுகளின படங்களும், சான்றோர்காட்சிப்படமும்.

சான்றோர்குலத்துக்குரிய இராச சின்னங்களுக்கு விபரம் வருமாறு :

(i) a. சிங்கமுகத்தண்டுகைப்படம்.

சிங்கவடிவம் இராச சின்னங்களிலொன்றானமையால், சிங்கமுகத்தண்டுகை பூர்வத்தில் அரசுகுலத்தவர்கள் ஏறுஞ் சிவிகையாம் சான்றோர்குல மேன்மதிகள் நாளதும் இவ்வகைத்தண்டுகைவைத்து வழங்கிவருகிறார்கள்.

b. பஞ்சவர்ணப்பாவாடைப் படம்

இதவும் இராசசின்னங்களில் ஒன்றாகும்.

(ii) இரட்டைவெள்ளையாணப்படம்

இதவும் இராசசின்னங்களிலொன்றும்.

(iii) ஆராய்ச்சி மணிப்படம்.

ஆராய்ச்சிமணிக்கு 'அசையாமணி' என்று பெயர் பூவகாஸத்தில் குமரசேனங்களில் துன்பத்துக்குள்ளானவர்கள் அநியாயம் அனுபவிக்கும்வேளைகளில், அவ்வாறு அநியாயம் அனுபவிப்பவன்பேர்ப், அரண்மனைவாசலிற் கட்டியிருக்கும் அந்த அசையாமணியை, அணைக்கவே, அரசன் தக்கணமே அவனைத் தன் சீமுகத்திற்கு வருத்தி அவன் வழக்கைத் தீரவிசாரித்து நியாயஞ்செய்வது பூர்வ உயிழர்ச்சி வழக்காம். இதற்கென்று அரண்மனைவாசலில் தூக்கிவைத்திருக்கும் பெரியமணிக்கு 'ஆராய்ச்சிமணி, அசையாமணி' எனப் பெயரிருந்தது "ஆராய்ச்சிமணி, A bell attached to a royal palace, rung by those who seek for justice from the king." "அசையாமணி, A bell seldom rung, attached to the royal palace

* Vide, Dr. Winkler's Tamil and English Dictionary, p. 9, 71

to inform the sovereign of any calamity or other extraordinary event, “ஆராயச்சிமணி.”

(iv) இரட்டைச்சங்குப்பட்டம்.

இதுவும் இராசசினைங்களிலொன்றும்.*

(v) இரட்டை வெண்குடைப் படம்.

இதுவும் இராசசினைங்களிலொன்றும்.

(vi) இரட்டைச்சுருட்டிப் படம்.

சுருட்டிக்கு ஆலவட்டம் என்றும் பெயர். இதுவும் இராசசினைங்களிலொன்றும்.

(vii) இரட்டை வெண்சாமரப்படம்.

சாமரத்துக்குச் ‘சாமரை’ என்றும் பெயர்வழங்கும் அது கவரிமானின துய்ய வெண்ணிறப்பொருத்திய வாலினால் உண் பெண்ணப்படுகிறபடியால், அதற்குக் ‘கவரி’ எனவும் பெயர் வரும். இதுவும் இராசசினைங்களிலொன்றாகும்.

(viii) சிதம்பரச்சாதனக்கொடிப்பட்டம் இரண்டு. அவை களில் ஒன்று சிங்கக்கொடிப்பட்டம்; ஒன்று ரிஷபக்கொடிப் படம். ஒன்றிற் சிங்கரூபம் அமைத்திருப்பதால், சிங்கக்கொடி பென்றும், ஒன்றில் காளைரூபம் அமைத்திருப்பதால், ரிஷபக் கொடியென்றும் பெயர்களுண்டாயின. சிங்கமும், ரிஷபமும் இராசசினைங்களாகும். சான்றோர்குலத்தவர்கள் தங்களுடைய நாயகியாகிய பத்திரகாளியம்மையின்து வாகனஞ் ‘சிங்க மும், தங்கள் குலநாயகராகிய சிவபிரானதுவாகனம் ரிஷபமும் மானதால், அவ்விருசினைகளையுந் தங்கள் துவசங்களிலமைத்துக்கொண்டனர்.

இந்தப்படிக்குச் சான்றோர்குலத்தவர்கள் பூவமுதல் இராசசினைங்கள் பெற்றுவந்திருக்கின்றமையால், அவர்கள் அரச குலத்தவர்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

* சான்றோர் வங்கிசத்திலு முதல்முதல் விக்ராதபாண்டியன் ரெட்டைச்சங்கை விருதிக ஸ்தலத்துக் திருமங்கலியத்திற்கு இருபுறத்திலும் கட்டியபடி, ஏற்பாடுசெய்ததாகச் சுரா பாண்டியபுராணம் கூறுகிறது; 61. சான்றோர் குமமி, 52-வது, 53-வது செய்யுட்கள்.

இந்தப்பிரகாரம், சான்றோர்குலத்தவர்கள் பூர்வத்தில் இராசலிருந்துகள் பெற்றிருந்ததற்கு நூற்சாட்சி இரண்டு இங்ஙனங் கூறுவோம்.

A. சான்றோர்களும்மி, 219 -வது, 220 -வது, 257 -வது, 258 -வது, 259-வது கவிகள் வருமாறு

219-வது கவி :

“செய்துபிரவஞ்சன கப்பங்கட்டும்படிச்
செய்தனன்சோழன் மகிழ்ந்துவலங்
கைமமனனராகிய சான்றோர்க்குத்தண்டிசை
காசளம்வெண்குடை மின்னரசே”

220-வது கவி :

“சிங்கக்கொடிமேள தாளங்கள்சாமரை
தெய்வவிருது களும்முடியுந்
தங்கச்சரப்பளி மோகனமாலைகள்
தான்கொடுத்தானெளிர் மின்னரசே.”

இந்த இரண்டுகவிகளுக்குஞ் சார்புரை.

பிரவஞ்சன எனப் பெயர்கொண்ட ஓராசன் சோழராசனைச்செயித்து அவனைத் தனக்குட்படுத்துமபடிக்குச் சேனைகளோடு புறப்பட்டிச் சண்டைகருவந்தான். அதுகண்டு சோழராசன் காளிபுத்திரர்களாகிய சான்றோர்குலத்தவர்கள் துணையால் மேற்படி பிரவஞ்சராசனைச் செயித்துத் துரத்திவிட்டான். அப்போது சோழன் சந்தோஷப்பட்டு, மேற்படி கவிகளிற் கூறியிருக்கிறபிரகாரம் அவர்களுக்குத் தண்டிசை, கருங்கொம்பு, வெண்குடை, சிங்கக்கொடி, மேளதாளங்கள், வெண்சாமரை, மகுடம், தங்கச்சரப்பணி, மோகனமாலைகள் முதலான இராசலிருந்துகள் அளித்தன.

257-வது கவி :

“பொன்னுப்ரண் மணித்தீதாமபரம்
போர்த்திவல்லம்புரி யாப்பணிவம்
பன்னருமாவிரு சாங்க்கொடுத்தப்
புராசத்தியாகிய மின்னரசே.”

258-வது கவி :

“காளிவரபுத்திரர் தால்வரையுங்கூடக்
காமருவெள்ளரனை மேலேற்றி
மேனொழிதோளும் வாச்சியமபற்புல
வேண்டிவிருதுகள் மின்னரசே.”

259-வது கவி :

“ஒழிநகரம்வலஞ்செய் வித்தேயவர்
ஊர்க்குவிடுத்தனை மற்றவர்போய்
நாடருங்காளிகா தேவிதிருவடி
நாடிப்பணிந்தனர் மின்னரசே.”

இந்த மூன்றுகவிகளுக்குஞ் சார்புரை.

மகாமுனியொருவன் சோழனிடத்திற்குவந்து, ‘கடலுக்குள்ளிருக்கின்ற தீவு ஒன்றில் செவ்வந்திப்புஷ்ப விருகை மிருக்கிறது. அதின் புஷ்பங்கள் சிவபூசைக்கு ஏற்ற புஷ்பங்கள்’ என்றான். அந்தத்தீவுக்குப்போய் அவ்விருகைத்தைக் கொண்டுவர ஒருவருந் துணிவுகொள்ளமாட்டாதிருக்கையில், சினமபலபாண்டியன் மரபிலுதித்த செயதுங்கபாண்டியன் நான்போய்க் கொண்டுவருகிறேனெனச் சொல்லி, அரசனிடத்தில் விடைபெற்று, சதுரங்கசேனைகளோடு புறப்பட்டுக் கபபலேறிப்போய், அத்தீவிற்புகுந்து, அந்தாட்டாரோடு போராபுரிந்து செயம்பெற்று, அந்தச்செவ்வந்திப்புஷ்ப விருகைகளிலொன்றை வேரோடு தூரோடு பிடுங்கிக்கொண்டவந்து, சோழன்முன்வைத்தான். அதுகண்டு சோழராசன் ஆனந்தபரவசமடைந்து, அந்தச்செவ்வந்திப்புஷ்ப விருகைத்தைத் தன்னுடைய நத்தனவனத்திலவைத்துப் பத்திரமாக வளர்த்துவரக் கற்பித்ததுமன்றி, செயதுங்கபாண்டியனுக்கும் அவன்குலத்தவர்களுக்கும் விலைபெற்ற ஆடையாபரணங்கள், பீதாம்பரம், வலம்புரிச்சரத்து, வெள்ளையானை முதலான விருதுகளளித்து, மேற்படி செயதுங்கபாண்டியனை மேற்படி வெள்ளையானையினமேலேற்றி, மேனதான் வரச்சியங்களோ

மீம், பற்பல இராசவிருதுகளோடு நகரத்தை வலஞ்சுற்றி வரச்செய்து, மிகவும் மேன்மைப்படுத்திவைத்தான்.

B. அயோத்திமாநகராண்ட தசரதமகாராசன சான்றோர் குலத்தவர்களுக்கு அளித்த இராசவிருதுகள்.

இதற்கு விபரம் சான்றோர்புராணம், சம்பரன்வதைப்படலத்திற் கூறியிருக்கின்றது.

சம்பரன் எனப் பெயர்கொண்ட ஒரு அக்ஷராசன் சுரநாடடைக் கடடிக்கொண்டு, இந்திரனையும், அவனுடைய குடிகளாகிய தேவர்களையும் மிகவும் இடைஞ்சற்படுத்திவந்தான் அந்தத்துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமல், இந்திரனுந் தேவர்களும் அயோத்திமாநகருக்குவந்து, தசரதமகாராசனுக்குத் தெரிவித்து, தந்தனுக்கு தேரிட்டிருக்கிற துன்பத்தை நீக்கி இரட்சிக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அது கேட்டு, தசரதமகாராசன் தன் செங்கோலுக்குட்பட்ட அரசர்களெல்லோரும் போர்த்தொல்லுமாகி, சம்பராசரனோடு யுத்தஞ் செய்ய வரும்பொருட்டாக தன்னரசுக்குட்பட்ட சகல தேசங்களிலும் புறைசாத்தினான்.

இதைச்சுட்டி, சான்றோர்புராணம், சம்பரன்வதைப்படலம், 8-வது கவியிற் சொல்லியிருப்பது :

“ முழங்கினபேரினைச் சகடைமுருடுபிணைதில்பம்பை
முழங்கினவென்சங்கம வளைமுந்நீர்மும்மடங்கு
தழவகினகர்த்தமுனெகிற மழவகினவாய்ப்படுதமரந்
தழங்கினமுத்தமையாணை தழங்கினவாய்புரிதிரைகள்.”

தசரதமகாராசன் புறைசாத்திவித்தது கேட்டு, மற்ற அரசர்களோடு சான்றோர்குலத்துணை மதனபாண்டியனுமீ தனசேனைகளோடு புறப்பட்டே தசரதமகாராசனிருந்த அயோத்திமாநகரத்திற்குவந்து, யுத்தத்துக்குக்கூடப் புறப்படலான.

* சான்றோர்குமமி, 81—83, 91—93, செய்யுட்கள்

† இதைச் சுரபராணம், புராணத்திலுளும் பெயரோடு சமரசப்படுத்திக் சான்றோர்குமமி, 81—83, செய்யுட்கள் காண்க

இதைக்குறித்து, மேற்படி சம்பரன்வதைப்படலம், 9-வது கவியிற் கூறியிருப்பது :

“வார்முரசினொலிகேட்ட சான்றார்வண்மதனென்பான
ரூபுணையுத்தடந்தோளான தசரதன்பால்வந்தனனா
னீரலைசூழ்நிலவேந்த னீயெம்மோடினிதிருக்க
வோபெறுமிவ்வுலகேழுமெதிர்க்கினுமெனசெயுமெனான.”

மதனபாண்டியன் கூறிய இவ்வசனங்கேட்டு, தசரதமகாராசன மதனபாண்டியனைச் சேனைதளங்களோடு புறப்பட்டுச் சம்பரனோடு போரசெய்யத் தன்னோடுகூடப் பயணப்படுத்தினான். இவர்கள் புரப்பட்டுப்போகிறபோது, துதுவர்கள் சென்று சம்பராசரனுக்கு தசரதமகாராசன வரவு கூறினார்கள். அதுகேட்டு, சம்பராசரனாவன தன் சேனைகளோடு புறப்பட்டு அவர்களுக்கு எதிர்கொண்டபோய், முன்னணியில் வந்த மதனபாண்டியனோடு போர்புரிந்து, அவனை மயங்க வைத்தான். அதுகண்டு, அவன் தம்பி சுந்தரபாண்டியனான வன் மதனபாண்டியனுக்குத் துணையாகத் தன்சேனைகளோடு போய்ச் சம்பராசரனோடு எதிர்த்தான். அதுகண்டு சம்பராசரன் மகன பூகம்பனாகிறவன் தன் பிதாவுக்குத் துணையாகத் தன் சேனைகளோடுபோய் யுத்தஞ்செய்தான். அந்த யுத்தத்தில் பூகம்பன் மடிந்துபோனான். தன் புத்திரன் மடிந்தது கண்டு, சம்பராசரன் அதிகோபங்கொண்டு, ‘எங்கடா காளிமைந்தன்’ எனக் கூவிகொண்டு, மதனபாண்டியன்மேல் மிகு மூர்க்கத்தோடு சாடி, இவ்வரும எதிர்த்துப் போர்செய்தார்கள்.

இதைவிளக்கும் மேற்படி சம்பரன்வதைப்புடலம், 21-வது கவி வருமாறு :

“வெங்கொலையாற்றன்மைந்தன்

விளிந்தமைகண்டிறவென்கண்டு,

சங்கமுழங்கியசேனைச் சகரநிலை வந்தா

னெங்கடா காளிமைந்த னென்புதுவிறுதிருதன முனடி,

பொங்குவனைவானரிபோன் மதனனுமபேராக

களைத்தெதிர்த்தான்.”

இவ்வாறு கடுமபோர்செய்துவருகையில், சம்பராசரன் மிகு பராக்கிரமத்தோடு யுத்தஞ்செய்கிறதைத் தசரதமகாராசனகண்டு, தன்னோடிருந்த சகலசேனையும ஒருமுகமாகத்திரட்டி, அசுரப்படைகளோடு மிகு பராக்கிரமத்துடன் போராடியவே, சம்பராசரன் அவர்களுக்கு ஆற்றமாட்டாம்வதோற்றோடிப்போய்விட்டான். அதுகண்டு, தசரதமகாராசன இந்நிரனுக்கு அவன இழந்துவிட்டநாடடை மீண்டும்ளித்து, அவனை யவன பதியிற் குடியிருத்திவைத்துவிட்டு, பின்பு மதனபாண்டியனோடு புறப்பட்டு, சதுரங்கசேனைகளசூழ அயோத்திநகர் வந்து சேர்ந்தான்.

அதைச்சுட்டிய மேற்படி சம்பரனவதைப்படலம், 32-வது கவி -

“விண்ணுலகத்தவராசி வினம்பினார் விரிசடைமுகம்
கண்ணுதலுமனமகிழ்ந்தான் கடல்ஞாலந்தொழுதனவா
லண்ணலுமவந்தயோத்தி நகரடைந்தான் பிட்டாபுரத்தி
யுண்ணினவால்வளர்ந்த மைந்தரயோத்தியர்கோனுட
னடைந்தார்.”

அவ்வாறு அயோத்திமாநகரம்வந்து சேர்ந்தபின், மதனபாண்டியனும அவனைச்சேர்ந்த சானேரோகுலத்தவர்களும் மேற்படி யுத்தத்திற்காடடிய புஜபராக்ரமங்களையும், அவர்களுடைய யுத்திபுத்திகளையுந், தசரதமகாராசனகண்டு வியப்புற்றோனாய், மேற்படிபாண்டியனுக்கும் அவனகுலத்தவர்களுக்கும் மிகுமரியாதைகள்செய்து, அவர்களைப்பாராத்து, “நீங்கா சம்பராசரனிடத்திற் பறித்துக்கொண்ட இரண்டு சகலுகளையும் உங்களுக்கே தந்துவிடுகிறேன்” எனச்சொல்லி, சம்பரனிடத்தில்பறித்த இரட்டைச்சங்கு, மகாசிங்காரம்பொருந்திய பொற்றண்டுகை, முத்துக்குடை, வெணசாமரையாகிய கவரி, பகல்தீவட்டி, பஞ்சவர்ணப்பாவாடை முதலான விருதுகளுமளித்து, அவர்களுடைய நகரத்திற்கு அனுப்பிவிட்டான்.

இதைச்சுட்டி, மேற்படி சம்பரணவதைப்படலம், 13-வது கவி வருமாறு

“வந்தவாச்சுச்சம்பரணகை வளைரண்டுமுகக்கெனரு
னந்தமுள்ளபொற்சிவிகை யணிமுத்தசுகுடைகவரி
முந்துநெடும்பகற்றீபம் பாவாடைமுதற்பலவு
மிந்தவளமனைத்துமபெற றிணையிலலாரேகலுற்றார்.”

மேற்கூறிய சரித்திரத்தைப் பாக்கும்போது, தசரதமகாராசனகாலத்தில், சுராபாண்டியன் வமிசத்தவர்களாகிய சானரோருலத்தவர்கள் திராவிடநாட்டில் வாசஞ்செய்து, புஜபலபராக்கிரமாகளாட், தசரதமகாராசன முகத்திற்கும் எலுமிச்சம்பழமென விளங்கியிருந்தனரென்றும், தசரதமகாராசன மேற்படியார்களுக்கு அளித்த இராசவிருதுகள் சான்றோர்குலத்தித தாமிரசாதனத்திறகண்டிருக்கிற இராசவிருதுகளுக்கு ஒத்திருக்கின்றனவென்றும், ஆகவே, சானரோருலமூதாக்கள பூவத்திற சிறந்த இராசவிருதுகள் பெற்றிருந்தது நிசம என்றும் தெரியவருகின்றது.

சம்பராசுரனுக்குத் தசரதமகாராசனுக்கும் நேரிட்டயுத்தங்கம்பராமாயணத்திலும் வரையப்பட்டிருப்பதால், மேற்கூறிய சரித்திரத்தின் உண்மை துலங்குகின்றது.

கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், விடைகொடுத்தபடலம், 17-வது கவி

“சம்பரணனைவென்று தயரதனிருந்தகாலத்
தும்பர்கள் பெருமானிய்ந்த வொளிமணிநகடகத்தோடு
கொம்புடைமலையுநதேருங் குரகதக்குழுவந்துசு
மம்பரத்தனந்தர்ந்தா னலரிகாதலனுக்கிய்ந்தான ”

இங்ஙனம், “சம்பரணனைவென்று தயரதனிருந்தகாலம்” எனபதற்கு, ‘தசரதமகாராசன் சம்பராசுரனைச் செய்திருந்தகாலம்’ எனபது பொருளாம்.

இதனால், சம்பராசுரனுக்குத் தசரதமகாராசனுக்கும் யுத்தம் நேரிட்டது நிசம என விளங்குகின்றமையால், மேற்படி தசரதனுக்குத் துணையாகச் சானரோருலதிலகனாகிய மதன

பாண்டியனும் சுந்தரபாண்டியனும் போனதும் ருசுவாகின
மது தசரதமகாராசனகாலத்திற் சான ராசுலத்தவாகள
மகுடாதிபதிகளாய திராவிடநாட்டில் நாடாண்டிருந்ததும்
இதனால் தெரியவருகின்றது.

இங்ஙனஞ் சானரோர்குலத்தவர்களுக்கிரிய இராசவிருதுக
ளுக்கு விபரங்கூறியானபடியால், இனித தங்கக்காசுப்பதது
க்கு விபரஞ்சொல்லுவோம்.

(i) சானரோர் தங்கக்காசுப்படம்.

காசுகளபோட்டு நாட்டில் வழங்கிவரசெய்வது மகுடாதி
பதிகளாகிய அரசருக்கேயுரியது. ஒருகாசு உண்டாயிருந்தால்,
அந்தக் காசுபோட்டவர்கள் அரசர்கள் எனபது தானாக விளங்
குகின்றது. தமிழ்நாடுகளிற் பூவமுதல் உயர்தரமாற்றுக
தங்கக்காசுகள் உண்டுபண்ணப்பட்டு, நாட்டில் வழங்கிவந்
ருகின்றன. அந்தக் காசுகளிலெல்லாம் உயர்ந்தமாற்றுக்
காசு சானரோர்காசாம். தொல்காப்பியத்தில் தமிழரசாகளுக்
குச் 'சானரோர்' எனப் பெயர்வந்திருப்பதால், 'சானரோர்
காசு' எனபதற்குத் 'தமிழ்நாட்டரசர் போட்டகாசு' என்பது
பொருளாகும்.

'சானரோர்' எனனும்பெயர் பிற்காலத்தில் 'சாணா' என
மருஉவாயதால், சானரோர்காசுக்குச் 'சாணர்காசு, சாணரக்
காசு' எனப் பெயராயிற்று. 'சானரோர்காசு, சாணரக்காசு'
எனனும்பெயர்கள் தொனறுதொட்டுத் தமிழ்நாட்டுக்குலத்த
வர்கள் சகர்வாயிலும் யாதொரு விகற்பமுமின்றிப்பிறந்து
இயல்பாகச் சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. எககுலத்தவ
ரை வினாவிலுஞ் சாணரக்காசு உண்டென்றும், அதிலும் உ
யர்ந்தமாற்றுத்தங்கம் இல்லையெனறுஞ் சொல்லுவவர்கள் மு
கியமாகக் காசுககடைச் செட்டிகளெல்லாரும் ஒன்றுபோல்
சாசுபகருகின்றனர் இந்த விஷயத்திற் பாரப்பார், செட்டி
கள், சூததிரா, பஞ்சமர்க்களெல்லாரும் ஒன்றுபோல சானரோ
ர்காசு உண்டென்றும், அதில்பனைவிருக்கமுதலிய முத்தி
அடையாளங்கள் உண்டென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். நாட்டி

லுள்ளவர்களெல்லாரும் உண்டென்று சாட்சிபகருகிற காசு முன்தமிழ்நாட்டில் வழங்கிவர இல்லையென்று யாட்சொல்லத் துணிவான்? மேற்படி காசு உண்டென்பதற்கு இது உலகவழக் குச்சாட்சியாம். அந்தக் காசை ஒருவன் கண்ணினுற்றாண திருந்தபோதிலும், மேற்படி காசு உண்டென்பதற்கு உறவரும பகைவருமாகிய தமிழ்நாட்டவரெல்லோருஞ் சொல்லி வரு கிற சாட்சிபோதுமானதாம். நாடெல்லாஞ் சொல்லுஞ்சாட் டி ஒருகாரியம் உண்டென்று நம்புதற்குப் போதாதா? மேற் படிக்காசு உயர்த்தமாற்றுத் தங்கமானதால், ஆபரணங்கள் சமைப்பதற்கு அழிபட்டுப்போனமையால், சான்றோர்காசு கள் இக்காலத்தில் அருகிப்போய்விட்டதாகத் தோன்று கின்றது. ஆயினும் அந்தக்காசு புதையல்களிலாவது, பூர்வ நகைகளிலாவது, சோந்திருக்குமென்று நம்புதற்கேதுவிருப் பதால், சான்றோர்குலப் பூர்வோத்திரந் துலங்குமபடி செய் திருக்கிற கடவுள் ஏற்றகாலத்தில் அந்தக்காசு வெளியாக வு வ கிருபைபுரிவாரென்றும் நம்பலாம். உத்தேசம் இருபது வருடங்களுக்குமுன், விருதுபட்டிக்குச் சமீபமான ஓரிடத் தில் மழைத்தண்ணீரானது அறுததுப் பிடுங்கிக்கொண்டுபோ ன ஓரிடத்தில், மாடுமேய்க்கிற பிள்ளைகள் கண்டெடுத்த புதையலொன்றில் சான்றோர்காசுகளிருந்ததாகக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம்.

காசுகளெல்லாம் அழிந்துபோனபோதிலும், அந்தக்காசு உண்டாயிருந்ததென்பதற்குத் தமிழ் நாட்டாரெல்லாரும் ஒன்றுபோல சொல்லிவருகிற சாட்சி போதுமான சாட்சியா கும். இந்தக்காசுக்கிருக்கிறதோலொத்த சாட்சிகள் பூர்வ பரம்பரைக்கதைகளி லெதற்கும் இல்லையெனத் துணிவுகொ டுரைக்கலாம். இது உலகவழக்காகிய சாட்சி.

சான்றோர்காசு பூர்வத்திலுண்டாயிருந்ததற்கு நூற்சாட்சிக ளுமுண்டு. அவை வருமாறு:

(1.) அங்கிலேய ஆசிரியராகிய உவின்சிலோ (Dr. 'Win- slow) பண்டிதர் எழுதிய அகராதியில், 'காசு' எனனும பெய ருக்கடியில் "சான்றோன்காசு—சாணூரக்காசு, S. A name of the

பொற்காசு, said to have been invented by one of the சாணரூ Caste." என்கிறார். இதில், 'சாணரூர்காசு' உண்டென்று தெளிவாய்ச்சொல்லியிருக்கிறது. இந்தப்படி 'சாணரூர்காசு' உண்டாயிருக்க, சாணரூர்குலத்தவர்கள் பூர்வத்தில் நாடாள வில்லை யென்று யார் சொல்லத்துணியலாம்? அந்நாடு போட்டகாசு பொன்னிலெல்லாம் உயர்மாற்றுப் பொன்னாகிய உயர்ந்த தங்கத்தில் உண்டுபண்ணப்பட்டிருப்பதால், அவன குலமும் குலங்களிலெல்லாம் உயர்குலமென்று அந்தக்காசு தானே பறைசாத்திவருவதுபோலிருக்கின்றது. அந்தக்காசு தமிழரசு ஒழிந்துபோகிறகாலம்வரையினும் மாறிமாறிட போடப்பட்டவந்ததாகத் தோன்றுகின்றது. அந்தக்காசுகள் குறைவுபடாது நெடுங்காலம் வழங்கிவந்திருப்பதினாலேதானே, நாடெல்லாம் நெடுங்காலம் அந்தக்காசுகள் காலுக்குள்ளு கைக்குள்ளுங் கிடந்து புழங்கியவைபோலாயின.

(2.) அங்கிலேய ஆசிரியராகிய இரட்டிலர் ரீனபவர் (Dr Rottler) எழுதிய அகராதியில், 'காசு' என்னும்பெயருக்கு அடியில் " சாணரூர்காசு ; a gold coin having the impression of a toddy man." என்று எழுதுகிறார். இதில், சாணரூர்காசில் தாலவிருக்குமுதலிய தமிழரசுகுலக் குறியடையாளங்களை பதிந்திருந்ததெனச் சொல்லியிருப்பதால், மேற்படி இரட்டிலர் ஆசிரியர் மேற்படி அகராதி எழுதுகிறகாலத்தில் இந்த அபகுலக் குறி அடையாளங்களை யுடைய காசுகள் நாட்டில் வழங்கிய பழக்கமுண்டாயிருந்தது நிச்சமெனத் தெரியவருகின்றது.

இந்தக்காசு போட்டுவருகிறகாலத்தில், இந்தத் தமிழரசுக்கு குறியடையாளங்கள், அரசுகுலமகிமையென நாட்டில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு நன்குமதிக்கப்பட்டு வந்திருப்பது விளங்குகின்றது. குலத்துக்கு ஈனமான குறியடையாளங்களை அரசுகள் ஒருபோதும் காசுகளிற் பதிக்கமாட்டார்களே! அன்றைய இந்த அமுதவற்பத்திக் குறியடையாளங்கள் ஒருகுலக்கருவிய பூவ மகிமைகளைற்ற குறிப்புகளாயிராதிருக்குமேயாயின், தழுவிரசாதனத்தில் அப்படங்களைச் சித்திரித்துக் கட்ட ஒருபோதும் துணியார்களே.

இத்தப்படி சான்றோர்குலக் குறியடையாளங்களோடு போபட்ட காசு உண்டாயிருக்க, சான்றோர்குலத்தவர்கள் பூவத்நாடாளவில்லையென்று யாசொல்லத்துணியலாம்?

(3.) சாலிவாகன சகாப்தம் 1255-ல் உற்பத்தியான திருவண்காட்டுச் சான்றோர்குலத்துத் தாமிரசாதனத்தில், சான்றாகாசுப்படமும், தாலவிருக்ஷப்படங்களும் அமைந்திருக்கறன நாளது சகாப்தம் 1796 ஆனமையால், மேற்படி தனம் இதற்கு 541 வருடங்களுக்கு முன்னுள்ளதாகும். எனதால், 541 வருடங்களுக்குமுன்னே மேற்படி காசு இருந்தாக ஒப்புக்கொள்ளப்படடிருக்கிறது* சான்றோர்குலபரவீகமகிமைகளைக்காட்டும் படங்களோடு, காசுப்படமும் லவிருக்ஷப்படங்களுஞ் சாசனத்தில் அமைந்திருப்பதினால், வைகள் மேற்படி குலப் பூர்வமகிமைகளைக்காட்டும் படங்களும். மேற்படி காசுகள் உண்டுபண்ணப்படுகிறகாலத்தில், னவிருக்ஷங்கள் எவ்வாறு சான்றோர்மகிமைக் குறியடையாளங்களாக இருந்தனவோ, அவ்வாறே, மேற்படி தாமிரசாதம் உண்டுபண்ணப்படுகிறகாலத்திலும் மேற்படி கற்பகருக்ஷங்கள் சான்றோர்குலமகிமைக் குறியடையாளங்களாக ருந்துவந்ததுத் தெரியவருகிறது. பின்னுண்டான தாமிரசாதனத்தில் கற்பகவிருக்ஷக்குறியடையாளப் படங்களிருப்பால், முன்னுண்டான காசிலும் மேற்படி கற்பவிருக்ஷபடம் முததிரிக்கப்பட்டிருந்தது உண்மையாகும்.

(4.) தக்ஷண இந்தியாவிலுள்ள சக்கரபுரிப்பட்டணத்திற் றாவம் செங்கோலோச்சிய சுராபாண்டிய மகாராசனகாலதல ஒருபக்கத் தாலவிருக்ஷ உருவும், ஒருபக்கஞ் சிங்க உருமும், முததிரிக்கப்பட்டு, அறுபத்தாறு பாண்டியா பெயருக

* வேணிஸுவாதகரது காசைத் தப்பிதமாய்ச் 'சான்றோ காசு' என்று சொல்வதாக ஐரோப்பியர் சிலர கூறுவது பிசுது. டி வர்த்தகரது காசுகள் 16-ம் நூற்றாண்டுக்கும் 18-ம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையிலுள்ளவைகள்; தாமிரசாதனமோ 13-ம் நூற்றாண்டில் உற்பத்தியானது.—C f. 'Venetian Ducats', Madras 'al, 4th July 1873.

கும், அறுபத்தாறுவகைத் தங்கக்காசுகள்* உண்டுபண்ணப்
பட்டன. இந்தக்காசுகளைச்சுட்டி, சான்றோருமயி, 53-வது,
54-வது கவிகளிற் கூறியிருப்பது;

53-வது கவி.

“திருமங்கிலியத்தொடு சோததுக்கட்டிடச்
செய்தன னுததரவனறியின
மொருபுறந்தால மொருபுறஞ்சிவக
முறுபொற்காசொளிர மினனரசே.”

54-வது கவி

“அறுபத்தாறு வகையமைத்தாரல்லா
லாடனமிகுத நாதனையுந்
தறைக்கணனில்வெற்றி கொணடுமருமலாத்
தாமரைவாழ்தரு மினனரசே.”

இந்தப்பிரகாரம் சுராபாண்டியபுராணச்சாட்சியால் சாந்
ரோகாசு பூர்வத்திற்போடப்பட்டது ருசுவாகின்றது.

(5) சிவகமுகவளவன் இலவகைக்குமனனனாகவும், விககி
ராமபாண்டியன் அவனுக்குள இளவரசாகவுமிருந்துவருகிற
நாளையிலே, சிவகவளவனபெயர் அகததும், விககிரமபாண
டியன்பெயர் புறத்துமாகச் சித்திரிததுத் தவக்காசு போடப்
பட்டது. இதற்குஞ் சான்றோர்காசு என்றுபேர்.

இதைச்சுட்டிய சான்றோருமயி, 214-வது, 215-வது கவி
கள் வருமாறு:

214-வது கவி.

“அப்போதுவிக்கிரமன் மாமுனிசொற்படி
யாக்கியபொற்றிரளத்தனையும்
இப்புவிதன்னிற் காசாககித்தன் னுமத்தை
யினபந்தருங்கடன் மினனரசே.”

215-வது கவி:

“புறததுஞ்சிங்கமுக னுமத்தையுள்ளினு
மாகப்பொறித்துப் புணையிலவகைத்

* சான்றோர்மரபு, 69-வது, 70-வது பக்கம் காண்க.

தறைக்குள்வழங்கும் படிக்கருள்செய்தனன்
ரூனென்று, சும்மியடியுங்கடி.”

சானரோர்புராணம், சிங்கவளவனபடலம், 43-வது, 44-வது
கவிகளிற் கூறியிருப்பது :

43-வது கவி :

“ எங்கிருந்துமவ்வானரு னேயெனவெண்ணி
சிங்கவாருவுக்குரைத்தனன மருந்தினிற்சுகத்திற்
றங்கமாகியமாதையைத் தனபெயர்புறததும்
வங்கநீளகடனமனனன பெயரகத்துமாய்வரைந்து.”

44-வது கவி :

“ மன்னுசிங்களநாட்டிடை வழங்குவித்தியநற்
பினனாமேம்படு வகையனென்றொருபேயர்பெற்று,
தன்னிலெண்ணரிதாகிய தனகிளைதழைப்ப
சொன்னதேசத்தைச் சிங்கனறன்சொற்படிகாத்தான்.”

இங்ஙனம் சிங்கவளவனும் விக்ரமபாண்டியனும் இலங்
கையில்போட்ட சானரோர்காசுக்கு விபரங்கூறியிருக்கின்றது.
மேற்கூறியவைகளினால் தமிழ்நாட்டிலுள்ள நாலா மண்ட
லங்களாகிய சோழமண்டலம், தொண்டைமண்டலம், பாண்
டிமண்டலம், சேரமண்டலம், ஈழமண்டலங்களில் மேற்ப
டிகாசுகள் மிகுவிஸதாரமாக வழங்கிவந்ததாகத் தெரியவருகி
றது. புராணகாவியக்கதைகளுக்கொப்பந்தம், பொன் உற்பத்
தியைச்சுட்டிக் கூறியிருக்கிற கதை புராணசித்திரந்தமென
மனதில்வைத்து உள்ளுறையான சத்தியத்தைக் கொள்ளவே
ண்டியது.

மேற்கூறிய கருசுகள் சானரோர்குலப் பூர்வகாசுகளாம்.
இவைகளுக்குப் பிற்காலத்திலுஞ் சானரோர் காசுகள்
உண்டுபண்ணப்பட்டு வந்திருக்குமென்பதற்குச் சந்தேக
மில்லை. ஆனதால், தமிழரசொழிந்து வெகுகாலமாகியும்,
மேற்படி காசுகள் நெடுகிலுமிருந்துவந்ததுமன்றி, மிகு கீர்த்
திப்பிரதாபத்துடன் அதனபெயர் நாளதுவரையினும் தமிழ்
நாடெங்ஙனம் மிகு முழக்கமபெற்றுநிற்கின்றதே. இந்தக்

காசு அற்பசொற்பமாக அதிபூவகாலத்தில் மூலேமூடசுரு
களிற் சந்துபொந்துகளில் செய்யப்பட்டதாயின, பூலோகத்
திற்றேனறிய வெகுவெகு காசுகள பெயாமுதலாயத் தெரி
யாது மங்கிப்போயவிட்டதுபோல, இதுவும் பெயர்நாமமு
மில்லாது அழிந்துபோய்விடுமல்லவா? ஒரு ஏழைமரமே
றிச் சானறான எப்போதோ ஒருகாலத்தில் எந்த மூலேயி
லோ போட்டகாசு தமிழரசொழிநது சுமார் 450 வருஷங்களா
கியும், பதினெட்டுவாத்தியமும் இன்னிசையுடன முழங்கி
இனபந்தருமபிரகாரம், தமிழ்நாடுவரும எவர்வாய்லும்
இனபமுறச் “சாணூரக்காசு, சாணூரக்காசு”* எனத் தொனி
த்து, “அப்பா செட்டி சாணூரக்காசு, இருக்குதா” என்று வா
ழூற வினாவிவரச்செய்யத்தக்க மகிமைபுடைத்தானதாய் என
றும் வாசனகமமுகினற வாடாமல்லிகைபோல் இலங்கி கம
கமவென மணமவீசி நிற்கினறதே, இதனகாரணமென்ன? ‘ஏ
ழைமரமேறிச் சானூரெனுவன’ போட்ட காசானதின
லேயல்ல, தமிழ்நாடுகளனைத்தையும் ஏககுலத்தினராய் அர
சாண்டு, மாணிடுகுலத்திற்கு இன்றியமையாத அமுதவுற்பத்தி
கண்டறிந்து, அந்த அமுதவினிப்பை எவரும் அருந்தி இன
பங்கொள்ளுமபடிசெய்த பூவதமிழரசாகளாகிய சானூரா
கள் தமிழ்ச்சத்திரியகுலமகிமையாக இராசவிருக்ஷமாகிய கற்
பகவிருக்ஷத்தின் வடிவையும், இராசமிருகமாகிய சிங்கத்தின்
வடிவையும் அமைத்து உண்டிபண்ணிய காசானதினாலே அந்
தக்காசின்டெயா நாளதுவரையினும் தமிழ்நாட்டுக்குலத்தவர்
களுக்கெல்லாம், உயர்தரத்தங்கமானதினால் இனபமும, உயர்
தர ஆபரணங்களாவதினால் மகிமையுந்தந்து நிற்கினறது.
இப்பெயாபெற்ற காசு போட்டவர்கள் எப்படிப்பட்டவாகளா
யிருந்திருக்கவேண்டும். புத்திமான்கள் சொல்லக்கடவாகள்.

“அரசு ஒழிந்தும், காசு ஒழியவில்லை;
அரசின் மகிமை யொழிந்தது,
காசின் மகிமை விளங்கி நிற்கின்றது”

தமிழ்நாடிருக்கும்பரியந்தம், சானரோர்காசு மகிமையுட
நிற்கும் எனவும், தமிழ்ப்பாஷையிருக்கும் பரியந்தம் 'சான
ரோர்காசு, சானரோர்காசு' என்கிறபெயரும் நிற்கும் எனவும்
நமபுதற்கிடமுண்டு.

இவ்வாறு சானரோர்குலவிருதுபடங்களுக்கும் தங்கக்கா
சுபடத்துக்கும் விபரம் கூறியானமையால், இனிக கற்பக
விருக்ஷப்படங்கள், அமுதவுற்பத்தியாயுதப்படங்கள் ஆகிய
12 படங்களுக்குப் பொருளுரை யெடுத்தாரைப்போம்.

(v) கற்பகவிருக்ஷப்படங்களும், அமுதவுற்பத்தியாயுதப
டங்களும.

விருக்ஷசாதிகளில் ஐந்துவிருக்ஷங்கள் மேனகுலவிருக்ஷங்
களென நூல்கள பேசுகின்றன. அவைகளுக்குப் 'பருசதருக
கள், ஐந்தருக்கள்' என்று பெயராம். அவை முறையே கற்ப
கம், அரிச்சந்தனம், சந்தானம், பாரிசாதம், மந்தாரம் எனப
னவாம். இந்த ஐந்துவகை விருக்ஷங்களிற் கற்பகவிருக்ஷங்
கள் மிகவும் அருமை பெருமையாக எண்ணப்படலிவந்தன.
மிருகசாதிகளுக்குள் சிங்கமானது இராசமிருகமாயிருப்பது
போல, விருக்ஷசாதிகளுக்குள் கற்பகவிருக்ஷம் இராசதரு
வாம். கற்பகாலம் எனபது இந்துக்கணிதநூல்களில் நெயிந்
தொகைகொண்ட ஓர் காலவனவாகும். கற்பகவிருக்ஷங்கள்
நெயிங்காலம் சுமார் ஆயிரம்வருடங்களுக்கு இருக்கத்தக்க
விருக்ஷங்களானதால், அவைகளுக்குக் 'கல்பவிருக்ஷங்கள்,
கற்பவிருக்ஷங்கள், கற்பகவிருக்ஷங்கள்' எனப் பெயராயின.

விருக்ஷசாதிகளுக்குள் அமுதவுற்பத்திக்கேற்ற விருக்ஷங்கள்
எவைகளோ அவைகளே கற்பக விருக்ஷங்கள் என்னப்படுகின
றன. கற்பகவிருக்ஷங்களுக்குள் முக்கியமானவை பனை, தெ
ங்கு, ரந்து எனனும மூன்றுசாதி விருக்ஷங்களுமாம். கமுக
மரமானது சாயலிற் கற்பகவிருக்ஷத்திற்கு ஒத்திருப்பதின
லும், அவ்விருவகைவிருக்ஷத்துக் கனிக்குலைகள் ஒன்றோடொ
ன்று உருவத்தில் ஒற்றுமைபற்றியிருப்பதினலும், அதில்
விளைகின்ற பாக்குகளும் பாக்குக்குலைகளும் டங்கலசோபனதி

னங்களுக்கு இன்றியமையாது வேண்டியிருப்பதாலும், அதுவும் கற்பகவிருக்ஷமென மதிக்கப்படுகின்றது. கருமபானது சொற்ப ஆயுளுடைத்தானதாயிருந்தபோதிலும், அதில் உற்பத்தியாகின்ற அமுதம் மற்றக் கற்பகவிருக்ஷங்களின் அமுதத்திற்கு ஒத்த மதுரமுடையதாயிருப்பதால், அதுவுங் கற்பகம் எனப்படுகின்றது இவற்றுள், பனை, தெங்கு, ரந்து மூன்று மே சாதியான கற்பகவிருக்ஷங்களாம் இவைகளில் முதறறமான அமுதஞ்சரப்பதால், இவைகள் பூவததில் மானிடகுலத்தவர்களுக்கு மகா அருமையானதருக்களாயின. பூலோகத்தில் மத்திய ஆசிரியாககண்டத்திற்கு மேற்கிலுள்ள நாட்டார்களுக்கு 'கற்பகவல்லி, சோமவல்லி' எனப் பெயராகொண்ட திராட்சகனிமது அருமையாயிருந்துவந்தபிரகாரம், கீழிணைநாட்டார்களுக்கு மேற்படி மூன்றுவகைவிருக்ஷங்களில் ஊறி வடியும் மது அருமையாயிருந்துவந்தது. திராட்சகனிகளுக்குங் கனிகுலைகளுக்கும், மேற்படி பனை தெங்கு ரந்துவிருக்ஷக்கனிகளுங் கனிகுலைகளுஞ் சாயவில் ஒத்திருக்கின்றமையால், அவைகள் ஒருகுலத் தாபரங்களாக மதிக்கப்படுகின்றன

மேற்படி கற்பகவிருக்ஷங்களால் மானிடகுலத்தவர்களுக்கு விளைகின்ற பிரயோசனங்கள் மிகுதியாயிருப்பதால், அத்தருக்களா நினைதததெல்லாம் அளிக்கும் விருக்ஷங்களெனப் பூவததா மதித்துவந்தனா சுரர்களாகிய இமயமலைநாட்டாருக்கு இந்தக்கற்பகவிருக்ஷ அமுதமே முக்கியமான உணவுப்பொருளாயிற்று. கற்பகவிருக்ஷச்சோலைகள் நடுவில் வசுப்பவாக ஒருககு வேண்டிய அருமைப்பண்டங்களெல்லாம் அமமரங்கள உதவின. தபோவனங்களிலெல்லாம் பூவத்திற கற்பகச்சோலைகள் மிகுந்திருந்தமையால், அவ்விருக்ஷங்களின் அமுதம் ரிஷிகளுக்கு உணவுப்பொருளாயிற்று. ரிஷிகளுக்குக் கற்பகப்பாலும், காமதேனுவாகிய மலம பசுப்பாலும், சாகமூல பலாதிகளும் முக்கிய புசிப்புப்பண்டங்களாயின. ஆனதால், ரிஷிகள் கற்பகவிருக்ஷங்களின்கீழிருந்து தபஞ்செய்துவந்ததாக ஹல்கள் பேசுகின்றன.

கயிலாசகிரியைக்குறித்து எழுதப்பட்டிருக்கிற ஒரு நூல்;
கூறியிருக்கிறதாவது *

“கயிலாசகிரிக்கு வலதுபுறத்தில் மூன்றுகற்பகவிருக்ஷ¹
களுக்கு நடுவிலே ஆதிசேடன தவசுசெய்கிறான். அதற்கு²
கீழ்புறம் யமதருமராசன் ஒரு அக்கினிநகுண்டத்தினமத³
யில் ஒரு கற்பகவிருக்ஷத்தினகீழ்த தவசுபண்ணுகிறான். ⁴
தற்குக்கீழ்புறம் மூன்று ரிஷிகள் இரண்டு கற்பகவிருக்ஷங்⁵
ளின்கீழிருந்து தபஞ்செய்கிறார்கள். கயிலாசபருவத்ததடிக்க⁶
சமீபத்தில் ஒருவன் கற்பகவிருக்ஷசொருபமாய்ச் சுவாய⁷
யைத் தரிசனைபண்ணுகிறான். அதற்குத்தென்புறம், நாலு க⁸
பகவிருக்ஷத்திற்கு அபபுறம் பதுமபாதரிஷியும் அவருடைய⁹
மூன்றுசீஷர்களுந் தபஞ்செய்கிறார்கள். அதற்குத்தென்புற¹⁰
இரண்டுகற்பகவிருக்ஷமிருக்கிறது. அதற்குமேல்புறம் இரன்¹¹
டு கற்பகவிருக்ஷத்தினகீழே கிரிஷ்ணவர்மா என்கிற பிராப¹²
ணன தபசுசெய்துகொண்டிருக்கிறான். அதற்குமேல்புறம் ஒரு¹³
கற்பகவிருக்ஷத்தினகீழாக ஓமகுண்டத்தடியில் சயனோத்த¹⁴
னபாதா தபசுபண்ணுகிறார் அதற்குமேற்கே ஒரு கற்பகவி¹⁵
க்ஷத்தினமேல் சுவேதபாங்கரிஷி தபசுபண்ணுகிறார். அதற்¹⁶
வடக்கே புஷ்கரணிநதிக்கரையில், இரண்டு கற்பகவிருக்ஷ¹⁷
தினநடுவில் கிரிஷ்ணவாமரிஷிபுங் கணகரூபிரிஷியுந் தவ¹⁸
செய்கிறார்கள்” எனபதாம்.

இதனால் கற்பகவிருக்ஷங்கள் அமுதத்தினியித்தமும், கனி¹⁹
னிமித்தமும் ரிஷிகளுக்கு மிகவும் அருமையானதருக்களாயி²⁰
ந்துவந்தது தெரியவருகின்றது. இவ்வாறு ரிஷிகளுக்கு அ²¹
மையாயிருந்துவந்தவிருக்ஷம் அரசர்களுக்கும் அருமைய²²
யிருந்துவந்தன. இவ்வாறு இவ்விருக்ஷங்கள் ரிஷிகளுக்கு²³
அரசர்களுக்கும் அருமையாயிருந்துவந்தமையால், இவை²⁴
ளைப் பரிபாலனஞ்செய்யுந்தொழிலைப் பூர்வத்தில் அரசர்க²⁵
மகிமையான தொழிலெனமதித்துத் தங்களுக்குலத்துக்குள்²⁶
மைத்துக்கொண்டார்கள்.

* Vide Taylor's Oriental MSS, Appendix B, p 17,

சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கு உழவுத்தொழிலும், வைசியகுல
 சுவாகளுக்குச் செட்டுத்தொழிலும், பார்ப்பனக்குலத்தவா
 களுக்கு ஏறறுண்ணுத்தொழிலும், அணுபோகத்திற்கு வேண்
 டிய பூர்வ சிறந்ததொழில்களாக மதிககப்பட்டுவந்தபிரகாரம்
 அரசகுலத்தவர்களுக்கு 'விசயம்' எனப் பெயர்பெற்ற பண்ட
 முற்பத்தியாகும் கற்பகவமுத ஈகையாகிய தொழில் பூர்வத்
 தில் அரிய சிறந்த கருமமாக மதிககப்பட்டது. 'உழவுத்தொ
 ழில், செட்டுத்தொழில், ஏற்றற்றொழில், கற்பகவமுதவுற்பத
 தித்தொழில்' இந்த நாலு தொழில்களில் அரியதொழிலெது?
 உழவுத்தொழில் எவரும் எளிதிற் செய்யலாம், செட்டுத்தொ
 ழில் எவரும் எளிதிற் செய்யலாம், ஏற்றற்றொழில் எவரும்
 எளிதிற் செய்யலாம், கற்பகவமுதவுற்பத்தித்தொழிலோ எவ
 ரும் எளிதிற் செய்யத்தக்க தொழில்ல்ல. எவராலும் எளிதில்
 முடியத்தக்க தொழில் செய்பவனல்ல. எவராலும் எளிதில்
 முடியமாட்டாத தொழில் செய்பவனே பெரியவன். ஆன
 தால் புராண அரசகுலத்தவர்கள் இந்த நாலு தொழில்க
 ளில் அரிய கருமமாக மதிககப்பட்ட தொழிலைப் பூர்வத்தில்
 கங்குலத்துக்குள் அமைத்துக்கொண்டனர்.* பூர்வதமிழா
 சர்கள் அரசருக்குரிய ஆறு தொழில்களையும் மகிமையுடன
 நடப்பித்துவருகிறகாலத்தில், தங்கங்குலத்தவர்களைக்கொண்
 டு கற்பகவிருக்ஷ வமுதவுற்பத்தித்தொழில் நடப்பித்துவந்
 தும் மகிமையான கருமமாக எண்ணப்பட்டது. அரசருக்கு
 ரிய ஆறு தொழில்களையும் இழந்தவர்களாய்ப்போன காலத்
 தில், கற்பகவமுதவுற்பத்தித்தொழில் தனிநிலையில் அருமை
 பெருமையிற் குன்றிப்போய்விட்டது.

அமுதவுற்பத்திசெய்தல் பூர்வத்தில் மகிமையான தொழி
 லாக மதிக்கப்பட்டுவந்ததினாலே, இந்தத் தாமிரசாதனத்தில்
 இராசவிரீதுப்படங்களுக்குப் பின்னாக, கற்பகவிருக்ஷப்படங்க

* வேந்தனாகியதலைவன் தலைவியைவிருமபிச் செல்கையில்,
 மடன்மா' என்று சொல்லப்பட்டுப் பணமடல்களாலாகிய
 நகிரையிலேறிச்சென்று தன்னவாவின் மிகுதியைக் காட்டு
 வது பூர்வவழக்கு.—ஈ. குறள், BK, iii, chāp. 114, 1.

னும், அமுதவுற்பத்தியாயுதப்படங்களுங் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப்படங்களுக்கு விபரம்வருமாறு :

(i.) இரட்டைப்பனைவிருக்ஷப்படம்.*—இந்தவிருக்ஷத்திற்குத் தாலவிருக்ஷம் எனவும் பெயர்வரும். கற்பகவிருக்ஷங்களான, தாலவிருக்ஷமானது முதற்றாவிருக்ஷமாகும். இதன அமுதமும், கனியும், விசயமும் உணவுப்பண்டங்களாகும். இது மங்கலவிருக்ஷமாகும்.

(ii) இரட்டைத்தெங்குவிருக்ஷப்படம்.—இந்தத்தருவுக்குத் 'தென்னமரம்' என்றும்பேராம். இதன அமுதமும், கனியும், விசயமும் உணவுப்பண்டங்களாகும். இதுவும் மங்கலவிருக்ஷமாகும்.

(iii) இரட்டையீந்துவிருக்ஷப்படம்—இதற்கு 'சச்சமரம்' என்றும் பெயர். இதன அமுதமும், கனியும், விசயமும் உணவுப்பண்டங்களாகும். இதுவும் மங்கலவிருக்ஷமென்று சொல்லப்படும்.

இந்த மூன்றுவகைவிருக்ஷங்களும் சாயலிலும் இவற்றின் ஒலை கணிகளின் வடிவத்திலும் இசைந்திருக்கின்றன.

(iv) அமுதவுற்பத்திசகுவேண்டிய ஆயுதங்களின்படங்கள்

(a) சந்திராயுதப்படம்.—இந்த அரிவாளானது 'இளம்பிறை' வடிவுபோன்றிருப்பதால், அதற்குச் சந்திராயுதம் எனப் பெயராயிற்று. இது பாளைமுதலானது சேவுகிற கருவி.

(b) இடிககிப்படம்.—இது அமுதம் ஊறி வடியும் பாளைகளை உருவிப் பகருவப்படுதத்தக்க ஆயுதம்.

(c) வண்டுகுத்திப்படம்.—இவ்வாயுதம் கற்பகவிருக்ஷத்து இளம்பாளிகள், இளங்குருத்துகளில்வந்து விழுகின்ற வண்டிகளைக் குத்திக் கொல்லுதற்கேற்ற கருவியாகும்.

(d.) பாளைத்தடிப்படம். இந்த ஆயுதம் அமுதம் ஊறி வடியும் பாளைகளைத் தட்டிப் பகருவப்படுத்துங் கருவியாகும்.

* காஞ்சிபுரம் காமாட்சியம்மன் சன்னிதியில் உற்பத்தியான சான்றோ பூர்வ நாயிரசாதனத்தில் முதல் ஆதித்த தாடாள் யானாகிய சுராபாண்டியராசன் பனைவளைத்து அமிர்த தீர்மி தஞ்செய்தபரவளை வார்ப்பிலமைந்திருக்கிறது.

(e.) தீட்டாம்பலகைப்படம்.—இது சந்திராயுதமமுதலான கத்திகளைத் தீட்டிக் கூர்மைசெய்துகொள்ளுங் கருவியாம்.

(f.) இரட்டைச்சிலம்புப்படம்.—இது கற்பகவமுதவுறபத் தி செய்கிறவர்கள் இருபாதங்களிலும் பூட்டிக்கொள்ளுந் தனையாம்.

(g.) நீற்றுப்பட்டைப்படம்.—இந்த ஏனம் கற்பகவமுத நஞ்சுமுறிக்குஞ் சுண்ணப்பஸபம் வைத்திருக்கும் சுண்ணப் பொடிச்செப்பாம்.

(h.) அமிரதகமண்டலப்படம்.—இந்த ஏனம் கற்பகவ திராதமிறக்கிவைக்குங் குமபமாம்.

இந்தப்பிரகாரம், திருவெண்காட்டுத் தாமிரசாதனப்படங்க ளுக்குப் பொருளுரை கூறியானபடியால், இனி மேற்படித் தா மிரசாதனத்து 'எழுததுப்பட்டயத்துக்கு விபரஞ் சொல்லு வாம்

இரண்டாவது.

திருவெண்காட்டுச் சான்றோர்குலத்துத் தாமிரசாதன எழுததுப்பட்டயத்தின பொருளடக்கம்.

1. திருவெண்காடு தஞ்சைநகரஞ்சில்லா, சீர்காழிததாலா காவில், காவிரிநதிச்சங்கமத்தில், காவிரிப்பூம்பட்டணத்திற குச் சமீபத்திலிருக்கின்றது.

2. இந்தத் தாமிரசாதனப்பட்டயம் இப்போது பசுபதி புணுகுசட்டநாதகுருக்கன் பரமபரையிலுதித்த பசுபதிகுருக் கள்வசத்திலிருக்கிறது.

3. இந்தப்பட்டயம் வீரசிங்கதேவ* மகாராயர் காலத்தில், சாவிவாகனசகாப்தம் 1255 ல் உற்பத்தியாயிற்று. இது கிறி ஸ்தாபதம் 1332 க்குச்சரி.

4 'இலங்காபுரித்தலைவர்' எனவும், 'இலங்கைமன்னர்'

* 'தேவன்' எனபது பூர்வத்தில் 'அரசன்' என்னுஞ் சத்தி ரியகுலப் பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்டபெயராக வழங்கப்பட்டது. 'காளிதாசன், பரீ ஹர்சமகாராசன முதலா னவர்கள் செய்திருக்கிற வடமொழிநாடகங்களிலெல்லாம யாதொரு விகற்பமுமின்றி அரசனுக்கு 'தேவன்' எனவும், அரசிக்கு 'தேவி' எனவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

எனவும் பட்டப்பெயர்பெற்றிருந்த சான்றோர்குலமேனம்க் கள் எழுநூறுபெயர் திருவெண்காட்டிற் சபைகூடி, காந்தமா ரிஷி பரமபரையில் வீரசைவர் மரபிலுதித்த பசுபதி புணு கு சட்டநாத குருக்களுக்கு எழுதிககொடுத்த தாமிரசாதனப்பட டயம்.

5. இந்தத் தாமிரசாதனம் காந்தமாரிஷிமடத்துச் சிலாசா தனப்படிக்கு எழுதப்பட்டது.

6. சான்றோகுலத்தவர்கள், சுராபாண்டியமகாராசன் சத் திரியரிஷியாயக் காந்தமாரிஷி எனப் பெயர்கொண்டு கங்கா நதிதீரத்தில் தபஞ்செய்கையில், நாகாகுலச் சத்திரியக கன னியர்கள் எழுவரைக காந்தருவமணஞ்செய்து பெற்ற ஏழு புத்திரர்களுடைய வமிசத்தவர்கள்.

7. மேற்படி சத்தவழுதிகள் வங்கிசத்தார் அண்டரெண்ட வனத்திலிருந்த தாருகன், அமந்திகன முதலான அசுராகனைச் சங்காரஞ்செய்து வெற்றிகொண்டவர்கள்.

8. காந்தமாரிஷி என்ப பெயர்கொண்ட சுராபாண்டிய ராசனும், அவன வமிசத்தவர்களும் பூர்வத்தில சுராபானமா கிய அமுதவுற்பத்திமுறை கண்டறிந்தவர்கள்.

9. அமுதவுற்பத்திக்கு வேண்டிய ஆயுதங்களுக்கு விபரம்.

10. மேற்படி சுராபாண்டியராசன் வமிசத்தவர்களாகிய சான்றோர்கள் பூர்வத்தில் தொண்டைமண்டலம் ஆண்டவர் கள்.

11. இராவணன்மந்திரிமகோதரன் சான்றோர்குலத்தவன்.

12. தமிழ்நாடுகளில் நாலாதிசைகளிலும் வசிக்கின்ற சா ன்றோர்குலக் கிளைப்பிரிவார்களுக்கு 'நாடான, நாயகன், கவு ண்டன், கிராமணி' முதலான தமிழ்ச்சத்திரியகுலப் பட்டப் பெயர்களுண்டு. [வடநாட்டுச் சத்திரியகுலப் பட்டப்பெயர்க ளோ 'இராசா, சிங்கு, இராயர்' முதலியனவாம்.] தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியர்கள் இன்னொன்று அறியவேண்டுமேயாகில், தமிழ் நாட்டுச் சத்திரியகுலப் பட்டப்பெயர்கள் பெற்றுவந்திருக்கிற குலத்தவர்கள் யாரென்று தெளியவேண்டும்.

மேற்படி பட்டப்பெயர்களுக்குப் பொருள்விபரம் வருமாறு:

(a.) தமிழ்நாடு ஆண்டுவந்த சத்திரியகுலத்தவர்கள் நாடாண்டுவந்தகாரணத்தால், 'நாடான' எனனும் பட்டப்பெயர் பெற்றிருக்கின்றனர். இது வடநாட்டுச் சத்திரியகுலப் பட்டப்பெயராகிய 'இராசா' எனனும்மொழிகுச் சரியொத்தபேராம். தெனபாண்டி வடபாண்டிநாட்டுச் சானரோர்குலத்தவர்கள் நாளும் 'நாடான' எனனும் பட்டப்பெயர் பெற்றுவருகின்றனர்.

(b.) தமிழ்நாடுகள் ஆண்டுவந்த சத்திரியகுலத்தவர்களாகிய சேரசோழபாண்டியர்களுக்கு 'நாயகன்' எனனும் பட்டப்பெயருண்டாயிருந்த காரணத்தால், அவர்களில் ஒருகிளைப்பிரிவார்கள் நாளும் 'நாயகன்' எனச் சொல்லப்பட்டுவருகின்றனர். 'சேரநாயகன், சோழநாயகன், பாண்டிநாயகன்' எனப் பூவத்தில் தமிழரசர்கள் பெயாபெற்றிருந்ததுபோலவே, இக்காலத்திலும் காவிரிபூம்பட்டணத்திற்குமே திருவெண்காட்டுத்திசையிலிருக்கிற சானரோர்குலக்கிளைப்பிரிவார்கள் 'நாயகன்' என்னுந் தமிழ்ச் சத்திரியகுலப் பட்டப்பெயர் பெற்றிருக்கின்றனர். 'நாயகன்' எனனும் பட்டப்பெயர், 'இராசா' என்கிற வடநாட்டுச் சத்திரியகுலப் பட்டப்பெயருக்குச் சரியொத்ததாம்.

(c.) சானரோர்குலத்தவர்கள் பூர்வ கவுண்டலீயகோத்திரத்தை யொட்டியவர்களானதால், அவர்களில் ஒருகிளைப்பிரிவார் 'கவுண்டன்' எனனும் பட்டப்பெயர் பெற்றிருக்கின்றனர். திரிசிரபுரம், கும்பகோணந்திசைகளிலிருக்கிற சானரோர்குலக்கிளைப்பிரிவார்கள் இக்காலத்திலும் 'கவுண்டன்' என்கிற தமிழ்ச் சத்திரியகுலப் பட்டப்பெயர் பெற்றுவருகின்றனர்.

(d.) சானரோர்குலத்தவர்கள் பூர்வசத்திரியர்களாகிய சுரர்குலத்தவர்களை யொட்டிவந்திருக்கிறகாரணத்தால், இக்காலத்திலும் அவர்களில் ஒருகிளைப்பிரிவர்களாகிய தொண்டைமண்டலச் சானரோர்கள் சுரர்குலத்தரசனாகிய இந்திரமகாராசனும்

சூரிய 'கிராமணி' எனனும் பட்டப்பெயர் பெற்றுவருகின்றனா. இவர்கள் பூர்வ சுரர்குலச்சததிரியப் பட்டப்பெயராகிய "கிராமணி" எனனும் பட்டப்பெயர் ஆதிமுதல் நானதுவரையினும் இடையறாது பெற்றுவந்திருக்கிறபடியால், அவர்கள் 'பண்டைச்சானரோ' என்று சொல்லப்படமுக்கின்றனா. 'கிராமணி' எனனும் பட்டப்பெயர் வடநாடுசு சத்திரியகுலப் பட்டப்பெயராகிய 'இராசா' எனனும்மொழிக்குச் சமரசமானதாம். ஆகவே தமிழ்நாடுகளில் மேற்கூறிய பட்டப்பெயர்கள் பெற்றுவந்திருக்கிற குலத்தவர்களெவாகளோ அவர்களெ தமிழ்நாடுச் சததிரியகுலத்தவர்கள் எனத தூக்கமுற விளங்குகின்றது

(13) சானரோர்குலத்தவர்கள் பூர்வத்திற்பெற்றிருந்த பட்டப்பெயர்களை வருமாறு :

- (i) இலங்காபுரிசு சிங்கக்கொடித்தலைவர்,
- (ii) வைப்பிலறு தலைமடியவைத்தோ,
- (iii) வாடாதமலை வணிகேசாநாடான,
- (iv) அஞ்சுதுணி மன்னன்,
- (v) பஞ்சவர்ணப் பிரகாசன,
- (vi) இந்திரஞாலவித்தைகற்ற பெரியோன்,
- (vii) தேசதேசத்தில மனமகிழும் ராசசமபன்னன்,
- (viii) தேசதேசத்திற் செங்கோற்செலுத்தி ஆடைமாடை* வழங்கிவந்தோர்.
- (ix) கூடைதொடோம் எனநின்றோர்.
- (x) வேடரை வென்றோர்,
- (xi) பஞ்சவர்ணப்பாவாடை பெற்றோர்,
- (xii) துளுவம, வங்காளம், மகரம், சிங்களம், கலிங்கதேசங்களில் எவரும் மனமகிழும் ராசசமபன்னன்.

இதற்குச் சார்புரை.

துளுவநாட்டில், மேல்கடலோரத்தில், சுராபாண்டியனிருந்தரசுபுரிந்த 'சக்கரபுரிப்பட்டணம்' இருந்தது. அந்தச் சக்கர

புரிக்கு இக்காலத்தில் 'வட்டக்கலலா, வட்டக்கோட்டை, வட்டகோட்டை, வட்டநகர்' எனப் பெயராம். அங்கிலேயநூல்களில் அதற்கு Batuculla (வட்டக்கல்லா, வட்டக்கல்,) எனப் பெயர் கூறப்பட்டிருக்கின்றது Batuculla* எனப்பதற்கு Round-Town (சக்கரபுரி) என்று தாற்பரியமாகும்.

(xii) இராசவிருக்ஷங்களாகிய கற்பகத்தருக்களில் அமுதவிற்பத்தி கண்டுபிடித்து, அமுதமிற்க்கிசு சுயர்குலச்சத்திரியர்களாகிய தேவர்கள் களிக்கவைத்தோர். 'தேவர்' எனனுரு சத்திரியகுலப் பட்டப்பெயர் பூர்வத்தில் பெற்றிருந்தவர்கள் சுராகுலத்தவர்களாம். 'தேவர்' எனப்பதற்கு 'அரசர்' என்றுபொருளாம். 'தேவர்கள்' எனப் பட்டப்பெயர் பெற்றிருந்த சுராகள்கள் சுவாமிகள் (Gods) அல்ல; இமயமலைநாட்டிற் குடியிருந்த மானிடகுலத்தவர்களாம். நராகுலத்தவர்கள் சுராகுலக்கிளைப்பிரிவார்களானமையால் பூர்வதமிழ்நாட்டரசர்கள் 'அரசர்' எனனுங்கருத்தில் 'தேவர்' எனனுமப்பட்டப்பெயர் பெற்றிருந்ததுபோலவும், இக்காலத்தில் 'மறவர்குலத்தவர்களும், கள்ளர்குலத்தவர்களும்' 'தேவர்' எனனுமப்பட்டப்பெயர் பெற்றிருப்பதுபோலவும், பூர்வகாலத்தில் சுரர்குலத்துச் சத்திரியர்களெல்லாருந் 'தேவர்' என்கிற பட்டப்பெயர் பெற்றிருந்தனர். 'நாடான்' எனனும் அரசகுலப் பட்டப்பெயர், 'தேவன்' எனனும் அரசகுலப் பட்டப்பெயரிலும் அதிகச் சிறப்புடையதாதலால், மருதநிலப்பூமியாண்ட தமிழரசர்கள் 'தேவன்' எனனும் பெயரிலும், 'நாடான்' எனனும் பெயரையே வழங்கிவந்தனர்.

(xiii) இலங்கைமன்னர், இலங்காபுரித்தல்வா மன்னம்

* "I went four cosses to Batuculla, which means the Round Town. Batuculla stands on the north bank of a small river, the Sancadaholay. Vide Walks' History of Mysore, Vol. II, p 292.

Batuculla, அல்லது வட்டநகர் எனப் பெயர்கொண்ட சக்கரபுரிப்பட்டணத்திலிருந்து சுரபாண்டியமகாராசன் பூர்வத்தில் அரசுபுரித்ததாக உத்தேசிக்கலாம். மைசூர்நாட்டிலுள்ள விசயநகரத்திற்குத் தெனமேற்கிலும் 'சக்கரப்பட்டணம்' எனனும நகரமொன்று இருக்கிறது.

ஒருகாலத்தில் சான்றோர்குலத்தவர்கள் இலங்கையையுங் கட்டியாண்டிவந்ததால், அவர்களுக்கு 'இலங்கைமன்னர்' என்கிற பட்டப்பெயருண்டாயிற்று. சான்றோர்குலத்தவர்கள் இலங்கையாண்டிவருகிறகாலத்தில் பாண்டிநாட்டிற்கும் இலங்கைக்கும் போக்குவரத்திருந்தமையால், சிலர் இது காரணந் தெரியாதவர்களாய், சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கு உற்பத்திஸ்தானம் இலங்கை எனபதுபோலவும், அவர்கள் அததிசையினின்று இந்தத் தமிழ்நாட்டிற்குவந்து குடியேறியதுபோலவும் எழுதியிருக்கிறார்கள். இதிகாசச் சாட்சிகளெல்லாம் இது தப்பு எனவும், நகைப்புக்கேதுவான கதை எனவும் ருசுக கூறுகின்றன.

(ஸ) சோலைவேளாளர்.

பூர்வத்தில் தமிழ்நாட்டெங்ஙனும் சான்றோர்குலத்தவர்கள் கற்பகவிருக்கச் சோலைகள் பரிபாலித்து அமுதத்தருமஞ் செயதுவந்த காரணத்தையிட்டு, அக்குலக்கிளைப்பிரிவர் 'சோலைவேளாளர்'* என்றொரு பட்டப்பெயரும் பெற்றிருந்தனர்.

14. பசுபதிபுனுசுட்டநாதகுருக்களும், அவருடைய வமிசத்தவர்களும், பூவதமிழரசாகுலத்தவர்களுக்குப் புரோகிதர்களாகிய குருக்களாயிருந்துவந்தபிரகாரம், நாளதும் அவர்கள் சான்றோர்குலக் குருக்களாம். சான்றோர்குலத்துத் தாமிரசாதனப்பட்டயீம் இந்த வீரசைவர்கள் வசத்திலிருந்து வருவதே அதற்குச் சாட்சியாகும். ஆரியப்பார்ப்பாருக்கும், மேற்படி பூர்வ தமிழரசாகுலப் புரோகிதர்களாகிய வீரசைவக் குருக்கண்மாருக்கும் நாளதுவரையினுங் கொடியபகையும் விரோதமுமிருந்து வருகின்றன. பூவத்தில் இந்த வீரசைவக்குருக்கள் தரித்திருந்த பூணூல் ஒழிதற்குக் காரணர் இந்த ஆரிய பிராமணர்களாம்.

15. திருவெண்காட்டில் சுவேதாரணியர் எனப் பெயர்கொண்ட சிவபிரான் கோவிலுக்கெதிரே மேற்படி சான்றோர்

* வேளாண்மைகூடாகை; சததிரியர் அறுதொழிலிலொன்று.

குலப் பெரியோர்கள் ஐம்பததேழரை (57½) வராகனுக்கு சுததக்கிரயத்திற்கு நிலமவாங்கி, தங்களகுலத்துக்கு மூல புருஷனாகிய சுராபாணடியராசன எனப் பெயர்கொண்ட காந்தமாரிஷிக்கு மடங்கடடி, அந்த மடத்தைத் தங்களுகுலகுருவாகிய 'பசுபதிபுனுசுட்டநாதகுருக்கள்' விசாரணையில் வைத்தார்கள். அநதக் காந்தமாரிஷிமடம் நாளதுவரையிலும் மேற்படி புனுசுட்டநாதகுருக்கள் மரபிலுதித்த வீரசைவக்குருக்கள விசாரணையிலிருந்து வருகின்றது. இப்போது மேற்படி மடத்துக்குத் தலைமையான குருக்களுக்குப் 'பசுபதிகுருக்கள்' என்றுபேர். அவர்வசத்தில் மேற்படி சான்றோருகுலத்தாமிரசாதனப்பட்டயம் இருக்கின்றது.

16. அவ்வாறு திருவெண்காட்டில் கூடிவந்த சான்றோர்குலமேனமக்கள் எழுதூறுபேரும், தஞ்சைநகரம், சீர்காழி, திருவெண்காடி, பிறையாறு, குரநாடு, திருநெல்வேலி, சிவகாசி, விருதுபட்டி, திரிசிரபுரம், கருவூர், குழித்தலை, திருச்செங்கோடி, சேலம், இடப்பாடி, காஞ்சிபுரம், சென்னப்பட்டணம், மதுரை, முதலான பட்டணங்களிலிருந்து வந்து கூடினார்கள்.

17. காளிபூசை, சிவபூசைமுதலான பூசைவகைகளுக்கும், உறசவங்களுக்குவ கொடுத்துவரவேண்டிய படித்தரக்கட்டளைகளுக்கு விபரம்.

18. சான்றோர்குலத்தவர்கள் மேற்படி பசுபதிபுனுசுட்டநாதகுருக்களிடத்திலும், அவருடைய வீமிசத்தவர்களாகிய 'ஆதிசைவர்' எனப் பெயர்பெற்ற வீரசைவர்களிடத்திலும், தீட்சைபெற்று வரவேண்டும்.

19. சேரமண்டலம், சோழமண்டலம், பாண்டிமண்டலம், தொண்டைமண்டலம் முதலான மண்டலங்களில வாசஞ்செய்துவருகின்ற சான்றோர்குலத்தவர்கள் மேற்படி சுட்டநாதகுருக்கள் வீமிசத்தவர்களுக்குக் கொடுத்துவரவேண்டிய சுதந்திரக்கட்டளைக்கு விபரம்.

இவ்வகைப் பொருள்களடங்கிய மேற்படி சான்றோர்குலத்தாமிரசாதனப் பட்டப்பட்டயத்தாலும், எழுத்துப்பட்டயத்தாலும், சான்றோர்குலத்தவர்கள் பூர்வ தமிழ்ச் சத்திரியகுலத்தவர்கள் எனப்பது தெளிவுற விளங்குகின்றது.

மூன்றாவது.

சிதம்பரத்துச் சான்றோருலத தாமிரசாதனப படப்பட்டயத
திற்கும், எழுத்துப்பட்டயததிற்கும் விபரம்.

I சிதம்பரத்துச் சான்றோருலத்தாமிரசாதனப படப்பட்
டயத்திற்கு விபரம் வருமாறு.

சிதம்பரம் சோழமண்டலத்திலுள்ள மகா முக்கியமான
சிவஸ்தலம் விஷ்ணுகோவில் சிவனகோயிலுக்குள்ளாக
அடக்கமான ஒரு சிறுகோவில். சிதம்பரத்தில ஆதியில்
சிவாலயங் கட்டப்பட்டகாலத்தில் விஷ்ணுவைக் பித்தி
யேசுமான ஆலயங்களும் பூசையும் இந்தத் திராவிடநாட்
டில* இல்லையென்று தெரியவருகின்றது. அந்த ஆதிகாலத்
தில் சிவபகதர்களே சிவனோடுகூட விஷ்ணுவையும் ஒருபட்ச
மாய வணங்கிவந்ததாக அறிகிறோம். சிதம்பரத்துக்கு வட
பாரிசத்தில், பள்ளியோடையில், காளிகாதேவி கோயிலிருக்
கிறது அதற்கு வருஷத்தில் பத்துநாள உற்சவஞ் சிதம்பரத்
துப் பெரியவிதவழியாக நடந்துவருகிறது. சிதம்பரத்துக்குப்
பூவத்தில புலியூர், தில்லைநகர எனப் பெயர்களுண்டாயிருந்
தன. திருவெண்காடு இந்தச் சிதம்பரத்துக்கு முன்னுண்
டான சிவஸ்தலமானதால், அதற்கு 'ஆதிச்சிதம்பரம்' எனப்
பெயருண்டாயிற்று.

இந்தப் பட்டயத்து நீளம் பதினமூன்று அங்குலம், அகலம்
டத்து அங்குலம்.

இந்தத் தாமிரசாதனப் பட்டயம் ஆதிவீரசைவர் மரபிலுதி
த்த சிதம்பரகுருக்கள், தாண்டவராயகுருக்கள் பரம்பரையில்
வந்திருக்கிற சுப்பராயகுருக்கள் வசத்திலிருக்கிறது சிதம்ப
ரத்துத் தாமிரசாதனப் பட்டப்பட்டயத்திற்கு ஆறுபத்தியுண்டு.

முதலாவதுபத்தியில் ஐந்து படங்கள்.

(1) பதஞ்சலிரிஷிபபடம். [இடுப்புக்குமேல் மானிடவடி
வம், இடுப்புக்குக் கீழ்ப் பரம்புவடிவம்.]

* பாகவதபுராணத்தில் 'திராவிடதேசாதிபதியாகிய கைவ
சுவதமது' என்று கூறியிருப்பதால் ஆதித்திராவிட பூமி வட
நாட்டிலிருந்ததாக உத்தேசிக்கலாம்.

- (ii) வியாககிரபாதரிஷிபடம். [புலிங்காலன்]
- (iii.) சபாநாயகர்படம். [முயலகன்பிணியை நசுக்கி யழிககுமபாவனை.]
- (iv.) சிவகாமியமனபடம் [உமையமமை.],
- (v) ஏனாதிநாதர்படம்
இரண்டாவதுபத்தியில், ஐந்து படங்கள்
- (i) காந்தமாரிஷிபடம். [சந்தனவிருக்ஷத்தினகீழ்த் தவஞ்செய்யும்பாவனை]
- (ii) கங்காநதித்தீரத்திலுள்ள பொய்கைபடம்.
- (iii) நிஷபவாகனமூடராயச சிவனும பராவதியும் எழுந்தருளியபடம்
- (iv.) ஆயுத்தாரியாய்விளங்கிய காளியமனபடம்.
- (v) கனகரேதனிபடம்.
மூன்றாவதுபத்தியில், எட்டுப்படங்கள்.
- (i) கனகரேதபுரிபடம்
- (ii) கமலலோசனிபடம்
- (iii) சான்றோராகாசுபடம் [காஞ்சிபுரம் சாதனத் தில சந்திராயுதமுதவியன வாராபயிலமைந்த காசு இருக்கிறது.].
- (iv) மதனசவுந்தரிபடம்
- (v.) ஆராப்ச்சிமணிபடம்.
- (vi) நாரிகிருபாகரிபடம்.
- (vii) நாரிகுஞ்சரிபடம்
- (viii.) ஏனாதிநாயகிபடம்
நாலாவதுபத்தியில், ஒன்பது படங்கள்.
- (i) காந்தனபடம்.
- (ii) தெங்குவிருக்ஷப்படம்.
- (iii) சுந்தரனபடம்.
- (iv.) கண்டனபடம். [தலைவெட்டுண்டபாவனை.]
- (v.) கௌசலன்படம். [தலையிடறுண்டபாவனை]
- (vi.) சாந்தன்படம்.

(vii.) விக்ரிமனபடம்

(viii.) இரட்டைக்குலைவாழைப்படம்.

(ix.) தமிழ்ப்புண்டரீகனபடம். [ஏனாதிநாயகனபடம்]

ஐந்தாவதுபத்தியில், பதினாலு படங்கள்

(i.) ரிஷபக்கொடிப்படம்

(ii.) பஞ்சவர்ணப்பாவாடைப்படம்.

(iii.) சிங்கக்கொடிப்படம்.

(iv.) வெள்ளையாணைப்படம்.

(v, & vi.) இரட்டைவெள்ளைக்குடைப்படம்.

(vi, & vii.) 'இரட்டைவெண்சாமரைப்படம்.

(ix, & x.) இரட்டைசசுருட்டிப்படம்.

(xi.) இரட்டைசசங்குப்படம் [காஞ்சிபுரம் தாமிரசாதனத்தில் இரட்டைச்சங்குத்தாலிப்படம் அமைந்திருக்கிறது.]

(xii.) சந்திராயுதப்படம்.

(xiii.) தீட்டாமபலகைப்படம்.

(xiv.) இடுககிப்படம்.

ஆறாவதுபத்தியில், ஆறு படங்கள்

(i.) அமிரதசுக்மண்டலப்படம்.

(ii.) ஆயுதப்பெட்டிப்படம்.

(iii.) சிலம்புப்படம்.

(iv.) கற்பகவழுதவுற்பத்திசெய்வோனபடம்.

(v.) ஏணிப்படம்.

(vi.) பனைவிருகைப்படம்.

இந்தப்பிரகாரம் மேற்படி சிதம்பரத் தாமிரசாதனப்பட்டயத்தில் நூற்பத்தேழுபடங்களிருக்கின்றன. இந்தநூற்பத்தேழுபடங்களும்; திருவெண்காட்டித் தாமிரசாதனப்பட்டயபடங்களுக்கொப்பந்தம்.

(i.) சான்றோர்குலதெய்வப்படங்கள்.

(ii.) ரிஷிகளப்படங்கள்.

(vi) சத்தகனனிகள்படங்கள், சத்தவழுதிகள்படங்கள்.

(v) சான்றோருலவிருதுப்படங்கள்.

(v) கற்பகவிருதுப்படங்கள், கற்பகவழுதிற்பத்தியாயுதப்படங்கள், சான்றோர்காசுப்படம். என ஐந்துபெருமபிரிவுகளாகப் பிரிந்துநிற்கின்றன.

ஆயினும், இவைகளில் அநேகபடங்களுக்கு மேலே பொருளவிபரஞ் சொல்லியிருப்பதால், மேற்படி திருவெண்காட்டித் தாமிரசாதனப் படையத்திலில்லாத மூன்றுபடங்களுக்கும் இங்ஙனம் பொருள்விபரங் கூறுவோம். அந்த மூன்றுபடங்களும வரும்.

(i) பதஞ்சலிரிஷிப்படம். (ii) வியாக்கிரபாதிரிஷிப்படம். (iii) நிஷபவாகனரூடரீகிய தேவிபாகரான சிவிரானபடம்.

(i) பதஞ்சலிரிஷிப்படம்

திருவெண்காட்டில் பரமசிவன நடித்த ஊரத்தாண்டவம் பாரபதற்குத் தன்னை அழைத்துக்கொண்டுபோகவில்லை என யதாய்க் குறைகூறிய ஆதிசேடனைப்பார்த்து விஷ்ணுசொல்லுஞ் சொல்: “தில்லையில பரமசிவன ஆனந்தத்தாண்டவஞ்செய்யப்போகிறார், அப்போது நீ பதஞ்சலியாக அவதரித்து அந்நரிசனையைக்காண்பாய்*” எனறா அந்தவாக்குப்பிரகாரம், ஆதிசேடனானவன் மேற்பாதிபுடல் மானிடவடிவமும் கீழ்ப்பாதிபுடல்பாமபுவடிவமுமாக அவதரித்து, பதஞ்சலிரிஷியெனப்பயாகொண்டு சிவனது ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனைபார்த்ததாகக் கூறுவது புராணசித்தாந்தம். இந்தப் பதஞ்சலிரிஷிப்படம் மானிடதேகத்துடன் பாம்பினுடல் சேர்ந்திருக்கிறபாவனயாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

(ii) வியாக்கிரபாதிரிஷிப்படம்

வியாக்கிரபாதிரிஷி மத்தியந்தணை என்னுமரிஷியினுடையதிறன். புல்காஸ்பெற்று விளங்கினமையால் ‘புல்க

* திருவாலங்காட்டுப் புராணசரித்திரம், 19 - வது பக்கம் தரண்க.

† வியாக்கிரம்=புலி.

சாலன வியாக்கிரபாதன்' எனப் பெயராயிற்று. இதைத் திருவெண்காட்டுப்புராணம், வியாக்கிரபாதசச்சுருக்கம் கவியிற் கூறியிருப்பது

“உததமாகசெலா முசுதமனெருவனமுன னுகத்தின
மததயந்தன னெ னுமபெயாமாதவன பயந்த
புத்திரன்புலிக க.லனிடபுலியிலெப்பொருளிற்
சசுதியப்பொருளிறததனைவழியிலே சாரந்தான.”

வியாக்கிரபாதா நன்னெறிதோரது அதில் ஒழுக்கிவருகையில், முயலகன பிணியால் மிகு கஷ்டப்பட்டதுகண்டு, அவருடைய பிதாவாகிய மததயந்தனரிஷியானவா அவரைப்பார்த்து, திருவெண்காட்டுக்குப்பாயச் சுபாநாயகரைத் தரிசித்து லக்ஷ்மீசெய்தால் இரதவியாதி தீருமென்று சொல்ல, வியாக்கிரபாதா அந்தப்பிரகாரஞ்செட்டாரா அப்படியவா திருவெண்காட்டில் விசுத்திச் செய்துவருகையில், பரமசிவன் அப்பாருடராய அவருக்குத் தரிசனையாகி, அந்த முயலகன பிணியைத் தமது கால்கொண்டு நசுக்கி யழித்ததுப்போட்ட ரென்று புராணம் கூறுகின்றது

(iii) ரிஷபவாகனருடராய தேவிபாகரான சிவபிரானபட்ட

சிவனும பாவதிபம் ஏகமாப ரிஷபமாகிய காளையினதே லேறி ரிஷபாருடராட்ச செல்லுக்கினறனா எனபது புராணத்தாந்தம்.* சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குச் சிவனும காளையாகிய பார்வதும், அவர்களுடைய புத்திரர்களாகிய கண்டபட்ட, சுபபிரமணியனுக்கு குலதெய்வங்களென்பதற்கிசைய

* சாவலோகததினுமுள்ள சீவாகௌலலாம ஆண், பெண் னும இரண்டு பெரும்பிரிவார்ப் பிரிந்திருப்பதற்கு இக் குறிப்பாகும்.

† நாளதும் சிவன்கோவில்களிலும், சுபபிரமணியர் லில்களிலும், மேற்படியார் கிலைகளெல்லாம் வடிகாதுடைவைகளாகச் செய்யப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். ஆதலால் மேற்படி குலதெய்வங்கள் நாளதும் வடிகாதுகளையுடையிருக்கிற சான்றோர்குலத்து முன்னவர்களென்பது உத்தியட்சமாகிறது. இப்படியிருக்க, தொள்ளைக்காதி

நாட்டைய படங்கள் இங்கு சான்றோர்குலத தாயிரசாத
ரப படயத்திற் சித்திரி.கெப்படி ரு.கினறன.

II. இதம்பரத்துச் சான்றோருலுத்தாமிரசாதன எழுங்
தப்பட்டயததிறகு விபரம்

இந்த எழுத்துப்பட்டயத்தில் அடங்கிய அனைகலிஷயங்கள்
 நெருவெண்காட்டு எழுத்துப்பட்டயத்திலுள் சூறப்பட்டிருப்ப

ஸ்தா, பராபபாழுதலிய பிறகுலத்தவர்கள் தொன்னேககாது
 னையுடைய சுவாமிகளைக் குமட்டிடுகிறகாரணமென்ன? வடி
 காதுகளையுடைய சுவாமிகள் அமைந்திருக்குந் தலத்தையி
 ந்து, வடிகாதுகளையுடைய சான்றோருலத்தவா வடிகாது
 லாத பிறகுலத்தவர்களைப்போல் தங்கள் குலத்தெ வங்களு
 குப் பூசைசெய்வது சகுகியன்றோ? சான்றோருலத்ததுகி
 னான வடிகாதுடைய சுவாமிகளைக் குமட்டி, பராபபாழு
 தலிய பிறகுலத்தவர்கள் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து குமட்டிடு
 இரங்கையுடையபிடு குமட்டிடும வதகபோதினும், அவ
 கள் வடிகாத்தை இகழ்ந்துபேசுவதே? ஸ்ரீரங்கத்தில் தெ
 கலை வடகலைச் சண்டையாலுண்டாகிய வியாசசுயம் தெ
 கலைநாமத்தால் ருசுவாநிக தீர்த்ததுபோல, வடிகாதுகளை
 யுடைய சுவாமிகளுந் தாள்தும் வடிகாதுகளையுடைய சா
 னோருலத்தவர்களுந்குரிமையானவாக்ளெனபதும், மேற்ப
 சுவாமிகளுந்கு அமைந்திருக்கிற வடிகாதுகளால் ருசுவா
 மலலவா? மேலும் விஷ்ணுவக்கும் விஷ்ணுபக்தான ஆ
 வாரகளுக்கும் வடிகாதுகளுண்டு நாலாயிரப்பிரபந்த
 பெரியாழ்வாரருளிய இரண்டாமபத்து, ௩-வது காதுகுந்த
 ௨-ம் செய்யுள்

“வணதனறுடைய வயிரச்சுழப்பிட்டு

வார்கா ததா முப்பெருநகித

சூணதன் றுடையரிக்கோபால்பிள்ளைகள்

கோவிந்தா நீ சொல்லுககொள்ளாய், &c”

இதில் கிருஷ்ணனுக்கு வடிகாதிருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ரீரங்கத்து ச-வது திருமதில்கடடி ஆலிநாட்டிற செங்கோறசெலுத்தி, வடிகாதுகனையுடைய சிற்றாசாகளி லொருவர் திருமங்கையாழ்வார்; அவருடைய சிலைகள் நாள வடிகாதுடையவைகனாகவே வருந்துவருகின்றன. உற ினங்களில் அவருடைய சிலை சிவகாரிக்குமபோது

தால், அவற்றையொழித்து, அதிலில்லாதவிஷயங்களை இங்ஙனஞ் சொல்லுவோம். அவை வருமாறு:

1. சிதம்பரத்துச்சான்றோரூலத் தாமிரசாதனம், சாலி வாகனசகாப்தம் 1514-ல் எழுதப்பட்டது இது கிறிஸ்தாப்தம் 1591 க்குச் சரியொத்தது.

2. சான்றோரூலப் பெரியோகன சிதம்பரத்தில் மேல்க் கப்புவாசற்சந்திதிக்கு வடபக்கத்தில் குலோத்துங்கசோ மன வீதியாகிய மேல்வீதியில் கீழ்கிறதில் சுமார் இருபத்து மூன்றே அரைக்கால் (23½) விராகணங்குச் சுத்தச கிரயத் திருகு நிலமவாங்கி அதில் ஒருமடங் கடடினார்கள.

3. அந்மடத்துவிசாரணைக்கு ஆதிவீரசைவர் மரபிலுதி ச்ச சிதம்பரகுருக்களை நியமனஞ்செய்து, அவருக்கு மேற்படி தாமிரசாதனப்பட்டயம் எழுதிக்கொடுத்தார்கள்.

4. அந்தச் சான்றோரூலத் தாமிரசாதனப்பட்டயம் இப் பாலுமேற்படி சிதம்பரகுருக்கள் மரபிலுதித்த சபபிரமணி பகுநக்கள் வசத்திலிருக்கிறது.

5. சான்றோரூலப் பூவ உற்பத்தி திருவெண்காட்டுப் பட்டயத்தில் வருகிறபடியே, இதன்பட்டயத்திலுள் கூறியிருக்கின்றது

ஆசுசிலைகிருக்கின்ற வடிகாதுகளில நாளது தெனபாண்டி ஈட்டு நாடாளவார்களாகிய நாடாக்களணிநதுவருகின்ற வண் டக்கடுக்கையொத்த குண்டலங்களிட்டு, மேற்படி நாடாக் சா சரிந்துவருகின்ற தலைக்குட்டைகளாகிய உறுமாலகன மேற்படியார கட்டுகிறபிரகாரம், மேற்படி சிலைக்குக்கடப டி தினெணவகை ஆயுத்தாரியாக ஊர்கோலம்வரச்செய்வது காலம் வழக்கம் மேற்படி திருமங்கையாழ்வாருக்கு 'ஆலி நாடான' எனபது முன்பெயர். அவாமிது பாடப்பட்டிருக்கின்ற பாட்டுகளில் 'ஆலிநாடான' எனகிறபேரும், அவருக்கு அலங்காரமாக அவருடைய நீண்ட துளைக்காதும், வாணித ம் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளை ஆராயந்துபார்க்கும் பூமி, தொள்ளைக்காதுகளில்லாத குத்திரா, பார்ப்பார முதலியோர் கொள்ளைக்காதுகளையுடைய சுவாமிகளைப் பூவுத்து முகவ குமபிட்டுவந்திருப்பதால், பூவ அரசுலுத்தவர்க் குத் தொள்ளைக்காதுகளிருந்துவந்தது பூர்வம் அவாகுதுவளாத் தன்றயத் தெரிந்த உணமையென விளங்குகின்றது. யளத்தால்

3. சான்றோர்குலத்தவர்கள் 'இலங்காபுரிமன்னர்' எனப்
பட்டபெயர் பெற்றவர்கள். சிங்கக்கொடி, ரிஷபக்கொடி,
மன்னையாணை, சிங்கமுகத்தண்டிகை, இரட்டைச்சங்கு, பஞ்
வாணப்பாவாடை முதலான இராசவிருதுகள் பெற்றவர்கள்.

7. அவர்களில் ஒருகிளைப்பிரிவார் பூவததில இலங்கை
ரண்டவர்கள். ஆனதால், அவர்களுக்கு இலங்கைமன்னர் எ
வும், இலங்காபுரித்தலைவர் எனவும் பெயர்களுண்டாயின.

8. அக்குலத்தவர்கள் பெற்றிருந்த பட்டப்பெயர்களுக்கு
பரம

இவைமுதலான விஷயங்கள் மேற்படி எழுத்தப்பட்டபெயர்
பெற்றவர்களுக்கென.

நான்காவது.

சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குரிய முக்கியமானபட்டப்பெயர்
கள் வருமாறு

1. { சானவேயர்,
கங்காபுரித்தலைவர்.
2. { காளிபுத்திரர்,
காளிகாதேவிமைந்தர்.
3. { சான்றவர்,
சான்றோர்,
சான்றோர்.
4. கருக்குபட்டயச்சான்றோர்
5. { இலங்கைமன்னர்,
இலங்காபுரித்தலைவர்
6. { வலங்கைமன்னர்,
வலங்கைராயர்
7. { வணிகர்மானங்காத்தோர்,
செட்டிதோளேறியபெருமான
8. { நாடாளவார்,
நாடாக்கள்,*
ஆள்வார்.

ance, *
Begur, Mysore சான்றோர்களில் 'அன்பத்தாறு தேசத்து நா
ளறு கண்டிருக்கிறது.

9. { நாடான்,
நாடன.
10. நாயகன
11. { கவுண்டலீகமரபினா,
கவுண்டா.
12. கிராமணிகள்.
13. சோலேவேளாளா
14. சேர்வைகாரா

இந்தப்பட்டபெயர்களுக்கு இவ்வனஞ் சுருக்க விபரங் கூறு
வோம் :

1. 'சானவேயர், கங்காருலததார்.'

சனனுமாரிஷியானவா இமயகிரியில் தவஞ்செய்துகொண்
மருங்குமபோது, கங்காநதியானது தனக்குநேரே சுரந்தோடி
வருவதுகண்டு, தனயோகநிலைக்கு இடையூறுவராதபடிக்கு
அந்த நதிச்சலத்தை ஒருசெவிவழியாய் உட்கொண்டு, அது
தன்னைத்தாண்டி அப்பாற்செல்லாதபடி தடுத்தുകொண்டி
ருந்தார் பரந்தன கங்காநதியைத் தன்றைப்பூமிக்குக் கொ
ண்டுவருமபடியாக இமயகிரியின்மீது சென்றபோது, மேற
படி சனனுமகாரிஷியானவர் மேற்படி கங்காநதிச்சலத்தை
வெளியேருது தடுத்துக்கொண்டிருப்பதைக்கண்டு, அந்த நதி
ஜலத்தை வெளியேற்றுமபடி அந்தரிஷியினிடத்தில் விண்
ணப்பஞ்செய்தான் அதற்கிசைந்து, ஸேரிஷி அந்தநதியை
அப்பால் ஒடுமபடி மறுசெவிவழியாய் விட்டுவிட்டார் சனனு
மகாரிஷியானவா அந்தக் கங்காநதியை உட்கொண்டிருந்த
காரணத்தால், அதற்குச் 'சானவி' என்று ஒரு பெயருண்டா
யிற்று.

சுராபாண்டியராசனாகிய காந்தமாரிஷிக்குச் சததகன்னிக
ளிடத்திற்பிறந்த சததவமுதிகளுங் கங்காநதித்தீரத்தில் காளி
காதேவிகோவிலுக்குளவைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டு, காமதே
னுவெனப் பெயர்கொண்ட மலைப்பசுவின பால்கொடுத்து
வளாக்கப்பட்டதால், கங்காதேவியே பால்கொடுத்துவளாத
ததாகப் புராணங்குறுங்கிறது. ஆகவே 'கங்கைவளாத்தான்'

ஈகிற மேற்படி புராணசித்தாந்தப்படிக்கு சத்தகனனிகள்
திரா ஏழுபேரும் அவர்கள் வமிசுதவார்களும் 'சானவே
, கங்காகுலத்தார்' * எனப் பெயர்களெற்றிருந்தனர். ஆ
கயால, சானரோகுலத்தவார்களுக்கும் 'சானவேயா, கங்கா
லத்தார்' எனப் பெயர்களுண்டாயின இதைச்சுட்டிச் சான
ராபுராணம், உற்பத்திப்படலம், 49-வது, 50-வது கவிகளிற்
றியிருப்பது.

49-வது கவி

“தந்தைமைந்தர்களுமுவரை வித்தியாதரனந்
தந்தைதனகையிற் கொடுத்தவா தன்னகரடைந்தார்
மைந்தா கடகனையாய வரந்திழுனிவரத்தால
வந்துபாலளித்திடவளாந்தனா வளாபிறைபோல”

இங்ஙனம் சத்தகனனிகள் ஏழுபெயர்களும தாங்கள் பெ
ற சத்தவழுதிகள் எழுவரையும் வித்தியாதரமுனியாகிய
நந்தமாரிஷியிடத்தில ஒப்பித்துவிட்டுத் தங்கள் சுயநாடுபோ
ச்சேர்ந்தார்கள் அப்போது கங்காதேவியாகிய மாதா அந்
தப் பாலகர்களுக்குப் பாலகொடுத்து வளாததுவந்தாளென்று
சொல்லியிருக்கிறது சானரோகுலத் தாமிரசாதனைப் பட்ட
பத்திலே, காமதேனு எனப் பெயர்கொண்ட காட்டுப்பசுவை
கொண்டு பாலகொடுத்து வளாதததாக வரைந்திருக்கின்றது.

50-வது கவி.

“மானநோபுசுழ்மைந்தரவ வெழுவருமகிமேற
தேனவாமொழிச்சானவியாலவளாசெயலாற
சானவேயரென்றெருபெயா தாங்கினாமற்றுந்
தானிலாவுகங்கையின் குலத்தாரெனச்சாற்றும்”

இந்தக்கவிக்கு, இந்த ஏழுபுத்திரர்கள் கங்கையால வளக்
கப்பட்டார்கள் என்கிற புராணசித்தாந்தப் பிரகாரம், அவா
களுக்கும் அவா கங்குலத்தவார்களுக்கும் 'சானவேயா' என
வும், 'கங்காகுலத்தார்' எனவும் பெயர்களுண்டாயின வென

* Cf. "The auspicious Ayaparas of the world-renowned Ganga-
ance; * * * above this is the figure of Kali" Vide Shila Shasana et
Begur, Mysore province — Madras Mail, 14th April, 1873.

பது தாற்பரியம். ஆகவே, சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குச்
'சானவேயர், கங்காகுலத்தார்' என்பன அதிகூவப்பட்ட
பெயர்களாம்.

2. 'காளிபுத்திரா, காளிகாதேவி மைந்தர்.'

உமையமமையாகிய காளிகாதேவி அரசகுலத்தவர்களுக்கு
குக் குலதெய்வமானதினாலும், சததகனனிகள் புத்திரா ஏழு
பெயர்களுங் காளிகாதேவியால் வளாகப்பட்டார்கள எனப
பராணங் கூறியிருப்பதினாலும், சுராடாணடியனாகிய காந்த
ரிபுத்திரா ஏழுபோகளும அவர்களகுலத்தவர்களுங் கா
ளிபுத்திரா எனப பெயர் பெற்றிருந்தனர். ஆகவே, சான்றோ
ர்குலத்தவர்களுக்கு 'காளிபுத்திரா' எனப பட்டப்பெயருண
டாயிற்று. இதற்கு நூற்சாட்சி மேலேபிரகரணங்களிற் கூறி
யிருப்பதைக் கண்டுகொள்க.

3. 'சான்றவர், சான்றா, சான்றோ'

இந்த மூன்றுபெயர்களும் சான்றோர்குலத்துக்குரிய சிறந்த
பட்டப்போகளுன மேலேப பிரகரணங்களில் ருசககூறிய
ருசுகிரேம அங்ஙனங் கண்டுகொள்க

4 'கருக்குப்பட்டயச்சான்றோ, இது சான்றோர்குலத்து
க்குரியபோத்தொழிற்றிறத்தால் அக்குலத்தவர்களுக்குப் பூர்வ
முதல் வந்திருக்கிற அரசகுலப் பட்டப்பெயராம். இது நாள
தும் அந்தக் குலத்தவர்களுக்குரிய பட்டப்பெயர்களிலொன
றாக வழங்கிவருகின்றது.

சான்றோபுராணம், பாயிரப்படலம், 6-வது கவி.

'ஒருகாலங்கற்றேருக் குதவிசெய்யுமபுகழான
ருலகம்போற்ற
வருத்தியின்குலமரபோர் வரிசையாய்ப் பதினெட்டாயு
தமும்பெற்றோ
பொருபடையிலெதிரேறி மதியாமல் வெற்றிகொண்ட
பொய்யில்லாதோ
ரிருவகையாய் வருசனங்களடிவணங்கக் கயிலாயத்தேகி
'ஹே.'மகாமகோபா த்ராய, டாக்டர் *

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20.

